

Vệ Phật

Phù Hoa

Người dịch: Kéo

Mục lục

- [Chương 1: Xuyên Không](#)
- [Chương 2: Đại Sư Khó Hiểu](#)
- [Chương 3: Truyền Thuyết](#)
- [Chương 4: Giang Nguyệt Thành Giang](#)
- [Chương 5: Kinh Hoàng](#)
- [Chương 6: Chùa Thượng Vân](#)
- [Chương 7: Hòa Thượng Nhỏ](#)
- [Chương 8: Trong Chùa](#)
- [Chương 9: Đại Sư Bị Thương](#)
- [Chương 10: Một Con Cá Mạn](#)
- [Chương 11: Đại Sư Chính Trực](#)
- [Chương 12: Mở Cửa Chùa](#)
- [Chương 13: Lối Đi](#)
- [Chương 14: Sơn Phái Dung Trần](#)
- [Chương 15: Sư Phụ](#)
- [Chương 16: Định](#)
- [Chương 17: Tư Chất](#)
- [Chương 18: Đi Học](#)
- [Chương 19: Ra Đây Đi Xx](#)
- [Chương 20: Một Người Khác](#)
- [Chương 21: Dìem Sư Huynh](#)
- [Chương 22: Sư Huynh Tốt Tính](#)
- [Chương 23: Tiệc Tùng Là](#)
- [Chương 24: Phòng Cách Ly Mới Chỉ Nghe Đồn](#)
- [Chương 25: Biển Sách](#)
- [Chương 26: Tu Luyện](#)
- [Chương 27: Sát Gái](#)
- [Chương 28: Không Quen](#)
- [Chương 29: Hòa Thượng Nhỏ Sao Thế Kia](#)

[Chương 30: Chấp Nhặt Là Gì?](#)
[Chương 31: Nhận Nhiệm Vụ](#)
[Chương 32: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 33: Quý Thành](#)
[Chương 34: Người Đàn Ông Đáng Sợ](#)
[Chương 35: Đồ Đệ đệ](#)
[Chương 36: Đến Nơi](#)
[Chương 37: Sơn Phái Xuất Trần](#)
[Chương 38: Chuyện Cũ Người Xưa](#)
[Chương 39: Biến Cố](#)
[Chương 40: Tới Rồi](#)
[Chương 41: Kẻ Đáng Sợ](#)
[Chương 42: Đại Hội Thiên Cơ](#)
[Chương 43: Quá Khứ Và Hiện Tại](#)
[Chương 44: Hứa Gia Thương Nguyên](#)
[Chương 45: Nhị Sư Tỷ](#)
[Chương 46: Mộ U Tổ](#)
[Chương 47: Tìm Thấy Đại Sư](#)
[Chương 48: Thần Trợ Công](#)
[Chương 49: Gã Háu Ăn](#)
[Chương 50: Thiếu Tơ Tình](#)
[Chương 51: Hai Đại Sư](#)
[Chương 52: Người Trong Mộng](#)
[Chương 53: Gã Đại Sư Ngựa Đòn](#)
[Chương 54: Ma Vực](#)
[Chương 55: Vào Thành](#)
[Chương 56: Đại Sư Kỳ Lạ](#)
[Chương 57: Hồng Lô](#)
[Chương 58: Biến](#)
[Chương 59: Kén Rể](#)
[Chương 60: Cầu Huyết + Độc](#)
[Chương 61: Lòng Bềnh Nở Hoa](#)

Chương 62: Xen Kẽ

Chương 63: Bỏ Trốn

Chương 64: Người Bất Ngờ Xuất Hiện

Chương 65: Chuyện Cứu Người

Chương 66: Rời Đi

Chương 67: Về

Chương 68: Chuyện Chùa Thượng Vân

Chương 69: Tin Tức

Chương 70: Về Núi

Chương 71: Đến Biển Vô Tận

Chương 72: Dò Hỏi Tin Tức

Chương 73: Cô Bé Kỳ Lạ

Chương 74: Giữa Lòng Vô Tận

Chương 75: Từ Giới Dưới Biển

Chương 76: Kẻ Bí Ẩn

Chương 77: Tay Không Lột Da

Chương 78: Yêu Tu Nhện Biển

Chương 79: Thương Di

Chương 80: Tình Hình Gay Go

Chương 81: Mộng Cảnh Của Yểm Ma

Chương 82: Lại Thêm Một Mộng Cảnh

Chương 83: Mộng Cảnh Thứ Ba

Chương 84: Trốn

Chương 85: Là Một Cô Nương

Chương 86: Đứa Bé

Chương 87: Em Trai Cô Tên Gì

Chương 88: Chị Khỏe Chứ

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Không

TUỔI TÁC CHÊNH LỆCH.

Bị đánh thức bởi tràng cười chói tai, Giang Trùng vừa mở mắt đã thấy mạng nhện giăng đầy xà nhà, và tượng phật in trên bức tường đỏ loang lổ.

Sau đó, cô đưa mắt về phía phát ra tiếng ồn — Ngay trước hai cánh cửa gỗ lắc lư chực rơi xuống là một ông lão tóc bạc da tái tai dài, nom không có vẻ gì là người tốt.

Ông lão xì tai lạ lùng mặc một chiếc áo choàng dài quái quái pha lẫn hai màu vàng đen đầy hình mặt người kỳ dị, bàn tay gầy đét quặp lại thành vuốt, dưới làn môi nhếch lác đác vài cái răng xỉn vàng, cười rồ bảo: “Lão tổ Thượng Vân tự, phật tăng vang danh tu giới thì đã sao, chẳng cũng phải chết dưới tay Hoàng Thiên đạo nhân ta đây ư!”

Giang Trùng – khán giả chưa rõ tình hình, dõi theo ánh mắt của ông cụ tự xưng là Hoàng Thiên đạo nhân đó, ngửa đầu trông sang một người khác đứng chếch bên mình.

Đó là một người đàn ông có thể tự động tỏa sáng giữa căn phòng tối thui này. Đương nhiên không phải vì cái đầu bóng loáng ấy có thể phản sáng, cũng không do áo tăng trắng toát mà anh ta đang mặc, mà là do khí chất của người này quá sạch sẽ, toàn thân như lấp lánh phật quang.

— Còn từ bi thánh khiết hơn hình tượng phật đầy bụi sau lưng anh ta ba phần, hơn thế nữa, đường cong của cái đầu khể củi và gương mặt thanh tú bình thân kia lại đẹp đến nỗi khiến người ta muốn phạm tội.

Nhìn thoáng sang, đầu mày đuôi mắt như vương nét cười, nhưng trông kỹ lại mới nhận ra rằng anh ta chẳng bộc lộ cảm xúc gì, hết pho tượng phật ngồi nghiêm đôi xuống chúng sinh trong đại điện. Khoác chiếc áo tăng trắng hơi cũ, mang giày vải đã sờn, khí chất toàn thân lại sạch sẽ xuất trần.

Vị đại sư tỏa thánh quang này cũng đang nhìn cô, cúi đầu đối mắt đoạn lên tiếng: “Cô vẫn ổn chứ?”

“Chắc là, vẫn ổn?” Giang Trùng vô thức đáp lại, sau đó bản mặt dần thối chột nứt toác. Ngắm gương mặt cấm dục của đại sư được một lúc, Giang Trùng mới sực nhớ ra trước đó ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Đêm hôm qua, cô mới sửa xong bản kế hoạch theo yêu cầu của sếp, mệt tới chẳng buồn tắm đã bò lên giường đánh giấc. Sau đó thì, cô tỉnh lại do quá nóng, người cứ nôn nao đến lạ. Gái ế hai mươi lăm tuổi, ít nhiều gì cũng có nhu cầu ấy ấy, nên cô đã mau chóng phản ứng lại.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô đã nhận ra mình như vậy là do dụng độ thứ “xuân dục” trước giờ mới chỉ nghe đồn, khổn nạn nhất là cô chả biết mình đã đi từ giường tới cái miếu rách nát chưa từng trông thấy này khi nào. Bốn bề lộng gió, trên đầu hồng lồ, dưới đất chả có lấy một cái giường, chỉ có một anh hòa thượng áo trắng mặt tái đang tựa vào chân tượng phật cách đây không xa.

Sau đó... Nhớ tới đây, Giang Trùng không kìm được phải che mặt lại. Vì tác dụng của thuốc, đầu óc mờ mịt đến nỗi quên cả tên mình, thế cho nên, cô đã làm một chuyện hết sức súc vật, đó là ra tay với anh hòa thượng đang trong tình trạng bất ổn chẳng có sức đánh trả kia, mặc xác sự chống cự yếu ớt của người ta, đã... Tóm lại, cô đã làm như một đại sư thánh khiết.

Rape đàn ông có phạm pháp không vậy? Dù có lẽ cô cũng là người bị hại, nhưng rốt lại cô vẫn là người ra tay, thế nên hơi chột dạ.

Giang Trường gương gạo nhìn đại sư, lần đầu tiên quên mất kỹ năng mềm khi đi giao thiệp với khách hàng. Nhưng đại sư – người bị hại chẳng có vẻ gì là giận dữ, bình tĩnh hỏi lại: “Cô vẫn đứng dậy được chứ?” Còn đưa tay ra đỡ nữa kìa.

Giang Trường tự ý thức được mình đã gây chuyện chẳng hay ho gì, nào dám phiền anh ta điều, lập tức ngồi phắt dậy. Dừng mà tạm gác mọi chuyện lại đã. Cảm giác lạ lùng này, mái tóc dài trên đầu cô là thế quái nào vậy? Quả đầu ngẩn ngơ động của cô biến đi đằng nào rồi?!

Giang Trường kéo mớ tóc đen mềm sau lưng, thế mới phát hiện đôi tay này trắng hơn trước kia nhiều, cô còn đang mặc một bộ váy dài hơi hướm cổ trang, xét kỹ lại, chẳng có gì là đúng hết. Đây hình như không phải cơ thể của cô, Giang Trường muộn màng nhận ra sự thật này.

Trong ba giây, Giang Trường đã rút ra một kết luận: Cô xuyên không rồi, nhập vào xác người khác, dùng cơ thể của người khác rape một đại sư.

Ôi đệt, giờ chả biết phải tập trung vào chuyện gì trước nữa!

“Khắc khắc, Thanh Đăng đại sư phá thanh quy xem chừng sắp trở thành người có tình rồi, hôm nay Hoàng Thiên đạo nhân ta đây sẽ tiễn đại sư cùng tiểu cô nương tình một đêm này của người xuống địa ngục!”

Hoàng Thiên đạo nhân bị bơ một hồi ngoài cửa chột quát to, có vẻ giận dữ lắm.

Hai tay ông ta vừa nhấc lên, đất bằng chột dậy gió ác, thổi nghiêng thổi ngã ngôi miếu vốn đã rách nát này, cuốn mớ rơm rạ mặt gỗ tứ tán dưới đất lên, hai chiếc chuông cổ bên tượng phật giống từng hồi âm vang, khiến người ta khó chịu.

Lại còn huyền huyền nữa chứ! Vậy đây chắc chắn không phải là thế giới cũ rồi! Giang Trường tròn mắt nhìn cây cờ vàng tự dưng xuất hiện

rồi phấp phới trong tay ông già kia, đơ ra tại chỗ.

Cô không hay đọc tiểu thuyết, không nhờ em trai thì chắc chả biết đến cả những thứ như vậy, nhưng sao mấy chuyện xui xẻo này lại rơi vào cô chứ, cô gà mà!

Giang Trùng bị gió ác thổi xiêu thổi vẹo phải tóm lấy chân bàn cạnh mình, giây lát sau bỗng chẳng cảm nhận được luồng gió kia nữa, ngẩng đầu lên nhìn thì bóng lưng cao gầy của đại sư đập ngay vào mắt.

Vững chãi tựa núi, phong độ như tùng, vô tình khiến người ta bình tĩnh lại. Đại sư đối mặt gió ác mà vẫn nghiêm ngắc, đến cả chéo áo cũng chẳng phất phơ.

“Người không nên vì chuyện của ta mà kéo cả những người vô tội vào.” Giữa lúc uỳnh lộn, đại sư vẫn cất giọng bình thản, “Người làm quá nhiều việc ác, hại vô số mạng người, nên chuộc tội tại đây thôi.”

“Ha ha ha ~ Giờ người chỉ là con lừa trọc mất sạch pháp lực, dầu có Kim Phật hộ thân cũng chẳng đỡ nổi Sinh Tử kỳ của đạo nhân ta!” Hoàng Thiên đạo nhân ra chiều hả hê lắm, “Vết thương cũ của người đã tái phát đêm qua, không áp chế nổi khí tà sát, lại tổn hao nguyên dương, tu vi thật lụi, ta thực sự muốn biết người sẽ bắt ta đền tội bằng cách nào đấy!”

Nói đoạn, một luồng khói đen bốc ra khỏi cây cờ vàng trong tay ông ta, thành mồm rộng của một con quái vật, chụp xuống đầu đại sư.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt tràn trề đắc ý của Hoàng Thiên đạo nhân lại nhuộm màu không thể tin nổi, lão hoảng hồn thốt lên: “Người, sao người lại chẳng hề hấn gì! Không thể thế được!”

Đại sư nhắc tay đưa hờ ra trước, một luồng sáng êm dịu xuất hiện nơi đầu ngón tay anh ta, khói đen bị ánh trắng soi tỏ tan nhanh như tuyết rã.

Hoàng Thiên đạo nhân thụt lùi hai bước, nghiêng rặng vung cờ vàng lần nữa, khói đen dày đặc ùn ùn xô đến tựa thủy triều, trong đám khói thấp thoáng vô số mặt người ghê rợn, rít lên từng tiếng chói tai.

Giang Trùng ngồi xổm đằng sau không kìm nổi phải bật tai lại, sau đó, cô đã thấy đại sư cời chuỗi hạt bồ đề đang đeo trên tay ném ra sau, tức thì chung quanh ngập tràn ánh trắng, cả miếu cũ sáng như ban ngày.

Luồng khói đen cuộn cuộn ập đến chỗ họ như hết hơi, dù không cam vẫn phải tiêu tán. Sáng rõ dưới ánh trắng, bộ đồ kỳ lạ Hoàng Thiên đạo nhân khoác trên người bắt đầu gãy dựa như vật sống, lão cuống cuống vung một lượt mười mấy lá bùa vàng ra, liếc đại sư bằng ánh mắt bất cam rồi ngoảnh đầu trốn chạy.

Nhưng đại sư không định buông tha, tiến lên trước một bước, phất tay qua các lá bùa cháy phừng kia, thoắt cái đã xuất hiện trước cửa miếu dưới ánh nhìn ngơ ngẩn của Giang Trùng. Giang Trùng chỉ thấy anh ta đi hai bước, vừa nhìn kỹ lại, anh ta đã ra khỏi ngôi miếu cũ rồi.

Anh ta ấn tay lên trán Hoàng Thiên đạo nhân, chỉ trong chốc lát, lão đã mềm rũ, trông già hơn cả khi trước.

Chiếc áo choàng dài lão mặc chợt hóa thành những gương mặt cháy khét nhập vào cơ thể gù oặt, trên làn da khô cằn xuất hiện rất nhiều vết nám đen, lão chẳng thể ngăn nổi từng tiếng thét đau khổ.

Lúc đại sư ngừng tay, Hoàng Thiên đạo nhân đã già cằn hết yêu quái, nằm run rẩy thảm thương dưới đất, vẫn rít lên liên tục: “Không thể nào... Không thể thể được... Sao người lại... Lại chẳng hề hấn gì... Rõ ràng tà sát đã phát tác...”

Đại sư không đáp lời lão nữa, rút một chiếc túi nhỏ cất ở vạt áo trước ra, giữ trên người lão, Hoàng Thiên đạo nhân cứ thế bị thu vào túi.

Giang Trường theo dõi trọn màn đã bình tĩnh lại, nhưng lúc đại sư bước về phía cô sau khi xong chuyện, Giang Trường lại bắt đầu căng thẳng. Nhất là vừa tới trước mặt cô, đại sư còn hỏi thế này: “Cô là kẻ chiếm xác?”

“Trước đây, Hoàng Thiên đạo nhân đã đưa một nữ tử tới đây hòng ép ta phá giới, kích thích ta bằng chuyện ấy, nhưng nữ tử nọ không chịu nổi được lực của lão, chưa làm được gì đã chết rồi, sau đó cô tỉnh lại, ta đã đoán được rằng cô là kẻ chiếm xác.”

Giang Trường chẳng dễ gì mới moi ra được nghĩa của từ chiếm xác sau khi lục lọi mớ kiến thức em trai đã truyền thụ cho mình, tim đánh thịch một tiếng.

Đừng bảo vị đại sư này cho rằng cô là hồn lang quỷ bạc rồi định siêu độ nhé?!

Nghĩ đoạn, cô vội nói: “À thì, một đêm vợ chồng trăm ngày ớn nghĩa, ừm, đại sư à, anh đừng ra tay, tất cả đều là hiểu lầm, tôi cũng chả biết chuyện gì đã xảy ra, tôi thực sự rất vô tội!”

Dứt lời, thấy bản mặt bình thản chẳng rõ buồn vui kia của đại sư, Giang Trường tự dưng đỏ cả mặt già, lúng túng gãi đầu rồi kể một lượt chuyện riêng.

“Ra là thế.” Kiên nhẫn nghe hết mớ tự thuật lộn xộn của Giang Trường, đại sư gật gù, “Chuyện của cô ít nhiều gì cũng có liên quan đến ta, ta sẽ tìm cách đưa cô về nhà.”

Giang Trường vô cùng cảm động, đại sư đúng là người tốt! Chẳng so đo sau khi bị rape, lại còn ra tay giúp đỡ. Đúng vậy, quần chúng nhân dân cần là cần phát huy cái nét thiện lương chói lóa tình người này... Ý, sao tự dưng cô lại thấy choáng đầu, nóng người nhỉ?

Lắc lắc đầu, Giang Trùng ngày càng vánh vất, cái nóng như xông thẳng ra từ đáy lòng, cô vô cùng ngứa tay, chỉ muốn đập phá một thứ gì đó.

Trán chợt mát lạnh, Giang Trùng vớt vát được vài phần tỉnh táo, nhớ lại cảm giác bức rức chẳng rõ lý do vừa nãy, bất giác nhìn về phía đại sư đang điểm tay lên trán mình.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

Chỉ nghe đại sư bất thành linh buông lời: “Xin lỗi, thất lễ rồi.” Sau đó, Giang Trùng thấy môi mình ấm áp, mùi đàn hương nhàn nhạt vẫn vút quanh người.

Đệt? Đệt đệt đệt đệt! Chuyện gì đang diễn ra thế này?! Đại sư mới vừa ngoan hiên đây thôi, sao lại giở trò lưu manh rồi! Không tài nào nhận ra anh ta lại là ngử đại sư như này!

“Tà sát trong cơ thể ta cứ cách một thời gian là lại phát tác, đêm qua đã thế. Nhưng sau cuộc mây mưa, luồng tà sát ấy đã chuyển hết sang người cô. Nó ảnh hưởng đến thần trí, nên đành phiền cô cùng về Thượng Vân tự với ta, trong chùa có con suối tên là Vô Cấu, có thể khử trừ khí tà sát, mời cô ở lại chùa ba tháng tịnh hóa giải tận gốc. Hành động hiện thời của ta chỉ có thể tạm duy trì tỉnh táo cho cô.” Đại sư từ tốn giải thích bằng giọng bình thản, chẳng có vẻ gì là lúng túng.

Bị ảnh hưởng bởi thái độ của anh ta, Giang Trùng cũng chẳng để bụng chuyện này, gật đầu thấu hiểu. Chả trách lão già kia cứ gào không thể nào suốt, thì ra cục nợ đã chuyển sang người cô rồi.

“Được thôi, dù gì bây giờ tôi cũng chẳng còn chỗ để đi, làm phiền đại sư rồi.” Giang Trùng đương nhiên không ngại, so với mạng mình thì hôn một cái cũng chả là gì, với lại có dòm thế nào cũng thấy người khó xử không phải là cô mà là vị đại sư này, hòa thượng ấy à, hẳn coi trọng chuyện

này lắm. Ấng theo cách nói của Hoàng Thiên đạo nhân thì trước đêm hôm qua đại sư hãy còn là trai tơ, cô cũng vậy, thế là huề.

Suy nghĩ của Giang Trùng khá thoáng, dù gì cô cũng chả có bạn trai.

“Ta tên Thanh Đăng, là một tăng nhân ở Thượng Vân tự.”

“Chào anh, tôi là Giang Trùng, chữ Giang trong từ bóng trắng đáy nước, chữ Trùng trong từ trong trẻo. À phải rồi, tôi hai mươi lăm tuổi, đại sư bao tuổi rồi?” Giang Trùng nhìn Thanh Đăng đại sư, đoán chừng anh ta cũng chỉ độ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, không nhỏ hơn cô là ổn, cô hơi khó chấp nhận chuyện bản thân đã rape một người nhỏ tuổi hơn mình.

“Bần tăng đã trải chừng hai trăm mùa nóng lạnh.” Thanh Đăng vẫn bình thản đáp.

Giang Trùng: $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)\}$ Giề? Hơn hai trăm tuổi?!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Sư Khó Hiểu

ĐẠI SƯ NHƯ MỘT CÂU ĐỐ.

Trong gương là một gương mặt môi đỏ răng trắng sáng sủa, mái đầu rối đẹp theo kiểu trung tính. Người trong gương buộc gọn tóc, vẽ mặt dứt khoát nghiêm túc, trông càng tuần tú hơn.

Giang Trùng sờ mặt mới, tắc lưỡi, nếu ở hiện đại mà sở hữu gương mặt như này thì bước thẳng ra đường làm minh tinh luôn cũng được, một em gái có khí chất giai đẹp như thế, có thể rù quên cả một bầy fan nam lẫn nữ chứ chẳng chơi.

Ở thế giới hiện đại, Giang Trùng là một cô gái đã gọi là nổi bật giữa đám các em phương nam chỉ cao từ một mét sáu đổ xuống. Cộng thêm vì lý do gia đình mà từ nhỏ đã phải tự lập, tính tình hướng ngoại, y như “cú có gai”. Mặt mũi thuộc kiểu không đẹp không xấu, bình bình.

Nhưng cơ thể bây giờ của cô lại cao hơn trước hẳn mười xen-ti, vừa đủ xài, để thêm gương mặt khí khái, bộ ngực bằng phẳng, có thể khơi khơi giả trai, hay nói huých toẹt ra, người này phải là đàn ông mới đúng.

Giang Trùng đoán có lẽ chủ cũ không ưa gì cái mã này, không thì đã chẳng tự chà đạp mình như vậy. Có trời mới biết sau khi được đại sư dắt ra khỏi miếu, tạm dừng chân tại một ngôi chùa nhỏ giữa núi, rồi trông thấy mặt mình trong gương khi tắm, cô suýt đã nghẹt thở vì hoảng.

Khi đó, trên gương mặt này được bôi một lớp phấn rất dày, dày tới nỗi chẳng thể nhìn rõ mặt mũi như nào, còn tô trét loạn xạ, khoác thêm cái váy

chi chút hình hoa, đúng là không nở nhìn thẳng.

Giang Trường nhận ra rằng chủ cũ muốn trang điểm sao cho mình gái tính hơn, nhưng tiếc nỗi cô ta đã làm sai cách, sai quá sai rồi.

Kể ra thì đối diện với gương mặt gớm ghiếc này rồi bị rape, mất phận trai tơ sau hai trăm mấy năm mà đại sư vẫn bình tĩnh như rửa, Giang Trường ngày càng cảm thấy anh ta trâu bò, không hổ là trai già hai trăm mấy tuổi!

Ném bộ váy hoa hòe diêm dúa xinh xẻo kia đi, móc miếng độn nhét trước ngực ra, Giang Trường rửa mặt và gội thật sạch mái tóc bôi đầy dầu dưỡng, mặc bộ đồ đơn giản mà đại sư chuẩn bị cho, thắt nịt lưng, mang giày vừa chân, rời khỏi phòng rồi mới thấy mình như sống lại.

Đại sư đang ngồi tụng kinh dưới gốc cây trước cửa, nghe động mà chẳng động, bình thản tụng xong phần mình mới mở mắt.

Giang Trường đứng trợn mắt nhìn cách đây chưa đến nửa mét, cô muốn thử xem mình có thể xí hù được anh ta không, kết quả khỏi nói cũng biết, đại sư hoàn toàn không giật thót ngã dúi, cũng chẳng tỏ vẻ gì lạ sau khi thấy cô thay đổi hình tượng, đúng là cụt hứng.

Bởi mới nói, trai già chán thật, chẳng những lòng trầm như nước mà còn bình tĩnh một cách khó tin.

“Đại sư, anh có biết gốc gác của cái cơ thể này không?”

“Không biết.” Thanh Đăng nhón khẽ người, đưa chiếc đệm cói lót dưới mình cho Giang Trường.

“Cảm ơn.” Giang Trường đón lấy tấm đệm, ngồi xếp bằng xuống trước mặt Thanh Đăng, chống má tán gẫu với anh ta, “Đại sư, trước đó anh có giật mình bởi bản mặt tô trét loạn xạ này không?”

“Về ngoài cũng chỉ là xác thịt, không ảnh hưởng gì tới ta.”

“Oài! Không hồ là đại sư! Đại sư này, anh có thấy tôi bây giờ giống đàn ông không?”

“Giống.”

“Vậy lúc anh hôn tôi có bị khớp không? Chẳng có nhẽ lại không thấy kỳ? Như đang hôn giai ấy?” Giang Trường xin thề, cô hoàn toàn không phải đang ác ý trêu ghẹo đại sư, cô chỉ rất rất muốn biết câu trả lời của anh ta thôi.

Hòa thượng áo trắng ngồi nghiêm dưới gốc cây chẳng lấy làm bí bách với câu hỏi của cô, đáp rất ngay thẳng: “Như thầy thuốc cứu chữa người bệnh thôi, không phân nam nữ.”

Giang Trường chột tò mò, không biết khi nào thì vị đại sư này mới đổi thái độ, thế là cô bèn đông dài: “Nhưng đại sư đã gần gũi xác thịt với tôi rồi, nếu tôi không về được, đại sư lấy tôi được không?”

Giang Trường tưởng đại sư sẽ lái sang chuyện khác, nào ngờ người ta lại dứt khoát trả lời: “Được.”

“Hả?” Giang Trường không biết anh ta đùa hay thật, ngập ngừng hỏi tiếp: “Nhưng đại sư ới, anh chịu trách nhiệm bằng cách nào đây? Anh đâu thể kết hôn nhỉ?”

Thanh Đăng bình thản để thêm một câu: “Nếu cô có thể khiến bản tăng động lòng, bản tăng đương nhiên có thể cưới cô.”

Giang Trường: Ha ha.

Khiến đại sư động lòng? Tuy chỉ mới tiếp xúc một ngày ngắn ngủi nhưng cô vô cùng rõ rằng đại sư là tượng phật chuyển kiếp, anh hùng nào

có thể khiến một pho tượng phật động lòng chứ? Nhấp nhô gập ghềnh gấp trăm lần tới Tây Thiên thỉnh kinh đấy.

Nhưng cô cũng chỉ tiện mồm nói đùa vậy thôi, bởi thế mới cười cười rồi lái sang chuyện khác, bảo: “Đại sư yên tâm, tôi phải về nhà với em trai, không bắt đại sư chịu trách nhiệm đâu, với cả tôi thấy lỗi mình cũng lớn lắm, đại sư không trách tôi đã rất biết ơn rồi. Nhưng đại sư này, chúng ta phải đi bao lâu mới tới chùa Thượng Vân anh nói thế?”

“Không xa lắm, nửa tháng là đến.”

Giang Trường sờ cằm, “Đại sư, anh chẳng đã bảo mình là tu sĩ hử? Sao không có phép thuật gì tựa tựa rút đất thành gang vậy?”

“Vì ta khổ tu theo lối từ bi, trong lúc tu hành, nếu không cần kíp sẽ không dùng pháp thuật. Ngoài ra, tà sát trong người cô phải một tháng sau mới phát tác lại.” Đại sư đáp.

Giang Trường không quá rõ tại sao đại sư có lối tắt mà chẳng chịu xài, nhưng chắc đó là nếp cố chấp của mấy người tu phật, thôi. Giang Trường cảm thấy mình nên thông cảm với người ta hơn, phải ém biểu cảm khó hiểu lại, với cả cái ăn cái mặc chỗ ở của cô đều trông vào đại sư, mình chả có quyền đòi hỏi.

Tới nhiều nơi hơn, thăm thú cảnh sắc ở thế giới khác cũng được, cứ coi như đang nghỉ phép đi du lịch vậy, cày tới chết đi sống lại cả nửa năm mà chẳng có lấy một lần phép, lại còn phải tăng ca cả ngày.

Giang Trường ngó cái đầu bóng loáng của đại sư rồi thần thờ, chợt thấy một chiếc lá thơ thần rơi xuống từ ngọn cây trên đầu anh ta.

Giang Trường đưa tay đón lấy chiếc lá vàng suýt đã đậu xuống đầu trọc. Xoay tròn rồi vứt bừa đi, Giang Trường che miệng ngáp, “Đại sư, chúng ta đi đâu tiếp giờ?”

Thanh Đăng nhặt chiếc lá vàng cô vừa ném đi, đặt trong lòng bàn tay, buông mắt khẽ nhắm hai chữ, sau đó, chiếc lá vàng như được gió cuốn lên, xoay một vòng rồi rơi về lại tay anh ta.

“Đi hướng này.” Thanh Đăng chỏ về phía mà mũi lá chỉ.

Giang Trường: Bừa vậy đó hả, đúng là một đại sư tùy hứng, khó hiểu thật.

Tăng khố tu là sao, là không ăn, đi đường không xài phép cũng không ngồi xe bò xe ngựa như người bình thường, chỉ dùng mỗi cặp giò, đón gió hớp sương đón mây tắm mưa, vừa đi vừa ngắm thế gian muôn màu, tu thân tu tâm, cảnh giới mà cao thì biến hình luôn.

Thanh Đăng, một đại sư kỳ lạ... nghe đồn hơn hai trăm tuổi mà dóm trẻ măng như mới ngoài hai mươi, không thấy có hành trang gì nhưng có thể móc từ đâu đó ra tất cả những gì mình muốn, chưa từng bị cô bắt gặp thay chiếc áo tăng trắng hơi cũ kia song nó cứ sạch sẽ tinh tươm mãi, một đại sư kỳ lạ đến nỗi khiến Giang Trường tưởng tận cái gì mới là đỉnh cao của sự chán ngắt.

Nếu Giang Trường không lên tiếng thì đại sư sẽ không chủ động bắt chuyện, hầu như chả có cảm giác tồn tại, Giang Trường thỉnh thoảng lại quên mất sự hiện diện của anh ta. Chưa thấy anh ta nghỉ ngơi hay mệt mỏi, treo mãi vẻ mặt bình thản như có thể phổ độ chúng sinh bất cứ lúc nào.

Nhưng vẫn có thể tạm xếp anh ta vào loại đàn ông biết quan tâm, biết chăm lo cho Giang Trường, ví dụ trời mưa sẽ tìm chùa miếu để cô núp chứ không đội nón tre dạo bước trong mưa như lúc một mình.

Ví dụ tới giờ cơm sẽ biến đi đâu đó một lúc rồi xách đồ ăn về cho Giang Trường, hơn nữa, đồ ăn không phải là loại sấy khô mang theo, cứng tới nỗi đập cũng chết người kia. Một lần ở giữa núi, tới giờ cơm trưa đại sư lại biến mất, Giang Trường đếm chừng năm phút đã thấy đại sư xuất hiện với

một bát mì nóng hổi trên tay, có trời mới biết anh ta kiếm được bát mì giữa chốn đông không mông quạnh này như thế nào.

Lạ lùng hơn nữa là mì rất ngon, Giang Trùng cảm thấy đây hẳn là bát mì ngon nhất mà cô từng được nếm, cô ăn xong, đại sư lại biến mất với cái bát không, Giang Trùng tò mò hỏi thử, anh ta bảo mình đi trả bát.

Đối diện với bản mặt hòa nhã của đại sư, Giang Trùng chẳng biết phải nói gì nữa, cô đoán đại sư dùng phép đến một nơi xa xôi, nhưng đã có thể dùng phép để làm chuyện vớ vẩn như mua mì thì tại sao không muốn dùng phép để lên đường thay cho cặp giò mình chứ? Thật khó lòng lý giải sự cố chấp của đại sư.

Đến lúc họ thấy được bóng người, vào đến thành, Giang Trùng phát hiện ra mình càng chẳng hiểu nổi đại sư. Có thể nói rằng, anh ta đã lật đổ hoàn toàn hình tượng của mình trong lòng Giang Trùng.

Kể ra thì, người tốt và “người quá tốt” khá giống nhau, cuộc sống lúc nào cũng bận rộn và gian khổ. Xét mỗi chuyện mình rape anh ta mà tới giờ vẫn được chăm lo kỹ càng thôi, Giang Trùng đã cảm thấy, đại sư hẳn là một vị Thánh rất rất tốt bụng.

“Người tốt bụng ời, cho tôi một ít thức ăn với ~ tôi sắp chết đói rồi ~” Bên trái con ngõ nhỏ có một gã ăn mày miệng mồm nứt nẻ, mặt mày bần thiêu đang thều thào.

Đại sư dừng bước, đi đến bên đường mua hai cái bánh bao nóng hổi, sau đó bước tới chỗ gã ăn mày nọ. Giang Trùng trợn mắt nhìn anh ta hờ hững lướt qua gã ăn mày, đến bên cạnh một con mèo đang nằm sấp trên giá gỗ, đút bánh cho nó.

Đút xong, anh ta đứng dậy đi về, cả quá trình chẳng thèm ngó gã ăn mày lấy một cái.

Giang Trường nhìn con mèo đang liếm móng, lại trông sang bóng lưng của đại sư, nhún vai bước theo. Hai người chậm rãi băng ngang một con ngõ rợp bóng hoa hạnh, bên trong vọng đến tiếng ồn ào trẻ nít. Đại sư vốn sắp lướt qua bỗng khựng lại, rẽ thẳng vào ngõ.

Giang Trường tò mò đứng ngoài trông vào, thấy đại sư xách mỗi tay một thằng nhóc thò lò mũi xanh, đặt chúng ngồi đầu tường, hai đứa bé vắt vẻo trên dây sọt nổi gào thét liên hồi, còn đại sư hiền lành lại là kẻ đầu sỏ. Anh ta cầm tay một đứa bé gầy đét, nó vừa nãy đã bị hai thằng to xác kia tấn cho một trận hụt hơi, giờ còn đang giàn giụa nước mắt. Đại sư phủi đất trên người cậu bé, đưa nốt chiếc bánh bao còn lại cho cậu.

“Về nhà thôi.” Anh vỗ vai nó.

Cậu bé nhét bánh vào ngực áo đã chạy xa rồi, đại sư mới tiếp tục lên đường.

Sau đó họ đến một ngã tư, chẳng biết ở đây có gì mà lại bâu đầy những người. Giang Trường nhón chân ngó thử, phát hiện giữa đám đông là một màn kinh diễn, cậu ấm nanh ác cướp đoạt thiếu nữ bán mình chôn cha.

Giang Trường đảo mắt đã thấy đại sư đi xa rồi, vội vã guồng chân đuổi theo.

“Đại sư, anh để mặc chuyện đấy à? Cô nhỏ người ta đáng thương biết mấy, khóc suốt mướt thế kia rồi.”

Thanh Đăng lắc đầu không đáp.

Giang Trường không rõ tiêu chuẩn giúp người của đại sư là gì, đụng phải ba đứa nhóc đánh lộn thì anh ta xía vào, nhưng cảnh dân nữ bị cưỡng đoạt nghiêm trọng hơn lại mặc kệ, cũng như trước đó cô cho rằng anh mua bánh bao cho gã ăn mày kia, ngờ đâu người ta lại nguẩy sang đút một con mèo.

“Bộp!”

Giang Trùng thơ thần, chợt nhận ra đại sư đang đi trước mặt mình vướng phải rắc rối rồi. Một gã đàn ông cao lớn say bí tỉ đứng chắn trước mặt đại sư, giữa hai người là một vò rượu vỡ. Mặt mày gã bụi con kia lún phún những râu, nom rất dữ dằn, lại thêm lưng hùm vai gấu, tuy đại sư cũng cao lắm nhưng khi thấy ông say kia thò tay định nắm lấy cổ áo đại sư, Giang Trùng vẫn phải thót tim, vội bước tới trước giúp đỡ.

Song ông say chỉ mới thò được nửa đường, chẳng rõ tại sao lại giận dữ rút tay về, chỉ mạnh mẽ quát: “Vỡ mất rượu của ông đây, phải mua đền mười vò!”

“Được, chờ chút.” Đại sư tới quán rượu ven đường, mua mười vò rượu như đã hứa.

Giang Trùng dừng chân, lấy làm khó hiểu với chuyện đang diễn ra.

Sau đó, sự việc cứ thế lạc lối. Đại sư làm theo lời ông say, trút cạn rượu cả mười vò vào mồm ông ta. Đúng vậy, đại sư tốt bụng hiền lành tay xách vò rượu tay đề ông bụi, trút toàn bộ rượu vào mồm ông ta.

Thấy bụng ông ta ngày càng phình ra, mắt Giang Trùng cũng càng trợn càng to.

Chờ chút, đại sư à, anh là người tốt mà phải không? Sao lại bình thản tự nhiên chuốc rượu tới mức người ta trắng dã cả mắt, muốn giết họ hả!

Một người đàn ông to xác là thế lại không thể cục cựa khi bị đại sư dùng một tay tóm lấy, đến cả tay để vùng vẫy cũng buông thõng xuống. Lúc đang do dự không biết mình có nên bước tới khuyên đại sư không, Giang Trùng thấy ông bụi bị chuốc rượu mười vò kia bỗng biến thành một con chuột xám.

Ban ngày ban mặt, một con người biến hình đột ngột, vậy mà dân chúng xung quanh như chẳng thấy được màn này, vẫn làm chuyện riêng, chẳng ai ngó nghiêng.

Đại sư cho con chuột béo đã ngất kia vào một vò rượu rỗng rồi xách lên, gọi Giang Trùng, “Đi thôi.”

Giang Trùng cười khan bước theo. Vừa nãy trông thấy bánh đậu xanh bán ven đường, cô định gọi đại sư mua ăn thử, giờ thấy con chuột ưa bắt chẹt này vì đòi đại sư mua mười vò rượu mà bị chuốc tới nỗi biến trở lại nguyên hình, Giang Trùng chẳng dám hé môi một chữ, chỉ nuối tiếc đôi mắt trông theo sạp bán bánh đậu ngày càng xa xôi kia.

“Đại sư, con chuột kia là thế nào vậy?”

“Yêu chuột.”

“Yêu quái có thật á? Cho tôi xem thử được không?” Giang Trùng ướm hỏi.

Đại sư liếc cô một cái, đưa vò sang. Được bê cái vò như mình muốn, Giang Trùng lấy làm vui vẻ, bứt ngọn cỏ đuôi chó ven đường nghịch con chuột say béo tròn đang nằm trong ấy.

Hai người rời khỏi tòa thành nhỏ này, đại sư nhìn trời, bảo: “Nghỉ một lúc thôi.”

Giang Trùng ngồi cạnh anh ta, đặt vò rượu chứa con chuột mà mình đã nghịch suốt từ nãy xuống, oằn người dẫm chân, thở dài. Cơ thể này yếu cực, đi mới mấy bước lại phải nghỉ ngơi, có thể chủ cũ là một đại tiểu thư.

Một cánh tay đeo chuỗi hạt bồ đề chột giờ ra trước mặt, trong lòng bàn tay là một gói giấy dầu. Giang Trùng ngửi thấy mùi bánh đậu xanh, đón lấy mở ra xem, đúng là vài miếng bánh đậu đang nằm ngay ngắn bên trong.

Cơ mà từ đầu tới cuối đại sư chưa từng rời khỏi ánh mắt cô, rốt cuộc anh ta đã mua hồi nào vậy?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Truyền Thuyết

TUY KHÔNG RÕ NHƯNG CÓ VẄ LỢI HẠI LẮM.

"Tiểu ca, cậu tuần tú xinh trai thế này chắc chắn là người tốt, cậu xin Thanh Đăng đại sư hộ tôi với, bảo Người thả tôi ra đi mà ~ Tôi chỉ hơi mê rượu thôi, quá lắm cũng chỉ dọa người lừa tý rượu về uống chứ chưa từng giết ai đâu! Xin cậu nói đỡ dùm tôi vài câu với!"

Chuột xám béo tròn đứng dưới đáy vò, khom lưng chấp tay với Giang Trùng, vẻ nịnh hót ngập tràn bản mặt.

Giang Trùng ghé miệng vò nhìn vào, tay nghịch cọng cỏ đuôi chó, cười ha hả nghe ông ta nói xong mới bảo: "Nhưng mà tôi là con gái."

Chuột xám nghe thế dờ ra, đôi mắt nhỏ xúu soi kỹ Giang Trùng hai lượt, tuy vẫn chưa tin tiểu công tử non tơ mặc đồ nam trước mặt mình là con gái lắm nhưng kẻ thức thời là trang tuần kiệt, ông vẫn đang phải nhờ cậy người ta, bèn chữa lời ngay: "Tiểu cô nương xinh như hoa ơi, xin cô cứu giúp yêu tu đáng thương như tôi với!"

"Tiểu yêu gặp may mới tu được thân người, thoát phận chuột nhắt dẫm phát chết toi như hôm nay, thường ngày chỉ hơi tham lam tý chút, tuy không phải yêu quái tốt gì nhưng tuyệt đối chẳng phải phường đại gian đại ác, xin cô cứu tôi một mạng!"

Giang Trùng nghe ông ta nói đến là đáng thương, gõ vò hỏi: "Ông e dè thế làm gì, đại sư tốt lắm, nếu thực sự chưa từng làm việc xấu thì đại sư sẽ chẳng làm gì ông đâu, hay ông chột dạ?"

"Không không không, tôi chẳng dám thốt một câu gian dối nào!"

"Vậy sao ông còn sợ đại sư như vậy?"

"À thì..." Chuột xám hết giờ móng gãi tai lại vuốt ba sợi râu lừa thừa bên mép mới khẽ nói bằng giọng thở than: "Bởi vì đó là Thanh Đăng đại sư trong lời đồn chứ sao."

"Đại sư lợi hại lắm à?" Giang Trùng lấy làm thú vị.

Chuột xám vừa nhìn đã vỡ lẽ, bèn đưa đẩy theo lời cô, "Đương nhiên rồi, tiểu cô nương có biết Thượng Vân tự không? Nơi ấy là thánh địa mà tất cả phật tu toàn cõi tu chân hướng đến đấy! Trong giới tu chân, ngay cả tiếng tăm những đạo nhân tu đạo ở Vô Cực đạo quán cũng chẳng sánh nổi với uy danh của các đại sư thuộc Thượng Vân tự, càng khỏi phải nhắc đến tu sĩ nhà khác."

"Với tiếng tăm vang dội ấy, cứ hể đại sư của Thượng Vân tự rời chùa, đi đến đâu lại được tiếp đón long trọng đến đấy. Tại sao đại sư lại được tôn kính như vậy, còn chẳng vì lòng họ chứa cả cõi trần, ngay khi tai kiếp sắp tới sẽ hi sinh bản thân hòng cứu muôn dân thiên hạ ư, ấy chính là đức độ người người kính ngưỡng!" Chuột xám tới giờ phút này vẫn chẳng quên nịnh đầm, tiếc nổi chả biết Thanh Đăng đã đi đâu mất, vốn không nghe thấy.

"Theo như ông kể, các đại sư chùa Thượng Vân rất tài ba, vậy còn Thanh Đăng đại sư, anh ta cũng thuộc hàng lợi hại lắm ở ngôi chùa ấy à?" Giang Trùng thăm dò tiếp.

"Nào chỉ lợi hại thôi!" Chuột xám chột cao giọng, vung hai móng vuốt, khá giống thuyết thư ở quán rượu, kể rằng: "Nhắc đến Thanh Đăng đại sư, có ai ở cõi tu chân này không biết chứ! Người hai trăm tuổi đã đạt đến tu vi Kim Phật, đó là thành tựu mà bao nhiêu kẻ tu phật dẫu có mất ngàn năm cũng chẳng đạt được, tư chất đáng sợ như vậy, cả cõi tu chân

chẳng mấy ai bì nổi! Hơn nữa, ở Thượng Vân tự, Thanh Đăng đại sư có bối phận rất cao, trụ trì hiện thời của chùa - Thù Ấn đại sư với tu vi Kim Phật ngàn tuổi còn phải gọi Người bằng sư thúc."

Giang Trường: Vai vế đúng là... già ngắc.

"Sự tích về Thanh Đăng đại sư ấy à, có kể ba ngày ba đêm cũng không hết, Thanh Đăng đại sư năm nào cũng có tên trên bảng trong Tu sĩ kiến văn lục. Nghe nói mười lăm tuổi Thanh Đăng đại sư đã nhập thể lịch luyện, khéo thay gặp phải ma kiếp mấy trăm năm mới xảy ra một lần, thiếu niên phong thái tuấn tú người gặp khó quên, mới từng tuổi ấy đã có thể một mình độ hóa Thiên Tôn ma đầu, nào ai không thảng thốt!"

Đến hồi kích động, chuột xám run run bụng mỡ, "Chỉ riêng vụ trấn áp Âm Địa quỷ mẫu gây họa tu giới một trăm năm trước thôi cũng đã đủ để vô số tu sĩ phải tôn sùng rồi. Tôi may mắn được chứng kiến trận đại tai ấy, Âm Địa quỷ mẫu kia đã giết hại không biết bao nhiêu là người phạm, tiêu diệt cả mấy môn phái tu chân có tiếng, làm loạn đến mức cả giới tu chân phải thấp thỏm. Năm ấy tôi vẫn là một con chuột tiểu yêu chưa hóa hình nổi, ngày đêm nơm nớp. Cho đến một hôm nghe tin, Âm Địa quỷ mẫu đã bị Thanh Đăng đại sư giải đến Trấn Ma tháp."

"Hai trăm năm nay, nghe nói Thanh Đăng đại sư đi khắp cõi tu chân lĩnh hội đại duyên pháp, đại tu hành, chẳng mấy chốc sẽ lại đột phá." Chuột xám chấp tay sau đít đi hai vòng quanh đáy vò rượu, chép miệng than.

Qua lời chuột xám, rốt cũng đã rõ đại sư là một nhân vật vô cùng trâu bò, Giang Trường ngơ ngẩn, tuy câu chuyện của chuột xám không chi tiết gì, cô không tường tận mười mươi nhưng nghe có vẻ lợi hại lắm.

Đại sư lợi hại như vậy lại là một hòa thượng kỳ lạ cao gầy mặc áo cũ mang giày vải, nom rất giản dị ư? Hơi ảo.

"Ông thuộc lâu sự tích về đại sư thế kia sao lại không nhận ra anh ta, còn cố ý kiếm chuyện?" Dù gì Giang Trường cũng chẳng phải người thuộc thế giới này, tấm tắc một hồi đã lờ đi, cười khà trừu yêu chuột.

"Chẳng tại... Chẳng tại đại sư quá giản dị mộc mạc còn gì. Với cả thường thì người tu phật đều sẽ tỏa phật quang, lóa mắt bọn tu yêu chúng tôi như đèn rạng giữa đêm tối, ngờ đâu Thanh Đăng đại sư đã tu đến cảnh giới phản phác quy chân, thu lại toàn bộ khí tức, trông hết một hòa thượng người phạm tằm thường, tôi nhất thời nhìn nhầm... Huống hồ, Thanh Đăng đại sư trong truyền thuyết lại hiển hiện ngay trước mắt, nói thật thì tới giờ tôi vẫn chưa dám tin. Ôi, sao tôi xui vậy chứ."

Chuột xám ngồi xuống, gục đầu thở than, len lén đưa mắt đoán chừng nét mặt của Giang Trường.

Giang Trường làm lơ vẻ giả vờ giả vặt kia của ông ta, véo một mẩu bánh đậu xanh đưa vào vò rượu: "Tôi nói rồi, nếu ông thực sự không xấu, đại sư sẽ không bao giờ làm hại ông, an tâm đi hĩ, ăn chút bánh đậu không?"

Giang Trường đưa mẩu bánh cho chuột rồi cũng tự nếm một miếng, vừa nhắm nháp vừa tán gẫu với ông ta. Sau đó, Giang Trường biết thêm vài chuyện liên quan đến thế giới này.

Trò chuyện với đại sư cũng được, chỉ cần cô hỏi thì đại sư sẽ đáp, nhưng cái kiểu hỏi mới đáp kia hơi mệt, câu trả lời của đại sư cũng khá đơn giản, nào dễ chịu như xì tai thao thao bất tuyệt của chuột xám. Với cả, từ lúc biết đại sư đã hơn hai trăm tuổi, Giang Trường vẫn chưa thể tự nhiên được, lúc đùa cũng cảm thấy mình đang hỗn hào với bề trên. Xăm thật, đã ăn nằm với nhau rồi mà còn xoắn xuýt chuyện này.

Đối tượng đang bị oán thầm lại im lìm xuất hiện bên cạnh, Giang Trường sặc bánh đậu, vịn cây ho toáng trời.

"Khụ khụ, đại sư, anh ngày càng xuất quỷ nhập thần rồi đó." Giang Trường dẫn cơn ho lại, bất đắc dĩ nói.

Thanh Đăng tay cầm bát, dờ nấp dậy ra, hơi nóng bốc lên cuồn cuộn. Đưa bát thức ăn nóng hôi thơm ngon đến trước mặt Giang Trường, Thanh Đăng tiện tay xách vò rượu có chuột xám bên trong sang chỗ khác ngồi.

"Ấy, hôm nay là văn thăn à." Giang Trường cầm đũa, bưng bát to xanh lên thưởng thức một viên văn thăn vỏ mỏng nhân nhiều. Lớp vỏ của viên văn thăn được đưa vào miệng rất mỏng, tan cực nhanh, nước sốt thơm ngon ứa ra, nhân thịt săn được nêm nếm vừa miệng, thoát cái vị giác như sống lại.

Giang Trường bỏ lần lượt từng viên vào mồm, ăn đến là vui vẻ, vừa nhai vừa không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc mỗi ngày đại sư kiếm đâu ra bao nhiêu món ngon như vậy? Hơn nữa, quan trọng là tại sao đại sư lại biết mấy món này ngon? Hay là anh ta nếm thử?

"Đại sư, anh đi đâu tìm nhiều món ngon thế này? Anh thưởng thức qua chưa?"

Thanh Đăng lặng thinh một chốc như đang nhớ lại, rồi đáp: "Rất lâu trước đây đã từng ăn."

"Rất lâu là lâu cỡ một trăm năm nhỉ?"

"Ừ." Anh bảo: "Trước năm mười lăm tuổi đã từng ăn."

Giang Trường: Ý là chừng hai trăm năm trước. Lâu như này, người bình thường chắc đã qua ba kiếp, đại sư cũng hay thật, tìm được mấy món mình từng ăn sau một khoảng thời gian dài thế kia.

Giang Trường nghĩ tới đây thì chợt khựng lại. Cô như sáng tỏ điều gì, hành động hằng ngày mang những món ngon đến cho cô của đại sư hẳn đã

xuất phát từ tâm trạng "muốn người khác nếm thử thức ăn ngon mà mình từng thưởng thức nhiều năm về trước", bỗng dưng ầm ập.

Thực ra, đại sư là một người rất dịu dàng.

Vừa thơ thần chuyện không đâu vừa húp cạn ngụm súp cuối cùng, Giang Trường lau miệng đánh ợ, xoa bụng tựa cây thở phào. Phờn thây một cách mất hình tượng, Giang Trường nghiêng đầu nhìn đại sư bưng vò rượu, mấp máy môi tụng niệm gì đó.

Anh ta đọc được một đoạn, Giang Trường đứng dậy lướt sang ngó vào, trông thấy toàn thân chuột xám bao phủ trong ánh vàng, nằm ngọ nguậy đau đớn dưới đáy vò.

Giang Trường hoảng hốt, không phải chứ, chẳng nhẽ chuột xám lại là kẻ ác, thế nên bây giờ đại sư mới phải giải quyết ông ta? Mới này còn vỗ về ông ta, chắc cô không đến nỗi tự sát vào mặt mình nhanh thế chứ?

"Đại sư, yêu chuột này ác ôn lắm à?"

Thanh Đăng lắc đầu.

"Vậy đại sư đang làm gì đó?"

"So với người thì yêu quái tu luyện khó hơn nhiều. Yêu chuột này không phải phường đại gian ác, nhưng trong cơ thể nó lại có một hòn ma thạch, hòn ma thạch này đại khái là kỳ ngộ giúp nó tu thành hình người, dù vậy, nếu để thứ này tồn tại quá lâu trong cơ thể, nó sẽ hóa ma, bởi thế ta mới dùng mười vò rượu nếp xua đi uế khí trong yêu thể, rồi thay nó độ hóa họa ngầm trong ma thạch." Thanh Đăng bưng vò bình thần đáp, ngồi dưới gốc cây như tôn phật từ bi.

Giang Trường lặng lẽ xoay đầu bịt mắt, hồng rồi, thánh quang của đại sư chói lóa quá.

Chuột xám mới tỉnh lại cũng đã nghe được lời Thanh Đăng vừa nói, tức khắc cảm động tới mức giàn giụa nước mắt, thiếu điều thề với trời từ nay về sau sẽ làm một yêu quái tốt không sát sinh nữa, một lòng hướng phật.

Chuột xám nằm ba ngày trong vò, nghe Thanh Đăng tụng trọn ba ngày kinh. Lúc được thả ra nom phần chân lấm, trở về hình người, ngay cả bộ râu quai nón trên mặt trông cũng vừa mắt hơn nhiều, da dẻ hồng hào.

Nhưng ông bự này giờ lại khiến người ta không dám ngó thẳng. Một người đàn ông cơ bắp cuộn cuộn, râu ria bồm xồm bò trườn dưới đất ôm chân Thanh Đăng, khóc lóc mũi dãi lòng thông, tha thiết xin Thanh Đăng nhận mình làm đệ tử. Ở đó, qua ba ngày rửa tội, chuột xám manh nha ý định xuất gia làm hòa thượng.

"Đại sư! Chỉ cần Người nhận con làm đệ tử thôi, sau này Người nói đông thì con sẽ không cãi tây, giặt đồ quét sân nấu cơm trông nhà giữ vườn chăm con, bắt con làm gì cũng được ạ!"

Đại sư thương xót niệm a di đà phật, điểm tay lên trán ông ta. Ngay sau đó, ông ta trở về lột chuột. Thanh Đăng lại cho ông ta vào vò rượu, rồi xách vò giơ tay, bình tĩnh ném cả vò lẫn chuột đi thật xa.

Ở đó, ném đi dứt khoát thế đấy. Tay của đại sư rất có lực, ném xa lắm lắm, Giang Trùng có trợn to mắt nhìn cũng chẳng trông thấy vò rượu vút bay như sao băng kia đã đi đâu về đâu. Cô chỉ biết, ông chuột xám đáng thương kia sẽ chẳng thể tìm được đường về đây ngay.

"Đại sư... Làm thế không sao chứ? Nhỡ nện phải người thì sao?"

"Không cần lo lắng." Thanh Đăng đại sư đáp: "Ném đến một chạc cây giữa núi ngoài trăm dặm rồi."

Giang Trùng: Đại sư à, sao anh biết được vậy?

Giang Trùng: "Thế nhờ ông ta tới chùa Thượng Vân tìm anh thì sao? Rốt vẫn có câu "hòa thượng chạy nổi còn miếu thì không" mà."

"Dưới chân ngọn núi mà Thượng Vân tự tọa lạc, trước kia không có tu sĩ nào ở đấy, giờ đã thành một phường toàn tu sĩ ngụ lại."

"... Đều là người tới tìm anh để bái sư hả?"

Đại sư không đáp.

Giang Trùng hiểu rồi. Lát sau, cô hỏi: "Đại sư, chùa Thượng Vân có nhận đệ tử nữ không?"

"Không."

"Ờ."

Hai người đi độ nửa tháng, Giang Trùng theo sau đại sư, đến một tòa thành vừa to vừa sầm uất của người phàm. Tòa thành này có tường bao cao rộng, cửa đỏ thẫm dày nặng, người ra vào cổng rồng rắn nối đuôi nhau, từng bừng lắm thay.

Nhìn hai chữ "Giang thành" rồng bay phượng múa khắc trên lầu tường bao, chẳng hiểu sao Giang Trùng lại thấy lo lắng.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Giang Nguyệt Thành Giang

CẬP CHỊ EM.

Trước đó họ đã đi qua hai tòa thành nhỏ, đại sư không dừng chân mà lướt ngang luôn, lần này đến thành Giang, có vẻ đại sư không tính đi thẳng, bắt đầu dạo khắp thành.

Tuy Giang Trừng không biết ý định của đại sư, nhưng anh ta đã làm thế hẳn phải có lý do, cô cứ theo sau hóng hớt thôi. Dạo quanh, cô phát hiện ra trên đường lớn, ngõ nhỏ, vỉa hè, ven lộ tòa thành sầm uất này bày đầy mấy cái bảng tựa tựa biển quảng cáo, là kiểu bảng gỗ dán cáo thị của quan phủ trong phim truyền hình ấy.

Trên những tấm bảng này dán đầy tin kiểu "Giang thành ban hành chính sách mới, chung tay xây dựng Giang thành văn minh hài hòa", "Con chó mà con gái cưng của thành chủ nuôi đã đi lạc, ai tìm thấy sẽ thưởng lớn", "Mấy ngày nữa tông môn tu chân nào đó sẽ đến nhận đồ đệ, ai muốn tham gia mời nộp tiền báo danh".

Tờ thông báo tìm người bị che mất một nửa trong góc lại thu hút Giang Trừng, so với thông báo tìm chó chiếm quá nửa bảng tin thì nó chẳng bắt mắt là bao.

Trên tờ thông báo tìm người có hình một cô gái cực xấu, ngũ quan mờ nhạt thảm thương, trên búi tóc cắm đầy các loại trâm và hoa ngọc, mặc một bộ váy hoa lòe loẹt.

Trên đời có người xấu tới mức này hĩ, đúng là... Giang Trường đang nhần nha suy nghĩ, chột bưng tỉnh. Ê có gì đó sai sai, hình như bộ váy này hơi quen mắt?Read more...

Sau đó, cô bước tới soi kỹ, không tìm nổi cơn giật mép. Đây, chẳng phải là bộ váy xấu xí mà cô cởi ra lúc đi tắm nửa tháng trước đây thôi? Nghĩa là, người được vẽ trong tờ thông báo này là cô? Chủ cũ của cơ thể này đã tự biến mình thành ra rất xấu, hình vẽ ấy vậy còn xấu hơn, họa sĩ này mười mười phải có thù hằn gì đó với chủ cũ rồi.

Giang Trường xác định được người trong hình là cơ thể mình xong bèn đọc thông báo, nội dung là con gái lớn Giang Nguyệt của thành chủ Giang thành mất tích hơn nửa tháng, ai tìm được xin đưa về phủ thành chủ, sẽ thưởng to. Cách viết hệt như thông báo tìm chó kể bên, tiền thưởng cho người tìm thấy chó cứng đi lạc của con gái cứng thành chủ còn nhiều hơn tìm được con gái lớn của thành chủ là cô đây, đúng là người không quý bằng chó.

Rối rắm trước cụm từ con gái lớn và con gái cứng của thành chủ, Giang Trường nhướn mày, dứt khoát vỗ vai một người đàn ông cũng đang xem bảng bên cạnh mình, hỏi: "Ông ới, tôi lần đầu tới thành Giang, thấy thông báo tìm người này thì thắc mắc lắm, con gái lớn của thành chủ thực sự xấu như Vô Diệm ư?"

Người được cô bắt chuyện trông như văn sĩ, thấy Giang Trường trẻ tuổi, mặt mày đầy vẻ hiếu kỳ mới vuốt râu đáp: "Lại chẳng, ta đã trông thấy cô trưởng nữ này của Giang thành chủ một lần, người thật còn xấu hơn bức vẽ này ba phần. Có vẻ tiểu huynh đệ đây đến từ nơi rất xa, tiếng tăm của cô trưởng nữ Giang thành chúng ta lan đến cả mấy tòa thành xung quanh đây, được công nhận là nữ tử xấu nhất." Ông ta lắc đầu nhú mày, cứ như đang nhớ đến thứ gì đó không được đẹp cho lắm.

Giang Trường bèn bám sát chủ đề này, "Gái xấu như vậy sao lại đi lạc được nhỉ? Xấu đến thế, chắc chẳng ai thèm bắt cóc đâu?"

"Ai biết được, chưa chừng lại là tự bỏ nhà đi, ta nghe nói quan hệ giữa vị tiểu thư xấu xí này và muội muội cô ta không tốt lắm, dầu gì cũng cùng cha khác mẹ, gia đình rộn chuyện, người ngoài sao rõ uẩn khúc." Văn sĩ đáp.

Giang Trường cũng cười ra chiều hiểu ý ông ta, rồi chỉ tờ thông báo tìm chó nọ với vẻ bưng bít, "Tờ này bảo chó cưng mà con gái cưng của thành chủ nuôi đi lạc, gái cưng của thành chủ đâu phải là cô tiểu thư xấu xí này nhỉ?"

"Đương nhiên là không phải rồi, hai cô tiểu thư trong phủ thành chủ, đại tiểu thư bị gọi là kẻ xấu xí, nhưng nhị tiểu thư lại là đại mỹ nhân nước tiếng gần xa, sau khi trở mã đã xinh đẹp động lòng người, chẳng biết bao người ngưỡng mộ." Văn sĩ nói đoạn, ghé sát lại ra chiều bí mật: "Nghe đồn hai cô tiểu thư một đẹp một xấu này cùng lúc thích một cậu công tử, cậu công tử nọ mấy ngày nữa sẽ thành hôn với Giang nhị tiểu thư, chưa chừng vì thế mà tiểu thư xấu xí kia mới đau lòng bỏ nhà ra đi đấy."

"Ồ, ra là thế, có khi đúng vậy thật ấy chứ!" Giang Trường gật đầu liên tục.

Với vẻ ngoài trẻ trung tuấn tú, mặt mày treo nụ cười ưa nhìn, lại còn nhỏ tuổi, làm bộ ngây thơ rất cừ hiện nay của Giang Trường, đa số những người được bắt chuyện sẽ tám thêm đôi câu với cô, cô đi quanh hóng hớt, rốt cũng đã hiểu đại khái sự tình.

Chủ cũ của cơ thể này tên Giang Nguyệt, năm nay mười bảy tuổi, là tiểu thư xấu xí đã được chứng nhận. Cô ta có một người em gái khác mẹ tên Giang Lạc Nhiên, nhỏ hơn cô ta một tuổi, là gái đẹp người người yêu thích.

Ở phủ thành chủ, thân phận của Giang Nguyệt cũng rất tế nhị, vì Giang thành chủ là phụ nữ, chồng bà ta là cha của Giang Nguyệt. Trước khi cha của Giang Nguyệt tới ở rể đã có vợ Tào Khang*, đó chính là mẹ ruột của Giang Nguyệt, đã mất sau khi cô ra đời. Tuy cha Giang Nguyệt yếu đuối vô dụng nhưng được cái đẹp mã, thế là lọt vào mắt xanh Giang thành chủ, rồi trai góa vợ đi ở rể, dắt theo cả con ghẻ Giang Nguyệt.

[*Chỉ người vợ lấy lúc nghèo khổ.]

Giang Nguyệt vậy là thành đại tiểu thư của phủ thành chủ có tiếng mà không có miếng, ngay cả họ cũng chẳng theo họ của người cha yếu đuối và người mẹ đã qua đời, phải dùng họ mẹ ghẻ.

Đến cha ruột còn lạnh nhạt với cô ta, nghĩ cũng biết, người mẹ ghẻ làm chủ một thành như Giang thành chủ dù không cố ý ức hiếp cũng sẽ chẳng quan tâm đến đứa bé đáng thương này, thế là trong phủ, Giang Nguyệt y như người vô hình.

Xui xẻo hơn, Giang thành chủ lại sinh đôi một cặp long phượng, nam tên Giang Trị gái tên Giang Lạc Nhiên, đều là những nhân vật rất xuất sắc, xuất sắc đến độ hoàn toàn đẩy Giang Nguyệt vào chiếc bóng của mình, nếu không vì cô ta quá xấu thì đã chẳng ai biết đến, âu đấy cũng là một cách nổi tiếng riêng.

Nghe đâu nhị tiểu thư Giang Lạc Nhiên rất ghét Giang Nguyệt vì đã chiếm mất cái chức cô cả của mình, từ nhỏ đã hần học, không hiếm lần ức hiếp cô ta, vì thế, cuộc sống lúc nhỏ ở phủ họ Giang của Giang Nguyệt khá long đong.

Tới khi trưởng thành, cô gái đáng thương Giang Nguyệt này lại phải lòng Cao công tử - cháu họ của mẹ kế, tiếc nỗi người ta lại chỉ yêu mỗi nhị tiểu thư Giang Lạc Nhiên thôi. Đúng là một vở kịch ba xu buồn mửa thấm đẫm máu chó.

Giang Trường đã tưởng tượng ra hẳn mấy bộ nhật ký trưởng thành của một cô gái đáng thương mẹ mất, cha hờ hững, bị mẹ ghẻ và em gái độc ác hà hiếp rồi. Còn sự thật thế nào, đương nhiên phải tận mắt chứng kiến mới rõ.

Ních đầy bụng tin đồn, Giang Trường ghé chân vào sạp ven đường hớp bát đậu hủ giải khát.

Sau đó, cô nghiêm túc nhìn sang đại sư - người này giờ chẳng nói năng chi, chỉ lặng lẽ đi theo mình.

"Đại sư, anh cố ý dắt tôi đến đây à?" Giang Trường nhớ tới buổi đầu mình hỏi đại sư tính đi về hướng nào, anh ta bèn ném bừa chiếc lá rồi đi theo hướng lá chỉ, giờ nghĩ lại, dùng bảo đấy là một loại phép thuật có thể dẫn họ đến nơi mà người thân cơ thể này đang ở nhé?

Thanh Đăng gật nhẹ đầu, "Cô từng hỏi thân phận của cơ thể này."

Ý nghĩa của câu nói này là, Cô đã muốn biết thì ta đưa cô đi tìm thôi.

Giang Trường: Tôi chỉ tò mò hỏi chơi thôi mà...

"Rồi, cảm ơn đại sư, giờ tôi đã rõ, chúng ta cứ tới thẳng chùa Thượng Vân đi." Giang Trường không định nhận người thân. Đùa hả, Giang Nguyệt rõ đã chẳng được phủ họ Giang hoan nghênh, cô tới đó làm gì? Với cả Giang Nguyệt chết rồi, cô là Giang Trường.

Xem ra Giang Nguyệt không mấy mặn mà đường tình thân, khá giống cô. Ở thế giới của cô, sau khi li hôn cha mẹ đã lại có tình yêu mới, rất hạnh phúc, đã lâu lắm rồi không liên lạc, chỉ có cô và em trai sống nương tựa vào nhau. So ra thì hoàn cảnh của cô vẫn đỡ hơn Giang Nguyệt.

Nghe cô bảo vậy, đại sư chẳng tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu.

Ngay lúc đó, có một cô gái che khăn chạy ra từ quán rượu cách chỗ họ không xa. Cô gái này dáng hình yếu điệu, gương mặt kiều diễm thấp thoáng sau mạng che càng lung linh hơn, chỉ dựa vào đôi mắt lộ ra thôi đã đoán được đấy hẳn là một người đẹp ngất trời. Cộng thêm bộ áo gấm sang trọng đang khoác và bộ trang sức lộng lẫy lấp lánh đang đeo, ai nấy đều rõ cô gái này xuất thân không tầm thường.

Có vẻ người đẹp xông ra khỏi quán rượu với lửa giận phừng phừng, được một công tử mặc áo gấm trắng đuổi theo sau. Gã công tử này không cao lắm, mặt mũi cũng tạm gọi là khôi ngô, có điều vẻ xun xoe trên mặt đã làm giảm đi vài phần tuấn tú.

Chỉ nghe công tử nọ gọi luôn: "Biểu muội! Biểu muội chờ ta với!"

Cô gái kia nghe vậy, mày cau càng chặt, chân chạy càng nhanh.

Cách bàn của Giang Trừng và Thanh Đăng không xa, cô gái nọ đã bị gã công tử đuổi kịp. Gã nắm tay cô nàng, ra chiều lấy lòng, nét mặt hơi tủi: "Biểu muội, chúng ta sắp thành thân rồi, sao cả ngày muội vẫn cứ tránh mặt biểu ca vậy? Ngượng ư?"

Cô gái nhin mãi nhin hoài, gân xanh trên trán giật giật, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngượng? Thôi đi anh! Cao Vân Sam, tôi nói rồi, tôi không thích anh, cũng sẽ chẳng gả cho anh, còn quần lấy tôi nữa thì đừng trách!"

"Nhưng biểu muội à, dì Nhược và mẹ ta đã hứa hôn cho chúng ta từ nhỏ rồi..."

Cô ta khó chịu ngắt lời, "Kẻ hứa hôn với anh là con nhỏ xấu xí Giang Nguyệt kia! Anh đi mà lấy nó!"

Nghe đến cái tên Giang Nguyệt, Giang Trừng ngồi kề đấy giật mình đánh thót, ngoái đầu soi kỹ hai người đang giằng co bên kia.

Gã nọ cười bảo: "Cô ả mất tích lâu thế, chưa chừng chết quách mất rồi. Với cả cô ả không phải con gái ruột của dì Nhược, làm sao sánh được với tình nghĩa biểu huynh muội của đôi ta, đôi ta thành hôn mới gọi là danh chính ngôn thuận."

Đang nói thì mắt gã lóe sáng, cao giọng thốt lên: "À ra vậy, ta hiểu rồi, biểu muội đang ghen phải không? Chỉ tại ta không tốt, ta không nên cười với cô ả xấu xí kia, ta chỉ thấy buồn cười khi ả đã xấu mà còn cố làm mình trông kinh khủng hơn, ai ngờ ả lại hiểu lầm, từ đó cứ thường tới quấy rầy ta. Khéo thay ả đã mất tích, nếu biểu muội vẫn giận ta, cố ý bỏ mặc ta vì ả thì tội cho biểu ca quá!"

Cô gái kia đã liếc ngang liếc xéo mấy lần liền, rốt không chịu nổi cái kiểu lèm bèm tự nghe của gã nữa mới giãi ra, bảo: "Nghe cho thủng đây, tôi thực sự không có ý gì với anh, tôi không đồng ý gả, chẳng vì ai khác, chỉ do anh xấu thôi!"

Cô ta trút từng tiếng hùng hồn cao vút, hẳn còn e không đủ mạnh mẽ mới hất đầu để thêm, "Mai sau tôi chỉ gả cho người nào là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử thôi!"

Giang Trường - khán giả xem tuồng: Đúng là mục tiêu cao xa.

Cao công tử nọ rõ vẻ không tin, chỏ mình, "Biểu muội bảo ta xấu xí á?"

"Đúng vậy, tôi chỉ bừa ai đấy ngoài đường cũng vẫn đẹp hơn anh." Cô ta vươn ngón tay thon dài ra, chỉ Giang Trường ngồi kề đấy, "Đó, mỗi cậu bên kia thôi đã đẹp hơn anh rồi."

Tự dừng bị kéo vào giữa đôi anh em họ này, Giang Trường vô tội lắm thay, giờ cô đã hòm hòm đoán được hai người này là ai rồi, nếu đúng thì, đây hẳn phải là hai nhân vật khác trong chuyện tình tay ba nổi cộm dạo trước, cô hai Giang và cậu Cao. Thế mới nói, thật là khéo quá đi mất.

Nhưng hình như tin đồn hơi sai, đây nào phải một cặp yêu nhau, Giang nhị tiểu thư rõ chẳng ứng gì vị biểu ca Cao công tử này.

Lắm lúc, chẳng phải cứ không muốn dính vào thì chuyện sẽ biết đường mà né khỏi bạn. Giang Trừng ngó ánh mắt hung tợn của gã Cao kia bắn sang mình, quán triệt được điều đó.

"Biểu muội! Muội thế mà ứng cái tên mặt trắng này à!" Cao công tử gào lên.

Giang Trừng buộc phải bịt tai lại, đúng là ồn ào. Mới cả, gã không hiểu tiếng người à? Rõ ràng họ chỉ chọn bừa người qua đường giễu nhại vậy thôi, liên quan quái gì tới cô chứ. Nhưng gã Cao công tử này khiến cô khó chịu, gã buông toan lời khinh rẻ Giang Nguyệt thôi, giờ cô đang xài cơ thể Giang Nguyệt, đương nhiên không vui vẻ gì.

Chắc Giang Nguyệt hiếm khi ra ngoài, chẳng gặp bao người đàn ông, thế mới thương phải kiểu người này? Đại sư đang ngồi nghiêm kể cô đây còn tốt gấp ngàn gấp vạn gã. Giang Trừng không kìm nổi phải ngoái đầu lại nhìn đại sư một cái, rửa mắt.

"Anh chẳng những không sánh nổi cậu ta, mà còn chẳng so được với hòa thượng đang ngồi kể cậu ta nữa, thế thì có tư cách gì mà theo đuổi tôi." Giang nhị tiểu thư giễu tiếp.

Giang Trừng - người từ dạo rửa sạch mặt đã luôn bị người ta đánh giá là giai đẹp nhận định, Giang nhị tiểu thư hẳn phải là một kẻ cuồng cái đẹp. Chắc đó là lý do khiến cô ta không ưa Giang Nguyệt?

"Biểu muội, sao muội cứ thích tổn thương biểu ca thế này!"

Giang Trừng nổi ốc nổi ác, phá ra cười ha hả, buột mồm chen lời: "Tôi thấy vấn đề chính mà anh đây mắc nào phải là vẻ ngoài xấu xí thôi, mà là vừa xấu vừa lùn vừa chẳng có khí khái đàn ông, đáng sợ hơn, lại chẳng có

cả năng lực thấu hiểu bản thân, thế thì sao trách được người ta không ứng mình."

Cao công tử nghe thế, mặt mày biến sắc, u ám nhìn Giang Trùng: "Mi là cái giống gì, cái ngữ dân mọi nhà mi mà đòi xét nét bản công tử ư!"

Giang Trùng:Ồ, theo đại sư mãi, thành ra không phản ứng lại kịp với kiểu xã hội giai cấp thối nát này.

Cao công tử then quá hóa giận vung tay đến gần, Giang Trùng chực sẵn, lưu loát giơ hộp đĩa tre lên chắn ngay mặt mình. Nghe tiếng thét thảm của gã Cao, có thể thấy được rằng đĩa của quán này vót hơi nhọn.

Bấy giờ, Giang nhị tiểu thư khoanh tay xem trò chột nhìn chăm chăm cánh tay của Giang Trùng, vẻ mặt nom như trông thấy ma, ngạc nhiên thốt lên: "Giang Nguyệt?!"

Giang Trùng giơ tay lên, đã vô tình để lộ cái bột màu đỏ hình hoa sáu cánh.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kinh Hoàng

CÔ ĐOÁN XEM.

Giang Nguyệt – cô bé xuất hiện trong giấc mơ của Giang Trường nom rất cô đơn.

Lúc còn nhỏ, Giang Nguyệt đã cao hơn những đứa trẻ cùng tuổi, béo tròn to khỏe, đôi má phúng phính dồn ngũ quan lại thành một nhúm, hàng mày quá đen quá thô, cứ nhòm là thấy thiếu hài hòa. Khác hoàn toàn với vẻ ngoài, Giang Nguyệt là một cô bé hay ngượng, tự ti và nhút nhát.

Chưa từng gặp mẹ ruột, Giang Nguyệt chỉ biết tôn sùng cha mình, nhưng cha cô có thể cười hiền bế bồng em trai khác mẹ, có thể xoa đầu em gái khác mẹ với vẻ cưng chiều, lại chưa từng nhìn cô bằng ánh mắt hòa nhã.

Từ nhỏ tới lớn, thái độ Giang Nguyệt nhận được nhiều nhất chính là rẻ rúng. Cha ruột hờ hững, chưa từng gọi tên, chưa từng chủ động đến gần. Trong trí nhớ của Giang Nguyệt, lần tiếp xúc gần nhất của cô và cha mình là lần cô dốc hết can đảm chủ động níu chéo áo cha, sau đó bị cha hất ra, không chút do dự.

Từ đó, Giang Nguyệt chỉ dám dõi theo cha và vợ con ông ấy yêu thương nhau từ xa, không đến gần nữa.

Trong thế giới của Giang Nguyệt có hai người đặc biệt, một là em gái Giang Lạc Nhiên của cô. Muội ấy xinh xắn kiêu hãnh lại thông minh, xuất sắc mọi mặt, ai nấy đều thương. Giang Nguyệt ngưỡng mộ em gái, cũng thích cô bé đáng yêu như ngọc như tuyết này. Nhưng Giang Lạc Nhiên lại

rất ghét cô, có thể là do vẻ ngoài xấu xí của cô, cũng có thể là vì muội ấy không muốn giữa những người thân trong gia đình lại thừa ra một người ngoài như cô.

Không như ánh mắt khinh miệt của người khác, đứa em gái này cứ hễ gặp là lại thẳng thừng giễu cô xấu xí, nào giờ vẫn thế.

Giang Nguyệt nhớ rất rõ, lúc còn rất nhỏ, có một lần cô gặp Giang Lạc Nhiên đang chơi trong vườn, thấy quả bóng hoa của muội ấy rơi xuống nước bèn ngốc nghếch nhảy xuống nhặt, ướt cả mình mẩy, chìa quả bóng hoa tới trước mặt Giang Lạc Nhiên với vẻ lấy lòng. Sau đó, quả bóng bị muội ấy gạt phắt ra, giọng trẻ nít bèn hoắc thẳng thừng vang lên: "Con nhỏ xấu xí nửa đực nửa cái, ai cho phép mày động vào đồ của tao! Cút đi!"

Có lẽ đây là lần đầu tiên Giang Nguyệt ý thức được rằng mình xấu. Cô bé luống cuống đứng như trời trồng, nhìn em gái đáng yêu chạy đi thật xa rồi nhặt quả bóng hoa đã bị giẫm hỏng lên, đi về phòng mình. Sau đó, cô học được cách dùng phấn son che mặt, cô cho rằng làm thế sẽ khiến người ta bớt ghét mình hơn.

Nhưng chẳng ai chịu chuyện trò cùng cô, cũng chẳng ai răn dạy cô, Giang Nguyệt bé nhỏ đã thành trò cười trong gia đình họ Giang như thế. Chưa lớn đã bôi son trát phấn vốn đã khiến người ta ghét bỏ, lại còn bôi trát gôm thế kia.

Sau này cô trở mã, cao hơn các cô gái bình thường tý chút, nhưng vì thường ngày hay cúi đầu cong lưng, luôn toát ra vẻ nhút nhát rụt rè nên trông chẳng cao mấy. Trưởng thành rồi thì không béo như hồi nhỏ, song cô không bao giờ để lộ mặt mộc nữa, lúc nào cũng trát mấy lớp phấn dày, che đi đường nét quá đổi sắc sảo.

Bằng một thời gian, Giang Nguyệt đã mười mấy tuổi, cô lại gặp một người đặc biệt khác -- Cao Vân Sam, cháu họ của Giang thành chủ.

Có lẽ là vì giữa muôn trùng gương mặt hờ hững như một, bỗng dưng xuất hiện một gương mặt tươi cười sáng lạn với cô, chẳng hiểu sao Giang Nguyệt lại khắc ghi người ấy vào lòng.

Giang Nguyệt như chim trong lồng, bị giam trong phủ thành chủ to lớn nhường kia, thân đơn bóng chiếc chẳng ai ngó ngàng. Người duy nhất chú ý đến là Giang Lạc Nhiên lại vô cớ ghét cô, Giang Trường chưa từng đón nhận thiện ý của bất cứ ai, thế mà lại trở thành một người hiền lành nhút nhát. Cô nép mình một xó, chưa từng căm thù ai, kể cả cha mình hay Giang Lạc Nhiên.

Ngay cả khi Cao Vân Sơn mà cô thầm thương đứng trước mặt giễu cô rồ dại mơ mòng, không xứng với mình, Giang Nguyệt cũng chẳng ghét bỏ gì gã, chỉ cảm thấy bản thân không gây nổi thiện cảm cho người khác, chẳng trách nổi ai.

Một người như cô, sao lại có mặt trên đời? Giang Nguyệt vẫn luôn thắc mắc, sau đó, cô vô tình nghe được lời tởn tán chuyện. Họ nói Giang thành chủ muốn gả cô cho Cao Vân Sam nhưng gã không chịu, người gã muốn lấy là em gái Giang Lạc Nhiên của cô. Cao Vân Sam tới bảo cô rằng, chỉ cần cô biến mất thì gã có thể lấy Giang Lạc Nhiên rồi, nhờ cô giúp đỡ.

Cô giúp thế nào bây giờ? Giang Nguyệt mờ mịt nhìn gương mặt đầy vẻ ghét bỏ của gã, gật đầu nhận lời. Không sao, dù gì cũng chẳng có ai quan tâm cô sống hay chết, dẫu cô có chết cũng sẽ chẳng khiến ai đau lòng. Chỉ cần cô đi, hẵn cha và ai đó khác đều sẽ nhẹ nhõm hơn. Với sự giúp đỡ của Cao Vân Sam, Giang Nguyệt rời nhà họ Giang, đi khỏi nơi mình đã sống nhiều năm.

Sau đó, một đạo nhân già kỳ lạ bắt cô, ông ta bảo mình phải tìm một cô gái thật xấu, đem đi sỉ nhục một người. Giang Nguyệt buộc phải nuốt thuốc ông ta đút, cơ thể như bị vùi vào lửa, sau đó thì mất ý thức. Cô cuộn tròn một góc, lặng lẽ chết đi.

Cô gái này vừa sinh ra đã cô độc, chưa từng được gia đình, bạn bè hay người thương yêu lấy, nhưng lại có một trái tim dịu dàng hơn nước. Cô không tiếc sức giúp ai, dầu kẻ được cô giúp đỡ sẽ nguây sang giễu nhại về bề ngoài của cô, trong mảnh sân nhỏ nơi cô sống, lúc nào cũng có rất nhiều mèo hoang lui tới...

...

Giang Trùng ngồi dậy, đưa tay chạm vào vết nước bên má. Cô đã chiêm bao một giấc thật dài, giấc mơ về Giang Nguyệt - chủ cũ của cơ thể này.

"Trên đời sao lại có người khờ như vậy?" Giang Trùng quệt mặt, nỗi cô đơn xót xa trong mộng vẫn hiển hiện đầy lòng, như chính bản thân từng trải.

Có lẽ là do đã về phủ thành chủ nơi Giang Nguyệt từng sống mười mấy năm, Giang Trùng mới chiêm bao giấc ấy. Hôm qua bất cẩn lộ thân phận bởi cái bớt, bị Giang Lạc Nhiên sai người cưỡng chế về phủ thành chủ, ngay cả đại sư - nhân vật quần chúng cũng bị đóng gói xách theo. Đêm hôm đó, Giang Trùng ngủ mà vầng đầu căng não, mệt hơn cả thức trắng.

Bóp trán, Giang Trùng thực sự cho rằng Giang Nguyệt là bó cải thảo bị vùi tả tơi dưới đất, mà gã cha kia của cô ta chắc chắn không phải cha đẻ, nếu không sao lại nở trù dập con mình như thế.

Đang phì phui trong lòng, bên ngoài có người gõ cửa, thưa: "Lão gia mời đại tiểu thư đến tế đường."

Giang Trùng mặc quần áo, rửa mặt đầu vào đầy dưới ánh mắt soi mói lạ kỳ của hai nha hoàn, húp một bát cháo dẫn bụng rồi mới theo họ đi gặp "cha ruột".

Cha đẻ của Giang Nguyệt họ Mục, không rõ tên là gì, nghe đồn là giai đẹp, Giang Trường gặp rồi mới biết ông ta còn tuấn tú hơn người trong giấc mơ của Giang Nguyệt nhiều. Tóc đen như mun, mắt nâu trong trẻo, đã ngoài bốn mươi lại chẳng thấy già một chút nào. Ngó đại sư hơn hai trăm tuổi, lại nhòm cha bốn mươi có lẽ, Giang Trường vô cùng ngờ rằng người ở thế giới này có một loại năng lực mệnh danh là "Dù có già đến mấy thì trông vẫn như mới ngoài hai mươi".

Cha đẹp khoác áo dài xanh nhạt đứng đấy chờ cô, mặt mày lạnh nhạt, mắt mi bình thản.

Có xinh trai đến mấy cũng chẳng lấn át nổi bản chất cặn bã của ông ta. Giang Trường nghĩ thầm, cũng đáp lại bằng ánh mắt hờ hững. Cô còn tưởng người cha trước giờ chưa từng chủ động đến thăm Giang Nguyệt bỗng dưng tìm tới là để hạch hợ gì đấy, ai ngờ ông ta chỉ bảo Giang Trường vào bái một bài vị trống trong tế đường rồi tỏ ý cho lui, chẳng thốt một câu, Giang Trường mờ mịt.

Bước ra khỏi tế đường, Giang Trường rốt mới nghe người đàn ông bên trong buông lời: "Từ nay về sau, mi không còn là con gái ta nữa, chốn này, cũng đừng bao giờ trở lại."

Giang Trường nghĩ đến cô bé Giang Nguyệt ngập ngừng níu lấy chéo áo ông ta rồi lại bị gạt ra ngay trong mộng, trán giật giật, không kìm nổi tiếng cười lạnh: "Tôi còn tưởng ông chưa bao giờ cho rằng Giang Nguyệt là con gái mình chứ. Với cả xó này cũng chẳng là nơi đáng để nhớ lại hay mong về, từ lúc rời đi, Giang Nguyệt chưa từng muốn quay về, ông lo xa rồi."

Dứt lời, Giang Trường mặt lạnh bước thẳng ra ngoài.

Người đàn ông trong tế đường đứng ngay trước bài vị rỗng mà Giang Trường lễ bái lúc nãy, đưa tay miết nhẹ, trên đó xuất hiện hai chữ "Giang

Nguyệt". Ông rút ba nén hương, thắp lên rồi cắm vào. Vào lư đồng trước bài vị.

Một người phụ nữ mận mà bước từ sau bức rèm trắng ra, chính là Giang thành chủ Giang Như Nhược. Thấy người đàn ông ngẩn ngơ nhìn bài vị, bà buông tiếng thở dài thật khê: "Nếu không đành lòng, cứ sao lúc đầu lại còn hững hờ với đứa bé ấy như vậy."

Ông ta chậm chạp lắc đầu, "Đây là sứ mệnh của họ Mục - gia đình mang điềm trời, từ lúc con bé ra đời, ta đã biết sẽ có ngày hôm nay, ta chưa từng làm chuyện khiến bản thân phải hối hận."

"Giờ đây, đợi chờ mười mấy năm cũng đã xong việc cần làm, ta nên rời khỏi đây thôi, mấy năm nay phải cảm ơn bà rồi."

Giang Như Nhược lắc đầu, "Ta mới phải cảm ơn ông, năm ấy có mang, chàng ấy mất, ta lại chẳng muốn ở bên ai khác, gia tộc bức bách mãi, được ông giúp đỡ, ta mới có ngày hôm nay. Đám trẻ nhà ta, cũng may mà có ông dạy dỗ, ông là một người cha tốt."

"Người cha tốt... thật ư?" Ông ta cười tự giễu, nhìn bài vị đã chuẩn bị trước mười mấy năm, không lên tiếng nữa.

Lại nói, Giang Trường sầm mặt rời phủ Giang, thấy đại sư đứng ngay ngoài cổng mới thở dài thườn thượt, mệt mỏi bước đến bên anh.

"Đại sư, chúng ta đi thôi, đến chùa Thượng Vân."

Đại sư nghe thế bèn sai bước đi trước, không hỏi gì, cũng chẳng nói chi. Trái lại Giang Trường không nhịn nổi, vừa đi vừa kể về Giang Nguyệt, sau cùng mới hỏi: "Đại sư, anh bảo cái ông họ Mục đó có phải cha đẻ của Giang Nguyệt không? Dù có cưới vợ mới thì cũng đừng rớt ráo hóa cha ghê thế chứ!"

Đại sư: "Không phải."

Giang Trùng không chú ý đến vẻ nghiêm túc của anh, vỗ tay đánh bốp, hùa vào: "Tôi cũng thấy chẳng phải!"

Giang Trùng: "Với cả tiêu chuẩn của Giang Nguyệt quá ư là thấp rồi, cái gã Cao Vân Sam gì gì kia nào đáng để thương thầm, đừng khiến tôi chạm mặt gã, còn đụng độ nữa tôi nhất định sẽ tấn gã một trận thay Giang Nguyệt!"

Đại sư chột dờng chân, đưa tay chỉ về một hướng nào đó.

Giang Trùng nhìn sang, trông thấy Cao Vân Sam đang đuổi theo Giang Lạc Nhiên.

Giang Trùng: "Vậy tôi đi tấn gã thật đây?"

Đại sư gật đầu.

Giang Trùng: "Tôi đánh không lại người ta, nhờ bị phản đòn thì sao!"

Mặt mày đại sư bình thản, như không nghe thấy.

Giang Trùng: "A di đà phật, xin đại sư chỉ cho lối phải."

Đại sư: "Cô sang tấn gã vài cái."

Giang Trùng: "Rồi?"

Đại sư: "Rồi về đây."

Giang Trùng: "Về đây thì đại sư sẽ chặn cho tôi, đúng không! Thế tôi đi ngay đây!"

Chẳng đợi đại sư trả lời, Giang Trùng đã hăm hở chạy sang, dùng thế sét giáng không kịp bưng tai, gọn gàng lanh lẹ nhấc giò giáng thẳng một cú

vào mông Cao Vân Sam, gã bất ngờ, chẳng kịp đề phòng đã ngã xuống theo tư thế chó đớp kít, bụm miệng hét thảm. Giang Trùng một phát ăn ngay, mặc kệ vẻ trợn mắt há mồm của quần chúng xung quanh, tức khắc xoay người chạy về phía đại sư, "Nhanh nào đại sư! Mau mau chi viện cho tôi!"

Giang Trùng bám sát theo sau đại sư, hai người bình tĩnh bước tới chỗ Cao Vân Sam, nhưng gã ta đang bịt mũi quát tôi tớ đi bắt kẻ đánh lén về, cứ như chẳng trông thấy họ, cứ thế lạc mất kẻ nọ.

Hai người rời thành, Giang Trùng chột ôm bụng cười phì một tiếng, nổi phiền muộn dạo trước biến mất hoàn toàn.

"Đại sư, sao anh lại bắt tay làm chuyện xấu cùng tôi thế này?"

Đại sư đáp: "Đây không phải chuyện xấu."

"Đại sư à, tiêu chuẩn của anh ngộ thật." Giang Trùng cười khì, chấp tay sau lưng đi bên anh, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. "Nhưng tôi thích."

Giang Trùng cũng chỉ im lặng một lúc, đi thêm vài bước cô đã bắt đầu than, "Những người làm cha làm mẹ này vô trách nhiệm quá rồi, đã chẳng thể yêu thương đàn ông hoàng, thì lúc đầu sao còn sinh ra?"

"Nếu sau này tôi có con, tôi nhất định sẽ yêu thương dạy dỗ đàn ông hoàng!" Không bao giờ như cha mẹ cô và cha của Giang Nguyệt.

Đêm hôm ấy trời đổ mưa, Giang Trùng và Thanh Đăng đại sư cùng ở lại ngôi chùa bỏ hoang trong núi, đại sư vẫn lúi lút thức ăn nóng hổi từ đầu đũa ra. Nhưng Giang Trùng vừa xơi được hai miếng, chột cảm thấy bụng mình sôi lên, chạy ra một góc nôn thốc nôn tháo.

Xong xuôi, Giang Trường xoa bụng ngồi xuống, "Chẳng biết sao nữa, nghĩ thấy mùi thức ăn lại muốn nôn..."

Nói đến đây, cô bỗng cứng người, chính vì một suy nghĩ đáng sợ chợt lóe lên trong đầu, đừng bảo là cô có thai rồi nhé? Không không không, đại sư đã sống hai trăm mấy năm, lại còn rất đáng tin cậy, chắc phải rõ những việc cần làm sau khi "làm" chứ nhỉ.

Nhưng nhớ anh ta không biết thì sao? Có phải do cô quá tin tưởng đại sư, an tâm quá sớm rồi không?

"À này, đại sư, sau hôm chúng ta ngủ với nhau, anh có sử dụng biện pháp phòng tránh đúng không?" Giang Trường dè dặt hỏi.

Đại sư đáp trả bằng ánh mắt bình tĩnh, "Biện pháp gì?"

"Là biện pháp ngừa thai cho tôi, chẳng nhẽ đại sư không làm gì cả?"

"Làm sao để mang thai?" Đại sư bình tĩnh thảo luận với Giang Trường vấn đề mà đứa trẻ ranh mười tuổi nào ở thời hiện đại cũng biết.

Giang Trường hít sâu một hơi, khó nhọc hỏi: "Đại sư, đừng bảo rằng anh chẳng làm gì cả đấy."

"Làm gì cơ?"

Giang Trường ôm đầu hét lên thảm thiết, "Đại sư à, anh đừng dọa tôi!"

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chùa Thượng Vân

LÊN NÚI.

"Thầy à, thầy chưa cả bắt mạch, mới liếc một cái đã kết luận tôi không có thai, bừa bãi quá rồi thì phải?" Giang Trùng bấu chặt bàn, nói với cụ lang già đang khinh khỉnh liếc trời ngời sau.

Cụ ta kiểm chế hồi lâu, sau rốt chẳng chịu nổi nữa mới đập bàn, bộ râu đã hoa râm tóc lên thật cao, "Nam tử như cậu thì có thai bằng trời! Mau mau mau xê ra một bên, đừng có cản trở ta! Thanh niên bây giờ sao đứa nào cũng quậy phá thế kia! Chạy tới đây đùa, đây là chỗ cậu có thể đùa à! Hả!"

Giang Trùng: "... Thầy à, trông nam tính thế thôi chứ tôi là nữ thật mà." Giang Trùng cân nhắc xem mình có nên ưỡn ngực ra chứng minh không, tuy hơi nhỏ nhưng vẫn có chút gọi là lỗi lẫm. Chỉ e cô mà làm thật thì cụ lang già này sẽ hoảng hồn lẫn ra chết mất.

Rốt cuộc, Giang Trùng vẫn không dám khiêu chiến với giới hạn của người xưa ở thế giới khác, bị bắm chặt không buông, cụ lang già cũng phải đen mặt bắt mạch qua loa cho cô. Sau đó, vẻ mặt lấy lệ của cụ ta dần nghiêm túc hơn, lấy làm ngạc nhiên: "Ồ, mạch tượng của nữ tử thật này..."

Cuối cùng, đôi mắt lim dim của cụ chợt trợn tròn lên, "Cô đây... Cô đây là...!"

.....

Đại sư đứng ở cửa Dược Sinh Đường chờ Giang Trùng đi ra.

Hai người xuôi đường lớn mà đi, đại sư không lên tiếng, cũng chẳng có phản ứng gì khác. Lại là Giang Trùng không kiềm nổi, đưa cùi chỏ huých anh ta, "Không có thai đâu, yên tâm đi."

"Ông thầy kia bảo tôi nhiễm lạnh, nấu nước gừng uống là được."

Đại sư gật đầu.

Giang Trùng: "Đại sư, anh sống lâu thế này rồi, sao không biết cả kiến thức thông thường như mang thai là chuyện có thể xảy ra sau khi một nam một nữ ngủ với nhau vậy? Đến học sinh tiểu học ở thế giới chúng tôi còn biết nữa là... Nhưng cũng do mạng mẽo chỗ chúng tôi quá phát triển, chốn này không có mạng thông tin nào bằng. Nhưng đại sư này, dù anh có tu phật, không vướng víu chuyện này, nhưng cũng nên biết một ít kiến thức căn bản đi chứ."

"Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phải không nào? Anh xem, tôi là điều ngoài ý muốn đó đấy."

"Đại sư, hay để tôi dạy anh nhé?" Giang Trùng ra vẻ kẻ cả. Cô nghĩ, sau này không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa. Ê chờ đã, sao cô lại đặt giả thiết chuyện như thế sẽ lại xảy ra chứ?!!

Đại sư như đang cân nhắc lời đề nghị của Giang Trùng, đi được mười mấy bước, anh bảo: "Cũng được."

Giang Trùng không ngờ mình chỉ nói đùa mà đại sư lại đồng ý thật. Có điều, khà khà, vừa khớp ý cô! Chuyển hành trình này quá chán, kiếm chuyện gì đó thú vị một chút để làm, ví như khiến đại sư bộc lộ biểu cảm nào đấy khác hoặc khiến lòng dạ đại sư rối bời,... mới nghĩ thôi đã thấy hả hê rồi!

"Khụ khụ, vậy tôi bắt đầu đây." Giang Trường đạo mạo hắng giọng, ra vẻ đứng đắn mà rằng: "Đại sư, mình thỏa thuận trước đã, chúng ta là đang phổ cập kiến thức, nên anh đừng thẹn thùng đấy nhé."

Giang Trường xắn tay áo lên, nhìn gương mặt cấm dục của đại sư, bắt đầu nói: "Thường sau khi trở mã năm mười mấy tuổi, con trai sẽ có cảm giác kích thích như khi mộng tinh, là kiểu sáng sớm thức dậy nhận ra đêm qua mình chiêm bao một giấc khá xí hỏ ý, sau đó sẽ phải thay quần giặt chần, còn nữa, có lúc sáng dậy sẽ rất kích động, thấy mọi nơi trên cơ thể đã thay đổi đến lạ kỳ, những điều này là bình thường."

"Vậy, đại sư ới, anh cũng đã từng trải qua thời kỳ đấy nhỉ?" Giang Trường cố gắng im sự bà tám của mình vào bài giảng.

Nhưng đã định trước sẽ khiến cô phải thất vọng, đại sư nghe xong, mặt vẫn thế tim không đập, ngay cả bước chân nhịp nhàng cũng chẳng lộn xộn mảy may. Với câu hỏi của Giang Trường, anh vẫn bình thản đáp: "Chưa từng trải qua."

Giang Trường suýt nữa đã buột miệng thốt lên câu hỏi "Đại sư à, anh vẫn lên được chứ?", nhưng cô lại sức nhớ đến mình đã đem thân trải nghiệm cái sự "được" của đại sư rồi, đành nuốt trở vào.

Cô chỉ có thể bảo rằng, nhịn hai trăm năm có lẽ mà vẫn chưa hư, đại sư không hổ là người đàn ông đã trải qua tôi luyện.

Giang Trường chưa hết hy vọng, lại hỏi: "Vậy chẳng nhẽ đại sư chưa từng có nhu cầu cũng như chưa bao giờ thấy kích thích về chuyện ấy à?"

"Kích thích kiểu nào?"

Nếu không rõ đại sư là người thành thực, Giang Trường sẽ nghi anh đang giả nai ngay, vì dấu sao cũng đã hai trăm mấy tuổi, làm gì đến nổi trắng trong như giấy thế này! Giang Trường nghiêng đầu vỗ ngực, đau khổ

vô cùng, "Đại sư à, nền giáo dục chỗ các anh không ổn rồi, thế này dễ xảy ra chuyện lắm."

Đại sư chột bảo: "Ta đã gặp chuyện kiểu này, nhiều lần rồi."

Giang Trùng: "Ồ?"

Đại sư: "Có khác gì chuyện ăn cơm uống nước đâu, người có nhu cầu, người thì không."

Giang Trùng: Nghĩ kỹ lại thì đúng thật, không phản bác nổi.

Có lẽ đại sư không phải một tờ giấy trắng mà là dòng nước trong veo, sẽ cuốn trôi mọi vết nhơ, rồi lại trong trẻo. Giang Trùng chột cụt hứng.

Qua hơn nửa tháng, Giang Trùng và Thanh Đăng đại sư cùng đến một trấn nhỏ khá sầm uất. Trước khi vào trấn, Giang Trùng phát hiện đại sư đã dắt cô qua một lớp gò đó giống kết giới.

Vì có một anh đánh xe bò vốn cùng đi trên con đường nhỏ giữa quê với họ, nhưng khi cô và đại sư đi tiếp, bước vào màn sương thì anh người thường nọ như không trông thấy lớp sương mù này. Hai người đi thêm khoảng mười bước thì không còn nghe tiếng giục bò của anh ta nữa, cứ như đôi bên đột ngột bị tách ra.

Màn sương gói gọn trong phạm vi độ hai chục bước chân, nó bất ngờ ập đến rồi tan đi, trước mặt bỗng xuất hiện một trấn nhỏ nom cực kỳ bình thường, gạch xanh ngói đen tường trắng, mang hơi hướm sông nước Giang Nam. Có điều -- Giang Trùng nhướng mày ngó cảnh đào đỏ thắm đầu tường nhà người, ngoài kia đang là tiết thu, ở đây lại như trời xuân vậy?

Giang Trùng theo đại sư bước vào trấn, nếu hỏi trấn nhỏ này khác gì với những thành quách thôn quê đã đi qua kia, thì ngoài thời tiết ra còn có dân trong trấn, không ít người nom chẳng bình thường chút nào.

Người bình thường chẳng ai lại đầu bù tóc rối trùm khăn trải giường đỏ đầy nét nguệch ngoạc, ngồi trên nóc nhà rì rà rì rầm niệm chú gì đấy, cũng chẳng ai lại đắp kiềm to bản cỡ bằng bàn tay bay vun vút trên không, càng chẳng ai đang đi đường êm lành, hắt xì một phát tòi luôn ra cái đuôi sau đít.

"Đại sư, chỗ này khác với nơi người bình thường ở ngoài kia nhỉ? Những người sống ở đây đều là tu sĩ đạo trước anh bảo à?" Dù Giang Trùng to gan thì giờ phút này cũng phải bước đi dè dặt, cách Thanh Đăng không ngoài ba bước, nói nhỏ vừa đủ anh nghe.

"Yêu tu." Thanh Đăng đại sư chỉ một cô gái kiều diễm đang chọn trang sức ở sạp ven đường, lại chỉ người đàn ông khoác khăn trải giường đang rầm rì trên nóc nhà, bảo: "Đạo tu."

Đám bay tới bay lui trên trời là linh tu, cũng chính là cách gọi chung chỉ người tu chân ở một góc độ nào đó, cuối cùng, đại sư chỉ một hòa thượng béo tròn đầu trọc như đang ngồi ngủ gật bên con ngõ nhỏ, "Phật tu, như ta."

"Đây là Thượng Vân phường nơi tu sĩ ở, mới xuất hiện trong vòng trăm năm, Thượng Vân tự ở đây."

Giang Trùng: "Ủa? Tới rồi à?" Giang Trùng tỉnh ra, nhớ lại trước kia đúng là đại sư đã bảo, dưới chân núi chùa Thượng Vân có một phường tập trung tu sĩ.

Nhưng chùa Thượng Vân không nằm trên núi à? Núi đâu? Chẳng thấy đâu cả.

Bấy giờ, hòa thượng trọc say sưa ngủ bên con ngõ kia lim dim ngáp dài, gãi đầu híp mắt. Thoáng thấy Thanh Đăng, đôi mắt ti hí kia thành linh trợn tròn, sau đó làm động tác nhảy dựng lên chẳng hợp tý nào với cơ thể

khổng lồ kia, rồi nghiêm ngắc đứng sát tường, xoa xoa tay, cười chào: "Sư thúc, Người đã về ạ ~"

Giang Trùng nghe ra vẻ nịnh nọt và âm cuối trầm bổng trong giọng gã ta, tức thì buồn mửa. Không phải cô trông mặt bắt hình dong, mà hòa thượng này khó coi hơn Thanh Đăng nhiều, tuy Thanh Đăng trông có vẻ giản dị... ờ thôi, hà tiện, nhưng ít ra người ta còn sạch sẽ, nhưng gã này chẳng những nặng gấp ba đại sư mà bộ áo xám gã đang khoác cũng dính đầy tro và những vệt gì đó trông như mỡ, lồi thối từ đầu tới hết.

Nhưng gã đã gọi Thanh Đăng là sư thúc thì chắc vai vế cũng lớn lắm nhỉ? Trước đó, yêu chuột đã bảo trụ trì hiện thời của chùa Thượng Vân cũng gọi Thanh Đăng đại sư là sư thúc mà. Vậy chắc có lẽ người này tài cao mà giầu?

Hòa thượng béo cười toe toét kiểu phật Di Lặc đứng sát vào tường như muốn rút lại thành mẩu, song dù gã có cố gắng thở chậm ra sao, đồng mỡ trên cái bụng nhô ra vẫn run rẩy như thường.

Thanh Đăng bước tới chỗ gã, nụ cười của hòa thượng béo ngày càng gượng gạo, bụng cũng run mạnh hơn. Đến khi Thanh Đăng chỉ còn cách gã chừng ba bước, gã ôm bụng lùi nhanh ra sau, cười bồi: "Trụ trì sư huynh đã phạt con gác cổng rồi ạ, sư thúc đừng phạt thêm nữa nhé."

Thanh Đăng làm lơ, tiếp tục dẫn tới, hòa thượng béo định lùi tiếp, Thanh Đăng lặng lẽ liếc một cái, gã cứng người ngay lập tức, khổ sở như muốn thụt lui nhưng lại bị thứ gì đó vô hình cản lại, trơ mắt nhìn Thanh Đăng cách không vẽ hai nét trên cái bụng mỡ.

"Sư thúc tha mạng! Thù Chỉ không bao giờ dám tham ăn nữa!" Hòa thượng tên Thù Chỉ ôm bụng thét to song không ngăn nổi Thanh Đăng, anh vẽ nốt nét cuối. Ngay sau đó Giang Trùng đã nghe thấy tiếng ục ục thật to

phát ra từ bụng Thù Chỉ, sau đó mặt gã vặn vẹo cả, đau khổ ôm bụng chạy biến đi, nhanh như gió cuốn.

Chắc là chạy kiếm toa lét nhỉ?

"... Gã sao thế?" Giang Trùng đoán được tý chút nhưng vẫn không kìm nổi mà hỏi đại sư.

Như dự đoán, đại sư đáp: "Phạt nó đi tả một tháng."

Giang Trùng cảm giác cục mình thít lại, đại sư nghiêm khắc quá đi thôi. Mà hòa thượng kia phạm lỗi gì nhỉ? Đại sư có vẻ quen tay lắm, chuyện này hẳn không chỉ mới xảy ra một lần, hòa thượng béo kia đáng thương thật, thế nào cũng sẽ mọc trĩ cho mà xem.

Ngay ngoài ngõ, kế chỗ mà Thù Chỉ hòa thượng dựa ngủ khi nãy có một cột đá khắc hoa sen. Thanh Đăng đưa tay sờ, tức thì sen đá nở. Thanh Đăng đi trước dẫn đường, Giang Trùng vẫn đang ngấm sen đá nở cuống quýt chạy theo sau. Đường phố hai bên nhanh chóng trôi xa, thay vào đó là một dãy thang dài ngoằn dẫn vào núi, bên đường cổ thụ tươi tốt chốc trời, chỉ để lại những kẽ hở nho nhỏ trên đầu.

Một ngọn núi to cứ đột ngột xuất hiện như thế, nhìn ra sau, phố phường sầm uất nọ đã biến mất, lối nào cũng xanh màu núi.

Tiếng hạc ré thánh thót, Giang Trùng ngẩng đầu trông thấy ánh trắng uyển chuyển vụt quá mảng xanh biếc trên kia, để lại chiếc bóng. Ngay lúc ấy chợt có tiếng chuông trầm vọng lên phía xa, rền vang giữa núi rừng.

Tiếng chuông như gõ ngay trong đầu, thoát cái đã xua tan những suy nghĩ rắc rối ứ đọng đáy lòng, tâm hồn lặng lại như xưa.

Giang Trùng thở một hơi thật dài, thấy đại sư đã đi trước những mười mấy bậc thang, vội hét: "Đại sư chờ tôi với!" Sau đó nhanh chân chạy theo.

Mới đầu Giang Trùng còn sức vừa đi vừa ngắm cảnh, xuýt xoa chùa Thượng Vân không hổ là ngôi chùa trong truyền thuyết, tới khi đi được tầm vài trăm bậc thang, cô gần kiệt sức, hồn hã hển níu áo tăng của đại sư, "Còn, còn bao nhiêu bậc nữa? Sao có vẻ nhìn không thấy đích, ngọn, ngọn núi này, trông chẳng cao đến thế mà!"

Đại sư chẳng đổ một giọt mồ hôi nào, đi vài trăm bậc thang như bõn, đối lập hoàn toàn với vẻ khốn khổ sắp chết của Giang Trùng.

"Tổng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc." Đại sư đáp.

Giang Trùng ngã phịch ra đất, "Mệt quá! Tôi sẽ chết vì mệt mất!"

Giang Trùng chẳng muốn lăn lộn làm lì mất mặt thế đâu, nhưng nhiều bậc như thế, cô thực sự sẽ chết vì leo mất! Thanh Đăng đại sư buông mắt nhìn cô túm chéo áo mình, không nhanh không chậm ngồi xuống, trông như tính nhập định thành đá ở đây.

Giang Trùng nhận ra dùng chiêu này với đại sư chẳng ăn thua gì, ngượng ngùng bò dậy leo tiếp. Nghỉ đủ lại chiến, leo hết nổi thì kéo đại sư ngồi bệt xuống đất. Cứ thoát leo thoát ngừng như thế, được nửa đường thì Giang Trùng và Thanh Đăng đại sư gặp một hòa thượng trẻ, cầm chổi quét lá rơi trên thềm thang.

Trông thấy Thanh Đăng và Giang Trùng, hòa thượng này chả tỏ vẻ gì cũng chẳng nói năng chi, không định chào hỏi, cây chổi trong tay cẩn thận quét thềm, phát ra tiếng sột soạt khe khẽ.

Đi thật xa rồi, Giang Trùng ngoái ra sau nhìn thì hòa thượng kia chỉ còn là một chấm nhỏ, không tìm được bèn hỏi Thanh Đăng đại sư, "Đại sư, người đó là ai?" Thường thì tăng quét dọn là nhân vật rất lợi hại.

"Gã từng là ma đầu tiếng tăm lẫy lừng cõi tu chân."

Mắt Giang Trùng lóe sáng, có lai lịch! Một gã tăng quét dọn có lai lịch! Nhưng chết tiệt ở chỗ Thanh Đăng đại sư chỉ nói một câu rồi định im luôn, Giang Trùng hỏi thêm vài câu cũng không moi thêm được chữ nào từ miệng anh ta, cộng thêm việc leo thang thực sự rất mệt, cô chẳng còn hơi đâu mà bà tám.

Đến cuối, Giang Trùng thật chỉ còn lại sức để thở dốc. Trong khoảng thời gian ấy, dù cô có ăn vạ hay van nài yếu ớt, đại sư vẫn không định dùng phép đưa cô lướt thẳng qua đồng bậc thang này, bắt cô ngoan ngoãn leo từng bậc một. Giang Trùng đã phát hiện, đại sư là một người rất rất cố chấp, chuyện đã quyết định thì chẳng thể nào khiến anh lung lay thay đổi.

Đi một mạch đến khuya, Giang Trùng mới lê bước nặng nhọc leo lên được bậc thang cuối cùng. Bây giờ, gã tăng quét dọn đã gặp ở chỗ bậc thang khi này đang quét cống, vẫn cái kiểu chẳng thèm để ý đến ai kia.

Có một cây nhang vàng cực to, to cỡ bắp chân người lớn được thắp trước cổng chùa đỏ thẫm. Trong lư đồng khổng lồ, khói xanh bốc thẳng lên trời giữa màn đêm trầm lắng.

Trước cổng chùa, một nhóc hòa thượng áo trắng xinh xẻo đứng lặng ở đấy.

Cậu nghe động, ngẩng đầu lướt đôi mắt trống rỗng không tiêu cự sang, "Sư phụ, Người về chùa rồi."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hòa Thượng Nhỏ

HÒA THƯỢNG NHỎ VÀ HÒA THƯỢNG GIÀ.

Hòa thượng nhỏ áo trắng đứng chờ ngoài cổng chùa Thượng Vân hiện giờ là đệ tử duy nhất của Thanh Đăng đại sư, mắt cậu mù.

Mới đầu Giang Trùng chưa nhận ra, đến khi cậu bé tới gần, ngẩng đầu xoay sang cô, đôi mắt cực nhạt kia soi tỏ dưới ánh đèn, Giang Trùng mới thấy lạ. Nhìn kỹ đôi con người trong suốt màu nâu sáng và những động tác không quá nhịp nhàng của cậu, Giang Trùng mới dám chắc rằng cậu bé này bị mù.

Hòa thượng nhỏ có một đôi mắt rất đẹp, đôi mắt trong veo tựa hồ phách, có thể nhiều người sẽ thấy khó chịu khi bị một đôi mắt như vậy nhìn mình chăm chú, nhưng Giang Trùng thực sự rất thích đôi mắt đẹp này của hòa thượng nhỏ.

"Chào cậu, tôi là Giang Trùng, Giang trong từ sông cả, Trùng trong từ trong trẻo, là một người thường được sư phụ cậu cứu giúp, có lẽ sẽ tạm ở nhờ chùa một thời gian, quấy quả rồi." Tuy hòa thượng nhỏ không nhìn thấy, Giang Trùng vẫn cười thân thiết giới thiệu mình.

Hòa thượng nhỏ chớp chớp mắt, hàng lông mi dài như phiến quạt bé xinh, cậu khác với sư phụ Thanh Đăng của mình, gương mặt hiển hiện ý cười nhàn nhạt, nhìn mà thoải mái. Cậu đáp: "Đệ là Thù Vọng, Thù trong từ lối riêng, Vọng trong từ nông nhênh, chào tỷ tỷ."Read more...

Giang Trường ngậy ra một lúc, vì cả chặng đường này cô luôn giả nam, người nào gặp cũng cho cô là đàn ông, ngay cả cụ lang già dạo trước cũng thế. Nhưng cậu bé mù này lại gọi cô là chị, chẳng hề do dự mảy may, Giang Trường tự dừng lại thấy xúc động.

"Em thông minh quá, những người đã gặp trước đó đều nghĩ chị là đàn ông." Giang Trường cười bảo, ngửa tay định xoa gương mặt đáng yêu của cậu nhóc, nhưng nghĩ lại lần đầu gặp mặt đã thế thì không hay cho lắm, đành dẫn lại những ngón tay đang rục rịch kia.

"Không phải đệ thông minh đâu, chỉ là đệ không nhìn thấy, chỉ có thể dùng cảm giác, đệ cảm nhận được tỷ là một tỷ tỷ. Sư phụ từng dạy rằng, mắt có thể không thấy, nhưng lòng không thể mù." Mắt hòa thượng nhỏ Thù Vọng cong cong, tự nói bản thân mù mà chẳng hề bi quan, chỉ bình thản hệt Thanh Đăng, tự dừng lại khiến Giang Trường nhớ đến nhân vật Hoa Mãn Lâu trong Lục Tiểu Phụng truyền kỳ.

Giang Trường: Bỗng thấy đồ đệ của Thanh Đăng đại sư đáng yêu hơn anh ta nhiều, chẳng nhẽ đây là cái gọi là sức mạnh tuổi trẻ!

Giang Trường đang muốn trò chuyện thêm với hòa thượng nhỏ đáng yêu, thì phát hiện Thanh Đăng đại sư đã lặng lẽ đi vào chùa, khóe mắt liếc thấy bóng lưng bình thản của anh ta khuất sau cánh cổng, Giang Trường đành dẫn những lời muốn nói với hòa thượng nhỏ lại, sửa thành: "Đại sư ới chờ đã! Sao anh lại âm thầm đi mất một mình vậy!"

Xong, cô cảm thấy ống tay áo bị kéo nhẹ, hòa thượng nhỏ Thù Vọng gọi, "Tỷ tỷ đừng sốt ruột, đi theo đệ, đệ đưa tỷ đi nghỉ, bôn ba đến đây hẳn mệt lắm rồi."

Giang Trường cúi đầu thấy ngay nụ cười trấn an mà hòa thượng nhỏ dành cho mình, đúng là thiên sứ nhỏ khiến người ta ấm áp mà! Thế là gạt

phất đại sư đi cùng mình cả chặng đường ra sau, xoay sang thừa cơ xoa mái đầu trọc của hòa thượng nhỏ: "Được, chị theo em!"

Giang Trùng đi theo hòa thượng nhỏ, cùng bước qua thềm cổng lớn, thấy cậu bé lặn sờ ngưỡng cửa mà Giang Trùng chỉ muốn bế thốc cậu sang, nhưng trông vẻ mặt như đã quen của hòa thượng nhỏ, cô lại không dám manh động, chăm chú nhìn cậu cẩn thận bước qua mới thở phào một hơi.

Ngờ đâu hòa thượng nhỏ lại nhảy cảm hơn cô nhiều, ngay khi Giang Trùng thở phào đã cười với cô: "Không cần lo đâu ạ, đệ đã quen rồi, không ngã đâu."

Nhưng khi hai người đi đến trước một bậc thềm đá hơi cao, Giang Trùng vẫn không kìm được mà rất phong độ xốc hòa thượng nhỏ lên bằng một tay, qua thềm rồi mới đặt cậu xuống. Hòa thượng nhỏ không phật lòng hành động của Giang Trùng, dù đột ngột bị bế thốc lên cũng chẳng lấy làm kinh ngạc, lúc được đặt xuống còn lễ phép tỏ ý cảm ơn.

Giang Trùng lại càng cảm thấy cậu bé này ngoan ngoãn thông minh, chợt nảy ra một giả thiết đáng sợ, hỏi bằng giọng thấp thỏm: "Thù Vọng, em bao tuổi rồi?" Lạy trời, đừng có lớn hơn cô đấy! Cô chẳng còn sức đỡ cái thế giới có bề ngoài không hợp tuổi này đâu!

May thay, Thù Vọng đáp mình bảy tuổi, chứ hèm phải bảy chục tuổi.

Bấy giờ chẳng thấy ai đi lại trong chùa Thượng Vân, đường đi an tĩnh, trong lùm cây bụi cỏ có tiếng côn trùng rí rả, và cả những con côn trùng có cánh sáng lấp lòe trên lá cỏ ven đường. Vì chùa Thượng Vân quá to, rất nhiều nơi tối đen, Giang Trùng phát hiện hễ cứ tới chân đèn là hòa thượng nhỏ lại lọ mọ châm lửa.

Nghĩ cũng biết cậu làm thế chẳng vì bản thân, cậu có nhìn thấy đâu cơ chứ. Hòa thượng nhỏ chỉ châm hai ngọn, tiếp đó Giang Trùng cứ thấy đèn

là sẽ chủ động bước lên chong hộ. Hòa thượng nhỏ cũng không ngăn lại, đứng chờ cô.

Đi hết đoạn đường này, hòa thượng nhỏ bỗng bảo: "Tỷ tỷ không như sư phụ."

Giang Trùng không để ý lắm, đáp: "Chị là một người bình thường, sao mà giống đại sư được."

Hòa thượng nhỏ suy nghĩ rồi nói: "Sư phụ bảo đệ mỗi ngày phải chong hết tất cả đèn trong chùa, không cho phép người khác giúp. Mỗi ngày đệ dùng chân và tay làm quen mỗi một góc ngách trong Thượng Vân tự, ban đầu sẽ ngã, sau đó thì không thể nữa, đệ nắm rõ mọi vị trí nơi đây. Sư phụ dạy, mai sau đệ sẽ đi đến những nơi xa hơn vậy, hễ sang chỗ mới thì phải bắt đầu bằng việc làm quen với các cú ngã."

Giang Trùng "Ồ" một tiếng, bụng hỏi dạ có phải mình đang cản trở việc tu hành mỗi ngày của hòa thượng nhỏ không, nghe thì muốn an ủi, nhưng xem chừng cậu chẳng có ý oán trách mới vỗ vai nói mò: "Trước kia, lúc em chong đèn, có khi sư phụ em đã lén đi theo trông chừng nhờ may bất trắc, chị thấy sư phụ em tốt bụng lắm mà."

Nụ cười tươi hơn một chút trên gương mặt Thù Vọng, hòa thượng nhỏ gật đầu, khẽ bảo Giang Trùng: "Đệ biết, Minh Hoa sư điệt đã lén kể đệ nghe, cậu ta từng trông thấy sư phụ theo sau xem đệ chong đèn."

Giang Trùng: "Thì chị đã bảo đấy thôi, sư phụ em chắc chắn là kiểu ngoài lạnh trong nóng, loại điển hình ấy!"

Thù Vọng: "Ngoài lạnh trong nóng?"

Giang Trùng: "Là kiểu người miệng không bảo thích mà chỉ chôn chặt trong lòng, chẳng ai biết được ấy."

Sau khi suy xét hồi lâu, Thù Vọng mới lắc đầu đáp: "Sư phụ không phải thế, Người chỉ lười thôi."

Giang Trùng: "Hả? Em bảo đại sư lười à?"

Hình như chẳng ai có cách nhìn giống nhau về đại sư cả.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Giang Trùng hoàn toàn chẳng xem Thù Vọng là một đứa bé nữa, cậu quá già dặn lại thân thiết đáng yêu, đáng yêu hơn em trai cô nhiều.

"Ngọn núi này chỉ có đệ và sư phụ ở, qua hết vạt rừng thông sẽ trông thấy nơi ở, nhưng chỉ có đệ ở đây, mỗi bận sư phụ về đều ngụ lại Trấn Ma tháp trên đỉnh núi. Trong tháp trấn rất nhiều ma đầu mà sư phụ bắt về, vẫn chưa độ hóa, tỷ tỷ nhớ đừng đến gần. Thù Vọng không biết sư phụ định thế nào, nên chỉ có thể tạm sắp xếp cho tỷ tỷ ở đây, tỷ cứ an tâm nghỉ ngơi nhé."

Giang Trùng nghe cái tên tháp Trấn Ma gì kia quen lắm, ngẫm một hồi mới nhớ yêu chuột mà đại sư bắt được dạo trước đã từng nhắc đến nó, kể rằng năm xưa đại sư đã bắt nhốt một người xấu rất trâu bò vào đấy, thì ra cái tháp đó ở đây, với cả hình như bên trong không chỉ nhốt một mà là cả bầy.

Giang Trùng thầm vạch một dấu X thật to với nơi gọi là tháp Trấn Ma kia, quyết định không bao giờ tới gần những khu vực nguy hiểm như vậy.

So với hòa thượng già hai trăm tuổi, hòa thượng nhỏ mới bảy tuổi này chu đáo hơn nhiều, rõ khác biệt giữa quần thun mùa thu và áo bông nhỏ tri kỷ. Hòa thượng nhỏ đưa cô đến một gian thiền phòng ngăn nắp, lấy hộ cô một bộ áo tăng sạch rồi cứ mãi xin lỗi vì bắt cô phải mặc nó, sau đó còn chuẩn bị nước nóng cho cô, đương nhiên Giang Trùng sẽ chẳng để cậu bé lọ mọ xách nước nóng cho mình, cô tự làm.

Sau khi Giang Trùng gột sạch gió bụi mỗi mệt, mặc áo tăng trắng hơi cũ mà hòa thượng nhỏ đưa cho đi về thì trông thấy cậu ngồi xồm trong góc, cầm một nhúm cỏ khô đang tỏa khói, xông phòng.

"Ở đây đã lâu không có ai ngụ lại, giờ đệ xông phòng bằng loại cỏ này, tỷ sẽ ngủ ngon hơn." Hòa thượng nhỏ chỉ cái mâm được đặt trong sọt tre trên bàn, "Đệ sang bếp lấy một ít thức ăn về, nhưng bây giờ chỗ bọn đệ chỉ còn bánh bao không nhân, tỷ tỷ ăn một ít dần bụng nhé, đệ mới châm trà nóng, sắp xong rồi."

Giang Trùng không kìm nổi, mặc áo tăng rộng rãi ôm lấy đầu hòa thượng nhỏ mà dụi, "Đúng là đứa trẻ ngoan, em lớn rồi lấy chị được hem!"

"Người xuất gia không thể lấy vợ." Hòa thượng nhỏ nghiêm túc đáp.

"Chị mặc! Rãi thính rồi mà không cưới là phạm luật! Không thì em lớn nhanh một chút, chị lấy em cũng được!"

Xuýt xoa nắn bóp một chập, Giang Trùng mới vừa lòng thỏa ý thả hòa thượng nhỏ ra, để cậu về nghỉ ngơi.

Giang Trùng trước giờ luôn là một cô gái xuề xòa, sau khi xuyên không cũng chẳng đau khổ bao lâu mà suy nghĩ rất thoáng, mỗi ngày nên sống thế nào cứ sống thế ấy, vui thì cười to, không thì gheo Thanh Đăng đại sư để tâm trạng mình tốt hơn, năng lực thích nghi rất chi là trâu bò. Đến chùa Thượng Vân - nơi nghe đồn là thánh địa của phật tu, cô cũng chẳng có mấy ý nghĩ kiểu "Một đứa con gái như mình sống lẫn trong cả bầy hòa thượng thì không hợp lẽ lắm nhỉ" hay 'chỗ mới khó ngủ quá' nọ kia, đêm hôm ấy đánh một giấc thật say, không mộng mị.

So với cô thì Thanh Đăng đại sư bận hơn một chút.

Tháp Trấn Ma trong chùa Thượng Vân, đám ma đầu anh bắt sống được đều đang bị trấn ở đây, Thanh Đăng cũng tạm gọi là người đứng đầu

trong giới tu phật, lại theo đạo từ bi khổ tu dẫn độ, trách nhiệm coi giữ tháp ắt sẽ thuộc về anh. Mỗi năm lịch lãm ngoài kia anh đều sẽ về chùa một bận, trấn đám ma đầu vẫn bất cam rục rịch như cũ kia lại lần nữa, không để chúng có may mắn cơ hội trốn thoát gây họa cho cõi tu chân.

Vì một vài chuyện mà hoãn lại thời gian về chùa, ngay ngoài cổng, Thanh Đăng đã cảm nhận được khí ô trọc tràn ra khỏi tháp Trấn Ma, đến trước tháp, Thanh Đăng mới phát hiện phật ấn mình thêm vào đạo trước đã tối lại, yêu quái hóa hình mắt trần không thấy được đang quần quanh cả tòa tháp, như một con quái vật to đen kịt bị xích ở đây, gào lên từng tiếng im lìm.

Thanh Đăng trích một giọt máu ra từ đầu ngón tay, lật tay bắn vào mảng đen kia, sau đó mấp máy môi, lặng lẽ niệm một đoạn kinh văn. Từng chuỗi Phạn âm hóa thành chữ nhỏ màu vàng giữa bầu không, móc lại với nhau thành vô số xiềng xích, vững vàng trấn hóa hình kia vào lại tháp. Thanh Đăng không ngừng hai tay, viết rất nhiều chữ vàng trong không trung đắp thêm vào phật ấn đã tối đi lúc nãy, khiến chúng lại tỏa sáng lần nữa.

Hóa hình của yêu quái trong tháp gào thét bất cam, vùng vẫy bùng khí đen phủ khắp trời, đến khi gần như hoàn toàn bị đẩy lùi về tháp, lại đột ngột nở to gấp vài lần.

Đối diện với Thanh Đăng đang đứng trước tháp Trấn Ma, đám hóa hình ác niệm bành trướng kia phát ra tiếng cười khùng khục tai quái, "Phật tử Thượng Vân ấy vậy mà cũng phá giới, giờ đây phật tử đại tổn nguyên khí, sao còn có thể trấn áp được chúng ta?"

Thanh Đăng đứng đấy, không nói gì. Chính lúc con quái vật ấy cười càn rỡ hơn, Thanh Đăng lặng lẽ cởi chuỗi hạt bồ đề ra, tiện tay ném vào cái mồm đang há to của nó.

"Ừ khụ khụ! Khụ!"

Ánh sáng bùng lên, con quái vật khổng lồ đang phách lối kia thoát cái đã tan rã, hóa thành rất nhiều chiếc bóng, bị phật ấn mà Thanh Đăng vẽ cuốn vào tháp.

Đến khi an tĩnh, Thanh Đăng nhặt chuỗi hạt bồ đề vừa ném đi lên đeo vào, sau đó bình thản trả lời câu hỏi ban nãy của chúng: "Có thể chứ."

Hóa hình bị nhốt lại vào tháp: "... Ha ha."

"Sư thúc, lần rời chùa này đã xảy ra chuyện gì? Sao tu vi lại thụt lùi, còn có dấu hiệu tổn thương?" Một hòa thượng đội một con mèo đen trên đầu, mắt cười tít như cáo bước ra từ con đường nhỏ cạnh bên.

Thanh Đăng xoay đầu nhìn thoáng gã: "Thù Ân, nếu ta phá giới, nên đi đâu lãnh phạt đây?"

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trong Chùa

MỘT BẦY HÒA THƯỢNG.

Đã ba ngày trôi qua từ khi đến chùa Thượng Vân, vậy mà Giang Trừng không thấy được cả cái bóng của đại sư, cũng chẳng biết anh đã đi đâu làm gì, may mà còn Thù Vọng đáng yêu ở chơi với cô, nhận nhiệm vụ đưa lối dẫn đường, vừa thân thiết như hạt dẻ cười vừa chu đáo quan tâm như mẹ.

Cậu bé đáng yêu này rất biết cách chăm sóc người khác, gần như đã chinh phục được Giang Trừng, cô quăng đại sư ra khỏi chín tầng mây rồi. Nhưng dù biến mất tăm, đại sư vẫn không quên mục đích đưa cô đến đây -- Vì khí tà sát đã chuyển sang cô sau khi hai người này nọ kia đó, cô cần ngâm suối Vô Cấu trong ba tháng. Thế là, ngay hôm sau ngày cô đến, nhóc hòa thượng Thù Vọng đã đến đánh thức cô, bảo mình được sư phụ dặn đưa cô đi tắm suối.

Vô Cấu là dòng suối hời hợt tuôn ra từ lưng chừng sườn một ngọn núi nhỏ bình thường trong chùa, chung quanh chẳng có thứ gì che chắn. Con suối này có diện tích khoảng bốn mét vuông, sâu ngang eo Giang Trừng, nước trong đến nỗi có thể thấy rõ hoa văn đẹp lạ của đá cuội dưới đáy, lá rơi trên mặt nước cứ như đang lơ lửng giữa không trung.

Dòng nước trong vắt như không khí thế này thì ngâm mình xuống sẽ lộ hết người, mà nhóc hòa thượng Thù Vọng còn cố ý dặn phải cởi sạch quần áo trước khi xuống suối Vô Cấu.

"Giang Trùng tỷ tỷ, đệ sẽ canh chừng bên ngoài, không để ai vào được đâu." Hòa thượng nhỏ nghiêm túc bảo.

Giang Trùng vốn chẳng băn khoăn mảy may, cười ha hả, tiện tay xoa đầu trọc của cậu bé. "Vậy sự trong sạch của chị đây giao cho em bảo vệ đấy!"Read more...

Hai hôm trước vẫn yên ổn, chẳng xảy ra chuyện gì bất ngờ, rốt cuộc đến ngày thứ ba, lúc Giang Trùng đang ngâm mình dưới suối, có vài vị khách nhỏ nghịch ngợm ghé thăm.

"Minh Phi chớ chớ đấy! Tôi rơi xuống mất!"

"Rõ là do Minh Trọng cậu quá béo, mỗi cậu chen chứ ai!"

"Hai người các cậu be bé cái mồm lại, lớn tiếng thế này nhờ bị phát hiện thì sao! Thế nào cũng sẽ bị Hình Giới sư thúc nhốt vào phòng tối, tuốt quần tăn một trận cho mà xem!"

"Cũng Minh Trọng léo nhéo trước chứ ai! Cậu ta đẩy tôi kìa! Tôi còn chưa thấy vị khách mà sư thúc tổ đưa về trông như nào nữa!"

"Minh Phi, cậu cũng nói chuyện mà! Lớn tiếng hơn cả tôi, tôi cũng có thấy được người đó trông thế nào đâu!"

"Đã bảo các cậu đừng to tiếng như vậy rồi!"

Giang Trùng ngâm mình dưới suối Vô Cấu, nghe thấy vài cái đầu trọc nhỏ ở cách mình không xa lú lú nói chuyện mà tự cho là bí mật, gần như sắp phá ra cười. Hình như có ba đứa bé, nghe giọng thì chắc cũng cỡ tuổi Thù Vọng.

Bên đó nói qua nói lại một hồi thành ra sắp cãi lộn, Giang Trùng dựng tai hóng mấy đứa nhóc gây nhau, nhin cười run cả hai vai.

Ngay lúc ấy, cô nghe thấy tiếng bước chân, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy bên bờ suối, nơi mà mấy cậu nhóc cùng trốn, có một đứa bé đi ra. Sau tảng đá to hầy còn ba cái đầu trọc lớn hơn một chút đang khe khẽ cãi nhau, hoàn toàn chẳng chú ý đến đứa bé tự chủ động bước ra này.

Đứa bé này đầu trọc bóng loáng, hai má mồm mĩm, trông nhỏ hơn ba cậu còn lại, chắc chỉ độ ba tuổi, cậu mặc áo tãng thật dày, loạng choạng đi về phía cô, nom như chú vịt con vậy.

"Ca ca bế, muốn ăn kẹo!" Cậu nhóc hé cái miệng bé xinh đỏ hồng, cất giọng trẻ con ngây ngô. Nể cái tướng đi đáng yêu và giọng nói ngây sữa của cậu nhóc, Giang Trường lựa chọn lời đi chuyện cậu vừa gọi mình là anh chứ không phải chị.

Giọng của cậu nhóc này như đã dọa ba đứa trẻ đang gây nhau bên kia, chỉ nghe đứa mãi can hai cậu còn lại bật thốt tiếng "Ôi trời!", bảo: "Hồng rồi! Minh Uế sư đệ đi ra ngoài rồi, hai cậu chỉ lo cự cãi, chẳng trông nom Minh Uế sư đệ gì cả! Giờ thì hay quá, chúng ta bị phát hiện rồi!"

"Chính Minh Hoa cậu không trông kỹ Minh Uế mới đúng!"

"Phải đấy phải đấy!"

Có ba cái đầu trọc như nhau thò ra từ sau tảng đá to vọng lại tiếng nói kia, len lén nhìn sang bên này. Cậu bé hoàn toàn chẳng biết mình đã bán đứng đồng bạn kia còn đang cười nhe hai chiếc răng, chìa tay về phía Giang Trường, ngọng lú ngọng lô đòi bế. Giang Trường bèn giả vờ không thấy ba cái đầu trọc đang căng thẳng phía kia, đưa tay xoa đầu đứa bé ngồi xồm bên bờ, khiến cậu cười khanh khách.

"Ấy ấy ấy! Người kia tính làm gì, có phải định ướm Minh Uế sư đệ không! Mau ra cứu Minh Uế sư đệ đi!"

Giang Trùng tròn tròn mắt nhìn một bóng đen xẹt qua trước mặt, đứa bé mình mới xoa đầu lúc nãy đã biến mất, cô lại ngó sang tảng đá to kia, bốn cái đầu trọc xếp thành hàng, tám con mắt đen láy sáng ngời đang chòng chọc nhìn cô.

"Hi ~ Chào mấy đứa ~" Giang Trùng tựa vào bờ, cười tủm tỉm vẫy tay với các cậu bé, khiến ba cái đầu trọc hoảng hốt rút ra sau tảng đá, tiện thể kéo cả đứa trẻ kia theo. Chốc sau mới run run thò đầu ra lại, tò mò nhìn Giang Trùng.

Giang Trùng vừa định lên tiếng, đã nghe giọng nhóc hòa thượng Thù Vọng vang lên ngoài kia, cậu hỏi: "Minh Phi Minh Trọng Minh Hoa, có phải mấy đứa đang ở trong đó không?"

Sau đó, cậu lò dò gậy tre bước vào, mày nhíu, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm lại. Rõ là không nhìn thấy, Thù Vọng lại đi từng bước chắc nịch về phía tảng đá to, bảo: "Ra đây, không cần trốn nữa đâu."

Ba nhóc hòa thượng vóc người suýt soát Thù Vọng đùn đẩy nhau bước ra, vẻ mặt cứ như tai vạ tới rồi, chỉ đứa bé nhất không hiểu gì, vẫn cười khì thơ ngây đi theo, cao thấp béo gầy xếp thành một hàng.

Thù Vọng hỏi: "Sao các con lại biết mà tới? Minh Hoa, con trả lời xem."

Nhóc hòa thượng nom xinh xinh là Minh Hoa, cậu đáp: "Minh Trọng bảo sư thúc tổ đưa một vị khách về, chúng con tò mò mới lên chạy đến xem."

Đôi mày Thù Vọng nhíu chặt lại như râu róm, cậu bảo: "Kể cả có thể thì mấy đứa cũng không nên lên đến xem lúc khách đang tắm chứ."

Nhóc hòa thượng beo béo cúi gằm đầu là Minh Trọng, cậu khề thưa: "Mới nãy chúng con vừa khéo bắt gặp huynh ấy sang đây, vậy là đi theo,

không phải cố ý lén xem người ta tắm đâu ạ."

Nhóc hòa thượng gầy gầy còn lại là Minh Phi, cậu cũng cuống quýt nói: "Thù Vọng sư thúc, chúng con biết sai rồi, xin đừng nói lại với Hình Giới sư thúc ạ!"

Đứa bé nhất: "Khắc khắc khắc!"

Thù Vọng đạo mạo như người lớn, thở dài: "Các con lại còn dắt Minh Uế sư điệt đi theo, ấu tả biết bao. Ta không mách lại Hình Giới sư huynh, nhưng đã làm sai thì phải chịu phạt, giơ tay ra đây."

Ba hòa thượng nhí ngoan ngoãn chìa hai tay ra, cậu nhóc bé nhất hóng ba sư huynh nhìn mặt bên cạnh, cũng hăng hái thò tay ra theo.

Thù Vọng lần lượt quất ba đôi tay kia mười roi bằng gậy tre trong tay, tới chỗ cậu bé thì cất gậy đi, nhón một viên kẹo trong tay áo ra đặt vào lòng bàn tay nhỏ nhắn nọ.

"Sư thúc bế bế! Ăn kẹo nào!"

"Minh Uế ăn đi, sư thúc không ăn." Hòa thượng nhỏ Thù Vọng điệu giọng lại, vỗ vỗ đầu cậu nhóc. Sau đó, cậu nói với Giang Trường: "Giang Trường tỷ tỷ, vô cùng xin lỗi, các sư điệt không hiểu chuyện, đệ sẽ dạy dỗ nghiêm phạt chúng sau."

Rõ ràng cậu cũng chỉ cỡ tuổi ba cái đầu trọc kia, vậy mà lại già dặn hơn nhiều, nhưng có già dặn đến cỡ nào cũng chỉ là một cậu bé, Giang Trường thấy vẻ ra dáng ông lớn kia mà buồn cười, Thù Vọng còn cố ý bắt ba nhóc hòa thượng kia tới xin lỗi mình, cảnh cả đám nhóc xếp hàng, mở mắt đồng loạt khom lưng xin lỗi thật rất thú vị.

"Được rồi, mấy đứa đã thành khẩn xin lỗi thì chị tha cho lần này, nhưng nhớ mai sau không được làm những chuyện như vậy nữa." Giang

Trùng nói, thấy vẻ mặt rất muốn song lại không dám hỏi của cậu bé Minh Trọng, hai đứa còn lại nom cũng rất tò mò, mới bảo: "Mấy đứa định hỏi cái gì à? Muốn hỏi cứ hỏi đi."

Cậu bé Minh Trọng ngó tui nhỏ, lại nhìn sang Thù Vọng, sau cùng mới dè dặt: "Tỷ là nữ tử, không phải nam tử ạ?"

Giang Trùng: "Ừ, chị là con gái."

Minh Trọng: "Thì ra nữ tử là thế này đây ạ?!"

Minh Phi: "Sao trông chẳng khác gì nam tử thế? Thù Chỉ sư thúc chẳng đã bảo khác nhau mà?"

Minh Hoa: "Gay rồi! Chúng ta đã nhìn trộm nữ tử tắm rửa! Có gọi là phá giới không! Sẽ bị Hình Giới sư thúc phạt đấy!"

Ba nhóc hòa thượng hoảng hồn hú vía, ôm nhau run bần bật. Cậu nhóc bé nhất, Minh Uế xơi kẹo Thù Vọng cho, nhìn ba sư huynh nhà mình.

"Bộp bộp bộp." Giang Trùng vỗ tay thu hút sự chú ý của ba tiểu hòa thượng, "Rồi rồi, tôi lừa các cậu thôi, thực ra tôi là con trai."

Ba nhóc hòa thượng cùng ấn ngực mình, thở phào nhẹ nhõm.

"Các cậu chưa từng trông thấy con gái à?"

"Từ lúc hiểu chuyện đến nay, bọn đệ luôn sống trong chùa, chưa từng ra ngoài. Sư phụ bảo sau năm mười lăm tuổi chúng đệ mới được phép xuống núi." Minh Hoa đáp.

"Đúng đúng đúng, trong chùa không có nữ tử, nhưng Thù Chỉ sư thúc đã giảng rằng nữ tử khác bọn đệ, họ giấu hai cái bánh bao to trước ngực, lúc đói có thể lôi ra ăn, hay thật đấy." Cậu bé Minh Hoa nuốt nước miếng, chắc là đói rồi.

Cậu gầy Minh Phi xoa cái bụng đang sôi ùng ục của mình.

Cuối cùng lại thành Giang Trùng dẫn theo cả bầy, nom như một chiếc đuôi nhỏ -- Thù Vọng, Minh Trọng Minh Hoa Minh Phi và cậu nhóc Minh Uế đến thiện đường của chùa Thượng Vân.

Ở thiện đường rất ít người, vì phần đông hòa thượng chùa Thượng Vân đã đạt tới tu vi không cần ăn cơm nữa, chỉ còn đám hòa thượng nhóc này cần phải ăn. Dĩ nhiên nơi đây chỉ có thức chay, may mà đại hòa thượng bếp chính ở thiện đường nấu ăn rất ngon. Tuy gã bếp chính này mặt mày nghiêm nghị, có vẻ không dễ tiếp xúc, nhưng thực ra lại là người rất yếu lòng.

Giang Trùng mới đến ba ngày mà đã quán lấy rồi trấn không biết bao nhiêu bánh ngọt gã giấu riêng, một nửa trôi vào bụng Thù Vọng, một nửa để mình ăn. Tới giờ vẫn chẳng tin nổi, gã đầu bếp mặt lạnh này lại là một hòa thượng thích ăn đồ ngọt.

Ngồi trên bàn ăn là để bồi đắp tình đồng chí nhất, lúc chiêm bánh từ chỗ bếp chính về chia cho mấy nhóc hòa thượng, Giang Trùng đã được tụi nhỏ nhìn bằng ánh mắt mà chúng dành cho bạn hữu.

Sau đó, Giang Trùng được đám nhóc giảng cho rất nhiều chuyện ở chùa Thượng Vân, ví như vai vế của ba đứa Minh Phi Minh Hoa Minh Trọng vẫn đã là lớn, là đệ tử của Thù Ấn - trụ trì chùa Thượng Vân.

Còn cậu nhóc Minh Uế thì không cùng sư phụ với mấy đứa nó, nhóc là đệ tử duy nhất của Thù Chỉ - sư đệ trụ trì. Cũng là vị hòa thượng béo trông có vẻ xuềnh xoàng, bị Thanh Đăng đại sư phạt cho ỉa chảy suốt một tháng mà họ đã gặp lúc mới tới.

Nhớ lại vẻ lôi thôi nhếch nhác của vị kia, rồi trông sang cậu nhóc đáng yêu với đôi mắt to tròn Minh Uế, Giang Trùng thật chẳng thể tưởng tượng nổi bình thường cặp sư đồ này giao lưu với nhau như nào.

Thanh Đăng đại sư hiện là người có vai vế lớn nhất trong chùa, có một đệ tử là Thù Vọng. Trụ trì Thù Ấn và hòa thượng tuềnh toàng Thù Chỉ gọi Thanh Đăng là sư thúc. Dưới họ còn rất nhiều hòa thượng lớn nhỏ khác nhau, tổng cộng khoảng mấy ngàn người.

So với hòa thượng lôi thôi Thù Chỉ và Thanh Đăng đại sư thì trụ trì Thù Ấn phóng khoáng hơn, nghe đồn vị trụ trì này xưa giờ có hai sở thích lớn, một là nuôi con mèo đen có tên Bạch Tuyết, hai là nhận đồ đệ, nghe đâu một mình gã ta nhận mấy trăm đệ tử, có khi chính gã cũng chẳng nhớ được hết.

Mà gã chỉ nhận đệ tử dưới năm tuổi, tới mười lăm tuổi thì giao nhiệm vụ cho tổng cổ ra ngoài lịch luyện, hoàn thành rồi thì về. Chắc đồng nhiệm vụ đó khó lắm, vì trong mấy trăm đệ tử của gã, giờ mới chỉ có năm mười mấy người quay về, số còn lại chẳng biết đang rề rà xó nào.

Minh Hoa Minh Trọng Minh Phi là ba đệ tử nhỏ tuổi nhất của vị trụ trì này.

Cách nhận đệ tử của chùa Thượng Vân khá thú vị, họ không xét linh căn hay tư chất, đến lúc có thể nhận đồ đệ, họ sẽ lượn một vòng thiên hạ, chỉ cần đưa về được thì muốn nhận ai cứ nhận người đó. Nghe đồn có đại sư vừa ra ngoài đã dắt hoàng đế của một nước nào đó về, lần thứ hai đã dắt về hai vị hoàng đế. Có người còn trâu bò hơn, vừa khéo gặp chiến tranh, bèn mang về mấy chục kẻ thiếu tay mất chân. So với các bề trên ấy, trụ trì hiện thời của chùa Thượng Vân đã tạm gọi là bình thường.

"Đứng im, thiếu niên trước mặt kia! Mi là người mà Thanh Đăng sư thúc dắt về!"

Giọng nói trầm vang như chuông đồng từ xa bay đến, Giang Trừng nghe mà ơng cả đầu. Cô ngoảnh lại, khó hiểu nhìn một hòa thượng phẩm phăm xông đến chỗ mình.

Hòa thượng này cao to, mặt mày cục mịch, mày rậm chắc chắn, toàn thân sát khí, rõ kiểu hộ pháp mắt trừng. Mà toàn thân hắt ta vàng rực, khí chất giàu xổi bốc tận chân mây. Tai đeo khuyên vàng khổng lồ, trước ngực vắt vài sợi dây chuyền vàng, tay cầm pháp trượng vàng, giữa mi tâm là một chấm vàng rực, cả người đứng dưới ánh nắng trông chói chang vô cùng. Tóm lại, đó là một người vừa gặp đã khiến ý nghĩ "hòa thượng đều nghèo rách mùng tơi" thâm căn cố đế của Giang Trừng sụp đổ hoàn toàn.

"Ô! Là Hình Giới sư thúc!" Ba nhóc hòa thượng Minh Hoa Minh Trọng Minh Phi vừa nãy còn đang vui vẻ tán gẫu vội rúc ra sau lưng Giang Trừng, Minh Uế mở to mắt nắm tay cô, hòa thượng nhỏ Thù Vọng đứng kề Giang Trừng, khẽ giới thiệu: "Hình Giới sư huynh là người chưởng quản Quy Giới đường ở Thượng Vân tự, người trong chùa phạm lỗi đều sẽ phải nhận phạt chỗ Hình Giới sư huynh. Hình Giới sư huynh không tu đạo từ bi như bọn đệ, huynh ấy theo đạo sát lục."

Tu đạo giết chóc ấy hả? Nghe có vẻ trâu bò lắm.

Đại sư có cặp lông mày trông như sắp bốc khói này hình như chẳng chút thiện chí gì khi tới gặp mình, Giang Trừng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị soi mói, nào ngờ cái người lướt tới trước mặt mình nhanh như gió, sau khi dò xét một lượt lại đỏ bừng mặt, nói một câu khó nói: "Mi, gã thiếu niên này! Sao mi lại dám ức hiếp Thanh Đăng sư thúc!"

Nếu phải dùng một câu để diễn tả vẻ mặt bây giờ của hắn, thì đó chính là: Cục cưng rất tủi thân.

Giang Trừng: Hòa thượng trong chùa Thượng Vân, chẳng nhẽ ai cũng có xì tai kỳ cục như này?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đại Sư Bị Thương

THẬT KHÔNG NGỜ ANH LÀ MỘT ĐẠI SƯ NHƯ VẬY.

Giang Trừng về thiền phòng của mình, phát hiện đại sư đã ba hôm không gặp đang ngồi một mình trên tảng đá trước cửa phòng, kế bên là một con sóc nhỏ lông xám.

Chùa Thượng Vân lặng yên tĩnh mịch, cổ thụ trùng mây, xung quanh gian thiền phòng mà cô ở trồng đầy những thông, mỗi bận thông reo lại tỏa hương sâu lắng, giữa vạt biếc xanh duy chỉ một tấm áo trắng tinh khôi ấy, trông như hạc ngồi chân nơi núi rừng.

Trên người đại sư thoảng mùi đàn hương dễ chịu, chẳng biết có phải vì mùi hương này không mà mỗi khi ở bên đại sư, Giang Trừng cũng sẽ lây luôn cái lắng dịu ấy, gạt tất cả mọi suy nghĩ trần tục ra sau.

Nhưng đại sư đẹp như tranh nọ giờ lại đang tách vỏ hạt thông, tanh tách từng tiếng. Giang Trừng liếc con sóc dưới chân đại sư vài lần, cho rằng nó bị hạt thông của đại sư quyến rũ mới tới gần.

Nửa tháng nay theo chân đại sư, Giang Trừng chưa từng trông thấy anh uống một ngụm nước nào chứ đừng nói tới ăn, như sắp siêu thoát thành tiên vậy. Xét đến chuyện đại sư là tăng khổ tu, Giang Trừng bèn mặc nhận anh ta không có nhu cầu ăn uống. Nhưng giờ cô đang nhìn thấy cảnh gì đây, đại sư thế mà đang ăn vặt! Dù ăn bằng biểu cảm như đang tụng kinh thì đây vẫn rành rành là ăn!Read more...

Nhúm hạt thông to cỡ một đốt ngón tay kia, hạt nào hạt nấy tròn mẩy, trông có vẻ rất ngon, Giang Trùng chưa từng thấy hạt thông nào to như vậy. Thế là cô vô tình nhìn chăm chăm đồng hạt thông chờ đại sư, ngờ ngẩn như con sóc khờ kia.

Đại sư ngẩng đầu trông sang, Giang Trùng ho khan bước tới, phúi tảng đá bên cạnh anh, ngồi xuống. Con sóc kia hoảng hốt, nhanh như khói leo biến lên cây thông. Giang Trùng ngồi kề đại sư, tự nhiên nhón lấy một hạt trong nhúm hạt thông đại sư đặt trên vạt áo mình. Cô muốn thử xem đây là món ngon gì mà có thể khiến đại sư chịu hé cái miệng tôn quý của mình ra.

Hai người lặng yên, chỉ nghe mỗi tiếng tách vỏ hạt thông. Giang Trùng nhận ra món này đúng là ngon như cô nghĩ, không, còn ngon hơn cô nghĩ nhiều. Vỏ hạt không cứng, tách nhẹ đã mở, lại còn mỏng lắm, nhân hạt rất to, vừa nhai mùi thông nồng nàn đã dậy cả khoang miệng.

Không biết có phải ảo giác hay không, Giang Trùng cảm thấy sau khi hạt thông này trôi xuống bụng thì như có một dòng nước ấm mỏng manh chảy qua ngực mình, cả người ấm áp, thoải mái lắm thay.

Ban nãy còn định nhón thêm vài hạt, nhưng vì cảm giác mới rồi khiến cô đoán rằng đây là của báu gì đó, Giang Trùng không thể mặt dày bốc ăn như những món ăn vật bình thường, tuy rằng đã lâu không xơi quà vật, cô thực sự rất thèm.

Giang Trùng thầm tiếc nuối một lúc, phúi tay nghiêng đầu nhìn đại sư, trông kỹ lại thì cô phát hiện mặt đại sư hơi tái. Mặt cắt không còn giọt máu nhưng vẫn bình tĩnh hết trước giờ, đầu mày cuối mắt như thấp thoáng nụ cười thần nhiên.

Nhưng trong ba ngày không gặp này đại sư đã làm gì thế, sao nhìn nào nề vậy.

Nhớ lại ban nãy trên đường đã bị một hòa thượng giàu xổi lấp lánh ánh vàng ngăn lại, xoay tới trở lui léo nhéo mãi câu "Lại dám ức hiếp Thanh Đăng sư thúc", Giang Trùng lấy làm lạ, chắc không phải do mình mà thành vậy đâu nhỉ?

Mà nếu đại sư không khỏe thì trong nửa tháng lên đường phải đổ bệnh từ khuya rồi, sao tới tận đây mới xuất hiện triệu chứng được. Nhưng nhờ đại sư đã cố gắng chống đỡ suốt cuộc hành trình thì sao?

Giờ nghiêm túc nghĩ lại mới thấy bất thường, đại sư là người xuất gia, bị cô *beep* chắc cũng gọi là đã phá giới, có lẽ cũng giống nhân vật luyện Đồng Tử Công gì gì trong tiểu thuyết võ hiệp nào đó, tóm lại là phải chịu nhiều thương tổn, nếu không hòa thượng hung dữ vừa nãy cũng sẽ chẳng có vẻ cằm uất tới mức muốn đập cô một phát chết tươi thế đâu. Trước đó đại sư quá bình thản, làm cô cũng chẳng thấy chuyện này có gì sai.

Giang Trùng đơ ra suy nghĩ, chợt bị hành động của đại sư gọi hồn về. Có lẽ đã thấy vẻ thèm ăn nhưng cố nhịn của Giang Trùng, đại sư nhón một nhúm hạt thông đặt sang bên cạnh cô.

"Cho tôi hả? Vậy tôi ăn đấy nhé ~" Giang Trùng quên phắt đi suy nghĩ mới nãy, vui vẻ tiếp tục tách vỏ hạt thông.

Tách xong vỏ, Giang Trùng lại thấy trước mặt mình xuất hiện một chén trà bốc hơi nóng. Tay phải đại sư cầm chén trà đặt xuống trước mặt cô, tay trái bưng chén khác lên nhấp một ngụm.

Ờ thì, đại sư nãy giờ vẫn ở yên đấy, trà nóng đâu ra thế này? Cô cũng muốn có cái skill cứ hễ lơ đi một chốc là lại móc được đồ ra này lắm!

Hai người ngồi đấy với tư thế hệt nhau, cùng nhắc chén trà lên uống, cùng đặt xuống, cùng thở phào.

"Trà ngon." Giang Trùng chép miệng, đặt chén xuống bên cạnh, sau đó mới hỏi: "Đại sư, vừa nãy có một hòa thượng cả người lấp lánh ánh vàng, cầm pháp trượng vàng, trông rất dữ tới tìm tôi, bảo tôi ước hiệp anh đây."

"Là người nào?" Đại sư rốt cũng mở miệng nói câu đầu tiên.

Giang Trùng hỏi: "Nhẽ nào trong chùa các anh có rất nhiều hòa thượng theo xì tai lấp lánh ánh vàng rủa hả?"

Đại sư đáp: "Ừ."

Sao cùng là hòa thượng, người ta có thể mặc sức vắt vàng lên đầu người, còn đại sư anh lại mặc áo cũ mang giày vải sờn, tới mức đôi giày đang mang sắp mòn vẹt luôn rồi vẫn chưa chịu thay? Ất chẳng phải do nghèo, chả lẽ là vì lười? Giang Trùng lại không hiểu rồi, cô nói: "Người tên Hình Giới ấy."

Đại sư: "À." Đại sư hớp thêm ngụm trà, ngồi im.

Giang Trùng dần lòng chờ một lúc, thấy đại sư không định nói gì nữa, không tìm được hỏi: "... Vậy thôi đó hả? Đại sư à, sao anh không nói thêm gì cả?"

Đại sư: "Nói gì?"

Giang Trùng: "Thôi, để tôi đổi câu hỏi, đại sư, có phải anh bị thương rồi không?"

"Đúng vậy."

"Nặng không?"

"Nặng."

Ừa, thường thì người bị thương nặng đều sẽ phủ nhận mới đúng, đáp thẳng thế này thì đại sư thẳng thắn quá rồi, nhưng chính mồm khẳng định mà sao anh còn bình thản rửa, anh chắc chắn mình bị thương nặng thật chứ? Giang Trùng ngó ra một hồi mới hỏi tiếp: "Là vì tôi nên anh mới bị thương hả?"

"Một phần nhỏ là do cô." Đại sư lại đáp vô cùng thành thật.

"Có cần tôi trịnh trọng xin lỗi anh không?" Giang Trùng nghiêm túc hỏi.

"Nếu làm thế thấy vui thì cô cứ việc." Đại sư nói.

Giang Trùng nghe vậy lại thực sự nhồm dậy, đứng trước mặt anh, gập người chín mươi độ đánh xoạch, vì đây là lần đầu tiên làm việc này, cô chưa quen lắm, không ước chừng được khoảng cách, lại còn dồn quá nhiều sức nên đầu đã đập mạnh vào đầu gối đại sư.

"Ôi cái đệt! Đau quá!" Giang Trùng ôm đầu ngồi xồm xuống đất la oai oái, chợt phát hiện tay đang vịn đầu bị kéo ra, sau đó, đại sư đặt tay mình lên.

Giang Trùng tưởng đại sư sẽ xoa thật dịu dàng, ai ngờ anh ta nhấc tay vỗ bôm bốp vài cái, tới mức Giang Trùng ngửa luôn ra sau, buộc phải tóm lấy bàn tay ấy, "Đủ rồi đủ rồi hết đau rồi, cách chữa trị của đại sư đặc biệt ghê."

Đại sư vỗ vài cái thế mà lại hết đau thật, Giang Trùng ngạc nhiên sờ đầu, đứng dậy vòng ra sau lưng anh, nắm tay bảo, "Không thì tôi đảm vai cho anh để tạ lỗi nhé?"

Không đợi đại sư trả lời, Giang Trùng đã đặt tay lên vai đại sư, đảm bình bịch. Với kiểu dùng sức này của Giang Trùng, nếu là người bình thường thì chắc rơi vào cảnh hiểm nghèo luôn rồi. Nhưng đại sư không

phải người thường, anh ngồi im như đã ngủ, còn Giang Trùng thì dấm đến nổi tay mình đỏ cả.

Giang Trùng: "Đại sư à, anh làm từ đá hả?"

Đại sư: "Thân Kim Phật."

Giang Trùng: "Thế à?"

Dứt lời, Giang Trùng bỗng thò một ngón tay ra chọt vào eo đại sư.

"Ui da! Tay tôi!"

.....

Buổi chiều, hòa thượng nhỏ Thù Vọng đi học về, thấy Giang Trùng ngồi đó vừa lật kinh thư vừa ngâm nga, mỉm cười: "Hôm nay trông Giang Trùng tỷ tỷ có vẻ vui lắm."

"Chắc là do xơi được món ngon." Giang Trùng khép quyển sách trong tay lại, nhảy xuống khỏi tảng đá, xoa đầu Thù Vọng, "Nhóc Thù Vọng, chị hỏi em một chuyện."

"Liên quan đến sư phụ ạ?" Hòa thượng nhỏ Thù Vọng thông dong cười.

"Thông minh!" Giang Trùng cười khà, "Sư phụ em sao thế? Trông không ổn lắm?"

Hòa thượng nhỏ trèo lên đá ngồi đàng hoàng xong mới bảo: "Đệ nghe trụ trì sư huynh kể rằng, năm xưa sư phụ một mình độ hóa Thiên Tôn ma đầu, phong ấn nguồn tà sát vào người mình, sau đó cứ cách một khoảng thời gian thì trong cơ thể sẽ sinh ra khí tà sát. Bồ Đề Tử, pháp khí của sư phụ có thể tịnh hóa khí tà sát, nhưng lâu dần, rốt cũng có lúc Bồ Đề Tử không áp chế nổi, khi ấy sư phụ phải ở lại chùa tắm suối Vô Cấu."

"Khí tà sát là tà khí có thể mê loạn lòng người nhất trên đời, tu giả bình thường chỉ cần dính phải một chút thôi sẽ mất cả tâm trí, nhưng sư phụ thì khác, Người vẫn giữ được tỉnh táo khi tà sát tấn công. Nhưng khi không áp chế nổi, sư phụ không được sử dụng linh lực hay thuật pháp, bằng không sẽ bị thương. Giờ vốn là lúc sư phụ ngâm mình nhưng lại đổi thành Giang Trừng tỷ tỷ, Thù Vọng cũng hơi thắc mắc, tỷ tỷ có thể giải đáp giúp Thù Vọng chăng?"

Giang Trừng sờ mũi, cảm thấy nếu mình kể chuyện kia ra cho Thù Vọng nghe thì sẽ bị tình nghi là đang dạy hư con nít mất, vậy là cô làm bộ ngay thẳng, đáp: "Khí tà sát của đại sư đã bất ngờ chuyển sang người chị."

"Chuyển bằng cách nào?" Hòa thượng nhỏ Thù Vọng nhắm thẳng vào chỗ mấu chốt. Dù biết rõ cậu bé không thể trông thấy cũng chẳng thể nào hiểu được mấy chuyện kia, Giang Trừng vẫn đỏ mặt trước vẻ chăm chú của đôi mắt trong veo hồn nhiên nọ. Cứ hể nghĩ lại chuyện này thế nào cũng sẽ mắc cỡ, lần nào như lần này!

Sau cùng, Giang Trừng phải ra tuyệt chiêu cuối, cô bảo: "Chờ em lớn sẽ hiểu."

Thù Vọng nghiêng đầu: "Nếu tỷ nói thế thì đệ cũng đã biết đại khái chuyện từng xảy ra rồi."

Giang Trừng không tin lắm, Thù Vọng mới lên bảy, có thông minh già dặn hơn nữa cũng chẳng thể nào hiểu được chuyện này mới phải? Ngay cả sư phụ cậu bé cũng còn mù mờ kia mà. Minh Hoa Minh Trọng Minh Phi cùng tuổi còn chẳng phân biệt nổi trai gái, không lẽ Thù Vọng lại biết mấy vụ này, quá phi khoa học, với cả sao thằng bé biết được?!

Như hiểu Giang Trừng đang nghĩ gì, Thù Vọng đáp: "Là Thù Chỉ sư huynh nói với đệ."

Lại là cái gã hòa thượng béo bị đại sư phạt ỉa chảy kia. Giang Trường hơi vờ vạc ra lý do đại sư vừa về đã phạt gã ngay mà chẳng cần nói nhiều rồi.

Hòa thượng nhỏ chột thở dài.

"Giang Trường tỷ tỷ, tỷ có biết tại sao hôm nay Hình Giới sư huynh lại chặn đường tỷ không?"

"Tại sao?"

"Vừa nãy đệ đi hỏi, Hình Giới sư huynh bảo sư phụ đã tới Quy Giới Đường, Người nói mình phá giới, muốn nhận phạt."

Nghe vậy, Giang Trường thoát cái đã im lặng.

Thù Vọng nói tiếp: "Trước đó sư phụ đã bị thương, sau khi về còn vì trấn áp Ma tháp mà tiêu hao rất nhiều, lại nhận thêm hình phạt kia -- Sư phụ hiện là người có bồi phạt cao nhất trong chùa, phải chịu hình phạt nặng nhất. Hình Giới sư huynh trước giờ luôn kính trọng sư phụ, biết chuyện mới tức giận đến tìm tỷ tỷ."

Nhưng ngoài việc mặt đại sư hơi tái thì cô chẳng nhìn ra vấn đề gì khác. Giang Trường hơi hối hận vì đã cố sức nện vai đại sư như ban nãy, không biết anh ta bị thương ở đâu, cả chuyến đi cô cũng đã gây nhiều phiền phức cho anh, nghĩ lại đúng là mình không thỏa. Giang Trường thở ngắn than dài, "Em nói thế, chị lại thấy mình mang tội tày trời rồi."

Thù Vọng lắc đầu, "Giang Trường tỷ tỷ không có lỗi đâu, nếu không thì giờ tỷ đã chẳng ở đây, với tính tình của sư phụ, nếu tỷ tỷ làm sai gì đó, giờ hẳn sẽ đang chịu phạt ở một nơi nào đó rồi."

Giang Trường lại nhớ đến yêu chuột bị đại sư ném bừa đi đâu đấy kia, bật cười, lại bùi ngùi nói nhỏ: "Đại sư, đúng là một đại sư lạ lùng."

"Vì sư phụ là Thượng Vân phạt tử mà." Thù Vọng cười đáp, đẩy vế kính trọng.

Thượng Vân phạt tử mà hai người đang bàn đến, giờ đang ngồi trước mặt một con mèo đen. Con mèo này tên Bạch Tuyết, là thú cưng của trụ trì Thù Ấn. Mèo đen quấy đuôi, miệng nhả tiếng người, "Trụ trì nói, hạt thông linh này tốt cho vết thương của sư thúc, bảo tôi đưa thêm đến." Bên chân mèo đen là một túi hạt thông nhỏ, là loại mà trước đó Giang Trùng đã ăn.

Vì cứ nghĩ không biết đại sư đã phải chịu hình phạt gì, vết thương như nào cả đêm, Giang Trùng hiếm khi lại chẳng ngủ nghê nổi, hôm sau lúc ngâm suối đã buồn ngủ.

Đánh một giấc trong lúc ngâm mình, nếu không nhờ Thù Vọng ngoài kia gọi dậy, chắc Giang Trùng sẽ ngủ luôn tới tối. Leo lên bờ, Giang Trùng bất cẩn giẫm phải một cái túi nhỏ đặt cạnh quần áo mình, vài hạt thông tròn mẩy lăn ra.

Giang Trùng cầm túi thông lên, đoán chắc đại sư đã đặt nó ở đây. Nhưng vừa nãy mình ở trần mà, đại sư cứ vậy mà bước vào hả?

Giang Trùng: Thật không ngờ anh lại là một đại sư như vậy.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Một Con Cá Mặn

TREO TRÊN CÂY.

Một gốc thông xanh, một đám mây trôi, một bàn cờ, một hòa thượng, một mèo đen.

"Ý Bạch Tuyết là, sư thúc bảo mi đưa tất cả hạt thông linh sang chỗ vị khách nữ kia?" Trụ trì Thù Ẩn hỏi, đôi mắt dài mảnh hơi híp lóe sáng, đặt quân đen xuống bàn cờ đánh cạch.

"Vâng, sư thúc chẳng giữ lại một hạt nào cho mình cả ~" Mèo đen vẩy đuôi, dùng chỉ trước đặt một quân trắng xuống cạnh quân đen của Thù Ẩn, đôi mắt mèo cũng híp như chủ mình, có vẻ khó dò.

"Tình trạng bây giờ của sư thúc không ổn lắm, bất đắc dĩ phải rời chùa khi cả người đầy sát khí, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, tiêu tổn nguyên dương, lại bị tổn thương, tu vi Kim Phật sụt giảm. Vốn đã đại viên mãn, chỉ kém một bước là có thể thăng lên cảnh giới Linh Phật. Nhưng giờ đây... Ôi, Linh Phật mới hơn hai trăm tuổi, chỉ nghĩ thôi đã thấy quá trâu bò, Thượng Vân tự ta đã kiến lập được ngàn vạn năm, cũng chỉ lác đác vài người có ngộ tính thiên phú như vậy. Tiếc thật, đúng là quá tiếc." Nói thì nói thế nhưng Thù Ẩn vẫn cứ giữ điệu cười mỉm trông rất thích chí, có giống đang tiếc nuôi dâu.

"Mà không bao lâu sau vẫn phải nhờ sư thúc đi trước, nhưng với tình trạng bây giờ của sư thúc thì không nên đến nơi ấy." Thù Ẩn chậm rãi buông lời, tay vẫn không ngừng, ăn cả một mảng quân trắng của mèo đen. Read more...

Mèo đen Bạch Tuyết thấy mình mất quá nhiều quân, lập tức phật ý "Meo" một tiếng, đôi con người vàng óng đảo qua đảo lại rồi nhảy phắt lên bàn rồi cả ván cờ, xỏ lá nằm xuống.

Thù Ẩn cười híp mắt nhặt mấy quân cờ rơi dưới đất lên đặt vào hộp gỗ song, "Bạch Tuyết, tu hành không phải bằng cách này."

"Hừ." Mèo đen hừ khê, "Chính ngài còn lười tu hành thì chẳng có tư cách gì để nói ta."

"Mỗi ngày ta đều tu rất nghiêm túc mà." Thù Ẩn vâng vâng quân cờ trong tay, chậm rãi nói: "Đánh cờ tụng kinh, uống trà thưởng trà, ngắm mây nghe gió, có món nào không phải là tu hành đâu."

"Nếu ngài nghiêm túc tu hành thì sao ngàn tuổi vẫn chỉ ở tu vi Kim Phật được?" Mèo đen khinh rẻ liếc gã, vô cùng xem thường.

Thù Ẩn cười bảo: "Với người khác, tu vi Kim Phật ngàn tuổi đã rất cừ rồi, tu vi của ta, vừa chuẩn."

"Cáo già." Mèo đen liếc, đuổi bốn chỉ ưỡn hông, chợt nhảy xuống khỏi bàn cờ chạy ra xa, "Chỗ ngài chán quá, ta đi kiếm việc thú vị để làm đây."

Việc thú vị mà mèo đen Bạch Tuyết nói, chính là Giang Trùng. Hiếm lắm trong chùa Thượng Vân mới có một gương mặt mới, lại còn là một cô gái, tuy cô gái này chẳng giống con gái chút xíu xiu xiu nào, nhưng tốt xấu gì cũng là người mới. Mấy hôm nay hể rảnh là mèo đen lại chạy sang nhìn trộm, cũng rất thích Giang Trùng.

Cô gái này rõ mười mười là một người bình thường không hiểu chuyện tu hành, vậy mà đến chùa Thượng Vân rồi lại không hoang mang hoảng hốt, cũng chẳng quá tò mò ồn ào, dù yên tĩnh nhưng không dè dặt, rất biết cách kiềm chế bản thân, có vẻ là một người phụ nữ mạnh mẽ kiên

định. Đương nhiên lý do khiến mèo đen thích cô nhất không gì ngoài chuyện trong chùa cô là sinh vật thứ hai ngoài nó có bộ lông xinh đẹp, độ suôn mềm kia có thể miễn cưỡng so được với bộ lông của nó.

Là một con mèo linh lưỡng tính trăm tuổi non nớt thuộc yêu tộc, Bạch Tuyết rất không vui khi mỗi ngày lại phải đối diện với cái đám đầu trọc không tóc kia! Nó cần một người bạn có long thật dài!

Giang Trùng giờ vẫn chưa biết có một con mèo nhỏ muốn làm bạn với mình, cũng đã lén theo dõi mình được vài ngày, cô hiện đang tìm Thanh Đăng đại sư khắp chùa.

Từ khi đến chùa Thượng Vân, ngoài nơi ở, thiện đường và ngọn núi nhỏ có suối Vô Cầu ra thì cô chưa thăm thú chỗ nào khác cả. Cũng chỉ gặp mỗi mấy người kia, lần này quang minh chính đại ra ngoài dạo quanh, Giang Trùng mới phát hiện thì ra chùa Thượng Vân lại to và hòa thượng trong chùa cũng nhiều đến thế.

Giang Trùng mặc một bộ quần áo nam bình thường, búi tóc, là một thiếu niên mặt mày non chet, khá bắt mắt khi đi giữa một đám đầu trọc. Những hòa thượng hơi lớn một chút thì chỉ liếc cô một cái rồi thôi, có vài người còn chẳng thèm nhòm, đắm chìm trong chuyện riêng.

Nhưng những hòa thượng trẻ tuổi hơn sẽ len lén nhìn cô, ánh mắt đầy tò mò. Giang Trùng bước trên một con đường lớn, chạm mặt một hòa thượng già râu rậm, có hai nhóc hòa thượng tầm mười một mười hai tuổi theo sau.

Bước đến gần, cô cười với hòa thượng già, người nọ cũng hiền lành chào lại cô, mấy nhóc hòa thượng theo sau cũng hành lễ rất quy củ. Giang Trùng đi qua tầm vài bước đã nhận ra hai cậu bé kia vẫn đang lén ngoái đầu nhìn cô, sau khi bị phát hiện thì đỏ bừng mặt quay đi, châu đầu xì xầm gì đó, bị hòa thượng già cốc cho mỗi đứa một cái.

Dọc đường, Giang Trùng đã đi qua vài đại điện, thấy bên trong ngồi đầy hòa thượng, lớn nhỏ khác nhau. Tiếng mõ vang vang, khói xanh vấn vít, Phạn âm cuộn cuộn, ảo diệu mà xa xăm, hoàn toàn không giống như đang ở cõi trần.

Những hòa thượng gặp trên đường, nếu Giang Trùng cười thân thiết với họ, họ cũng sẽ đáp trả rất lễ phép, nhiều người hòa nhã dễ chịu, chẳng ai bước tới hỏi cô là ai, tại sao lại dạo lung tung chốn này. Bầu không khí đầy bình thản mà nơi đây mang lại như được đúc từ một khuôn với Thanh Đăng đại sư, khiến người ta khoan khoái nhẹ nhõm.

Đi qua vài đại điện và tiểu kinh đường, Giang Trùng đến một quảng trường, từ xa đã nghe thấy tiếng hò hét rền trời, tới gần xem thử, Giang Trùng mới phát hiện có mấy trăm hòa thượng đang luyện võ ở đây.

Thực ra, tuy đại sư đã bảo thế giới này có rất nhiều người tu chân, nhưng đến đã lâu mà Giang Trùng vẫn chưa rõ cái tu chân mà bọn họ nói là thế nào. Số hòa thượng này tu phật, nhưng theo Giang Trùng thấy thì họ chả mấy gì khác với hòa thượng bình thường, chả thấy bắn tia đỏ tia trắng tia xanh gì khi đánh nhau với người khác.

Cũng như những hòa thượng mình trần luyện côn bậy giờ, người nào người nấy tập mà cơ bắp thít chặt, mặt mày nghiêm nghị, mồ hôi ròng rã nhưng vẫn chỉ là luyện cơ bắp bình thường, như các võ tăng trong phim truyền hình ở thời hiện đại của cô thôi.

Giang Trùng đứng cách đấy không xa xem một lúc vẫn chẳng nhìn ra khác lạ, lại trông thấy một người quen -- Hình Giới đại sư trước đây đã từng chặn đường cô.

Vị đại sư này vẫn lấp lánh ánh vàng ngàn điểm lạnh, lần này kể bên hăn ta có thêm vài người theo xì tai ấy, cả đám hòa thượng cùng đứng dưới

ánh mặt trời, cái sự gây chói phải gọi là tăng gấp bội, chẳng rõ là vàng hay đầu trọc của họ chói hơn.

Những hòa thượng có vẻ hung ác này không hiền hòa như những hòa thượng ăn mặc giản dị vừa nãy nữa, người nào người nấy cau mày, ngáp ngứa sát khí. Thấy cô đứng bên này, lấy Hình Giới làm chuẩn, tất cả đều nhìn sang với vẻ đề phòng giống hệt nhau, không biết tại sao, Giang Trừng lại dòm thấy đôi chút kính sợ từ ánh mắt của họ... Ảo giác à?

Người ta đã không hoan nghênh, Giang Trừng bèn không đứng đó chướng mắt họ nữa, nhưng bỏ đi vài bước rồi cô lại cân nhắc gì đó, quay trở về, to giọng hỏi Hình Giới: "Hình Giới đại sư, anh có biết Thanh Đăng đại sư đang ở đâu không?"

Cô không biết Thù Vọng đã biến đi đằng nào, cũng chẳng thấy bọn Minh Hoa, cả đường không gặp người quen thì ngại mở miệng, chả dễ gì lại gặp người tạm gọi là có quen biết, bèn hỏi thẳng luôn.

Đương nhiên hoàn toàn không phải vì trông thấy vẻ cảnh giác của Hình Giới mà Giang Trừng mới cố ý trêu chọc, hoàn toàn không phải thế đâu.

Nghe câu hỏi của Giang Trừng, mặt Hình Giới thối hoặc ngay, hần vốn cũng chẳng trắng trẻo gì cho cam, giờ thì hay rồi, càng đen hơn. Thấy hần không đáp, Giang Trừng cũng chẳng lấy làm bất ngờ, cười dựa vào cây, quát tướng lên thêm: "Nếu biết thì phiền anh nhắc một tiếng, tôi có việc tìm đại sư nhé ~"

Hình Giới đánh hừ, vẫn chẳng định mở miệng. Ngược lại, từ tiếng quát ban nãy của Giang Trừng, đám hòa thượng đang luyện võ bên kia đều đã trợn mắt nhìn cô, bấy giờ có một hòa thượng trẻ tuổi sờ đầu đáp: "Vừa nãy tôi đã thấy Thanh Đăng sư tổ ở Thiền Tự viện."

Hòa thượng trẻ này hẳn là một chàng ngơ ngây thơ, chẳng phát hiện ra cái mặt đen lại của Hình Giới, cứ thế ngớ ngẩn tuột ra.

Giang Trừng nhin cười, cảm ơn một tiếng, lại hỏi viện Thiền Tư nằm ở đâu, cũng vẫn là hòa thượng trẻ thật thà kia chỉ đường, Giang Trừng cảm ơn thêm lần nữa, vẫy tay với mọi người rồi thoải mái đi xa.

Trên đường phải hỏi thêm vài hòa thượng, Giang Trừng rốt mới đến được viện Thiền Tư.

Thiền Tư viện vuông vắn, giữa sân trồng một gốc ngân hạnh thật to, lá vàng rơi đầy đất, mặt đất như được lót thêm một tấm thảm dày màu vàng.

Người Giang Trừng tìm đang đứng dưới gốc ngân hạnh, cầm chổi quét lá. Giang Trừng không quá rõ tại sao đại sư bị thương nặng không nghỉ ngơi mà lại ở chốn này quét dọn.

"Đại sư."

Giang Trừng đi về phía hòa thượng áo trắng ấy, huơ tay trước mặt anh, "Đại sư ~"

Thanh Đăng ngừng tay, nhìn cô dò hỏi. Giang Trừng lấy một chiếc túi nhỏ trong tay áo ra, "Hạt thông này, tôi đã tách sạch vỏ cho anh rồi, giữ lấy mà ăn."

Lúc mới nhận được thì Giang Trừng rất vui, nhưng cô không khờ, trước đây đại sư không ăn uống gì là vì không có nhu cầu, giờ xơi hạt thông đương nhiên chẳng vì buồn mồm ngứa miệng như cô, mà là cần phải ăn. Giang Trừng buộc phải nghĩ đến chuyện đại sư bị thương, có lẽ mớ hạt thông này có tác dụng chữa thương, để cô ăn thì lãng phí quá.

Chính ra cũng vì Giang Trừng quen giữ khoảng cách với người khác như ở thời hiện đại rồi, cô chưa từng gặp ai quá tốt với mình, cũng không

vô cớ quá tốt với một người lạ. Nhưng ở đây, đại sư thực sự đã đối xử rất tốt với cô, Giang Trùng không quá quen với kiểu thuần thiện chí như thế.

Giang Trùng tưởng mình phải khuyên thêm vài câu thì đại sư mới nhận lại đồ, người Trung Quốc nào biếu quà cũng thế cả, anh từ chối một lúc mới xong. Nhưng đại sư thì khác, anh đón lấy túi thông mà Giang Trùng đưa rồi ăn sạch, chẳng nói năng gì.

Giang Trùng chớp chớp mắt, phá ra cười, ngồi lên ụ lá mà Thanh Đăng đại sư vừa quét gom lại cạnh mình, "Đại sư, anh đúng là người khó hiểu nhất mà tôi từng gặp đấy, tôi luôn chẳng nắm được hành động tiếp theo của anh, hoặc biết anh đang nghĩ gì."

"Tại sao lại muốn biết?" Thanh Đăng nhìn sang bằng ánh mắt sáng trong, thấu suốt tất thảy.

Giang Trùng ngẩn ra, dời mắt đi, hồi lâu mới vỗ trán bật cười, "Đúng nhỉ, sao tôi lại buộc phải biết chứ, không rõ gì mới là tốt nhất."

Dứt lời, cô ngồi ngay ngắn lại, nói với Thanh Đăng: "Đại sư, anh biết không? Lúc gặp anh là lần đầu tiên tôi phát hiện thì ra có người không tóc lại vẫn đẹp trai như vậy."

Đại sư xơi hết hạt thông, lại bắt đầu quét lá. Giang Trùng chán chường nhìn anh ta quét thành ụ thứ hai, lại không chịu nổi cảm giác quạnh quẽ, bèn lên tiếng, "Đại sư, tôi nghĩ mình nên dặn anh một chuyện, nếu không thể yêu đương thì anh đừng bao giờ đối xử quá tốt với một ai khác, nếu không dễ xảy ra bất trắc lắm!"

Đại sư lờ đi, cúi đầu quét lá.

Giang Trùng theo sau anh, đưa chân đá ụ lá mà anh đã quét gọn, "Đại sư à, tôi thấy cách dạy dỗ của anh có vấn đề lắm rồi đó, thầy trò mấy người ai cũng vậy, không muốn cười mà cứ thả thính!"

"Đại sư, anh có nghe không vậy?"

"Đại sư?"

"Đại sư, nếu anh còn không lên tiếng, tôi sẽ..."

...

Thù Vọng đến tìm Giang Trùng, phát hiện cô đang bị treo lưng chừng trên một chạc ngân hạnh to, giống hệt một con cá mẫn bị gió hun khô.

"Giang Trùng tử tử, tử đã làm gì để sư phụ phải treo tử ở đây thế?"

Giang Trùng cúi đầu nhìn hòa thượng nhỏ đứng dưới gốc cây, nhổ lá ngân hạnh đang nhả nha trong miệng ra, cười khan đôi tiếng: "Một lời khó kể hết, cơ, cơ mà Thù Vọng ới, em cho chị xuống trước đã."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đại Sư Chính Trực

NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÔNG ĐÓP THÍNH.

"Buộc phải thế này à?"

"..."

"Có thể đổi tư thế khác không? Cái này khó quá, chẳng những eo mà hông tôi cũng đau nữa."

"..."

"Đại sư, anh phát biểu một câu được không?"

"Với tình trạng hiện giờ của cô, chỉ có thể tập động tác thôi." Đại sư chẳng thèm ngược cả đầu lên.

Nghe thế, Giang Trừng nghiêng răng chịu đựng, cảm nhận được cơn mỏi của bắp đùi, không chịu nổi nữa bèn ngã xuống đất đánh rầm một tiếng, bật thốt "Ui da". May mà thảm lá ngân hạnh rất dày, có ngã cũng không đau lắm, cô phun phèo phèo lá chui vào mồm ra, bò dậy phủi bụi trên người.

Ngó sang Thanh Đăng đại sư cầm chổi tre chậm rãi dọn lá ngân hạnh, Giang Trừng thở dài, lại rề rà bày tư thế vặn vẹo khi nãy. Ngửa đầu, chờ ra nhìn gốc ngân hạnh cổ khổng lồ hòng dời sự chú ý. Read more...

Thanh Đăng đại sư nói khí tà sát trong cơ thể cô đã vơi đi một phần nhưng vẫn sẽ gây ra tổn thương cho cơ thể này, thế nên cô phải rèn luyện

cơ thể, tẩy sạch khí tà sát xâm nhập vào mạch máu.

Đại sư cho cô một quyển sách nhỏ, trong sách có hình minh họa chín người với các tư thế vận vẹo khác nhau, bảo cô bắt chước theo mà làm, mỗi hôm luyện một tư thế và phải giữ suốt cả ngày, tổng cộng làm chín lượt.

Giang Trường ngệt ra khi xem quyển sách ấy.

Chẳng nhẽ đây không phải thế giới có thể tu chân ư?! Loại sách vẽ minh họa nom như bí tịch võ lâm mới chỉ nghe đồn này là sao, chẳng nhẽ không có đan dược nuốt vào là hồi máu các kiểu ư? Mà không có mấy viên thuốc thế kia đã đành, tại sao lại đưa cô sách tu luyện sơ sài cầu thả thế này, ngoài mấy hình minh họa thì chả có một dòng chú giải nào hết. Thế giới tu chân này phi khoa học quá đi mất!

Uống công trông mong cái món tu chân kia, cô đã tưởng tượng hình dạng của bí tịch tu chân mãi, vậy mà nó đây đó hả? Khác hoàn toàn với những gì cô nghĩ.

Nếu vẽ mặt đại sư không nghiêm túc thế kia, Giang Trường sẽ cho rằng anh ta đang trêu mình. Giang Trường nghiên cứu quyển sách hồi lâu, thậm chí đã thử tìm lớp kép, tưới nước các loại xem xem có gì xuất hiện không, đương nhiên chẳng gặt hái được gì, đây chỉ là một quyển sách hết sức bình thường, mà nhân vật trong sách còn được minh họa cực kỳ xấu.

Thôi được, tuy không biết thứ này có tác dụng gì không, nhưng đại sư bảo tập thì cô tập vậy, dù gì cũng chẳng có việc gì khác để làm.

Sau đó thì xuất hiện vấn đề, những tư thế trong sách rất lạ lùng, chúng hết như động tác tập yoga, không, những tư thế càng về sau còn khủng hơn cả động tác yoga nữa, cơ thể con người sao làm được như vậy. Tạm bỏ qua mấy tư thế nhìn là muốn bệnh phía sau, mấy tư thế đầu cũng chẳng tốt đẹp được là bao.

Tư thế mà Giang Trùng tập hôm qua là dễ nhất trong tất cả, ưỡn cơ thể thành nửa vòng tròn chống đất, nhón mũi chân. Mỗi lần chỉ chịu được hai phút, mấy bận cô không giữ được, nằm quặp người trên ụ lá ngân hạnh, không muốn dậy.

Nhưng cứ hễ cô nằm quá một phút dưới đất, hạt thông sẽ bắn sang. Nếu cô vẫn ỳ ạch thì sẽ bị ném thông đến khi đứng dậy mới thôi, tác giả của hành động đáng ghét này không phải đại sư mà là một con mèo đen chẳng biết chui từ đâu ra.

Con mèo đen đó ngồi chễm chệ trên chạc cây ngân hạnh, giấu chi dưới thân, đuôi rũ, tai vểnh, lặng lẽ lia đôi mắt mèo vàng rực nhìn cô, như một đốc công tận tâm với nghề. Hễ cô có ý lười biếng hay không muốn tập luyện nữa, sẽ giáng hạt thông vào cô như mưa trút, có trời mới hay con mèo đó ném thông bằng cả tứ chi như nào, và nó giấu cả mớ hạt thông ấy ở đâu?

Mới đầu bị ném, Giang Trùng còn khéo léo tránh né, nhưng cô lập tức nhận ra rằng con mèo đen này chơi hack, dù cô có trốn thế nào cũng sẽ trúng đòn.

Giang Trùng híp mắt, lén gom đống hạt thông lại, định thừa lúc mèo đen sơ sẩy sẽ ném trả. Nào ngờ mèo đen thông minh cực, ngoại trừ lần đầu tiên Giang Trùng ném bất ngờ xước qua lông nó thì sau đó nó chẳng dính thêm một đòn nào, mở màn cho một trận ném thông quy mô lớn.

Giang Trùng VS mèo đen, Giang Trùng thua thảm, mắt cô nào tốt như mèo đen, tốc độ cũng chẳng nhanh bằng lại còn to xác hơn nó, thua u đầu là lẽ tất nhiên.

Trong lúc cô và mèo đen người dưới đất kẻ trên cây chọi thông ầm ĩ, biểu diễn cuộc chiến mi chạy ta ném giữa người và mèo, Thanh Đăng đại sư vẫn bình thản quét lá bên cạnh, chẳng đếm xỉa gì tới một phen ồn ào đảo trời lật đất của cả hai, lá rơi nhiều hơn, khối lượng công việc tăng lên mà.

Khi ấy Giang Trùng thấy tình hình bất lợi, bèn cầu cứu người ngoài cuộc, trốn đến cạnh đại sư hòng tránh đòn của con mèo đen giảo trá kia. Vậy mà đại sư, người đàn ông chính trực này lại bán đứng bạn bè! Giang Trùng vừa nấp ra sau lưng anh ta, ngẩng đầu lên đã thấy đại sư mới ở trước mặt cô đã đang quét lá ở một nơi cách chỗ cô đứng mười mấy mét, mặt mày chẳng tỏ vẻ gì, vô tình bóc trần cô ngay dưới phạm vi tấn công của mèo đen.

Cái gã đại sư vì để tiết lộ vị trí của cô mà chẳng hề do dự sử dụng thuật thuận di này... Giang Trùng chưa chịu thôi, thử lại thêm lần nữa, lại bị đại sư dứt khoát bỏ rơi. Sau đó thì thành Giang Trùng đuổi theo đại sư, mèo đen đuổi theo Giang Trùng, rốt lại, Giang Trùng vẫn phải che đầu, ngoan ngoãn quay về luyện tập.

Giữ tư thế uốn éo cả ngày, đêm đó Giang Trùng ngủ mà eo mỗi lưng đau, đánh một giấc kỳ lạ, thấy mình vác một tảng đá to chạy miết trên máy chạy bộ. Nhưng hôm sau vẫn phải sang đó tập, cô vốn chẳng muốn đi, nhưng nhóc Thù Vọng cứ dùng đôi mắt hồn nhiên long lanh kia nhìn mình chăm chú, cô nào dám làm gương xấu cho trẻ nít. Với cả Giang Trùng cũng không phải loại trẻ trâu bốc đồng, một cô gái đã đi làm vài năm sẽ biết rằng có những việc không thể nào tùy theo ý mình được.

Thế là cô vẫn phải cam phận bị ngược đãi. Nhưng điều đáng tung hê là hôm nay con mèo đen kia vắng! Cô không phải đón trận tấn công bằng hạt thông nữa rồi!

Nhưng nó vắng cũng đểch có tác dụng gì, cô vẫn chẳng thể lười được.

Chẳng biết tại sao, Giang Trùng cảm thấy cứ hễ mình định lười, nghỉ thêm tý chút thì Thanh Đăng đại sư đang quét lá gần đấy sẽ nhìn thấu và liếc nhạt sang đây bằng ánh mắt bình thản, lập tức khiến Giang Trùng phải ngoan ngoãn bò dậy tiếp tục tập.

Đại sư đúng là một người đàn ông đáng sợ, có thể dùng ánh mắt dọa người trong vô hình!

Tư thế hôm nay của Giang Trùng là khom người nửa xồm, một chân nhón mũi, một chân nhấc lên duỗi thẳng, tay chấp trước ngực, đầu ngửa ra sau.

Vẫn chẳng giữ được lâu đã rúm ró mặt mày ngã xuống. Giang Trùng chẳng hơi đâu mà đếm đây là lần thứ mấy mình ngã, dù có nói chuyện với đại sư cũng không thể dời chú ý được, mũi chân cánh tay cần cổ đều đang đau, tóm lại cả người đau tuốt.

Giang Trùng nằm mãi dưới đất không dậy, lần này đại sư không nhìn cô, vẫn cặm cùi quét dọn.

Hồi lâu sau, Giang Trùng vẫn nằm im, động tác quét lá của đại sư khắp khùng một chốc, sau đó, anh ngẩng đầu lên. Dưới ánh mắt đại sư, Giang Trùng lăn ùn ùn từ phía mình sang chỗ anh, chạm vào cây chổi, dang tay dang chân nằm lỳ ra đó. Y như quả bóng da.

Đại sư xoay người đi quét chỗ khác, Giang Trùng lại phồng má lăn ùn tới, như một cái đuôi phiền phức, bám vào đít ngựa mãi không xua nổi, đầu tóc bù xù những lá.

Ba lần bốn lượt như thế, đại sư đứng đó nhìn xuống cô, dựng thẳng một tay trước ngực niệm a di đà phật, sau đó chất giọng vô cùng từ bi bình thản, vô cùng bác ái chúng sanh vang lên: "Khí tà sát ử động trong huyết mạch, nếu không loại trừ hoàn toàn bằng phương pháp này, không bao lâu sau, huyết dịch trong người cô sẽ đông lại thành khối, khi ấy, máu cô sẽ như đao sắc lóc thịt, cắt cả cơ thể ra thành từng miếng."

Giọng nói nghe như đang tường thuật một cách máy móc này lại đánh thẳng vào trọng tâm, Giang Trùng nằm đờ giả chết lồm cồm bò dậy, tiếp

tục luyện tập. Bày tư thế đằng hoàng rồi cô lại nghiêm túc quay đầu hỏi đại sư: "Đại sư, anh xem tư thế tôi có chuẩn chưa?"

Đại sư rất hài lòng với thái độ này, thẳng thắn lắc đầu, đáp: "Chưa chuẩn."

Giang Trường: "..."

Giang Trường: "Đại sư, giờ tôi thực sự hơi sợ rồi đấy, anh bảo xem tôi có chết không?"

Đại sư: "Đương nhiên là không."

Giang Trường: "Phù, hết hồn! Đại sư à, anh nói cứ như thoại phim kinh dị ấy, chẳng nhẽ chỉ đang dọa tôi? Người xuất gia, cố ý hù dọa người khác là không tốt đâu."

Đại sư: "Ta nói rồi, chỉ là huyết dịch sẽ hóa thành đao sắc cắt thịt thành từng miếng thôi mà, không chết đâu."

Giang Trường: "Thế thì có khác gì!"

Giang Trường chợt nghĩ đến một chuyện, cô ngồi xuống đất, hăm hở vô cùng: "Đại sư, cái khí tà sát gì kia chuyển qua người tôi sau khi chúng ta ấy-ấy, hay là mình lại lần nữa đi? Anh hút nó về? Tôi chẳng ngại gì đâu!"
Giang Trường làm bộ chỉ cần đại sư gật đầu sẽ cởi phắt quần ra.

Đại sư a di đà phật, kéo chổi bước tới, giờ phút này với Giang Trường, cây chổi giản dị kia y như một thanh đao lập lòe sáng lạnh.

Giang Trường bụng bảo dạ mình đùa hơi quá rồi, đại sư không thích xì tai damdang này, chuyển này tiêu là cái chắc! Bèn nở nụ cười khan: "Tôi đùa thôi a ha ha ~ Đại sư à, anh đừng kích động ~"

.....

Đến tối, nhóc hòa thượng Thù Vọng vẫn đến đón Giang Trùng, không nghe tiếng tăm gì bèn gọi: "Giang Trùng tỷ tỷ?"

"Chị ở đây." Giang Trùng uể oải đáp.

"Chị bị sư phụ em chôn dưới ụ lá bò lên không nổi, mau tới đây kéo chị ra với." Giang Trùng chả muốn lần nào cũng phải nói mình bị xử lý nhục mặt thế nào với nhóc hòa thượng Thù Vọng đâu, nhưng hết cách rồi, đại sư đúng là boy-chính-trực.

Không đớp thính!

Không đớp thính thì mắc gì phải cute thế hả! Đồ khó ưa!

Nhóc Thù Vọng cười phì, bụm miệng xoay mặt đi, hồi lâu sau mới quay lại như không: "Chờ một chút, đệ sẽ giúp Giang Trùng tỷ tỷ ra."

Ngày thứ ba, Giang Trùng bước một bước lão đảo ba lần, rõ vẻ thận hư do xài eo quá nhiều, tới gốc hạnh cổ thụ. Cô phát hiện hôm nay con mèo đen kia lại đến, còn dắt theo một gã hòa thượng khác.

Giang Trùng biết con mèo đen chỉ giỏi lấy hạt thông chọi người kia tên là Bạch Tuyết, không rõ đực cái. Hòa thượng mới tới là chủ của Bạch Tuyết, Thù Ẩn - trụ trì chùa Thượng Vân, cái người thích nhận đồ đệ, đã nhận vài trăm người rồi phái hết ra ngoài lịch luyện, tới nay chẳng mấy ai về được ấy.

Vị trụ trì chùa Thượng Vân này cũng chẳng rõ tuổi nếu chỉ nhìn bề ngoài, cười tí mắt nom rất hiền. Giang Trùng nhận định, mỗ xẻ ra trăm phần trăm ruột đen, đen thui.

Còn về chuyện vị trụ trì cười tí mắt này tới đây để làm gì á, gã đã dùng hành động để bày tỏ rằng mình tới chỉ để uống trà ngắm hạnh, chẳng vì mục đích nào khác.

Giang Trùng bên mé trái đang khổ đau cực nhọc giữ tư thế kỳ lạ, thỉnh thoảng sẽ rơi tự do, Thanh Đăng đại sư ở cánh phải thì đang dọn lá, không màng sự đời, trụ trì cười tí mắt trấn ngay giữa, cầm ấm uống trà.

Giữa chùng Thanh Đăng đại sư có việc rời đi, ở đây chỉ còn Thù Ẩn, Giang Trùng và một con mèo đen.

Thù Ẩn xoay sang Giang Trùng, chợt buông tiếng hỏi: "Giang cô nương và Thanh Đăng sư thúc, có tình cảm nam nữ chẳng?"

Giang Trùng ngã phịch xuống đất.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mở Cửa Chùa

GÓP VUI.

Nếu hỏi Giang Trùng có ý gì không nên có với Thanh Đăng đại sư không, thì câu trả lời là, hoàn toàn không.

Cũng như dẫu đối xử rất tốt với Giang Trùng nhưng Thanh Đăng đại sư chẳng hề có ý gì với cô vậy, Giang Trùng đùa mất nét vài câu với đại sư đơn giản chỉ là do chán quá hóa liều, chả xuất phát từ ý đồ gì đó với anh ta. Cái chính là vì Giang Trùng sáng suốt, cô hiểu rõ rằng kiểu đàn ông như Thanh Đăng đại sư sẽ chẳng thể nào hẹn hò yêu đương gì, nên đã tiêu diệt ý nghĩ này ngay từ trong trứng nước.

"Không có." Giang Trùng nằm ngửa trên ụ lá, ngẩng đầu trông sang trụ trì cười tít mắt như cáo, ngồi nghiêm phẩm trà kia.

Thù Ẩn trụ trì nhấp một hớp trà, chột ngẩng lên nhìn cây hạnh cổ khổng lồ trên đầu mình, buông lời sâu xa: "Hạnh cổ có linh hồn, Giang cô nương biết chẳng, gốc hạnh cổ này đã ở đây mấy vạn năm. Hễ đến năm thứ chín, hạnh cổ sẽ gặp kiếp hóa hình, và ngàn năm trước, sau khi độ hóa chín kiếp, linh hạnh cổ đã thành người."

"Con đường tu yêu trắc trở, nhất là dòng cỏ cây ngọc đá, tu hành càng gian nan. Nhưng gốc hạnh cổ này thông tuệ trời sinh, lại chịu sự hun đúc vạn năm của cổ tự phật hương Phạn âm, vô cùng có linh tính, tu hành cực nhanh. Tiếc rằng lòng quá đại khờ, ngây thơ không nhuốm bụi trần, rốt vẫn không thấu nổi tình kiếp, cuối cùng công đời lao đao, tất cả hóa khói mây, tan mất."Read more...

Giang Trùng kinh ngạc nhìn gốc cây to trên đầu, đã sống vạn năm? Sống vạn năm mà không chết vì già á? Ôi sao trâu bò quá thế, già khản thế này hèn chi to vậy. Nhưng mờ... "Trụ trì đại sư, chuyện này có liên quan tới câu hỏi trước đó của anh không?"

"Giang cô nương cảm thấy thế nào?" Thù Ẩn cười, dứt lời bèn không lên tiếng nữa mà cúi đầu uống trà ra chiều cao thâm lắm, chẳng ai đoán được gã đang nghĩ gì, cảm giác khó lường khắc tất vào khoảng lặng.

Tận lúc Giang Trùng đã trôi xa tới mức tưởng tượng Thanh Đăng đại sư chính là chuyển kiếp của cái cây hạnh cổ này, thì con mèo đen bên cạnh Thù Ẩn trụ trì mới bật cười giễu nhại, chẳng ngại ngần gì mà cào rách bản mặt vờ vẹt kia của trụ trì, "Thù Ẩn chỉ đang chuyển chủ đề thôi mà, ngài hay làm thế lắm, đã dọa biết bao nhiêu người rồi."

Giang Trùng tròn to mắt nhìn mèo đen, "Mày biết nói hả!"

"Ta đương nhiên biết nói, từ lúc lọt lòng ta đã biết nói rồi!"

"... Yêu tu?"

"Hừ meo ~"

"Vậy một yêu tu sống đã bao năm như mày mà còn đi ăn hiếp con người à?"

"Nếu không vì bộ lông của cô cũng tạm gọi là, ta có mà thêm để ý tới ấy ~"

"... Lông?" Giang Trùng nhìn mớ tóc dài trên đầu mình.

Lúc Thanh Đăng đại sư về thì thấy cảnh Giang Trùng nghiêng răng nghiêng lợi uốn éo người, trên đầu chễm chệ một con mèo đen. Con mèo đen kia nom oai hơn ông cóc, thỉnh thoảng lại duỗi chân, vỗ đệm thịt lên trán

Giang Trùng, mồm bảo: "Run ghê vậy, nhóc béo Minh Trọng trông còn vững hơn cô."

Mắt Giang Trùng long lên như gà chọi, sừng sộ liếc bản mặt đơng đầy giễu nhại và mấy cọng râu vểnh tận trời kia của mèo đen, đầu mướt mồ hôi vồ mồm với nó.

"Tao run như vậy là vì cục đen thui nhà mày quá nặng, ăn giống gì mà béo thế không biết."

"Bậy bạ! Dáng ta đẹp nhất trong vòng trăm dặm quanh đây đó ~"

"Ha, ha, ha! Chắc trăm dặm quanh đây chỉ có một con mèo là mày nhỉ." Giang Trùng cố hít thở giữ vững tư thế, nói từng chữ một. Dù đang trong cảnh ngặt nghèo thì cái gì nên ném đá vẫn phải ném đá, đây là nguyên tắc làm người.

Sau đó, mèo đen nổi giận cong lưng, mặt mèo vẽ ra một nụ cười gian xảo ác ý. Nó nhẹ nhàng nhảy lên, rồi nặng nề hạ xuống cái chân đang nhấc lên của Giang Trùng. Bị màn này làm mất thăng bằng, Giang Trùng chưa kịp đứng vững đã ngã ra đất. Nhưng dù có ngã cô cũng chẳng quên đầu sỏ mèo đen, nhanh tay lẹ mắt kéo mấy sợi râu chường mắt của nó.

Thế là, tiếng hét thảm thương của một người một mèo cứ đồn dập vang vọng giữa khoảng sân này. Hai cái đầu trọc tại hiện trường, một thì uống trà một thì quét lá, lờ đi chiến trường Tu La bên cạnh.

Giang Trùng cứ thế đấu trí đấu dũng với mèo đen dưới gốc cây hạnh cổ nghe đồn có sự tích sâu xa kia nửa tháng, vậy mà lại luyện thành công bộ tư thế kia!

Giang Trùng hoàn toàn chẳng muốn thừa nhận rằng mình nghiện rằng luyện mấy tư thế này nghiêm túc tới vậy là do mèo đen gọi Minh Hoa Minh Trọng Minh Phi - ba đệ tử nhỏ của trụ trì Thù Ấn đến dạy cô. Giang Trùng

trợn mắt há mồm nhìn Minh Trọng béo nhất, tay chân bự nhất thực hiện một loạt các động tác có độ khó cao, giữ vững hơn nửa canh giờ mà mặt không đỏ hơi không ngắt, suýt nữa đã quỵ lạy.

Đúng là chân nhân bất lộ tướng mà! Ba thằng bé chả phân biệt nổi cả nam nữ này sao lại trâu bò vậy! Là chị lớn, Giang Trường chẳng muốn muối mặt trước ba đứa trẻ nít này chút nào, sau khi nghiền răng gồng mình thì đã vượt qua được.

Mấy chuyện kiểu giữa chừng vì xương quá cứng không biểu diễn được tư thế nào đó rồi bị Thanh Đăng đại sư bẻ lưng đánh rộp, đau tới mức tiếng khóc gào thảm thiết rền trời đất thì ôi thôi khỏi nhắc.

Ngày nào Giang-Trường-mệt-như-chó cũng được nhóc hòa thượng Thù Vọng khiêng về, ở đó, được Thù Vọng đến đón Giang Trường - bạn nhỏ tan lớp mẫu giáo sau khi tụng kinh văn xong khiêng về như khiêng bao bố.

Đến tận bây giờ, Giang Trường mới nhận ra một sự thật đáng buồn, dù nhóc hòa thượng Thù Vọng có mù đi nữa thì cô cũng không đánh thắng nổi, còn ba đứa Minh Hoa Minh Trọng Minh Phi, dù tụi nó có khờ thật thì cô cũng đánh chẳng lại, có lẽ trong cả cái chùa Thượng Vân này, cô chỉ có thể so hai chiêu với bé tròn Minh Uế ba tuổi thôi, mà chưa chừng còn thua nữa ấy chứ.

Ngày tháng âm ỉ trôi qua, thấm thoát đã hơn hai tháng, chẳng bao lâu nữa sẽ tới cái hạn ba tháng rồi. Hôm ấy, Giang Trường dậy sớm, vừa mở cửa ra đã thấy nhóc Thù Vọng khoác bộ áo tăng nâu trước giờ chưa từng mặc, cầm gậy tre đi vào sân. Cậu còn buộc chặt cả tay áo và ống quần, nom gọn gàng tề chỉnh hơn ngày thường.

"Ấy ~ Thù Vọng! Hôm nay bánh bao phết! Sao vậy, trông cái điệu này của em, có chuyện gì à?"

Thù Vọng ngừng bước, đưa đôi mắt vô thần về phía Giang Trùng, mỉm cười: "Hôm nay là ngày Thượng Vân tự khai sơn môn nhận đồ đệ, đệ phải cùng thủ sơn môn với các đệ tử Thượng Vân."

Giang Trùng vừa nghe đã thấy thú vị, vội hỏi: "Chùa Thượng Vân nhận đồ đệ à? Chị đi xem được không?!"

Hòa thượng nhỏ nghe thế, cân nhắc rồi đáp: "Hẳn là được, Giang Trùng tỷ tỷ báo với sư phụ một tiếng là ổn. À phải rồi, hôm nay Phương Tuần cũng phải thủ sơn môn, Giang Trùng tỷ tỷ chưa dùng bữa sáng thì đến thiện đường nhanh đi nhé, không lát nữa chẳng còn thức ăn đâu."

Phương Tuần chính là đại sư nấu món chay ngon nhất ở thiện đường, những món bánh ngọt mà Giang Trùng dùng để dụ nhóc tròn Minh Uế ba tuổi đều chiếm được từ chỗ Phương Tuần đại sư. Dân lấy ăn làm gốc, Giang Trùng mới nghe đã phóng ngay đi như một cơn gió, chỉ để lại một câu vang vọng trong sân.

"Đợi chị đợi chị chị về ngay!"

Giang Trùng chạy vèo tới thiện đường trước, thấy Phương Tuần đại sư đang bưng bánh bao không nhân. Món bánh bao đặc sản chùa Thượng Vân này trông thì giản dị nhưng vừa to vừa xốp, vừa ngon vừa no. Từ khi đến đây, khẩu vị của Giang Trùng cứ được nâng cấp mãi, mới đầu chỉ ăn được một cái, giờ có nốc bốn cũng chẳng thành vấn đề.

Thấy Giang Trùng phi tới, Phương Tuần đại sư không cả ngốc đầu lên, vớ ngay túi giấy bên cạnh, gấp vèo bốn cái bánh vừa ra lò, gói xong trong nháy mắt, vung tay ném vào lòng cô. Động tác liền mạch như nước chảy, nhìn đã biết quen tay hay việc. Giang Trùng ôm bánh cười khi gõ cái nồi to bên quầy, "Phương Tuần đại sư, cho tôi hai cốc đậu nành với ~"

"Không có." Phương Tuần mặt đơ bực bội bảo.

"Hì hì hì ~" Giang Trùng cúi người chui vào quầy, tìm thấy mười mấy đốt trúc dưới một hộc ẩn, chẳng khách sáo gì moi hai đốt lên, "Phương Tuần đại sư, người xuất gia không được nói dối đâu!"

Phương Tuần đại sư cầm chổi ra chiều muốn đập, Giang Trùng bay qua quầy chạy tót ra ngoài. Phương Tuần cũng chẳng định đuổi đánh, về chỗ tiếp tục xếp bánh. Những hòa thượng cần phải ăn uống ở chùa Thượng Vân không nhiều, thiện đường quanh quẽ cả ngày, với người thích đứng bếp mà nói, tự dưng xuất hiện một kẻ háu ăn âu cũng là một chuyện vui.

Giang Trùng ôm bốn chiếc bánh bao không nhân to tướng, xách hai đốt đậu nành, băng qua sân võ tăng mình trần đang luyện võ, thấy hôm nay tất cả họ cũng đều mặc áo tăng nâu, người nào người nấy bùng bùng sát khí, cứ như sắp kéo bầy đập nhau. Hình Giới đại sư lấp lánh ánh vàng cũng có mặt, vẫn tròn mắt lờm cô vài cái như trước.

Giang Trùng vờ như không thấy, chạy thẳng đến viện Thiền Tư - chỗ mình tập luyện hằng ngày. Đến nơi, xung quanh yên tĩnh hẳn. Giang Trùng bước chậm lại, hít thở từ tốn hơn rồi mới đi vào cửa.

Thanh Đăng đại sư vẫn ở đó quét lá, lá rơi và chổi quét vang tiếng sột soạt.

Giang Trùng đi sang, treo một đốt đậu nành lên cán chổi của đại sư, nói: "Đại sư, hôm nay tôi xin nghỉ một bữa, nhé? Hôm nay chùa các anh mở cửa nhận đồ đệ phải không, tôi cũng muốn đi xem."

Thanh Đăng đại sư đặt đốt đậu nành sang chỗ khác, đáp: "Đi đi."

Không ngờ xin phép lại dễ như thế, Giang Trùng chớp chớp mắt bật cười, thò tay rảnh rang ra vỗ vai đại sư, "Đại sư à, anh đúng là người tốt, vậy tôi đi đây."

Bảo đi nhưng Giang Trùng vẫn tiện tay nhón một chiếc bánh trong túi giấy đang ôm nhét vội vào miệng đại sư rồi mới trốn.

Đại sư - người tự xưng bị đút bánh vào mồm thần nhiên lấy nó ra, liếc bóng lưng chạy biến đi của Giang Trùng, ngồi xuống bắt đầu ăn kèm bánh với sữa.

Thanh Đăng đại sư không xơi thức ăn chẳng phải vì khổ tu nên không được phép, mà là y không cần ăn, thành ra lười. Giang Trùng không biết điều này.

Nhai món bánh bao không nhân tươi xốp thơm ngọt, Giang Trùng cùng Thù Vọng đi về phía cổng chùa, trên đường gặp rất nhiều hòa thượng cũng ăn mặc như thế, mọi người đều đi cùng hướng.

Giang Trùng không rõ lắm, chẳng phải mở cửa nhận trò à? Sao ai nấy như sắp đi đánh nhau vậy?

Tới nơi, Giang Trùng mới nhận ra, mở cửa nhận đồ đệ thực chất là một màn đánh lộn. Từ cổng chùa cao cao cho tới chân núi có chín mươi chín bậc thang, trên thềm hung nhúc hòa thượng áo nâu lớn nhỏ khác nhau, đều chuẩn bị sẵn sàng, nghiêm túc dõi về phía trước.

"Chị nhớ rõ ràng lúc mình tới phải leo chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc cơ mà." Giang Trùng đẩy vế lên án chỗ các bậc thang đá nổi từ cửa chùa tới chân núi mà mắt trần thấy được, "Sao giờ chỉ còn nhiều đây thôi?"

Hòa thượng nhỏ Thù Vọng đứng bên cạnh, đáp: "Ngày Thượng Vân tự mở cửa, sẽ chỉ còn chín mươi chín bậc. Vả lại, không phải ai đến Thượng Vân tự cũng leo được toàn bộ chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang ấy, Giang Trùng tỷ tỷ đã đi hết được số đó, đại sư đánh giá tỷ cao lắm đấy."

Giang Trường ra chiều nghi ngờ: "Hình như chị lại hiểu thêm điều gì đó rồi."

"Keng!" Một tiếng chuông vang vọng chùa Thượng Vân ngân lên, mảng xanh biếc dưới chân núi chợt hóa thành một cánh cửa lớn, giờ phút này đang kéo kẹt mở ra.

Vừa mở cửa đã có ôi thôi đông nghịt những người tràn vào, trông như dòng nước xiết xông lên thềm, lại bị các hòa thượng áo nâu đứng bên trên vô tình cản lại.

Sóng biển có dữ dội tới đâu cũng không đục nát được đá cứng, Giang Trường đứng trước cổng chùa, trên cao nhìn xuống chỉ thấy vô số người ăn mặc quái lạ, có vẻ rất trâu bò muốn vượt qua tầng tầng phong tỏa của các hòa thượng, xông lên đây. Nhưng quá lắm cũng chỉ bức được mười mấy bậc thang lại đã bị họ đẩy lùi, đôi bên ông sang tôi đến, không ngừng tranh cao thấp.

Giang Trường ngậy ra, như đang thấy cảnh chen chúc trên tàu điện ngầm trong giờ đến công sở. Cô chỉ đám người đang kích động chen lên dưới kia, hắng giọng, "Tất cả họ tới đây để làm hòa thượng à?"

"Vâng." Hòa thượng nhỏ Thù Vọng bình thản đáp lời, phong cách y như sư phụ cậu.

Giang Trường khép miệng sờ cằm, ra chiều không hiểu: "Chẳng phải bên em muốn nhận đồ đệ ư? Sao trông như đang ngăn không cho họ lên chùa vậy? Nhẽ nào là đang kiểm tra?"

Thù Vọng cười mỉm: "Chuyện nhận đồ đệ của Thượng Vân tự xưa giờ đều do các đệ tử Thượng Vân đã đủ tư cách xuống núi tìm đón về, nhưng việc đó lại khiến rất nhiều tu sĩ không hài lòng, vì thế mà trước kia, các lão tổ Thượng Vân đã quyết định, cứ cách ba năm sẽ mở cửa chùa một hôm,

chỉ cần qua được chín mươi chín bậc thang, dù là loài gì, dù tư chất ra sao cũng sẽ được nhận làm đệ tử Thượng Vân, được Thượng Vân tự che chở."

Giang Trùng vỗ lễ, các hòa thượng chùa Thượng Vân không thêm những đệ tử dâng mình tới cửa mà chỉ thích tự đi tìm, cho nên mới khéo léo từ chối người ta bằng cách này. Cô tặc lưỡi, cảm thấy hòa thượng đã đặt ra quy tắc này đúng là cáo già. "Vậy rốt cuộc trong số nhiều người như thế, có bao nhiêu sẽ lên được tới đây?"

"Mấy ngàn năm nay, chẳng một ai cả." Hòa thượng nhỏ Thù Vọng đáp.

Giang Trùng: "..."

Hầu như tất cả những kẻ tìm thấy nổi ngọn núi có chùa Thượng Vân đều là tu sĩ đã nhập môn, không thiếu những nhân vật hơi hơi trâu bò, Giang Trùng đã thấy nhiều kẻ nhảy vọt lên trên biển người, đập kiếm bay lên núi. Nhưng họ vừa bay lên đã bị các hòa thượng ở bậc thang bên trên đứng lên dùng gậy tre quét rơi xuống y như lửa vọt, trông rất vui mắt.

Những kẻ trâu bò hơn, loại này cũng chỉ tầm dăm ba người, đã vượt quá nửa số bậc thang. Giang Trùng khá quen mắt với những người đứng ở các bậc sau này, họ là đám võ tăng mà cô gặp mỗi ngày khi băng qua quảng trường. Giang Trùng tưởng họ chỉ biết cưỡi trần luyện quăng quật đánh đấm, hôm nay mới rõ người ta thực sự đang tu chân.

Ngó chỉ một đám cách không kia thôi đã đánh rớt người lơ lửng giữa trời, và một số hòa thượng chỉ nhún ngón chân đã bay vọt lên, cứ như sắp ra chiêu Thái Sơn áp đỉnh X 108 ấy, đúng là ngợp thở. Giang Trùng nhìn một người đàn ông khó khăn lắm mới xông qua quá nửa số bậc thang, do dự một chút đã xoay người chạy biến dưới tầm ngắm của đám hòa thượng hung ác này.

Chàng trai, biết khó mà lui, khôn đó!

Nhưng Giang Trùng không rõ lắm, sao những người này lại tranh nhau đi làm hòa thượng vậy nhỉ? Thời buổi bây giờ làm hòa thượng bấu bở lắm à? Giang Trùng cân nhắc chuyện dò thử ý đại sư xem anh ta có bằng lòng để mình ở lại đây làm hòa thượng không, dù gì với cái mã giai đẹp này, cô không nói thì chả ai biết được cô là con gái hết.

Đúng, cô thông minh thật, cứ thế đi!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lối Đi

ĐI ĐÂU VỀ ĐÂU?

Ngày mở cửa chùa Thượng Vân năm nay đã thành công mỹ mãn, đồng thời giữ vững thành tích tốt đẹp mấy ngàn năm qua -- chẳng để một ai lọt vào, cả chùa mừng vui, lần này vẫn không có đệ tử mới.

Về phần Giang Trùng, cô bị đại sư thẳng thừng từ chối, quấy phá vô ích, lại bị treo cây.

Lúc Thù Vọng tụng xong kinh văn đến cứu cô, đã an ủi rằng: "Thượng Vân tự không nhận nữ đệ tử, cho phép tỷ tỷ ở lại chùa mấy tháng nay đã là hiếm có. Mà sao tỷ tỷ lại muốn làm hòa thượng chứ, nói thật thì với người thường, cuộc sống trong chùa hơi đơn điệu."

"Nghe Giang Trùng tỷ tỷ kể về những món ngon, cảnh đẹp, con người thú vị mà tỷ đã ăn, đã ngắm, đã gặp ngoài kia,... đệ nghĩ, Giang Trùng tỷ tỷ hẳn muốn rời khỏi đây, về với thế giới bên ngoài mới phải."

Hòa thượng nhỏ có thông minh hơn nữa cũng không biết Giang Trùng đến từ một thế giới khác, nên thứ cô thích không phải cái thế giới gần như lạ lẫm bên ngoài chùa Thượng Vân, mà là thế giới thuộc về mình, thế giới mà cô đang nhung nhớ.

Giang Trùng thở dài, xoa đầu Thù Vọng, cười bảo: "Vì Thù Vọng và đại sư ở đây chứ sao, nên nếu được thì chị cũng muốn ở lại đây. Trong thế giới này, những người chị quen đều ở đây cả, chị một mình chả biết phải đi đâu."

Thù Vọng ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt vô thần, như hiểu như không, "Giang Trùng tỷ tỷ đang sợ ư?"

"Ừ, sợ đến hạn ba tháng sẽ bị đuổi cổ ra khỏi chùa, cô đơn mình chị, chẳng biết mình đi được những đâu." Giang Trùng so vai. [Read more...](#)

Hòa thượng nhỏ: "Trước đây khi đến một nơi mới, đệ thường sợ hãi vì không biết ở đâu sẽ xuất hiện những hòn đá, bậc thang, bức tường khiến mình sẩy chân, làm mình ngã, chần lối mình. Đệ không nhìn thấy được nên luôn cho rằng mọi thứ đều là trở ngại, đứng im mãi mà chẳng dám dẫn bước, e sợ chỉ một bước đi thôi mình sẽ ngã. Sau này sư phụ đứng sau lưng giục đệ đi, hễ đệ dừng chân thì Người sẽ lại giục đệ tiến về phía trước."

"Lúc đệ mới bắt đầu bước đi, trong lòng vẫn sợ, nhưng khi bị sẩy chân bởi đá thật, đệ bỗng bình tĩnh hẳn. Chỉ ngã một cú thôi mà, không đau như mình tưởng tượng, vậy thì có gì đáng sợ đâu. Sư phụ nói, sự sợ hãi của con người bắt nguồn từ những điều chưa biết và trí tưởng tượng của chính bản thân, thực ra, có rất nhiều chuyện vốn chẳng hề khó khăn như mình nghĩ."

"Mới mấy tuổi đầu mà đã an ủi người khác giỏi thế này, đến chị cũng bị em thuyết phục rồi đấy." Giang Trùng cười khì bế phắt cậu lên, đi về viện Tùng Phong mình đang ở.

Hòa thượng nhỏ Thù Vọng đưa tay ôm vai Giang Trùng, mỉm cười nói tiếp: "Sư phụ bảo, "Lời nói nông cạn biết mấy, nếu muốn ai đó hiểu một đạo lý thì phải để người ấy đích thân trải nghiệm, đau đớn rồi, sẽ hiểu thôi"."

"Thù Vọng đúng là đồ đệ nhí đáng yêu mà ~ Nghe lời quá ~ Nếu sau này chị có một đồ đệ đáng yêu được bằng Thù Vọng thì tốt biết mấy ~"

"Sẽ có thôi mà." Thù Vọng nghiêm mặt, thật tình đáp.

Đại sư từ chối thỉnh cầu làm hòa thượng của Giang Trùng, hôm sau Giang Trùng cũng chẳng nhắc đến, nhưng sau khi cô luyện xong tư thế ngày hôm nay, đại sư buông cây chổi đã cầm rất lâu ra, bảo cô: "Đi theo ta."

Hai người một trước một sau lướt đi trên con đường nhỏ lát đá xanh thăm thẳm, băng qua hai tòa kinh đường và một ao sen, đến nơi mà thiên hạ kháo nhau rằng miếu hòa thượng nào cũng phải có - Tàng Kinh các.

Giang Trùng nhìn cái bảng Tàng Kinh các được treo trên đại điện xám xịt, thoát cái đã kích động. Tàng Kinh các đó nha, là nơi giấu bí tịch tuyệt thế và cao nhân tuyệt thế ẩn mình đấy! Hơi bị thường xảy ra một vài chuyện hiếm khi xảy ra đó nha! Chẳng biết hôm nay sẽ thế nào đây?

Ổn định tâm trạng kích động, Giang Trùng theo đại sư vào Tàng Kinh các. Vừa vào trong, Giang Trùng đã không kèm được dáo dác ngó quanh. Nhưng cô thất vọng ngay, bên trong Tàng Kinh các cũng xám xịt y như bên ngoài, không gian chật hẹp, với cả chẳng thấy tấm hơi quyển sách nào, chỉ có chín cánh cửa lớn đánh số thứ tự kiểu Ất Giáp Bính Đinh* buông màn đỏ thẫm, và một hòa thượng già ngồi ở quầy giữa gian phòng.

[*Như A, B, C, D bên mình ấy.]

Hòa thượng già này cũng có vài nét gọi là khí khái cao nhân trong truyền thuyết, ngồi im không chớp mắt như đang ngủ, chiếc bàn nhỏ kê trước người bày đầy những cuộn dây đỏ, rất giống thứ mà người ta bán ngoài sạp trang sức ven đường. Xung quanh treo đầy những dây thẻ tre được buộc bằng dây đỏ, nếu ông không mặc áo tăng xám và để đầu trọc, thì nom hệt ông tơ.

Đại sư bước tới niệm a di đà phật, hòa thượng già vẫn rũ mắt, giơ tay trả lễ mà chả biết có tỉnh ngủ hay chưa. Sau đó, đại sư bảo: "Vấn dị thể, vấn thần hồn."

Đôi con người dưới mi mắt buông rũ của hòa thượng già rục rịch, rồi ông ta chìa cánh tay khô quắt như cây cành trong tay áo ra, vung giữa không trung. Trong số những thẻ tre treo chung quanh có một tấm tự cời dây treo, bay vào tay ông. Hòa thượng già đưa thẻ tre viết Bính thiên nhị lục bát* cho đại sư, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào.

[*C 1268.]

Đại sư đón lấy tấm thẻ, đi đến cánh cửa khung đỏ có ký hiệu là Bính. Giang Trùng ngoái lại nhìn hòa thượng già nọ hai lượt mới sải chân bước theo đại sư.

Thẻ tre mà đại sư đang cầm là thẻ dẫn đường, sau khi hai người bước qua cửa Bính buông màn đỏ, thẻ tre trong tay đại sư tự động trôi lơ lửng về một hướng nào đó. Còn cô-nông-dân-Giang-Trùng đã từng sốt trước tòa Tàng Kinh các nhuộm màu cổ kính này. Giang Trùng đã đến rất nhiều thư viện tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Nam Kinh,... ở thế giới cũ, thế mà vẫn run rẩy một thôi một hồi trước thư viện cực lớn nơi đây.

Những giá sách nâu dài tít chẳng thấy đầu cứ như kéo mãi đến xa xăm, từng dãy đèn có đế trở hình sen thắm đỏ cũng nối dài như thế, ngửa đầu nhìn lên, trăm mỗi giá sách và thêm thang xoay vòng hướng lên cao như con đường khúc khuỷu nơi vách núi chót vót, chẳng thấy đỉnh điểm. Rộng lớn đồ sộ, có cảm giác y như rơi vào "biển sách", khiến người đứng giữa chốn này lại đâm ra kính nể.

Ánh sáng bập bùng, cứ cảm thấy nơi khuất tối lổm ngổm đầy quái vật đáng sợ. Giang Trùng theo sát đại sư, được thẻ tre và đèn sen dẫn lối, đến trước một giá sách nào đó.

Đại sư bước thẳng tới, rút hai quyển sách thuộc mớ đặt trong hộp phía góc đưa cô, "Trang bảy mươi."

Giang Trường thấy bìa sách viết "Dị nhân lục", tò mò lật sang trang bảy mươi theo lời đại sư.

Viết rằng có một người tên "Vô Yển Quân" sống thời vạn năm trước, từng làm mưa làm gió ở cõi tu chân, hầu như mọi người buổi ấy đều kính sợ ông ta, ông ta còn tự tay sáng lập một môn phái tu chân tên là Dung Trần giới, chỉ một môn phái thôi đã đủ sức thành cõi riêng, sự khổng lồ của nó cứ phải gọi là.

Dĩ nhiên, điều quan trọng nhất chính là sách còn ghi lại một câu mà Vô Yển Quân từng nói, ông nói mình đến từ một thế giới khác, thế nào cũng sẽ quay về.

Dám tuyên bố thẳng thừng rứa thì đây hẳn là một nhân vật thuộc loại trâu bò, hệt như có thể cảm nhận được sự tự tin và phóng khoáng của ông ta qua từng câu chữ. Nhưng trong sách lại chép rằng, một hôm Vô Yển Quân tự dừng cười to, bảo mình nên quay về rồi, sau đó biến mất... Vấn đề ông ta rốt có về được thế giới của mình không thì lại chẳng đề cập tới!

Có lẽ vì trông thấy vẻ mặt của Giang Trường, đại sư đứng kế bên nhắc cô, "Quyển còn lại, trang mười hai."

Giang Trường vội giở quyển sách kia ra đọc. Quyển này tập hợp những suy đoán và thảo luận về thế giới khác của các tu sĩ nổi tiếng xưa nay, chép lại cả câu nói kia của Vô Yển Quân. Đây những vấn đề như ngoài thế giới này còn thế giới nào khác hay không, những thế giới đó và thế giới này thì liên quan gì với nhau, phải làm sao mới đến được những thế giới ấy, phần nhiều chỉ là phỏng đoán, không có thông tin cụ thể và xác thực.

Trang mười hai đề cập đến Vô Yển Quân, theo nguồn tin bí mật từ đệ tử Dung Trần giới - môn phái mà ông ta sáng lập nên, vị tu sĩ này tiết lộ rằng sau khi lão tổ Dung Trần sơn Vô Yển Quân đột ngột biến mất đã về được đến thế giới của mình. Về phần Vô Yển Quân quay về bằng cách nào,

thì nghe đồn ông ta tìm được một món thần khí, món thần khí này đến nay vẫn đang ở Dung Trần giới.

Giang Trùng đọc kỹ lại lần nữa, sau đó khép sách lại hỏi đại sư: "Đại sư muốn nói với tôi rằng, nếu có thể tìm được món thần khí đó, có lẽ tôi sẽ về được thế giới của mình chẳng?"

Đại sư: "Ta chỉ tìm được mỗi thông tin này."

Giang Trùng thở phào, chân thành nói: "Cảm ơn đại sư nhé, ba tháng trước đại sư bảo sẽ giúp tôi quay về, tôi còn tưởng đại sư chỉ đùa lấy lệ, ngờ đâu đại sư lại tìm giúp thật. Thực ra tôi vốn chẳng nghĩ rằng vẫn có cách để về thật, giờ đọc được tin này vẫn thấy kích động, tuy mục đích có vẻ rất khó đạt được, nhưng ít ra còn đỡ hơn chẳng có hy vọng nào, đúng không."

"Lấy được món thần khí ấy, khó lắm ư?"

"... Đại sư à, chẳng nhẽ anh không cảm thấy đây là kiểu nhiệm vụ bất khả thi à? Dạng như phần thưởng chỉ có thể đạt được khi thăng tới cấp cao nhất sau cuộc đánh quái tăng le vồ ấy? Thần khí, mới nghe đã thấy báu rồi, sao mà kiếm thấy dễ dàng được?"

"Cũng phải." Đại sư nói.

Giang Trùng: "Đại sư, anh đang trêu tôi hả?"

"Không." Đại sư đáp.

Giang Trùng cười, phát hiện quyển sách bị mình giữ chặt đã hơi nhả, vội thả tay vuốt phẳng.

"Đại sư, anh đưa mấy quyển này cho tôi đọc là tính bảo tôi đến Dung Trần giới hả?"

Đại sư: "Giờ không còn Dung Trần giới nữa, từ lúc Vô Yển Quân khai sơn lập phái đến nay thì chẳng còn một môn phái nào có thể đạt đến khí khái năm ấy của Dung Trần giới, giờ chỉ còn lại một Dung Trần sơn phái thôi."

Giang Trường đành giơ tay ra chiều đầu hàng, "Rồi rồi rồi, ý là anh kêu tôi tới làm đệ tử sơn phái Dung Trần chứ gì?"

"Đúng." Đại sư đáp ngắn gọn, khẳng định suy đoán của Giang Trường.

Giang Trường tựa vào giá sách, thấy hơi mệt, "Đại sư, chắc hẳn anh sẽ không để tôi đi cửa sau, nhưng tôi chẳng biết chẳng hiểu gì thế này, người ta bằng lòng nhận tôi không? Tuy nghe có vẻ không phong độ như dạo trước, nhưng giờ nó vẫn là một môn phái tu chân không tồi mà, phải không?"

Ngờ đâu đại sư bỗng bảo: "Nếu cô muốn đi, ta đưa cô đi."

Giang Trường ngẩn ra, hơi khó tin, "Đại sư, anh dẫn tôi chạy cửa sau á?"

"Ừm."

Giang Trường: "Là một đại sư ngay thẳng, sao anh lại làm thế được?"

Đại sư bình thản: "Sao lại không được?"

"Thường thì đại sư phải lương thiện trong sáng không nói dối, vừa trêu sẽ đỏ mặt, không chống cự lại mới đúng. Còn anh coi anh đó, chuyện trước kia thì không nhắc nữa, dạo gần đây tôi chỉ đùa có chút xiu mà anh đã treo tôi lên cây chôn tôi xuống lá, không phải anh nên dạ trong như nước sao, đùa có tý mà làm dữ vậy!"

Mặt mày đại sư hiền khô, bình thản đáp: "Chắc tại ta già rồi."

Giang Trùng: Mình thế mà không vật lại nổi.

"... Xin lỗi nhé, tôi quên anh già tới mức có thể làm ông cóc mình."

Đại sư đón lấy quyển sách Giang Trùng đang cầm, phất nhẹ tay sách đã phẳng lì trở lại, rồi đặt về chỗ cũ. Sau đó, anh ta đưa ánh mắt thấu suốt của mình sang nhìn Giang Trùng, "Cô có muốn đi không?"

"Đi." Giang Trùng chợt bật cười, đáp dứt khoát.

"Nửa tháng sau, ta đưa cô đi." Đại sư xoay người đi ra ngoài.

Giang Trùng đuổi theo sau, "Còn mỗi nửa tháng là tôi phải đi rồi, không nỡ rời xa các anh chút nào, ôi, đại sư, anh coi tôi đau buồn thế này, cho mượn vai tựa được hem?"

"Cô có thể thử." Đại sư ngừng chân đáp.

Giang Trùng thử tựa vào, sau đó đầu đập vô giá sách. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đại sư vốn đứng cạnh mình đã cách khoảng mười mấy bước, từ tốn rải chân.

Giang Trùng che trán tặc lưỡi.

Hòa thượng già, đúng là hẹp hòi nhỏ mọn mà.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sơn Phái Dung Trần

SẮP CHIA TAY.

Cõi tu chân là một thế giới rất ư diệu kỳ. Đã gần bốn tháng kể từ khi đến thế giới này, Giang Trùng chỉ mới thấy được một góc thật nhỏ của nó.

Trong số các tu sĩ, ngoài kiểu chả biết nghĩ gì trong đầu mà chọn con đường khổ tu như Thanh Đăng đại sư, số còn lại thường rất quan tâm đến chất lượng cuộc sống. Vì vậy, dầu thực chất ra sao, các tu sĩ có môn có phái có máu có mặt vẫn sẽ điểm trang bóng bẩy đẹp xinh rồi mới ra ngoài giao du gặp gỡ.

Giang Trùng theo đại sư đến một thị phường nghe nói thuộc về sơn phái Dung Trần, nhìn đám tu sĩ tiên khí dập dềnh toàn trai đẹp gái xinh, ít nhất cũng dễ nhìn đảo tới đảo lui dưới phố, tức khắc cảm thấy mình quá xuề xòa. So với họ, bộ đồ xám ngoét của cô thực sự chẳng ăn nhập gì với nơi này, chả trách các tu sĩ đi ngang đều kín đáo ngắm soi.

Nhưng Giang Trùng hoàn toàn chẳng phải kiểu sẽ quan tâm đến ánh mắt của người khác, người ta thích dòm muốn dòm thì tùy họ thôi.

Trưng biểu cảm bình thản y đúc Thanh Đăng đại sư, Giang Trùng đi thẳng đến cổng chính của sơn phái Dung Trần. Sơn phái Dung Trần này phải nói là ở rất xa, bọn họ đi non nửa tháng mới tới thị phường ngoài, lại đi thêm ba ngày mới từ lối vào thị phường ngoài đến được cổng chính của môn phái.

Ấy là họ đã không rề rề lê lét mà trực tiếp dùng bùa tốc hành -- phương tiện giao thông các tu sĩ cấp thấp của giới tu chân hay dùng rồi đấy.Read more...

Chính ra chỉ có Giang Trùng phải dùng, còn đại sư thì không cần đến. Chỉ cần dán lên chân, hai lá bùa to cỡ lòng bàn tay chẳng chịt hoa văn này sẽ lóe sáng nhập vào chân, sau đó, trong một khoảng thời gian nhất định, người sử dụng bùa tốc hành đi mà như bay.

Thực sự nhanh như chớp ấy, lần đầu tiên trải nghiệm phương tiện giao thông tốc hành ở thế giới khác, Giang Trùng chưa hề chuẩn bị gì, tới lúc hai lá bùa hết hiệu lực, tóc mái của cô đã tốc hết ra sau, đuôi ngựa sau gáy cũng bù xù cả, y như thành viên nhóm SMT với xì tai bồm xồm đón gió*.

[*À cái này hơi khó hiểu, mọi người biết punk style chứ, thành viên nhóm ấy chuộng style này.]

Lúc bị tóc tai che cả mặt, Giang Trùng nhìn sang đại sư không dùng bùa tốc hành vẫn nhanh như chớp bên cạnh, ngó chăm chăm cái đầu trọc của anh ta hồi lâu, chợt vô cùng hâm mộ tuyên ngôn nói không với tóc của anh ta.

Với khoảng cách giữa chùa Thượng Vân và sơn phái Dung Trần, nếu vẫn đi bộ như Giang Trùng và đại sư trước kia thì chắc phải mất mấy năm mới đến nơi, bởi thế, dưới yêu cầu vô cùng mạnh mẽ của Giang Trùng, đại sư lấy bùa tốc hành ra.

Giang Trùng: Mình đòi được bùa tốc hành, dù có khóc cũng phải xài cho hết.

Cả chặng đường phóng như chớp từ chùa Thượng Vân đến lối vào thị phường ngoài của sơn phái Dung Trần, số bùa tốc hành Giang Trùng đòi được từ chỗ đại sư hầy còn thừa bốn lá, đại sư có vẻ không định đòi lại, Giang Trùng bèn cười khì cất riêng, sau đó bắt đầu sửa sang lại đầu tóc.

Thị phường ngoài sơn phái Dung Trần sầm uất lắm thay, cái trấn nhỏ dưới chân chùa Thượng Vân chẳng tài nào sánh nổi. Vì vị trí của chùa Thượng Vân khá bí mật, phần lớn phải có duyên mới vào nổi chùa, lại thêm cửa phật thanh tịnh không ưa xô bồ ồn ã, bởi vậy, chùa Thượng Vân - ngôi chùa phật tu lớn nhất này thực sự phải gọi là rất khiêm tốn.

Sơn phái Dung Trần thì khác, là một môn phái lớn có gốc gác xa xưa, cái cần chính là khí thế. Nghe tên thì biết, Dung Trần Dung Trần, dung nạp trần ai cả cõi đời, nghênh đón mọi khách hữu phương xa.

Mỗi ngày, không tài nào đếm xuể được số tu sĩ vì ngưỡng mộ mà đến sơn phái Dung Trần, và những ai không đủ tiêu chuẩn vào sơn môn thì thường sẽ ở lại thị phường ngoài, hoặc chờ đến ngày mở cửa phái sẽ tới thử sức, hoặc hi vọng một hôm nào đó các tiền bối trong môn phái ra ngoài, vừa ý mình rồi dắt về làm đệ tử.

Trái ngược với những kẻ này, có thị phường ngoài thì ắt sẽ có thị phường trong, tất cả cư dân của thị phường trong đều là đệ tử sơn phái Dung Trần và các gia tộc nương tựa môn phái, gộp lại cũng phải đến vài tòa thành, nghe đâu to gấp mấy lần thị phường ngoài.

Và phải qua hết thị phường trong mới đến khu vực sinh sống làm việc của đệ tử bình thường của môn phái. Ngoài nơi ở của đệ tử cấp thấp, đương nhiên phải có nơi ở của đệ tử cấp cao, của đệ tử thân truyền và các trưởng lão, tóm lại là rất lớn, nếu không ai dẫn đường sẽ lạc hơi lâu. Tất cả những thông tin bên trên đều được cung cấp bởi một tiểu nhị của một khách điểm nào đó thuộc thị phường ngoài của sơn phái Dung Trần.

Tiểu nhị khách điểm trong thế giới tu chân cũng khác với người thường, họ ăn mặc rất lịch sự, nom nhả nhận đoan trang lại thân thiết lễ phép, không luồn cúi nịnh hót, không láo liên hóng hớt. Đón khách tiền khách sẽ trò chuyện vài câu, lúc vào ở trọ, Giang Trùng đã giữ rịt lấy cậu ta, đông dài hồi lâu mà người ta chẳng cau mày lấy một cái. Nghe Giang

Trùng bảo muốn báỉ nhập sơn phái Dung Trần, người nọ còn rất nhiệt tình kể cho vài chuyện trong môn phái, phần nhiều chỉ là tin đồn, chẳng rõ thật giả.

Ví như chuyện tranh giành cấu xé, mưa máu gió tanh của hơn trăm ngọn núi thuộc sơn phái Dung Trần, ví như chuyện con gái của vị trưởng lão nào đó và con trai của vị trưởng lão nào đó thương mến nhau, rồi lại vì cha cả hai có thù oán từ trước mà không thể đến bên nhau, ví như chuyện côn đồ núi nào thường quấy phá thị phường ngoài mà chẳng ai dám cản, vân vân...

Giang Trùng ních đầy bụng đồn đãi, chỉ muốn than thở một câu, đây mới đúng là thế giới bình thường, có tranh chấp có xích mích, phức tạp như một cuộn chỉ rối. Còn nơi êm ả trong sáng như chùa Thượng Vân thì..., chắc cũng chỉ mỗi ngôi chùa ấy là như thế. Mới rời chùa Thượng Vân một chốc, cô đã bắt đầu muốn quay về rồi, đúng là không hay.

Giang Trùng đỡ trán thở dài, Thanh Đăng đại sư đi cạnh xoay sang nhìn cô một cái, không nói gì. Giang Trùng lại thở dài to hơn, bảo: "Tôi muốn về."

Đại sư: "Nếu cô muốn quay về nơi mình đến, chỉ có thể tiến lên phía trước, thụt lùi thì không có đường về cho cô đâu."

"Đại sư nói đúng lắm, chùa Thượng Vân có tốt hơn nữa cũng không phải lựa chọn đúng đắn dành cho tôi, tôi rốt lại vẫn nên quay về nơi mình đến thôi." Nói thì nói thế, Giang Trùng chỉ kiên quyết được một chốc đã gục đầu, tiếp tục thở ngán than dài, lặp đi lặp lại mấy câu đã kêu van rất nhiều lần trong một tháng nay: "Lúc chúng ta đi, tôi còn chưa chào tạm biệt đám Thù Vọng, áy náy quá chừng, ắt hẳn mấy đứa thức dậy mà không tìm được tôi sẽ lo lắng lắm, có khi còn dỗi tôi nữa cho xem."

"Với cả chả biết khi nào tôi mới lại đến chùa Thượng Vân lần nữa, chắc lần sau không có anh dắt thì tôi không vào nổi đâu, anh thử nghĩ mà xem, thế này ác độc biết bao."

Giang Trường chỉ muốn vờ tui thân hỏi thăm đại sư rằng: Lần tới tôi vẫn có thể đến thăm mọi người chứ?

Thế mà đại sư chột bảo: "Lúc cô đi, đám Thù Vọng Minh Hoa đều núp sau cổng chùa dõi theo."

Giang Trường trợn tròn mắt: "Hả?!"

Chẳng phải bọn cô đã im hơi lặng tiếng đi ngay khi trời hừng sáng à? Lúc đó cô còn đang ngủ đã bị đại sư đột ngột xuất hiện đánh thức, sau đó cứ vội vã lên đường, làm cô còn tưởng đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm, sau khi rời khỏi chùa, tra hỏi đại sư thì lại nhận được câu trả lời rằng anh ta tự dưng muốn đi, thế là kéo cô đi cùng thôi.

Trước đó Giang Trường không đến gọi bọn Thù Vọng, còn tưởng chả ai biết hết! Thì ra đám Thù Vọng và nhóc béo đều biết cả, còn lạng lẽ đưa mắt tiễn cô rời đi nữa chứ. Phí công cô nhưng nhớ lâu tới vậy! Mà đã thế, trước đó lúc cô hỏi sao đại sư lại không nói sớm đi?!

Giang Trường: "Đại sư, sao anh không báo tôi sớm?"

Đại sư: "Trước đó không muốn nói."

Ồ đột thỏa thuê quá nhỉ, đâu có hợp với độ già anh chứ? Giang Trường cười ha hả, "Vậy sao giờ lại nói?"

Đại sư lắc đầu, bình thản khẽ than, "Cô thực sự quá ồn ào, người già mà, thích yên tĩnh."

Giang Trùng: Nói thật, có lúc cô rất muốn bóp chết lão hòa thượng kỳ cục khó đoán này.

"Vớ cả." Đại sư bảo: "Cô từng leo chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang."

Giang Trùng vẫn đang nghiêng rằng: "Thế cho nên?"

Đại sư bình thản giải thích: "Thế cho nên lần sau đến đây, cô chỉ cần leo lại chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang đó là vào được chùa thôi."

Giang Trùng nghĩ đến những kẻ vì không vào nổi mà châu chực bên ngoài chùa Thượng Vân và những người liều mạng xông pha nhưng không thành công trong ngày Thượng Vân nhận đồ đệ, so ra thì mình chỉ cần leo núi là vào được, chợt cảm động muôn vàn. Nhưng khi nhớ tới đồng bậc thang khiến mình phải bò đến như người kia, bấp chuối tự dung lại nhũn ra.

Giang Trùng chân thành bảo: "Đại sư, tôi thực sự rất cảm kích vì anh đã giúp mình nhiều đến thế, nhưng có lúc tôi lại chán anh lắm."

Một giây sau khi dứt lời, Giang Trùng trông thấy xiên khô quả linh - món ăn vặt đặc sản của giới tu chân được bán ven đường, xoay người bảo đại sư: "Đại sư, cho mượn ít tiền đi, tôi đói rồi, muốn ăn cái kia."

Đại sư mặt mày từ bi, khước từ cô.

Lại một lần nữa Giang Trùng được chiêm nghiệm cái tính chấp vặt của lão hòa thượng này.

Vì đi cửa sau nên khi vừa đến cổng lớn sơn phái Dung Trần, Giang Trùng và đại sư đã thấy có người đứng chờ mình. Người nọ vốn đang đứng nghiêng mân mê cái huyền buộc bên eo mình, trông thấy họ bèn mỉm cười bước thẳng đến đón.

Đây là một cô gái có khí chất rất đặc biệt -- Đôi mắt đa tình nhưng bờ môi lại mỏng mảnh bạc tình, cơ thể của phụ nữ nhưng lại toát lên khí khái phong lưu của đàn ông. Quần áo cũng chẳng theo phong cách dịu dàng hoặc anh dũng như loại mà các nữ tu sĩ Giang Trùng bắt gặp trên đường hay mặc, chỉ là quần áo nam đơn giản, như Giang Trùng. Nhưng mặt mũi cô gái này không phải kiểu sẽ bị nhận nhầm là nam như Giang Trùng, chỉ có khí chất là khiến người ta cảm thấy như công tử sâu thương, ung dung cõi tục thôi.

"Nhị vị hần là Thanh Đăng tổ sư của Thượng Vân tự và sư muội tương lai rồi, tại hạ họ Trịnh tên chỉ một chữ Dao, là đệ tử thứ ba dưới gối sư tôn, sư tôn nhận được thư của Thanh Đăng tổ sư, đặc biệt sai tại hạ đến đón, mời nhị vị theo chân tại hạ." Giọng nói của cô gái tên Trịnh Dao này cũng rất lạ, nghe trong trẻo lạnh lùng nhưng lại như ắp ủ tình tự.

Giang Trùng để ý đến cụm từ sư muội tương lai của cô ta. Đại sư đã bảo sẽ tìm sư phụ cho cô, có vẻ người đó là sư phụ của cô Trịnh Dao này rồi, vậy thì mai sau cô gái này là sư tỷ của cô thật. Đâu ngờ mình lại gặp người mà sau này mình phải chung sống hòa thuận với nhanh đến thế, Giang Trùng hơi tò mò liếc chị thêm đôi lượt, nhận được nụ cười ưu thương tình tự của chị ấy.

"Tiểu sư muội không cần phải sợ, sư phụ trước giờ rất dễ tính, sẽ không làm khó muội đâu." Trịnh Dao thân thiết trấn an Giang Trùng vài câu, cứ gọi sư muội luôn mồm, làm lơ vẻ ngoài khá nam tính của Giang Trùng.

Đến khi ba người tới chỗ vật cưỡi linh thú, Giang Trùng phát hiện cô sư tỷ có khí chất như công tử u buồn này hình như đã đối xử với mình như sư muội tương lai rồi, chăm nom rất chu đáo, rất lễ nghĩa.

"Dây Bạch Linh bọn tỷ hơi xa cổng chính, hôm nay có tiểu sư muội ở đây, chúng ta sẽ cưỡi linh thú nhé. Con hạc linh này đảm nhất rồi đấy, tiểu

sư muội thấy thế nào?" Trịnh Dao hỏi.

Giang Trừng không khách sáo, vuốt ve con hạc tiên ngoan hiền cao cỡ người trưởng thành kia, cười đáp: "Đa tạ sư tỷ đã nhọc lòng."

Chốc sau Trịnh Dao lại đến cạnh Giang Trừng, chỉ cô cách lên hạc linh: "Tiểu sư muội, muội ngồi đây là ổn, nếu không vững thì cứ túm lông chỗ này, sau khi hạc linh bay lên thì gió hơi to, muội không có linh lực hộ thể, cầm bùa chặn gió này mà dùng."

Giang Trừng đón lấy lá bùa, nhủ thầm: Hình như cô sư tỷ tương lai này hơi quá tốt với mình thì phải?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sư Phụ

NÓI ĐI LÀ ĐI NGAY.

Sơn phái Dung Trần là một môn phái lớn, nhưng thực tế thì lớn đến mức nào? Giang Trường ngồi trên con hạc linh to thể kia, vận tốc đạt bảy trăm đến tám trăm km một giờ, bắt đầu khởi hành từ trụ đá cổng chính ba mươi sáu cánh vĩ đại, bay dễ cũng phải một giờ mới đến đích -- Đỉnh Bạch Linh.

Tuy môn phái được gọi là Dung Trần “sơn”, nhưng thực chất nó là một tổ hợp gồm vô số ngọn núi lớn nhỏ chập chùng và đồng bằng, đỉnh Bạch Linh là một trong số những ngọn núi ấy. Xem Bạch Linh là núi cả, mười mấy ngọn núi xung quanh đều được gọi chung là Bạch Linh, chúng thuộc về Bạch Nhiễm Đông - một chân nhân Nguyên Anh.

Bạch Nhiễm Đông chính là sư phụ mà Thanh Đăng đại sư chọn cho Giang Trường.

Lúc chưa gặp thì Thanh Đăng đại sư chẳng hỏi một chữ về vị sư phụ này, Giang Trường hỏi biết bao nhiêu lần, vậy mà đến thông tin người ta là nam hay nữ cũng không được biết. Kiểu người như đại sư, nếu không muốn lên tiếng, ắt chả ai moi được chữ nào từ miệng anh ta. Bực mình hơn nữa, anh ta im không phải vì chẳng thể nói, mà chỉ do không muốn nói mà thôi, chả biết đang mưu mô gì.

Núi cả Bạch Linh, nơi ở của Nguyên Anh chân nhân Bạch Nhiễm Đông phải nói là đẹp hơn ngôi chùa mà Giang Trường từng ngụ lại biết bao

lần, lộng lẫy huy hoàng giàu sang phú quý, vừa nhìn đã biết dân nhiều tiền lắm của. Read more...

Nhưng cũng không thể so sánh hai nơi với nhau được, chùa Thượng Vân chú trọng cái nét tự nhiên, cỏ cây rêu xanh phủ, là chốn bồng lai. Còn đình Bạch Linh thì chăm chút cái vẻ tráng lệ siêu nhiên, tiên khí dạt dào, hơn hẳn gia đình phú quý chốn trần gian.

Thềm ngọc không vương hạt bụi, hoa cỏ bon sai duyên dáng, hạc trắng nhẩn nha vỗ cánh giữa mịt mờ sương mây, quần thể cung điện nguy nga tráng lệ được xây trên vách núi đá, và cả thác nước lơ lửng cao vợi đổ từ dưới nền đại điện xuống. Ngắm cảnh đẹp như tranh trước mặt, Giang Trùng cuối cùng cũng hơi ý thức được rằng mình sắp bắt đầu đặt chân lên con đường tu chân xưa nay mới chỉ nghe đồn.

Bên hông đại điện được xây lơ lửng trên đỉnh núi có một cái đài bằng đá ngọc trắng tựa tựa bãi đáp máy bay, là nơi đậu hạc linh. Ngoài ba người bọn Giang Trùng, còn vài người khác cũng vừa đổ xuống đấy. Đó là vài nữ đệ tử váy trắng, thấy ba người thì tò mò liếc thêm vài lượt, trong số ấy có một cô gái má đỏ hây hây vừa trông thấy Trịnh Dao xuống hạc, mắt đã sáng long lanh, chạy sang chào một tiếng "Trịnh sư thúc."

Trịnh Dao đang nhỏ giọng dặn Giang Trùng cẩn thận khi xuống hạc, còn chu đáo chìa tay đỡ cô. Nghe có người gọi mình bèn ngừng trò chuyện với Giang Trùng, cười áy náy với cô rồi xoay lại cười chào các nữ đệ tử kia, cất giọng lành lạnh mà dịu dàng: "Lăng Tương, các con xong nhiệm vụ mới về đấy à? Chuyến này ra ngoài có bị thương không?"

"Không ạ, Trịnh sư thúc, lượt này rất suôn sẻ." Má đào đáp.

Trịnh Dao bảo: "Thế thì tốt, các con vất vả rồi, giao nhiệm vụ rồi nhớ về nghỉ ngơi thật khỏe. Ta mới làm xong vài món đồ nho nhỏ, khéo thay lại

gặp các con, cầm lấy chơi đi này." Vừa nói, chị vừa lấy vài thứ lật vạt gói bằng giấy bùa trong tay áo rộng, đưa cho ba người nọ.

Họ rồi rít cảm ơn, vui vẻ nhận lấy, cô gái tên Lăng Tương kia còn xuýt xoa, dỗi: "Trịnh sư thúc đừng mãi tặng quà cho bọn con chứ, Trịnh sư thúc dễ dãi quá à."

Trịnh Dao cười cười, phong độ xoa đầu ba cô gái, "Về nghỉ ngơi đi."

Ba cô đỏ mặt cười hì đi mất, trước khi đi còn gật đầu tỏ ý chào Giang Trùng và Thanh Đăng đại sư, nhưng không ai mở lời hỏi thân phận hai người.

"Đã để nhị vị chờ lâu, mời đi lối này."

Ba người bước lên thêm, đi vào quần thể cung điện. Dọc đường, không ít đệ tử áo trắng váy hồng lên tiếng chào Trịnh Dao, phần nhiều trong số đó gọi chị là Trịnh sư thúc, chỉ có hai chàng trai áo xanh đeo kiếm sau lưng trông có vẻ khá thân với Trịnh Dao mới gọi chị là Trịnh sư tỷ. hẳn là do có hai người bạn Giang Trùng bên cạnh, họ không trò chuyện thỏa thuê với Trịnh Dao, chỉ chào hỏi đôi câu rồi rời đi.

Ba người vào đến đại điện thì không gặp đệ tử nào khác nữa, chỉ có vài người mặc áo xanh giản dị, nom như các cô hầu trẻ tuổi đang quét bụi cho những món đồ trang trí.

"Sư tôn ở trong ấy." Trịnh Dao bảo hai người.

Giang Trùng ngẩng đầu nhìn tấm biển gỗ có ba chữ Hàn Sơn điện chạm rồng được treo lưng chừng trên cửa đại điện.

Cánh cửa khắc hoa nặng trĩu mở dần từng lớp trước mặt cả ba. Cung đăng lộng lẫy đặt dọc lối đi, cửa vừa mở, bầu không khí đã thoang thoang mùi hương quý phái.

Một người đẹp mặc cung trang ngồi tựa vào tháp gấm rộng, cổ tay trắng nõn chống trán, mái tóc đen dài được buộc bằng gấm tua đỏ buông rũ xuống thắm trải sàn hoa văn cầu kỳ. Sương trắng nhẹ nhàng tuôn ra từ miệng con thụy thú bằng ngọc khắc, ánh sáng từ chiếc cung đăng thoát mờ thoát tỏ, khung cảnh huyền bí đắm say.

Trên trán của người đẹp mặc cung trang nọ tô hoa đỏ thắm, tóc đen bên mai che lấp khiến đôi má trắng ngần như quỳnh rũ hơn thêm, vòng eo mảnh mai yêu kiều chỉ vừa một vòng ôm, bộ ngực đầy đà, đúng là tuyệt sắc nhân gian.

Khoảnh khắc nào đó, Giang Trùng chợt thấy quen mắt, ngẫm một lúc mới nhận ra đại mỹ nhân trước mặt đây khá giống Ichihara Yuuko - nhân vật trong một bộ anime* mà cô xem cùng em trai xưa kia.

[*Ai xem XxxHolic chắc biết chị đại chứ ạ.]

Đều là chị đại đen - dài - thẳng*. Chị đại đẹp gái chậm chậm hé đôi mi đen dày, đưa mắt nhìn sang Thanh Đăng đại sư bình tĩnh, rồi lập tức lướt tới Giang Trùng đứng kề anh, đáy mắt gợn gợn hứng thú.

[*Đây là cách gọi lúc trước, ý chỉ tóc đen thẳng và chân dài, nhưng sau này lại dùng để chỉ mấy chị đen tối, kiêu sa, thích làm đại ca...]

Ngồi thẳng người dậy, người đẹp bảo: "Có thể cảm phiền Thanh Đăng đại sư đích thân đưa đến, đứa bé này khá là đặc biệt nhì."

"Ta nhận cậu ấy, Thanh Đăng đại sư đã chuẩn bị xong thứ kia rồi chứ?"

Thanh Đăng đại sư tung một vật gì đó cho người đẹp ngồi trên tháp. Người đẹp chìa tay đón lấy, liếc thoáng qua đã cười hài lòng, "Vẫn mong đại sư không quên mình đã đồng ý với ta một chuyện khác nữa."

Thanh Đăng đại sư vẫn giữ nét mặt từ bi tiêu chuẩn, đáp: "Đương nhiên."

Giang Trường không rõ họ đang nói gì, cô chỉ biết vì để dọn đường cho mình mà đại sư đã phải nhọc công. Nợ anh ngày càng nhiều, Giang Trường không biết mình phải trả như nào nữa, đau đầu thật đấy.

"Đã đưa người đến, ta về đây." Thanh Đăng đại sư bảo đi là đi ngay, chẳng cho Giang Trường tí xíu thời gian để phản ứng lại, cô chỉ mới ngẩn ra khoảng ba giây, người ta đã biến mất rồi.

Để lại một mình Giang Trường đối diện với chị đại đẹp gái/ sư phụ tương lai, và sư tỷ tốt bụng với cô một cách lạ kỳ.

Giang Trường: Ối đệt như này là như nào?! Đại sư ới hình như anh tẩu hơi dứt khoát rồi!

Giang Trường thấy tình cảnh bây giờ gần giống với lần đầu tiên cô vào mẫu giáo, vừa đưa cô tới trường, phụ huynh đã biến đi nhanh như khói.

Giang Trường đang cân nhắc xem mình có nên chủ động hơn không, nhưng chưa kịp mở miệng thì người đẹp ban nãy vẫn khoan thai bình lặng kia chợt cười ha hả, "Quả ngân hạnh vạn năm rốt cũng rơi vào tay bà rồi! Con lừa già ngu ngốc Thù Ân kia, bà đây có dùng thứ gì ra đối cũng không chịu, giờ thì vẫn bị sư thúc gã trấn lấy thôi há há há!"

Người đẹp vừa nói vừa hôn chùn chụt vật trong tay, tiện bề vứt phắt tấm áo bào hoa rộng lộng lẫy đi, chỉ mặc độc một chiếc váy dài tím nhạt bình thường. Tư thế ngồi cũng thay đổi từ biếng nhác gợi cảm sang mạnh mẽ tùy ý.

Giang Trường ngớ ra. Trịnh Dao đứng bên cười với cô, thừa với người đẹp vẫn đang trong cơn khùng kia: "Sư phụ, đừng dọa người ta chứ."

Người đẹp ở hai tiếng, cất đồ đang cầm, ngồi đó hiền hậu vẫy tay gọi Giang Trùng, "Tiểu đệ tới đây mau, cho sư phụ véo mặt cái coi ~ Úi chội sức trẻ đúng là ngon nhất, con xem đôi má này mềm mại chưa nè chu choa ~ mặt mũi coi được đó, chỉ tiếc hơi lớn một chút, chắc mười sáu mười bảy rồi nhỉ ~"

"Đừng sợ ~ ta đã đồng ý với hòa thượng già rồi thì từ nay về sau con chính là tứ đệ tử, đệ tử nhỏ nhất của ta, sau này sư phụ sẽ che chở cho con, ăn no uống say nhe ~ Sư phụ ưng nhất là mấy cậu bé đẹp giai đó ~"

Giang Trùng: Nghe có vẻ hồng phải loại sư phụ đứng đắn gì, đại sư à anh không dìm tôi đấy chứ?

"Nhưng sư phụ à, con là con gái mà." Giang Trùng chớp mắt ra vẻ vô tội.

Người đẹp cười ha hả, lại véo má cô hai cái, "Thằng bé hư này đùa hay ghê ~ Sư phụ nhìn chả nhẽ không biết con là trai hay gái ư."

Trịnh Dao cười để vào: "Sư phụ, Giang Trùng thực sự là tiểu sư muội đó."

Người đẹp cứng người, kéo tay Giang Trùng tới nắn bóp với vẻ không thể tin nổi, rồi chợt đưa tay che trán, "Ta còn tưởng, ta còn tưởng cuối cùng mình cũng có được một nam đệ tử khác ngoài Linh Linh rồi chứ, thì ra chỉ mừng hụt một phen, ôi đau lòng quá à."

Trịnh Dao lại than: "Sư phụ nói vậy, nếu để đại sư huynh nghe được thì không ổn đâu ạ."

Người đẹp sư phụ nghe thế thì chợt dạ lảo liên ngó quanh, sau đó căng thẳng dặn dò: "Dao Dao à, con đừng bao giờ kể lại với đại sư huynh của con đấy, sư phụ ta đây chỉ nghĩ trong lòng vậy thôi."

Nàng ta dặn xong Trịnh Dao rồi tiếp tục chèo kéo Giang Trùng, sầm soi kỹ mặt cô, ánh mắt lại đầy vẻ tiếc nuối và đau khổ, đoạn đổi thái độ, hỏi: "Con tên là Giang Trùng? Trùng Trùng đừng sợ nhé, dù con có là nữ thì sư phụ cũng sẽ không ruồng bỏ đâu."

Đang nói nàng chợt nghiêm mặt, "Nhưng Trùng Trùng à, con là nữ tử nhưng lại trông giống nam tử, đây là bệnh, phải chữa."

Giang Trùng ho khan một tiếng: "Cụ lang hồi trước con khám cũng nói vậy."

Người đẹp sư phụ gật gù, "Có điều chuyện này không gấp, dù gì cũng không phải vấn đề có thể giải quyết ngày một ngày hai, thế này đã là rất ổn rồi, để sư phụ ngắm vui mắt vui lòng cũng được."

Người đẹp đưa một hồi lại chợt nghiêm túc hơn, trịnh trọng giao một tấm ngọc bài màu tím đặt cạnh đây cho Giang Trùng, "Nhận hàn ngọc tử yên bài này rồi thì từ nay con chính là đệ tử của Bạch Nhiễm Đông ta, sau này phải nhớ kỹ môn quy của Dung Trần sơn phái, không làm những việc hại đến muôn dân, không xấu xa bất nghĩa, không tu đạo ma nghịch, hòa nhã với đồng môn, kính trọng sư trưởng. Ta sẽ dạy con cách tu chân, hướng dẫn con thuật trường sinh, nhưng mai sau có tự tại thông dong được không, thì phải xem chính bản thân mình."

Giang Trùng vừa định trả lời, Bạch Nhiễm Đông lại nói tiếp: "Mấy câu ta nói khi này đều là mấy câu ai nhập môn cũng phải nghe, mình biết chơi vậy thôi, đạo trường sinh ý à, có tu cũng chả thấy mấy ai trường sinh được thật, cũng chỉ sống lâu hơn người khác một chút, thôi mình cứ vui là được, tu vi cao thấp gì chả sao, là nam hay nữ cũng mặc, xấu đẹp cứ kệ, lăn lộn trong cõi tu chân, điều quan trọng nhất mà con nên nhớ chính là phải ôm chặt đùi quan lớn, có chỗ dựa thì cứ thỏa sức mà xài, đừng có phí phạm!"

"Sư đồ mình là chỗ thân thiết, đồ đệ đệ ời con kể ta nghe với được hem, con mí lão hòa thượng Thanh Đăng kia là sao dạ ~"

Giang Trùng: "... Chỉ là ân nhân cứu mạng bình thường thôi ạ."

Trịnh Dao: "Ban nầy trên đường, Thanh Đăng sư tổ chăm nom sư muội rất kỹ, có thể thấy rằng hai người rất thân thiết."

Giang Trùng: Sư tỷ à sao chị nhìn ra được vậy, em còn không biết cơ mà?

Bạch Nhiễm Đông: "Ta cũng thấy mà, đồ đệ đệ đệ à, ban nầy con ngó trộm lão hòa thượng ý mấy lần liền cơ, trông lão đi con còn có vẻ vô cùng không nở cơ, con bảo hai người không có gì, đánh chết ta cũng hem tin đâu. Mới cả, ta sống hơn hai trăm năm nay, chưa từng thấy lão hòa thượng ý lo liệu gì cho ai đâu, lúc nhận được thư lão, ta còn giật thột ấy chứ. Trời ôi, lão vậy mà biểu ta tới năm quả ngân hạnh vạn năm, còn đồng ý một yêu cầu khác của ta, lão ý dễ chịu rửa từ hồi nào thế! Ta nói nè đồ đệ đệ đệ, đừng bảo con là con gái riêng của lão hòa thượng ấy đấy nhớ?!"

Giang Trùng: "Sư phụ, lúc nầy Người vừa bất cần để lộ tuổi mình rồi."

Bạch Nhiễm Đông: "Quên ngay đi."

Cảm xúc của Giang Trùng hơi phức tạp, rất nhiều nguyên nhân dẫn đến sự phức tạp này, lớn nhất trong số đó chính là cô rất quen thuộc với quả ngân hạnh vạn năm mà sư phụ mình cưng như báu vật kia.

Cô ở nhờ chùa Thượng Vân ba tháng, phần lớn thời gian trải qua bên gốc ngân hạnh vạn năm kia, thường xuyên nhìn thấy quả ngân hạnh rơi giữa ụ lá dày, con mèo đen của trụ trì cũng hay nhặt chúng nện đầu cô cơ mà. Trước kia chán quá cô còn nhón một túi nhỏ về nhờ Phương Tuần đại sư ở thiện phòng hầm canh cho uống, chả ngon lành gì, cô hớp mỗi hai hớp rồi đẩy cả vào bao tử nhóc Thù Vọng.

Cơ mà giờ mới biết, thứ này có vẻ báu lắm?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Định

ANH CÓ ĐI KHÔNG ĐÂY?

"Trước tiểu sư muội, sư phụ chỉ mới nhận ba đệ tử thôi, ta chính là đệ tử thứ ba, tiểu sư muội gọi ta là tam sư tỷ hay Trịnh sư tỷ gì cũng được, cứ thoải mái nhé. Trên chúng ta còn một sư huynh và một sư tỷ, đại sư huynh Bạch Linh*, mấy hôm trước đã đi làm nhiệm vụ, hãy còn chưa về." Trịnh Dao từ tốn bảo.

[*Linh 翎 này có nghĩa là lông chim, Linh 靈 trong núi Bạch Linh thì có nghĩa là linh thiêng.]

"Còn nhị sư tỷ họ Yến tên Phù Tô, tỷ ấy đã bế quan luyện đan ba năm nay, có lẽ một thời một thoáng tiểu sư muội sẽ không gặp được đâu. Còn đại sư huynh thì chưa biết khi nào mới về, sư phụ nói đợi đại sư huynh về thì sư đồ chúng ta tổ chức buổi tiệc nhỏ hoan nghênh muội gia nhập dãy Bạch Linh bọn ta."

Giang Trường đi cạnh Trịnh Dao, nghe thế gật gù đáp: "Em hiểu rồi, đa tạ tam sư tỷ. Sư tỷ tốt tính quá, dọc đường em thấy chị luôn hòa nhã với tất cả mọi người, ai nấy đều thoải mái."

Trịnh Dao cười, đưa tay gạt hộ nhành hoa rơi trên tóc cô, trêu: "Chỉ e tiểu sư muội muốn nói rằng ta như nam nhi, lúc nào cũng nhã nhặn quan tâm đến các cô nương chứ gì."

"Ấy là tam sư tỷ tự bảo thế, em không nói câu đó đâu nhé." Giang Trường đáp trả cũng bằng giọng đùa trêu. Read more...

Trịnh Dao phá ra cười, "Con người ta chỉ có mỗi cái tật ấy, trên đời này hễ gặp là ta sẽ không kìm được mà muốn đối xử tốt với các cô nương. Thói đời khá bất công với nữ tử... Nhưng chính bản thân sự công bằng lại là một thứ khiến người ta cảm thấy bất công, vậy nên ta đành phải nhận đây là một tật xấu, chứ thực ra chẳng có gì là đáng thẹn."

Giang Trường sờ gương mặt điển trai trẻ măng của mình, hơi lấy làm tiếc, "Em thấy mình nên đưa gương mặt này cho tam sư tỷ mới đúng, nó gắn vào cơ thể em thì chả cân xứng tý nào."

Vừa dứt lời, Giang Trường đã bị vỗ gáy, quay sang nhìn, tam sư tỷ đang nhàn nhạt nhìn mình, dịu giọng bảo: "Theo sư tỷ thì tiểu sư muội lại như được trời ưu ái, là người đặc biệt, có một không hai trên đời."

Giang Trường thực sự thấy tiếc, sao cô chị ba này không phải là đàn ông chứ, nếu là đàn ông thì rành rành sẽ thành tay sát gái rồi.

Hai người ra khỏi điện Hàn Sơn của sư phụ Bạch Nhiễm Đông, vừa đi vừa trò chuyện, người muốn kết bạn, người thì tốt tính, đang lúc yên vui bỗng lại nghe tiếng hừ lạnh của ai đấy: "Trịnh Dao tiếng tăm lẫy lừng của Bạch Linh sơn mà cũng có ngày để ý tới một tên èo uột á, cứ tưởng Trịnh sư tỷ thương hương tiếc ngọc nhà mình cả đời chỉ có hứng với các cô nương thôi chứ, giờ rốt lại cũng đã bình thường rồi, chúc mừng, chúc mừng ha ~"

Người mới tới có tông giọng rất quái, mặt mày cũng đầy mỉa mai, phỉ cả cái vẻ thanh tú đáng yêu kia.

Cô gái đi về phía hai người mặc áo xanh ngọc, sau lưng là một cậu trai áo lam đang nhú mày. Cậu ta nghe cô gái này châm chọc Trịnh Dao thì lại cười khỗ, kéo tay áo cô ta, khề bảo: "Sư tỷ, sư phụ đã dặn rồi, đừng mãi gây sự với Trịnh sư tỷ nữa..."

Cô gái nọ rút phắt tay áo ra, đôi mắt to tròn trợn lên nguýt Trịnh Dao, có vẻ không đội trời chung với chị ấy. "Ta vẫn chưa nói câu nào quá đáng, chắc rằng Trịnh sư tử hiền lành rộng lượng nhà mình sẽ chẳng tức giận đâu."

Cô ta đảo mắt nhìn sang Giang Trường đứng kế Trịnh Dao, sẫm soi một lượt mới giễu, "Trịnh sư tử có đôi vị thì sao chẳng tìm một nam nhi cao to mà lại chọn một tên èo uột yếu ớt thế này, vui vẻ gì chứ."

Giang Trường - kẻ đang nằm im cũng trúng đạn bèn ngẩng đầu ngăm cảnh, ra vẻ mình chỉ là một khán giả đang nhè hạt dưa xem kịch. Cô mới đến đây, thôi thì kiệm lời vẫn hơn.

Trịnh Dao khẽ nhú mày, "Đây là đệ tử sư tôn chúng ta mới nhận, là một nữ tử, Hứa sư muội hơi thất lễ rồi đấy."

Cô em họ Hứa kia nghe chuyện mới ngẩn ra giây lát, sẫm soi người và ngược Giang Trường hồi lâu, bán tin bán ngờ, sau đó chẳng rõ tại sao lại có vẻ giận dữ hơn, mũi phì ra khói, hé mồm bảo: "Bởi ta mới thấy lạ, Trịnh sư tử sao tự dừng lại đổi tính, cười đùa vui vẻ với một nam tử thế kia, té ra vẫn là nữ tử. Ôi thật chẳng hổ là sư muội thân thiết của Trịnh sư tử, cũng nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ gì!"

Dù cho Trịnh Dao có hiền lành sẵn sóc phái nữ đến mấy cũng phải nổi giận, mặt mày nghiêm nghị, "Hứa Thanh Sương, xin lỗi Giang sư muội mau. Lần đầu tiên gặp mặt đã vô cớ ác khẩu tổn thương người khác, thân là người thuộc Hứa gia Thương Nguyên, huynh trưởng dạy muội như thế đấy à?"

Hứa Thanh Sương trông còn điên tiết hơn cả Trịnh Dao, mắt đã long sòng sọc, lớn tiếng quát: "Cô còn mặt mũi nào mà nhắc tới huynh trưởng ta! Gia giáo ta như nào thì liên quan gì tới cô! Cô chẳng còn tư cách gì mà rầy la ta đâu!" Cô gái này hét xong là chạy ngay, còn cậu trai áo xanh đi

theo cô ta lại bất lực xin lỗi hai người bạn Giang Trùng luôn, sau mới vội vã đuổi theo.

Trịnh Dao thở dài, thêm ba phần ử rữ, người vốn đã có nét u buồn, giờ lại càng đượm vẻ sầu bi.

Nhưng chị vực dậy cực nhanh, khẩn khoản xin lỗi Giang Trùng thay Hứa Thanh Sương. Giang Trùng chẳng để bụng gì, cô nào phải mấy bé mới mười bảy mười tám tuổi, đã qua cái thời nghiêng răng ken két chỉ vì đôi câu nói của người lạ từ lâu rồi.

Nốt nhạc đệm giữa chừng chả ảnh hưởng mấy đến hai người họ, trên đường, Trịnh Dao đã kể không ít chuyện cho Giang Trùng nghe, ví như cô gái tên Hứa Thanh Sương ban này là đệ tử dãy Thanh Uyển. Sơn phái Dung Trần có trên trăm dãy trăm hệ, dãy Bạch Linh của họ chỉ là một trong số đó. Sư phụ của Hứa Thanh Sương là sư huynh của Bạch Nhiễm Đông, thế nên quan hệ giữa họ đã là gần gũi rồi, chỉ không biết cô Hứa Thanh Sương kia đã từng đụng chạm thế nào với Trịnh Dao.

Trịnh Dao không đi sâu vào chuyện ấy, Giang Trùng cũng không hỏi mà chuyển chủ đề khác một cách tự nhiên, hai người kẻ hỏi kẻ đáp, Giang Trùng nghe Trịnh Dao kể chuyện sư phụ và sư huynh sư tỷ, cũng thấy khá thú vị.

Vì muốn để Giang Trùng quen với núi Bạch Linh hơn, Trịnh Dao không sử dụng linh thú mà cùng đi bộ với Giang Trùng, đến được chỗ ở đã sắp sẵn cho cô cũng phải mất độ một canh giờ.

Đến nơi sau này sẽ thuộc về mình, Giang Trùng lại buộc lòng phải khen sự giàu có sung túc của sơn phái Dung Trần, một đệ tử mới nhập môn như cô, tuy vai vế không gọi là nhỏ nhưng mỗi mình cô lại sở hữu cả một tòa cung điện lộng lẫy á, môn phái này đúng là giàu sang phú quý mà.

Cung điện này không to bằng điện Hàn Sơn của sư phụ, nhưng quý ở chỗ tinh tế tự nhiên, hoa cỏ um tùm mây mờ sương cuốn.

Ngọc bích khắc hoa, thụy thú gồm đỏ, tôi tớ linh đồng tùm năm tùm ba khề cười đùa. Chưa bước vào trong mà cô đã chắc chắn rằng bên trong cũng vẫn xa hoa như vậy, so ra thì gian thiền phòng mười mấy mét vuông chỉ gồm một tháp, một bàn, một đệm cói mà cô đã ở trong chùa Thượng Vân xác xơ sờ sài biết bao.

Rành rành chỉ một quả ngân hạnh tiện tay nhặt được thôi đã báu đến thế, tại sao họ lại không để bản thân được sống thoải mái hơn chút tẻo teo chứ? Là một người phàm, Giang Trùng thấy mình chả thể hiểu nổi suy nghĩ của các đại sư. Bởi mới nói, họ đúng là người thuộc hai thế giới khác nhau mà.

"Đây chính là nơi ở mai sau của tiểu sư muội, mấy hôm trước sư phụ nhận được thư của Thanh Đăng sư tổ đã dặn ta chuẩn bị, có điều khi ấy ta cũng chả biết là sư đệ hay sư muội, cho nên chỗ ở và đồ đạc vẫn chưa ổn lắm, sau khi vào ở, sư muội cứ bày biện lại theo ý riêng." Trịnh Dao lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Giang Trùng.

Chị đưa Giang Trùng vào điện, giảng giải từng điều, "Trong điện có linh đồng và linh bộc, nếu có việc cần làm thì dặn một tiếng là được, thân là đệ tử thân truyền dãy Bạch Linh sơn, những thứ mà sư muội nên nhận ta đã sai người đem đến, những thứ ấy đều được các linh bộc chuyên trách xử lý, tiểu sư muội không phải phiền lòng mấy chuyện vặt vãnh đấy. Sư muội vẫn chưa nhập môn tu chân nên phải chú tâm đến chuyện ăn uống một chút, ta đã nói với quản sự, mỗi ngày họ sẽ đưa thức ăn tươi và một vài món linh thực dưỡng khí thanh trọc đến. Ngọn núi này tên là Bạch Tín, ta ở đỉnh Bạch Nhãn ngay bên cạnh, nếu có chuyện gì cần, sư muội cứ sang đấy tìm ta."

Nghe Trịnh Dao nói mà Giang Trùng cứ có cảm giác rằng sau chuyến xuyên không này, mình đã ôm được một cái đùi cực bự. Ngoài một chút ngưỡng ngập và không vui mới đầu, sau đó thì chẳng có gì đáng chê trách nữa. Đồ ăn ngày càng ngon, chỗ ở cũng ngày càng nâng cấp, ra khỏi chùa Thượng Vân rồi vào sơn phái Dung Trần, toàn là đãi ngộ dành cho VIP thôi.

Nghĩ tới mớ lương ít ỏi, dù có cố gắng mười mấy năm cũng chưa chắc sẽ đủ để mua nhà mà mình mệt tới chết đi sống lại mới giành được trước khi xuyên không, rồi lại nhìn cung điện hào hoa tinh tế trước mặt, cô đã cảm thấy ý nghĩ muốn quay về của mình sắp mục ruỗng bởi cuộc sống xa xỉ này rồi. Nếu không vì nhớ thương thằng em gốc nhà mình, cô thực sự chỉ muốn ở lại đây thôi.

Có điều mắc nợ Thanh Đăng đại sư khá nhiều, muốn trả thì hơi khó.

Giang Trùng có thể buông bỏ thế giới kia của mình, chỉ không thể rời xa đứa em trai ấy. Nơi đây dù có tốt hơn nữa thì cô vẫn phải quay về, cô chỉ mong trước khi mình về có thể trả lại ơn nghĩa tựa trời cho vị đại sư khó hiểu kia.

Chào tạm biệt Trịnh Dao kỹ tính chu đáo, Giang Trùng đứng trên thềm đá xanh, nhìn tam sư tử ném miếng ngọc trắng tạc hình chiếc lá thắt bên eo tới trước, hóa thành một tấm ngọc trắng. Trịnh Dao cứ thế đứng lên tấm ngọc, quay lại cười với Giang Trùng rồi bay đi, dáng vẻ phóng khoáng ai nhìn cũng ngưỡng mộ.

Tiền Trịnh Dao về, Giang Trùng tò mò dạo quanh tòa cung điện hiện thuộc về mình đây, cuối cùng vừa lòng thỏa ý bước vào tấm điện.

Tòa cung điện này nửa thì xây trên đỉnh núi, nửa lơ lửng giữa muôn trùng mây sương, tấm điện vừa khéo lại nằm lưng chừng như thế, chỉ cần

mở cửa sổ ra là ngắm được biển mây cuộn cuộn bên ngoài, giờ đương lúc hoàng hôn, ráng chiều lan trải, trắng lệt hoa mỹ gấp bội.

Giang Trường không kìm được mà đứng giang hai tay trước cửa sổ như muốn ôm lấy một thứ gì đó vào lòng, sau đó hít sâu một hơi, hét to một tiếng. Trước đây cũng thế, lúc quá căng thẳng cô thường sẽ đi leo núi, lên đến đỉnh sẽ hò hét thật to, một cách giải stress rất ổn.

Nhưng lần này, Giang Trường suýt đã sợ tới mức ngã sấp mặt vì vừa hét xong cô bỗng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc ngoài cửa sổ.

"Ồn ào quá đấy."

Giang Trường vịn mép cửa cố ngó ra ngoài, quả nhiên trông thấy đại sư mới kêu về khi nãy, giờ phút này, với gương mặt dịu dàng trải nắng chiều, anh bình thản đứng lững lờ ngoài cửa sổ. Đối diện với tà dương, chẳng biết đang nghĩ gì.

Dời mắt từ đầu trục sáng chói sang đôi chân lơ lửng của anh, Giang Trường không kìm được bảo: "Đại sư, anh vào đây được không? Tôi cứ có cảm giác anh sẽ rớt xuống bất cứ lúc nào..." Giang Trường chưa nói xong, đại sư đã lao xuống như vật thể rơi tự do rồi.

Giang Trường hoảng hốt định thò ra níu nhưng bàn tay lại trống trơn, mình thì ngã chồm tới trước, suýt đã rơi xuống theo, nếu chẳng nhờ sau lưng có người chột đưa tay ra tóm cổ áo, cô chắc cũng sẽ theo gót đại sư rồi.

Giang Trường ngoái đầu nhìn từ bàn tay đang nắm cổ áo mình lên trên thì thấy gương mặt điển trai đầy lòng từ bi của đại sư.

Giang Trường: Anh chả đã rớt xuống kia rồi à? Đùa tôi hả!

Giờ cô thực sự muốn ném lão hòa thượng này xuống dưới kia rồi đấy.

"Đại sư, anh đúng là một đại sư khó từ nào diễn tả nổi." Rốt lại, Giang Trường chỉ có thể bất lực thốt lên như thế.

Thanh Đăng đại sư đặt một gói giấy xuống chiếc bàn cạnh đấy, gật đầu với Giang Trường rồi biến mất. Giang Trường nằm ườn ra bàn hồi lâu, chốc sau mới chậm chạp ngược đầu, mở gói giấy dầu kia ra.

Bên trong là xâu khô quả linh mới nãy cô thềm ăn, mượn tiền mà đại sư không cho nên chẳng mua nổi ngoài kia.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tư Chất

ĐÚNG LÀ LÀM DẦU NHÀ GIÀU.

Đáng ra những đại tông cỡ sơn phái Dung Trần tuyển đệ tử sẽ phải chọn lựa kỹ càng lắm, đầu tiên là kiểm tra căn cốt tư chất, thường chỉ mỗi màn này thôi đã loại cả mớ người rồi. Còn Giang Trùng đường đường chính chính đi cửa sau, vào nhét ngay chức đệ tử thân truyền của chân nhân Nguyên Anh, sở hữu cả một ngọn núi, chả phải kiểm tra gì.

Thế cho nên ba ngày sau, Giang Trùng lại được sư phụ gọi sang kiểm tra tư chất bù.

Vẫn ở điện Hàn Sơn nhưng sư phụ Bạch Nhiễm Đông chẳng tỏ vẻ đạo mạo như lần trước nữa, nàng ăn mặc thoải mái, tóc buộc bừa, ngái ngủ ngồi xơi trà.

"Trùng Trùng đến rồi hả, mau sang nếm thử trà Thiên Linh Sơn Vân Vụ sư phụ trấn từ chỗ sư bá con nè." Bạch Nhiễm Đông vẫy tay gọi Giang Trùng, rót một chén trà cho cô.

"Sư phụ." Giang Trùng đã gần quen với tính niềm nở xởi lởi trước giờ của sư phụ và sư tỷ rồi, vừa đi sang ngồi, một chén trà cứ thế nhét thẳng vào tay. Cúi đầu ngó thử, Giang Trùng phát hiện cái món trà Thiên Linh Sơn Vân Vụ này thế mà đầy mây sương thật, biến mây tựa sương khói thực sự đang cuộn mình trong chung trà nhỏ. Mùi trà thì có đó, nhưng uống được thiệt hả?

Giang Trùng ngờ ngợ, rồi rút cả cụm mây sương kia vào miệng trước ánh mắt chăm chú hiền lành của sư phụ. Luồng khí mát lạnh thoát đã trôi xuống cổ họng, cứ như vừa hít căng một bụng không khí chốn rừng sâu núi thẳm, chớp mũi thoang thoảng hương đợt trà đầu tiên đậm chồi giữa màn sương khói trên đỉnh núi cao, ngấm tận đáy lòng. [Read more...](#)

Ồ ngon nhỉ. Giang Trùng dốc cạn, cười tí nhìn sư phụ Bạch Nhiễm Đông, "Sư phụ, thêm chén nữa."

Bạch Nhiễm Đông chống trán, chớp chớp mắt nhìn cô, "Không cho ~ Trừ phi con kể sư phụ nghe, con và lão hòa thượng kia là sao ~"

Giang Trùng: Sao lại trở về vấn đề này, đúng là dai như đĩa ấy.

"Sư phụ, hôm nay mình phải kiểm tra tư chất cho con mà phải không?"

"Kệ nó đi ~" Bạch Nhiễm Đông phất bừa tay, "Dù gì cũng chẳng tốt mấy, nếu không lão kia đã chả dứt thẳng con vào đây, tư chất mà tốt mà dùng được thì làm gì có chuyện gửi riêng ta chăm sóc chứ."

Cũng đúng, Giang Trùng vốn chả trông mong gì vào tư chất của cơ thể này, thế là chỉ tò mò hỏi: "Sư phụ, Người rất thân với Thanh Đăng đại sư à?"

Bạch Nhiễm Đông trề môi: "Ai thân được với lão già ấy mới gọi là hay ý, bọn ta tuổi sàng sàng nhau nhưng lão quái thai ý lại vượt ta đến hai đại cảnh giới, trong lứa bọn ta năm ấy, chả ai sánh được với lão. Lúc lão độ hóa được Thiên Tôn ma đầu, ta vẫn chỉ biết trốn chui trốn nhủi khỏi đám yêu ma ấy thôi, thật lòng thì bao nhiêu năm nay bọn ta đã chẳng gặp mặt nhau rồi, số câu nói với nhau gom lại chắc cũng chả quá một trăm, bởi vậy ta mới cực kỳ thắc mắc lý do lão tìm đến mình, trước đó tự dưng nhận được thư lão, ta đã ngờ ra mất một lúc đấy!... Ế khoan, sư phụ đang hỏi mà, sao lại thành giải đáp thắc mắc cho con rồi!"

Giang Trùng: "Sư phụ, đừng để ý mấy cái vật vãnh đấy." Giang Trùng hơi hơi hiểu tâm trạng của sư phụ rồi, đại khái thì Thanh Đăng đại sư là một sinh vật kiểu con-nhà-người-ta.

Bạch Nhiễm Đông liếc cô bằng đôi mắt xinh đẹp, "Thôi kệ, sư phụ sớm muộn gì cũng biết được cái bí mật nhỏ ý của con."

Giang Trùng hơi mất tự nhiên, cô không tài nào mở mồm tiết lộ rằng mình đã rape lão đại sư cực kỳ cực kỳ trâu bò ấy được. Thấy sư phụ có ý bỏ qua cho mình, cô vội nói sang chuyện chính, "Sư phụ, mình kiểm tra tư chất thể nào đây?"

"À, đơn giản lắm, đầu tiên, tư chất gồm mười hai cấp, ba cấp thành một bậc, cấp bậc tư chất đại diện cho việc con tiến được bao xa, người phạm thường sẽ ở bậc một, người ở bậc này sẽ chẳng bao giờ có thể đột phá khai quang. Còn bậc hai, thường thì thành tựu lớn nhất cũng chỉ dừng lại ở Kim Đan hoặc Nguyên Anh, trong giới tu chân thì tu sĩ ở bậc này là đông nhất."

Bạch Nhiễm Đông vừa nói vừa buộc một sợi dây trắng mảnh quanh cổ tay Giang Trùng, "Bậc ba thường là những tu sĩ xuất thân từ các gia tộc tu tiên, cụ thể như ta đang ở cấp tám cũng thế. Những tu sĩ hiện đang có tên tuổi cũng phần nhiều là bậc ba cả. Còn bậc bốn thì là tư chất yêu nghiệt rồi, kiểu như lão hòa thượng kia ý. Nếu có tư chất ấy, chỉ cần không sa đọa thìбет lắm cũng phải lên đến tu vi Nguyên Anh."

"Bởi Trùng Trùng coi đó, xuất thân tốt quan trọng biết bao! Đương nhiên nếu chỉ mỗi tư chất thôi thì cũng chả nói lên được gì, còn phải xem độ dày mỏng của linh căn, linh căn có bị pha tạp không trong cơ thể của con nữa, cũng có người xui xẻo, tư chất khá nhưng linh căn lại bèo nhèo. Nhưng linh căn không quan trọng bằng tư chất, linh căn cũng chả khó đề thăng như tư chất, chỉ cần có nhiều linh dược linh vật là đã tẩy rửa được linh căn rồi."

Giang Trường ngó sợi dây đã buộc thành hình hoa đeo trên tay, hỏi: "Sư phụ, cái này để kiểm tra tư chất hay linh căn?"

"Cả hai đều được." Bạch Nhiễm Đông nắm một đầu dây lăm nhăm câu gì đó rồi buông tay.

Giang Trường thấy sợi dây mảnh màu trắng buộc ở cổ tay dựng thẳng đánh soạt, dần chuyển sang màu đỏ, bắt đầu từ chỗ tiếp xúc với cổ tay cô.

Bạch Nhiễm Đông ồ một tiếng, nhìn sắc đỏ càng lúc càng đậm kia, hồi lâu sau, màu đỏ thắm đã lan ra hết sợi dây trắng, không kìm nổi vẻ ngạc nhiên. Nàng đưa tay nhón lấy sợi dây soi kỹ, sau đó vẻ mặt là lạ.

Nàng thò ngón trở búng búng sợi dây, thoáng chốc sắc đỏ phủ dây trắng nhạt bớt, một sợi hóa tứ, chính xác hơn thì là thành một sợi màu vàng kim và ba sợi ảo ảnh. Bấy giờ vẻ mặt của Bạch Nhiễm Đông càng lạ lùng hơn, nắm lấy cổ tay Giang Trường rồi lướt theo mạch lên đến cánh tay, sờ nắn tỉ mỉ mới triệu dây trắng về, ngồi đối diện Giang Trường, nhìn cô chăm chú.

Giang Trường thấy vẻ mặt quái lạ của nàng ta, buột miệng gọi sư phụ.

Bạch Nhiễm Đông nói một câu đầy ẩn ý: "Nếu nhị sư tỷ của con mà bắt gặp, chưa chừng sẽ đem con đi luyện đan được ý."

Giang Trường: Ế? Ồ đệt?! Nhị sư tỷ luyện đan mãi chưa ra ngoài kia dùng người làm nguyên liệu hả!! Ấy sai, vấn đề nằm ở chỗ mình trông chả giống nguyên liệu tốt để luyện đan tý nào!

Giang Trường còn đang mờ mịt, lại nghe Bạch Nhiễm Đông cười khà, "Trường Trường, thực ra thì con là nhân tình của lão hòa thượng kia nhờ, đúng là không ngờ được ấy, gặm được mớ xương cứng rứa đó, không hổ là đồ đệ của ta há há há há!"

"Sư phụ đùa à, Thanh Đăng đại sư giữ mình trong sạch, sao mờ ám gì với con được, với cả dung mạo này chẳng có vẻ gì là mê hoặc nổi Thanh Đăng đại sư hết." Giang Trùng mặt chẳng đỏ tim không hoảng đáp, thái độ rất chi là nghiêm chỉnh.

Bạch Nhiễm Đông nhìn cô đầy khinh bỉ, "Trong cơ thể con có quần khí Kim Phật, cần gì đến phiên ta đùa? Tinh thuần thâm hậu thế kia, ngoài lão hòa thượng Thanh Đăng có tu vi Kim Phật ra thì còn ai vào đây? Bởi ta mới thấy lạ, tự dưng lão lại dễ chịu như này!"

Hơi khí gì trong người chứ, Giang Trùng rất ngượng nhưng mặt mày vẫn tỉnh bơ như không, cũng chẳng trả lời câu hỏi của Bạch Nhiễm Đông. Bạch Nhiễm Đông ngó chừng biểu cảm của Giang Trùng, nụ cười càng nhuốm màu xấu xa, chống đầu nghiêng nghiêng nhìn cô.

"Trùng Trùng, tư chất con đạt cấp chín, cùng thuộc bậc ba với ta, nhưng lại cao hơn ta một cấp. Linh căn đơn kim, với tư chất này thì dù con có tự tới báii nhập, cũng vẫn sẽ được tu sĩ Nguyên Anh nhận làm môn hạ thôi." Bạch Nhiễm Đông đang nói chột đối giọng, đưa một ngón tay lên, "Nhưng tư chất và linh căn của con đều mới được đề thăng sau này, cụ thể là khoảng ba tháng gần đây thôi, vì thế vẫn chưa ổn định lắm, nên mới bị ta nhìn ra."

"Tư chất ban đầu của con chắc ở cấp bảy, đề thăng tư chất cực khó, không ngày ngày nốc linh dược trân quý như xôi cơm thì chẳng thể nào thăng lên nổi, đến cả thế gia tu chân như bọn ta cũng hiếm khi bày trò tốn kém như thế. Còn linh căn của con vốn chia bốn, cũng khá cân bằng, nhưng giờ đã trở thành linh căn đơn kim, ba sợi hư ảnh kia chính là ba sợi linh căn đã được tẩy rửa. Tuy tẩy rửa linh căn không khó như đề thăng tư chất, nhưng vẫn chẳng phải việc mà gia tộc bình thường có thể gánh nổi. Vừa làm hai việc, lại còn trong thời gian ngắn, chắc, cũng tốn một khoảng khổng lồ ý chứ."

"À đúng rồi, theo ta được biết thì Vô Cấu linh tuyền ở Thượng Vân tự rất có ích cho việc tẩy rửa linh căn đó ~ lại còn có thể đề thăng tư chất nữa, hạt thông cổ hạnh cổ, trúc tử gian và sữa lưu hoa, ai nấy đều biết các linh vật quý báu này có thể đề thăng tư chất mà ~" Chỉ còn thiếu nước vẽ lên mặt Bạch Nhiễm Đông hàng chữ "Con còn dám nói mình không có gian tình với lão hòa thượng ấy cơ".

Giang Trừng thấy thế vẫn vô cùng bình tĩnh, nghe rồi chỉ hỏi một câu: "Sư phụ, vậy chỉ cần sử dụng cách mà sư phụ vừa dùng để kiểm tra con thì đã có thể nhìn ra à?"

Bạch Nhiễm Đông cười tí lắc đầu, "Đương nhiên là không, dấu vết đã gần mất hết, để thêm mấy ngày nữa ta hẳn cũng sẽ không nhận ra. Nhưng quần khí Kim Phật trong cơ thể con, chỉ cần đưa linh lực vào dò một vòng thì sẽ phát hiện ra ngay ~"

"Thế à, con hiểu rồi, cảm ơn sư phụ." Mặt mày vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng Giang Trừng đang sôi sục.

Trời đất mẹ ơi! Ôn tình nợ đại sư kiếp này trả hồng hết nổi rồi! Suối Vô Cấu thì cô biết, không phải chỉ là để tẩy khí tà sát trong cơ thể cô thôi ư? Sao lại còn kèm thêm tác dụng phụ ghê gớm thế này! Đại sư chả nhắc một chữ thì sao cô biết được! Còn đông hạt thông cổ hạnh cổ thì cô biết, nhưng trúc tử gian với sữa lưu hoa là cái gì vậy, cô đã từng ăn từng uống à?!

Khoan đã, Giang Trừng chợt nhớ đến món cơm lam hằng ngày mình ăn chỗ Phương Tuần đại sư, và cả mấy đốt sữa đậu tiện tay chop lấy mỗi buổi sáng.

Cô hãy còn thắc mắc tại sao mùi đậu nhát quá trời, than phiền với Phương Tuần rằng gã đã thêm quá nhiều nước vào rồi. Nhớ lại thì lần đầu tiên trông thấy món ấy, cô đã cầm một đốt lên uống thử và thấy ngon, ngày

hôm sau tối hỏi Phương Tuần rằng còn sữa đậu không thì được đáp là không, cô còn tưởng gã trợn mắt nói dối, chả phải "sữa đậu" đặt kể đấy thôi, cô thấy cả rồi.

Giờ nghĩ lại thì Phương Tuần đại sư thực sự chả dối gạt ai, vì cái món đó có lẽ vốn chẳng phải sữa đậu... Bởi mới nói sao đám hòa thượng này y như nhau vậy, chả chịu nói chả chịu giải thích gì hết!

Để cô nghĩ xem mình còn ăn thêm món gì hồi ở chùa Thượng Vân nữa nhỉ? Giang Trường nhắm đếm trong bụng.

Có một lần Thù Vọng đem sọt nho sang cho cô, bảo là Thù Ẩn sư huynh tự trồng, hôm thì nhóc tròn Minh Uế dứt hai viên kẹo thông cho cô, nhóc béo Minh Trọng đưa cô ăn một loại quả đỏ không rõ tên, cả con mèo đen kia nữa, cũng từng mang một con cá trông rất đẹp tới, cô đi bảo Phương Tuần hầm luôn nồi canh, rất tươi rất ngon.

Tóm lại, khi ấy cô cho rằng mấy món đó cũng bình thường thôi, giờ nghĩ lại, sao cứ có cảm giác chúng đều là những thứ rất ghê gớm vậy?

Giang Trường thấy mình sắp chấn thương bởi cái khí chất giàu xổi mà đám hòa thượng khiêm nhường ấy toát ra rồi.

"Ồ ồ ồ ồ ~ Đừng mạnh miệng nữa ~ Kể con gặm thế nào được bộ xương cứng ngắc của lão hòa thượng ý cho sư phụ ư ư nghe đi ~ Sư phụ ta thề với trời sẽ không hé nửa câu cho ai khác đâu! Con xem, lão già nhà con đưa con đến chỗ của ta, nghĩa là đã đảm bảo nhân phẩm của ta rồi! Nên Trường Trường à, con cứ yên lòng yên dạ mà kể đi ~" Bạch Nhiễm Đông trườn tới chỗ Giang Trường, níu tay áo chớp mắt làm nũng với cô, chị đại biến thành gái cute mắt tròn xoe chỉ trong một giây.

Giang Trường chưa nói gì đã nghe giọng nói lạnh lùng ớn ớn vang lên ngay sau lưng, "Lúc đồ nhi không có mặt, sư phụ đã thỏa thuê lắm nhỉ."

Bạch Nhiễm Đông đang trong cơn tò mò mất kiểm soát, vẫn muốn moi thêm vài chuyện bí mật giữa đồ đệ mới và hòa thượng già, bỗng nghe thấy tông giọng vô cùng quen thuộc, da đầu run lên, buông Giang Trùng ra, cười khan ngoái lại: "Ha ha, Linh Linh ơ con về rồi hả, có phải nhớ sư phụ lắm rồi không ~"

Vẻ nịnh nọt dâng tràn bờ đê.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đi Học

NHÀ TRẺ.

Thấy phản ứng của sư phụ, Giang Trùng biết ngay người nọ là đại sư huynh mới về sau khi xong nhiệm vụ bên ngoài.

Chuyện về đại sư huynh thì hôm qua Giang Trùng đã hỏi thăm lúc sang đình Bạch Nhãn chơi với Trình Dao rồi. Đại sư huynh tên là Bạch Linh, vì anh ấy được sư phụ nhật về nuôi, nên họ tên cũng do sư phụ đặt. Hơn thế nữa, anh là đệ tử yêu tu thứ hai của cả sơn phái Dung Trần này.

Nghe nói năm xưa lúc nhật về, sư phụ đã có ý muốn nhận anh làm đệ tử, cái gốc yêu tu cũng đã dẫn đến mấy vụ lùm xùm to, may mà sau này được công nhận là đệ tử thứ nhất của Bạch Nhiễm Đông, tới giờ đã ngoài trăm năm. Đến nay, tu vi của anh cả đã đạt Kim Đan, cũng đã thuộc hàng nổi bật trong đám đệ tử đồng lứa của cả sơn phái Dung Trần với chi chút dầy hệ.

Có điều tính tình không tốt lắm, vì chính tay mình nuôi, lại là đệ tử đầu tiên, sư phụ Bạch Nhiễm Đông yêu thương anh cứ phải gọi là rằm rắp chiều theo, chẳng có đáng dấp gì của sư phụ -- Nào chỉ không ra đáng sư phụ, nói thẳng ra phải là tôn anh cả lên làm cha luôn rồi, Giang Trùng thầm nhủ.

Hình tượng đại sư huynh mà Giang Trùng tự bồi đắp sau khi nghe ngóng được, chính là một người đàn ông lạnh lùng như núi băng, gặp mặt rồi cô mới biết mình nhầm rồi.

Không vì gì khác, đơn giản chỉ là cô tưởng tượng lộn thôi, bề ngoài của vị anh cả già nghe có vẻ khản này, chỉ dừng lại ở tuổi mười hai là cùng. Read more...

Mái tóc dài đen như mun, dây buộc tóc trắng, con ngươi đỏ, môi thâm son, hàng mi dài như hai cánh quạt nhỏ, và vẻ mặt băng giá khiến “cậu ta” trông vừa lạnh lùng vừa nguy hiểm. Tuy chưa đến mức thái quá, nhưng ánh mắt nhìn người khác cứ như đang nhìn một hạt bụi của “cậu” khiến chẳng ai dám chăm chăm đáp trả.

Vì áp lực quá lớn mà không dám ngẩng mặt mũi người ta nữa, Giang Trường bèn dời ánh mắt sang quần áo đại sư huynh. Áo đen thêu lông vũ bạc, thắt lưng giắt hai sợi lông vũ đen trang trí. Nghĩ đến cái tên Bạch Linh của anh cả, Giang Trường đoán rằng nguyên hình của đại sư huynh yêu tu này hẳn phải thuộc dòng chim.

"Lúc ta không có mặt, sư phụ đã nhận đệ tử mới?" Bạch Linh hỏi.

Giọng bình thản lắm nhưng Giang Trường lại có cảm giác như chứa nhũ băng, không kìm nổi cơn run. Hiển nhiên không chỉ cô thấy thế, Giang Trường thấy sư phụ đang ngồi kế bên cũng rung mình một chập.

"Ha ha ha ~ Xin lỗi ha ha ~ Ta đã nhận hai hôm trước, là tiểu sư muội của con đó ~" Bạch Nhiễm Đông cười ha hả vỗ vai Giang Trường. Vì thế, Giang Trường cũng đành phải trưng ra vẻ mặt lễ phép chuẩn kiểu đón tiếp khách hàng, cười: "Chào đại sư huynh, em là Giang Trường, sau này phiền đại sư huynh rèn giũa nhiều hơn."

"Sư muội?" Bạch Linh tóm ngay vào trọng điểm.

"Đúng thế đúng thế!" Bạch Nhiễm Đông cuống quýt gật đầu.

Bạch Linh đưa ánh mắt lạnh nhạt kia soi một lượt từ đầu tới chân Giang Trường, Giang Trường bị ngó tới mức lưng nổi gai ốc, cứ như bị thú

hoang nhảm đến. Cuối cùng, Bạch Linh dời mắt đi, Giang Trùng cũng thâm thở phào.

"Linh Linh, gặp tiểu sư muội rồi, người làm đại sư huynh như con phải biếu quà gặp mặt chứ, phải không nào? Theo ta được biết thì Dao Dao đã tặng cây đàn mà nó thích nhất cho sư muội đấy." Bạch Nhiễm Đông ngó chừng là biết ngay Bạch Linh sẽ không nổi cơn tam bành nữa, hăm hờ hẩn.

Bạch Linh liếc nàng ta một cái, nhắc tay ngừng thành một sợi lông vũ đen, phất nhẹ ngón, sợi lông đen cứ thế bay đến trước mặt Giang Trùng.

"Quà gặp mặt."

Không biết có phải ảo giác hay không, Giang Trùng cảm thấy giọng điệu của anh cả lạnh hơn một tý. Đưa tay đón lấy sợi lông đen mềm mại kia, Giang Trùng ngoan ngoãn thừa một tiếng: "Cảm ơn đại sư huynh."

Lạc đến thế giới này, đã gặp bao nhiêu là người, không thiếu nhân vật trong truyền thuyết như Thanh Đăng đại sư, như các đại sư trong chùa Thượng Vân, như sư phụ của cô, vậy mà chỉ có đại sư huynh với vẻ ngoài khoảng mười hai tuổi trước mắt đây là khiến cô thấy sợ. Giang Trùng tự đứng lại kính cẩn hơn, cô nghĩ mình đã hiểu tại sao sư phụ lại phải bỏ dở đại đồ đệ này đến vậy, bởi vì đại sư huynh có khí chất của đại tông công!

"Lông đen của sư huynh con rất đáng gờm đấy, giữ cho kỹ." Bạch Nhiễm Đông dặn Giang Trùng, nháy nháy mắt với cô.

"Con biết rồi ạ, sư phụ."

Sau khi tặng quà, Bạch Linh buông tiếng: "Ta mệt rồi, đi nghỉ đây, sư phụ đi cùng ta." Dứt lời, khí đen dấy lên quanh người anh ta, thoắt cái đã hóa thành một chú chim đen lòm, cuốn anh ta bay vào nội điện Hàn Sơn.

Đại sư huynh là đệ tử duy nhất sống cùng Bạch Nhiễm Đông trong số bốn đệ tử của nàng, nghe ý đại sư huynh thì, đến cả ngủ anh ta cũng phải để sư phụ hầu hạ? Giang Trường nghĩ mình đã vỡ vạc ra được điều gì đó.

"Về mặt gì thế, giữa sư phụ và đại sư huynh con chỉ có tình sư đồ thuần khiết thôi." Bạch Nhiễm Đông lườm Giang Trường.

Giang Trường mờ mịt vô tội ngó nàng ta, "Sư phụ, Người vừa bảo gì cơ?"

"Xí." Bạch Nhiễm Đông đưa tay búng trán Giang Trường, "Đại sư huynh con khó ngủ lắm, không có ta trông thì ngủ không được, ta đi vào xem thế nào đây, còn chuyện tu hành của con, nói thật thì người làm sư phụ như ta cũng chả biết phải dạy thế nào, ba đứa đồ đệ trước con ta cũng chỉ áp dụng mô hình chăn thả thôi, bởi vậy, Trường Trường à, con cứ tự trông vào chính bản thân đi nhé."

Giang Trường: "Hả?" Đơ mặt, sư phụ à, Người thẳng toẹt rứa mà được à! Đã có ba đồ đệ lại dám bảo trước giờ mình không dạy, toàn do họ tự học thôi hả! Anh chị lớn chăm ngoan học giỏi chứ con thì không thể đâu!

"Ha ha ha ~ xem con hết hồn kìa, sư phụ đùa thôi mờ ~ Tuổi con giờ mới học thì muộn rồi, lại còn phải bắt đầu từ căn bản, phiền phức quá ta lười dạy, bởi mới tìm một người thầy vỡ lòng cho con rồi. Đinh Thanh Minh ở Thanh Uyển sơn, nhị sư huynh Tạ Xuân Hoài của ta đang rồi, huynh ấy đã nhận lời dạy con thay ta một thời gian, bắt đầu từ ngày mai con sang đó học đi. Thôi ta vào canh chừng sư huynh con đây, con tự chơi bởi gì đi nhé." Nàng sư phụ quẳng gánh buông tay, lại còn rất ư hùng hồn bi tráng này ưỡn dài lưng, ngâm nga hát khê đi mất.

Giang Trường ngồi đó tự châm cho mình một chén trà, cô đang suy xét xem Thanh Đăng đại sư rốt đã dựa vào cái chuẩn gì mà chọn sư phụ cho mình, hình tượng có vẻ sai sai kỳ kỳ.

Tuy sư phụ trông hơi khó tin cậy, nhưng Giang Trùng vẫn giữ thái độ tích cực tiến thủ, một lần nữa bắt đầu bước trên con đường mưu cầu tri thức nhiều năm sau khi tốt nghiệp đại học.

Sáng sớm hôm sau, Giang Trùng bỏ dậy luyện một loạt động tác, chính là bộ tư thế kỳ lạ mà cô đã tập trong ba tháng ở chùa Thượng Vân, đã thành thói quen rồi mà mỗi ngày không luyện thì khó chịu.

Xong xuôi thì sửa soạn tươm tất, Giang Trùng cười hặc đi học. Núi non vùng này trải dài, dãy nào dãy nấy cách nhau xa cực, thế nên người mới nhập môn như Giang Trùng, không thể hóa ra một đàn chim rình rang như anh cả, cũng chẳng tài nào cười vật đập gió như chị ba, đành phải chọn cách cười hặc thôi, đỉnh Bạch Tín của cô có chừng chục con hạc linh trắng to, đều là quà tam sư tỷ Trịnh Dao tặng.

Mới tới vài ngày mà Giang Trùng đã được Trịnh Dao sư tỷ đỡ dần rất nhiều, bây giờ trong lòng cô, danh xưng chị ba bạn-giai-nhà-người-ta đã biến thành thiên-sứ-nhỏ-mỗi-ngày-trăm-việc-tốt rồi.

Vẫn vợ nhần nha một hồi, Giang Trùng nhanh chóng đến được đỉnh Thanh Minh. Trên đỉnh Thanh Minh có một cái hồ rất lớn, giữa hồ có một đình bát giác không nhỏ, đó là chỗ cô bắt đầu nghiệp học. Sư phụ không nói chi tiết, còn Giang Trùng lại nghĩ dù gì hôm sau đến nơi là biết, bèn không quấy rầy cả tam sư tỷ, nên đến bây giờ cô vẫn thực sự chưa biết tình hình dạy học ra sao, cũng như giáo viên dạy học - Tà sư bá của mình là người thế nào.

Hạc linh đáp xuống bãi đất trống, sau khi Giang Trùng bước xuống, nó ngoan ngoãn đi ra góc khác uống nước. Giang Trùng vỗ về con hạc linh dịu ngoan, cất bước lên cầu cửu khúc. Hơi nước mờ màng phủ khắp mặt hồ, Giang Trùng chỉ thoáng thấy một bóng người mảnh khảnh trong đình. Đi đến giữa cầu, chợt nghe vang lên tiếng đàn.

Giang Trường không muốn quấy rầy người đang đánh đàn trong đình, bèn ngừng bước chân, đứng tựa cầu nghe hết một khúc. Vốn trước lúc đến đây vẫn hơi thấp thỏm, đứng chờ nghe trọn khúc đàn, kỳ lạ là Giang Trường lại bình tĩnh hẳn.

"Sang đây." Người trong đình nhìn về phía cô, giọng nói trong trẻo ấm áp hết tiếng đàn.

Giang Trường nghe lời đi đến, rốt đã thấy rõ được vẻ ngoài của người nọ, áo xanh thâm trúc, quân tử khiêm nhường, một chiếc cầm cổ đặt trước mặt.

"Con là đệ tử mới của Nhiễm Đông sư muội? Con đến sớm quá, những trò khác đều chưa có mặt. À, con mới bắt đầu tu hành, ắt vẫn phải ăn uống, đến sớm thế này đã dùng bữa sáng chưa?"

"Chắc chưa đâu nhỉ, để bụng đói nghe giảng thì không hay, khéo nổi sư bá có mang một ít món vật, mau nếm thử xem." Đang nói, vị sư bá có đôi mắt hiền từ này bưng một hộp thức ăn, xếp năm sáu đĩa bánh ngọt trông có vẻ rất ngon ra.

"Những món này sư bá chính tay làm đấy, nguyên liệu gồm mấy loại linh hoa tự trồng, cho các cô nương ăn là đúng nhất rồi."

Những nhân vật vừa nhìn đã biết cô là con gái thì đều không tầm thường. Giang Trường ngó vẻ gà mái mẹ của vị sư bá này, chợt thấy quen mắt cực. À, đúng rồi, mỗi bận cô đến nhà bà, bà nội luôn tươi cười bưng ra rất nhiều món ăn ngon bảo cô ăn như thế.

Giang Trường như nhìn thấy hình bóng bà nội qua Tạ sư bá, vì thế lại nuốt ngược câu đã ăn sáng rồi vào, ngồi xuống xơi bánh ngọt.

"Sao, cũng được chứ ha? Nếm thử loại này, nó ngọt hơn một chút, các cô nương hẳn sẽ thích, ba đứa đám Tiểu Hảo đều thích loại ngọt ấy." Tạ sư

bá lèm bèm, như chọt nghĩ đến điều gì, lấy một bầu hồ lô ngọc tròn nhẵn và một chiếc chén ra, "Chỉ xôi bánh thì hơi khô, sư bá còn có mật ong, vừa khéo có thể uống kèm bánh, nếm thử không nào?"

Hỏi thì hỏi thế, nhưng chưa chờ Giang Trùng trả lời, ông đã rót xong, hiền từ đặt chén mật ong trong veo xuống bên tay Giang Trùng.

Giang Trùng tịt ngóm, cô xem Tạ sư bá là bà nội thế này hình như không hay cho lắm? Nhưng -- Ngẩng đầu nhìn gương mặt điển trai của Tạ sư bá, Giang Trùng vẫn có cảm giác điên rồ rằng mình đang ngắm bà nội. Cái xì tai dù cô trả lời có muốn ăn hay không đều sẽ bị nhét cho một đồng thức ăn này, rõ ràng là xì tai của bà nội!

Tiếng chân rầm rập vang lên, sau đó là giọng mấy đứa trẻ con hô hào đến gần, "Tạ sư thúc! Tạ sư thúc! Bọn con đến rồi ạ ~"

Ba lolita đáng yêu mặc váy hồng phấn, mặt mũi y đúc nhau vây lại ngó Giang Trùng.

Qua màn giới thiệu của Tạ sư bá, Giang Trùng biết được rằng ba cô bé này là bạn học của mình, lại còn nhập học sớm hơn, là chị em sinh ba, hiện bảy tuổi, tên là Chân Hảo, Chân Mỹ, Chân Lệ.

Đặt được mấy cái tên như này kể cũng giỏi.*

[*Hiện tượng đồng âm, nếu dịch trại ra sẽ là Hay Thật, Xinh Thật, Đẹp Thật, còn nếu gộp ba cái tên lại, bỏ họ sẽ thành Xinh Đẹp Quá, chữ “Hảo” có nhiều nghĩa.]

Ba lolita đáng yêu váy hồng này là đệ tử mới của sư huynh của Tạ sư bá và sư phụ cô, cũng chính là đệ tử của đại sư bá của cô, vì đại sư bá quá bận, đành phải giao việc dạy đệ tử mới cho sư đệ mình. Giang Trùng nghĩ tới vị đại sư bá quảng gánh giữa đường nọ và vị sư phụ quảng con bỏ chợ

kia của mình, cảm thấy hai kẻ ăn hại kia chỉ giỏi dìm sư đệ/sư huynh nhà mình.

Nhưng có vẻ vị Tạ sư bá gánh team này không phật lòng mà còn rất vui, Giang Trường đoán, hẳn do chức nghiệp của Tạ sư bá là vú-em.

Vì ba lolita là đệ tử của đại sư bá và nhập học sớm hơn cô, nên Giang Trường không những phải lên lớp cùng ba bé tròn này, mà còn phải gọi mấy đứa là sư tỷ.

Giang Trường: ==.

"Hảo sư tỷ, Mỹ sư tỷ, Lệ sư tỷ." Giang Trường khuất phục trước ba đôi mắt to tròn đang long lanh trông đợi.

Ba lolita được tôn làm sư tỷ thì rất vui, Hảo sư tỷ còn thò bàn tay mũm mĩm ra xoa đầu Giang Trường, khen bằng giọng nức mùi sữa: "Sư muội ngoan lắm, có gì không hiểu cứ hỏi sư tỷ, sư tỷ sẽ dạy muội, ha."

Mỹ sư tỷ thì cắn ngón tay ra chiều xoắn xuýt, lí nhí bảo: "Đại tỷ, không phải sư muội, là sư đệ."

Lệ sư tỷ - cô bé còn lại lập tức to giọng: "Tạ sư thúc bảo là sư muội, những gì Tạ sư thúc nói đều đúng cả!"

Mỹ sư tỷ lại thì thào: "Nhưng ngoài mặt là sư đệ mà."

Lệ sư tỷ nhỏ nhất hùng hổ chống nạnh, "Muội không quan tâm, Tạ sư thúc bảo là sư muội thì phải là sư muội! Tỷ bảo Tạ sư thúc sai, sau này không cho phép tỷ lấy Tạ sư thúc nữa! Tạ sư thúc là của muội và đại tỷ!"

Mỹ sư tỷ vừa nghe thì nước mắt đã dâng lên ầng ậng, lí nhí lau nước mắt: "Tỷ không chịu, tỷ cũng muốn lấy Tạ sư thúc, Tạ sư thúc hu hu ~"

Chị cả Hay kéo tay chị Xinh đang khóc thút thít, cau mày nhìn chị Đẹp, "Không được bắt nạt nhị tỷ của muội."

Chị Đẹp vừa nãy còn hùng hổ lập tức ngoác miệng khóc um lên, "Muội đâu có bắt nạt tỷ ấy! Đại tỷ thiên vị!"

"Ôi thôi các muội đừng khóc nữa!" Chị Hay thấy hai cô em đều khóc cả, muốn dỗ cũng không nổi, vốn định làm gương mà giờ lại chả kèm được, cũng òa khóc. Thế là cả cái đình ngập tràn tiếng khóc, Giang Trùng theo dõi trọn sô, trọn mắt há mồm.

... Trong khoảng thời gian ngắn tẻ teo hồi nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngày đầu tiên đến lớp, cả buổi sáng Giang Trùng đều dành để nhòm Tạ sư bá vú em kiên nhẫn dỗ dành từng chị lolita khóc nhè, còn dỗ rằng chờ mấy đứa lớn, ai lợi hại thì cưới người đó.

Giang Trùng: Như đang học mẫu giáo ấy.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ra Đây Đi Xx

ĐẠI SƯ BIẾN MẮT.

"Sư phụ, từ xa đã nghe tiếng khóc của ba sư muội, xảy ra chuyện gì thế ạ?" Một giọng nói hơi quen khiến Giang Trùng phải ngẩng cái đầu đang cúi xuống cuốn sách của mình lên.

Một thiếu nữ áo xanh ngọc và một thiếu niên áo lam, một trước một sau bước vào đình. Thiếu nữ nọ cười dịu dàng, ba loli đang cúi mặt khóc trong lòng Tạ sư bá thấy thiếu nữ thì quen hơi nhào tới nắm váy cô ta, nhao nhao gọi Thanh Sương sư tỷ, Thanh Sương sư tỷ.

"Hảo sư muội, Mỹ sư muội và Lệ sư muội, chẳng phải đã nói lớn lên muốn thành đạo lữ của Tạ sư thúc các muội ư? Thế thì không được khóc nhe ~ Bằng không, sư phụ tỷ không thích các muội, không cho các muội làm đạo lữ của mình đâu ~" Thiếu nữ ngồi xổm xuống, ôm cả ba loli rồi chùi cái mũi ửng đỏ vì khóc của từng đứa, giọng ngập tràn thương yêu.

Lần đầu và lần thứ hai gặp mặt quá khác nhau, đến nỗi Giang Trùng phải ngỡ rằng mình đã nhận nhầm người, có khi thiếu nữ này là chị em gì đó với cái cô lần trước.

Ngay hôm Giang Trùng mới đến sơn phái Dung Trần, lúc tam sư tỷ Trịnh Dao đưa cô về đình Bạch Tín cũng đã gặp một cô gái trên đường, cô gái đó thái độ chảnh xanh chín gì, còn chê cô nửa đực nửa cái, Giang Trùng nhớ tam sư tỷ giới thiệu tên cô ta là Hứa Thanh Sương, không lần đi đâu được. Vẫn cậu thiếu niên này theo sau. [Read more...](#)

Nhưng xem thái độ hôm đối chọi với tam sư tử và thái độ hôm nay của cô ta, chắc, khác xa.

"Nên ba sư muội phải ngoan, không được khóc... ha." Hứa Thanh Sương áo xanh dịu dàng dỗ được một nửa, chợt trông thấy Giang Trừng đang ngồi bên bàn đọc sách trong góc, mặt mày biến sắc ngay, biểu cảm cứ như táo bón, âm cuối của lời dỗ dành dịu dàng kia gượng gạo trúc trắc lắm thay.

Ba loli không nhận ra vẻ mặt kỳ lạ của Thanh Sương sư tử bọn nó, đưa nào đưa nấy bịt mắt cam đoan.

"Vâng, bọn muội không khóc nữa ~"

"Bọn muội đã lên bảy rồi, còn khóc nhè thì mất mặt lắm."

"Là nhị tử bắt đầu trước đấy ạ! Muội nín rồi!"

Giang Trừng đứng dậy bước sang, cười chào: "Thanh Sương sư tử?" Ngó bản mặt thối hoắc nhưng lại như dè chừng gì đó, không dám trả treo của Hứa Thanh Sương, nụ cười của Giang Trừng càng chân thành hơn. "Thì ra Thanh Sương sư tử là đệ tử của Tà sư bá, lần trước gặp mặt thất lễ quá rồi."

"Trừng Trừng sư diệt đã gặp Thanh Sương rồi à?" Tà sư bá lấy làm ngạc nhiên.

Giang Trừng: Trừng Trừng sư diệt là kiểu xưng hô gì nữa...

Thấy vẻ mặt chả đẹp đẽ gì của Hứa Thanh Sương, Tà sư bá như chợt sáng tỏ điều gì, khẽ cau mày. Nhưng ông không lập tức tra hỏi, chỉ giới thiệu Hứa Thanh Sương và thiếu niên áo lam - cái bóng lạng lẽ sau lưng cô nàng với Giang Trừng: "Đây là hai đệ tử của ta, nhị đồ nhi Hứa Thanh Sương, tiểu đồ nhi Hứa Tố Tề."

Rồi Tạ sư bá lại bảo hai người: "Trùng Trùng sư diệt là đệ tử mới của tiểu sư thúc các con, các con là sư tỷ sư huynh, phải yêu thương sư muội nhiều vào."

"Vâng, sư phụ." Hứa Thanh Sương mặt thối, bất đắc dĩ đáp lại, còn Hứa Tố Tề áo lam dè chừng sắc mặt của Hứa Thanh Sương, thấy cô đã trả lời mới thở phào, ngoan ngoãn dạ vâng.

Giang Trùng không dằn dai, cùng đọc một quyển linh tự với ba chị em loli Xinh Đẹp Quá, Hứa Tố Tề cũng bị Tạ sư bá đuổi sang chỗ họ, bảo cậu dạy linh tự cho cả bốn. Còn Hứa Thanh Sương thối mặt được Tạ sư bá hiền lành gọi sang một góc đàm đạo cuộc đời.

Cái đình cũng chỉ rộng bấy nhiêu thôi, bọn Giang Trùng ngồi chỗ mấy cái bàn bên trái, Tạ sư bá và Hứa Thanh Sương thì ở mé phải, chỉ cần để ý thì sẽ nghe được họ nói gì. Thế là mấy đứa ngồi học bên đây dựng thẳng lỗ tai lên nghe bên kia nói chuyện.

Tạ sư bá thở dài bảo: "Thanh Sương, con lại vô lễ với Dao Dao sư tỷ rồi?"

Hứa Thanh Sương không đáp.

Tạ sư bá bắt đầu càu nhàu: "Ta cũng đã nghe chút chuyện về huynh trưởng và Dao Dao sư tỷ của con, ngoài hai đương sự ra, người ngoài chúng ta sao rõ được sự thật thế nào, huynh trưởng đã không để bụng, tội gì con cứ phải giữ rịt không buông? Con khó chịu, thấy con như vậy, huynh trưởng và Dao Dao sư tỷ của con cũng chẳng vui vẻ gì. Ta nhớ hồi bé, con thích Dao Dao sư tỷ nhất, giờ thành thế này, thực khiến những người quan tâm đến các con như bọn ta lo lắng."

Hứa Thanh Sương không tìm được buột miệng: "Dù có ra sao, cô ta cũng không nên tổn thương ca ca con!"

Tạ sư bá đặt tay lên trán cô, "Chuyện tình cảm, nếu có một người tổn thương thì người còn lại cũng chẳng thể nào vô sự, như ta đã nói, chúng ta rốt vẫn chỉ là người ngoài cuộc, sao định luận nổi chuyện họ chứ? Thanh Sương còn bé, hôm nào đây gặp người trong lòng sẽ hiểu thôi."

"Nhưng con..."

"Thanh Sương ngoan nào, đừng để huynh trưởng con lo nghĩ, tháng này lại có thư gửi từ Thương Nguyên đến, nó vô cùng lo lắng cho con, nếu Thanh Sương vẫn không nghe lời, rắn mãi không sửa, lúc hồi âm huynh trưởng con, ta sẽ kể chuyện con lại lục đục với Dao Dao sư tỷ đấy."

"Đừng mà sư phụ! Sức khỏe của ca ca vốn đã không tốt, đừng để huynh ấy lại nhọc nhằn vì con!"

"Biết thế thì con cũng tự kiểm điểm lại mình đi thôi. Thanh Sương, đồ nhi ngoan, nào, giờ tay hứa với sư phụ, lần sau gặp Dao Dao sư tỷ sẽ không gây sự nữa, sẽ lễ phép hơn, và sẽ xin lỗi vì trước đó mình đã thất lễ."

Hứa Thanh Sương cứ như con mèo bị điểm trúng tử huyệt, dùng dằng giờ một tay lên, lí nhí hứa rồi hờn dỗi: "Sư phụ, con không còn là trẻ nít nữa."

"Con mới bao lớn chứ, không phải trẻ nít thì là gì, với sư phụ thì đứa nào cũng đều là trẻ nít cả, dù có tu đến Kim Đan Nguyên Anh hay thậm chí đại thành Độ Kiếp, cũng vẫn chỉ là trẻ nít. Mà đã bảo mình không còn là trẻ nít, thế tại sao lại giờ thói trẻ nít ra. Thôi, lát nữa đi đưa quà xin lỗi Dao Dao sư tỷ, phải chân thành, tự mình làm mẻ bánh, loại lần trước sư phụ dạy con ấy, khá lắm. Làm nhiều một chút cho cả Trừng Trừng sư muội nữa, con là sư tỷ mà không tặng một món quà gặp mặt nào thì không hay."

"Con biết rồi sư phụ." Hứa Thanh Sương ảo não.

"Kể ra thì Thanh Sương cũng đã luyện đến Dung Hợp trung kỳ rồi phải không? Khá lắm, không lười biếng, sư phụ sẽ thưởng, con muốn gì nào?" Tạ sư bá cười ha hả vỗ tay với mấy đứa đồng tai thật cao bên kia, cũng bảo Hứa Tố Tề: "Tố Tề cũng thế, muốn quà gì, chỉ cần sư phụ có là được."

Xem ra đây không phải là lần đầu Hứa Tố Tề và Hứa Thanh Sương được sư phụ tặng quà, ngay cả Hứa Tố Tề im lặng này giờ cũng phải bắt đắc dĩ thưa: "Sư phụ, bọn con thật chẳng còn là trẻ nít nữa."

Tạ sư bá: "Rồi rồi rồi, Tố Tề và Thanh Sương đều không còn là trẻ nít nữa, vậy các con thích quà gì nào ~"

Ba chị bé giả vờ học chữ bên kia không kìm được tiếng cười khúc khích rồi lại vội vàng bịt miệng, gắng ra vẻ nghiêm túc. Giang Trường thì chẳng nín nhịn làm gì, cứ hể muốn là cô cười thôi, Hứa Thanh Sương nghe tiếng, ngoái đầu lườm một cái.

Thực ra Giang Trường khá ngưỡng mộ cô ta, trong trí nhớ của cô, người duy nhất sẽ nói chuyện với cô như thế chỉ có mẹ mình, tiếc rằng bà mất quá sớm. Nhìn sư phụ người ta như vú em rồi xem lại sư phụ mình, Giang Trường xác định, đại sư đang dìu cô.

Hiện Giang Trường đang học hai môn ở đây, một là kiến thức căn bản về côi tu chân, giáo viên: Tạ sư bá. Tạ sư bá dụ dàng này là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, cao thâm hơn sư phụ Bạch Nhiễm Đông của cô, dạy mở kiến thức căn bản hơn cả căn bản này mà chẳng có vẻ gì là phiền hà, các loại sự tích điển cố hể muốn là tuôn, bài giảng sinh động thú vị, không khiến học trò cảm thấy khô khan nhàm chán, dù có là trẻ con hiếu động cũng vẫn vui vẻ nghe giảng.

Nhìn Tạ sư bá gọi chị bé loli đứng dậy trả lời một câu hỏi cực dễ, sau đó vui vẻ khen cô bé, Giang Trường càng có cảm giác như mình đang học

mẫu giáo.

Ngoài kiến thức căn bản còn môn rèn chữ, chữ phải rèn ở đây không phải là chữ bình thường, mà là một loại sách linh tự, tổng cộng có một ngàn linh tám chữ, chế bùa luyện khí luyện đan hay tu luyện gì cũng phải xài loại linh tự này.

Tuy là món vô cùng căn bản, nhưng những người tu luyện nhuần nhuyễn chỉ cần dùng tay lẳng không viết chữ là đã có thể thành chiêu cực mạnh, đây là sách linh tự căn bản nhất, người mới nhập môn đều phải học. Ba chị bé đã học xong, mỗi ngày đều phải ôn lại, còn Giang Trùng, dù gì cũng đã là người lớn, lại còn khá sáng dạ nên chả khó khăn gì mấy, nhưng học linh tự không như học chữ bình thường, bắt buộc phải nhớ như in, nhớ đến mức quen thuộc, đặt bút không chút chần chừ, chỉ có vậy thì chữ mới lóe sáng, chữ lóe sáng mới gọi là biết là thuộc.

Giang Trùng chăm chỉ học chữ, chữ nào không biết sẽ hỏi Tà sư bá hoặc bọn Hứa Thanh Sương, Hứa Tố Tề, hai người này đã là tu sĩ Dung Hợp kỳ, ghê gớm hơn Giang Trùng chưa lên cả Trúc Cơ nhiều. Ngay cả ba chị bé loli mới lên Trúc Cơ cũng được dịp chỉ bảo Giang Trùng vài chữ.

Ba sư tỷ loli tranh nhau dạy tiểu sư muội mới tới, quên cả học chữ phần mình, chỉ lo xoắn xuýt quanh Giang Trùng, chỉ một câu em một câu giảng giải cho cô, mách cô phải viết thế nào mới ổn. Tà sư bá đứng ngay sau lưng cả bọn, chốc thì chỉnh lại chỗ sai, chốc lại hướng dẫn hai đệ tử nhà mình tu luyện những thứ cao thâm hơn.

Ba thầy trò họ áp dụng cách thức một hỏi một đáp, Giang Trùng nghe chừng hai câu hỏi đã nhận ra mình hoàn toàn chả hiểu gì, đành tiếp tục vùi đầu nghiên sách linh tự căn bản nhất dưới sự giúp đỡ của ba chị bé.

Giang Trùng một ngày thuộc năm mươi linh tự, được Tà sư bá khen một hồi, tặng cả một đóa âm bút -- chính tay Tà sư bá trồng. Ba chị bé loli

cũng có phần, khắp khởi cài lên tóc. Xong việc còn đòi giặt bông búp vào tai Giang Trùng, Giang Trùng cân nhắc độ "dễ nhìn" của gương mặt giai đẹp và bông búp cặp bên tai, đảo mắt ngó lơ ba loli.

Nhưng Hứa Thanh Sương lại thúc cho một đòn, cô ta trợ sức ba loli, dữ tợn hung tàn cắn đóa dâm bụt thắm tươi lên đầu Giang Trùng, còn thắt một cái nút to, tháo không được.

Tạ sư bá cười cười ngắm đồ đệ và sư diệt nhốn nháo, chẳng định ngăn cản. Thực ra, thế hệ nào cũng sẽ gom các đệ tử hòm hòm tuổi nhau của sư huynh muội lại dạy chung, có thể thì sau này bọn nhỏ mới đoàn kết hơn. Đương nhiên, lý do quan trọng nhất chính là thế hệ nào cũng sẽ có kẻ lười dạy đệ tử và người ưa nhọc công làm vú em.

Giang Trùng học mẫu giáo ở sơn phái Dung Trần, còn Thanh Đăng đại sư ở chùa Thượng Vân thì chẳng được nhàn nhã như cô. Trước đó phải mất hơn nửa tháng mới đưa Giang Trùng đến nơi, một mình anh thì chả cần tới nửa tuần trà đã về đến chùa Thượng Vân.

Đến nơi, Thanh Đăng đại sư không làm tăng quét dọn dưới gốc hạnh cổ nữa mà một mình vòng ra sau núi.

Sau núi chùa Thượng Vân là một nơi nguy hiểm chẳng kém tứ đại hung địa - đầm Quỷ Trảo, rừng Mê Vụ, thung lũng U U và đất Táng. Mới đầu xây chùa Thượng Vân ở đây cũng là để trấn mảnh đất đại hung này -- khe nứt Ma Khí. Bên trong khe thường có các loại ma vật âm sát sinh sôi tự nhiên, cũng có ma vật ở thế giới bên ngoài xông vào hòng xâm nhập nhân gian, toàn bộ đều bị phạt khí cuộn cuộn phong ấn sau núi.

Nơi đây tịnh không bóng cỏ, môi trường sống cực xấu, người phạm đến đây sẽ bị khí ma sát dạng sương mù xói mòn thành xương trắng chỉ trong một hơi thở, dù có là tu sĩ bình thường cũng sẽ chẳng trở tay kịp, bị ma sát hấp thụ chỉ còn xác rỗng sau vài hơi thở.

Thanh Đăng đại sư đến sau núi, trụ trì Thù Ấn đã chờ sẵn ở đấy cùng thú cưng mèo đen chễm chệ trên đầu, bên tay bày bộ kỷ trà gĩa vớ bừa theo, đang thông thả nhẩn nha phẩm trà.

"Sư thúc đến hậu sơn, nghĩa là y lại sắp ra rồi nhỉ. Tuy không phải lần đầu tiên, nhưng gần đây ma khí ở khe nứt hậu sơn sôi trào cực lực, sư thúc phải cẩn thận hơn nhé." Thù Ấn híp mắt bảo.

Với ánh mắt từ bi và vẻ mặt bình thản, Thanh Đăng đại sư gật đầu với gĩa, sau đó, tấm áo tăng trắng muốt chậm rãi bước vào khe nứt đỏ thẫm. Ánh vàng lóe lên, sắc đỏ sậm nuốt chửng áo trắng.

Thế giới trong khe nứt là một đồng hoang đất đỏ, không khí đỏ nhạt mơ màng, bầu trời lập lờ sáng, chốc chốc lại dậy tiếng rít tiếng hí hoang mang lòng người. Thanh Đăng đại sư như một ngọn đèn, phát quang màu vàng trên người cực kỳ bắt mắt, những bóng đen vây quanh anh hề chạm vào phát quang sẽ gào thét rồi biến thành bụi đỏ. Nhưng dù biết là nguy hiểm, những con quỷ cắc kè xem ăn uống cắn nuốt là bản năng ấy vẫn không từ bỏ, quanh quẩn gần bên, lom lom nhìn Thanh Đăng đại sư.

Thanh Đăng đại sư như không trông thấy chúng, sải chân không nhanh không chậm, vững bước đến ngồi trước một tảng đá to đã bị xói mòn.

Lặng lẽ ngồi được một lúc, anh lại dứt khoát phúi bụi trên tảng đá rồi nằm dài xuống nhắm mắt, như định ngủ.

Trước đó, rất nhiều bóng đen la đà trong không khí vì phát quang nồng hậu trên người anh mà không dám đến gần, nhưng dần dần, chúng lại phát hiện phát quang lấp lánh kia yếu đi, thậm chí sau rốt còn biến mất.

Sau khi người nằm trên tảng đá to mất phát quang hộ thể thì nom vừa vô hại vừa ngon lành, với các tiểu quỷ dập dềnh này, đây là thời cơ tốt nhất để ăn thịt anh. Vì thế bóng đen ùn ùn thét gào bao vây lấy Thanh Đăng đại sư, sốt ruột chia chác máu thịt anh.

Thanh Đăng đại sư nằm đấy chột mở bừng mắt, đôi mắt vốn thanh tịnh kín đáo lại đỏ như máu, mi mày từ bi chất chứa ý nhị khó tỏ bằng lời. Thanh Đăng đại sư bây giờ, tuy mặt mũi vẫn hệt Thanh Đăng đại sư ban nãy, nhưng ai nấy nhìn thấy cũng sẽ tưởng là hai người khác nhau. Một thanh khiết tự chủ, như gió mát trăng sáng; một đầy đặc hỗn mang, như đầm lầy ăn thịt người.

Những ngón tay thon dài tóm lấy một tiểu ma đang hoảng hốt giãy dụa, môi đỏ mấp máy, nuốt non nửa tiểu ma vào bụng.

"Dở quá, mấy thứ trong này vẫn cứ dở như vậy."

Y vừa dứt lời, cơ thể của tiểu ma hóa thành bột vụn. Bàn tay biếng nhác buông bên người, chộp bừa bóp nát một con tiểu ma, chuỗi Bồ Đề Tử trên tay phủ một lớp bụi, ảm đạm.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Một Người Khác

Thời khắc này Thanh Đăng đại sư biến thành một người hoàn toàn khác, gương mặt từ bi với nụ cười nhẹ vốn có trở nên đầy tà khí bởi đôi mắt híp khê, y biếng nhác ngồi đấy, thi thoảng lại túm lấy rồi nghiền nát những tiểu ma đen ngòm đang rít gào chung quanh, có vẻ rất hăm dọa.

Trông như một người đàn ông khép hờ mắt ngơi nghỉ, nhưng thực ra y đang rà soát trí nhớ của Thanh Đăng.

Vẫn mang tên Thanh Đăng, cũng tồn tại trong cơ thể này nhưng lại có suy nghĩ và nhận thức riêng, thế nên không thể xem y là một Thanh Đăng hoàn chỉnh, thậm chí nếu bàn về tính cách, có thể nói rằng y là một người hoàn toàn khác với Thanh Đăng.

Chỉ có thể xem y là tổ hợp một nhân cách khác của Thanh Đăng — nhân cách này đến từ mảnh tối trong tâm hồn anh, là phần cực ác.

Y xuất hiện từ rất nhiều năm trước, lúc Thanh Đăng dùng cơ thể mình độ hóa quá nhiều u ma. Khi ấy Thanh Đăng vẫn chỉ là một thiếu niên, độ hóa bao nhiêu u ma như thế nghe có vẻ rất oách, nhưng anh hãy còn rất trẻ, chẳng tài nào chịu nổi sự cám dỗ của chúng, hình thành tâm ma, thế là y xuất hiện.

Là nhân cách đại diện cho phần tà ác, thế nên cứ hễ xuất hiện là y sẽ làm một số việc không tốt cho lắm. Khởi nghĩ cũng biết, Thanh Đăng ắt chẳng để mặc y, dù cả hai vốn là một. Vì lẽ đó mà mỗi lần xuất hiện, y đều sẽ thấy mình đang ở đây, ác địa ngăn tách vô vàn u ma ô trọc.

Bên ngoài có phong ấn do Thanh Đăng giăng, y không thoát nổi, trước khi trở về lại là Thanh Đăng thì chỉ có thể ở đây. Y đã thử rất nhiều lần, lần nào cũng thất bại, nếu muốn ra ngoài thì chỉ còn cách đợi Thanh Đăng kia thức tỉnh, tự phá phong ấn đi ra. Y bị Thanh Đăng nhốt ở đây nhiều lần rồi, mỗi khi Thanh Đăng cảm nhận được y sắp tỉnh sẽ đến đây đón lỏng, y không còn nhớ nổi số lần mình tỉnh dậy ở chốn này nữa.

Nơi này chẳng thay đổi gì sau bao nhiêu năm, khô cằn buồn tẻ lại xấu xí, ngoài ma ra thì còn mùi thum thum vật vờ trong không khí, thực lòng mà nói, cứ bị nhốt mãi ở chỗ chán òm này, chẳng được làm chuyện gì thú vị, chẳng được ăn món gì ngon ngon, y sắp chẳng thèm thức tỉnh nữa rồi. Cũng như Thanh Đăng không muốn cho y xuất hiện, nhưng bó tay thôi, họ đều rõ rằng đến một thời điểm nào đó, y sẽ phải thức tỉnh, chẳng cách nào khống chế hay ngăn cản.

Lúc y tỉnh giấc, việc duy nhất có thể làm để giết thời gian chính là rà soát ký ức của Thanh Đăng. Lúc ngủ say trong cơ thể Thanh Đăng, y không thể biết được Thanh Đăng đã gặp những chuyện gì, chỉ đến khi tỉnh dậy, cơ thể này là của mình, y mới có thể xem ký ức của Thanh Đăng như thường thức một màn kịch, rồi xoi mói bình luận một phen.

Thanh Đăng là một người chẳng thú vị gì cho cam, phần lớn những chuyện anh ta gặp phải cũng chán òm, y xem mãi cũng nhàm, xem rồi lại thấy thôi đánh một giấc còn thú vị hơn, nếu tỉnh lại vẫn cứ đang ở đây thì xem tiếp, chán chường giết thời gian.

Gã hòa thượng Thanh Đăng này sống mà dạ trong như nước, thấu tỏ hồng trần, chẳng dính khói lửa nhân gian, cứ như tức khắc sẽ phi thăng thành phật, từ trước đã thế, bao nhiêu năm nay vẫn vậy. Người ta khao nhau nước chảy đá mòn, nhưng Thanh Đăng chính là một viên sỏi đục không thành lỗ. Y nhìn bản mặt phổ độ chúng sinh của Thanh Đăng trong ký ức, vô thức ngáp dài.

Nhưng lần này có vẻ không quá giống đạo trước, vì y ngạc nhiên phát hiện một chuyện chưa từng xảy ra trong ký ức Thanh Đăng, kể từ khi y tồn tại.

Gã lừa trọc Thanh Đăng có trái tim cứng như kim cương này, thế mà lại phá giới rồi.

Tuy chỉ là bị ép.

Chuyện này kể cũng khéo, Thanh Đăng nhận được một phong thư cầu cứu, một gia tộc tu chân xa xôi ở đất bắc suýt đã bị diệt bởi một tu sĩ Phân Thần kỳ sa vào ma đạo, gia tộc ấy cũng có đôi phần gọi là dây mơ rễ má với Thù Vọng – đồ đệ duy nhất của Thanh Đăng, cộng thêm việc tháp Trấn Ma đạo gần đó không có “khách mới”, Thanh Đăng cảm thấy cần phải bổ sung thêm, bèn lên đường.

Nhưng cứ cách một khoảng thời gian, lúc khí tà sát trong cơ thể phát tác là anh ta lại không thể sử dụng linh lực, tu sĩ Phân Thần kỳ kia cũng khá lì đòn, cứ bám rịt lấy Thanh Đăng, chẳng những dằng dai đến thời điểm tà sát phát tác mà còn khiến anh bị thương không nhẹ, không thể về chùa Thượng Vân ngâm suối Vô Cấu kịp, giữa đường đã mất hết pháp lực.

Tình huống ấy nếu xảy ra vào ngày thường thì cũng chả có gì đáng nói, Thanh Đăng vẫn luôn rất khiêm tốn, đạo sĩ qua đường mười người hết chín rưỡi không biết anh là Thanh Đăng đại sư nổi danh khắp cõi tu chân.

Nhưng thói đời thường oái oăm thế đấy, Hoàng Thiên đạo nhân – một kẻ thù đã từng xích mích với Thanh Đăng đại sư tìm đến, chọn đúng thời cơ tính chơi một cú nhục mặt anh.

Thanh Đăng đã bắt biết bao yêu quý xà thần, bọn bị nhốt trong cái tháp tháp Trấn Ma đó đều là tác phẩm của anh, bởi thế, số người anh đặc tội phải cũng chả ít. Nhưng số kẻ có gan đến báo thù anh lại hơi hiếm, và

bấy nhiêu năm nay cũng chả một mống nào báo thù thành công, khéo thay ngay lúc này lại đụng phải một tên.

Theo y, lão Hoàng Thiên đạo nhân này cũng ngu quá đi thôi, đã có xích mích với Thanh Đăng, lại gặp dịp ngàn năm có một này thì cứ ra tay giết phứt anh ta đi cho xong, đỡ đêm dài lắm mộng, để lại hậu họa.

Nhưng không, Hoàng Thiên đạo nhân lại cứ muốn tìm cách sỉ nhục Thanh Đăng để thỏa mãn cái sự biến thái của mình trước cơ. Chả biết đi đâu moi được một con ma lem xấu quắc, thuốc cả cô ta và Thanh Đăng, định khiến Thanh Đăng đại sư – Thượng Vân phạt tử nổi danh khắp cõi tu chân phải phá giới, rồi trong lúc anh ta đau khổ tột cùng mới giết.

Tiết nỗi Hoàng Thiên đạo nhân dứt thuốc quá liều, cô xấu kia không chống nổi lăn ra chết. Nhưng sau đó, cô xấu vốn đã chết rồi lại tỉnh dậy, còn làm theo ý của Hoàng Thiên đạo nhân, cưỡng bức Thanh Đăng.

Dẫu có là y cũng phải sững sờ bởi hành động này, vẻ mặt biếng nhác chột thành thảng thốt, đôi mắt khép hờ tròn to, phải mất một lúc mới nằm trở xuống.

Đối diện với gương mặt lem luốc và cơ thể bấy nhầy của cô xấu kia, muốn chống cự để giữ lại nguyên dương không thể mất nhưng lực bất tòng tâm mà Thanh Đăng lại bình tĩnh như không.

Lúc đầu, y hả hê khi Thanh Đăng gặp phải tình huống này, tỉnh ra rồi mới biết ấy cũng là mình, lập tức lại thấy tâm tình phức tạp, hơi khó chịu.

Thanh Đăng không như người bình thường, đến cả một nhân cách sinh ra bởi ác niệm như y còn dám tự nhận mình hiểu buồn vui mừng giận hơn cả Thanh Đăng. Với một hòa thượng giữ thanh quy giới luật mà nói, phá giới là một chuyện rất nghiêm trọng, nhưng hành vi của Thanh Đăng lại khiến mọi thứ trở nên nhẹ tênh, bị cô xấu đè lên, không thể phản kháng vì

thuốc, nhưng từ đầu đến cuối anh chẳng tỏ vẻ gì đặc biệt, chẳng giống đang làm chuyện ấy tý nào.

Hòa quyện với Thanh Đăng rồi bấy bậ thế nào lại dẫn được khí tà sát trong cơ thể Thanh Đăng sang người mình, cô xấu kia cũng chả phải người bình thường. Nếu là người thường, chưa làm đến cuối đã chết vì cơ thể nổ tung bởi khí tà sát rồi.

Sau đó, Thanh Đăng dắt cô xấu... à gọi là cô đẹp giai thì đúng hơn, cùng về chùa Thượng Vân, dọc đường khá khoan nhượng cô ta, còn để cô ta ở lại Thượng Vân ba tháng, đề thăng tư chất, tẩy rửa linh căn và gửi gắm cô đến nơi chốn tốt.

Nếu không dễ dàng hiểu thấu suy nghĩ của Thanh Đăng, chỉ e y cũng sẽ cho rằng Thanh Đăng hòa thượng tự dừng mở mang đầu óc, hiểu thế nào là yêu đương rồi. Nhưng trên thực tế, Thanh Đăng chỉ nghĩ rằng ‘Chuyện này mình làm được, và đã muốn làm thì cứ làm đại thôi’, đơn giản thế đó, chẳng lý do gì.

Hòa thượng này trước giờ là thế, hễ tự dừng muốn là làm, người ngoài chỉ thấy anh ta thâm sâu khó hiểu, thực ra nhiều lúc anh ta chẳng suy nghĩ gì ráo, kẻ nào cứ đoán tới đoán lui mới là tự làm khó mình.

Rốt cuộc cũng đã tìm được thú vui, y cong môi cười cười, thực ra cảm giác khi làm chuyện ấy không tệ chút nào, trước đây sao y không biết đường mà thử nhỉ, tiếc ghê. Thôi thì đợi cơ hội lần sau, y có thể tìm cô xấu kia thử thêm vài cú, dù gì Thanh Đăng hòa thượng cũng đã mất thân đồng tử, chắc hem để ý chuyện mình ấy thêm mấy lần đâu.

Y ác ý suy nghĩ, tốt nhất là Thanh Đăng hòa thượng đừng để y có cơ hội rời khỏi đây, bằng không, y sẽ “báo đáp” thật hậu vì đã tận tâm nhốt mình lâu như vậy.

À, y rất muốn ngắm cảnh Thanh Đăng hòa thượng đây đưa với người khác, không thoát thân nổi, thật đấy.

.....

“Ách xì.” Giang Trùng hắt hơi, không kìm nổi đưa tay xoa mũi, nhận được ánh mắt quan tâm lo lắng của Tạ sư bá bên cạnh.

“Trùng Trùng sư diệt sao thế? Bị cảm rồi à? Ta đã bảo con mới bây lớn thôi, tàn tảo thế này làm gì, dù có chăm chỉ cũng phải có mức độ, tối về phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng cứ mãi chấp nhất chuyện mau chóng đề thăng tu vi, cái đó không gấp được, đừng lúc nào cũng nghĩ rằng mình bây giờ mới bắt đầu tu luyện thì chậm hơn các sư huynh sư tỷ khác, nếu muốn tu đạo trường sinh thì không thể nóng vội được đâu...”

“Vâng vâng vâng, con biết rồi Tạ sư bá ơi, con sẽ ngủ sớm dậy sớm luyện tập thêm, người an tâm.” Giang Trùng đổi giọng, chỉ về một hướng, “Tạ sư bá người xem, Thanh Sương sư tỷ lại đang bắt nạt Tổ Tề sư huynh rồi!”

“Hả?” Tạ sư bá ngoái đầu, khéo thay lại thấy Hứa Thanh Sương vừa nhấc tay ra khỏi đầu sư đệ, ông tạm bỏ qua Giang Trùng, bước tới rầy đồ đệ nhà mình.

Giang Trùng bị Hứa Thanh Sương lườm lên vài phát cũng chẳng để bụng, còn cười trả cô ta một điệu cực kỳ đáng ghét, Hứa Thanh Sương nguýt muốn lòi mắt luôn. Cái đạo dẫn họa về đông ấy à, Giang Trùng am hiểu lắm.

Giang Trùng thực sự chả thể chịu nổi xì tai vú em và cái tật cầu nhàu của Tạ sư bá, thôi thì sư phụ ai người đó tự giải quyết. Giang Trùng khoái trá suy nghĩ, tay lưu loát viết vài linh tự, sau nét cuối cùng thì chữ lóe sáng, cho thấy mấy con chữ này là hoàn hảo.

Giang Trùng ngấm chúng với vẻ hài lòng, nhắc bút chuẩn bị viết tờ tiếp theo.

Bấy giờ một bóng người bước qua cầu, là tam sư tử Trịnh Dao của Giang Trùng. Tay nâng ấm sứ trắng be bé để trước người, tay chấp sau lưng, thông dong lướt đến. Hôm nay chị ấy vẫn toát lên khí chất thanh quý ưu thương, giữa hàng mày là điệu buồn man mác, ánh mắt lại sáng trong tỏ tường. Vừa mâu thuẫn vừa thu hút.

Vừa trông thấy chị, Hứa Thanh Sương vốn đang cười mỉm đã hừ khê một tiếng xoay phắt đầu đi, nể sư phụ đang ở đây mới không tỏ thái độ với Trịnh Dao.

Chào Tạ sư bá xong, Trịnh Dao đặt ấm sứ trắng be bé lên bàn của Hứa Thanh Sương nhưng không nhiều lời, xoay sang đánh tiếng với Hứa Tổ Tề, sau đó đón lấy ba lolita nhào vào lòng mình.

Ba chị bé vừa đòi gả cho Tạ sư thúc kia lập tức kéo tay áo Trịnh Dao làm nũng, hỏi tại sao lâu lắm rồi không đến thăm bọn nó, chị Đẹp hiếu động nhất còn thét đòi gả đến đỉnh Bạch Nhãn của Trịnh Dao, ai nấy nghe mà dở khóc dở cười.

Nhốn nháo một hồi, Trịnh Dao gọi Giang Trùng: “Tiểu sư muội thu dọn đồ đạc đi, sư phụ bảo ta đón muội về điện Hàn Sơn.”

“Hả? Sao vậy ạ?” Giang Trùng thắc mắc, nhanh tay gom đồ.

“Đại sư huynh đã về được mấy ngày, sư phụ bảo sư đồ chúng ta nên tổ chức một bữa tiệc nhỏ, hoan nghênh muội gia nhập dãy Bạch Linh.”

Giang Trùng lảng máng nhớ lại trước đó đã nghe tam sư tử nhắc qua, nhưng — “Nhị sư tử vẫn đang bế quan luyện đờn mà? Mình không chờ chị ấy ạ?”

Trịnh Dao lắc đầu, “Chả biết khi nào nhị sư tỷ mới xuất quan, cứ mặc tỷ ấy, chờ tỷ ấy xuất quan, chúng ta lại tụ tập lần nữa là được.”

Giang Trừng cúp học một cách quang minh chính đại, nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng “buổi tiệc nhỏ của các tu sĩ” lại là thế này. Đã bảo xa hoa lộng lẫy rình rang cao cấp lắm cơ mà?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Dìm Sư Huynh

BUFFET THỊT NƯỚNG.

“Dao Dao, đám đệ tử thủ ngoài cổng giao con nhé.” Bạch Nhiễm Đông vẫn đang cười nhưng giọng lại khá nghiêm, ánh mắt bén như dao, nét sắc sảo trời sinh khiến tất cả đều phải im lặng.

Tam sư tử Trịnh Dao gật đầu đáp: “Vâng, sư phụ.” Chị tháo chiếc huyên cổ mình thường ve vuốt bên eo, đưa lên môi. Cùng điệu thổi của chị, một âm thanh tựa tiếng côn trùng, tiếng thầm thì sâu kín lọt tai, ban đầu nhỏ nhẹ, sau lại lạ lùng hơn, lên bổng xuống trầm, ý nhị khó tả. Không chói tai, song lại khiến người nghe rung mình.

Giang Trừng lặng im đứng đấy, chỉ ngẩn ngơ giây lát đã tỉnh lại, nhưng toán đệ tử áo tím tuần tra canh gác ngoài một khu vườn thì đờ ra, động tác rề rà hơn, cuối cùng chỉ biết chôn chân tại chỗ, trợn tròn đôi mắt đờ đẫn như cọc gỗ.

Trịnh Dao ngừng thổi, mỉm cười, đuôi mắt nhướng khê, bày tư thế mời. Vài sợi tóc xước bên má rơi xuống khóe môi, tao nhã vô cùng.

Bạch Nhiễm Đông hài lòng gật gù, nói với ba đệ tử: “Rồi, mình đi.”

Bạch Nhiễm Đông đi trước, kế bên là đại sư huynh lạnh lùng ít nói, Trịnh Dao và Giang Trừng đang ù ù cạc cạc theo sau.

Rõ đã bảo cô trò cùng tổ chức tiệc nhỏ, thế mà tận lúc trăng treo giữa trời, nàng sư phụ khó lường kia mới bí hiểm bảo tới giờ rồi, sau đó xách ba

đồ đệ đến ngọn núi này. Chả nói thêm gì đã núp vào góc sai tam sư tử Trịnh Dao không chế đệ tử tuần tra khu ấy, chả có vẻ gì là đang làm việc tốt.

Bữa cơm thân mật quây quần thường thấy biến đi đằng nào rồi? Giang Trùng cảm thấy, buổi liên hoan mừng nhân viên mới vào công ty trong trí tưởng tượng của cô đã đi về nơi xa lắm. Thắc mắc trong lòng nhưng Giang Trùng lại không đánh tiếng hỏi thẳng sư phụ và các sư huynh sư tử đang rất ư là nghiêm túc kia, chỉ lặng lẽ quan sát suy đoán.

Rất nhanh sau đó, cô đã có đáp án.

Bốn sư đồ lướt qua các đệ tử đơ như cây cơ kia, bước vào một khu vườn có tên là ‘Hữu Linh’. Vừa đến nơi, Bạch Nhiễm Đông đã giơ tay bấm quyết, không khí thoáng xao động, chiếc lưới to lấp lánh ánh tím nhạt rúm rỏ một hồi, rồi lại hóa vô hình.

Bạch Nhiễm Đông tặc lưỡi, nói: “Đại sư huynh gác ngày càng nghiêm thật rồi, nhưng cũng chỉ đến thế thôi.” Nàng phất hai tay, kéo một dây lụa trắng dài, thể lụa như rồng, vọt lên vài bận đã luôn được vào lưới tím, chỉ trong giây lát, chiếc lưới đã biến mất. Lưới vừa rách, luồng hương thơm thoang thoảng mát lạnh phà đến, ai nấy phấn chấn hẳn.

Cắt lụa, Bạch Nhiễm Đông hớn hờ xông lên dẫn đầu, vừa đi vừa ngó dáo dác, thở than luôn: “Bằng một thời gian không đến, khu vườn này của đại sư huynh ngày càng nhiều món ngon rồi.” Nàng ngoảnh lại cười với Giang Trùng, “Trùng Trùng ơi, chuyến này con sướng miệng rồi nhé!”

Giang Trùng đã lờ mờ hiểu ra vì sao sư phụ lại lén lút tới đây. Khu vườn này là của đại sư huynh của sư phụ, sư phụ rõ đã đến mà chưa được chủ nhân cho phép, lại vẫn tỏ ra ung dung quen thuộc, rành rành chẳng phải lần đầu.

Thế này ổn thật chứ? “Yêu thương đồng môn” gì đó biến đâu mất rồi?

“Ừ, hồng năm nay sai quá.” Trông thấy một cây cao cỡ nửa người trổ đầy quả màu cam ven đường, Bạch Nhiễm Đông vật bừa ném cho ba đệ tử, chả thèm chùi mà ngoạm luôn quả đang cầm, còn lắc đầu nhận xét: “Hơi chua, mà đúng là chưa tới mùa hồng ngon nhất, để chín thêm mấy hôm nữa mới hết xấy.”

Nhị vị sư huynh sư tỷ thoải mái xơi hồng, người chính trực như Giang Trùng... cũng tự nhiên ăn cho kịp mốt. Ôi xồi mắc gì phải lo, trời mà sập thì ai cao họ đỡ, sư phụ sư huynh sư tỷ đều ở đây cả, nhờ xảy ra chuyện cũng chả tới lượt cô âu sầu. Nhòm sư phụ có vẻ đã quen tay hay trộm, kinh nghiệm chắc phải gọi là cả mớ, Giang Trùng vô cùng thức thời.

Kể ra thì loại hồng này mọng nước, ngon thật.

Khu vườn rất to, được con đường lát đá xanh chia thành từng khoảnh ngay ngắn, rộng bao la. Khoảnh trồng hoa cỏ, thửa trồng cây ăn quả, có cả khu trồng rau và lúa.

Những cây trái sai trĩu nơi đây, có loại Giang Trùng thấy rất quen nhưng không nhớ tên, có loại là rau củ mình thường ăn, cũng có loại chưa từng biết đến. Ruộng thì trồng cải thảo và ớt xanh rất bình thường, ruộng thì trồng cây năm chạc khổng lồ có lá răng cưa rất lạ, ruộng lại trồng cây không rõ tên, trổ từng chùm quả như đèn lồng đỏ quai quái.

Sư phụ Bạch Nhiễm Đông rõ đã quen thuộc nơi đây lắm, phăm phăm từng bước rành rẽ, càng vào sâu không khí càng trong lành, hương hoa trái thoang thoảng, ngửi mà chảy dãi. Bạch Nhiễm Đông rốt cũng ngừng chân, rút vài cái túi đã chuẩn bị sẵn trong tay áo ra phát cho từng người.

“Trùng Trùng, thích ăn quả gì cứ hái, đừng khách sáo.”

Giang Trùng thực chẳng giữ kễ gì, cứ nhắm thẳng món mình thích cho vào túi. Nhìn thì có vẻ nhỏ nhưng túi lại chứa được rất nhiều, số trái cây là

Giang Trùng đứng phải gấp ba lần thể tích túi, thế mà nó vẫn chả căng lên tý nào.

Bạch Nhiễm Đông vạch túi cô ra xem, cười rạng rỡ vỗ vai Giang Trùng, “Chả hồ là đồ đệ nhà ta, ánh mắt không tệ chút nào, toàn chọn mấy cây ngon mà đại sư huynh ta tốn biết bao công sức mới đem được về đây thôi. Nhưng vẫn để sót không ít món ngon hơn, tới đây, sư phụ chỉ con.” Giang Trùng nghe đoạn, chắc chắn sư phụ mình có một thuộc tính, gọi là ‘dìm sư huynh’.

“Trông thấy bên kia rồi chứ? Cái cây quả trắng mà sư huynh ta dời từ hiểm địa Bắc Tuyết sơn về đây, quả ấy gọi là băng sương huyền, ngoài vỏ ngưng kết một lớp sương giá tự nhiên, sau khi ăn cay thì xơi vài quả băng sương huyền, ôi dồi cái vị nó, chắc chắc, cứ phải gọi là tuyệt diệu, nhất là ngày hè đem ngâm, chỉ giây lát thôi đã thành bát nước đá, thú vị lắm. Uống rồi hết sợ nóng, cũng gọi là có tý tác dụng.”

Giang Trùng: Nghe oách thế thì hẳn nó phải có công dụng đặc biệt nào khác, cứ xem như nước giải khát và đá tảng vậy cũng được hả?

“Bên kia là quả nhục đồ tương, ngào ngạt vị thịt nướng phết tương, ăn cũng tạm, được cái mới lạ hay ho.” Thứ mà Bạch Nhiễm Đông nói đến là những phiến lá núc ních màu vàng mọc từ chạc cây trụi, nhẵn nhụi, dày cỡ một ngón tay, không mùi.

Giang Trùng hứng chí, vặt một phiến nếm thử. Hệt sư phụ nói, món này có vị y như thịt nướng, kiểu thịt nướng sực nức mùi tương.

Giang Trùng chợt nghĩ đến chuyện đem quả này dụ đám hòa thượng kia, về mặt họ chắc phải đặc sắc lắm há há há ~

Tam sư tỷ Trịnh Dao cũng không chận tay, thoáng cái đã ních đầy cả túi, giờ tới chỗ Giang Trùng, san sẻ kinh nghiệm.

“Tiểu sư muội thử món này xem.” Trịnh Dao đưa một phiến lá hình ấm trong suốt cho Giang Trùng. Giang Trùng chưa từng trông thấy loại cây này, nó rất lạ, chỉ có một thân mà những mười mấy chạc, mỗi chạc trở một đóa hoa và một chiếc lá hình ấm.

Đóa hoa trông như chiếc chuông nhỏ, nhụy hoa rỉ nhựa trong xuống phiến lá hình ấm. Khi lá phủ kín nhựa thì hoa sẽ héo, chiếc lá hình ấm kia cũng cuộn lại, chất nhựa trong suốt giữa lá sẽ chuyển màu đỏ nhạt, thoang thoảng hương hoa.

Chiếc lá mà Trịnh Dao hái cũng đã chín như vậy, chị còn vặt một phiến hộ Giang Trùng. Giang Trùng đón lấy hớp thử, mắt sáng lên. Ngon quá! Ngọt mà không ngấy, thanh thanh nhưng dai dẳng, hớp một ngụm mà sáng khoái biết bao, chẳng biết có phải ảo giác hay không, Giang Trùng cảm thấy đến cả mắt mình cũng trong hơn nhiều, có thể thấy rõ những chiếc gân nhỏ nhất trên phiến lá.

“Món đó chỉ bổ mắt thôi, con thử món này xem, món này phải nói là ngon nhất đấy!” Bạch Nhiễm Đông dứt một quả gì đó bé tròn, trông như được bọc bằng nước vào miệng Giang Trùng. Giang Trùng không nhả ra được, đành nhai nhồm nhoàm trước ánh mắt lạnh lùng sorn gai ốc của đại sư huynh.

Vị the mát ập thẳng vào đầu lưỡi, thoát cái Giang Trùng tê tái cả khoang miệng, đầu cũng hơi vầng vất, mồm toàn mùi rượu, cổ họng cay cay.

Bạch Nhiễm Đông cười to, cũng tự dứt một quả mọng nước vào miệng mình, nhắm nháp xong mới bảo: “Ngon đúng không? Đây là quả tửu hương.”

Giang Trùng: ==.

Cả đám vợ vót trộn một vòng trái cây và rau củ đủ loại, đi đến một cái hồ to chặn thả chim chóc. Trong hồ, muôn loại chim đẹp đang nhàn nhã rửa chải lông mình, thi thoảng lại giương cánh lượn đôi vòng, tiếng hót thanh thoát vang mãi bên tai.

Vì những con chim này rất đẹp, mới đầu Giang Trừng chưa nghĩ tới chuyện chúng đều là những con linh miêu nuôi lấy thịt, đến khi sư phụ Bạch Nhiễm Đông chỉ mấy con màu lam đẹp nhất giữa hồ, bảo đại sư huynh: “Linh Linh, mau lên, hôm nay có hạc lam linh kìa! Ta muốn ăn!”

Sau đó đại sư huynh lạnh lùng huơ tay, vài sợi lông vũ đen ánh lạnh cứ thế lặng lẽ đâm xuyên toàn bộ cổ những con chim lam xinh xẻo. Sau đó anh ta lại cách không năm tay kéo về, xác mấy chú chim đáng thương nọ bay vèo đến cho sư phụ nhặt.

Lòng vòng bên hồ khiến rất nhiều chim lượn mãi trên trời không dám xuống một lúc, Bạch Nhiễm Đông mới tạm gọi là đủ, đi tới chỗ tiếp theo.

“Linh Linh, bắt con phong hoàn kia đi!”

Thú phong hoàn lông dày nhiều thịt tuân lệnh bổ nhào.

“Linh Linh, cá ngân thủy dưới đầm Bích Ba ngày càng ngon đấy!”

Từng con cá đôi chỉ bạc dưới bụng tới tấp bung lên bờ, chất đồng bên đôi ủng đen của đại sư huynh.

“Linh Linh...”

Nơi mà cặp cô trò này đi qua, chim bay trên trời thú chạy dưới đất nuôi thả trong vườn run lấy bầy, chạy trốn tứ tung.

Đến thăm cỏ nuôi thú mộc linh, Bạch Nhiễm Đông trông thấy hai quả cầu trắng, không khỏi sờ cảm than một câu: “Thú mộc linh đáng yêu quá,

đã đáng yêu thế thì lần này mình không ăn thịt chúng vậy.”

Giang Trường ngó thử, cũng thấy mấy con be bé này đáng yêu, cục lông tròn trắng như tuyết, trên đầu là hai chiếc lá hình trái tim xanh biếc.

Nếu chăm sóc kỹ thì có thể nuôi được một con, cô nhớ nhóc Thù Vọng từng bảo muốn nuôi thú cưng, con linh thú vô hại to cỡ nắm tay này trông được đấy. Shota ấp áp đáng yêu xứng lứa vừa đôi với cục tròn trắng cute này nhất, lúc nào sang chùa Thượng Vân sẽ đem một con cho cậu. Giang Trường đang suy tính, thành linh nghe tiếng đánh vục xuống bãi cỏ, hai nhóc tròn được Bạch Nhiễm Đông khen là đáng yêu kia bỗng đi đời nhà ma.

Đại sư huynh đầu sỏ thu lại lông đen, thản nhiên hỏi sư phụ: “Sư phụ còn thấy con gì đáng yêu nữa?”

Giang Trường lặng lẽ đứng xa sư phụ một chút. Anh cả đáng sợ quá.

Cả đám cô trò thu hoạch no nê, ra khỏi vườn lại chẳng về dãy Bạch Linh mà trèo lên đỉnh núi, vì sư phụ muốn ngắm trăng nướng thịt trên đó.

Giang Trường vỡ lẽ, thì ra đây là buổi buffet thịt nướng. Nhưng rõ ràng mình đang làm chuyện xấu, trắng trợn vơ vét sân lại còn lên nóc nhà họ nướng thịt, đây chẳng quá càn rỡ rồi ư, nhỡ bị tìm đến nơi tính sổ thì sao?

Đang nhẩn nha, Giang Trường chợt nghe tiếng nói bất đắc dĩ vang vọng giữa trời.

“Tiểu sư thúc, người lại đến rồi, sư phụ mà biết, thế nào cũng sẽ nổi cơn tam bành cho xem.”

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sư Huynh Tốt Tính

SƯ PHỤ NÓNG NÀY.

Đang ngự kiếm giữa trời là một thanh niên nom rất chững chạc, không đến mức điển trai nhưng mặt mũi lại dễ nhìn, toát lên vẻ ấm áp chính trực, cho người ta hảo cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Chính lúc này đây, thanh niên có vẻ đang bất lực lắm, anh ta đáp xuống từ phi kiếm, lễ chào Bạch Nhiễm Đông, gọi nàng là sư thúc.

Anh là Chu Uyển, đệ tử của đại sư bá, cùng lứa với sư huynh đệ tử muội bọn Giang Trừng, hiện là người lớn tuổi nhất.

Tông môn chí ít cũng phải trăm mấy dãy núi trăm mấy hệ, phe nào thân thì năng qua lại, không thân lắm cũng cười chào lễ độ, còn mà từng xung đột hay vẫn xích mích thì hễ gặp là lườm nguýt, thỉnh thoảng lại choảng nhau. Phần lớn các đệ tử cùng dãy hệ sẽ rất khăng khít, nói cho cùng thì nước lên thuyền lên, nước cạn đắm thuyền.

Ngay từ đầu tam sư tử Trịnh Dao đã kể Giang Trừng nghe rồi, sư phụ và hai vị sư bá cùng một thầy, tuy giờ đây mỗi người tách ra tự nhận trò, xây dựng dãy hệ riêng nhưng vẫn thân thiết như xưa, bởi thế, xấp nhỏ tụi Giang Trừng cũng hay qua lại với nhau.

Nhắc mới nhớ, trong cả ba sư huynh muội, người đầu tiên nhận đồ đệ không phải đại sư bá Liên Vị Hành lớn tuổi nhất, cũng không phải sư phụ Bạch Nhiễm Đông không đáng tin cậy nhà cô, mà là nhị sư bá Tạ Xuân Hoài vú em kia, ông đã từng nhận một nữ đệ tử. Nên đời các cô đáng ra

phải có một người chị cả, nhưng rất lâu trước đây, đại sư tỷ lục đục gì đó với nhị sư bá, từ đó, không ai nhắc đến cô nàng chả biết đã đi đâu về đâu ấy nữa, thế là đệ tử Chu Uyển của đại sư bá trở thành anh cả lứa này của cả ba dãy hệ.

Rồi thì chả biết có phải già néo đứt dây hay không mà một người khá nóng tính như đại sư bá lại rèn ra được một Chu Uyển sư huynh quá tốt tính, sự hiền hậu chất phác ấy đã được mọi người công nhận. Đến cả ba chị bé sinh ba nhỏ nhất kia còn dám bá vai trò cổ anh chơi đùa khắp nơi,, đại sư bá đã điên tiết bao lần vì cái sự quá lành, dễ khiến người ta bắt nạt của anh, vậy mà Chu sư huynh cũng vẫn chỉ cười bất đắc dĩ, ngoảnh đi lại chứng nào tật nấy.

Người bình thường biết vườn nhà mình bị trộm rình rang khuôn đi cả đồng đồ tốt ấy hả, dù không chửi xối xả thì mặt mày cũng phải bí xị thôi, thế mà anh cả lại không nói nặng một câu, lại còn tận tình khuyên nhủ thủ phạm.

“Nếu thích các loại linh quả linh cầm này, tiểu sư thúc cứ bảo sư điệt là được, chúng cũng không quá quý giá, sư điệt sẽ sai người biểu sang Hàn Sơn điện, tiểu sư thúc cố gì lại phải đích thân đến náo loạn vườn tước, cố ý chọc giận sư phụ chứ.” Chu Uyển ra chiều bất lực lắm, nghĩ đến chuyện sư phụ nóng tính nhà mình sẽ nổi cơn tam bành ra sao khi biết tiểu sư thúc lại đến quậy vườn bảo bối nhà Người, buột thốt tiếng thở dài.

Thấy nổi “bó cánh” của sư điệt ngoan hiền, Bạch Nhiễm Đông lại chẳng có vẻ gì là ăn năn, vẫn cười khà nói thẳng: “Lâu rồi chưa thấy đại sư huynh lên cơn, ta nhớ lắm rồi. Với cả đệ Uyển Uyển sư điệt biểu sang thì còn gì là thú, đích thân vụng trộm vui hơn.”

Đơn giản chỉ là nàng không muốn được người ta tặng mà muốn âm thầm lặng lẽ đích thân đến viếng, và muốn trông thấy vẻ giận dữ của anh cả nhà mình. Ai cũng phải tức càn hông bởi hành động ra chiều thẳng thắn

đúng lý, dùng cảm dim hàng này, ngay cả mắt miệng Chu Uyển sư huynh tốt tính cũng có xu hướng trợn càng to há càng lớn rồi.

Giang Trường bày tỏ nỗi lòng hộ anh ta: Chưa từng gặp con người nào mặt dày trơ tráo tới vậy.

Chu Uyển sư huynh không lo mình sẽ bị sư phụ trách mắng ra sao khi không gác tốt vườn nhà, ngược lại bắt đầu lo tới chuyện lát nữa biết tiểu sư thúc lại đến quây, sư phụ có rút kiếm chém người hay không, rồi thì chuyện này nhờ mà sư phụ và tiểu sư thúc đánh nhau thì nên tu sửa thế nào.

Chu Uyển sư huynh đang lo sốt vó chẳng những không khuyên nổi Bạch Nhiễm Đông mà còn bị lừa gia nhập vào đội quân nướng thịt rầm rộ, cùng lên đỉnh núi, tới món rượu ngon được cất kỹ cũng bị tiểu sư thúc bộm rượu nhà mình chiếm cả, thật sự rất đáng thương.

Ngọn Ngoan Thạch này nằm kề dãy Bàn Khánh của đại sư bá, đại sư bá là kiếm tu, ngoài thanh kiếm của mình ra, thứ ông trân quý nhất chính là vườn ‘Hữu Linh’ mà bọn cô vừa dọn sạch trên ngọn Ngoan Thạch, trong vườn là các loại linh thực linh thú mà đại sư bá tìm kiếm rồi mang về từ khắp cõi tu chân.

Nhìn quần thể cung điện đồ sộ tinh tế ở dãy Bạch Linh của bọn Giang Trường, chốn bồng lai tiên cảnh u nhã tĩnh mịch ở dãy Thanh Uyển của Tạ nhị sư bá, mới thấy dãy Bàn Khánh của đại sư bá quá sơ sài, nhà cửa nghiêm ngặt bình thường, cảnh sắc chẳng đâu vào đâu, phong cảnh trên đỉnh núi này đã có thể gọi là đẹp nhất rồi.

Ngọn núi được ban tên Ngoan Thạch chính vì trên đỉnh núi có một tảng đá to được trăng trời soi rọi, hình thành linh mạch, vùi sâu vào đỉnh núi, trông như một cái sân bằng phẳng với sức chứa trăm người, từ khe nứt giữa mình đâm chồi một gốc thông gai góc, hình thành cả một ao nước suối kỳ lạ chẳng biết nguồn chốn nao, hiếm có khó tìm.

Người ta thường bảo đứng cao nhìn xa, đỉnh Ngoan Thạch đúng là một địa điểm hoàn hảo để ngắm trọn các rặng núi xung quanh. Tiếc nỗi giờ là buổi đêm, chẳng thấy rõ cả những dãy núi kéo dài, chúng chỉ hừng vĩ khí khái như khi được ánh dương chiếu rọi, chỉ thêm phần tĩnh lặng khoan thai bởi ánh trăng soi tỏ trên đầu.

Mọi người lên đến đỉnh, đại sư huynh Bạch Linh thấy tay luôn, mười mấy chú chim đen ngậm đèn lồng bay tản ra, khi đáp đất thì hóa thành từng chiếc đèn cao mỏng khắc hình chim, vững vàng treo mười mấy chiếc đèn lồng, cả khu sáng như ban ngày.

Tam sư tỷ Trịnh Dao ném vài viên gỗ nhỏ xuống đất, trên sân đá thoát đã hiện ra bàn dài trở hoa và mười mấy tấm đệm mềm. Mọi thứ vừa được bày ra Bạch Nhiễm Đông đã mất hết năm phịch xuống, tóc tai tán loạn vẫn để im, trông rất tùy tiện, đại sư huynh Bạch Linh ngồi cạnh nghịch tóc nàng.

Giang Trường than thầm F.A đúng là mất quyền lợi, thấy cặp cô trò kia dương dương như chốn không người còn anh chị lớn thì làm lơ, bèn không đưa mắt sang đó nữa, tự giác rửa đồng trái cây mình hái ban này, xếp gọn vào mâm ngọc mà tam sư tỷ Trịnh Dao đưa sang, đặt lên bàn. Như lẽ đương nhiên, Bạch Nhiễm Đông ngồi dậy uống rượu nhắm trái cây, ngắm đám học trò nhà mình bận bịu, chốc chốc lại chỗ tay sai bảo.

“Linh Linh, nhóm lửa đi, Dao Dao, bày hết gia vị ra, Trường Trường, con sang sơ chế thịt đi.”

Nhận mệnh lệnh này của sư phụ, Giang Trường hơi đau đầu, đám chim thú cá ấy cần được mổ bụng vặt lông cạo vảy, người chỉ sống cùng em trai, phải vào bếp thường xuyên như cô đương nhiên biết thế nào là sơ chế, thực ra, cô nấu nướng cũng khá. Nhưng ở đây chỉ có một ao nước suối trong cũng sạch song không to lắm, để nó tanh mùi máu thì chả ổn chút nào.

Đang lúc rồi ren, Chu Uyển sư huynh tốt bụng lại đi sang gọi: “Tiểu sư muội?”

Cái tiếng tiểu sư muội này ngập ngừng biết bao. Giang Trường tỏ vẻ thấu hiểu, đương nhiên chẳng phải ai cũng đón nhận được vẻ điển trai của cô như tam sư tỷ Trịnh Dao.

“Vâng, chào Chu Uyển sư huynh.” Giang Trường lờ đi cười chào anh ta, Chu Uyển sư huynh lại đỏ mặt, hình như ngượng lắm.

Chu Uyển sư huynh không phải kiểu ưa nói mà là dạng thành thật, chào bày tỏ thiện chí với Giang Trường xong thì muốn sơ chế thịt cá thay cô.

Giang Trường chưa kịp đáp thì Bạch Nhiễm Đông ôm vò rượu nốc hả hê bên kia đã lên tiếng, “Uyển Uyển sư điệt đừng làm hộ, để nó tự xử lý.”

Chu Uyển không xuôi theo, chỉ thưa: “Tiểu sư thúc, trông tiểu sư muội chẳng có vẻ gì là sợ máu tanh, hẳn không cần phải thử bằng cách này đâu ạ?”

Giang Trường ngớ ra, nhìn mớ xác linh thú trong tay, chẳng nhẽ sư phụ không đáng tin cậy nhà cô cho rằng cô sợ máu, cố ý bắt cô làm để luyện tay nghề? Hình như sư phụ hiểu nhầm gì rồi, cô nào phải lá ngọc cành vàng gì.

Giang Trường: “Sư phụ, đúng là con không sợ mấy thứ này.”

Bạch Nhiễm Đông lấy làm lạ: “Vậy khi này Linh Linh sư huynh giết linh thú, sao con lại đây về không nhờ thế kia?”

Giang Trường nín lặng, cô không nhờ á? Hình như có gì đó nhầm lẫn giữa cô và sư phụ rồi. Đều là động vật nuôi để thịt, đám linh thú không có trí thông minh này chẳng khác gì lợn, quá lắm cô cũng chỉ hơi tiếc hai con mộc linh thú kia thôi, mới muốn bắt làm thú cưng, chưa kịp ra tay đã nghèo rồi.

Giang Trường: “Con tái mặt là vì sợ sư phụ tự dưng nghĩ quần khen con dễ thương, sau đó con cũng sẽ bị đại sư huynh giết nghiền y như hai con mộc linh thú kia vậy.”

Giang Trường chỉ đùa thế thôi, nào ngờ ánh mắt Bạch Nhiễm Đông lại như bùng tỉnh ngộ, liếc đại đồ đệ ngồi im bên cạnh, thận trọng đáp: “Trường Trường đừng sợ, hồi đầu chuyện đó xảy ra, ta đã răn kỹ Linh Linh sư huynh của con rồi, giờ ta khen các con, thằng bé sẽ không ra tay nữa đâu.”

Tim Giang Trường đánh thịch, giọng điệu kiểu trước-kia-từng-xảy-ra-chuyện-này là sao? Nạn nhân là ai? Ngó thấy ánh mắt đại sư huynh lia đến, Giang Trường lạng lẽ xoay đầu đi. À thôi, không tò mò thì hơn.

Bạch Nhiễm Đông hớp thêm ngụm rượu nữa, phất tay, “Con đã không sợ thì ta không rèn nữa, cứ giao mấy việc tốn sức này cho Chu Uyển sư huynh nhà con làm là được.”

Giang Trường ngày càng cảm thấy sư phụ mình quá ư chị đại, bằng đi đã gạt lời mình vừa nói, lại còn bóc lột kẻ hiền lành tự nhiên như không.

Người hiền lành bị bắt nạt kia chẳng tự biết lấy, không những dứt khoát giành việc với Giang Trường mà còn rộng lòng bảo cô qua kia ngồi nghỉ. Bạch Nhiễm Đông đang vỗ bàn đồm độp bên đó, “Trường Trường, con mau sang đây, ngồi thưởng thức kiếm pháp Chu Uyển sư huynh nhà con nè, thái thật là kỹ năng điều luyện của Chu Uyển sư huynh nhà con đó! Mở to mắt ngắm cho kỹ nhe!”

Chu Uyển vậy mà lại biểu diễn màn kiếm bay thái thật cho tiểu sư thúc và ba sư đệ sư muội thưởng thức thật. Đương nhiên trước đó còn diễn màn lửa thui lông, cạo vẩy nhanh, lóc xương tách thịt. Thuần thực thế này, Chu Uyển sư huynh à, anh làm người ta tò mò về mấy ngón nghề anh luyện hằng ngày lắm đó.

Nhìn Chu Uyển sư huynh cẩn thận điều khiển phi kiếm thái thật xoành xoạch giữa trời, rồi lại nhìn sư phụ ngồi bên võ bàn hò hét vui vẻ, tâm trạng Giang Trừng lên bổng xuống trầm.

Tu sĩ thế giới này, đúng là bình dân.

Lúc đại sư bá Liên Vị Hành khí phách oai phong phát hiện vườn cứng nhà mình bị trộm, phùng phùng lửa nộ tìm đến nơi lại thấy đại đồ đệ nhà mình đang biểu diễn màn lóc xương cá giữa trời, bốn sư đồ ngồi xem thì cổ vũ luôn mồm, tức thì giận quá hóa đen mặt.

Ấy không đúng, chưa biết mặt ông có đen hay không, vì đại sư bá đeo mặt nạ.

Gặp vị bác cả nghe đồn là tính tình không tốt này, nhận định đầu tiên của Giang Trừng chính là, người này từng trải gió sương. Áo tím dài rộng, vóc người cao lớn, mái tóc bạc xõa tung. Đeo một chiếc mặt nạ che kín mặt, vai rộng eo nhỏ chân dài, vừa nhìn đã biết mặt sẽ đẹp.

Đại sư bá không rõ mặt vừa đến đã chẳng nói gì, tiện tay phóng một miếng mặt ngọc trong tay áo về phía Bạch Nhiễm Đông. Thứ ấy bay nhanh đến độ phát ra tiếng vù vù và để lại bóng ảo, đến khi sắp chạm vào ót Bạch Nhiễm Đông thì nàng nghiêng khế đầu, nó đập ầm xuống đất thành một cái hố to, bốc hơi.

Nếu thứ ấy mà nện vào ót thì đầu cũng phải nổ luôn ấy chứ.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiệc Tùng Là

HỐC HỐC HỐC, ÔI VUI... MỚI LÀ LẠ Ý.

Giang Trường lú lười nhìn cái hố to mới "nện" thành kia, mắt bỗng hoa lên, sư phụ đã chẳng còn ngồi ở chỗ cũ nữa, ngẩng đầu nhìn, nàng đã đang đánh với đại sư bá.

Chu Uyển sư huynh dừng tay, bất đắc dĩ thu dọn thức ăn, đại sư huynh Bạch Linh và tam sư tỷ Trịnh Dao thì chăm chú xem trận, chẳng có vẻ gì là lo lắng.

Kiểm tu đánh nhau mà không xài kiếm, nghĩa là ông ấy không định ra tay thật, chỉ đang dỗi thôi.

Trận chiến phải gọi là vờn nhau thay vì đánh lộn này chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ một thoáng sau Bạch Nhiễm Đông đã cười khi kéo tay áo đại sư bá ngồi xuống.

"Sư huynh ôi, mình đã lâu không tụ tập, sư muội nhớ món thịt nướng của sư huynh lắm ý, hôm nay khéo thay có cơ hội, sư huynh làm ơn ban phước cho cái miệng của sư muội với nhé ~" Bạch Nhiễm Đông dỗ.

Đại sư bá hừ một tiếng, rõ vẻ chưa nguôi, "Lần sau mà còn dám lên trộm vườn nhà ta, ta ắt cho cô một trận no đòn đấy." Giọng nói lạnh lùng đầy lửa giận. Read more...

Bạch Nhiễm Đông hồ hởi liếc ông, "Sư huynh thử tính coi mình nói câu này mấy lần rồi."

Đại sư bá giận dữ: "Cái thứ mặt dày nhà cô!"

Sau cơn cãi vã, đại sư bá vốn đến hỏi tội lại găm gù ngồi xuống, Chu Uyển sư huynh đưa nguyên liệu đã sơ chế xong sang, có vẻ đã biết trước sẽ thế này.

Đại sư bá thấy vậy lại càng tức nghẹn, nhưng vẫn đưa tay đón lấy nguyên liệu mà đồ đệ đưa, Bạch Nhiễm Đông ngồi kế chừa gia vị tới, "Sư huynh, bỏ ít gia vị lại nhe, đây là gia vị Tô Tô đặc chế đấy, nó bế quan luyện đan chẳng biết khi nào mới ra, muội chỉ còn chừng này thôi, xài hết thì không còn đâu, tém tém lại đó nha!"

Đại sư bá vứt thịt đánh phịch: "Còn nhì nhằng nữa thì cô tự đi mà làm."

Bạch Nhiễm Đông nhặt thịt nhét vào tay ông, cười ruồi: "Thôi mà, sư huynh làm đi ạ hi hi ~"

Cả đám nhóm lửa ở ngay cái hố mà đại sư bá vừa "nện" thành khi nãy, chuẩn bị giá nướng thịt và nồi nước dùng trông như lẩu, quây quần bên nhau tự nướng tự nấu tự ăn.

Giữa mùi thơm nức mũi, vừa trở thịt linh thú lách tách reo vang, Giang Trừng vừa suy xét một vấn đề cao thâm khó hiểu, tại sao tu sĩ lại biết cái món buffet thịt nướng và lẩu này? Ể, hình như cô nên thắc mắc tại sao cồi tu chân lại có thịt nướng và lẩu mới đúng?

Chẳng bao lâu sau, Tạ sư bá bỗng xuất hiện, dắt theo hai đồ đệ Hứa Thanh Sương Hứa Tố Tề, và ba đồ đệ loli mà đại sư bá gửi nuôi bên ông.

"Đã đưa thư từ sớm rồi, sao giờ nhị sư huynh mới đến." Bạch Nhiễm Đông chào: "Mau lên, hôm nay đại sư huynh đích thân ra tay đó, chúng ta đánh chén thỏa thuê rồi."

Tạ nhị sư bá cười đến là hớn hở, đón lấy chung rượu Bạch Nhiễm Đông đưa, "Sư muội lại cố ý chọc giận đại sư huynh rồi, nhưng đúng là đã nhiều năm chưa nếm lại món thịt nướng của đại sư huynh."

Ba người lớn ngồi với nhau, xung quanh là xấp nhỏ, lại thêm sự hiện diện của ba loli đòi đút ăn khắp nơi, không khí rộn ràng lắm. Trên đỉnh núi cao, với tay có thể hái được trăng sáng, đèn đuốc rực rỡ, mùi thức ăn thơm phức hòa với tiếng nói cười nô nức, lan xa cùng gió đêm.

Giữa buổi tiệc, Bạch Nhiễm Đông đã ngà ngà say, chợt nổi hứng chuốc rượu xấp nhỏ, đưa nào đưa nấy mặt mày đỏ lét, nhất là Chu Uyển sư huynh cứ-bảo-là-uống kia, say đến độ ngã chui dưới gầm bàn.

Tam sư tỷ Trịnh Dao cũng uống khá nhiều, nhìn thì thấy bình thường nhưng khi chị bắt đầu thối huyền cổ, Giang Trường đoán chừng chị đã say. Tiếng huyền xa xôi mang nỗi ưu thương vắng lặng, nghe mà muốn khóc, Giang Trường vốn rất vui vẻ, chẳng hiểu sao lại bị âm thanh này gọi lên nỗi nhớ thế giới cũ và em trai, mắt lấp lánh nước, cô nuốt thịt nướng ghì lại.

Chợt tiếng đàn vang lên hòa cùng tiếng huyền, nhìn lại mới thấy Tạ nhị sư bá đã lấy đàn ra. So với tiếng huyền hiu hắt của tam sư tỷ Trịnh Dao, tiếng đàn của Tạ nhị sư bá lại như con người ông, yên ả sau muôn vàn sóng gió. Chuyện cũ một đi không trở về, dầu có tiếc nuối, dầu có đau lòng thì giờ nghĩ lại, chỉ còn an nhiên.

Được tiếng đàn dẫn dắt, tiếng huyền cũng dần lạc quan hơn, thôi xót xa lòng người. Bạch Nhiễm Đông chống trán, chợt nhắc đĩa gỗ bát ngọc, tiếng lanh canh nghe có vẻ lung tung khéo thay lại hòa vào bản hợp tấu. Sau một điệu, Bạch Nhiễm Đông cất tiếng ca, không như tính cách nàng, giọng ca lại hào sảng vô chừng.

Có điều câu từ lại hơi tàn nhẫn, tuy nho nhã như thơ, nhưng nếu dịch xuôi ra thì là "Kẻ phụ tình nhà mi, sớm muộn có ngày ta đánh chết, đánh no

đòn đến nỗi gặp gái mi phải tè ra quần, lời thề non hẹn biển trước kia đều là lường gạt, vừa ngoảnh đi đã lấy người khác, chúc mi sớm ngày sừng cằm tối ngày liệt dương, ta chờ ngày mi khóc than kêu cha gọi mẹ, để rồi xem."

Giang Trùng nhìn sư phụ mỗi phát gõ đưa lại nát một bát ngọc, tự đứng lại nghĩ, sư phụ nhà mình cũng là người từng trải tang thương.

Bất ngờ là sau khi sư phụ hát xong bài tổng tử kẻ phụ tình kia, đại sư huynh Bạch Linh lạnh lùng cũng cất lời ca, câu từ vẫn nho nhã, nhưng dịch xuôi ra lại vẫn dở khóc dở cười -- "Đã muốn đập gã khốn kiếp ấy từ lâu, Người cản, Người giận dữ đến thế, ta muốn tấn gã chết quách cho rồi, nhưng Người lại không cho phép, giận."

Miếng thịt nướng chẹn ngay cổ họng, Giang Trùng trườn dài ra bàn cười mà run người, lau nước mắt chảy ra vì cười bên khóe mi, vỗ tay khen hay.

"Hay cái khi! Con cũng hát đi!" Sư phụ bí tỉ nhướng mày liễu bắt hát.

Giang Trùng trước giờ là trùm cầm mic, chẳng ngại khoản này. Dừng mà nhạc cô hát hơi khác với chốn này, thôi kệ bà nó, Giang Trùng ném miếng thịt đang cầm đi, hăng giọng hát khúc Cao nguyên Thanh Tạng. Có thể miêu tả bằng từ quý khóc sói tru, nhưng cô cũng chẳng định hát hay quá, chỉ muốn nhân lúc ngà ngà say này mà hú hét cho đã, trút trọn áp lực và bản khoăn chôn sâu đáy lòng.

Nào ngờ vừa dứt bài, đại sư bá áo tím tóc bạc đang không vui kia chợt khen "Có khí phách", rồi lại nướng thêm vài xâu thịt cho cô, tỏ ý tán thưởng. Giang Trùng chớp mắt, ôm thịt cầm đầu ăn, thật chẳng hổ là mùi vị mà sư phụ và Tạ nhị sư bá nhớ nhung, chắc sau này cứ ăn thịt nướng là sẽ nhớ đến cái vị này mất!

Chu Uyển sư huynh bết nhè nằm dưới đất bị Bạch Nhiễm Đông kéo lên bắt hát, mờ mịt ngồi dậy, ca một điệu hát ru, Hứa Thanh Sương bên kia

bỗng lại hu hu òa khóc. Xoay sang nhìn mới biết cô ta chắc cũng bị chuốc say, ôm cứng lấy sư đệ Hứa Tố Tề gọi anh mãi, cứ như một cô bé ba tuổi đang làm nũng anh trai. Hứa Tố Tề không vùng ra nổi, mặt đỏ lè, chẳng biết vì đã say hay vì lý do nào đó khác.

Ba loli không hiểu mấy khúc hát của các sư thúc sư huynh lắm nhưng cũng góp vui, lúc lắc đầu đong đưa chân hát theo, lạc điệu sai chữ cả. Hứa Thanh Sương khóc xong lại kéo Hứa Tố Tề bật dậy đòi nhảy, vừa xoay một vòng đã lão đảo ngã xuống, đè cứng Hứa Tố Tề, Giang Trừng xem mà đau bụng vì cười.

Cô vui vẻ hả hê quá lại thành chướng mắt sư phụ Bạch Nhiễm Đông, bị ép uống cả vò rượu, say đến độ rúc thẳng dưới gầm bàn như Chu Uyển sư huynh, bò dậy không nổi nữa.

Ngửa đầu nhìn trời hừng sáng, bên tai vang tiếng huyền tiếng đàn nhẹ nhàng và bài đồng ca kỳ lạ của sư phụ sư huynh, Giang Trừng ôm vò mơ màng nghĩ, chẳng đã bảo hôm nay chỉ có mấy cô trò bày tiệc nhỏ thôi ư, sao mọi người đến cả thế này.

Nhưng, cũng vui lắm.

Vui thật đấy, Giang Trừng xoay người, vùi đầu vào cánh tay.

.....

"Chị? Chị ơi?"

Giang Trừng mở mắt, thấy bóng người gầy yếu chập chờn trước mắt, chốc sau mới ừ một tiếng.

Đứa bé ấy ngồi xồm xuống, ghé vào giường đối mắt với cô, trên sống mũi là một đôi kính gọng đen, thanh tú nho nhã, chần chừ hỏi: "Chị, hôm nay chị về à? Không ở chơi thêm vài hôm ư?"

Cậu nghiêng răng, gương mặt trẻ thơ gầy gầy lộ vẻ không nở roir và sợ hãi không kiềm nổi, khập khùng bảo: "Bà ta không thích em, hay đặt điều em với cha lắm, em lén nghe được, giờ cha cũng chẳng ngó ngàng gì đến em rồi, chị ơi, em sợ."

Đã thốt nên lời thì dễ dàng hơn nhiều, cậu bé nói nhanh hơn, "Chị, em không muốn ở đây nữa, em muốn sống cùng chị, được không? Em vừa học vừa làm thêm, em lo được cho mình mà."

Giang Trường bật cười, đưa bàn tay mảnh dẻ lên xoa đầu cậu, đôi mắt trên khuôn mặt xinh đẹp giống cậu bé cong cong, "Vậy thì không ở đây nữa, tới ở với chị nhé, nhà chị thuê ngoài kia không to nhưng vẫn nhét vừa thẳng nhóc như em, đừng sợ, mẹ không còn ở đây thì chị sẽ nuôi em."

"Chị ơi." Cậu bé gầy yếu ngồi xồm vừa khóc vừa run, gồng người siết chặt khăn trải giường, nghẹn ngào van nài: "Chị, chị đừng bỏ em như mẹ nha."

"Không, chị không bỏ em đâu mà." Giang Trường ôm lấy cậu bé, mắt xót như kim châm, thì thầm mãi: "Chị không bỏ em đâu, tiểu Tầm."

Chị, sẽ về với em.

.....

Giang Trường tỉnh lại sau cơn say, vẫn còn mờ mịt chuyện ngày tháng năm, chỉ nhớ loáng thoáng lúc mình thiếp đi đã chiêm bao một giấc, mơ đến ngày mẹ vừa mất, ba tái hôn xưa kia. Năm ấy cô mười tám, mới thi tốt nghiệp xong đã bị mẹ ghẻ viện lý do đã trưởng thành tổng ra khỏi nhà, thuê nhà sống riêng.

Em trai mười ba tuổi vẫn ở với gia đình ấy, chưa ngót một năm đã gầy đi nhiều, có dấu hiệu trầm cảm lâm sàng, lén nói với cô rằng mình không muốn ở lại đây. Khi ấy Giang Trường vẫn đang đau đầu chuyện học phí đại

học, nhưng nghe tiếng khóc thút thít của em trai, chẳng nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay. Cũng chỉ cần dè xén thêm chút đỉnh, sao cũng được, cô không muốn người thân nhất của mình phải đau khổ nữa.

Sau đó, chị em cô nương tựa vào nhau bấy nhiêu năm như thế, vượt qua nỗi khó khăn ban đầu, tất cả dần tốt đẹp hơn, thằng bé vừa ngoan vừa hiểu chuyện, chỉ có tật ỷ lại chị thôi, bây giờ, bây giờ chẳng biết thế nào rồi.

Đưa tay sờ thử, cặp mắt quả đã sưng phồng, gò má vẫn còn vết nước.

Rượu không nên uống bữa bãi, say cái là chẳng khống chế nổi tâm trạng, tâm sự thường chôn sâu trong lòng sẽ cuộn cuộn tuôn ra, quây ê ẩm cả.

Giang Trừng không xót xa lâu, vì cô đã nhanh chóng phát hiện tình hình trước mắt. Cô vẫn đang ở trên đỉnh Ngoan Thạch, giờ đã vào trưa, nắng nóng trùm lên người, tứ phía một bãi chiến trường, tờ giấy nhả to treo trên cây thông cổ xương xẩu đang tung bay trước gió, nội dung là "Ai dậy trễ nhất sẽ phải dọn sạch chỗ này."

Tác giả của nó là ai, ngoài sư phụ Bạch Nhiễm Đông ra thì còn ai khác chứ! Giang Trừng đỡ đầu xoay cổ, giật giật khóe miệng giữa bến bờ rác rến.

Sau buổi tiệc tùng, những kẻ để cả đồng rác lại rồi cặp đít dong thẳng đều khốn khiếp như nhau!

Thôi bó tay, là em út mới vào, Giang Trừng phải tốn cả buổi chiều mới dọn sạch được chỗ này. Cuối cùng, sau khi leo lên giật tờ giấy treo trên cây xuống, Giang Trừng bỗng nhìn thấy dòng chữ nhỏ được viết ở mặt sau "Bé ngoan nghe lời có thưởng, mời dịch hòn đá sau gốc cây ra."

Giang Trường nghe lời tìm thấy một hòn đá sau gốc thông, đẩy ra rồi mới thấy một lá bùa linh và một mảnh giấy được chặn bên dưới. Giấy viết "Đây là bùa dọn rác, rác trong vòng trăm bước sẽ được dọn sạch sau khi xé".

Giang Trường vò giấy đứng lặng hồi lâu, từ tốn giơ lá bùa lên vứt mạnh xuống đất.

Mười mười là đang trêu người cô! Sư phụ gì mà đi người làm vui thế kia, Thanh Đan đại sư gửi cô cho bà giáo này, thực ra chỉ là đang kiểm cách khác để trả đũa cái tật lẻo mép dạo trước của cô chứ gì!

.....

Sau khi tỉnh táo bình thần lại, Thanh Đăng đi ra khỏi rãnh sau núi, tiện tay phủi bụi trên chuỗi bồ đề, chợt ngừng bước chân, ngẩng đầu nhìn trời.

"Sư thúc cũng đã nhận ra rồi nhỉ." Trụ trì Thù Ẩn vẫn đội mèo đen ngồi đấy, bưng chén trà híp mắt nói, "Lần này sư thúc ngủ sâu hơn trước kia một chút, e rằng có liên quan đến việc này, đại loạn cận kề, xem ra sư thúc chẳng còn thời gian để mà nghỉ ngơi rồi."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phòng Cách Ly Mới Chỉ Nghe Đồn

NHỊ SƯ TỶ.

“Nhị vị sư huynh xem, biến chuyển lạ này là tốt hay xấu?”

Bạch Nhiễm Đông và đại sư huynh Liên Vị Hành, nhị sư huynh Tạ Xuân Hoài tập trung ở đình cao điện Hàn Sơn, chăm chú dõi theo chân trời đàng xa, nghiêm túc khác thường.

Liên Vị Hành áo tím tóc bạc lên tiếng: “Không thể nào là việc tốt được.”

Tạ Xuân Hoài vú em suy nghĩ lung lắm, buông lời: “Lại sắp loạn một phen rồi.”

Bạch Nhiễm Đông hớp một ngụm trà, nhú mày đáp: “Dẫu có là đại kiếp cũng không thể nhanh thế này, lần trước đó cũng chỉ mới cách đây hai trăm năm, thật sự quá nhanh rồi!”

“Lần ấy không phải đại kiếp.” Liên Vị Hành bảo.

“Ý sư huynh là?”

“Lần này mới là đại kiếp.”

“Sư huynh không thể uyển chuyển một chút à?”

“Đâu ra lắm yêu cầu vậy, đã nói thì phải dứt khoát rõ ràng, hiểu chưa.”

Ba người im lặng hồi lâu, Bạch Nhiễm Đông chợt ngả người ra sau, tựa vào cột đình, “Muội thì chẳng lo thân mình, người phàm một kiếp trăm năm đã hiếm, muội chẳng chấp niệm trường sinh, dù có bỏ mình thật thì cũng cứ bỏ...”

Bạch Nhiễm Đông chưa nói xong, Tạ Hoài Xuân đã nhú mào, lộ vẻ không hài lòng. Nàng vừa thấy đã cuống quýt chấp tay xin tha, nói luôn: “Muội chỉ lo đám đệ tử nhà mình, mấy đứa vẫn còn nhỏ, không an tâm nổi. Chẳng bao lâu sau Linh Linh đã có thể đột phá Nguyên Anh, nhưng thân phận của thằng bé vẫn luôn khiến muội canh cánh trong lòng, Tô Tô vẫn đang luyện đan, nhận ra kiếp này hắn cũng sắp xuất quan rồi, trước giờ con bé vẫn thấu đáo nhạy bén, thông suốt vô cùng, trong đám đồ đệ muội lại an tâm về nó nhất.”

“Dao Dao vẫn chưa quên được chuyện cũ, muội không nhắc lại làm gì. Dẫu sao ba đứa này tu vi cũng tạm, nhưng Trừng Trừng lại mới nhập môn, chưa luyện thành cả Trúc Cơ, nếu xảy ra chuyện, không thể tự bảo vệ mình. Gia nhập sơn phái Dung Trần chúng ta, bình thường còn đỡ, chí ít vẫn có thể an ổn tu luyện, nhưng khi chuyện lớn đến, hắn phải đem thân mình ra làm gươm làm chắn bảo vệ thiên hạ, con bé thế kia, người làm sư phụ như muội thật chẳng yên tâm nổi. Ấy là còn chưa kể lòng con bé hãy chắt chứa bao nhiêu chuyện, mới tý tuổi đầu, chả biết tâm sự từ đâu ra mà nặng nề thế, thật là.”

Tạ Hoài Xuân thấy nàng sầu lo, bèn khuyên: “Dù sao vẫn còn sư huynh sư tỷ, nếu đến thời khắc ấy, hắn chúng sẽ đỡ dần lẫn nhau, huống chi giờ đây tình hình chưa rõ, tiểu sư muội chưa cần phải lo lắng đến thế.”

Vỗ về Bạch Nhiễm Đông xong, Tạ Hoài Xuân lại nói với sư huynh Liên Vị Hành này giờ không lên tiếng: “Đại sư huynh cũng không cần lo cho ba tiểu đồ bảy tuổi, kể ra thì mấy đứa còn an toàn hơn cả Trừng Trừng sư đệ, dẫu sao vẫn là tiểu thư Chân gia.”

Ba người lại im lặng hồi lâu, Bạch Nhiễm Đông vỗ bàn bảo: “Quyết định rồi, mở hắc thất sư phụ lưu lại thôi! Cho Trùng Trùng vào đây tu luyện vài năm đã hăng.”

Tạ Hoài Xuân lấy làm kinh ngạc, Liên Vị Hành cũng sững lại giây lát.

Tạ Hoài Xuân mới đầu không đồng ý, nhưng gõ chén đăm chiêu một lúc lại thấu suốt, “Cũng được, có điều từ nay Trùng Trùng sư diệt phải cực khổ một phen rồi. Nhưng ta thấy tâm tính con bé kiên cường, gặp chuyện không hoảng, nói năng hành động thận trọng, cực kỳ tự lập, hẳn sẽ đồng ý.”

“Đại sư huynh thấy thế nào?” Bạch Nhiễm Đông lại hỏi Liên Vị Hành.

Liên Vị Hành chỉ đáp: “Các cô cậu thực sự không thấy buồn nôn khi gọi đệ tử là ‘Uyển Uyển’, ‘Linh Linh’, ‘Tô Tô’ à?”

...

“Sao bao nhiêu năm rồi mà sư huynh vẫn chấp nhậ chuyện này thế nhỉ.”

“Hừ.”

Giang Trùng ngồi nghỉ ven đường, suy xét xem nên đến đâu tìm người đưa mình về điện. Tu vi thấp là khổ vậy đó, không có phương tiện đi lại, lúc đến là đến cùng mọi người, ắt khỏi phải lo, nhưng giờ chỉ còn mỗi mình cô thôi. Đỉnh Ngoan Thạch xa ngọn Bạch Tín của cô lắm, nếu đi hai căng thì trời tối cũng chẳng về được đến nhà mất.

Gay hơn nữa, cô không biết đường về, lần đầu cô đến mà lại. Nếu gặp vài đệ tử trên đường, hỏi thăm rồi có khi còn nhờ người ta đưa về được, nhưng chẳng hay tại sao, xung quanh đây chẳng thấy đến cả một con ma.

Vườn ‘Hữu Linh’ của đại sư bá lừng chừng sườn núi vốn phải ở đây, nhưng giờ cô lại không thấy nó nữa, chắc vì đề phòng sư phụ đến quây tiếp nên đại sư bá đã thẳng tay giấu nó đi rồi.

Nhìn trời thở dài, biết làm sao được, đi tiếp thôi. Chả hay sư phụ cố ý trêu hay tâm huyết trào dâng lại muốn thử cô một phen đây.

Đi thêm khoảng nửa canh giờ, Giang Trường chợt trông thấy hai gã trai đeo kiếm đang đi về phía mình.

Rốt cũng đã gặp người rồi, Giang Trường bước tới thân thiện lên tiếng, “Nhị vị sư huynh hữu lễ, tại hạ Bạch Linh Giang Trường, nhị vị sư huynh có thể chỉ cho tôi hướng đi về núi Bạch Linh không?”

“Người dãy Bạch Linh à?” Hai người nọ dừng bước nhìn nhau, gã đằng sau sầm soi Giang Trường đôi lượt, đưa mắt ra hiệu với người đi trước, kẻ nọ mới ra vẻ thân thiết cười bảo: “Thì ra là sư đệ dãy Bạch Linh, có vẻ sư đệ là đệ tử mới nhập môn nhỉ?”

Giang Trường như chẳng nhận ra ý xấu trong mắt họ, vẫn ngây ngô nhiệt tình đáp: “Vâng, vừa mới bái nhập dãy Bạch Linh, hôm nay đến đây tìm người, chưa tìm thấy đã lạc đường rồi, chờ lâu lắm mới thấy nhị vị, khiến các sư huynh chê cười rồi, chẳng hay nhị vị sư huynh ở dãy nào? Kể cũng thẹn, sư đệ tôi hôm nay mới rời dãy Bạch Linh lần đầu, chưa từng gặp sư huynh thuộc các dãy khác.”

“Bọn ta ở dãy Tang Liễu.”

Giang Trường xác định mình không thể tin hai người này, bao nhiêu là dãy hệ, cô không quen biết nhiều, tiếc nỗi lại nhận ra lệnh bài của dãy Tang Liễu, lời nói dối này rõ không thiện chí.

Chậc, sao xui vậy trời, chỉ muốn hỏi đường thôi cũng phải gặp chuyện này. Giang Trường chắc mẩm mình đã gặp đệ tử dãy hệ chẳng thân thiết gì

với Bạch Linh nhà mình rồi. Nhớ lại những gì tam sư tỷ Trịnh Dao nói, Giang Trùng đau đầu, gặp đệ tử dãy hệ bất hòa với mình, tốt thì liếc xỏ liếc xiên làm lơ nhau, tồi thì lấy đông đe ít dạy cho một trận, còn ác thì chả biết người ta sẽ làm gì.

Tuy không đến nỗi mất mạng, nhưng Giang Trùng cũng chả thích bị bắt nạt đâu. Hai người trước mặt đây chẳng có vẻ gì là chỉ muốn tấn cô một trận, cô nên mừng vì mình trông như đàn ông nhấy? Nếu không chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tuy buồn nhưng phải thừa nhận rằng ở cõi tu chân, nữ tu vất vả hơn nam tu nhiều, mà không, ở đâu chả vậy.

“Ha ha ha sư đệ theo bọn ta nào, bọn ta đưa đệ về.”

Đến lúc được dắt vào khu rừng trông còn hẻo lánh hơn, Giang Trùng thầm thở dài lần nữa, tu vi thấp đúng là chả nên cơm cháo gì. Vì luôn có người bảo vệ và gần như gặp toàn người thân thiện, cô suýt đã quên thế giới này bất thiện hơn thế giới cũ của mình nhiều.

Sau nửa tuần hương, Giang Trùng với hai lá bùa tốc hành dán dưới chân xông thẳng ra khỏi rừng, chốc sau, hai gã trai người ngợm ướm rướm giận dữ đuổi theo.

“Thằng lỏi đáng ghét này, vậy mà dám gạt bọn ta!”

Giang Trùng lờ đi tiếng chửi sau lưng, nhắm thử hai lá bùa này sẽ cầm cự được bao lâu. Đây là bùa còn thừa lại lúc đại sư đưa cô đến đây, may mà vẫn đem theo, không dùng hết lúc đầu. Hai người kia nằng nặc lôi cô đi hướng ấy, vậy cô cứ nhắm lỏi ngược lại mà đi xem sao, chỉ hy vọng mình không quá đen thôi. Còn mà hẻo thì, hai kẻ đang phùng phùng lửa giận đuổi theo kia hẳn sẽ cho cô một trận nhừ tử.

Ban nãy Giang Trùng xài bùa thanh trần – cái mà sư phụ ăn hại để lại trị hai người họ, cô chỉ nhét đại nó vào ngực áo, nào ngờ lại nhanh chóng dùng đến như vậy. Lá bùa này tuy chỉ có công dụng dọn dẹp quét rửa,

nhưng Giang Trùng lại canh xé ngay lúc hai kẻ ấy chưa kịp đề phòng, thế là chúng phải tắm nước xối từ trên trời xuống một chập, lại hong khô bằng gió một chập.

Giang Trùng chỉ mới học xong linh tự, chẳng biết chiêu công kích nào, chỉ thừa dịp viết chữ ‘điện’ dán lên mình chúng. Bình thường thì linh tự này chả có lực công kích đâu, chỉ sinh điện thôi, nhưng hai người đang ướt nhẹp, vậy nên... Tuy không bị thương nhưng tóc tai hơi quăn hơi xém, trông thảm hại chút tẹo. Điều khiến chúng khó lòng chấp nhận hơn chính là, dầu tu vì chúng có lèo tèo, song lại bị một tên nhóc chưa luyện thành Trúc Cơ kỳ đánh lén thành công, mất mặt quá trời.

Giang Trùng tự biết mình không làm gì được chúng, chỉ muốn nhân lúc trốn dần mặt tỵ thôi. Dù sau đó không thoát nổi và bị dần như đòn, thì cô cũng đã lãi rồi.

May cái là Giang Trùng chưa tới nổi quá đen, lúc bùa tốc hành sắp cạn linh lực đã xông vào được một ngọn núi có khắc ba chữ Bạch Luyện phong. Hai kẻ đuổi theo cô trông thấy ba chữ Bạch Luyện phong thì thoáng vẻ kiêng dè, nghiêng răng nhìn nhau, không đuổi theo Giang Trùng nữa.

Giang Trùng chưa an tâm, theo dõi hồi lâu mới xác định hai người nọ thực sự không xuất hiện nữa, bấy giờ mới thở hồng hộc tựa vào một tảng đá lớn, nhắc tay áo quạt lấy quạt để. “Hộc ~ may mà còn đỏ ~”

“Nhếch nhác thế này, bị ai bắt nạt rồi hử?”

Giọng vừa cất, một đôi giày trắng xuất hiện trước mắt, Giang Trùng nhìn lên, chỉ trong thoáng chốc, cô đã chắc rằng Đoàn Dự lần đầu gặp Vương Ngữ Yên, Doãn Chí Bình lần đầu trông thấy Tiểu Long Nữ cũng sẽ mất hồn như thế, thực chỉ muốn tán thán “Trên đời lại có người con gái xinh đẹp tuyệt trần nhường này” mãi thôi.

Cô gái xinh đẹp tuyệt trần bực mình khoanh tay, ngắt ngang tiếng than của Giang Trùng, dữ dằn hỏi: “Ta hỏi cậu có phải đã bị người ta bắt nạt không!”

“Vâng nhị sư tỷ! Chẳng biết hai thằng ôn đó thuộc dây hệ nào, vẫn chưa đi xa đâu ạ!” Giang Trùng lập tức tố cáo.

Giang Trùng đã đoán được mỹ nữ áo trắng đẹp xuất trần đến nỗi có thể mê hoặc ngàn vạn trai gái này là ai rồi, eo chị thắt hân ngọc tử yên bài, tức cũng như cô, là đệ tử của Bạch Nhiễm Đông. Ngoài nhị sư tỷ Yến Phù Tô vẫn luôn luyện đan kia thì còn ai vào đây nữa. Với cả đỉnh Bạch Luyện này chính là nơi ở của nhị sư tỷ.

Lạc đường mà còn chạy được đến đây, vừa khéo lại gặp chị hai xuất quan, cô may mắn thế này, hẳn sau đó còn chuyện không hay ho gì đang chờ mình đây.

“Đệ tử Bạch Linh chúng ta, nếu bị bắt nạt thì phải hà hiếp lại cho đủ.” Bàn tay thon thả của mỹ nữ áo trắng siết lại răng rắc, kéo Giang Trùng, “Đi, đi đòi lại.”

“Vâng ạ sư tỷ!”

Chị ba Trịnh Dao bảo chị hai Yến Phù Tô giỏi luyện đan luyện dược luyện độc, tuy không giỏi đánh lộn như hai anh em họ, nhưng số người dám chọc vào chị lại ít hơn số dám khiêu khích anh cả hung ác kia nhiều. Tuy đã bế quan nhiều năm, tiếng ác vẫn vang tứ bề.

“Hừ, coi như thằng lỏi ấy chạy nhanh! Bằng không chả đập gãy giò nó thì thôi!”

“Sư huynh, cơn giận này nhẽ nào lại nhịn?”

Gã trai vừa đuổi theo Giang Trùng ban nãy hăn học, “Đương nhiên là không, thằng lỏi ấy tu vi không cao, mình tra rõ thân phận nó đã, chờ lần sau nó ra khỏi Bạch Linh sơn, hừ!”

“Chẳng hay lần tới tôi rời núi Bạch Linh thì nhị vị sẽ làm gì?”

Nghे thấy giọng nói này, hai gã trai kinh ngạc, vừa ngược đầu lên đã thấy gương mặt tươi cười của Giang Trùng, và một màn sương trắng phà đến trước mắt.

Tiếng hét thảm thiết vang dội, chim chóc trong rừng hoảng hốt. Nửa canh giờ sau, hai gã quần thùng dít, tóc cháy xém che thân dưới thất thểu chạy dài.

“Sư tỷ lợi hại ghê, hôm nay may mà có sư tỷ.” Giang Trùng rửa tay, cảm ơn Yến Phù Tô.

Yến Phù Tô lại ghét bỏ nhìn cô, “Cậu là đệ tử mới của sư phụ? Xem cậu kìa, vô dụng như này, tu vi thấp thế kia, mau rút đi tu luyện cho ta, lần sau lại để chúng nó bắt nạt mất sạch mặt mũi như vậy, ta trị xong chúng nó sẽ tới lượt cậu đấy.”

“Sư tỷ, trước đó, có thể đưa sư muội về đỉnh Bạch Tín được không?”

Yến Phù Tô: “... Sư muội?”

Giang Trùng: “Vâng.”

Yến Phù Tô lùi soạt ba bước, giữ khoảng cách với cô.

Giang Trùng: Cùng cực đẩy nhau? Khoan đã chị hai ê, em chẳng có hứng thú gì với con gái đâu!

Dẫu bị nhị sư tỷ ghét bỏ, Giang Trùng vẫn được chị đưa về ngọn Bạch Tín. Tự lên đến đỉnh, cô chỉ thấy sư phụ Bạch Nhiễm Đông đang đợi mình

ở đây, không hài lòng bảo: “Đi đâu chơi đó, sao về trẻ thế này?”

Sau đó, nàng ta lấy làm lạ hỏi: “Đừng bảo con không thấy bùa truyền tống trận ta để lại đây nhé? Chỉ cần xé nó là con về đến Bạch Tín phong ngay mà.”

Giang Trường nén sợi gân đang chực bực ra trên trán, nghiêng răng bảo: “Sư phụ ạ, trên bàn ngoài rác ra chẳng còn gì hết.”

Vậy bùa truyền tống đâu mất rồi? Hôm nay gió trên núi hơi mạnh, lá bùa giấy nhẹ hều kia sớm đã bị gió cuốn xa chín vạn dặm trước khi Giang Trường thức dậy rồi.

Hai cô trò nhìn nhau, hồi lâu sau, Bạch Nhiễm Đông ho khan, “Thôi, chẳng cũng đã về tới rồi đó thôi, để tránh việc này tái diễn, sư phụ quyết định, đưa con đến nơi mà sư phụ đã tu luyện hồi nhỏ dăm ba năm.”

“Đâu thế ạ?” Giang Trường có cảm giác chẳng lành.

“Là hắc thất sư phụ của sư phụ xây ý, trong đó có thần thức mà các tiền bối lưu lại, có thể truyền dạy tri thức cho đệ tử, cũng có năng lực dựng huyền trận tôi luyện đệ tử, trau dồi dăm ba năm trong ý, sư phụ bảo đảm Trường Trường sẽ khác xa bây giờ.”

Giang Trường cảm nhận được ác ý ngập tràn lời nàng. Cái phòng cách ly cường chế tu luyện này dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến địa ngục đây biết không? Mà sao tự dừng lại muốn nhốt cô vào đó chứ! Giang Trường thầm nhủ, chắc hẳn phải sư phụ biết chuyện cô suýt đã bị bắt nạt lúc này mới cho cô tốt nghiệp mẫu giáo chỗ Tạ nhị sư bá sớm, tổng thẳng vào chốn ma quỷ kia để luyện đâu nhỉ?

“À đúng rồi, chưa đến Khai Quang hậu kỳ thì không ra được. Nếu năm năm sau mà Trường Trường vẫn chưa thăng đến Khai Quang, chỉ có thể tiếp tục bị nhốt trong ý thôi.” Bạch Nhiễm Đông cười hi hi bảo, “Yên tâm,

trong ý an toàn lắm, dù ma tu có công phá cỡi tu chân, cũng sẽ không phá nổi hắc thất đầu.”

Cũng có nghĩa là: Nếu con không thể luyện đến Khai Quang hậu kỳ thì có chết cũng chẳng ra nổi, ngoan ngoãn mà tu luyện đi.

Trúc Cơ, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Động Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp. Dù mấy cảnh giới đầu khá dễ, nhưng người bình thường muốn luyện thành Trúc Cơ cũng phải mất mười năm, huống chi là Khai Quang.

Giang Trừng thở hắt ra, đáp: “Đa tạ sư phụ.”

Bị chúng bắt nạt, phải mạnh mẽ hơn để trả cả vốn lẫn lãi.

Nên, phải vào phòng cách ly là cái chắc, nước mắt tuôn rơi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Biển Sách

EM TRAI.

Phòng cách ly không phải phòng cách ly, mà là một đài cao, xung quanh phủ đầy sương, không đi xuyên nổi, cũng không cầm nắm sờ nổi, chỉ có một chiếc bàn dài, một tấm đệm cói ở giữa.

Giang Trùng ngồi đệm, châm một nén nhang. Khói trắng vẫn vút bốc lên, giữa màn khói xuất hiện một cụ già râu dài chạm ngực, áo trắng phất phơ. Cụ như ẩn như hiện, cười mủm mím, nom có vẻ dễ gần.

“Bao nhiêu năm không có đệ tử phạm lỗi đến đây tu hành rồi, tiểu tử yên tâm, các sư tổ sẽ dạy dỗ mi thật tốt.”

Giang Trùng nghe thế, suýt nữa đã không khống chế nổi biểu cảm.

Sư phụ, cái thánh địa tu luyện mà Người đã hứa đâu, đây đúng thật là phòng cách ly nhốt đệ tử phạm lỗi mà! Giang Trùng thề, nếu mình còn sống được đến ngày ra khỏi đây, cô sẽ không bao giờ tin lời của nàng sư phụ thích đi người ta kia nữa.

“Tứ đại quân tử thanh danh vang dội nhất tu chân giới thời thượng cổ là ai, mi có biết không?” Cụ hỏi.

Giang Trùng lắc đầu.

“Thất đại tiên nữ mỹ mạo vang danh của tu chân giới ngàn năm trước là ai, mi có biết không?” Cụ lại hỏi.

Giang Trường lắc đầu.

“Bách luyện đan giả xuất chúng nhất tu chân giới ngày nay, mi có biết không?” Cụ hỏi tiếp.

Giang Trường tiếp tục lắc đầu trong mờ mịt.

Cụ ta thấy hỏi ba câu mà cô vẫn không trả lời được thì ghét lắm, vuốt râu dài hỏi nữa: “Vậy hẳn mi nên biết mười đệ tử đầu tiên của Dung Trần sơn phái tu luyện cái gì, giỏi cái gì nhỉ.”

Giang Trường lại nặng nề lắc đầu.

“Lẽ nào lại vậy! Dốt nát thế này, sao có thể trở thành đệ tử Dung Trần ta, vứt sạch mặt mũi dẫy hệ nhà mình rồi!” Trên tay cụ xuất hiện một cây thước, gõ nhịp xuống chiếc bàn trước mặt Giang Trường, “Muốn trở thành một đệ tử Dung Trần ưu tú, trước tiên là phải tri thức chắt năm xe, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, ra ngoài có thể đỉnh đạc dẫn chứng điển cổ, không thua kẻ nào! Đồng sách kia, phải đọc xong nhớ kỹ nội trong một ngày!”

Theo cái vung tay của cụ, giữa màn sương trắng xuất hiện một kệ sách chất trên trăm quyển, dày ơì là dày. Giang Trường nhìn cái bàn nứt hơi to bởi cái gõ của cây thước gỗ kia, lại ngó sang đồng sách đủ để chôn sống mình nọ, cảm nhận được mùi vị của cái chết.

May là côi tu chân đọc sách không bằng mắt, mà là dẫn trực tiếp nội dung vào đầu, không những tiện lợi nhanh chóng mà còn có thể nhớ lâu! Tiện thì tiện thật, có điều rất dễ mệt, Giang Trường gồng đọc xong ba quyển đã tê người, đầu vầng mắt hoa, thế giới không ngừng xoay vòng trước mặt.

“Lão phu chưa từng thấy đệ tử nào có thiên tư cỡ này.” Cụ già vuốt râu, hiền hậu nhìn Giang Trường. “Đọc được những ba quyển cơ đấy, phải

biết đệ tử có tư chất thấp nhất đạo trước, một ngày ít nhất cũng đã đọc hết ba mươi quyển.”

Cụ ta cho Giang Trừng lĩnh hẩn một đòn chế giễu sâu cay.

Giang Trừng không biết giờ mình nên che ngực hay che đầu gối nữa, cuối cùng lại lặng lẽ bò dậy, chịu đựng cơn váng đầu, tiếp tục đọc sách. Xong hai quyển ngã phịch ra đất ăn đòn giễu nhại của ông cụ, Giang Trừng lại bò dậy tiếp tục chiến đấu, cứ thế lặp đi lặp lại. Giang Trừng chỉ thấy đầu mình phình to ra, thái dương giật gắp, cứ như khắc sau sẽ nổ tung, nhưng cô vẫn ngiên rảng chịu trận, phân loại chữ nghĩa tứ tung trong não.

Cũng như chất đầy thứ vào một không gian hẹp, nếu lại muốn cho tiếp đồ vào, nhà có thể sẽ sập. Điều Giang Trừng đang làm chính là nén gọn hết mức các món ấy, cố nhét thêm vào những thứ khác.

Bị ních đến đầy ứ, Giang Trừng chỉ thấy đầu mình nổ ầm một tiếng, thoát cái trời đất như bao la hơn nhiều, những thứ vốn chen nhau trong một không gian, thoáng đã tứ tán.

Nhìn Giang Trừng mê man ngay dưới kệ sách, ông cụ lơ lửng trên không vuốt cằm ra chiều hài lòng: “Không tệ, người trẻ tuổi phải được khuyến khích thúc đẩy mới trưởng thành nổi.”

Từ khi chốn này được lập thành, chỉ có vài trăm người từng vào đây, cũng chỉ lèo tèo vài mống làm được thế này, kẻ kém nhất chỉ đọc được nửa quyển đã ngã sấp rồi, số đệ tử đọc trên trăm quyển mới hết sức gượng tiếp, còn mượn sức của sách linh thức để mở mang linh thức trong thời gian ngắn như đệ tử này chỉ vền vện trên đầu ngón tay.

Cụ ta vô cùng hài lòng rồi lại nuối tiếc, tại sao những đệ tử có thiên tư quá tốt, có nghị lực lại kham nổi gian nan này lại không chịu tu luyện đàng hoàng — Thường những đệ tử vào đây đều là do không chịu tu luyện ngoài kia, vậy mới bị trưởng bối sư môn ném vô mài giũa. Giang Trừng

đáng thương không biết mình đã bị hiểu lầm, thế nào cũng sẽ được ‘trui rèn’ thật tốt.

Những đệ tử kiểu này phải dạy dỗ thật nghiêm mới được, cụ nghĩ, đoạn bảo Giang Trùng mới chống trán tỉnh lại: “Chuyện dễ thế đã làm không xong, xem ra mi phải đọc thêm một số sách rồi.” Phất tay, lại xuất hiện thêm hai kệ sách lớn.

Giang Trùng quỳ phịch xuống đất.

Đầu treo rường trùy đâm vế*, Giang Trùng cảm thấy mình năm lớp 12 cũng chưa từng bạt mạng như vậy, không, nếu căn theo tiêu chuẩn của người phạm, đọc sách kiểu đó, chả biết đã phải chết bao nhiêu lần rồi. Ở nơi không có khái niệm thời gian này, không thấy đói, chỉ biết mệt.

[*Nguyên văn: Đầu huyền lương, trùy thích cổ. Một câu trong Tam Tự Kinh.]

“Có khi lao lực quá độ, lại thấy cơ thể như bị khoét sạch.” Giang Trùng nằm ngửa dưới đất, hai tay đan chéo đặt trên bụng, khoan thai ngắm mảng trắng xóa trên đầu, bên tai thấp thoáng bài ca vọng lại từ thiên đường.

“Bộp bộp bộp! Dậy! Dậy mau! Lơ là một chút lại làm biếng! Dung Trần chúng ta sao lại có đệ tử lười nhác như mi chứ! Hôm nay thế mà chỉ đọc được một ngàn quyển! Có biết xấu hổ không vậy! Với tiến độ này thì có luyện thêm trăm năm vẫn chẳng ra ngoài nổi đâu!”

“Vâng vâng ạ sư tổ, đệ tử biết rồi.” Giang Trùng uể oải đáp lời, bò dậy tiếp tục vùi đầu vào biển sách.

Tại sao tu chân không học đại pháp xx, tiên quyết xx, công tu luyện xx, mà phải nhớ mấy quyển kiểu “Một ngàn năm ở cõi tu chân của sư tổ”, “Linh thảo dưới biển xanh”, “Du ký núi Mộc Phục”, “Ngắt linh thảo: Một trăm pháp quyết thực dụng phải nằm lòng”, “Bạn của mọi nhà: Chín trăm

chín mươi chín tư thế của tu sĩ thanh khiết”, “Sơ lược về cách ăn mặc trang điểm của danh môn đệ tử”, “Dạy bạn cách nhớ nhanh môn quy mười vạn điều”, “Chưng rượu, yêu rượu”, “Chế biến thịt linh thú”, “Tu sĩ kiến văn lục kỳ một ngàn bảy trăm bảy mươi bảy”, ...

Cái quyển cuối cùng rõ ràng là tạp chí theo kỳ mà?

Ông cụ – sư tổ không rõ tên đã trả lời câu hỏi trên như sau: “Mi mà không đọc nhiều du ký, sau này ra ngoài lịch luyện, làm sao biết nơi nào có thứ gì? Gặp tu sĩ các môn phái khác, mi dám mặt dày bảo mình mới xuất môn, chưa biết gì hết à? Người ta khoe mình đã đến những đâu, mi thì chỉ biết cười khờ, chẳng thốt ra nổi một câu? Mi nói xem có mất mặt không? Mất mặt chứ!”

Giang Trùng: Thì ra mục đích chỉ là để thêm đề tài tám nhảm, để người ta tưởng mình biết nhiều hiểu rộng thôi đó hả! Xàm xí lắm đó biết không!

“Còn kỹ năng thực dụng như trồng hoa, nuôi cỏ, bảo quản sách, chưng cất rượu, làm bánh, chế biến thức ăn, tu sĩ nào cũng phải sống mấy trăm năm, mi tưởng ngày qua ngày chỉ tu luyện suông thôi hả? Không giết người đoạt báu thì tìm kiếm duyên lành? Cậu trẻ à, mi mơ tưởng quá rồi, đời người dài vậy, thế nào cũng phải tìm chút việc gì đó để giết thời gian. Nhờ mi tu luyện chán chê rồi, rảnh rồi lại chả biết phải làm gì, kể xem có buồn không? Buồn chứ! Có khi vì buồn mà mi đi làm việc xấu, nghĩ không thông sa vào ma đạo nữa kìa, mi nói xem có nguy hiểm không? Nguy hiểm chứ!”

Giang Trùng: Ai lại vì lý do đó mà sa vào ma đạo chứ! Dễ sa vào ma đạo thế kia, có biết mấy kiến thức ấy cũng vậy thôi!

“Gảy đàn, đánh cờ, phẩm trà, vẽ tranh, viết chữ, hát hò, không biết một hai món thì mi lại dám mặt dày bảo mình là tu sĩ có môn phái đảng hoàng ấy? Nếu phải tham gia tiệc tùng giao lưu, xong việc người ta hội hè

uống rượu, ai nấy luôn miệng khách sáo dài bơi, té ra lại tỉnh thông mọi ngón, chỉ có mi không biết cái này chẳng rõ cái kia, đứng nhìn sông ấy hả? Ngượng không? Ngượng chứ! Huống hồ, mi lại bằng lòng nhìn người ta nổi trôi còn mình làm nền à? Không được! Đệ tử môn phái chúng ta sao có thể đực mặt ra nhìn kẻ khác nổi bật!”

Giang Trùng: Cứ lẳng lặng xem người ta thể hiện chẳng hay hơn mình bay ra làm trò ọ, mà sư tổ ôi, cách người miêu tả đám đệ tử trong môn phái nhà mình khác xa những gì con biết!

“Còn quần áo, trang sức, lễ nghi, thái độ của tu sĩ và việc dọn dẹp động phủ, vệ sinh cá nhân, mi nghĩ tại sao tắm áo trắng tu sĩ mặc hàng năm mãi mà không bẩn? Đến cả những kiến thức căn bản thế này mà mi còn không biết thì làm tu sĩ cái nổi gì, sau này có muốn mặc áo trắng ra ngoài không! Động phủ của mình lại không biết tự dọn dẹp, không biết ăn bận sao cho thích hợp, không biết vệ sinh cá nhân, sau này sao mà lừa... à, sao mà tìm được đạo lữ song tu nguyện đến sống cùng động phủ với mi! Nếu không thể chăm chút cho mình ra người ra ngợm thì khác gì với ma tu chứ?! Chả khác gì cả!”

Giang Trùng: Chẳng nhẽ ma tu với linh tu chính phái chỉ khác nhau ở chỗ có tắm hay không thôi sao? Trông có sạch sẽ không thôi đó hả? Thế ai bảo hai bên đối đầu tới mức vừa nhìn đã hô đánh hô giết vậy! Sư tổ ới, đệ tử sắp chả hiểu nổi cái cội tu chân này rồi!

“Ôi đệ tử trẻ tuổi bây giờ, yêu cầu đối với bản thân quá thấp rồi, tu sĩ nào phải chỉ thế này! Mi xem mi đó, tiểu tử mặt mũi lạnh lợi biết bao, thế mà ngồi không ra ngồi đứng chẳng nên đứng, che đầu chống trán tinh thần kém! Tinh khí thần phong cốt của tu sĩ đời ta biến đâu rồi! Mi thế này chỉ tổ nhốt trăm năm trong hắc thất, nhào nặn đàng hoàng mới xong!”

Lần này, Giang Trùng không phỉ phui trong dạ nữa, cô lên tiếng. “Sư tổ, con là nữ. Dù trông như nam, nhưng con là nữ.”

Cụ ta bứt phát đứt râu, hồi lâu, lại nhìn chòm râu đã đứt của mình rồi thở dài xa xôi, phất tay hóa thêm hai kệ sách, “Đã thế thì phải đọc cả số sách này.”

Đối mặt với mấy quyển “Các bí quyết dưỡng da mà nhiều nữ tu không biết”, “Làm thế nào để từ chối tình cảm của nam tu mạnh hơn mình”, “Công kích vào chỗ nào của nam tu mới khiến họ không ‘cứng’ nổi”, “Tự truyện của Liệt Hỏa tiên tử”, “Tôi và hậu cung của mình: Minh mi tán nhân truyền” ..., Giang Trừng nhũn cả đầu gối, quỳ phịch xuống đất.

Lời bình: Thì ra cõi tu chân có nhiều nữ tu mạnh mẽ rửa, cách hành văn của hai quyển cuối cứ như tiểu thuyết ấy, tình yêu cô đọng, đọc chẳng đã nghiền.

“Còn cả thời gian để mà nhận xét, xem ra mi xử xong hết mớ sách này rồi nhỉ, sư tổ vẫn còn đây.”

Màn sương trắng nhanh chóng lùi về, trăm kệ sách ầm ầm đội đất chui lên.

Giang Trừng là một cô gái sắp trở thành bách khoa toàn thư di động.

Giang Trừng chưa từng nghĩ rằng mình có thể đọc hết nhớ tất đồng sách linh thức này, nhưng ngày giờ cứ thế trôi qua, đến một hôm đọc xong quyển đang cầm trên tay, ngược mắt nhìn sang mới thấy kệ sách trống rỗng, cô đã đọc xong tất cả mọi quyển sách rồi. Giây phút ấy, Giang Trừng không mừng đến khóc òa, mà đáy lòng lại bình thản như không.

Khắc sau, ông cụ xuất hiện, tay vẫn cầm thước, vui vẻ nhìn Giang Trừng, lần đầu tiên thật lòng thật dạ khen cô, “Cũng tạm.”

“Tu luyện phải tránh kiêu tránh vội, lúc mới vào đây, mi thấp tha thấp thỏm, bụng dạ không yên. Hầu như ai buổi đầu cầu tiên văn đạo cũng sẽ gấp gáp muốn thành công, nhưng càng vội càng không thành. Con đường

tu chân khúc khuỷu gập gềnh, chỉ có bước đi vững vàng mới tiến xa nổi, mi đã hiểu chưa?”

“Đệ tử rõ rồi.” Giang Trùng biết mình không phải đọc tiếp nữa, vì cô đã không còn nghĩ đến chuyện mình còn phải đọc bao nhiêu sách, không còn đếm số ngày đã trôi qua, không còn đoán bao lâu sau mới ra khỏi đây được, cho nên cô không cần phải tiếp tục đọc sách nữa.

“Ừm, mi thiên tư thông minh lại hiểu học, tâm tính kiên cường, đã có cái nền vững thì sau này tự thân được nhờ, mi nên đến nơi tiếp theo rồi.”

“Đa tạ sư tổ răn dạy, đệ tử bái biệt sư tổ.”

Ông cụ phất tay áo, nơi Giang Trùng đang đứng đã chuyển phong. Bốn bề u ám, tối tăm trống rỗng.

“Ta là sư tổ mi, nay dạy mi ngàn vạn pháp môn, chọn một trong số đó trước đi.” Trong bóng tối, giọng nói trù xuống từ trên đỉnh đầu, uy nghiêm hồn hậu.

Vừa dứt lời, xung quanh đã xuất hiện ảnh ảo của đủ loại vũ khí, đao thương búa chùy, kiếm kích roi kim, chày móc gậy mâu, đinh ba rìu lớn, tơ lụa nhạc cụ, ..., chủng loại phong phú, tất cả đều trôi nổi trên đầu, tỏa ánh sáng nhạt như trăm ngàn vì sao.

“Mi có thể tùy tâm chọn một món vũ khí.”

Giang Trùng đứng giữa muôn kiểu vũ khí, ánh mắt sáng ngời lướt nhanh qua các loại vũ khí hình dáng khác nhau, cuối cùng dừng lại ở một món vô cùng bình thường. Cô giơ tay, món vũ khí ấy như có linh tính, nhanh chóng bay đến rồi vững vàng dừng ngay trước mặt.

Giang Trùng đưa tay định cầm lấy, chợt một vệt sáng đỏ bay xoẹt đến trước mặt cô, đẩy dạt món vũ khí kia ra.

Giang Trùng: ...

Lúc Giang Trùng đang cần cù tu luyện trong hắc thất, lời đồn đại kiếp sắp đến đã rùm beng ở thế giới bên ngoài, cõi tu chân người người hoảng sợ, các môn phái đã tổ chức biết bao các kỳ họp lớn họp nhỏ.

Khí thiên địa bị tác động, động đất sụp núi, thời tiết khắp nơi thất thường. Nếu không phải thứ gì cực ác sắp xuất thế, thì chính là điềm báo đại nạn muôn dân đến gần.

Vô Cực quán ở Vô Cực sơn là đạo quán có tên tuổi ngang bằng với Thượng Vân tự.

Thái thượng trưởng lão của Vô Cực quán đã tị thế từ lâu chăm chú nhìn tinh nghi trước mặt, ánh sao lấp lánh đầy mắt, hồi lâu lão lại nhắm mắt, chậm rãi buông lời: “Quả có đại kiếp, nhưng không đến ngay, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều.”

Lão xoay đầu nhìn đệ tử nhỏ nhất, cũng ưu tú nhất của mình, “Kinh Hàn, ta thấy con phập phồng thấp thỏm, là vì sao?”

Chàng trai ngồi dưới gối lão mặc trường bào tay rộng với hai màu đen trắng, sau lưng giắt hai thanh trường kiếm một đen một trắng, mày mác ngậm sương, mắt sáng ánh tuyết, nghe hỏi mới kính cẩn đáp: “Thưa sư phụ, đệ tử lại chiêm bao giấc mộng ấy.”

Giấc mộng này đã đeo bám hằn từ tấm bé. Bối cảnh trong mộng là một thế giới hoàn toàn khác với nơi này, hắc là một cậu bé yếu ớt, có một người thân mà mình vô cùng y lại, hắc gọi người nọ là “chị”, nhưng chưa từng trông thấy mặt mũi người này, cũng chẳng biết chị tên gì, chỉ cảm nhận được sự thân thiết dựa dẫm của mình đối với người chị trong mộng, có thể xem là người thân nhất cõi đời này.

Những chuyện trong mộng khi thì chân thực như hấn đích thân trải qua, khi thì mơ hồ như hoa trong gương trăng đáy nước, hấn cũng cảm động bởi tình cảm của chàng trai ấy, nhất là khi “chị” đột ngột mất đi, trong mộng, hấn đã tự tay chôn cất “chị”, giấc mộng đến đây là hết, nhưng cảm giác đau đớn tột độ kia vẫn vẫn vương trong lòng, xưa không tan dù đã tỉnh giấc.

“Kính Hàn, con tu đạo vô tình cũng đã trăm năm.”

“Vâng, sư phụ.”

“Mãi không thấu tỏ, thấy mình đúng chưa?”

“Đệ tử hồ thẹn.”

Thái thượng trưởng lão khép đôi mắt già dặn tỏ tường, buông lời: “Ngày mà con có lời giải cho giấc mộng đã quấy nhiễu mình trăm năm nay, có lẽ cũng chính là thời cơ để con thấu suốt đạo riêng mình, giờ đây chưa cần nóng vội.”

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tu Luyện

NHÀ TUI CÓ GÁI (?) MỚI LỚN.

Tu hành không rõ tháng năm, ở hắc thất, Giang Trùng căn bản không có thời gian suy xét đến bất cứ chuyện gì khác ngoài tu luyện, ngày nào ngày nấy mệt chết được. Ừ đó, chết được.

Thử cảm giác bị trên vạn thanh phi kiếm đồng loạt công kích chưa? Mỗi ngày Giang Trùng đều phải chịu trận. Thử cảm giác bị vạn tiễn xuyên tim chưa? Mỗi ngày Giang Trùng đều có trên trăm lần ném trái.

Bóng kiếm vụt qua, Giang Trùng điểm mũi chân, phóng đến đứng trên một thanh phi kiếm bên trái, cúi người tránh ba thanh kiếm đồng loạt bay đến từ đằng sau và hai bên hông, sau khi tránh được lưỡi kiếm bén ngọt, chẳng kịp ngơi nghỉ đã phải lập tức tung người lên tránh kiếm đâm xiên từ trên xuống.

Cứ liên tiếp lần trái tránh phải trốn trên né dưới như vậy mới lách được hết mười mấy thanh phi kiếm, nhưng thế nào cũng sẽ có lúc không tránh nổi, thế là quần áo cô tơi tả, phần da thịt lộ ra chẳng chịt vết thương do kiếm gây nên. Máu chảy mãi không ngừng, cảm giác rất thật, đau đớn và mệt mỏi từng chút một hao mòn ý chí con người.

Giang Trùng tóc tai bù xù, cơ mặt căng cứng, ánh mắt sắc như gươm rìu vỏ là thấy máu, rất khác so với lúc mới vào đây. Cô hơi tiến bộ hơn ngày hôm qua, số kiếm tránh được tăng ba thanh, nhưng ngay sau đó, khi trăm kiếm vốn đang ngừng giữa bầu không cùng lao đến, Giang Trùng vẫn chẳng chống đỡ nổi, trong vòng mười hơi thở đã bị bao vây bởi ánh kiếm

sáng lóa, sau đó là cảm giác cơ thể bị vô số thanh kiếm xuyên thành rây quen thuộc.

Hào quang chợt lóe, tất cả phi kiếm cắm vào người Giang Trường biến mất rồi lại xuất hiện lần nữa giữa không trung, và người đáng ra phải chết như chết rục là Giang Trường lại vẹn toàn bỏ dậy, vết thương ngoài da biến mất, đến quần áo và tóc tai cũng tinh tươm, chỉ có vẻ mệt mỏi là không thay đổi.

Giang Trường ngửa đầu nhìn lên ánh sáng lập lờ trên nền trời đen kịt, đây là nơi treo vô số thanh phi kiếm, mũi kiếm hướng thẳng về phía cô, dù đang đứng im vẫn khiến người ta run rẩy. Có tổng cộng một vạn thanh phi kiếm, vị sư tổ chưa từng xuất hiện dạy môn này bảo, ngày cô có thể tránh được màn vạn gươm cùng phóng này là ngày cô có thể rời nơi đây, nhưng bây giờ cô chỉ mới tránh được mấy mươi thanh thôi.

Thở dài thườn thượt, Giang Trường trở tay rút thanh kiếm mỏng giắt sau người. Kiếm này không có vỏ, lưỡi kiếm không bén vì được làm bằng gỗ, một thanh kiếm gỗ vô cùng bình thường. Trong hảng hà sa số loại vũ khí, thứ Giang Trường chọn chính là thanh kiếm gỗ này, nghĩa là mai sau Giang Trường sẽ trở thành kiếm tu.

Hắn cô là kiếm tu dùng kiếm gỗ đầu tiên. Kiếm gỗ giết người được không? Chỉ e cả giấy còn chọc không thủng, nhưng đây là kiếm mà chính bản thân đã chọn, dù có quỳ cũng phải dùng cho trót.

Trước đó cô chỉ chăm chăm né đòn, giờ là lúc dùng thử thanh kiếm này rồi. Dầu trông như trông rất bình thường, nhưng biết đâu nó lại là một thanh kiếm gỗ đao thương không thủng thì sao!

Giang Trường giơ ngang kiếm, ánh mắt kiên nghị nghênh đón linh kiếm phóng đến.

“Phập.” Kiếm gỗ gãy đôi.

Giang Trùng lặn ngấn xuống đất, sờ phải mớ tóc bị xén mất nửa của mình mà lòng vẫn run. Kiếm gỗ của mình vậy là tèo rồi hả? Đừng dỏm thế chứ? Giang Trùng thử nhặt thanh kiếm gãy lên, ghép hai khúc lại với nhau, quả vậy, chúng vừa tiếp xúc lại liền thành một như ban đầu, không vết tích gì.

Lại một bóng kiếm rít gào vồ đến, Giang Trùng vô thức khua kiếm đỡ, phập một tiếng, kiếm gỗ lại gãy đôi. Nhảy lùi ra sau, Giang Trùng tóm được đoạn kiếm gãy đang văng ra, khếp hai tay lại, nhập kiếm về một. Cô có nên nói thanh kiếm này giống y như chủ nhân nhà nó hem?

Chẳng biết qua bao lần bản thân bị đâm chết sống lại, kiếm gỗ bị chém đứt về nguyên, Giang Trùng chợt vỡ vạc ra gì đó, cô nhớ lại điều hai mươi mốt chương một – Kim trong một quyển có tựa là “Ngũ hành luận: Vận dụng ngũ hành trong đời sống hằng ngày” mà mình đã đọc ở biển sách.

Ý nghĩ lóe lên trong đầu từ “Tại sao mình tự dừng lại nhớ đến cái này”, đến “Hình như mình có thể vận dụng mối liên quan này”, cuối cùng trở thành “Ồ đệt mình chả phải linh căn đơn kim đấy thôi, cơ mà làm thế này cũng được hả, óa há mình đúng là thiên tài!”

Chỉ trong thoáng chốc, Giang Trùng lại chết thảm dưới lưỡi kiếm. Nhưng sau khi tỉnh lại, cô không ủ rũ như trước nữa mà hăng máu giờ thanh kiếm giắt sau người lên, lặng lẽ vận dụng kiến thức trong quyển “Linh căn ẩn quyết” đã đọc, chốc sau, thanh kiếm gỗ bình thường như được mạ vàng sáng rỡ.

Lần này, linh kiếm và kiếm gỗ giao nhau lại vang tiếng kim loại chói tai. Thành công rồi! Giang Trùng nảy ra một ý, dồn sức gạt bay linh kiếm. Lần đầu tiên đánh bay được linh kiếm, Giang Trùng không kìm được nụ cười tươi như hoa, lại vì giây lơ lửng đó mà bị phi kiếm đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng đâm xuyên qua ngực.

Giang Trùng che ngực, khoe miệng chảy máu: Cái đệt, người ta hả hê chút tẹo cũng không cho.

Ở đây, vị sư tổ kia không lên tiếng dạy dỗ, không bày cách vận dụng công pháp, cũng không chỉ phương pháp tu luyện gì cho cô hết, ngay cả nói chuyện cũng chỉ vắn vện hai câu lúc cô mới đến, sau đó thì lặn mất tăm. Nơi đây chỉ còn vô số phi kiếm truy sát, không muốn đau không muốn chết thì phải khống chế được tất cả, cô chỉ có thể dựa vào chính mình, từ một khúc củi mục chạy nửa tiếng đã hỗn hà hỗn hển đến một hiệp sĩ nhảy lên thụp xuống, người nhẹ như yến, cùng lúc đó còn tránh được mấy mươi thanh phi kiếm, đúng là sự nhảy vọt về chất.

Ngoài bản lĩnh ngày càng tiến bộ thì tốc độ suy nghĩ của cô cũng ngày càng nhanh, vì không có thời gian nghỉ, cô phải nghĩ cách tránh né, phương pháp và con đường tối ưu để thoát thân trong lúc eo hẹp thời gian, bất giác, cô đã có thể một lúc làm hai việc.

Tiềm lực của con người là vô cùng to lớn, số sách nhiều ời là nhiều đã đọc trước đó giờ lại thành cứu tin của cô, những bộ sách phức tạp khắc ghi trong đầu được cô lọc từng quyển một, chọn ra công pháp kỹ năng có thể đối phó với tình huống trước mắt. Không có thời gian để cô nghiên cứu kỹ, cũng không có giáo viên gỡ rối giải đáp hộ, cô chỉ có thể không ngừng thử nghiệm giữa bờ sinh tử, tự ném trải mọi thứ, từ thất bại đến thành công.

Cách tự học kiểu địa ngục này rất tốt cho việc tăng năng lực và đẩy nhanh suy nghĩ.

Đi mây, về mưa, khử bụi, ngự kiếm... Trước khi học được chiêu nào trong số ấy, cô đã phải đau đớn bao nhiêu lần, ghi lòng tạc dạ.

Cả nơi này chỉ có mỗi cô và một sư tổ chẳng biết còn đang ở đấy hay không, Giang Trùng có thể hét to vì đau, quát dài vì bức, có thể lăn lộn, thậm chí là cời chuồng chạy rong dưới đất.

Trăm kiếm, ngàn kiếm... vạn kiếm!

Chẳng biết từ khi nào mà tấm áo trắng của Giang Trùng đã không còn dính máu, kiếm gỗ không còn rời tay, vừa động tâm niệm đã có thể mạ vàng, từ lúc chỉ có thể dùng để đỡ đòn đến khi sắc bén hẳn, mới đầu chỉ gạt bay linh kiếm, giờ đã một chiêu chém gãy rất nhiều.

Giữa nơi đây, bóng áo trắng như một vệt sáng, thần tốc lướt giữa vòng vây của vô số phi kiếm, nhanh đến độ để lại ảnh ảo sau khi rút qua. Một tay cầm kiếm, thỉnh thoảng lại nhấc cổ tay lên đỡ lưỡi kiếm bỗng dừng trờ đến, Giang Trùng mặt mày bình thản, thong dong thả bước, những nơi cô qua, linh kiếm gãy thành từng đoạn, rơi đầy dưới đất. Những thanh linh kiếm gãy thành nhiều khúc không trở về trời nữa mà tỏa sáng rồi biến mất, cả chốn này không còn một thanh phi kiếm nào.

Giang Trùng cầm kiếm vững vàng đứng giữa phòng, dáng người thẳng tắp, vừa kín đáo lại vừa phô triển khi cần, hết như thanh kiếm gỗ trong tay cô.

“Mi đã thành kiếm, có thể đến nơi tiếp theo rồi.”

Giọng nói của sư tổ mới vồn vện ba câu kia lại vang lên, Giang Trùng đang đứng với tư thế soái ca chưa kịp lễ chào cái nào đã bị truyền tống đến nơi kế tiếp.

Đối diện với một gương mặt cười mơ hồ, nom chẳng thiện chí gì. Chàng trai trẻ tóc đen nửa trong suốt đứng giữa trời, mở rộng vòng tay với Giang Trùng, cười cười cao giọng: “Tiểu tử, đến đây cảm nhận tình yêu của sư tổ nào!”

Sau đó, Giang Trùng chỉ vừa nhận ra đây là một đồng hoang không bến bờ đã bị đè ngiễn bởi cơn ào đến của đủ loại quái vật to cỡ một quả núi be bé.

Giang Trùng: “Sư tổ ơi, xin cho con một tý thời gian để kịp phản ứng với!”

Sư tổ: “Đâu có được, tu chân giới nguy hiểm lắm, phải luôn chuẩn bị sẵn tinh thần bị cả đám người hoặc nguyên đồng yêu thú vây công chứ ~”

“À đúng rồi ~ Đây đều là hung thú thật đấy ~ Không ra tay giết chúng, sẽ bị chúng ăn thịt á nha ~”

Đây là lần đầu tiên Giang Trùng giết chết nhiều mạng sống như vậy, dễ dàng hơn trong tưởng tượng của cô nhiều, có lẽ là do con người cô vốn không hay cảm thấy tội lỗi, hoặc đơn giản chỉ vì lòng cô kiên định. Không có thứ gì ngăn cản được việc cô muốn làm cả, ít nhất trước mắt thì thế.

Yêu thú cao cỡ quả núi nhỏ, răng nanh hung hãn, nước dãi có thể ăn mòn da người; yêu thú to gấp mười cô; hung thú giống sói kết thành đàn... Mỗi loại này không có gì đáng sợ, đám sâu bé ùn ùn kéo đến tấn công kia mới đáng sợ.

Giang Trùng lại nếm trải cuộc sống chẳng chịt vết thương nhỏ vết thương lớn, vì câu nói “Chết ở đây là chết thật ý, cẩn thận đó, đừng nghịch bừa rút mạng nha ~” của sư tổ mà Giang Trùng bùng nổ lần nữa, đột phá mấy cảnh giới liền giữa thời khắc sinh tử, lăn lộn giết sạch tất cả những yêu thú muốn ăn thịt mình.

Không như vị sư tổ chưa từng xuất hiện trước đó, ông sư tổ này nhiều chuyện đến phát bực, lúc Giang Trùng vác kiếm cố công đuổi giết đám yêu thú, hay lúc kéo kiếm gắng sức chạy trốn để khỏi bị đám yêu thú giết, ông sư tổ này khoan tay bay là đà theo phê bình, kiểu: “Tiểu tử, cái điệu té chó đóp kít này đẹp đó!”, “Cảm giác đít bị táp một miếng thế nào?”, “Ế trời, nước dãi của thùy xà rơi vào đầu rồi kà ~ Ý da đùa mi thôi ha ha ha ha ~”

Nói nhiều tới mức Giang Trùng thi thoảng lại muốn trở tay tặng lão một kiếm.

“Chúc mừng chúc mừng ~ Yêu thú đáng sợ đã bị mi diệt sạch rồi ~
Dầu chỉ là ảo ảnh huyền hóa thôi ~ Ra tay vừa nhanh vừa dứt khoát mà lại
chả thấy khó chịu, mai sau chắc chắn sẽ trở thành đại ma đầu giết người
không chớp mắt, sư tổ an tâm rồi ~ Có định tiến nhập ma đạo hem ~”

Tiến nhập ma đạo? Giang Trùng cả người đầm máu, đến cả tóc cũng
bết lại thành từng cục máu chống kiếm đứng giữa mớ xác hung thú, giật
giật: Các sư tổ ôi, trong đám mây ông có một tên phải bội nè.

“Ha ha ha đùa thui ~ Nếu mi sa vào ma đạo, sư tổ giết ngay ~”

Giang Trùng: “... Sư tổ, người còn sống ạ?”

“Cái thằng bé này ăn nói kiểu gì ý nhỉ ~ sư tổ đương nhiên ~ vẫn còn
sống chứ ~ muốn gặp sư tổ hả ~ mi chưa đủ đẹp đâu heng ~” Sư tổ không
rõ mặt mũi nửa trong suốt cười khì, đẩy phắt Giang Trùng ra khỏi chốn
này, “Đôi mắt của sư tổ chỉ dùng để nhìn người đẹp, không gặp trẻ xấu ~”

Ánh trắng lóe lên trước mặt, Giang Trùng phát hiện ra mình đang ở
giữa một vườn cảnh tao nhã.

“Cả người toàn sát khí, nên tắm rửa xông hương khử mùi, rồi tĩnh tọa,
ngắm gió, nhắc bút, nghe thiền, tẩy bụi trần.” Một cô gái váy dài tóc mây
tay cầm nhành hoa, dáng hình mơ hồ, thấp thoáng thấy được cánh môi son
khê nhếch và đôi mắt như làn thu thủy.

Hương hoa ủa đến, Giang Trùng bất giác lại lơ lửng tinh thần, đáy
lòng lắng đọng, tựa như thoáng chốc đã trút sạch thứ gì nặng nề lắm.

“Con đường tu chân khó tránh khỏi sống chết biệt ly, khó tránh khỏi
mi tranh ta đoạt, tu vi thấp không đáng sợ, đánh mất bản tâm mới đáng sợ,
sư tổ chúc con sau khi nếm trải gian nan trắc trở, vẫn còn có thể lắng dịu
ngắm non sông, êm như mây lặng tựa gió.”

.....

Trịnh Dao: “Sư phụ, tiểu sư muội đã vào hắc thất bảy năm, thật sự không sao chứ ạ? Con nhớ dạo trước Người bảo năm năm sau sẽ cho tiểu sư muội ra ngoài mà.”

Bạch Nhiễm Đông: “Ta tiện mồm gạt nó mà con cũng tin, với cả đâu phải ta cứ mở hắc thất là nó ra ngay được chứ, phải xem thần thức của các sư tổ trong ấy có chịu thả người hay không hi hi.”

.....

“Đệ tử Giang Trừng, bái biệt sư tổ.”

Một Giang Trừng bảy năm trước và công tử mặc áo trắng, eo giắt kiếm gỗ, một sợi dây đỏ buộc mái tóc dài, mi mày rậm rờ vừa nhìn đã thân, ai gặp cũng phải khen một câu phong thần tuấn tú tựa ngọc tốt này đây, cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Nếu đi ra ngoài, hẳn sẽ rù quên được ngàn vạn thiếu nữ... Ê mà, hình như có gì đó sai sai?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Sát Gái

TUI ĐÂY HEM CÓ NHẢM VÀO AI HẾT, SÁT GÁI Ý HẢ, TẠI MẤY MÁ MÊ TRAI QUÁ THÌ CÓ.

“Bọn mi muốn linh thạch mà phải không? Linh thạch ta mang giao tất cho bọn mi đấy! Cầm rồi đi nhanh, ta không truy cứu nữa.” Thiếu nữ áo hồng cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng bàn tay siết chặt tay áo đã tố cáo sự căng thẳng của nàng ta.

Bốn nam tu vây quanh nàng cười ha hả, người trông lớn tuổi nhất trong bọn bảo: “Không chỉ linh thạch mà cả nàng, bọn ta cũng muốn.”

Một tên khác góp lời: “Có thể trở thành lô đỉnh của bọn ta, âu cũng là nàng vinh hạnh. Nàng chỉ là một nữ tu có tu vi kém cỏi thôi, ta khuyên nàng hãy cứ ngoan ngoãn khuất phục bọn ta đi, miễn phải khổ da khổ thịt!”

“Đúng đấy đúng đấy! Ha ha ha! Tự động cởi quần áo hầu hạ đại gia đi thì hơn, bằng không, chúng ta sẽ lại phải bắt tiểu nương tử chịu đau mất!”

Bốn tên vẻ mặt tỏm lợm, ánh mắt dâm đãng lom lom nhìn thiếu nữ, cứ như muốn nhòm thấu cơ thể yếu điệu lẫn khuất sau lớp áo nàng. Thiếu nữ thấy giả vờ yếu đuối không xong, bèn không kìm cơn giận nữa, bảo: “Mơ đi! Cái ngữ cặn bã bọn mi, đến Độ Kiếp kỳ coi chừng bị thiên lôi đánh chết đấy!”

“Khà! Ta xem xem mi còn cứng miệng được đến khi nào!” Một nam tu tiến lên tóm tay của thiếu nữ áo hồng, giật lấy lá bùa nàng chuẩn bị vung ra trong tay, nhẹ nhàng gạt đi đòn công của nàng ta, giễu nhại: “Mỗi mấy

trò vật này thôi cũng dám khoe khoang, nữ tu thì cứ an phận mà làm lô đĩnh đi, dù sao cũng chả đạt được tu vi cao thâm gì đâu.”

“Mau để ta đi, ta nói bọn mi biết, hộ vệ của ta sắp đến đây rồi, bọn mi dám dây vào ta, đến lúc đó lo mà nộp mạng nhé!” Thiếu nữ áo hồng đang rất hối hận, nàng rất hào hứng vì đây là lần đầu tiên xa nhà, lại nghĩ cứ để một loạt người theo sau thì có vui cũng chả tới bến, nàng bèn dùng mưu lén trốn đi, nào ngờ vừa rời khỏi toán hộ vệ mà cha phái theo lại gặp bọn nam tu xấu xa này.

Nàng là tiểu thư được bảo bọc rất kỹ của một thế gia tu chân, còn trẻ và tu vi kém, chưa từng gặp phải chuyện này, trên đường chạy trốn đã dùng hết pháp khí bùa chú tấn công, linh lực cũng đã cạn kiệt.

Bị bốn nam tu xấu xa vây ở chốn hẻo lánh chẳng một bóng người này, nàng hết cách rồi, vừa hoảng vừa tức vừa sợ, không thể phản kháng, cũng không thể cầu cứu. Nói cứng thể thôi nhưng vẫn không kìm được đôi mắt đầm lệ.

“Khà khà khà ~ cái kiểu òa khóc này thật đáng yêu, lão đây nhìn mà tê tái, đừng vội, bọn ta sẽ yêu thương chiều chuộng nàng mà!”

“Tránh ra! Bọn mi tránh ra!” Thiếu nữ áo hồng vùng thật lực, rốt lại vẫn không địch nổi sức của bốn người đàn ông, chỉ đổi lại được một cái tát, khóe môi tứa máu. Nàng bị đánh rồi lại phản kháng kịch liệt hơn, ánh mắt lóe vẻ khinh ghét.

Gã trai xé áo nàng trông thấy ánh mắt ấy, giơ tay định đánh tiếp. Nhưng bạt tai này không rơi xuống người thiếu nữ áo hồng, trái lại, tay gã bị ghim đầy dăm, trông như một con nhím.

“Á!”

“Đại ca!” “Đại ca huynh sao vậy!” “Có người ở đây! Đại ca cẩn thận!”

Thiếu nữ áo hồng mở mắt thấy ngay một mớ dăm vàng trông như kim mảnh đang lơ lửng trước mặt, rùng dăm dày tách nàng và bốn kẻ kia ra. Thiếu nữ thấy thế, mặc chuyện đang diễn ra, chỉ cố khép vạt áo lùi thật xa bốn kẻ nọ, ánh mắt trông mong dáo dác nhìn quanh.

Hắn là có người đến cứu nàng rồi! Có phải hộ vệ của nàng không? Nhưng nàng chưa từng nghe trong số hộ vệ của mình có người biết thuật pháp hệ kim. Tuy tu vi không cao nhưng thiếu nữ vẫn là tiểu thư xuất thân từ đại gia tộc, kiến thức cũng vững, vừa nhìn đã biết đám dăm vàng có thể đâm thủng tay của tên khốn kia là những chiếc lá kim đã được rút linh lực hệ kim và vài mảnh khước khác. Cô chưa từng gặp ai có thể tạo ra thứ vũ khí bằng cách dung hợp những chiếc lá kim bình thường với thuật pháp hệ kim như vậy, đây hẳn là một tu sĩ rất đáng gờm!

Bốn kẻ hành ác kia cũng ngẩng đầu nhìn quanh như thiếu nữ áo hồng, có điều cảnh giác hơn.

“Đạo hữu sao không ra đây gặp mặt, ngầm đả thương người khác không phải hành động quang minh lỗi lạc gì.” Gã trai ôm bàn tay phải bị thương của mình, cao giọng bảo.

Một tiếng cười khê vang lên, bốn gã đàn ông nhất loạt rùng mình, giọng thì nghe rồi mà chúng lại vẫn chẳng biết vị trí chủ nhân, có nghĩa là tu vi người này còn cao hơn chúng, sao không thấp thỏm cho được.

Ngay sau đó, gã bị thương nghe giọng nói trong trẻo, thấp thoáng ý cười vang lên ngay sau lưng, tựa như thì thầm bên tai mình.

“Với ngữ súc sinh không hiểu tiếng người thì quang minh lỗi lạc để mà làm gì, anh đang đùa tôi đấy phỏng.”

Cùng lúc ấy, cảm giác đau đớn khi cơ thể rách toạc xông thẳng lên đầu. Trước khi chết, nam tu này trông thấy máu mình tuôn phụt ra, bắn tung tóe lên người ba đứa em của mình, hình ảnh cuối cùng ghi nhận được

khi còn sống chính là ánh mắt kinh hoàng mà ba người nọ dành cho kẻ đứng sau lưng mình.

Chứng kiến cảnh đại ca nhà mình bị xé đôi ngay trước mặt, vành mắt ba người còn lại như muốn nứt ra, đôi con ngươi ứ máu chòng chọc nhìn kẻ đứng sau lưng đại ca.

Một tu sĩ áo trắng mặt mày tươi tỉnh, dung nhan như ngọc, tay cầm một thanh kiếm mỏng màu vàng, lưỡi kiếm tẩm máu chầm chậm nhỏ giọt xuống nền đất, sắp thành một vũng nhỏ.

Cổ tay cầm kiếm uyển chuyển xoay, máu sớt trên kiếm ráo sạch, tu sĩ áo trắng vừa giết người khê nghiêng đầu, sợi dây buộc tóc đỏ sau gáy đong đưa nhẹ.

“Tam vị đạo hữu.” Cô liếc cái xác dưới chân, cười hỏi: “Tại hạ nhầm, tứ vị đạo hữu mới đúng, chẳng hay các vị có phải là Tứ quý Kỳ thành hay hành ác gần đây?”

“Mày dám giết đại ca bọn tao, tao phải cho mày thành thi nô!” Tứ quý Kỳ thành chỉ còn lại ba, uy lực tuyệt chiêu sở trường của chúng giảm mạnh.

Ba tên đứng tùm với nhau, tay cầm lệnh tiễn đỏ đen, miệng rì rầm niệm chú. Gió tà lớp lớp, mười mấy cái xác rữa nát bò dậy khỏi đất. Trông thì đáng sợ nhưng tốc độ bò quá chậm, lúc chúng xò đến tu sĩ áo trắng thì cô đã lách người xuất hiện sau lưng ba kẻ kia, gạt một cái xác sắp dây vào thiếu nữ áo hồng.

Đến khi được tu sĩ áo trắng xa lạ ôm chặt nhảy lên cây, thiếu nữ áo hồng mới tỉnh ra, tức khắc giãy dụa. Tuy sự xuất hiện của người này đã cứu được nàng, nhưng ai biết được gã có phải người xấu không?

“Lâm tiểu thư, hộ vệ Phong Khê nhà cô đang dán thông báo tìm người, tại hạ biết tin, khéo sao lại gặp được nên cố ý giải cứu tiểu thư, đây

là vật làm tin.”

Nhìn vật làm tin bằng ngọc trong tay tu sĩ áo trắng, thiếu nữ áo hồng mới yên tâm, lại vì giọng nói dịu dàng của gã mà má đỏ hây hây, nắm tay áo gã, lí nhí lên tiếng: “Đa tạ chàng.”

“Yên tâm, nhận nhiệm vụ rồi thì tại hạ ắt sẽ hộ tống Lâm tiểu thư an toàn trở về.”

“Chẳng hay ân nhân tên gì?”

“Tại hạ Giang Trường.”

Tu sĩ áo trắng tươi cười, gương mặt điển trai càng quyến rũ hơn, thiếu nữ áo hồng nhìn mà mê mẩn, chỉ nghe gã nói “Chờ ở đây”, sau đó lại thấy gã trở xuống dọn dẹp ba người dưới kia.

Ngồi chờ trên cây cánh xa cuộc chiến, thiếu nữ áo hồng cầm lá bùa khiên mà Giang Trường đưa, căng thẳng dõi theo tình hình chiến đấu dưới kia. Sau đó nàng thấy mình vốn chẳng cần hồi hộp, vì tác phong của chàng trai áo trắng kia thuần thực lưu loát hơn vẻ bề ngoài của gã nhiều, gã không ra tay tùy tiện, cho đến khi cẩn thận tiêu hao hết linh lực của ba tên nọ, mới bình tĩnh thông dong một phát giết luôn, kiếm vung máu bắn.

Đến tận lúc kẻ cuối cùng ngã dưới kiếm mình, Giang Trường vẫn không bị thương mảy may, cô lau vết máu đọng lại trên kiếm, giặt nó về lại eo. Ánh quang nhạt dần, thiếu nữ áo hồng mới nhận ra cây kiếm của gã làm bằng gỗ.

Chỉ là một thanh kiếm gỗ, có thể khiến một thanh kiếm gỗ trở nên sắc bén như vậy, thật sự...

“Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư?” Giang Trường gọi vài tiếng, thiếu nữ áo hồng mới bừng tỉnh, đối diện với gương mặt tươi cười của Giang Trường, gò

má thiếu nữ thoát cái lại ửng đỏ.

“Ui da đau quá.” Thiếu nữ che má khẽ thốt. Vừa nãy nàng bị tát, giờ vẫn còn rất.

Da mặt chợt mát lạnh, thiếu nữ sững ra, thấy Giang Trường đã nhặt một chiếc lá biếc đâu đấy, trên lá đọng lại một lớp sương xanh, áp vào mặt, cơn đau lập tức đỡ hơn nhiều.

Giang Trường rút tay về, cười bảo: “Tại hạ đến muộn, khiến Lâm tiểu thư phải chịu khổ rồi, đây là mẹo vặt, có thể làm giảm cơn đau.”

Đưa thiếu nữ áo hồng che mặt đỏ suốt dọc đường về đến tay hộ vệ nàng ta, Giang Trường nhận mẻ báu bở, một vụn linh thạch tiền thù lao. Bởi mới nói nhà giàu đúng sướng, tiền thưởng tìm người cao ngất ngưỡng, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì quãng đường còn lại khỏi phải tiếp tục nhận nhiệm vụ rồi.

Giang Trường hớn hở, đi ra khỏi cổng lớn lộng lẫy lại thấy thiếu nữ áo hồng vội vàng đuổi theo, sau khi gặp cô thì ghì phắt bước chân lại, đoạn cúi đầu nói: “Đa tạ chàng, nếu không nhờ có chàng thì chẳng biết hôm nay ta sẽ gặp phải chuyện đáng sợ gì nữa. Ta, ta là Lâm Gian Nguyệt, còn nữa, cái này trả chàng!”

Giang Trường nhìn cái đầu cúi rũ, đôi gò má hây đỏ và chiếc lá biếc đặt giữa bàn tay đang chìa ra của cô thiếu nữ, bỗng bừng tỉnh ngộ. Nhưng cô không đón lấy chiếc lá, khó xử nhìn trời, gãi mặt, cuối cùng thốt ra câu chốt: “Lâm tiểu thư, tôi, là nữ.”

Lâm Gian Nguyệt: “... Nữ... tử? Chàng, chàng đang lừa ta?”

Giang Trường: “Tuy vẻ ngoài giống nam, nhưng tôi thực sự là nữ, nếu Lâm tiểu thư không tin, có muốn kiểm tra ngực tôi không? Tuy nhỏ nhưng đầu gối vẫn có!”

Thấy Giang Trường có vẻ chỉ cần nàng gặt đầu sẽ vạch phắt áo ra cho xem ngực, Lâm Gian Nguyệt bất giác đưa tay lên tim, lùi sau một bước, sau đó chạy về phủ không cả ngoái đầu.

Giang Trường như nghe thấy tiếng vỡ vụn của trái tim thiếu nữ.

Sau đó, cô đã gặt được một bài học — Không được ra vẻ soái ca ngay trước mặt các thiếu nữ ngây thơ dễ rơi vào bẫy tình, tội lỗi, tội lỗi.

Rời tòa phủ đệ tạm trú của Lâm Gian Nguyệt, Giang Trường cất thù lao, đến chỗ bảng sắn. Bảng sắn là nơi các tu sĩ đưa nhiệm vụ cầu cách giải quyết, trong số đó có một mục là Tiêu diệt Tứ quỷ Kỳ thành. Giang Trường tìm mục nọ rồi giao bốn cái đầu người đầm đìa máu ra, nhận được một ngàn linh thạch tiền thù lao nhiệm vụ.

Muốn rõ lý do mà Giang Trường vốn nên ở sơn phái Dung Trần xuất hiện ở đây làm nhiệm vụ, thì phải lần lại cái ngày mà cô mới xuất quan.

Cô khó khăn lắm mới xuất quan, mới nhận ra đã bảy năm trôi qua thì hôm sau sư phụ đã tìm đến, khen cô thiên tư hơn người, thoát cái đã có thành tựu, đuổi kịp hai đệ tử của Tạ nhị sư bá, là lúc nên xuống núi lịch luyện rồi.

Thế là Giang Trường nhận nhiệm vụ mà sư phụ giao: Đến sơn phái Xuất Trần – một môn phái lớn cách Dung Trần mười vạn tám nghìn dặm và một cái đại dương để tặng quà mừng, Văn Nhân Quân – thiếu sơn chủ của Vô Định sơn thuộc sơn phái Xuất Trần sẽ đại hôn vào tháng sau.

Sao sư phụ không tự mà đi?

“Ày, ta sợ mình không kìm nổi đập chết cái cặp vợ chồng mới cưới đó chứ sao.” Bạch Nhiễm Đông cười xòa bảo, bóp nát vòng ngọc trong tay.

Giang Trùng: Tự dừng lại nhớ bài mà sư phụ đã hát trong buổi tiệc trước khi mình bị giam vào phòng cách ly kia, hình như đã thấu tỏ điều gì.

“Để đại sư huynh nhà con đi còn hồng nữa, biết đâu hỉ sự lại thành tang sự ý chứ, vì thể diện của Dung Trần sơn phái và Xuất Trần sơn phái, thôi dẹp ý định đó đi. Còn nhị sư tỷ nhà con, nó ra ngoài hái thuốc, chẳng biết khi nào mới về. À tam sư tỷ hử, đến Hứa gia Thương Nguyên rồi, một thời một chốc không về kịp, nên chỉ còn con đi được thôi.”

“Ờ đúng rồi, để thử thách thì sư phụ không cho linh thạch đâu nhé, con tự kiếm trên đường ha. Đừng bảo là con nhón thể rồi mà vẫn trông sư phụ nuôi nhe.”

Thế là Giang Trùng vừa mới ra khỏi phòng cách ly đã phải mang theo một phần quà, một cây kiếm gỗ, một túi tiền lép xẹp rồi sơn phái Dung Trần, vừa đi vừa nhận nhiệm vụ kiếm lộ phí, bảo là tấm gương cần cù tự lực cánh sinh tiêu biểu cũng chả ngoa.

Nhưng con đường này quá yên bình rồi thì phải?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Không Quen

LẠI GẶP HÒA THƯỢNG GIÀ.

Buổi đầu đến thế giới này, trên đường tới chùa Thượng Vân cùng đại sư, không phải tất cả mọi người Giang Trùng gặp ở các thành trì của người phàm đều no ấm yên vui, nhưng tiếng nô đùa trẻ nít vang khắp ngõ, người qua lại rạng rỡ nói cười, hàng rong vỉa hè chào mời hồ hởi, quán rượu ven đường ồn ã tưng bừng, bầu không khí đầy sức sống chốn phố phường thân thương vô cùng.

Nhưng bây giờ, trên đường đến sơn phái Xuất Trần, Giang Trùng đã qua hơn mười thành thôn lớn nhỏ của người thường, hình ảnh mà cô bắt gặp nhiều nhất lại là dân chạy nạn thiếu ăn kém mặc. Cả thửa ruộng mênh mông tịnh không bóng cỏ, rất nhiều làng mạc chẳng còn một ai, phủ kín cỏ dại cây khô.

Bảy năm, cô ở hắc thất bảy năm, thế giới bên ngoài đã vật đổi sao dời. Thời tiết thất thường, cây trồng không sống nổi, hạn hán, lũ lụt, sâu hại, động đất liên miên không dứt, với người phàm, thiên tai ồ ạt kéo đến như thế chỉ mang lại sự hủy diệt, ngày càng nhiều người chết, cũng ngày càng nhiều người rời nơi chôn rau cắt rốn chẳng thể sinh nhai được nữa, chuyển đến nơi có lẽ khá hơn một chút.

Ở thế giới này, kẻ đầu tiên Giang Trùng giết không phải tu sĩ mà chỉ là một người bình thường, thậm chí còn là kẻ đói đến mức bụng không ngừng reo, giết gã chẳng tốn tý sức, đến kiếm cũng chẳng cần dùng.

Bấy giờ gã đàn ông nọ đuổi theo một đứa bé, tay cầm liềm mẻ, trông như điên. Đứa trẻ kia gầy lảm, người chắc chưa được hai lạng thịt, vừa chạy vừa gào khóc: “Đừng ăn thịt con!”

Giang Trùng vừa hất một cái, gã điên kia đã bay ngoài hai mét, gã ta nhẹ hơn cô tưởng nhiều, nhìn lại, gã điên vừa muốn giết người kia đã tắt thở, nhanh gọn vậy đấy. Thấy cảnh ấy, đứa trẻ vừa được cứu lại không mừng như cô nghĩ, nó lao đảo chạy đến bên gã đàn ông kia, nức nở gọi cha.

Khi đó, Giang Trùng mới biết người đàn ông muốn giết thịt đứa trẻ này là cha ruột của nó. Đói đến cực cùng, con người sẽ ăn được thịt đồng loại. Dù có thích nghi nhanh đến mức nào đi nữa, Giang Trùng cũng chẳng thể dễ dàng chấp nhận nỗi thảm kịch mãi xảy ra trước mặt như thế.

Thế là cô không băng qua thành trấn của người phàm nữa, chỉ nhằm thành trì tu chân của các tu sĩ mà đi. Nơi tu sĩ sống khác hoàn toàn với thành trấn của người phàm, không có dân chạy nạn, vẫn còn vẻ thanh bình no ấm. Nhưng chỉ cần ghé vào quán rượu hay khách điểm thôi là lại nghe các tu sĩ bàn tán về đại kiếp sắp đến.

Trong số các tu sĩ này có tán tu, cũng có đệ tử tông môn và thế gia tu chân, họ họp lại kể nhau nghe tin mà mình biết, thỉnh thoảng có người lại nhắc đến thảm trạng mà người phàm đang đối mặt với, ai nấy lắc đầu thờ dãi.

Chẳng ai biết rõ đại kiếp kia là gì, nhưng tất cả mọi người đều có vẻ trĩu gánh âu lo, phần đông tu sĩ đi đường cũng vội vàng hấp tấp, hiếm ai phóng khoáng nói cười.

Bầu không khí nặng nề bao trùm mọi nơi.

Thành trì tu sĩ ở tuy không có nạn dân, nhưng lại có bọn tu sĩ xấu xa thừa dịp lòng người hoang mang để tác oai tác quái, Tứ quý Kỳ thành chết

dưới tay Giang Trùng kia chính là bốn tu sĩ quen Trúc Cơ kỳ với vài ngón yêu tà học đâu đó, đã làm hại không ít nữ tu và con gái nhà lành.

Chốn nào cũng rối ren, nhưng cô không thể tránh né chỉ vì lạ lẫm hay khó chịu, gặp chuyện không ưng, không chấp nhận nổi thì dù có nhắm tịt mắt lại cũng chẳng thay đổi được gì, Giang Trùng chưa bao giờ là kẻ chỉ biết trốn tránh, thế nên sau khi bình ổn tâm trạng, cô không cố ý tránh những tòa thành và thôn làng của người phàm nữa.

Suốt đường cô đã chứng kiến quá nhiều thảm kịch cũng như những cảnh cảm động, cái thiện và cái ác của con người phơi bày rõ ràng giữa cơn hoạn nạn. Mỗi khi trông thấy những con người cố gắng để được sống tiếp kia, cô sẽ không kìm được suy nghĩ: Mình làm được gì?

Cô không cần báo đáp, cũng chẳng cần dân chúng tôn xưng là người tốt, cô chỉ muốn khiến chính mình dễ chịu hơn.

Vì thế, linh thạch của Giang Trùng với ngày càng nhanh. Phần lớn thù lao nhiệm vụ tiêu diệt ác đồ trên bảng săn ở thành trì tu chân được cô đổi thành thức ăn quần áo thuốc men, lúc đến nơi ở của người phàm, sẽ giao cho người đáng tin xử lý.

Những thứ ấy nhanh chóng trở thành thức ăn lấp bụng, thuốc thang cứu mạng và quần áo chăn đệm chống rét của nạn dân. Giang Trùng chẳng quan tâm mình cứu được bao nhiêu người, cô đã làm hết việc mình có thể, không thẹn với lòng.

Nhưng đúng là linh thạch quá chóng cạn, vào túi chưa kịp ấm đã hết sạch, đau lòng lắm thôi. Lần trước, soi được một bộ đồ hơi bị đẹp ở thành trì tu chân cũng không nở mua!

Ờ thì, một phần cũng là do bộ quần áo đó là đồ nữ. Giờ cô diện trai trẻ khỏe thế này, mặc đồ nữ ra đường, hoảng hồn người ta.

Lại dùng gần cạn linh thạch kiếm được, Giang Trùng thở dài, liếc ba chữ Hải Nguyên thành treo trên cửa thành tả tơi. Bộ ngôn của chữ Hải đã phai, trông như Giai Nguyên thành*.

[*Chữ 諧 (hài) mất bộ ngôn là chữ 皆 (giai). Giai Nguyên, tất cả vẫn như ban đầu. Sắp gặp đại sư và đồng bọn rồi. Tác giả sến súa quá. Nhưng tui thích.:’>]

Cửa thành rộng mở nhưng không nhiều người ra vào, ngoài cổng không có thủ vệ, chân tường thành lác đác người áo quần lam lũ hoặc ngồi hoặc nằm, chẳng rõ sống chết.

Vào thành, Giang Trùng cân nhắc xem nên đến đâu tìm người ủy thác thức ăn và thuốc men. Trong thành có rất nhiều nhà đổ nát, chắc hẳn mới đây đã xảy ra động đất, giờ vẫn còn người đang bới đồ trong đồng hoang tàn. Ở phía khác, có một toán người đang dựng lán, kiểu xập xệ chấp vá bằng vài mảnh gỗ, chỉ có thể tránh gió.

Giang Trùng quan sát một hồi, bước lên hỏi thăm một bác gái chân chất xem ai đang cứu trợ nạn dân nơi này. Ở những thành trước đó, người đứng ra cứu trợ đều là thương nhân thiện tâm hoặc thanh quan chính phái, nhưng bác gái này lại đáp: “Là một nhóm sư phụ ở chùa, ôi họ đều có tâm Bồ Tát, đã cứu rất nhiều người, đúng là Bồ Tát được Phật Tổ phái xuống cứu khổ cứu nạn mà, nếu không nhờ các đại sư ấy, chắc con trai tôi phải vùi thây dưới đất rồi...”

Đại sư? Một nhóm đại sư? Giang Trùng ngờ ngợ.

Linh cảm này lập tức thành thật, mới đi ngoài mười bước, ở một bãi đổ nát to hơn không xa, cô đã thấy mười mấy cái đầu trọc sáng loáng mình trần rục rở ánh vàng đang dờn đá bấy gỗ, mồ hôi tuôn như mưa, người dẫn đầu chẳng phải Hình Giới đại sư — hộ pháp mắt trợn cứ thấy cô là khó chịu hồi ở chùa Thượng Vân đấy thôi?

Lúc Giang Trùng trông thấy Hình Giới đại sư, hăn cũng đã để ý đến ánh mắt cô, mắt hồ lờm sang, mới đầu còn ngờ ngợ, đến lúc Giang Trùng cười khi vẫy tay với mình, Hình Giới đại sư hăn đã nhận ra cô, mặt đổi màu ngay, mày rậm dựng thẳng, gầm lên: “Sư thúc không có ở đây, mi lượn mau đi!”

Giang Trùng: Không đánh mà khai rồi kìa cha... Bởi mới nói, to mỗi cái xác cũng vậy à, sao hòa thượng bự nhà anh không to luôn bộ não ấy?

Ngay lúc ấy, một hòa thượng cơ bắp cuộn cuộn đang khiêng đá bên cạnh Hình Giới thắc mắc: “Hình Giới sư thúc, sư tổ ở đây mà, chẳng đang ở phố nam đấy thôi? Sáng nay con còn gặp... Ui da, Hình Giới sư thúc, sao người lại đánh con.”

Giang Trùng thấy mặt gã hòa thượng khờ này hơi quen, nghĩ lại mới nhớ năm xưa mình hỏi thăm Thanh Đăng đại sư, Hình Giới lờm cô không đáp, cũng chính hòa thượng ngơ này nói chứ ai. Bao nhiêu năm qua vẫn khờ rứa, đám hòa thượng này đáng yêu quá đi thôi.

“Cảm ơn, giờ tôi đi tìm Thanh Đăng đại sư đây.” Giang Trùng vỗ tay, xoay người phóng khoáng rời đi.

Cô không chủ đích kiếm Thanh Đăng đại sư, chỉ dạo quanh khắp nơi, vậy mà mới rẽ được hai ngõ đã thấy bóng dáng quen thuộc, lâu rồi không gặp.

Không phải Thanh Đăng quen mắt đến nỗi chỉ liếc một cái là Giang Trùng nhận ra ngay, mà là do đại sư quá ư nổi bật, có muốn không thấy cũng chẳng được.

Trong một lán tranh đắp bằng ván gỗ và cỏ, giữa đám tre nít nhỏ thì hai ba, lớn mới năm sáu tuổi là một Thanh Đăng đại sư cao nhòng, cứ như giữa một rừng nấm kim châm lại tót ra một cây nấm chân gà. Ủầy, hình ảnh minh họa có gì đó sai sai. Thôi kệ, đừng để ý mấy cái vật vãnh đó.

Cây nắm chân gà... À thì Thanh Đăng đại sư, từ lúc Giang Trường quen anh ta đến nay, vẫn chỉ mặc bộ áo tăng trắng giặt đến bạc màu kia, giản dị sạch sẽ gọn gàng, nhưng bây giờ, anh như đã lăn một vòng dưới đất, lấm lem hết cả. Vậy mà vẫn có thể xán lạn phát quang ngay trong trạng thái mình đầy bụi đất.

Đường như Thanh Đăng đại sư đang trông trẻ, đây chắc là một khu tập trung gì đó giống mẫu giáo, con cái của những người ban này hẳn đều đang ở đây. Nhưng, Thanh Đăng đại sư trông trẻ á?

Giang Trường sẫm soi tạo hình bây giờ của đại sư, một đứa bé mới mọc răng sữa nằm úp sấp trên đầu, ê a một hồi lại cụng vào đầu anh. Sau lưng anh là một đứa tính năm áo leo lên, hai đứa bên trái thì kéo chuỗi hạt bồ đề anh đeo, đứa bên phải lại đang vắt vẻo trên cánh tay anh, định với cọng cỏ đuôi chó anh cầm.

Còn đại sư ấy à, vẻ mặt vẫn bình thản hết bảy năm trước, tay phải ngoáy cỏ đuôi chó, nhóc nghịch ngợm nhìn mà hò reo luôn, nhảy tới nhảy lui tranh lấy.

Một lúc sau, đại sư giơ tay ném cọng cỏ ra xa. Mấy đứa bé lập tức đua nhau, cuối cùng, đứa nhanh nhất nhặt nó về cho đại sư, anh lại tiếp tục cầm lấy chơi với bọn nhóc, dẫu đám nhóc vây quanh có kéo áo véo tai nện lưng thế nào, anh cũng không nóng không bực, sừng sững đứng im, tuy hơi nhếch nhác, nhưng lại thông dong khôn tả.

Cơ mà đại sư ê, anh đang trông trẻ hay đang chơi với mèo với chó thế? Giang Trường không kìm được nghĩ rằng, may mà lão hòa thượng này chẳng bao giờ có con, ai mà thấu nổi cái kiểu làm cha nghịch ngợm này.

Giang Trường cười tít mắt, khoanh tay tựa cây bên góc đường ngấm đám trẻ giầy vò đại sư, vui ời là vui. Đến khi thấy cảnh một cô bé cầm than chì, nhón chân kẻ mắt cho đại sư lại như thêm một quãng thâm quanh mắt,

Giang Trùng rốt cũng chẳng nhận được nữa, bật cười thật to, vừa cười vừa đâm cây.

Đại sư đúng là thần khí xả xì trét, tâm trạng không tốt gặp anh sẽ lại khá hơn ngay, cứ như kỳ tích ý.

Giang Trùng quá mạnh động, thế là đám nhóc bên kia lũ lượt nhìn sang, đương nhiên, cả Thanh Đăng đại sư cũng thế.

Giữa ánh mắt tò mò của đám trẻ và ánh mắt bình thản của đại sư, Giang Trùng tươi cười sải bước đến gần, giơ tay chào, “Hây, đại sư, lâu rồi không gặp, anh còn nhớ tôi là ai không?”

Đại sư: “Ai?”

Giang Trùng: Đệt mợ tui chỉ khách sáo rứa thôi chớ bộ, mới bảy năm không gặp mà anh quên tui luôn thật hả!

Đại sư: “À, là cô.”

Giang Trùng: Cuối cùng cũng nhớ rồi hả. [doge]*

[*Ai muốn biết cái này là biểu cảm gì thì tra google nha. ;)]

Đại sư: “Quên tên rồi.”

Giang Trùng: ... Ôi muốn đập chết cái con lừa ngu ngốc này quá đi thôi, hém biết giờ mình đập nổi ống chưa nhờ.

Giang Trùng đang ngửa tay thì lại nghe tiếng bước chân vọng lại sau lưng, ngoái đầu nhìn, trụ trì Thù Ấn đang cười tíu mắt, trên vai là con mèo đen nọ.

“Giang cô nương? Không ngờ lại gặp ở đây, khéo thật đấy, hai hôm trước sư thúc mới đến Dung Trần sơn phái, nghe đâu cô còn đang bế quan

mà, nhanh vậy đã xuất quan rồi, có vẻ tu vi tăng mạnh nhỉ, chúc mừng nhé.” Thù Ẩn nói.

Giang Trùng nghe thế, lặng lẽ liếc Thanh Đăng đại sư, vậy mà anh còn bảo không nhớ tôi là ai á? Bị tát lật mặt ngay tại chỗ rồi kìa.

Thanh Đăng bình tĩnh cầm cổ đuôi chó chơi với đám nhóc, không nhìn cô.

Chắc, hòa thượng già, mồm thì bảo không quen, nhưng cơ thể vẫn còn thành thật thế đấy.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hòa Thượng Nhỏ Sao Thế Kia

GẶP NGƯỜI ĐÃ LÂU KHÔNG GẶP, VUI.

“Đại sư, từ sơn phái Dung Trần đến đây, tôi đã thấy bao nhiêu là người chết, cũng đã ra tay giết người, cảm giác ấy thật khó chịu. Tôi hơi tò mò, đại sư, sao anh vẫn luôn có thể bình thản như vậy? Hình như tôi chưa thấy anh tỏ ra buồn rầu hay bất kỳ cảm xúc nào khác bao giờ.”

Đại sư vẫn bình thản, ánh mắt cũng tĩnh lặng đến lắng dịu lòng người, “Khi cô ngoài hai trăm tuổi, từng trải nhiều rồi, thì sẽ bình thản thôi.”

Giang Trường: Tặc, lại quên lão hòa thượng này đã dai nhách rồi.

Cô suy nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy đại sư ới, cứ hễ thiên tai là chùa Thượng Vân các anh lại đi cứu trợ người khác à?”

Thanh Đăng đại sư: “Dù không có thiên tai, tăng nhân vẫn sẽ ra ngoài làm những việc mình muốn. Sinh lão bệnh tử, thiên tai nhân họa, đều là chuyện thường tình. Những năm thiên tai và những năm yên bình, có khác gì nhau. Trên đời luôn sẽ có người đang khổ đau, cũng chỉ khác ở chỗ nhiều hay ít.”

Giang Trường đi cạnh anh, nghe vậy ra chiều đắm chiêu, cô lại nhìn những bức tường nứt rạn ven đường sau cơn động đất, nói: “Thực ra tôi vẫn luôn cho rằng chùa Thượng Vân là chốn cao xa, nếu muốn cứu thế, các anh sẽ làm rầm rộ lắm, bày ra mấy cái hoạt động tôn giáo kiểu phổ độ chúng sinh nọ kia... Giờ mới thấy suy nghĩ của mình hơi buồn cười.”

Tuy Giang Trùng diễn giải khá nhập nhằng, Thanh Đăng đại sư lại thấu tỏ, vẫn từ tốn đáp: “Có người ta được phép cứu, có người không, có người ta có thể cứu, có người không, có người ta cứu được, có người không. Có người được phép nhưng ta lại không muốn cứu, có người không thể nhưng ta lại muốn cứu, nhưng có thành công hay không, chưa bao giờ là chuyện ta có thể quyết định.”

Giang Trùng nghe anh nói mà váng cả đầu, gãi mặt cười bảo: “Tôi tưởng anh chả gì là không thể.”

“Trên đời nào có ai như vậy.”

“Mà đại sư này, anh nói cả tràng có hay không thể cứu, rồi lại muốn hay không muốn cứu kia, nhẽ nào bọn anh khỏi phải lòng mang từ bi, cứu cả kẻ ác, sau đó dẫn họ hướng thiện ư?” Giang Trùng hỏi.

Đại sư liếc cô một cái, ánh mắt càng toát ra vẻ lương thiện hơn, “Vậy sao được, phí thời gian biết bao.”

Giang Trùng sắc nước miếng.

Nói vậy mà nghe được hả gã đại sư đức cao vọng trọng kia!

Giang Trùng ôm ngực, thấy mình không thể bàn chuyện này với đại sư nữa, không thì sẽ mất niềm tin vào một-loại-tín-ngưỡng-nào-đó mất.

Im lặng một hồi, Giang Trùng hắng giọng, ra vẻ soái ca, cười xán lạn hỏi: “Đại sư, anh thấy tôi bây giờ thế nào?”

Thanh Đăng đại sư ngừng bước nhìn cô, chăm chú kỹ càng, từ trên xuống dưới. Mới đầu Giang Trùng còn cười, sau chả biết sao lại nín thinh trước ánh mắt bình thản kia, chẳng những không cười nổi nữa mà còn lúng ta lúng túng, cứ muốn ngó quanh tứ phía, huyết sáo để đời sự chú ý.

Đột ngột, mắc gì tự dừng lại thấy khó chịu thế này! Mà bảo nó thì anh cứ nó qua qua mấy cái là được, cứ chăm chăm rửa làm chi!

Giang Trường đang rối rắm, tình hình lại thấy đại sự tiến một bước về phía mình. Gắng nhịn để không thụt lui ra sau, Giang Trường khó hiểu nhìn đại sự giờ đây, đặt lên đầu cô.

“Bảy năm đã đến Dung Hợp kỳ, cô rất chăm chỉ, giỏi lắm.”

Trúc Cơ, Khai Quang, Dung Hợp, là người tư chất thấp thì có mất trăm năm cũng chẳng từ Trúc Cơ lên nổi Dung Hợp, còn Giang Trường thì sao, tư chất cô rất khá, cao hơn cả sư phụ Bạch Nhiễm Đông. Mà Bạch Nhiễm Đông là ai? Cha mẹ nàng đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ, cha nàng còn là người đứng đầu dãy Bạch Linh sơn phái Dung Trần đời trước và là sư phụ của ba sư huynh muội Bạch Nhiễm Đông, một người như Bạch Nhiễm Đông đã có thể gọi là có xuất thân tốt, tư chất khá, tư chất của Giang Trường còn tốt hơn nàng, chả lý nào mà tốc độ tu luyện lại chậm được, thế chẳng phí đồng đồ bổ đạo trước nạp vào người à.

Mới cả khi bắt đầu tu luyện, Giang Trường lại được đến hắc thất bí mật của dãy Bạch Linh. Đó không phải là nơi đệ tử bình thường nào cũng có thể vào, nếu Bạch Nhiễm Đông không phải là người đứng đầu dãy Bạch Linh đời này, không khẳng khẳng muốn đồ đệ như cô vào hắc thất thì cô đã chẳng có cửa rồi, phải biết trong bốn đệ tử của Bạch Nhiễm Đông, chỉ có cô là vinh hạnh được vào hắc thất tu luyện. À mà nói thêm, ba đệ tử kia có thêm cái vinh hạnh này không thì... ai mà biết.

Thần thức trong hắc thất đều là của các sư tổ có thành tựu trong tu luyện, nền móng vững chắc lại bớt đi không ít kiến thức lang mang, cộng thêm sự chăm chỉ cố gắng của chính Giang Trường, chẳng mấy tu sĩ lại dám bạt mạng như cô, tâm tính kiên cường ngộ tính cao, rõ hình mẫu số đỏ, xuôi chèo mát mái. — Cứ như may mắn của cả thế giới dồn mỗi mình cô, thúc cô tiến tới.

Nhưng vẫn không sánh nổi thể loại quái vật như Thanh Đăng. Là người đi trước, Thanh-Đăng-yêu-nghiệt quả phải công nhận bé Giang Trùng, giỏi.

Giọng điệu của đại sư cứ như đang khen lớp con cháu ngoan ngoãn nghe lời, hiền hậu dịu dàng lắm thay, cứ như một ngọn núi lớn có thể dựa dẫm vào, ngưỡng mộ thì được, vượt qua lại không... Nhưng, chả hiểu sao Giang Trùng lại đỏ mặt.

Không, cô nào có thẹn thùng, cô chỉ ngượng thôi. Hồi nhỏ cha mẹ chưa từng khen cô, giờ đã từng này tuổi, tự dung lại được người ta xoa đầu khích lệ, dầu biết họ lớn tuổi hơn mình nhiều, nhưng vẻ ngoài dầu gì cũng như cùng lứa, thể nào cũng sẽ ngượng thiiii!

Đại sư chẳng hề quan tâm rằng hành động của mình đã đem đến một chuỗi phản ứng tâm lý cho Giang Trùng, khen xong bèn buông tay đi tiếp. Giang Trùng cũng chẳng đôi co lấy mấy giây, thấy anh đi rồi vội vã bám theo, chỉnh lại tóc mái hơi rối của mình, thở dài. Mới này cô chỉ muốn khoe mình đẹp giai với đại sư thôi, tầm này cứ phải gọi là sát gái muôn nơi. Trước đó cô chỉ biết đớp thính, giờ thì có thể tung tăng thả thính rồi!

Nhưng đại sư lại không hiểu ý cô, không rõ cảm giác hư vinh của cô, cô bỗng có cảm giác ‘khó ưa, thua rồi’ kỳ lạ.

“Minh Trọng.”

“Sư tổ.” Một hòa thượng béo đang kiểm kê vật tư thấy Thanh Đăng thì lễ chào, lại hơi tò mò nhìn sang Giang Trùng đứng kế, chắc đang nghĩ Ôi sao trông chàng trai này quen ghê.

Giang Trùng đảo mắt, cười bảo: “Nhóc béo Minh Trọng? Bảy năm không gặp đã lớn tướng rồi đấy, mà sao vẫn mập mập đáng yêu thế này, còn nhớ Giang ca ca của em không?”

Giang Trường còn nhớ năm ấy mình đang ngâm suối Vô Cầu ở chùa Thượng Vân, ba nhóc hòa thượng Minh Trọng Minh Hoa Minh Phi dắt nhóc tròn Minh Uế đến nhòm lén cô, bị Thù Vọng nghiêm nghị cầm gậy tre khê tay. Sau đó, mấy nhóc hòa thượng này vẫn thường bám lấy, gọi cô là Giang ca ca, cùng cô đến thiện đường vùi món ngon chỗ Phương Tuần đại sư. Mấy nhóc hòa thượng này, ngoài Thù Vọng đồ đệ của Thanh Đăng đại sư ra thì đều cho rằng cô là con trai.

Giang Trường xấu xa chẳng có vẻ gì là muốn làm sáng tỏ hiểu lầm này, năm ấy Giang Trường mới mười mấy tuổi, nếu bảo vẫn đẹp kiểu không rõ trai gái, có hai phần nữ tính thì qua vài năm roi vọt của các sư tổ, Giang Trường đã hoàn toàn biến thành một soái ca xịn mặt đẹp chân dài khí chất bừng bừng, cô mà không nói, sẽ chẳng ai biết cô là con gái, cùng lắm chỉ cho rằng cô là một chàng trai có vóc người tầm tầm, hơi thanh tú thôi.

Minh Trọng cũng như xấp nhỏ nhà mình, Giang Trường gặp cậu thì vui lắm, lục lọi khắp người tìm chút gì gọi là quà gặp lại sau khi xa cách đã lâu, nhưng ngoài những món chuẩn bị quyên góp mà cô đổi bằng linh thạch ra thì chẳng còn gì có thể làm quà. Lục lọi cả ngày, chỉ bới ra được vài miếng bánh lan rán gói trong giấy dầu, khi đi ngang tòa thành trước đó, cô người thấy mùi mới ghé lại mua, ăn hai miếng thì thấy cũng ngon, chỉ hơi ngấy.

Đặt bánh vào tay Minh Trọng, Giang Trường nói: “Trên người anh chẳng có gì hay, món này ngon lắm, cho em đó, đừng chê Giang ca nhà em nhỏ nhen ghen.”

Minh Trọng nhìn Thanh Đăng rồi mới dám nhận, người được mùi thơm ngất ngây, khuôn mặt bầu bĩnh bất giác lại tươi rói, cao giọng reo: “Cảm ơn Giang ca!”

“Tý nữa đệ sẽ ăn cùng bọn Minh Hoa Minh Phi, họ hay tin Giang ca đến hẳn sẽ mừng lắm.” Cậu béo Minh Trọng cất bánh cẩn thận.

Giang Trường cũng cười, thân thiết xoa đầu trọc của cậu, “Giang ca cứ tưởng các em quên anh rồi.”

“Nhớ mà nhớ mà, cả tiểu Minh Uế cũng vẫn còn nhớ! Cứ hỏi bọn đệ Giang ca ca đi đâu mãi thôi.” Minh Trọng vội đáp.

Giang Trường vui lắm, cô không nhiều người quen, nếu mấy nhóc hòa thượng này cũng quên mình luôn thì cô buồn chết mất. Bèn mạnh tay vò đầu Minh Trọng, đến mức cậu phải thốt lên.

“Úi da Giang ca, huynh dạo này khỏe vậy.”

Giang Trường cười khì, “Đương nhiên rồi, nhóc béo, đoán xem bây giờ mấy đứa còn thẳng anh nổi không?”

Minh Trọng nhìn kỹ Giang Trường, thành thật lắc đầu, “Bọn đệ không thẳng nổi, nhưng Thù Vọng sư thúc ắt sẽ làm được.”

“Ế? Nhóc Thù Vọng cũng ở đây á?” Giang Trường sáng rỡ cả mắt.

“Vâng, năm nay Thù Vọng sư thúc đã đến tuổi hạ sơn, thế là bèn đi cùng mọi người, giờ chắc đang giúp Phương Tuần sư phụ thổi lửa nấu cơm đấy.” Minh Trọng đáp.

Người mà Giang Trường nhung nhớ, ngoài đại sư ra thì kể đến hẳn phải là shota Thù Vọng – cậu bé săn sóc cô, chung đụng với cô lâu nhất rồi! Chỉ hèm biết cậu bé mù đáng yêu trắng trẻo, lễ phép ngoan hiền năm xưa giờ trông thế nào. Ắt đã trở thành mỹ thiếu niên phong độ ngời ngời, phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn trai của mọi người rồi!

Thanh Đăng đưa Giang Trường đến gặp Minh Trọng đương nhiên chẳng để ôn chuyện, mà là vì Minh Trọng hiện đang quản lý vật tư cứu trợ của họ, Giang Trường lập tức giao tất cả những món đã đóng thành túi mang

theo cho cậu, chào Thanh Đăng và Minh Trọng lần nữa, rảo nhanh bước đến nơi nhóc hòa thượng Thù Vọng đang ở.

Minh Trọng nhòm nhòm Thanh Đăng sư tổ đứng kế mình, lại ngó bóng lưng đã mất hút của Giang ca, hỏi: “Sư tổ, Giang ca đúng là thích Thù Vọng sư thúc nhất rồi nhì.”

Thanh Đăng đại sư: “Ừm hứm.”

Minh Trọng: “Sư tổ, hướng vừa nãy Người chỉ, hình như không phải là đường đến chỗ Thù Vọng sư thúc mà?”

Thanh Đăng đại sư: “Ồ? Thì ra không phải à.”

Minh Trọng: “Sư tổ, Người cố ý phải không?”

Thanh Đăng đại sư: “Ừm hứm.”

Minh Trọng: Sư tổ, Người cứ thế thừa nhận luôn à! Thôi bỏ đi, dầu gì sư tổ vẫn luôn như vậy mà.

Giang Trừng đánh tròn một vòng theo hướng mà Thanh Đăng đại sư chỉ vẫn không thấy ai, rốt mới biết mình lại bị lão hòa thượng ấy lừa rồi. Cô bắt đầu nghĩ, có phải ai già đều thích phỉnh người khác không, sư phụ nhà cô cũng vậy.

Tìm người hỏi đường lần nữa, Giang Trừng cuối cùng mới đến được nhà bếp, thấy cả Phương Tuần đại sư – nguồn thức ăn sự sống đã lâu không gặp. Trong nhà bếp có hai người, ngoài Phương Tuần đại sư chẳng thay đổi gì ra, thì người còn lại hẳn là nhóc hòa thượng Thù Vọng rồi.

Cơ mà... Thù Vọng em ấy... cân nặng kia... có phải... hơi... sai sai hem?

Đồ sộ như núi, lại còn cuộn cuộn cơ bắp, sao có thể là shota Thù Vọng nhà cô được! Cái thế giới này chắc chắn là đang trêu ngươi cô! Mỹ hòa thượng cao gầy dịu dàng đâu mất tiêu rồi!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chấp Nhặt Là Gì?

TỐC ĐỘ TAY ẤY À, Ừ THÌ CÀNG GIÀ CÀNG NHANH.

“Thù... Thù Vọng?” Giang Trường vịn mép cửa lấp bắp gọi thử, dáng hình điêu tàn trước gió.

Cậu chàng bự con đang ngồi xồm nhóm bếp ngoài đầu lại, ló ra gương mặt nam tính vô cảm, chỉ tạm gọi là dễ nhìn. Giang Trường như bị sét đánh, bất giác lão đảo.

“Giang Trường tỷ tỷ?” Một giọng nói trong trẻo, hơi khàn vì vỡ tiếng vọng đến... từ sau lưng.

Giang Trường quay phắt đầu lại, thấy ngay một thiếu niên áo trắng đứng ngay sau lưng mình. Dẫu có đang khệ nệ ôm bó củi thì dáng hình cậu vẫn như cây ngọc đón gió.

Thiếu niên mười lăm tuổi đã cao hơn nhiều, gần bằng cô luôn rồi, chăm sao mà khéo thế. Không đáng yêu trắng trẻo như trước, nhưng lại nổi trội theo một cách khác. Đôi mắt kia vẫn mơ màng như cũ, song lại trong veo dịu dàng tựa suối biếc núi xa, như dòng nước mát lành rót qua đáy lòng người được nhìn. Bởi mới nói trai đẹp là tốt nhất, giảm được cả xì trét cơ! Liếc thoáng qua cả người thoải mái, nhìn kỹ lại tâm tình vui vẻ, trăm bệnh khỏi luôn!

May quá, nhóc Thù Vọng đáng yêu nhà cô đã dậy thì thành công, trở thành phiên bản cường hóa của tổ hợp Hoa Mãn Lầu + Vô Hoa, đẹp giai cứ phải gọi là lai láng! Giang Trường ôm tim, an lòng nghĩ. Kệ cha lão hòa

thượng lòng dạ đen tối kia, thiếu niên tuần tú dễ thương mới là tình yêu đích thực hiểu chưa!

Giang Trường bước nhanh đến thăm soi Thù Vọng một hồi, thấy quần áo cậu đang mặc cũng dính đầy bụi đất như sự phụ cậu, ngay cả mặt cũng bẩn, bèn cười đưa tay chùi vết đất trên mặt cậu.

“Thù Vọng bé bỏng ôi ~ thành trai đẹp rồi nha ~”

Thù Vọng để cô chùi mặt cho mình, cười cười buông một tay, giơ ra nửa đường lại sức nhớ, chùi vài cái vào người mới đưa lên chạm chạm cụng cụng vào đầu Giang Trường, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, “Cao bằng Giang Trường tỷ tỷ rồi.”

Giang Trường sắp tan chảy bởi phiên bản phóng to của cậu bé dễ thương ngoan ngoãn khéo léo này rồi, hòa thượng nhí đáng yêu dấu đã trưởng thành thì vẫn là hòa thượng nhí đáng yêu thôi!

“Giang Trường tỷ tỷ, đã lâu không gặp, tỷ tỷ vẫn khỏe chứ? Hôm tỷ tỷ rời Thượng Vân tự, Thù Vọng không thể ra mặt tiễn đưa, tỷ tỷ có giận không?”

“Sao mà giận được ~ Tiểu Thù Vọng ngoan thế này ~ sao chị nữ giận tiểu Thù Vọng chứ ~” Giang Trường như bôi mỡ dát hoa tưng giọng nữ trung của mình, thốt lên câu trên với cái điệu bà sói dụ cô bé quàng khăn đỏ, rành rành mã nam lại thành một anh giai dung tục nào đó.

Thù Vọng cười, lại xoa đầu Giang Trường, “Giang Trường tỷ tỷ chăm chỉ lắm nhỉ, tu vi tăng nhanh thế này.”

Giang Trường: ... Sao nhóc đáng yêu nhà cậu cũng nói chuyện với chị bằng cái giọng khen thưởng khích lệ đó thế, hòa thượng già sự phụ cậu thì thôi chấp nhận, nhưng8 cậu vẫn nhớ mình nhỏ hơn chị chứ?!

“Ừm khụ, em đang làm gì vậy Thù Vọng, sao người ngợm bản cả thế này?”

“Đệ đi nhặt ít củi, vì không thấy đường, cũng không dùng pháp thuật nên hơi nhếch nhác, Giang Trường tử tử đừng chê.”

“Chắc, chê gì cơ chứ, chị đau lòng còn không kịp, thôi đưa đây, để chị cầm giúp.” Giang Trường không chờ Thù Vọng trả lời đã bê bó củi trong lòng cậu vào bếp, Thù Vọng chỉ biết cười bất đắc dĩ, tay không theo sau.

Giang Trường vừa bước vào bếp đã phải đón một cái bóng trắng bay thẳng đến mặt mình, cô nghiêng đầu há miệng ngoạm cái bánh bao không nhân to tướng ấy, lúng búng cất tiếng: “Đã lâu không gặp, sao vừa thấy Phương Tuần đại sư lại dứt tôi ăn ngay vậy nè, chắc cũng nhớ tôi lắm chứ gì.”

Phương Tuần đại sư bưng bánh mới ra lồng, sau khi cố gắng hiểu Giang Trường nói gì rồi thì lập tức nguýt mắt, phóng vèo bảy tám cái qua chỗ cô. Giang Trường không né vì tiểu Thù Vọng đã chắn ngay trước mặt, nhanh tay đón lấy tất cả bánh bao, đang đặt cái cuối cùng vào sọt tre.

“Phương Tuần sư phụ, trước kia hãy còn nhớ Giang Trường tử tử mãi, sao vừa gặp đã không vui rồi.” Cậu vừa nói vừa lấy cái bánh Giang Trường đang ngậm ra.

Phương Tuần đại sư hừ một tiếng, hếch cằm chỉ, “Cái cô này vừa nãy đứng ngoài cửa nhìn đồ đệ ta bằng vẻ mặt không-thể-nào-tưởng-tượng-nổi, sao, mắc gì ghét bỏ đồ đệ nhà ta!”

Thì ra cậu chàng đồ sộ kia là đồ đệ của Phương Tuần đại sư, Giang Trường cười khì, nhích sang đứng kế Phương Tuần, huých tay gã. “Ồi dào Phương Tuần đại sư, tôi nào dám bất mãn đồ đệ nhà anh, tôi chỉ lâu rồi không gặp Phương Tuần, kích động đến nỗi không thốt nên lời thôi!”

Phương Tuần đại sư: “Ha ha, chắc ta sẽ tin mấy câu phỉnh phờ nhà cô ý.”

Giang Trường: “Cơ mà, Phương Tuần đại sư, anh nhận đồ đệ hồi nào vậy?”

Phương Tuần đại sư: “Năm năm trước, tên là Khổ Vị.”

Bé bự kia có vẻ hoàn toàn chẳng nghe thấy sư phụ và người khác bàn tán về mình, chỉ vùi đầu nhóm lửa, củi chất bên tay đã hết, cậu bèn đứng dậy bước tới chỗ Giang Trường. Cậu ta ngồi xổm đã đủ đáng sợ, đứng dậy dễ cũng phải cao trên hai mét nếu đo bằng mắt, chiếc bóng như núi thoát cái đã trùm lên Giang Trường và Phương Tuần đại sư.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với trọng lượng dọa chết người của mình, cậu ta lại theo xì tai hay xí hỏ sống nội tâm thích khóc thầm. Cậu im lặng đứng đấy, nhìn chăm chăm bó củi trong tay Giang Trường. Giang Trường sáng tỏ, cười tíu ôm củi trên cậu, “Khổ Vị hửm, sao thế?”

Bé bự mấp máy môi, lại mím chặt lại, cuối cùng đưa ánh mắt cầu cứu sang Phương Tuần đại sư. Phương Tuần đại sư giơ chân đạp Giang Trường, “Đừng có mà chạy tới đây bắt nạt đồ đệ nhà ta, mau đưa củi cho nó!”

“Ha ha ha.” Giang Trường cười giao bó củi cho Khổ Vị, cậu ngoan ngoãn ngồi về lò nhóm lửa.

“Tôi bảo này Phương Tuần đại sư, đồ đệ nhà anh quá nhút nhát rồi thì phải?”

Phương Tuần đại sư liếc cô rồi tiếp tục bưng bánh bao, “Đồ đệ như cô ta đây không thềm.”

Giang Trường: Bị chê rồi.

“Phương Tuần sư phụ nói thế, Giang Trùng tỷ tỷ buồn rồi kìa.” Thù Vọng vừa quay về sau khi rửa mặt rửa tay, đưa chỗ bánh bao mới nãy cho Giang Trùng.

Phương Tuần đại sư không ngoái đầu lại, hàm hừ: “Cậu và sư phụ cậu chịu cô này quá rồi đấy.”

Giang Trùng:??

Thù Vọng chỉ cười trù, rót một cốc nước ấm cho Giang Trùng, “Hắn Giang Trùng tỷ tỷ không cần phải ăn nữa, nhưng đệ nghĩ Giang Trùng tỷ tỷ vẫn sẽ muốn thưởng thức tay nghề của Phương Tuần sư phụ.”

Giang Trùng ôm sọt nhỏ, lại thấy Phương Tuần đại sư không nói chẳng rằng bước tới, nhét thêm vào sọt vào chiếc bánh bao hình thỏ tròn trĩnh đáng yêu, mắt hai chấm đỏ còn bốc hơi phừng phừng.

Giang Trùng ngoạm một miếng mất nửa con, húp nhân bánh làm bằng sốt đường đỏ: Đám hòa thượng này, sao ai cũng đáng yêu đến thế.

“Giang Trùng tỷ tỷ, hay là kể Thù Vọng nghe những chuyện tỷ tỷ đã gặp đi.”

“Được thôi, kể ra thì chị may mắn lắm ý, gặp được đại sư tốt bụng như bọn em, được chứa chấp lâu đến thế, lại còn được nhận vào sư môn tốt...” Giang Trùng vừa ăn vừa nói, kể tất tần tật mọi chuyện từ lúc bá sư đến khi vào hắc thất tu luyện, gặp các sư huynh sư tỷ sư phụ sư bá sư tổ lạ đời thế nào, những chuyện thú vị đã chứng kiến hoặc nghe đồn trên đường xuất môn, rõ ràng chẳng có gì quá vui vẻ, nhưng qua lời kể của cô lại ý nhị lắm thay. Nào là sư môn thú vị, nào là tu luyện hứng khởi, nào là giữa đường bất bình rút đao tương trợ khiến một đám cái bà các cô ái mộ, đủ thứ chuyện.

Thù Vọng ngồi kể cô chăm chú nghe, thỉnh thoảng gật đầu hỏi vài câu, khiến Giang Trùng càng nói càng hăng. Hết chuyện, Giang Trùng chép miệng, đón lấy cốc nước Thù Vọng đưa tới, uống một ngụm thấm giọng.

“Giang Trùng tỷ tỷ đi đường cực khổ rồi, đúng như sư phụ bảo, Giang Trùng tỷ tỷ là một người rất kiên cường.”

“Chắc, sư phụ nhà em mới này gặp chị còn bảo không quen ấy.”

Thù Vọng bật cười, “Giang Trùng tỷ tỷ không biết đấy thôi, sư phụ có cái tật ấy, bằng một thời gian không gặp sẽ quên sạch mặt mũi hình dáng người ta, đệ nhớ năm đó sư phụ bế quan, ba năm sau trở về, đệ đi đón mà Người còn hỏi là ai đó.”

Giang Trùng lấy làm kinh ngạc, cái tật quên mặt người của đại sư quá đáng ghê rồi. Chẳng trách khi này sẫm soi kỹ vậy, thì ra là đã quên sạch tình cảm lẫn dáng hình của cô. Cô hẳn phải thấy mừng vì đại sư chỉ quên cô trông thế nào chứ chẳng quên tốt tuồn tuột mọi thứ về cô luôn nhỉ?

Chỉ có hòa thượng nhỏ là tốt!

“Tiểu Thù Vọng ~ em đã nhón rồi, có muốn lấy chị hem? Hay để chị lấy em cũng được á ~”Giang Trùng ăn xong lại bắt đầu trêu người ta.

Hòa thượng nhỏ đang ngồi đôn bók đậu, nghe thế thì cười: “Được ạ.”

Đồng ý nhanh rứa cơ? Giang Trùng chợt nhớ lại xưa kia, hình như cô cũng từng hỏi đại sư một câu tựa tựa, người ta đáp thế nào nhỉ? Đường như câu đầu tiên cũng là Được thôi, sau đó thì sao?

Thù Vọng: “Chỉ cần sư phụ đồng ý.”

Giang Trùng: “Tiểu Thù Vọng, đây là chuyện chẳng thế nào.”

Thù Vọng: “Ừm hừm, bởi vậy Thù Vọng mới đáp thế đó.”

Giang Trùng: “... Tiểu Thù Vọng, em bị sư phụ dạy hỏng rồi.”

Thù Vọng cười: “Lời dạy dỗ của sư phụ, Thù Vọng nào dám quên.”

Giang Trùng giúp việc vặt trong bếp, đến giờ ăn thì theo vài người đi đưa cơm, đặt thức ăn phát cho dân chạy nạn ở một cái lán đã dựng gọn gàng. Đồ đệ Khổ Vị nhà Phương Tuần đại sư sức bằng bảy tám người, chỉ dùng một tay đã xách được một chồng mấy chục lồng bánh bao không nhân, hai tay hai chồng, đội trên đầu một chồng, thế mà đi đường vẫn vững vàng thẳng thớm.

Trên đường qua mỗi thành, Giang Trùng đã quyên không ít đồ nhưng chưa bao giờ tự ra tay phân phát, may mà người ở đây khá trật tự, không ồn ào náo loạn. Hình Giới đại sư cầm đầu một đám hòa thượng cao to đứng bên tả sát khí vô hình, chắc đây cũng là một trong số lý do khiến đám đông im lặng như vậy.

Bên này đang phát thức ăn, Giang Trùng làm cùng Thù Vọng một lát đã được cậu nhờ mang một số sang cho đám trẻ mà Thanh Đăng đại sư đang trông.

Giang Trùng xách thức ăn tới, Thanh Đăng đại sư vẫn như ban nãy cô gặp, như một ngọn núi được mấy đứa con nít leo trèo bầu víu, hai quầng thâm trên mắt không lẻ loi nữa vì giờ đã có thêm đôi chân mày thô nét chì và một bộ râu đen chẳng biết đứa nào trét lên bầu bạn.

Giang Trùng vừa thấy đã cười lăn cười bò, suýt đánh rớt thức ăn trên tay.

Thanh Đăng đại sư bị tô đen cả mặt như Bao Công lại chẳng giận dữ gì, bẽ từng đứa nhóc đang bám trên người mình đặt xuống bên bàn, đón lấy chỗ thức ăn Giang Trùng cầm, chia đều. Chưa xong thì vài bác gái đã đến làm thay, một người trong số thấy mặt mày đại sư nguếch ngoác hết cả, mới

bảo: “Đại sư nghỉ đi ạ, đám trẻ này nghịch ngợm quá thể, thật lòng xin lỗi đại sư, làm phiền Người quá rồi!”

“Không sao.” Thanh Đăng đại sư a di đà phật, cất bước rời đi. Giang Trường theo sau, kéo anh ngồi xuống cái đôn dưới một hiên nhà, đưa vài cái bánh bao thỏ nóng hổi vừa trấn ở chỗ Phương Tuần đại sư cho anh.

Thanh Đăng chìa tay định nhận, lờ đi bàn tay đen nhẻm của mình. Giang Trường rút lại, nhét bánh thỏ vào lòng, phủ một chiếc khăn ướt lên đôi tay đen của hòa thượng già, chà một thôi một hồi.

“Đại sư, anh nghịch gì thế này, tay đen thui.”

Thanh Đăng không đáp, chờ cô lau xong, tự giác chìa tay còn lại ra, nhón lấy bánh bao thỏ trong lòng Giang Trường bằng bàn tay sạch sẽ kia, ngốn trọn cả cái.

Giang Trường không kìm nổi liếc xéo, sau đó xấu xa đổi một chiếc khăn mới đắp lên mặt đại sư, đưa hai tay lên chà. Đã tay rồi lấy khăn xuống nhìn thử, màu đen trên mặt càng đều hơn. Giang Trường vốn đang cầm khăn cười hô hố, đại sư chỉ vừa mở mắt nhìn cô, cô đã như thành linh bị bóp cổ, chẳng thể phát ra tiếng nào.

Đến khi tỉnh lại, Giang Trường đã thấy mình ngoan ngoãn bưng nước đến. Nhìn hòa thượng già vốc nước rửa mặt, Giang Trường lờm cái gáy trọc tếch của anh, giận dữ. Chẳng hồ là hòa thượng cụ hòa thượng tổ, cô vừa không chú ý đã bị chặn trụ bởi cái gọi là khí thế bá vương kia rồi!

Rửa mặt sạch sẽ, đại sư chợt kéo Giang Trường đến gần, đưa một tay lên vuốt má cô.

Giang Trường mờ mịt rời khỏi chỗ đại sư, chẳng rõ động tác kia của anh là sao. Tự dưng đại sư sao vậy! Vì mãi suy nghĩ chuyện này mà Giang Trường không biết rằng ai đi qua cũng sẽ liếc cô vài cái.

Đến khi gặp nhóc Minh Trọng, cậu mới chỏ lên mặt cô, lấy làm lạ hỏi:
“Giang ca, sao huynh lại vẽ thỏ lên mặt thế?”

Giang Trường soi gương nước, mới thấy bên má bị đại sư vuốt khi nãy của cô chằm chệ một con thỏ đen, y hết bánh bao thỏ mà cô đưa anh ăn.

Lão hòa thượng chấp nhật kia sao lại nhanh tay thế chứ

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhận Nhiệm Vụ

GẶP TRÊN ĐƯỜNG.

Đêm ấy Giang Trừng nằm trên nóc lán tranh, mất ngủ. Giờ cô không cần phải ngủ nữa, khi thấy mệt cứ ngồi xuống điều tức một lúc là tỉnh táo khỏe khoắn lại ngay. Nhưng nhiều lúc, ngủ chưa chắc là vì cơ thể thấy mệt, cơn mệt mỏi do áp lực tâm lý còn khủng khiếp hơn nhiều, dẫu Giang Trừng biết cách cân bằng tâm trạng, nhưng vẫn thường vài hôm đánh một giấc.

Hôm nay đáng ra là ngày cô phải ngủ, nhưng Giang Trừng lại cứ trăn trở mãi, nằm trên lán ngắm sao.

Thiên tai nhân họa không dứt, tất cả mọi thứ đang thay đổi từng ngày, nhưng dường như, bầu trời sao trên đầu vẫn mãi thế thôi, đẹp đẽ mà xa vời. Ngắm biển sao mênh mông, chợt cảm thấy vui buồn của con người nhỏ bé biết mấy, chuyện có lớn đến đâu cũng vẫn chỉ là một hạt bụi giữa vũ trụ này.

Tốt hay xấu, đau buồn hay vui vẻ, năm tháng trôi qua vẫn sẽ quên, chuyện tốt chuyện xấu thay nhau xuất hiện, thường tình biết bao.

Đêm nay không lặng, xa xôi vẫn vọng lại tiếng ai đó khóc, khóc thương người thân bị vùi trong đồng đổ nát, khóc thương vườn nhà bị tàn phá, trúc trắc mãi không ngừng.

Trong lán tranh, Thanh Đăng đại sư tụng kinh cả đêm, chất giọng êm ái như chất chứa ma lực diệu kỳ, xoa dịu đầu óc. Giang Trừng đưa mắt nhìn

ngôi sao cuối cùng tối đi nơi chân trời, ánh nắng mai rơi xuống mái hiên rách nát, bài kinh kệ dưới kia cũng đã dừng.

Tuy cả đêm không ngủ nhưng lại khỏe hơn những buổi đánh giấc trước kia nhiều, rõ là công của đại sư.

Giang Trừng đứng dậy phui rơm rạ sương sớm trên áo trắng, bấm quyết giữ bụi sạch áo, lại trở về vẻ mỹ nam ngời ngời phóng khoáng. — Bài học của sư tổ mỹ nhân cuối cùng trong hắc thất đạo trước quá đáng sợ, Giang Trừng đã quen với việc mỗi phút mỗi giây chăm chút ngoại hình của mình rồi.

Sớm thế mà Phương Tuần đại sư đã nấu xong bữa sáng. Đám hòa thượng này dậy rất sớm, mấy tháng ở chùa Thượng Vân, Giang Trừng cũng đã quen với cảnh này rồi. Quen tay hay nhón một lòng bánh bao thỏ chỗ Phương Tuần đại sư, cô sang chỗ Thù Vọng luyện quyền thưởng thức mỹ thiếu niên tập thể dục buổi sáng một lúc, tạm biệt cậu, chào mấy đứa Minh Trọng, cuối cùng về lán tranh, để lại đại sư nửa số bánh thỏ làm quà, khoan khoái nhẹ nhàng rời đi.

Đến một sân trống, thấy Hình Giới đại sư đang luyện võ cùng một đám hòa thượng dữ, Giang Trừng đứng trên tường cao giọng chào, nhận lại ánh mắt trừng giận dữ của Hình Giới đại sư.

Gặp người quen trên đường thì vui thật, nhưng bên nhau thoáng chốc vẫn phải chia tay, chẳng cần đau lòng không nở, vì nào biết được ở chốn dừng chân kế tiếp sẽ lại gặp nhau? Tươi cười rời thành Hải Nguyên, Giang Trừng siết chặt thanh kiếm gỗ bên eo.

Giang Trừng không ngừng chân nán lại tòa thành nào nữa, vì cô hết thời gian rồi. Cô vốn cho rằng thời gian sư phụ cho mình dư sức thong thả, nào ngờ đi đường lại bị níu chân bởi các thành trì thôn xóm tan hoang kia, dây dưa một hồi vẫn chưa được một phần ba quãng đường.

Thấy không còn nhiều thời gian, Giang Trừng không nhận nhiệm vụ giải quyết đám tu sĩ quèn gây rối đen đui kia nữa, chỉ chăm chăm lên đường. Nhưng linh thạch gần cạn, cứ dăm ba ngày lại phải tới bảng săn kiếm lộ phí.

Gần đến sơn phái Xuất Trần rồi thì Giang Trừng không gấp gáp nữa, linh thạch đã hết, nếu không kiếm thêm thì đêm nay phải ngủ bờ ngủ bụi. Thật ra cô chả để ý lắm, nhưng mấy món ăn vặt ven đường quá thơm thành ra lại ngứa miệng, không có linh thạch để ở trọ thì thôi kệ, nhưng không có linh thạch mua đồ ăn thì lại không ổn tý nào.

Với cả cũng sắp đến nơi, không dẫn túi ít linh thạch nhờ cần gấp lại phiền. Dầu gì cũng là tu sĩ môn phái nổi tiếng, không thể làm bề mặt nhà mình được.

Suy đi nghĩ lại, Giang Trừng tìm đến bảng săn ở một thành tu chân.

Càng gần những môn phái tu chân lớn thì số tu sĩ cấp thấp dám làm loạn càng ít, tu vi mấy kẻ gây rối chí ít cũng phải Tâm Động trở lên, cao hơn Giang Trừng cả cấp. Giang Trừng mới Dung Hợp hậu kỳ, chỉ có thể xử lý tu sĩ từ Dung Hợp trung kỳ trở xuống, ấy vẫn phải cẩn thận vì chưa rõ chúng có tuyệt chiêu để đời gì không rồi đấy, sơ sẩy một chút thôi, diệt ác thành tự vẫn ngay.

Trước kia thiệt thòi một võ, Giang Trừng không bao giờ dám coi thường ai nữa. Dù có cùng là tu sĩ Dung Hợp hậu kỳ, Giang Trừng cũng sẽ không nhận, tiêu chí hàng đầu vẫn là chậm mà chắc, luyện quen tay đã. Về phần trên Dung Hợp kỳ, Giang Trừng đã từng nhận một vụ Tâm Động, lần ấy thắng thảm, cũng là lần đầu tiên cô bị thương nặng đến vậy sau khi rời hắc thất, phải nghỉ ngơi nửa tháng mới khỏi hoàn toàn.

Thiên tài có thể giết người vượt cấp, liếc khinh kẻ cùng tu vi chỉ có trong truyền thuyết thôi, chứ thực tế ấy à, tu vi cao hơn mỗi một cấp đã đề

chết người rồi.

Nhìn nhiệm vụ treo thưởng leo tèo vài móng ở bảng sắt cấp thấp, Giang Trường thầm thở dài, biết ngay sư nhiều cháo ít.

Bảng sắt gồm ba cấp thấp trung cao, không, chính ra mà nói là bốn, còn có một bảng cấp đặc biệt, nhưng nhiệm vụ đặt ra cũng chẳng an nhàn, chỉ có thể chờ các nhân vật sừng sỏ thuộc môn phái lớn ra tay. Đến cả cấp cao cũng chẳng mấy ai dám nhận, bảng được đặt góc riêng.

Giang Trường loay hoay chỗ cấp thấp, chưa thấy nhiệm vụ mình muốn làm đã nghe vài tu sĩ cấp thấp kích động kháo nhau đi sang phía bảng sắt cấp cao. Giang Trường hóng thử, nghe họ đang bàn về “Vô Cực đạo quán”, “Vô Cực tử”, “Nhận nhiệm vụ bảng sắt cấp cao”, bèn hào hứng theo cùng, định ngó thử Vô Cực tử trong truyền thuyết.

Vô Cực đạo quán cũng trâu bò như Thượng Vân tự vậy. Nếu ví chùa Thượng Vân là thánh địa mà phật tu khắp thiên hạ hướng đến, thì đạo quán Vô Cực chính là chốn những đạo tu chân chính tranh nhau vào.

Tu sĩ thường bảo mình tu đạo, nhưng thực ra nên gọi là tu linh, hay linh tu, còn tu sĩ ở Vô Cực đạo quán mới là đạo tu chân chính. Khác với linh tu với mười hai cảnh giới, lối thuần đạo tu và phật tu của Vô Cực đạo quán và Thượng Vân tự chỉ có sáu, nhưng khó đề thăng hơn linh tu nhiều.

Cơ mà! Trên đời vẫn sẽ có những kẻ thiên tài nếu đem ra so lại chỉ tức chết người thôi! Ở chùa Thượng Vân có phật tử Thanh Đăng đại sư thiên tư quái vật, có trăm người đồng nghe đồn hăm được cả tu sĩ Đại Thừa thì đạo quán Vô Cực cũng có một trăm linh tám Vô Cực tử, trong số đó, Hạc Kinh Hàn – người đứng đầu Vô Cực tử là nổi bật nhất.

Hạc Kinh Hàn là đệ tử nhỏ nhất của thái thượng trưởng lão đạo quán Vô Cực, trăm tuổi đã luyện đến cảnh giới Nhập Đạo, bằng với Nguyên Anh kỳ của linh tu.

Cũng có nghĩa là tuổi vị này bằng nửa sư phụ cô, nhưng tu vi đã ngang bằng, thậm chí phải nói là cao hơn sư phụ cô một chút. Giang Trùng nhủ, đúng là đi tới đâu cũng sẽ có con-nhà-người-ta, bẩm sinh đã là kẻ thắng cuộc. So với tốc độ tu hành của vị này, thì tốc độ của cô cũng thường thôi.

Đã đọc rất nhiều sách hồi ở hắc thất, Giang Trùng không còn là cô em ngu ngơ chẳng biết gì trước kia, nhưng vì biết quá nhiều, thành thử ra Giang Trùng bắt đầu có hứng thú với vô số chuyện. Ví như người đứng đầu Vô Cực tử của Vô Cực đạo quán Hạc Kinh Hàn này, Giang Trùng đã đọc một mẫu chuyện về hắn trong quyển Tu sĩ kiến văn lục kỳ một ngàn năm trăm.

Hắn tu đạo vô tình, lòng dạ sắt đá, lạnh tựa băng sương, người lạ chớ gần, quan trọng là nghe đâu rất rất đẹp giai, xếp thứ ba trên bảng những người đàn ông mà nữ tu nam tu muốn lấy nhất tu giới!

Giang Trùng hăm hở theo mọi người hóng hót, rốt lại đến muộn, chỉ thấy mỗi bóng lưng thẳng tắp và hai thanh kiếm đen trắng đeo sau lưng người ta.

Mỹ nam chẳng hổ là mỹ nam, chỉ ngắm mỗi bóng lưng thôi cũng đã đủ đắm say. Giang Trùng không thấy được mặt, hơi tiếc, sờ cằm nhìn bóng lưng phẳng phiu bén ngót ấy biến mất ngay trước mắt.

Hạc Kinh Hàn đã đi nhưng tu sĩ xung quanh vẫn đang sôi nổi bàn luận về hắn, phần nhiều là hâm mộ tôn sùng. Giang Trùng phong độ ngời ngời, lại sáng sủa dẻo miệng, vô cùng tự nhiên đứng bàn chung với cả đám tu sĩ lạ, còn hóng được nhiệm vụ mà Hạc Kinh Hàn đã nhận — Là nhiệm vụ ‘Tiêu diệt Quỷ vương Quỷ thành’ đã tồn tại mười mấy năm trên bảng săn cao cấp.

Quỷ thành vốn là một thành tu chân, ở đấy có gia tộc tu chân họ Mẫn, cư dân trong thành đều nương nhờ họ. Ngày nọ, một tu sĩ không rõ tên đã

giết sạch mấy ngàn cư dân, luyện hồn họ thành hung quỷ, rồi chả hiểu sao tu sĩ ác độc đó lại tự vẫn trong thành, tu thành Quỷ vương, từ đó, truyền thuyết về Quỷ thành chưa từng mai một. Không rõ đã có bao nhiêu tu sĩ đến đây, họ đều không thể tiêu diệt Quỷ vương, trái lại còn bỏ mạng ở Quỷ thành.

Nơi hung hiểm nhường kia mà Hạc Kinh Hàn lại đi một mình như rửa, chẳng hổ danh Vô Cực tử của Vô Cực đạo quán. Ngay cả một người chưa từng gặp mặt như Giang Trừng cũng phải bắt đầu khâm phục hẳn ta.

Bà tám chán chê với các tu sĩ, Giang Trừng thỏa mãn sai bước về chỗ bảng sẵn cấp thấp. Thường thì chỗ cấp thấp và cấp trung sẽ nhiều người nhất, Giang Trừng đứng đợi rất lâu, cuối cùng mới nhận được một nhiệm vụ Dung Hợp hậu kỳ.

Nhiệm vụ này là diệt trừ một con trăn yêu chiếm cứ khu vực lân cận núi Tư, chẳng biết con trăn yêu này làm sao lại có được năng lực phun gió cát, biến cả một thung lũng gần núi Tư thành sa mạc, lại còn có dấu hiệu bành trướng, người ngựa lẫn tu sĩ cấp thấp đi ngang đều bị nó nuốt gọn.

Nếu có cùng tu vi thì yêu thú khó giải quyết hơn người, vì cơ thể chúng có năng lực phòng ngự trời sinh, tu sĩ thì chỉ có thể cậy linh vật hộ thân, không may là, Giang Trừng chẳng có món linh khí nào hộ thân cả.

Kỳ này Giang Trừng phải giao yêu đan của trăn yêu, còn những bộ phận khác như thịt, mật, mắt, nọc, da trăn thì thuộc về cô. Nếu không vì lỗi to và chính cô cũng muốn luyện thêm kinh nghiệm đấu với yêu thú thì Giang Trừng đã chẳng chọn mục khó nhằn này.

Kiểm tu, đã hướng đến đâu, thẳng tiến không lùi. Sợ hãi là cảm xúc cần vứt bỏ, chỉ có vững lòng thì kiếm trong tay mới vững.

Giang Trừng đến núi Tư, lúc tìm được thì con trăn yêu ấy đang nằm cuộn trên một tảng đá nhon. Giang Trừng niệm quyết nín thở, cẩn thận che

giấu hơi người, núp bên sườn núi chăm chú quan sát trần. Trên trán nó có ba nốt vàng, toàn thân xanh sẫm, đường kính cỡ cái ang, dài khoảng trăm mét, đôi con ngươi xanh sẫm lập lòe sáng lạnh, oai phong凛冽.

Dời mắt đến thân trần, Giang Trường sững người, phát hiện nó có lẽ vừa mới ăn xong, bụng vẫn còn to. Trước đó trần yêu cuộn tròn lại nên Giang Trường không thấy, giờ nó vừa di chuyển, cô đã thấy giữa cơ thể dài ngoằn của nó gồ lên một mảng.

Trần toàn nuốt sống không thì phải?

Trong sách “Ký văn lục yêu” có viết, loài trần có ba nốt vàng trên trán, toàn thân xanh sẫm là Bích Ngọc yêu mãng. Được đặt cái tên này là vì nó có vảy toàn thân xanh như ngọc, nội đan cũng ngưng thành một miếng ngọc bích. Thứ khó đối phó nhất chính là nọc trần, cộng thêm năng lực phun gió cát của yêu trần này, càng tăng độ khó ăn.

Giang Trường vốn đã định từ từ mà đánh, nhưng giờ trông thấy cái đụn nhỏ giữa bụng trần, lại cau mày rút kiếm gổ ngay. Phải thử xem sao, có khi còn kịp cứu người trong bụng nó.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ngoài Ý Muốn

RÀNH TAY BÀY VẼ.

Kiểm của Giang Trùng tên là Tầm Giang, lưỡi kiếm cực mỏng, nhưng sau khi mạ vàng sẽ rất nặng. Những gì Giang Trùng học được đều là những kỹ năng cô tự ngộ và tự chọn, thuật đoàn kim sẽ khiến kiếm gõ sắc bén hơn, nhưng nhiều lúc chỉ thế thôi chưa đủ, kiếm vẫn còn cùn. Sở dĩ chưa đủ độ sắc là vì cô chưa ngộ được thuật dung kim – cấp cao hơn của thuật đoàn kim.

Khi thuật pháp hệ kim được luyện đến cấp cao nhất, kiếm của cô sẽ sắc đến độ không gì cản nổi, có thể chém đứt bất cứ vật hữu hình nào. Nhưng giờ cô còn cách mục tiêu hơi xa.

Kiểm vàng tiếp xúc với thân Bích Ngọc yêu mạng, vang lên tiếng gắt tai khi kim loại chạm nhau, thoáng cái tia lửa văng tứ tung. Giang Trùng nhích cổ tay, mài kiếm vào thân trăn, kéo thành một vệt tia lửa dài, tuy tiếng động khá lớn nhưng nhìn kỹ lại, trên thân Bích Ngọc yêu mạng chẳng xuất hiện lấy một vết xước.

Cơ thể của yêu thú và con người quá khác nhau, Giang Trùng thăm dò không thành, vội tránh cái đuôi đang đánh đến của Bích Ngọc yêu mạng, đồng thời khép hai ngón tay vạch lên kiếm vàng.

Kiểm vàng vang tiếng lạnh lót, mắt thường có thể thấy được nó càng trong và sắc hơn. Giang Trùng lờ đi cảm giác lửa đốt trong dạ, mặt không đổi sắc phất tay áo, phóng một vốc kim vàng nhọn vào mắt trăn yêu.

Thừa lúc trần yêu tránh kim, cô nhắc kiếm, nhắm chuẩn vết thương cũ của trần yêu, đâm thẳng vào vết nứt trên chiếc váy xanh sẫm. Lần này kiếm cắm phập vào thịt khiến trần yêu rít dài một tiếng, cơ thể vốn đang biếng nhác phải xoắn cả lại, thoát cái đất cát bay đầy, gió to vô tới.

Giang Trùng không dò xét quá nhiều, sau chiêu khi này, cô đã quyết định dùng thuật dung kim ngay, chí ít cũng phải luyện kiếm gỗ đến trình độ có thể đâm thủng thân trần. Nhưng vì chưa ngộ được hoàn toàn, hậu quả của việc cưỡng chế dùng ngay chính là cô chưa đánh đã bị nội thương. Song, Giang Trùng đã cân nhắc thiệt hơn, quyết đoán chọn cách có lợi nhất cho mình.

Cô không có nhiều thời gian, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để đạt được mục đích.

Cô đã nhận ra thông tin trên bảng sắt có sai sót, tu vi cái con Bích Ngọc yêu mãng này chẳng thể nào chỉ ở cảnh giới Dung Hợp hậu kỳ được, nó chí ít cũng phải Tâm Động trung kỳ, cao hơn kẻ trâu bò nhất mà Giang Trùng từng đánh bại những một cấp nhỏ.

Đã không thể đối đầu chính diện, còn phải coi chừng cái đụn lớn mà trần yêu đã nuốt, Giang Trùng trước đó bất chấp ra tay luôn, giờ cảm nhận được tu vi thật của nó, buột mồm mắng thăm.

Nhưng không hối hận, không hối hận về những việc mình quyết định làm là nguyên tắc của Giang Trùng. Có điều hôm nay chắc phải chịu thương không nhẹ rồi.

Giang Trùng mạnh tay bật tung mười mấy cái váy của Bích Ngọc yêu mãng, váy trần lớn cỡ bàn tay, vương máu rơi xuống. Giang Trùng nhặt vài mảnh lên, vừa động tâm niệm, váy đã hóa vàng.

Dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, mười mấy mảnh váy lấp lánh ánh vàng lơ lửng quanh Giang Trùng, cô thì lượn tới lui lên xuống trên trời

tránh đòn trần yêu, thỉnh thoảng lại dùng vảy vàng tấn công vào vết thương của nó. Ở hắc thất, cô đã luyện chiêu né đòn lâu lắm, giờ vẫn tạm gọi là thông dong. Nhưng Giang Trùng cũng rõ một điều, con trần yêu này chưa dùng tuyệt chiêu, chọc mãi nó cáu thì cô tới vận rồi, điều cô phải làm bây giờ chính là ngăn cái chiêu phun gió cát khói độc ấy.

Nói thì dễ làm mới khó, huống chi tu vi lại còn hơn kém nhau như thế, chẳng mấy chốc Giang Trùng đã bị đuôi trần nhanh nhạy kia quấn chặt lấy, phọt ra một búng máu.

Khóe miệng vẫn đầy máu, ánh mắt Giang Trùng lại bình tĩnh, mặt mày tươi tắn lạ. Cô tặc lưỡi, tháo tóc ra, sợi dây buộc tóc màu đỏ kia lặng lẽ rơi xuống đất, mái tóc dài được tay cô phất qua đã hóa vàng cỡ một tấc phần đuôi. Tóc vàng mảnh đến độ có thể lách vảy trần đâm thẳng vào trong, rất nhanh sau đó, cảm giác bị vô số gai chọc vào thịt khiến trần yêu phải kích động đến nổi oằn mình dưới đất.

Giang Trùng lại phun thêm một búng máu, đưa tay lên lau, nhảy khỏi đuôi trần đã buông lỏng. Đôi con ngươi dọc xanh sẫm của trần yêu đã đỏ ngầu, thấy nó há miệng, Giang Trùng biết ngay nó đã cáu đến mức phả gió cát khói độc rồi, nếu để nó làm thật thì càng khó nhằn.

Liếc thoáng qua phần bụng to của trần yêu, Giang Trùng hít một hơi, duỗi tay ra nắm lại. Một bóng đỏ rạch bụng trần mà ra, tung tóe máu. Giang Trùng quấn sợi buộc tóc dài màu đỏ vào tay, khoét một lỗ trên tay. Dây buộc tóc hút máu Giang Trùng, ngày càng tươi thắm, một đầu được Giang Trùng cầm, đầu kia vẫn nằm trong bụng trần.

Dây buộc tóc đỏ này là Hồng Ti, mới đầu khi Giang Trùng chọn vũ khí đã tự động dâng mình lên, cô thì chọn kiếm gỗ, nhưng sợi dây buộc tóc này cứ vô cớ bám lấy mãi, cô đành nhận luôn cả hai. Song mỗi lần sử dụng Hồng Ti lại phải cho nó uống máu mình, thành ra Giang Trùng hiếm khi dùng, thường ngày cứ coi như là dây buộc tóc thôi. Lần này cô buộc phải

dùng nó rồi, tình hình trước mắt vẫn chưa đến nỗi nào, nhưng cô không dám sai sót mảy may.

Một đầu Hồng Ti vẫn đang ở trong bụng trần, Giang Trùng kéo mạnh, bỗng thấy một người máu thịt bấy nhầy được dây trói lấy bay ra ngoài.

Cô đoán đúng rồi, trong bụng trần là một con người. Giang Trùng không liếc Bích Ngọc yêu mãng thêm, túm lấy người nọ, xoay người ngựa gió chạy mất.

Số Giang Trùng hên, con Bích Ngọc yêu mãng kia chưa xài tuyệt chiêu, và vì không cho rằng mình có thể giết nỗi trần yêu Tâm Động kỳ nên cô chỉ tính cứu người rồi chạy chứ không cố cự, giờ đạt được mục đích rồi, không tẩu thì ở lại dâng mình mời nó xơi à?

Giang Trùng không muốn đánh, nhưng con Bích Ngọc yêu mãng vừa thiệt một võ to kia lại chẳng định bỏ qua.

Trần ta mới tóm được con mỗi cứng tới mức phải nuốt sống, ngặt nỗi bữa trưa này không mấy dễ tiêu, trần ta nằm thêm thiếp sắp ngủ lại gặp một tu sĩ quên tới mùa may khơi khơi trước mắt, băng đi một lúc, thừa dịp trần ta chưa kịp hồi lực chiến đã cướp thức ăn trong bụng trần ta tẩu mất, trần ta sao mà chịu cho qua! Thế là Bích Ngọc yêu mãng lờ đi cơ thể chảy máu, quấy đuôi đuổi theo Giang Trùng.

Nhìn thì thấy nó bị thương đấy, thực ra những vết thương đó chẳng nhằm nhò gì, còn Giang Trùng đã nội thương, lại còn phải xách theo một người đàn ông bấy nhầy máu, chưa rõ sống chết. Ủ, chắc chắn là đàn ông, cái cục này không phải là đàn ông mới lạ, nặng chết đi được.

Thế là người qua đường lại được chứng kiến cảnh một tu sĩ áo trắng dính máu bết một người nhầy nhựa máu ngựa gió chạy đằng trước, một con Bích Ngọc yêu mãng thè lưỡi đuổi theo sau.

Kể ra thì con trăn yêu này cũng xui, hôm nay nổi gió tây nam, nó phả khói độc vài lần, cuối cùng lại bị gió cuốn lại về chính mặt mình, Giang Trùng khói ra tay, khói độc đã không còn.

Dù mặt mày bết tóc do gió to, cơ thể lại bị nội thương, Giang Trùng vẫn không kìm được cảm giác buồn cười khi nghe động tĩnh của trăn yêu đằng sau, hài quá đi mất.

Anh trăn ê, đừng vừa trườn nhanh vừa phả khói thế, dễ bị sặc lắm đó!

Rất nhanh sau đó Giang Trùng không còn cười nổi nữa, vì trăn yêu then quá hóa giận, bắt đầu phun cát vàng. Chỉ trong vài hơi thở, cát vàng ào ào kéo đến, bao trùm cả mười mấy dặm xung quanh. Một người một trăn vốn đang ở trong rừng, giờ đây vạt rừng nọ đã bị cát vàng chôn mất. Trăn yêu muốn ép Giang Trùng dừng lại, nhưng cô nào có khờ mà làm theo ý nó, dầu có không thấy đường cũng phải xông ra ngoài!

Cát phà đến trước mặt bọc trọn lấy Giang Trùng, ánh vàng lóe lên, những hạt cát mịn kia như được mạ vàng, trở thành vũ khí của cô, tụ lại thành một mũi tên chắn trước người Giang Trùng, bảo vệ cô xông ra khỏi vòng vây của cát. Bích Ngọc yêu mắng ắt chẳng để cô thoát dễ dàng đến thế, bám theo sau phun gió cát lia lịa.

Những nơi họ qua cuộn cuộn cát vàng, trời đất mờ mịt, hoang tàn như vừa trải qua cơn bão. Giang Trùng không thấy rõ đường bèn xông bừa về phía trước, trăn yêu cũng theo sát phía sau, chỉ đợi cô lơ là sẽ nuốt chửng vào bụng giải tỏa cơn hờn, hai bên cứ giằng co như vậy.

Bất chợt, giữa màn gió cát mờ mịt, Giang Trùng lơ mơ trông thấy một bóng đen thật to trước mặt. Trông như một con yêu thú lớn, trong tình trạng này, càng không nhìn rõ càng khiến người ta lo lắng. Giang Trùng thoáng liếc người máu me bấy nhầy đang được mình bế kia, hô hấp của gã khá yếu, không chóng cứu chữa sẽ quy tiên ngay.

Nghĩ đến đây, Giang Trùng bay thẳng đến chỗ bóng đen mơ hồ kia. Nếu xui xẻo gặp yêu thú khổng lồ thật thì so với cô, con trăn yêu đằng sau to và bắt mắt hơn nhiều, cực một ván vậy!

Chuẩn bị tâm lý đâu vào đấy, đến gần rồi Giang Trùng mới rõ bóng đen kia là gì, buột miệng tiếng dột mịa.

Yêu thú khổng lồ gì chứ, đó vốn chỉ là một cái cổng thành đen thui! Tường thành ngất ngưỡng đầy rêu xanh, cửa thành hen gì mở rộng, trong thành dày một màn sương, gió cát của trăn yêu không vào nổi thành nữa.

Tòa thành đen thui mông lung này rất quái, như mọi khi Giang Trùng sẽ tránh xa chứ không bao giờ bước vào, ngất nổi bây giờ cô đang kiếm đường thoát thân! Có thể bảo cô bị con trăn yêu đuổi theo phía sau ép vào tòa thành đen thui vừa kỳ lạ vừa hươ hoác này.

Thành thì tan hoang nhưng đường xá lại rộng rãi, xem ra đã từng là một thành lớn bề thế. Giang Trùng chạy trên đường, nghe tiếng phì phò sau lưng đã rõ trăn yêu chưa chịu bỏ qua mà theo cô vào thành.

Đây cũng là một con trăn yêu ngoan cố. Giang Trùng dẫn một búng máu xuống, thấy bóng người xa xa giữa màn sương mới quát vọng: “Huỳnh dài tránh đi, đằng sau có một con trăn yêu! Đừng dây vào!”

Giang Trùng vốn không muốn liên lụy đến người khác, nào ngờ sau khi nghe cô nói, người nọ dường như đã xoay đầu liếc sang, sau lại chỉ có dấu hiệu gì là muốn guồng chân lên chạy, chỉ chậm rãi tiến về phía cô hai bước, thoắt cái đã biến mất. Giang Trùng chỉ kịp thấy tay áo đen xẹt qua đỉnh đầu, ngay sau đó, mùi tanh nồng ủa đến cùng tiếng rít đau đớn của trăn yêu.

Tiếng rít nhanh chóng im bặt, Giang Trùng ngừng chân ngoái lại, thấy giữa màn sương trắng là xác của trăn yêu. Cúi đầu nhìn, dòng máu ngoằn

ngoẻo chảy đến bên chân cô như một dòng suối nhỏ. Giang Trùng lùi lại vài bước, mặc cho máu trần chuyển dòng.

Kiểm ngân thành tiếng, sương khói tản bớt, Giang Trùng rốt đã có thể lơ mờ nhìn thấy chung quanh.

Con trần yêu đuổi theo cô khá lâu kia đã bị xẻ làm đôi từ đầu đến đuôi, lại đứt thành từng khúc bảy tấc, thành một đồng thịt dầm máu.

Còn người nhẹ nhàng tiêu diệt con trần này... tay áo rộng hai màu trắng đen, tay cầm kiếm đen, lưng giắt kiếm trắng chưa rời vỏ. Đã thấy cách ăn mặc bắt mắt và đặc biệt này thì dù không trông rõ mặt, Giang Trùng cũng vẫn biết vị này là ai.

“Hạc Kinh Hàn... tiền bối?” Giang Trùng lấy làm kinh ngạc, mới đây còn bảo tiếc vì không thấy được mặt người ta, vậy mà cơ hội đến ngay đây rồi. Nhưng chưa kịp nhìn rõ mặt, Giang Trùng bỗng phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Nhiệm vụ mà Hạc Kinh Hàn nhận là tiêu diệt Quỷ vương ở Quỷ thành! Đừng bảo cô đây là Quỷ thành nha! Cái tòa Quỷ thành mà nghe đâu vào được nhưng ra không nổi ý!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Quý Thành

HAI CÔ CẬU QUEN NHAU ĐÓ TÌNH LẠI ĐỀ. [DOGE]

Từ khi đến thế giới này, Giang Trùng đã gặp không ít trai đẹp gái xinh, nhiều đến mức gần như đã làm cô cảm thấy tu sĩ ở đây tu luyện nhờ nhan sắc.

Từ Thanh Đăng đại sư đến bè lũ sư huynh sư tỷ sư phụ sư bá mỹ nữ soái ca ở sư môn đều là những nhân vật chỉ cần chường mặt ra đường sẽ lóa mắt người ta, không khí chất hơn người thì nhan sắc kinh người, ngay cả chính cô, tuy hơi sai sai nhưng rõ cũng đẹp trai ngời ngời, thả thính gái chả cần nói nhiều, chỉ cần cười mỉm là xong.

Nhan sắc ấy à, Giang Trùng mặc nhận nhị sư tỷ Yến Phù Tô – đại mỹ nhân áo trắng ừa luyện đan, mới gặp mặt một lần, vừa xuất quan đã thay cô đi hai đệ tử xấu bụng là đẹp nhất. Nhưng đến hôm nay, sau khi gặp Hạc Kinh Hàn, Giang Trùng mới thấy mình phải cập nhật thông tin rồi.

Hạc Kinh Hàn không hổ là người đàn ông thuộc top ba đối tượng mà tất cả tu sĩ ở thế giới này muốn lấy nhất, đẹp ảo luôn. Không chỉ tu vi cao tư chất tốt mà còn đẹp giai thế này, bao nhiêu người khác biết phải sống sao?

Mày huyền như vẽ, tóc tựa đao mài, nhuệ khí bức người khiến hấn như một thanh kiếm băng sắc lạnh, đến gần sẽ bị thương. Đôi mắt hờ hững ấy như chẳng dung nạp nổi thứ gì.

Đẹp thì đẹp nhưng hơi ngọt, tưởng chừng mới nhìn thoáng qua sẽ bị kiểm khí sắc bén của hắc đả thương.

Giang Trường lạnh xương sống, vô thức lùi một bước rồi lập tức ý thức lại ngay, ghì chân, cười chào: “Hạc tiền bối, tại hạ là Giang Trường của Dung Trần sơn phái, đa tạ Hạc tiền bối ra tay cứu giúp. Dám hỏi Hạc tiền bối, đây có phải Quỷ thành?”

“Phải.” Hạc Kinh Hàn dứt thanh kiếm đen không phản sáng vào vỏ.

Giọng của vị này cũng lạnh tanh, người nghe cứ như bị băng tan mùa đông xối vào đầu. Giang Trường bồi hồi lạ, lại không rõ vì sao. Nhưng khi nghe Hạc Kinh Hàn xác nhận đây là Quỷ thành, Giang Trường lại bất giác chau mày.

Cô chỉ là một tu sĩ quen không đủ sức dấy vào Quỷ thành, hưởng hồ lại còn xách theo gã máu me nhoe nhoẹt, dở sống dở chết này.

“Đi theo ta.” Hạc Kinh Hàn lướt qua cô, Giang Trường tiếc nuối nhìn ụ thịt Bích Ngọc yêu mẫn, bế người bấy nhầy những máu kia nổi gót hắc. Tầm này núp nổi bóng quan lớn là đỡ nhất, cô chưa biết mình nên mở lời thế nào thì Hạc Kinh Hàn đã đánh tiếng trước, Giang Trường đương nhiên ngoan ngoãn đi theo làm tôm tép.

Kể ra thì Hạc Kinh Hàn tiền bối nom có vẻ cao ngạo lạnh lùng này tốt bụng lắm ý chứ đùa ~ Đúng là tấm gương tiêu biểu của tu sĩ chính phái mà! Giang Trường theo Hạc Kinh Hàn đi tầm một con phố, rốt đã dừng chân trước một đạo quán xập xệ.

Cảnh vật trong cả tòa Quỷ thành này đen lờm, nhà cửa phố xá cũ kỹ, đạo quán trước mặt đây cũng vậy, cửa gỗ mục quá nửa, cỏ tranh mọc thành bụi, tường vây nhờ nhờ màu sơn đã ố vàng, tấm biển trên cửa xiêu vẹo, vang tiếng kêu kẹt khi gió thổi qua.

Nơi toát ra mùi “nhà ma” thế này lại chẳng mấy may ảnh hưởng đến Hạc Kinh Hàn, hắt đẩy cửa cái một, gian chính điện bên trong cũng tan hoang như sân ngoài.

Hạc Kinh Hàn đi trước, Giang Trường vội nổi gót theo sau, cùng bước vào chính điện mờ tối. Đến nơi, Hạc Kinh Hàn tự ngồi xuống một tấm đệm cỏ cũ, bảo Giang Trường: “Cô có thể chữa thương cho gã rồi.”

Giang Trường nhòm “đống” bấy nhầy trên tay, té ra Hạc Kinh Hàn tìm chỗ để cô chữa thương cho người ta hả? Nhìn hắt hơi lạnh lùng, nhưng thực ra tính cách lại rất được, Giang Trường thoải mái hơn, dọn dẹp sơ một góc, đặt người trên tay xuống.

“Thắp đèn ở đây được không? Ý tôi là có cần dè chừng gì không ấy?”

“Được, không cần.”

Giang Trường an tâm lôi đèn ra, bấy mới khám kỹ người mình vừa cứu. Nói chung đã bị độc trăn ăn mòn, rất nhiều chỗ bị bóng, da mặt bóng khá nghiêm trọng. Thế nên vô cùng thương tiếc báo tin, dù ông anh này có sống được thì mặt cũng tàn, chỉ mong sau khi tỉnh lại, gã không quá đau lòng.

Giang Trường nhón hai viên thuốc nhỏ màu trắng từ chiếc lọ ngọc trắng mang theo, cho vào miệng người bị thương, đệm tay dưới cằm để gã nuốt xuống.

Lọ thuốc này là thứ duy nhất mà sư phụ Bạch Nhiễm Đông chỉ giới ăn hại kia cho Giang Trường khi cô rời sơn phái. Lúc đưa còn nghiêm túc bảo chưa gần chết thì đừng uống, vì thuốc này rất quý.

Với cái sự “đặc biệt” nào giờ của sư phụ thì phải qua kiểm nghiệm mới biết được lời nàng nói là thật hay giả, thế nên lần bị thương nặng nhất dọc đường kia, Giang Trường vẫn không dùng đến thuốc. Nhưng lúc này

đây, ngó thương binh tình trạng không mấy khả quan trước mặt, cô nghĩ mình phải thử vận may rồi.

Cô biết chữa thương nhưng chỉ dừng lại ở mức lông gà vỏ tỏi thôi, đẳng nào cũng không chuyên, trong sư môn chỉ mỗi nhị sư tỷ là thạo chữa thương nhất. Với ông anh thương tích đầy mình này, thôi đành bỏ chín làm mười.

Ngồi xếp bằng bên thương binh, Giang Trùng canh chừng hô hấp gã, chẳng biết có phải ảo giác không mà cô nhận thấy hơi thở của gã dần nhịp nhàng hơn sau khi uống thuốc. Chốc nữa, Giang Trùng đã chắc rằng đây không phải là ảo giác, tình trạng thương binh đã đỡ hơn, tuy vẫn sống dở chết dở nhưng không còn có vẻ lập tức sẽ quy tiên nữa.

Vậy mà lần này sư phụ lại không ăn hại thật! Cho cả thuốc uống được mới ảo! So với nỗi đau khi mình đã xài gần sạch thứ thuốc có thể rất quý kia thì Giang Trùng để ý đến chuyện sư phụ nhà mình cũng vẫn có lúc “bình thường” hơn!

Tình trạng người mình phải tốn kha khá sức mới cứu nổi khá hơn, Giang Trùng nhẹ lòng, bắt đầu cởi mớ vải rách vẫn vắt trên người gã ra, xử lý đơn giản các vết thương thâm kia, nhét ruột gã vào bụng. Thường quen mình là gái sau khi đến thế giới này, Giang Trùng vô cảm ngó mông và ầy ầy trần của ông anh thương binh, bình thần thoa thuốc.

Tự giác làm tất những việc mình có thể, đắp một tấm áo ngoài cho bệnh nhân xong, Giang Trùng sang chỗ khác ngồi, xử lý nội thương của mình. Chắc phải dưỡng thương hơn nửa tháng rồi, hầy.

Giang Trùng xoay sang ngó Hạc Kinh Hàn bên góc kia, rất muốn hỏi hẵn đã nhìn đủ chưa. Nãy giờ Hạc Kinh Hàn – ân nhân cứu mạng cứ nhìn cô mãi, ánh mắt ấy khiến cô có cảm giác như mình vừa đến núi tuyết vậy.

Nhưng khi hỏi thật lại thành xối lởi thế này, “Chẳng hay Hạc tiền bối có gì chỉ giáo?”

Hạc Kinh Hàn ngồi nghiêm bên đấy, nhắc tay ném sang một thứ, Giang Trường đón lấy nhìn kỹ, đó là một hòn đá xanh màu bích ngọc, âm ỉm.

“Mật của Bích Ngọc yêu mãng, chữa được nội thương.”

Giang Trường thốt Ồ, nhìn mật trăn trong tay rồi ngó Hạc Kinh Hàn bên nọ, hỏi: “Hạc tiền bối, mật trăn này là của anh, cho tôi à?”

“Ừ.”

Giang Trường thấy lạ, sau khi đến thế giới này, sao ai nấy cô gặp đều tốt với cô quá vậy? Cô gặp toàn người tốt thôi.

Người ta đã nói thế, Giang Trường cũng không làm kiêu, nuốt thẳng mật trăn vào bụng. Nội phủ dâng lên một luồng khí mát, cảm giác thiêu đốt trong bụng lúc nãy đã vơi đi nhiều.

“Đa tạ Hạc tiền bối, ơn tình hôm nay Giang Trường đã ghi lòng tạc dạ, mai sau sẽ báo đáp tiền bối.” Giang Trường nghiêm túc.

Hạc Kinh Hàn vẫn đang nhìn cô, nghe thế lắc đầu, “Không cần.”

Hắn chỉ thấy người này thân quen lắm, tuy tự thấy lạ nhưng suy xét kỹ rồi vẫn không rõ lý do. Hạc Kinh Hàn chắc chắn rằng mình chưa từng gặp chàng trai này, nhưng cậu ta lại khiến hắn bất giác phải quan tâm, mười sáu tuổi luyện kiếm vô tình, suốt trăm năm hắn ngày càng lạnh nhạt, đến nay đã cực hiếm khi động lòng thế này.

“Hạc tiền bối, anh cau chặt mày thế kia, đang buồn phiền gì ư?” Giang Trường cũng chẳng biết mình bị gì, thấy Hạc Kinh Hàn nhíu mày ra chiều

phức tạp không hợp với thần thái lạnh nhạt kia, thì lại buột miệng hỏi. Họ không thân, cô hỏi thế thành ra nhiều chuyện.

Giang Trường lấy làm hối hận, còn trong đầu Hạc Kinh Hàn lại nảy ra một cảnh. Có một cô gái không rõ mặt cười hỏi: “Tiểu Tâm cau chặt mày thế kia, đang khó xử chuyện gì à? Nói ra xem nào, biết đâu chị giúp được em thì sao.”

Đây là người ‘chị’ không rõ tên thường xuất hiện trong giấc mơ của hắn, là người khiến hắn-trong-mộng lưu luyến ý lại.

Thì ra giấc mộng ấy đã ảnh hưởng đến hắn sâu sắc như vậy. Thế này không ổn.

Thấy Hạc Kinh Hàn không nói gì, Giang Trường cho rằng câu hỏi của mình đã làm người ta không vui, lập tức chuyển chủ đề, “Hạc tiền bối, phải làm sao mới rời Quỷ thành được?”

Hạc Kinh Hàn tỉnh táo lại, thoáng nhìn cô rồi đáp: “Giết Quỷ vương.”

Hắn bất giác dụ giọng, nếu để người quen biết được kẻ không hỏi chẳng nói như hắn lại dụ dàng thế này, hắn sẽ kinh ngạc đến há hốc mồm. Nhưng Giang Trường thì không quen, và cũng không thấy được nét dụ dàng trên gương mặt Hạc Kinh Hàn, chỉ cảm thấy bầu không khí xung quanh không còn lạnh như khi nãy nữa.

“Xem ra tôi sẽ thêm phiền phức cho Hạc tiền bối rồi.”

“Không sao.”

Hạc Kinh Hàn đáp nhanh vô cùng, Giang Trường chả biết sao mình lại cười phì, “Không như miêu tả trong sách, Hạc tiền bối lại dễ chịu đến bất ngờ.”

“Cảm giác mà cô đem lại cho ta rất giống một người.” Hạc Kinh Hàn đáp thẳng.

Trông thấy vẻ mặt và ánh mắt tan băng mà Hạc Kinh Hàn bất giác để lộ, Giang Trường tức khắc hiểu ngay, cô được vị này đối xử thiện chí như vậy là nhờ ơn người khác. Bởi mới nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, dầu có là nam thần lạnh tựa núi băng cũng vẫn sẽ tan chảy dưới tay một người nào đó. Nhưng ai lại đáng gờm tới mức cửa ải được tảng băng này vậy? Tò mò quá đi.

Hạc Kinh Hàn là người kiệm lời, Giang Trường biết thế nên không tiếp tục bắt chuyện nữa, bầu không khí trong điện an tĩnh.

Hạc Kinh Hàn nhắm mắt tu luyện như đang chờ gì đó, còn Giang Trường thỉnh thoảng lại ngó sang thương binh để bảo đảm rằng tình trạng gã không tệ hơn, cũng thăm cảnh giác.

Màn đêm Quỷ thành bảo buông là buông ngay, mặt trời vừa khuất nẻo, cả tòa Quỷ thành thoát đã như chìm trong u tối. Trong đại điện hoang tàn, chỉ còn ánh sáng phát ra từ chiếc đèn bên tay Giang Trường, ánh sáng kéo chiếc bóng cô thật dài, hắt lên quá nửa xà nhà.

Tiếng sột soạt vang lên giữa nốt lặng, gió hiên đã dừng, sắc đêm càng đậm.

Hạc Kinh Hàn dịu dàng trước đó lại trở về với vẻ lạnh tựa băng sương, miệng không nói nhưng ánh mắt sắc bén đã nhìn ra mảng u tối ngoài kia, tay chậm rãi đặt lên đốc thanh kiếm đen sau lưng.

Giang Trường cũng rút kiếm ra trấn trước người anh giai thương binh chưa tỉnh lại kia. Đây là lần đầu tiên đối đầu với quỷ tu, cô không biết kiếm của mình có tác dụng với quỷ quái không, chỉ có thể thử thôi.

Nói mới nhớ, trong sổ sách mà cô đã đọc có mấy quyển “Tuyển tập các loại bùa quỷ”, “Lửa âm”, “Ngự quỷ” đối phó được với quỷ tu, tiếc rằng cô không luyện tập thuật, giờ nước tới chân có muốn nhảy cũng không xong, nghĩ lại mà chán. Đúng là ngập mặt rồi mới biết mình chưa đủ giỏi.

Những khi thế này, Giang Trùng đặc biệt nhớ đại sư, mấy vụ diệt quỷ giao cho đại sư là chuẩn bài rồi. Nhưng đại sư còn đang trông trẻ ở nơi xa lắm.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Người Đàn Ông Đáng Sợ

KHUÔN PHÉP.

Sau đó, Giang Trùng nhanh chóng biết được rằng nhiệm vụ trăm quý không riêng gì là của hòa thượng, nó còn là của đạo sĩ nữa. Và cô lại lần nữa chiêm nghiệm được độ chuẩn của câu mà sư phụ đã nói — Lăn lộn ở cõi tu chân, núp nổi bóng quan lớn cũng là một loại may mắn. Cũng như trong game, có đại thần kéo thì thắng cấp nhanh vô cùng.

Ngoài kia gió độc cuộn cuộn bóng quý dập dềnh, thanh thế kinh người khiến cả phận gái đã trui rèn qua vô số trận chiến như Giang Trùng cũng phải e dè sợ hãi.

Nhưng cô chưa kịp thể hiện bao nhiêu nỗi sợ đã thấy Hạc Kinh Hàn biến mất rồi đột nhiên xuất hiện ngoài cửa lớn, khí thế như đao sắc, kiếm đen trong tay toát ra kiếm ý lạnh tanh đáng sợ, bắt đầu từ mảnh đất dưới chân nơi mũi kiếm dốc xuống, sương trắng nhanh chóng lan ra tận giữa sân đình trống hoác, phủ trọn cả vườn.

Thoáng chốc chỉ nghe tiếng vạn quý cùng khóc, vô cùng thảm thương. Giữa khu vườn phủ đầy khí lạnh kia, những bóng đen đựng độ sương trắng cứ tan biến dần, như thềm tuyết trắng dưới trời nắng gắt. Sương trắng vừa xuất hiện, những nơi vốn âm u đã sáng sủa hơn vài phần.

Dẫu không nghĩ rằng mình sẽ giúp được gì nhưng khi thấy Hạc Kinh Hàn chỉ một kiếm đã dọn sạch quý quái cả vườn, Giang Trùng vẫn phải buột tiếng thán phục, xem ra điều mà bây giờ gánh nặng cô đây có thể làm chỉ là vỗ tay hoan hô thôi.

Một kiếm diệt sạch quỷ ảnh trong vườn, song Hạc Kinh Hàn vẫn mím chặt môi, biểu cảm lạnh lùng như cũ, kiếm trong tay bỗng hướng thẳng lên trời.

Nếu bây giờ đứng ngoài sân thì Giang Trường sẽ biết nơi mình đang ở đáng sợ đến mức nào. Lấy đạo quán xập xệ, rung rinh chực đổ này làm trung tâm, xung quanh vây đầy những bóng đen, nước chảy không lọt, quỷ ảnh vòng trong chỉ cao bằng người thường, càng ra phía ngoài càng to, ngoài rìa đã lớn đến độ che trời lấp trắng.

Từ xa nhìn lại, đạo quán tan hoang này như một hòn đảo đơn chiếc, chìm giữa vòng xoáy ngập ngụa bóng đen.

Thanh kiếm trong tay Hạc Kinh Hàn tạo thành bóng kiếm trắng, ảo ảnh ngày càng to, đến cuối trông như có thể đâm thủng cả thế giới, giáng vào tầng mây u tối trên trời. Giữa buổi rực rỡ sáng choang này đây, Giang Trường nín lặng chăm chú, nghe thấy những tiếng động khác thường. Cô siết kiếm gỗ trong tay, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Qua lỗ hồng mới xuất hiện trên trần đại điện, cô thấy một quỷ ảnh khổng lồ trông như tổ hợp của một đồng gì đó chứ không còn hình người nữa, vừa quái vừa xấu, thỉnh thoảng lại bắt gặp những gương mặt đau đớn dữ tợn của con người giữa mớ khí đen cuồn cuộn.

Bốn phương tám hướng dậy tiếng quỷ gào thét này, hẳn xung quanh không chỉ có mỗi một con kia. Đã khổng lồ thì chớ, lại còn ở số nhiều! Nếu ở đây chỉ có mỗi cô thì giờ đã ăn hành ngập mồm rồi, đã le vồ một trời một vực thì liều mạng có nghĩa chi đâu.

Giang Trường cau mày suy tính hồi lâu, lại dốc thêm một viên thuốc trắng từ lọ ngọc của sư phụ, nhét vào mồm thương binh.

“Ông anh, cố mà chịu đựng, bị trấn yêu ngốn mà còn không chết thì đừng công dã tràng bại trận nơi đây, tôi còn chờ anh tỉnh dậy báo ơn đó, ít

ra cũng phải biểu tôi mớ linh thạch hăng đã.” Dứt lời, cô xốc thẳng bệnh nhân vẫn đang mê man lên lưng, rời chỗ, lặng lẽ đứng gần cửa, cách Hạc Kinh Hàn không xa. Ở đây vừa có thể theo dõi tình hình bên ngoài, vừa có thể tránh việc không kịp dời đi khi đạo quán đổ.

Vị trí hiện tại của Giang Trùng đã có thể thấy rõ chuyện đang diễn ra ngoài kia, vừa nhìn đã phải hít lạnh một hơi, cô cho rằng quỹ ảnh mình trông thấy qua lỗ hồng trên nóc đại điện đã đủ khổng lồ rồi, giờ mới phát hiện nó chỉ như món đồ chơi bỏ túi trước rừng bóng tối đằng sau.

Còn với đám quỷ cao to kia, cô chỉ tựa con kiến nhép thôi.

Lúc rút kiếm ra, Hạc Kinh Hàn cứ như một người khác, vẻ lạnh lùng vốn có lại càng “băng tảng” hơn, chẳng chứa đựng thứ gì nơi đáy mắt.

Hắn vốn đã như một thanh kiếm sắc lạnh, tuy nhỏ hơn đám quái vật kia nhiều nhưng khí thế lại vượt mặt, trấn áp được chúng quỷ. Rõ đang ngẩng đầu, song lại khiến người ta cảm thấy hắn như từ trên liếc xuống, vô tình đến lạnh.

Bóng kiếm khổng lồ bắt nguồn từ kiếm trên tay hắn ngày càng bành trướng, khiến cả bầu trời biến thành một vòng xoáy ngược, mây đen cuộn cuộn.

Quỷ ảnh xung quanh cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong thanh kiếm ấy, rục rịch định vô đến nhưng lại không dám, đành phải phun từng luồng khí đen, mơ rằng mình có thể làm nhor bóng kiếm trắng như tuyết kia.

Nhưng công cốc, bóng kiếm trắng chẳng những tự động ngăn tách khí đen mà xung quanh còn phủ một lớp điện xanh, chỉ nhìn lướt qua thôi cũng đã phải khiếp sợ vì uy lực kinh người của nó.

Hạc Kinh Hàn đứng dưới, bình thần vùng kiếm đen sang trái. Cùng lúc đó, bóng kiếm khổng lồ giữa trời kia như được ai cầm lấy, chớp nhoáng bổ qua trái với khí thế vạn quân.

Một kiếm ngang hông cả vạt quý, vết đứt đôi ngang eo chúng bắt đầu hóa băng sương rồi tan rã, sau cùng vụn băng lá tả rơi, hết trời bỗng đổ tuyết.

Thấy thế, một số quý rực rạch không yên khác thét gào định lui nhưng Hạc Kinh Hàn lại khua kiếm, quét sạch quý ảnh trước mặt và mé phải, sau rốt hắt lại nghiêng người, cổ tay đánh vòng, vùng kiếm ra sau.

Kiểm khí lăm liệt không chỉ bổ đứt quý ảnh, ngay cả đạo quán mà họ nấu thân khi này cũng đổ sập vì đòn này. Giang Trùng vọt khỏi chỗ đứng, ngoái đầu nhìn đồng hoang tàn, quả nhiên là thế. Cô biết ngay mà, trận đánh lớn vậy chắc chắn phải đi kèm với việc đập phá và di chuyển tới lui.

Không nhìn Giang Trùng, Hạc Kinh Hàn chỉ liên tục vùng kiếm, bóng kiếm khổng lồ giữa trời cũng liên tục quét sạch quý ảnh xung quanh. Có con gào thét chạy trốn, có con lại nhỏ dãi trờ tới.

Hạc Kinh Hàn chịu trách nhiệm xử lý đám quý khổng lồ, còn đám nhỏ cỡ người thì đang chờ thời đánh lén.

Đương khi nghiêm túc đảm nhận vai quần chúng theo dõi trận đấu, Giang Trùng chợt cảm thấy gió lạnh tốc tới, lập tức cảnh giác, nhác thấy bóng đen xông về phía mình, cô xoay chân lách đi, chẳng chừa một vạt áo cho quý ảnh.

Nhưng cứ trốn như thế cũng không phải là cách, xung quanh ngày càng nhiều quý ảnh cỡ nhỏ. Tự biết kiếm mình không đủ uy lực như kiếm của Hạc Kinh Hàn nhưng Giang Trùng vẫn ôm tâm trạng phải thử mới biết, đâm thẳng vào đám quý đang lao sang.

Quả vậy, đòn công thuần vật lý không gặt hái được gì nhiều, chém thì chém được nhưng sau một lúc, quỷ ảnh lại hợp làm một, ngoài việc kéo dài được thời gian thì chẳng còn tác dụng nào khác.

Đang cân nhắc xem có nên học thuật diệt quỷ ngay tại trận không, Giang Trùng bỗng thấy chân lạnh lạnh. Thì ra ngoài phần lớn số quỷ đang vây kín kia thì còn một vài con gian trá chui xuống đất, thò móng sắc lên nắm lấy mắt cá chân Giang Trùng.

Ngay lúc đấy, chuyện lạ bỗng xảy ra. Sau khi nắm được cổ chân Giang Trùng, bọn quỷ lại buột thét thảm thương, đồng vuốt đen đột nhiên bùng cháy, cùng lúc đó, Giang Trùng thấy cơ thể mình tỏa hào quang vàng nhạt, chúng không sắc bén như khi cô dùng thuật pháp hệ kim, mà ấm áp dịu dàng, tựa như đắm chìm trong ánh dương.

Hào quang vừa xuất hiện, đám quỷ ảnh ở gần Giang Trùng bùng cháy, chạm phải ngọn lửa dịu nhẹ ấy thì chỉ còn nước tan thành tro. Trong tích tắc xung quanh đã thành một biển lửa, ngọn lửa này vừa lặng lẽ vừa không bỏng tay, sau khi diệt sạch bọn quỷ vây Giang Trùng thì từ tốn lui tàn.

Ngó đồng tro bụi xung quanh mình, Giang Trùng chờ ra ba phút rồi bưng tỉnh.

Tuy không rõ lý do, nhưng cô nghĩ chuyện này hẳn có dính đến đại sư.

Sư phụ ăn hại nhà cô đã từng bảo, trong cơ thể cô tồn tại khí Kim Phật tinh thuần thâm hậu, ắt đấy là lý do khiến đám quỷ tự dừng bùng cháy. Đây chắc là quà tặng kèm sau khi ấy ấy đại sư nhờ... Cô đã quên bém mất, rốt cuộc lại được nhắc bài cộng khắc sâu vào đầu bằng cách đột ngột này, cái then xưa kia ủa về.

Giang Trùng che mặt đứng đấy, khỏi phải ra tay, đám quỷ xung quanh muốn hại cô đã bị thui sạch.

Cứ có cảm giác đại sư lặng lẽ đánh dấu sự tồn tại của mình vậy.

Giang Trừng ngồi phịch xuống thêm đá, bắt đầu chăm chỉ tiếp thu thuật pháp diệt quỷ. Lần này hên nhưng biết đâu sau lại xui, chính mình đủ sức qua ải mới an tâm nổi.

Hạc Kinh Hàn bên kia thấy Giang Trừng thừa sức đối phó thì không chú ý đến nữa, chuyên tâm vun giếm.

Hắn giết bao nhiêu là quỷ mà Quỷ vương nuôi thế kia là để ép lão ra mặt, hắn cảm nhận được bầu không khí chung quanh đang xao động, Quỷ vương nọ rốt cũng đã không kiềm chế nổi.

Giang Trừng tưởng Hạc Kinh Hàn nhận nhiệm vụ này là để luyện tập, đến tận khi làn sóng đen khổng lồ nâng một chiếc kiệu loan đột ngột ủa đến giữa trời, Quỷ vương được đồn là rất lì đòn xuất hiện — À, còn dắt theo một đôi trai gái mặc đồ phối đen trắng nữa.

Đôi trai gái bị buộc vào kiệu kia đang giận dữ, sau khi thấy Hạc Kinh Hàn đứng dưới thì rụt đầu rụt cổ, từ bất khuất ngoan cường biến thành cun cút run run, lật đật đánh tiếng chào “Tiểu sư thúc”.

Thấy đồng phục gần giống Hạc Kinh Hàn của đôi trai gái nọ, Giang Trừng đoán được đại khái chuyện đã xảy ra, hai người bị bắt này hẳn là đệ tử của Vô Cực đạo quán, còn Hạc Kinh Hàn đến đây ắt là để cứu họ.

Sự thật đúng như Giang Trừng đoán, đôi trai gái này là đệ tử của Vô Cực đạo quán, còn là hai trong một trăm linh tám Vô Cực tử đời này.

Cô gái kia là Chu Dung Nhan, vì đẹp, tư chất tốt, lại còn là Vô Cực tử nên vẫn luôn là đối tượng theo đuổi của rất nhiều người, thành ra hơi kiêu. Chuyến này, vì người di thân thiết sắp kết hôn với thiếu sơn chủ của Vô Định sơn thuộc sơn phái Xuất Trần, nàng ta muốn tự chuẩn bị quà, nghe nói chỗ Quỷ vương có một viên châu định nhan, có thể mãi giữ thanh xuân

cho phụ nữ, bèn chèo kéo sư huynh ái mộ mình là Tề Hưởng, đến đây đoạt viên châu kia làm quà cưới cho dì.

Ngờ đâu khi đi cả hai vô cùng tự tin, tới nơi lại bị vả cho sắp mặt, Quý vương kia có tu vi cao hơn hẳn, cuối cùng họ không địch nổi rồi bị bắt, tín vật trên người bị hủy, khiến tiểu sư thúc Hạc Kinh Hàn phải tới cứu.

Đối diện với tiểu sư thúc nổi tiếng tuyệt tình trong đạo quán, Chu Dung Nhan và Tề Hưởng còn rén hơn cả bị Quý vương bắt.

Quý vương dắt hai người này ra vốn là để Hạc Kinh Hàn phải e dè nhẹ tay, lão tung hành từng ấy năm nhưng chưa từng gặp kẻ địch nào nguy hiểm, sâu không lường được như này, đành phải hành sự cẩn thận.

Ngờ đâu lão vừa đẩy hai người nọ tới trước, chưa mở miệng thốt câu uy hiếp nào thì tên Hạc Kinh Hàn đã từ tốn rút thanh kiếm trắng vẫn mãi đeo trên lưng kia ra khỏi vỏ, vung liên tiếp về phía kiệu Quý vương.

Quý vương trong kiệu giật mình đánh thót, vội xua tay tránh đòn, nhưng lão lập tức nhận ra mình lo xa rồi, thanh kiếm trắng kia chẳng mạnh bằng thanh kiếm đen nọ, hay nên nói là nó vốn chẳng dùng để đối phó với lão, đối tượng nó nhắm đến là hai đệ tử của Vô Cực đạo quán.

Chỉ thấy hai đệ tử nọ bị vây trong ánh kiếm, cả người xập xình những điện, nổ lép bép nghe mà ê răng, họ vật vã mãi, mồm thốt tiếng xin xỏ kiểu “Tiểu sư thúc ơi con biết sai rồi”, “Sau này không dám nữa đâu tiểu sư thúc tha con đi ạ”.

Về phần Hạc Kinh Hàn, hắn vẫn đứng đấy vung kiếm về phía hai người nọ, lạnh lùng buông lời: “Kiêu căng ngạo mạn, mắt cao hơn đầu, lỗ mãng ngu xuẩn, không biết lấy mình, phải phạt.”

“Biết sai không hối cải, mưu dùng lời gian hòng tránh né, phải phạt.”

“Thua, bị bắt, phải phạt.”

Hai đệ tử Vô Cực đạo quán vốn lành lặn được dắt đến làm con tin, giờ lại bị tiểu sư thúc Hạc Kinh Hàn tới cứu phạt rớt non nửa cái mạng.

Quý vương: Ừa nghe đồn tới cứu người mà, mi ra chiêu bất ngờ hành hạ con tin thế này, làm ta khó xử quá.

Giang Trừng: Ồ, thì ra báo lá cải viết cấm có sai, Hạc Kinh Hàn, đúng là một người đàn ông đáng sợ.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đồ Đệệệ

BỊ ÉP NHẬN TRÒ.

Hạc Kinh Hàn không phải là người đàn ông có thể hiểu theo lẽ thường, nhưng Quỷ vương đúng là Quỷ vương, lão nhanh chóng bắt khỏi cái sự hung tàn của hắn, bắt đầu đại chiến đánh boss đúng quy mô tầm cỡ.

Còn phân quần chúng có khí Kim Phật hộ thể, quỷ quái bình thường không đến gần nổi như Giang Trùng đành cùng ông anh thương binh trên lưng diễn vai khán giả, theo dõi trận binh bốp chát trên trời dưới đất giữa Hạc Kinh Hàn và Quỷ vương.

Và hai con tin xui xẻo gần như đã bị Hạc Kinh Hàn ngó lơ kia, giờ vẫn đang thương tích đầy mình, điện giăng khắp người, lăn lộn kêu đau, thảm không nổi nhìn.

Đến khi Quỷ vương biết mình không địch nổi Hạc Kinh Hàn, muốn dùng con tin uy hiếp mới nhận ra dòng điện quanh người họ có lực sát thương quá mạnh, quỷ quái dưới trướng lão không thể đến gần.

Gian xảo thay tên nhãi Hạc Kinh Hàn! Quỷ vương nghiến răng, ngó tới Giang Trùng, rồi lại thấy hào quang Kim Phật hộ thể quanh người cô, lẳng lặng dời mắt đi.

Không tìm được con tin để khống chế Hạc Kinh Hàn, chẳng bao lâu sau Quỷ vương đã bị hắn chém rớt khỏi kiệu, chật vật rơi xuống đất. Nhưng Quỷ vương không rơi một mình, lão còn ôm theo một người phụ nữ đang

nhắm mắt, Giang Trùng tình tường nhận ra rằng người phụ nữ nọ đã chết từ lâu, lạ ở chỗ dung nhan vẫn như cũ.

Quý vương rơi xuống rồi lại không lo tình trạng của mình, không nhòm đến hành động của Hạc Kinh Hàn, chỉ vội vàng kiểm tra người phụ nữ trong lòng có ổn không.

Boss này hẳn có nhiều nỗi niềm lắm đây, nhìn động tác của lão, Giang Trùng nghĩ, theo trình tự thì kể đến chắc là lúc boss bộc bạch tâm sự, giờ chuẩn bị tâm lý nghe chuyện tình yêu tình báo là vừa.

Quả vậy, Quý vương mặt mày xám ngoét siết chặt cái xác trong lòng, thở dài: “Ta làm nhiều việc ác, giết vô số người, sớm đã biết sẽ có một ngày như hôm nay, nhưng...”

Nói chưa hết câu, Hạc Kinh Hàn đã chém quách người ta.

Giang Trùng: Ờ này... Đây này này, còn tiết mục boss kể em nghe nữa mà!

Một kiếm giết chết Quý vương sa cơ lỡ vận, Hạc Kinh Hàn vẫn thấy chưa đủ, tung thêm mồi lửa lam đốt rụi xác lão và xác nữ lão đang ôm trong lòng, chẳng chừa chút gì lại. Chuẩn y phong cách nhổ cỏ tận gốc phòng rễ lại mọc, bớt luyện thuyền thêm thắng thường trong chiến đấu, lần này Hạc Kinh Hàn cũng vẫn nhanh nhẹn quét sạch hiện trường cuộc ẩu đả.

Giờ phút này, Giang Trùng – người đã đang mót nối với tin đồn dạo trước ở Quý thành, vừa nghe được khúc đầu và rút là chờ mong đoạn kế của câu chuyện, cảm thấy vô cùng phức tạp.

Đúng lúc ấy, do Quý vương đã chết, cả tòa Quý thành hăm giữa u tối và sương mù đã nghênh đón ánh dương rạng rỡ ấm áp đầu tiên sau nhiều năm, tia nắng xuyên qua tầng mây nặng trĩu, vừa khéo đáp xuống nơi đốt xác Quý vương. Chẳng biết có phải ảo giác hay không, Giang Trùng thoáng

hoa mắt, dường như trông thấy hăng hà bóng trắng quanh mình bay lên tựa bông liễu, vờn quanh cột sáng, nổi gót lên trời.

Chỉ thoáng chốc đấy thôi, sau khi chớp mắt, cô đã không trông thấy bóng trắng nữa, cứ như ảo giác. Chỉ có ngày càng nhiều tia nắng xuyên mây rọi xuống.

Cùng lúc đó, bên ngoài Quỷ thành, một hòa thượng áo trắng dừng bước, ngẩng đầu nhìn tầng không.

Trong đáy mắt bình thân ấy là vô số vong hồn thoát ly sắc đen đang dần tan biến, sa vào vòng ôm của đất trời, nhưng vẫn còn một vài bóng đen khuyết tàn cố chấp giữ lấy các vong hồn đang giãy dụa kia.

“Xem ra đã giải quyết ổn thỏa.” Anh bình thân buông lời, ngồi xuống đất, lần chuỗi Bồ Đề tử trên tay, bài kinh kệ khẽ khàng cất lên bên làn môi mỏng.

Tia sáng vàng nhạt vô hình lao đến những bóng đen khuyết tàn trong Quỷ thành, số bóng trắng đang vùng vẫy kia nhanh chóng thoát thân dưới sự trợ giúp của ánh vàng, hòa vào nắng rạng.

Xong hết mọi chuyện, anh mới xoay lưng rời đi, nhanh chóng biến mất.

Chuyện kết thúc tốt đẹp, Giang Trùng ngó hai đệ tử con tin mình đầy vết thương, nằm hấp hối dưới đất sau khi kết thúc hình phạt.

Hạc Kinh Hàn cách không chụp lấy, bàn tay vô hình xách họ lên, trông như xách hai con kiến.

Sau đó gật đầu với Giang Trùng: “Ta đã xong việc ở đây, cáo từ.”

“Cáo từ Hạc tiền bối, mời.” Thấy hắn không bàn đến chuyện trả ơn, Giang Trường cũng chẳng nhắc lại, chỉ ngẫm nhớ trong lòng, mai sau sẽ tìm cơ hội đền đáp.

Đưa mắt tiễn Hạc Kinh Hàn, Giang Trường thở phào, nhẹ nhõm cất bước về phía cổng thành.

Chuyến này Giang Trường đã rõ mình không đủ thực lực, gạt hái thêm nhiều điều, quen được một nhân vật vừa trâu vừa đẹp, lại chẳng thương tổn gì, rất đáng giá.

“Tiểu hữu ơi, giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Tự dừng lại nghe tiếng nói sát bên tai, Giang Trường thót tim, qua hai nhịp mới nhận ra anh giai thương binh mình đang công dã tình. Cô vội đặt người xuống đất, cười hỏi: “Anh tỉnh rồi hả?”

“Ừm, đa tạ tiểu hữu hoài ơn cứu mạng.” Gã trai tựa vào tảng đá xanh ven đường, người ngợm nhếch nhác, vì bị thương quá nặng nên nói năng cũng rất khê rất yếu, cổ họng có lẽ cũng đã bị thương, giọng hơi khàn và vỡ. Nhưng câu từ lại từ tốn bình thản vô cùng, thậm chí còn se sẽ ý cười.

Giang Trường chẳng cảm thấy gì khi gã hôn mê, nhưng lúc gã tỉnh lại, khí chất toàn thân như bùng nổ, nhờ đôi mắt cả. Ánh mắt khoáng đạt cởi mở, chủ nhân của những đôi mắt như thế ắt chẳng phải nhân vật tầm thường.

Gã trai vừa nói vừa nhấc tay lên chạm khê gương mặt tan nát toàn phần của mình, ánh mắt thế mà thoải mái, sau lại bình thản ngay, nhàn nhạt an nhiên. Dầu mặt có xấu xí và cả người có đầy thương tích, gã vẫn thành thoi ngồi đấy, có vẻ rất vui mừng.

Giang Trường không hiểu nổi ông anh này, rõ mười mươi đã có chuyện rất không hay xảy ra với cơ thể mình, thế mà gã vẫn vui được cơ á?

“Nếu tôi không lầm thì anh đang mừng lắm hả?” Giang Trùng ngồi xồm trước mặt gã, thắc mắc.

“Đúng vậy.” Gã mấp máy môi. Cả khuôn mặt chỉ còn mỗi hai cánh môi mỏng này là toàn vẹn, đẹp đến choáng váng. Cơn tò mò của Giang Trùng lại dâng lên, trước khi mất mặt, thì ông anh này phải xinh đến mức nào cơ chứ!

“Tiểu hữu biết chẳng, sinh ra đã đẹp cũng sẽ khiến người ta sầu não, thật cảm tạ trời xanh khi đã tước bỏ tất cả nhưng vẫn để ta được sống, đương nhiên, người mà ta hoài ơn nhất chính là tiểu hữu. Ngày sau nếu cô cần thì ta sẽ dốc trọn sức giúp đỡ, dầu giờ đây ta cũng chẳng còn mấy khả năng nữa rồi.” Anh giai thương binh tươi cười, gương mặt xấu xí kia thậm đến chẳng nở nhìn.

Giang Trùng: “Ừa.”

“Có thể kể tôi nghe tại sao anh lại chui vào bụng trần yêu không? Không muốn nói cũng chẳng sao.” Giang Trùng hỏi.

Gã cười đáp: “Có gì mà không thể. Trước kia ta dùng sắc hầu người, một nhân vật lớn mê mẩn gương mặt ấy, vô cùng sủng ái ta, thành ra ta cản đường rất nhiều người. Bên nhân vật lớn ấy có một người đắm say đến điên cuồng, kẻ nọ đã lên kế hoạch rất lâu hòng cướp đi gương mặt và thân phận của ta, sai người ném ta đến trước mặt con trần yêu ấy, thế là ta bị nuốt trôi. Chẳng nhờ mang theo món linh vật vô hiệu hóa sự bào mòn của độc trần, có lẽ ta đã ra bã rồi.”

Giang Trùng: “Hình như anh không thích nhân vật lớn ấy?”

Gã thở dài, ra chiều bất đắc dĩ lắm: “Ta nào phải đoạn tỵ, sao thích hẳn cho nổi.”

Giang Trùng: “Có biết câu anh nói mới này đã để lộ rất rất nhiều thông tin hem?”

Gã: “Thực ra ta thích cô nương cướp mặt rồi ném ta cho trần yêu nuốt kia.”

Giang Trùng: “Tội anh ghê.”

Gã: “Ta cũng thấy thế.”

Giang Trùng và gã trai đưa mắt nhìn nhau, chốc sau cô lại hỏi: “Ày, có thể tiết lộ thân phận của anh không, chút xíu thôi? Thực ra tôi rất tò mò chuyện anh từng đẹp đến mức nào.”

Gã chớp chớp mắt, đáp: “Tiểu hữu có biết bảng xếp hạng mỹ nhân tu giới không?”

“Biết.” Giang Trùng gật đầu, bảng xếp hạng mỹ nhân tu giới, bảng xếp hạng tu sĩ mà nữ tu nam tu muốn lấy nhất tu giới, bảng xếp hạng nhân vật đáng sợ nhất tu giới, bảng xếp hạng nhân vật giàu có nhất tu giới là bốn bảng xếp hạng tiêu biểu ở cõi tu chân này. Tiện thể nhắc luôn, Hạc Kinh Hàn đứng thứ ba trên bảng nhiều người muốn lấy nhất, nhưng cũng chỉ xếp thứ năm trên bảng mỹ nhân thôi.

“Vậy anh xếp thứ mấy?”

Gã đáp: “Thứ nhất.”

“Nhất cơ á!!!!” Giang Trùng nhảy nhồm, nhìn chăm chăm mặt gã, tự dưng đau lòng vô cùng tận.

Giang Trùng cũng từng xem bảng xếp hạng mỹ nhân tu giới rồi, người đứng đầu là Vân Vô Kỳ – một người đẹp bí ẩn không rõ tuổi tác thân phận, nghe đâu được nhân vật vô cùng đáng sợ nào đó chống lưng, cũng chỉ có vị

đứng đầu trên bảng mỹ nhân này là thần bí nhất, các thông tin như gia thế tu vi chẳng đề cập đến bao giờ. Giang Trùng không ngờ rằng mình lại gặp được nhân vật truyền thuyết bằng cách này.

“Anh không lừa tôi đấy chứ?” Hỏi thì hỏi thế chứ Giang Trùng đã gần tin lời gã rồi.

“Tiểu hữu đã cứu ta, ta há lại lừa tiểu hữu.” Vân Vô Kỳ đáp.

Giang Trùng ngồi xếp bằng luôn trước mặt gã, “Anh cứ gọi tôi ‘tiểu hữu’ mãi, thế bao tuổi đấy?”

“Đại khái khoảng năm trăm mấy, không nhớ rõ số cụ thể nữa.”

Giang Trùng: Vậy mà còn già hơn cả đại sư và sư phụ!

Giang Trùng: “Tôi không dò được linh lực và linh căn trong cơ thể anh, bị kẻ khác phế rồi à?”

Vân Vô Kỳ lắc đầu cười: “Nào phải thế, ta không có tư chất tu luyện, cũng chẳng có cả linh căn, hiếm ai trên đời kém được bằng ta. Có thể sống đến từng tuổi này, đều là nhờ nhân vật lớn ấy dốc cạn tâm huyết kéo dài tính mạng cho ta.”

Giang Trùng: “Nhân vật lớn ấy là ai?”

Vân Vô Kỳ mấp máy môi, lại quăng thêm một cú sét kinh thiên động địa: “Cung chủ của Thế Ngoại tiên cung.”

Thế Ngoại tiên cung, nghe tên đã biết độ ghê gớm. Họ ghê gớm ở chỗ, ai nấy đều biết họ ghê gớm, nhưng chẳng người nào rõ họ ghê gớm tới mức nào. Thượng Vân tự, Vô Cực đạo quán và những tông môn linh tu nổi danh khác đều giấu kín chuyện về Thế Ngoại tiên cung. Giang Trùng đọc bao

nhieu là sách, vậy mà vẫn chẳng biết được mấy thông tin về cái tiên cung này.

Giang Trường: “Hình như tôi vừa cứu được một nhân vật rất ư là đáng sợ.”

Vân Vô Kỳ: “Yên tâm, đã ử mưu mấy trăm năm cốt để diệt ta, người kia ắt sẽ thu xếp đầu ra đó, giờ hắn đang chim liền cánh cây liền cành với người thương theo ý nguyện rồi, hơi đâu mà lo đến một kẻ đã chết như ta. À đúng rồi, nếu tiểu hữu không an tâm, có thể vứt ta lại chỗ này, ta không thể cử động, vài ngày sau sẽ chết đây thôi.”

Vân Vô Kỳ đề nghị vô cùng nghiêm túc, ánh mắt tươi tắn, chẳng có vẻ gì là đùa.

Giang Trường phát hiện mình chẳng tài nào hiểu nổi đám già này. Cô hơi đồng cảm với đại sư rồi, đã cứu một người thì chẳng thể cứ kệ đấy không lo nữa.

Đăm chiêu một chốc, Giang Trường đưa tay vuốt nếp nhăn giữa mày, trịnh trọng bảo: “Trước khi khỏi hắn, anh có thể theo bên tôi.”

Vân Vô Kỳ chớp mắt, bỗng nói: “Chi bằng, ta làm đồ đệ cô nhé?”

Giang Trường nín lặng, nhận một người hơn năm trăm tuổi làm đồ đệ á?!

“Sư phụ ban cuộc sống mới cho con, hôm nay hắn nên khấu tạ ơn tái sinh này, xin sư phụ ban cho con một cái tên mới.” Vân Vô Kỳ nói là làm ngay, lê thân tàn định quỳ xuống. Giang Trường giật nảy mình, đơ mặt ấn chặt vùng bụng bắt đầu tứa máu của gã.

“Không còn được nhân vật lớn kia kéo mạng nữa, chắc con cũng chỉ sống được thêm mười mấy năm, chỉ mong trong mười mấy năm này, con

có thể báo đáp được ân tình của sư phụ.”

Vân Vô Kỳ nói nghe mà sâu thẳm, dáng dấp giọng điệu khiến ai nấy xót xa. Chẳng hổ danh cự đệ nhất mỹ nhân. Gừng càng già càng cay, người có số tuổi chưa bằng mớ lẻ của Vân Vô Kỳ như Giang Trùng sao mà địch nổi, cuối cùng mớ măng nhận luôn gã đồ đệ già này.

Giang Trùng là người rất có trách nhiệm, đã đồng ý thu nhận rồi thì không đôi co xoắn xuýt nữa, ban tên mới cho Vân Vô Kỳ ngay: “Vậy sau này gọi con là Phong Hữu Chỉ nhé.”

Vân Vô Kỳ trước kia – Phong Hữu Chỉ dở sống dở chết bây giờ, cười đáp: “Đa tạ sư phụ.”

Phong Hữu Chỉ lại nhẹ nhàng buông tiếng khúc khích: “Ôi, mới này còn lo sư phụ không muốn thu nhận con cơ, đầu gì cũng chỉ kém phế nhân một chút. Nói báo ân nhưng cũng chẳng thể làm gì cho sư phụ, thực ra con chỉ muốn tìm một nơi an ổn sống nốt quãng đời còn lại, nghe nói Dung Trần sơn phái khá được, rất hợp để dưỡng lão.”

Giang Trùng: Ủa đệ tui nào đã hờ ra gì đâu, cậu biết hồi nào thế! Mà đã có mưu đồ riêng thì thôi tén tén lại, cứ nói toạc móng heo ra vậy làm gì! Mới bái sư đã muốn khi sư diệt tổ rồi hả!

Hôm nay, Giang Trùng – người vừa thăng lên làm cô người ta ghen ngào lạng cầm nhìn đồ đệ xí giai nhà mình, lại được dịp thấm nhuần ý nghĩa của câu thành ngữ ‘Gừng càng già càng cay’.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đến Nơi

VUA BẠC.

Vớ vẫn thế nào lại rước vào người một đồ đệ vừa thương tật đầy mình vừa già khú đế, hành trình đến sơn phái Xuất Trần mừng cưới của Giang Trừng lại bồi dài ra thêm. Không phải Giang Trừng muốn trì trệ mà là do thương tích của đại đồ đệ Phong Hữu Chỉ thực sự quá nặng, trước đó ngay cả nói chuyện còn khó mà vẫn dong dài cả một lúc lâu, suýt nữa đã tắt thở quy tiên rồi.

Đã trở thành đồ đệ của mình, Giang Trừng không khách sáo nữa, dứt khoát vác gã dở sống dở chết này lên lưng, tạm thời trọ lại một tiểu viện yên tĩnh ở thành tu chân.

Thương tích của Phong Hữu Chỉ cần được điều dưỡng bằng đủ loại linh đan diệu dược, nhưng Giang Trừng lại rõ là nghèo. Đúng là tiền bạc không có khó hành sự, tới đâu cũng vậy. Khu này đã gần sơn phái Xuất Trần, trên bảng săn cấp thấp chẳng còn nhiệm vụ gì có thể nhận, hơn thế nữa, Giang Trừng lại đang chịu nội thương, chả kém thương binh là mấy, không tiện làm nhiệm vụ.

Giang Trừng âu sầu cả đêm, hôm sau sang phòng thăm mới thấy đồ đệ đã khỏe hơn hôm qua nhiều, đang ngồi tựa thành giường đọc sách, tay gõ đầu giường miệng khe khẽ ngân nga, khoan thai nhớn nhác.

Giang Trừng ngạc nhiên, thuốc sư phụ đưa tốt dữ thần vậy á! Hôm qua cô cũng uống mà, sao không hiệu quả như này!

Đồ đệ đã ngoài năm trăm tuổi như Phong Hữu Chỉ vừa liếc đã biết sư phụ nhỏ nhà mình đang nghĩ gì, bèn giải thích: “Vì đã xơi không ít đồ bổ nên sức khỏe con khá tốt, bị thương rất nhanh khỏi. À sư phụ ơi, vì không thể tu hành nên đồ nhi vẫn phải ăn mỗi ngày, giờ dạ dày con trống rỗng, phiền sư phụ vậy.”

Sờ cảm bước ra khỏi phòng Phong Hữu Chỉ, Giang Trường thấy mình như rước ông cố ông cóc về ấy... Ể, tính theo tuổi thì cũng có vẻ đúng đúng.

Trong tiểu viện không có đồ làm bếp, Giang Trường cũng đã lâu rồi không nấu ăn, thế là bèn mua cháo ở tiệm cơm ven đường về. Vừa nhìn đã rõ trước kia Phong Hữu Chỉ sống rất phũ phê, Giang Trường đã định sẵn sẽ bóp cầm đồ cháo vào mồm nếu gã đồ đệ hư này dám chê bôi. Ngờ đâu về đến, Phong Hữu Chỉ lại xơi sạch cháo, chép miệng ra chiều ngon lắm, còn chân thành khen vài câu.

Gã trò cả này dễ nuôi hơn cô tưởng tượng, vài ngày sau, Giang Trường phát hiện Phong Hữu Chỉ đã có thể xuống giường đi lại rồi. Thêm hai hôm nữa, đại đồ đệ yêu cầu được đến sông bạc.

Ở đó, Phong Hữu Chỉ bảo muốn đến sông bạc.

Thành tu chân đương nhiên cũng có sông bạc, sông bạc ở đây chẳng khác của người phàm là bao, phải biết, không phải cứ hễ tu sĩ là sẽ thanh tâm quả dục dốc lòng tu luyện, các khu giải trí ở thành tu chân ăn đứt cả thành phàm nhân, vừa nhiều vừa đa dạng.

Những chốn như sông bạc, do tu sĩ có đủ cách để gian lận, chủ sông đã dốc cạn hơi sức bài trừ tệ nạn, nghiêm luật hơn thành người phàm nhiều, phần lớn tu sĩ đều chỉ có thể dựa vào may mắn hoặc kỹ năng thuần thực thôi.

Giang Trùng chỉ biết chứ chưa đến bao giờ. Nghe yêu cầu của đồ đệ, Giang Trùng hỏi: “Con đánh bạc cừ lắm à?”

“Cũng thường thôi.” Phong Hữu Chỉ quần gạc trắng khắp gương mặt chẳng chịt sẹo, xong mặt tới tay.

Đôi tay ấy thon dài xinh đẹp, nhưng lại đầy sẹo, trông xấu xí hẳn. Da bị ăn mòn bởi độc trần yêu rất khó lành, dù có lành cũng chẳng thể không tỳ vết như ban đầu, huống hồ Phong Hữu Chỉ có vẻ rất mãn nguyện với cơ thể mình bây giờ, chả có ý gì là muốn điều dưỡng, một sư phụ tốt như Giang Trùng đương nhiên sẽ không ép uống gã, mới cả có muốn cũng chẳng ép nổi.

Tuy gã là một đồ đệ da mỏng thịt giòn dễ chết nhưng lại vô cơ toát ra khí chất khiến người ta không dám mạo phạm, chắc đây là thứ chỉ riêng người già mới có.

Phong Hữu Chỉ trở đôi tay quần đầy gạc của mình, hài lòng ngẩng đầu bảo Giang Trùng: “Sư phụ cứ an tâm, tới đó rồi biết.”

Những chỗ da có sẹo lộ ra ngoài đã được bọc kín bằng gạc, sau khi thay tấm áo trắng mới, gã chỉ đứng im một chỗ cũng đủ đáng sợ rồi. Cõi tu chân chẳng hiếm tu sĩ ăn mặc tai quái, gã thể này cũng không quá lạ lùng, đáng đứng thẳng tắp trông còn nổi bật xuất chúng nữa kia.

Giang Trùng nửa tin nửa ngờ đưa Phong Hữu Chỉ đến sông bạc rồi ngắm gã thua dần từng trận, tới nổi chỉ còn thừa một viên linh thạch cuối cùng.

“Ơ kìa, sư phụ, thật lòng xin lỗi, chỉ còn một viên linh thạch thôi.” Phong Hữu Chỉ xòe tay ra, làm bộ rầu rĩ chán chường.

Giang Trùng cũng xòe tay ra, tựa nghiêng vào ghế gã, nụ cười trên gương mặt tuần tú như có như không, “Sư phụ hem sao hết, số linh thạch

vừa này là tiền ăn uống cả đường của con đó, phải biết sư phụ đâu cần thức ăn nữa. Đồ nhi nhờ xài hết thì chịu khó bụng đói cả đường heng.”

“Ấy, thế để đảm bảo cái ăn thức uống sau này của mình, đồ đệ đành phải liêu một phen rồi.” Phong Hữu Chỉ lắc đầu, ra chiều bất đắc dĩ lắm, “Tối nay xui ghê, ván cuối đây, thua sạch mình về.”

Sau cùng, Giang Trường vừa dắt đại đồ đệ ra khỏi sông bạc tu sĩ vừa ôm một bao linh thạch to, số này tầm khoảng ba bốn nhiệm vụ bảng săn của cô, đã đủ tiền trang trải quãng đường còn lại.

“Sư phụ, xem ra chúng ta phải rời thành này ngay trong đêm rồi.” Đồ đệ bưng gạc Phong Hữu Chỉ khoan thai cất tiếng.

Giang Trường xài linh thạch đồ đệ nộp mua mấy xiên hạch linh nướng bên hè, đưa gắp một xiên, vừa ăn vừa đáp: “Ta biết, chuẩn bị cả rồi, đồ đệ cũng đã thu xếp xong, cứ đi thẳng khỏi ghé về nữa.”

“Sư phụ anh minh.”

“Đâu nào, phải là đồ nhi lợi hại chứ ha ha ha ~”

Cô trò hai người vừa ăn vừa tám, mặt dày vô đối tăng bốc lẫn nhau, nhanh chóng rời tòa thành này. Giang Trường không đi nhận nhiệm vụ bảng săn nữa mà quán triệt tác phong của các sư phụ ở sơn phái Dung Trần, phát huy truyền thống đi đồ đệ đến mức cao nhất. Đương nhiên người mới lên chức sư phụ như Giang Trường tạm thời vẫn chưa làm gì quá đáng, chỉ ăn không nằm dài chờ đại đồ đệ nuôi thôi.

Giang Trường không rõ đồ đệ nhà mình là vua bạc hay chỉ đơn giản là quá may mắn, gã thường thắng thua xen kẽ, trông thì nguy hiểm lắm nhưng cuối cùng vẫn rùng rình mà về, hiếm khi tay trắng. Người khác đâu nghĩ gã ghê gớm nọ kia, chỉ khen gã quá may mắn.

Điều khiến Giang Trùng đánh giá cao Phong Hữu Chỉ hơn chính là, chẳng phải sông nào gã cũng cố hốt một mẻ lớn, đã vài lần thua đến còn thừa đúng tiền cược ván kế là về.

Giang Trùng theo dõi mấy hôm, phát hiện những lần thua ấy một là vào các sông có quan hệ với sông họ đã thắng đậm ở thành trì trước, hai là vào các sông có kẻ tu vi cao hơn Giang Trùng một cảnh giới trở lên chú ý đến họ.

Cứ rơi vào hai trường hợp trên thì đồ đệ thắng bao nhiêu nhả bấy nhiêu, buông một câu: “Xem ra hôm nay không may mắn cho lắm.” Rồi chuồn. Một hai lần thì còn có thể bảo là trùng hợp, nhưng lần nào cũng thế đã đủ để Giang Trùng xác định đồ đệ nhà mình là một kẻ có tài mà giấu, ăn thua thành thạo, chẳng màng thiệt hơn, tiến lùi chừng mực, không hổ danh đàn ông tuổi năm trăm có lẽ.

“Sống bấy nhiêu năm như thế, tuy không thể tu hành nhưng vẫn có cái gọi là mắt nhìn người.” Phong Hữu Chỉ vừa nói vừa nuốt nốt miếng quà vặt cuối mà sư phụ đưa, lau miệng, đo eo, bỗng cất tiếng than: “Dạo này béo lên nhiều, eo đã dày hơn ba ngón tay rồi.”

Đại gia mà, cứ đến mỗi một tòa thành là Giang Trùng lại muốn thử mọi món ăn, bất kể nguyên liệu bay trên trời chạy dưới đất hay bơi trong nước, bất kể thức lạ hay thức quen, bất kể hàng quán ven đường hay tửu lầu sang trọng, chỉ cần thấy là mua, sống thoải mái hơn hồi cô chu du một mình nhiều, ừ thì không xài tiền mình lòng nào có tiếc, mới cả ăn uống phải ăn chung mới ngon.

Phong Hữu Chỉ cũng là người không biết từ chối ai bao giờ, hai cô trò từ đầu ăn tới cuối, mới qua bốn thành đã phát hiện mình béo ra. Đưa mắt nhìn nhau một lúc, Giang Trùng bảo: “Nam tử hán đại trượng phu to khỏe một chút mới tốt, nào nào đồ nhi xơi thêm một xiên nào!”

“Nhưng sư phụ là nữ chứ nào phải nam nhi cao lớn đâu.”

“Ế, con biết á?”

“Rành rành vậy mà, chẳng nhẽ không phải là điều ai có mắt đều biết à?”

“... Đồ nhi, con có biết câu mới này mình nói đã chửi gộp rất nhiều người hem?”

“Ồ, đồ nhi thất lễ.”

Ăn uống cả đường, cặp sư đồ mới ra lò này đã kết tình keo sơn, Giang Trường cảm thấy mình và Phong Hữu Chỉ không giống cô trò mà như bạn bè hơn, bên nhau thoải mái lắm. Mà càng tiếp xúc, cô càng thấy lạ khi Phong Hữu Chỉ lại rơi vào kết cục trước kia.

Có hôm cô không kìm nổi bèn hỏi, Phong Hữu Chỉ thở dài đáp: “Chỉ mỗi sức của nàng ta ắt không thành, nhưng có thêm con hòa theo thì khác.”

Giang Trường đã đoán được đại khái câu chuyện, không khỏi khuyên răn thật lòng: “Mạng sống quý giá như thế, cứ gì lại tự tìm đường chết, vứt bỏ mạng sống của mình là không tốt, thất tình cũng chẳng có gì to tát, nên nhìn thoáng hơn, ở đời đâu phải không có tình yêu là sẽ chết.”

“Không, sư phụ, người hiểu nhầm rồi, con nào muốn chết, chỉ là phút cuối xảy ra vài điều ngoài dự tính thôi.” Phong Hữu Chỉ thông thả chùi sạch dầu bên mép, “Dẫu sao cũng phải có chuyện con không lường trước được, huống hồ, lòng người lại là thứ khó đoán nhất.”

Giang Trường vỗ vai đồ đệ ra chiều an ủi, lặng lẽ đưa một bọc chân linh điều rán giòn cho gã, “Ăn thôi ăn thôi, đừng nghĩ những chuyện không vui ấy nữa.”

Ba tháng sau, cuối cùng thì Giang Trùng béo một đã đưa được đồ đệ béo hai đến sơn phái Xuất Trần ở cực nam.

Xuất Trần và Dung Trần chỉ khác nhau mỗi một con chữ nhưng phong cảnh lại khác nhau hoàn toàn. Sư môn Dung Trần của Giang Trùng chập chùng những núi, nhiều thung lũng và kiến trúc ven triền dốc, còn sơn phái Xuất Trần phần lớn là đồng bằng, chỉ có một số ít những ngọn đồi thấp là nơi ở của các sơn chủ.

Sông ngòi chẳng chịt, đường thủy như một tấm lưới đan cài ngang dọc, sơn phái Xuất Trần to lớn được kiến lập ở đây. Vào đến sơn phái, nhiều nơi phải đi lại bằng thuyền hoặc linh thú sống dưới nước.

Đương độ hè về, sen hồng sen trắng nở rộ trên nền sương khói vẫn vút, hệt tiên cảnh nhân gian.

Sơn phái Xuất Trần có vài trăm sơn chủ, trong số đó có mười vị căn cơ thâm hậu nhất, lệnh họ làm đầu. Núi Vô Định là một trong mười, nay Văn Nhân Quân – thiếu sơn chủ của Vô Định sơn đại hôn, khách khứa nườm nượp đến chúc mừng, trên đường, Giang Trùng và đồ đệ đã gặp không ít tu sĩ đi cùng hương, ai nấy quà biếu đùm đê, xe linh thú kéo bay đầy trời.

Nhìn lại hộp quà lớn cỡ bàn tay sư phụ gửi, Giang Trùng nhận định, sư phụ đúng là có thù với thiếu sơn chủ Vô Định sơn.

Giang Trùng – lâu nay đã chụp mũ cận bã cho thiếu sơn chủ Vô Định sơn, thoải mái ung dung mang theo hộp quà trong tay áo và đồ đệ, nghênh ngang đi vào cổng lớn sơn phái Xuất Trần.

Sơn phái Xuất Trần nào phải nơi ai muốn vào cũng được, các môn phái nhỏ tặng quà xong chỉ có thể trọ lại ở thị phường bên ngoài, chờ ngày đại hôn sẽ vào dự. Những môn phái tiếng tăm hơn ắt được vào ở trong sơn

phái. Là đệ tử của một sơn phái nổi tiếng ngang Xuất Trần, sư đồ bọn Giang Trùng đương nhiên được đón tiếp long trọng.

Ngoài cửa sơn phái Xuất Trần, một đoàn nữ đệ tử áo hồng và nam đệ tử áo xanh phụ trách nhận quà, ghi danh khách đến và sắp xếp chỗ ở cho khách quý.

Giang Trùng báo tên tuổi môn phái, nụ cười hòa nhã của nam đệ tử nọ lại càng hòa nhã hơn, vẫy tay gọi hai sư muội đến dẫn đường, đưa bọn Giang Trùng vào phái nghỉ ngơi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sơn Phái Xuất Trần

ĐÃ VỚ VÍN THÌ CHỚ, LẠI CÒN NGU.

Rất nhiều người được đưa tới nơi chuyên tiếp khách trọ ngoài sơn phái Xuất Trần, còn hai sư đồ Giang Trừng lại được mời đến núi Vô Định.

Khách nào cực kỳ thân với Vô Định sơn hoặc tân lang tân nương mới được ân cần như thế, đệ tử dẫn đường đưa hai người đến thẳng núi Vô Định, dọc đường còn niềm nở giới thiệu cảnh sắc và kiến trúc xung quanh.

“Thoạt tiên Văn Nhân thiếu sơn chủ đã lệnh chúng tôi phải tiếp đón đệ tử dãy Bạch Linh của Dung Trần sơn phái thật chu đáo, đồng thời đưa khách đến khách phòng ở Vô Định sơn. Khách phòng nơi ấy có vị trí tốt nhất, linh khí dồi dào, cảnh trí khá đẹp, hiếm ai được ngụ lại.”

Tên Văn Nhân Quân này là người cùng lứa với Bạch Nhiễm Đông, Giang Trừng là lớp con cháu mà được đối đãi ân cần như thế đáng ra phải nơm nớp lo sợ mới đúng, vậy mà không, cô chỉ càng cảm thấy thiếu chủ Vô Định sơn này thực sự đã-từng-có-gì-đó với sư phụ nhà mình thôi.

Sơn phái Xuất Trần sông ngòi chẳng chịt ắt phải có rất nhiều bến nước, bên các bến với đủ phong cách từ phong nhã đến hoang dại đỗ đầy những chiếc thuyền đủ mọi kích cỡ và đều được trang trí tinh tế thanh thoát, chẳng cần người lái vẫn có thể tự tìm được đích đến. Giang Trừng đứng trên mũi thuyền ngắm mặt sông không được rộng cho lắm, trong bụi lau và sen bên bờ là vài con chim nước trắng nhón nhơ ngồi nghỉ.

Đường bỗng dừng hẹp lại, rất nhiều nơi chỉ vừa đủ để một con thuyền đi qua. Thường ngày chẳng mấy khi có thuyền tới lui thì không sao, nhưng giờ đang là lúc lắm người nhiều khách, bọn Giang Trùng vừa đến vùng hẹp, khéo thay lại chạm mặt một chiếc thuyền hoa lộng lẫy.

Thuyền hoa có ký hiệu của Vô Định sơn đã thể hiện rõ bên trong là nữ quyến nhà họ, Giang Trùng đang đoán già đoán non, thế mà cơ hội kiểm chứng lại đến ngay.

Chỉ thấy một ả thị nữ kiêu ngạo đứng trước mũi thuyền, lên tiếng bảo bọn Giang Trùng: “Đây là thuyền của phu nhân thiếu sơn chủ Vô Định sơn, phu nhân có việc gấp phải giải quyết, phiền khách nhân lui lại.” Câu từ thì lễ phép, nhưng thái độ thì xấc xược vô cùng.

Quả nhiên là hôn thê của Văn Nhân Quân – thiếu sơn chủ Vô Định sơn. Nơi này khác với thế giới cũ của Giang Trùng, vợ sắp cưới sẽ được đón đến trước vài hôm đang cùng tiếp khách với chồng, nghe đâu cô vợ này đã đính hôn với Văn Nhân Quân lâu lắm rồi, dù chẳng rõ tại sao đến bây giờ mới tổ chức hôn lễ nhưng cũng chẳng ai dám bàn ra tán vào gì việc cô ta đến nhà chồng trước đám cưới. Ba ngày sau là đại hôn, trong khoảng thời gian này, hai người vẫn có thể gặp mặt thường xuyên.

Hai nữ đệ tử váy hồng trên thuyền Giang Trùng bối rối nhìn cô rồi lại khó xử nhìn chiếc thuyền hoa nọ, rõ vẻ chẳng biết phải làm sao. Vì sư phụ mà Giang Trùng chẳng ưa gì vị thiếu phu nhân kia, nhưng cô cũng không muốn làm khó hai nữ đệ tử vô can trên thuyền mình, bèn ra dấu bảo họ lùi thuyền lại.

Hai nữ đệ tử thấy thế mới yên tâm thở phào, vội dời thuyền nhường đường.

Nhưng chiếc thuyền hoa kia không nhúc nhích, lại có một giọng nữ vọng ra từ trong thuyền. Cùng thái độ kẻ cả với thị nữ vừa rồi, hỏi rằng:

“Là đệ tử Bạch Linh của Dung Trần sơn phái?”

Giang Trường đứng ngay mũi thuyền, áo trắng tung bay, mặt mày tuấn tú, nghe thế mới đáp: “Là tôi, Giang Trường – đệ tử Bạch Linh của Dung Trần sơn phái, thiếu phu nhân hữu lễ, mừng ngày vui của thiếu phu nhân.”

“Giang Trường? Sao ta chưa từng nghe nói Bạch Nhiễm Đông nhận đệ tử nào có tên như vậy?” Giọng nữ lại cất lên, không giấu nổi vẻ chán ghét lúc nhắc đến Bạch Nhiễm Đông.

Giang Trường cứ như không nhận ra, trả lời: “Tại hạ vừa bái nhập sư tôn, vẫn kém xa sư huynh sư tỷ, thiếu phu nhân không biết tới âu cũng là lẽ thường tình.”

“Sao sư phụ mi không đích thân đến, sợ tới lúc ấy lại đau lòng à.” Nàng ta lại giờ giọng bắt bí.

Giang Trường bật cười, càng xuất chúng nổi bật, dịu dàng thân thiết hơn, “Gần đây sư phụ lại vừa đột phá một cảnh giới nhỏ, đang bận củng cố tu vi, sư huynh và nhị vị sư tỷ cũng bận chăm sóc sư phụ, sư môn còn đủ việc lớn nhỏ cần xử lý, chỉ có tại hạ rồi rãi, bèn được lệnh đến đây.”

Giang Trường nghe đồn tu vi của nàng tiểu thư xuất thân từ gia tộc lớn này kém xa sư phụ mình. Đáp trả như kia, hẳn nàng ta cũng chẳng vui vẻ gì nổi nữa.

Quả vậy, nàng ta “Hừ!” một tiếng, nghiêng răng: “Mồm mép tép nháy, không hổ danh là đệ tử Bạch Nhiễm Đông!” Rốt cũng vì kiêng dè gì đó mà cô ả không buông lời khó nghe hơn, chỉ ra lệnh đưa thuyền hoa lướt qua Giang Trường, đi mất.

Hai nữ đệ tử dẫn đường như mất cả hồn vía với “cuộc trò chuyện” của Giang Trường và nàng thiếu phu nhân kia, nhìn Giang Trường ra chiều muốn

nói nhưng thôi, lại vội vàng lặng lẽ đưa họ đến nơi ở, khác hẳn vẻ thân thiện trước đó. Giang Trùng cũng không để bụng, tự mình ngắm cảnh.

Tuy người ở đây chẳng ra sao, nhưng cảnh sắc lại đẹp vô cùng. Điểm tâm trên thuyền cũng ngon, trong lúc cô và vị thiếu phu nhân kia giương nanh múa vuốt thì đồ đệ Phong Hữu Chỉ nhà cô đã thông thả xơi hai miếng bánh bông lan.

Người đón bọn Giang Trùng ở bến núi Vô Định là một bà hầu già tóc mai điểm bạc. Những người làm tôi tớ thường có tu vi không cao lắm, thọ nhất cũng chỉ hai ba trăm năm, chủ yếu là lo việc sinh hoạt thường ngày của chủ nhân. Người này đã lộ cả tuổi thật, có lẽ cũng sắp đến ngày ra đi rồi.

Không như niềm ân cần của các đệ tử dẫn đường và nỗi chán ghét của thiếu phu nhân, cảm giác mà bà hầu già này đem lại cho Giang Trùng chính là sự hiền hậu hòa nhã. Sau khi trò chuyện với bà, Giang Trùng đã biết sự thân thiện này từ đâu mà có.

“Nhiệm Đông tiểu thư không đến được à? Quân thiếu gia mong mỏi đã lâu, hồi âm mới đây của Nhiệm Đông tiểu thư khiến Ngài thất vọng lắm, lão nô cũng đã lâu rồi không được hầu hạ Nhiệm Đông tiểu thư, lần cuối gặp Nhiệm Đông tiểu thư, dường như cũng đã là rất nhiều năm về trước.” Bà hầu già chậm chậm dẫn đường, vừa đi vừa trò chuyện với Giang Trùng kể bên.

Đánh hơi được gì đó từ cách xưng hô và thái độ trong lời nói của bà, nụ cười trên môi Giang Trùng càng tươi hơn, vẻ ngoài ngoan hiền xán lạn tuần tú này rất được lòng người khác, đặc biệt là những người cao tuổi, chẳng mấy chốc bà hầu già đã tiết lộ cho cô bao nhiêu là bí mật.

“Trước đây tình cảm giữa Nhiệm Đông tiểu thư và Quân thiếu gia tốt biết bao, thanh mai trúc mã thuở nhỏ vô ưu, trao nhau tín vật định thân rồi

mà. Lão nô đã chăm sóc đến tận lúc họ trưởng thành, vẫn luôn cho rằng ngày sau Nhiễm Đông tiểu thư sẽ... Ôi, thứ gọi là duyên phận lúc nào cũng mờ ảo, rất nhiều chuyện chẳng thể cưỡng cầu. Nhiễm Đông tiểu thư tức giận, bao nhiêu năm nay vẫn không về thăm Văn thiếu gia, lão nô còn tưởng lần này hai người có thể hòa giải hiềm khích thuở xưa, cũng đã xa xôi như thế, có gì vấn vương mãi trong lòng, rốt lại người khó chịu vẫn là chính mình thôi, nếu nhìn thoáng được thì tốt biết bao...”

Giang Trường chỉ cười lắng nghe, không chen vào phát biểu cảm tưởng.

Từ miệng bà hầu này, Giang Trường đã biết được rất nhiều điều. Xưa kia, lúc sư phụ Bạch Nhiễm Đông vẫn còn bé, vì mẹ nàng và mẹ Văn Nhân Quân là bạn thân, nàng thường theo mẹ đến núi Vô Định chơi.

Bạch Nhiễm Đông xấp xỉ tuổi Văn Nhân Quân, thuở bé nàng đã nức tiếng hồn thể ma vương chuyên gây chuyện, nhưng trời phú cho vẻ ngoài trắng tròn đáng yêu, lại thêm tính ranh ma láu cá, là viên ngọc trên tay vợ chồng sơn chủ dãy Bạch Linh, từ nhỏ đã ngàn yêu vạn chịu, chẳng ai nỡ trách phạt, thành ra càng được dịp tinh nghịch phá phách. Đến núi Vô Định làm khách cũng chẳng chịu sửa cái tính “bốc lửa” của mình, thích bắt nạt tiểu ca ca Văn Nhân Quân lớn hơn nàng hai tuổi nhất.

Từ nhỏ Văn Nhân Quân đã được dạy dỗ để làm thiếu sơn chủ, mới tỵ tuổi đầu đã chín chắn già dặn, khá có phong phạm quân tử, yêu chịu bao dung muội muội hoạt bát thích trêu chọc mình vô cùng, Bạch Nhiễm Đông phạm lỗi lầm gì ở núi Vô Định, đến cuối Văn Nhân Quân sẽ đứng ra nhận thay. Khi ấy, ai nấy đều cho rằng đôi trẻ nít này mai sau sẽ thành tiên lữ uyên ương.

Chính họ cũng đã từng nghĩ như thế.

Đến tận trận đại chiến diễn ra, cha mẹ Bạch Nhiễm Đông chiến tử, chỉ trong một buổi tối, dãy Bạch Linh mất đi căn cốt, địa vị tuột dốc ngàn

trượng. Bạch Linh là dây hệ đã truyền thừa lâu đời ở sơn phái Dung Trần, khác với những dây hệ mới, bứt dây động rừng, rất nhiều dây hệ nhỏ phụ thuộc Bạch Linh.

Khi ấy ai nấy thuộc dây Bạch Linh đều nơm nớp lo sợ, gần như sụp đổ, Bạch Nhiễm Đông – người đột nhiên mất cả cha mẹ luống cuống hoảng hốt, dầu có hai sư huynh tự lập dây hệ riêng đã cùng tôn Bạch Linh làm chủ, phò nàng đứng đầu, nhưng khi ấy, Bạch Nhiễm Đông với tu vi cực thấp vẫn chẳng thể chấn hưng lại. Nàng vô thức muốn nương nhờ người mình yêu, người vẫn luôn chịu chuộc mình.

Nhưng bấy giờ lại dậy lên tin đồn Văn Nhân Quân đính hôn với tiểu thư nhà họ Vệ, trận đại chiến ấy cũng đã khiến Vô Định sơn tổn thất rất nhiều, cần phải mượn sức đồng minh để củng cố địa vị của mình ở sơn phái Xuất Trần, như lẽ dĩ nhiên, Bạch Linh bắt đầu sụp đổ không thể đáp ứng nổi yêu cầu này, thế nên, Bạch Nhiễm Đông đã bị bỏ rơi.

Nghe đâu Bạch Nhiễm Đông đã đến tìm Văn Nhân Quân sau khi biết tin, rồi thất thểu quay về.

Sau đó... Sau khi về đến Bạch Linh, chẳng rõ Bạch Nhiễm Đông đã dùng cách gì để nhanh chóng nâng cao tu vi, bỏ đi sự ngây thơ đạo trước, cứng rắn chinh đốn lại dây Bạch Linh, khiến tất cả những kẻ muốn thôn tính Bạch Linh phải thua đau một trận, chấp chương thành công.

Sau này, nàng không đến sơn phái Xuất Trần, không gặp Văn Nhân Quân thêm lần nào nữa, đến tận bây giờ.

Vừa nghe đại khái câu chuyện, Giang Trừng đã có thể tự biên tự diễn ra vô số tình tiết, ví như cô bé vừa mất cha lẫn mẹ, đang vô cùng sợ hãi muốn được người yêu giúp đỡ vỗ về, khéo thay lại thấy cảnh người yêu đang lấy lòng một em khác, v.v... Máu chó thể kia, mấy cô bảo có đau lòng không, đau lòng chứ!

Nhưng đời mà, chẳng thể nào tránh nổi một hai gã cặn bã, trông sư phụ bây giờ cũng đã bình thường rồi, còn mắt đi mày lại với đại sư huynh nữa kia, ầm áp thế kia, đại sư huynh mà nhớn hơn, không chừng họ tổ chức đám cưới còn trước cả Văn Nhân Quân ấy chứ.

Sư phụ đã quên hay chưa, Giang Trường không dám khẳng định, cô từng tuổi này rồi nhưng vẫn chỉ lo chăm em kiếm tiền, chưa rảnh yêu đương bao giờ, kể ra cô chả hiểu gì ráo.

Nhưng ở đây có một người hiểu.

Giang Trường hỏi gã đồ đệ ăn mãi không ngừng, cứ như muốn vỗ béo cho cái cơ thể đẹp đẽ duy nhất còn lại của mình: “Đồ nhi, con bảo sư tổ nhà con là thế nào đấy?”

“Chỉ là nhịn tới mức bút rứt thôi, chắc tăn gã Văn Nhân Quân kia một trận là cặn tàu ráo máng ấy mà.”

“Đơn giản thế á? Không phải người ta chỉ thỏa lòng hả dạ sau khi gã cặn bã ấy không kịp hối hận, đập đầu nhận sai sao?”

“Sư phụ, đừng xem thường sức ảnh hưởng đáng sợ của thời gian. Có rất nhiều chuyện mà khi đối diện, tâm thái một trăm năm trước và một trăm năm sau gần như đã khác nhau hoàn toàn, huống chi xét cho cùng, thứ mà hai người chọn không giống nhau, thực ra cũng đâu có ân oán gì lớn chứ, sư tổ hẳn chỉ bất bình trong lòng thôi.”

Giang Trường sờ cằm, “Thế á? Vậy sao sư phụ không tự đến đây?”

Phong Hữu Chỉ cười ra chiều thần bí, “Đồ nhi đoán, sư tổ hẳn sẽ đến thôi.”

Giang Trường nhỏ giọng hỏi: “Sao lại bảo thế? Nếu người muốn tới, cứ gọi lại sai ta đi?”

Phong Hữu Chỉ: “Trực giác. Với cả sư phụ ạ, đồ nhi cho rằng sư tổ sai người ra ngoài là để lịch luyện.”

Nghe gã nói xong, Giang Trường chỉ biết im lặng.

Tối tối hôm ấy, Giang Trường gặp Văn Nhân Quân – nhân vật trong lời đồn. Như nội dung câu chuyện, Văn Nhân Quân ngồi ngồi phong độ, nho nhã dịu dàng. Nhưng không đẹp trai bằng đại sư huynh Bạch Linh.

“Thiếu sơn chủ bận bịu thế kia mà vẫn dành riêng thời gian đến thăm văn bối, hoảng hốt lắm thay.”

Văn Nhân Quân đã chuẩn bị trước, vừa tới đã tặng quà gặp mặt, cứ như bề trên thân thiết, “Giang Trường phải không? Năm trước đã nghe sư phụ con nhận một đồ đệ nhỏ, ta và sư phụ con cũng là chỗ quen biết cũ, không cần khách khí, gọi ta Văn Nhân tiền bối là được.”

Dứt lời nói tiếp: “Nghe đâu chiều nay đã gặp thuyền hoa của Duyệt Tâm à? Hôm nay tâm trạng của Duyệt Tâm không được tốt lắm, đã nói vài lời không thỏa, mong con không để bụng.”

“Văn bối không dám, vả lại phu nhân thiếu sơn chủ cũng chẳng nói gì, thiếu sơn chủ nghiêm trọng quá rồi.” Giang Trường cười tí đáp lại.

Thấy cô không đổi cách xưng hô, Văn Nhân Quân cũng lờ đi, chần chờ một chốc mới hỏi: “Sư phụ con, nàng ấy, dạo này vẫn ổn chẳng?”

“Sư phụ vẫn khỏe, đa tạ thiếu sơn chủ quan hoài.”

Dẫu Văn Nhân Quân có bóng gió thế nào, Giang Trường vẫn cứ giả ngơ không hiểu, đánh võ lòng vòng tám chuyện đâu đâu chứ không tiết lộ chút ít thông tin gì về sư phụ, cuối cùng Văn Nhân Quân cũng đã nhận ra, không hỏi thêm nữa, cười khở cáo từ rời đi.

Bóng lưng tịch mịch biết mấy.

Mỗi người phải chấp nhận hậu quả mà sự lựa chọn của chính mình mang lại. Giang Trùng vẫn luôn thấu đáo điều này, nhưng vẫn còn rất nhiều người không hiểu.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chuyện Cũ Người Xưa

NĂM NĂM THÁNG THÁNG, HOA NỞ LẠI TÀN.

“Hình vu vạn vật, thất vu ưu cố, cố sở đắc...” Giọng đọc của cậu bé trong gian phòng cửa mở rộng chợt ngừng lại, cậu đưa tay lên sờ chỗ vừa bị va chạm trên đầu, xoay sang bên tìm thử, cuối cùng nhặt được một hạt đậu nhỏ màu đỏ dưới chân bàn.

Đây là đậu tương tư, cậu nhớ ngoài vườn có vài khóm tương tư đã kết thành từng chùm thắm đỏ, mỗi khi học mệt, cậu thường ngắm chúng một lúc.

“Bộp.” Lại một tiếng va đập nhẹ vang lên, cậu bé lại bị ai đẩy ném gì đó vào trán, cậu không nói gì, chỉ mím môi nhón lấy hạt đậu tương tư đỏ đang chễm chệ trên bàn. Ngẩng đầu nhìn ra, chạm ngay một đôi mắt to đầy vẻ tò mò và láu cá.

Trên cây đa to ngoài vườn có một cô bé áo đỏ xấp xỉ tuổi cậu, nét mặt vẫn rất thơ ngây, mắt vừa to vừa sáng, lúc cười híp lại cong cong tựa trăng non, trông như búp bê ngọc. Nhưng búp bê ngọc lại du côn lắm, tay cầm cành đậu tương tư vừa bẻ, tay ném từng hạt vào cậu bé ngồi trong căn phòng đối diện.

“Sao huynh lại không tránh!” Ném thêm hai hạt, cô bé trên cây bĩu môi mất hứng.

Cậu bé không giận, gom hạt tương tư thành một vốc trên bàn, dịu giọng hỏi: “Muội là con gái của dì Vận à?”

Cô bé trên cây đang đưa chân, chiếc chuông buộc cổ chân vang từng tiếng leng keng, lanh lảnh vui tai.

“Ừa, mẹ ta là Tiết Vận. Ta là Bạch Nhiễm Đông, ta còn biết huynh là con trai của dì Lam, tên Văn Nhân Quân, lớn hơn ta hai tuổi nữa cơ!” Bạch Nhiễm Đông cười khì, dứt lời nhảy xuống đất, chạy bình bịch qua vườn, trèo lên hành lang gỗ, để lại một chuỗi dấu chân nhỏ.

Cô bé ngồi xồm ngoài cửa, chống má cười với Văn Nhân Quân, trông rất ngoan, cứ như người ném đậu vừa này không phải mình, “Tiểu ca ca, một mình chán quá đi mất, huynh chơi với ta được hông ~”

Văn Nhân Quân lắc đầu, cho cô bé xem sách linh tự trên tay, lại chỉ một xấp mười mấy quyển bên cạnh, “Phụ thân lệnh ta chép hết số này, còn phải thi triển từng chữ cho ông xem, tối nay kiểm tra rồi, ta không ra ngoài chơi được.”

“Ôi chao đáng thương biết mấy!” Bạch Nhiễm Đông chạy vào, ngồi quỳ trước bàn thấp đối diện với Văn Nhân Quân, thò tay lật đồng sách của cậu, trợn tròn mắt, “Huynh phải đọc nhiều như vậy ư! Tội nghiệp quá!” Cô bé không thích học những thứ này, thấy tiểu ca ca cần cù vất vả thế kia, tức thì vừa phục vừa thương.

“Huynh đáng thương như thế, vậy mà vừa này ta còn ném này ném nọ, xin lỗi huynh lắm lắm tiểu ca ca ~”

“Không sao.” Văn Nhân Quân lắc đầu, hơi muốn chọc vào đôi má lúm của cô bé, nhưng lối giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ không cho phép cậu làm việc đó, thế là cậu bé chấp tay sau lưng, ra vẻ đạo mạo rằng: “Muội là khách phương xa mà ta không chơi cùng được, người nên xin lỗi phải là ta mới đúng.”

Bạch Nhiễm Đông đặt cánh tay mũm mĩm của mình lên bàn thấp, tựa cằm vào mép bàn, xúi bầy Văn Nhân Quân: “Hay là, huynh vờ bị bệnh đi,

dễ lắm, chỉ cần ôm bụng hét ôi đau quá ~ phải ra ngoài dạo mới hết đau ~
VẬY là huynh có thể đi chơi rồi!”

Cô bé nói đến là chân thành tự tin, nhìn là biết thường xuyên bày trò
ấy.

“Không được, nếu ta dám nói dối, phụ thân sẽ trách phạt.” Văn Nhân
Quân suy nghĩ một lát, đứng lên rồi đệm, ra ngoài bưng vài đĩa điểm tâm
vào, “Chỗ ta không có đồ chơi, đây là món sen ngào mà ta rất thích, muội
nếm thử xem?”

Sen ngào thành từng viên trắng mềm, thoang thoảng hương sen, mùi
ngòn ngọt nghe mà thèm. Bạch Nhiễm Đông vừa nghịch một trận ngoài
kia, giờ đã đói bụng thật, bèn tự nhiên xiên một nĩa sen cho vào mồm, hai
má phình to.

Văn Nhân Quân trông mong nhìn cô bé, hỏi: “Ngon không?”

Bạch Nhiễm Đông gật đầu nuốt ực, ánh mắt lấp lánh hẳn, “Ngon thật
ý, chỗ ta không có món này đâu!”

Trên gương mặt nhỏ nhắn cố làm ra vẻ nghiêm túc của Văn Nhân
Quân chợt bừng nở nụ cười, sau khi phát giác vội kìm lại, vờ đứng đắn lẽ
độ. Bạch Nhiễm Đông xơi vài viên sen ngào, thấy tiểu ca ca tròn xoe mắt
nhìn mình, ngập ngừng một chốc vẫn chìa một nĩa đến trước mặt cậu,
“Huynh ăn đi này!”

Văn Nhân Quân vội lùi ra xa, mặt mày ửng đỏ, “Không... Ý ta là
muội ăn một mình được rồi, ta không đói.” Từ nhỏ cậu đã được dạy dỗ theo
tiêu chuẩn dành cho sơn chủ đời sau, lớn đến thế vẫn chưa có bạn chơi
cùng, sức khỏe của mẹ không tốt, không thường gặp nhau, cha thì nghiêm
khắc, hiếm khi nói cười, cậu chưa từng gần gũi với ai đến thế, nhất thời
không quen, đôi gò má trắng nõn thoát cái đã ửng hồng.

Bạch Nhiễm Đông không biết cậu bé đang ngượng, bàn tay mồm mĩm vỗ bàn liên tục, “Xơi một viên, xơi một viên nào!”

Văn Nhân Quân bó tay chịu trối trước sự sách nhiễu của cô bé, rốt cũng phải bước tới há miệng đón lấy viên sen ngào to tướng kia, bị nghẹn tới mức mặt mũi đỏ lựng. Bạch Nhiễm Đông giật nảy mình, chạy ra sau mạnh tay đấm lưng giúp, khiến lưng Văn Nhân Quân cũng đỏ ửng cả vùng.

Vô Định sơn ở Xuất Trần sơn phái có một tiểu ca ca đáng thương vô cùng. Sau này, mỗi khi đến núi Vô Định cùng mẹ, Bạch Nhiễm Đông luôn mang theo những thứ mà cô bé cho rằng thú vị ngon lành sang thăm tiểu ca ca ưa ngượng của mình.

“Tiểu ca ca! Đây là quả chu đề mà Dung Trần sơn phái bọn muội trồng đó, ngon lắm, huynh thử xem!”

“Cảm ơn Nhiễm Nhiễm.”

“Tiểu ca ca, cha mẹ muội đã đưa muội thăm quan thành trì của phàm nhân đấy huynh biết không? Ở đó nhiều thứ thú vị cực, lại còn lắm món ngon nữa chứ, nhưng cha mẹ muội không cho muội ăn nhiều, phải quăn lấy mãi mẹ mới mua hai xiên kẹo hồ lô cho muội đấy, cho huynh một xiên này ~”

“Kẹo hồ lô?”

“Nó đấy nó đấy, muội cũng chỉ mới thấy lần đầu thôi, ngọt lắm, huynh liếm thử xem, phải không nào? Nhưng bên trong sẽ chua, mẹ bảo đó là, ừm, là quả sơn tra ~ Huynh cắn thử đi này, thấy đúng chưa! Ngon hông nè ~”

“Ngon.” Văn Nhân Quân hơi hơi ngượng mồm, cha mẹ cậu bé chưa từng đưa cậu ra ngoài chơi.

“Tiểu ca ca, huynh cũng muốn ra ngoài chơi phải không?” Bạch Nhiễm Đông cầm xiên hồ lô, chớp chớp đôi mắt to, cười khì bảo: “Vậy chờ đến khi lớn hơn một chút, chúng ta len lén đi nhe?”

Văn Nhân Quân chần chần hồi lâu, cuối cùng nhìn thẳng vào đôi mắt trông đợi của Bạch Nhiễm Đông, trịnh trọng gật đầu đồng ý, “Được, ta sẽ bảo vệ Nhiễm Nhiễm.”

“Tiểu ca ca, đây là chuột ngọc linh muội nuôi đó, nó tên là Tiểu Bạch Bạch, muội cố ý đưa đến đây gặp huynh đó nha.”

“Đáng yêu quá.” Ngoài việc thu xếp đồ ăn cho cô bé, Văn Nhân Quân còn phải lo cả khẩu phần của chuột nhỏ nữa, ngắm một chú một thú cưng phồng má xơi thức ngon, không kìm được nụ cười mãn nguyện.

“Tiểu ca ca, cha mẹ muội đưa muội đến Thượng Vân tự, ôi thôi toàn là hòa thượng, đầu không cạo tóc, muội len lén sờ đầu một hòa thượng dữ, bị ông ta trợn mắt lườm cho một cái! Đáng sợ lắm!”

“Nhiễm Nhiễm có bị bắt nạt không?”

“Không dám đâu, muội trợn mắt nguýt lại, sau đó hòa thượng ác đó bị muội nguýt mãi phải cong đuôi chạy ha ha ~”

“Nhiễm Nhiễm không nên làm thế, nhờ gặp phải kẻ xấu thì sao.” Văn Nhân Quân nghiêm mặt, chỉ chỉ đôi mày nhướng lên vì đặc ý của cô bé.

“Tiểu ca ca, huynh xem xem này, muội học được quyết ngự thủy rồi! Thấy muội giỏi chưa?”

“Giỏi, Nhiễm Nhiễm càng ngày càng giỏi rồi. Nhiễm Nhiễm thông minh như thế, mai sau hẳn sẽ rất rất đáng gờm.”

“Tất nhiên! Sau này muội sẽ lợi hại như cha mẹ, nếu tiểu ca ca dám bắt nạt muội, muội sẽ đánh huynh!”

“Ta nào bao giờ bắt nạt Nhiễm Nhiễm đâu!”

“Được, vậy thì khi muội lợi hại rồi sẽ bảo vệ tiểu ca ca, người nào bắt nạt tiểu ca ca, ta đánh người đó!”

“Ta cũng sẽ bảo vệ Nhiễm Nhiễm.”

.....

“Quân ca ca, huynh thực sự không thể ra ngoài chơi hả, muội chán quá đi mất.” Bạch Nhiễm Đông nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại, nhàm chán trở mình bên chiếc bàn thấp của Văn Nhân Quân, khiến búi tóc chỉnh tề tan tác cả.

Bạch Nhiễm Đông đã quen thuộc đến nỗi xem nơi này là mái ấm thứ hai của mình, chẳng có việc gì vẫn mè nheo mẹ đến đây chơi, mà mỗi lần ghé, đều sẽ tới thăm Văn Nhân Quân.

Với Văn Nhân Quân, cuộc sống là một chuỗi ngày dài nhàm chán, chỉ những lúc cô bé này đến chơi, mọi thứ mới rạng rỡ và sinh động hơn, nàng mãi luôn tràn trề sức sống, mãi luôn vui tươi, nụ cười chẳng vương muện phiền, chỉ ngấm thôi đã khiến hân mát lòng mát dạ.

Thấy nàng nhăn tít mày, Văn Nhân Quân ngập ngừng đôi chút, buông sách đang cầm, bảo: “Nhiễm Nhiễm, ta đưa muội đi chơi nhé.”

“Dạ! Thật á! Được đấy được đấy!” Bạch Nhiễm Đông đâu ngờ tiểu ca ca nghiêm túc sẽ chủ động đòi đưa mình đi chơi, vui đến độ nhảy cẫng lên, rồi như sợ người ta đổi ý, vội kéo tay lôi hân ra ngoài.

Văn Nhân Quân đưa Bạch Nhiễm Đông đến một đầm lau và sen ở gần núi Vô Định, nơi ấy có một bến thuyền bỏ hoang, bên bến cũ có một gốc đào già, giờ đã quá mùa hoa nên không cả hoa lẫn lá, chỉ còn cành trụi. Đây là nơi mà Văn Nhân Quân thích nhất, trước kia khi bị cha trách mắng, hẳn thường một mình đến ngồi tĩnh tâm, cũng chưa đưa ai tới đây bao giờ.

“Ha ha ha!” Bạch Nhiễm Đông lao thẳng vào bụi lau khiến mấy loài chim nước lông trắng hoảng hốt cả, đảo mắt thấy chuồn chuồn đỏ đậu trên ngọn lau, lại nhào đến bắt. Nàng vẫn luôn hiếu động, tính cách hết một cô mèo con ưa nghịch, xoay trái đuổi chim, rẽ phải tóm chuồn chuồn, bứt hoa bẻ cỏ, không ngơi nghỉ khắc nào, chỉ một đầm lau bình thường thôi đã vui vẻ đến thế.

“Quân ca ca, bên kia có củ sen kìa! Mình sang đó đào nhé, được không?”

“Để ta, muội đừng dây bẩn quần áo.”

Thế là Bạch Nhiễm Đông ngồi xổm đội một chiếc lá sen to trên bờ, chờ Văn Nhân Quân đào sen. Văn Nhân Quân chưa bao giờ nhếch nhác như vậy, nhưng cũng chưa bao giờ vui vẻ đến thế. Chơi đến tận lúc mặt trời về tây, ráng chiều lộng lẫy, mình mẩy cả hai đầy bùn. Bạch Nhiễm Đông khư khư ôm lấy đồng củ sen, đến cả mặt mày cũng dính đất. Văn Nhân Quân lau hộ nàng, nhưng càng lau càng bẩn, cuối cùng cả hai nhìn nhau cười, sặc sụa mãi.

“Mi còn nhớ mình là thiếu sơn chủ Vô Định sơn nữa không! Nghịch ngợm thế này thì còn thể thống gì! Vứt sạch cả thể diện rồi! Quỳ đây mà kiểm điểm, biết lỗi rồi mới được về, hừ.”

“Vâng, thưa phụ thân.” Văn Nhân Quân quỳ thẳng người giữa tĩnh thất u ám, tâm trạng khá bình tĩnh, thậm chí còn rất vui khi nghĩ về chuyện vừa diễn ra. Hắn vẫn luôn phải đáp ứng những yêu cầu nghiêm khắc của

cha, chỉ phạm lỗi nhỏ thôi đã bị phạt nặng, hôm nay, trước khi đi chơi hẳn đã rõ mình sẽ phải chịu phạt, nhưng hẳn không thấy hối hận chút nào.

Bạch Nhiễm Đông chẳng hề hay biết, lần sau đến chơi, nàng vẫn đồng ý để Văn Nhân Quân đưa đi thăm thú những nơi khác. Sau khi nàng về Dung Trần, thứ chờ Văn Nhân Quân chính là sự trách phạt của cha.

Nhưng thế thì đã sao, Văn Nhân Quân chưa từng vui vẻ đến vậy. Hẳn thích ngắm nụ cười rạng rỡ nở bừng trên gương mặt của Bạch Nhiễm Đông, bằng lòng đưa nàng đi chơi.

Hai người ngày càng lớn, trở thành thiếu niên mới nếm trải vị ngọt của mối tình đầu. Mỗi khi đến thăm Văn Nhân Quân, Bạch Nhiễm Đông ồn ào tinh nghịch thuở ấy luôn sẽ khoác lên mình bộ cánh xinh đẹp nhất, còn Văn Nhân Quân, mỗi hôm tu luyện vẫn thỉnh thoảng ngóng trông ra cửa, mong chờ dáng hình kia xuất hiện thoáng nhiên.

Con trai con gái thương nhau, cha mẹ đôi bên bàn chuyện đính hôn, trao tín vật.

Vân vê chiếc khẩu uyên ương bằng ngọc trắng thắt bên eo, rồi lại trông sang chiếc còn lại nơi đai lưng Văn Nhân Quân, Bạch Nhiễm Đông đỏ mặt, “Quân ca ca, mai sau em sẽ được gả cho chàng ư?”

“Ừm, Nhiễm Nhiễm mà gả cho ta, mai này sẽ được gặp nhau hằng ngày rồi.” Mặt mày Văn Nhân Quân đỏ hơn cả Bạch Nhiễm Đông.

Bạch Nhiễm Đông hai tay bụm mặt, im lặng nhòa người trên bàn thấp, tư tình thiếu nữ hiếm thay, Văn Nhân Quân len lén liếc sang, trông thấy đôi tai đỏ lựng của nàng, bắt đầu lắp bắp, “Ta, Nhiễm Nhiễm, sau này ta, ta sẽ chăm sóc em thật tốt, mua thật nhiều thức ăn ngon cho em, đưa em du ngoạn...”

Bạch Nhiễm Đông vẫn đang che mặt, khe khẽ đáp, “Không, không được phỉnh phờ người ta đâu nhé!”

.....

Nhưng thói đời đổi thay, ma tộc làm loạn, khiến Bạch Nhiễm Đông mất cả cha mẹ vẫn hằng thương yêu mình.

Phu thê chương quản vừa qua đời, dây Bạch Linh nguy khốn trùng trùng. Dưới áp lực khổng lồ, đại đệ tử Liên Vị Hành, nhị đệ tử Tạ Xuân Hoài lần lượt tách ra lập dây hệ mới, nâng đỡ phụ thuộc vào Bạch Linh, sau đó tôn con gái độc nhất của sư phụ sư nương, tiểu sư muội mà họ luôn yêu thương chịu đựng lên làm người đứng đầu Bạch Linh.

Song, địa vị của Bạch Linh vẫn sụt giảm nghiêm trọng. Bạch Nhiễm Đông thuở ấy vẫn là một cô bé ngờ nghệch chưa trưởng thành, cả ngày chìm trong hoang mang lo sợ, việc mất cả cha lẫn mẹ đã giáng một đòn cực mạnh vào nàng, chỉ trong vài hôm đã gầy rộc cả người, dường như ngoài hai vị sư huynh ra, tất cả ánh mắt bủa vây nàng đều mang ác ý.

May mà vẫn còn sư huynh, vẫn còn Quân ca ca, họ hẳn sẽ chẳng bao giờ lìa bỏ nàng.

Nhưng tiếp theo sau, Vô Định sơn sai người trả lại khẩu uyên ương bạch ngọc — tín vật buổi đầu, cùng với nó là tin thiếu sơn chủ Văn Nhân Quân sắp đính hôn cùng Vệ Duyệt Tâm, con gái của gia chủ thế gia tu chân họ Vệ.

Bạch Nhiễm Đông không tin, giấu sư huynh đến Xuất Trần sơn phái.

Giữa biển hoa, đôi trai gái tuần tú diễm lệ như người ngọc, Bạch Nhiễm Đông nhìn chàng trai xuất chúng kia ôm hôn cô thiếu nữ đang ngượng ngùng trong lòng mình. Thì ra, không phải chỉ ở trước mặt nàng, hẳn mới có biểu cảm như thế. Bạch Nhiễm Đông cho rằng mình nên khóc,

nhưng không, nàng xoay người rời đi, tới đầm lau thuở trước Văn Nhân Quân đưa mình đến, đào củ sen cả ngày.

Xong xuôi, nàng nhóm lửa đốt trụi đầm lau.

Bạch Nhiễm Đông cả người đầy bùn và tro vút đồng củ sen ấy lên bàn đọc của Văn Nhân Quân, khiến những quyển sách ưa thích của hắn dính đầy bùn. Lại bắt quyết đốt sạch từng món đồ chơi nhỏ nàng tặng mà Văn Nhân Quân trưng trên giá sách, đập gãy cây quế họ chung sức trồng ngoài sân, giẫm nát chiếc chuông gió họ cùng làm treo trên hàng hiên.

Văn Nhân Quân không ngăn nổi, nhìn nàng làm xong tất tần tật mới sốt ruột giải thích: “Nhiễm Nhiễm, em nghe ta nói đã!”

“Chàng sẽ lấy nữ tử họ Vệ kia?”

“Phải, phụ thân muốn ta lấy nàng ấy, nhưng Nhiễm Nhiễm à, ta không yêu nàng ấy, em chờ ta, chờ ta lên làm sơn chủ, khi ấy ta sẽ không cần phải nhẫn nhịn nữa, khi ấy ta sẽ lấy em...”

“Vậy tiểu thư Vệ gia mà chàng đã cưới thì sao?” Bạch Nhiễm Đông lạnh lùng ngắt lời hắn.

Văn Nhân Quân trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt này của Bạch Nhiễm Đông, nhọc nhằn đáp: “Lúc đấy ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho nàng ấy, ta cam đoan nàng ấy sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa, lúc đấy ta đã có toàn quyền quyết định, sẽ không bao giờ khiến em phải uất ức nữa, em muốn đi đâu ta đều có thể...”

“Văn Nhân Quân.” Bạch Nhiễm Đông cúi đầu nhìn lớp bùn đã khô cong trên tay mình, “Ta biết, có rất nhiều việc chàng không thể tự mình làm chủ, ta cũng vậy, trước kia, ta vẫn luôn cho rằng mình sẽ làm được tất cả mọi điều mình muốn, giờ ta mới rõ thực ra mình chẳng biết gì, cũng chẳng níu giữ được gì. Sau này, chàng hãy đối xử thật tốt với Vệ tiểu thư, đừng để

nàng ấy khóc. Cha ta từng bảo, những kẻ khiến con gái phải đau lòng, phải rơi nước mắt đều là ngừ chẳng ra gì.”

Từng giọt nước tí tách rơi xuống tay, hòa vào lớp bùn, bết thành từng mảng, khiến bàn tay với từng đường gân mạch máu rõ ràng nhòe nhoẹt cả.

“Ta sẽ không đến tìm chàng nữa, cũng mong chàng đừng đến tìm ta.”

“Nhiễm Nhiễm!” Văn Nhân Quân vội vã giữ lấy tay nàng, lại bị hất mạnh ra.

“Ta ghét chàng, suốt đời suốt kiếp.” Thiếu nữ đỏ hồng vành mắt, gò má hóp vào càng khiến đôi mắt nàng to hơn, ánh mắt sáng rực, cứ như thoáng qua thôi, cô bé ngây thơ hoạt bát thuở xưa đã không còn trên thế gian nữa.

Văn Nhân Quân bất giác lơis tay, trân trân nhìn bóng nàng xa mãi.

Năm tháng trôi qua, xuân đến thu về, sen dưới chân núi Vô Định nở rồi lại tàn, hạc trắng trên đỉnh Bạch Linh bay rồi lại đỗ. Có người đã quên, có kẻ vẫn luôn mãi nhớ.

.....

“Sư phụ, Người lại uống rượu.”

Bạch Nhiễm Đông rút cổ, xoay đầu lại nở nụ cười nịnh nọt, nhìn đại đồ đệ mặt mày lạnh căm bước đến.

“Linh Linh, sư phụ mới uống một chút xíu xiu hà ~”

Bạch Linh đứng bên, nhắc tay nâng mặt nàng lên, “Vì Văn Nhân Quân rốt đã kết hôn, Người không vui mới mượn rượu giải sầu?”

“Oan quá đi mất! Đã bao nhiêu năm rồi, sao Linh Linh vẫn cứ lại ghen như thế, oan cho sư phụ quá thôi!”

“Hừm?”

“Sư phụ khó khăn lắm mới trộm được Bạch Niên Nhường chỗ đại sư bá chàng, đang ngứa mồm nếm thử lại bị chàng bắt được thôi mờ.” Bạch Nhiễm Đông ngượng ngùng đáp.

Bạch Linh miết nhẹ tay lên má nàng, khẽ hỏi: “Thực sự không quan tâm đến hản? Nếu Người để bụng, ta sẽ giết phứt hản đi, Người biết ta làm được.”

“Ồi trời ơi cục cưng à chàng đừng quậy thêm chuyện cho sư phụ nữa, thôi được, thực ra ta rất không vui, dầu gì cũng là lần đầu bị đá, hản sống tốt thì ta khó chịu chứ đâu còn ý gì với hản nữa, chả thích một xíu xiu nào luôn, sư phụ thề có trời làm chứng!” Bạch Nhiễm Đông âu yếm ôm eo đại đồ đệ.

“Vậy người mà sư phụ thích nhất là ta, đúng không?” Sát ý nơi đáy mắt Bạch Linh đã vơi đi nhiều, mặt mày cũng dịu dàng hơn, cụng trán cà mũi với Bạch Nhiễm Đông.

Cánh môi Bạch Nhiễm Đông nhồn nhột, má đào bừng đỏ, đẩy mặt đồ đệ ra, bất đắc dĩ che trán, giọng điệu hờn dỗi lắm thay, “Linh Linh, chừng nào chàng mới lớn đây.”

“Ta đã trưởng thành rồi, chỉ mỗi Người không chịu thừa.”

“Không không không, sư phụ đã bảo biết bao lần rồi, sư phụ nào phải cầm thú đâu.”

“Tiếc thật.”

“Thấy tiếc thì chàng lớn nhanh một chút hộ cái!”

“Ta bảo rồi, sư phụ muốn to bao nhiêu, ta đều có thể đáp ứng sư phụ.”

“Vấn đề không nằm ở đấy! Chàng phải làm ngoại hình của mình lớn tuổi hơn chút đỉnh chứ!”

“Thế này không ổn sao?”

“Ổn, rất rất ổn, nhưng nhìn chàng thế, sư phụ không ra tay được.”

“Để ta ra tay là được.”

Bạch Nhiễm Đông bắt đầu nhớ lại lúc mới nhặt được đại đồ đệ, ôi chú chim non bé xinh, đáng yêu cọ đầu vào tay nàng kêu chiêm chiêm.

“Linh Linh, bỏ tay chàng ra khỏi áo sư phụ ngay.”

“Trước kia ta được ngủ hân trong đấy mà.”

“Hóa chim mới được.”

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Biến Cố

CHỨNG KIẾN MỘT MÀN SỐT DẸO.

Còn hai hôm nữa là đến ngày đại hôn của Văn Nhân Quân và Vệ Duyệt Tâm, thị phường bên ngoài sơn phái Xuất Trần ồn ã tưng bừng, người người nô nức tới lui, lắm than lam lũ ngoài kia chẳng tài nào xâm nhập được vào thế ngoại tiên cảnh này.

Giang Trường ăn mặc bánh bao dạo quanh phố phường, lý do à, một là cô ham vui, thường vô thức đến gần chốn đông đúc náo nhiệt, hai là cô không muốn nán lại núi Vô Định.

Là một tân lang sắp cưới đáng ra phải bận lắm, vậy mà chẳng hiểu tại sao vị thiếu sơn chủ Văn Nhân Quân kia lại rồi rã đến thế, thường xuyên chạy tới tám chuyện với cô, rất ư là hiền hòa thân thiết. Song, chủ đề câu chuyện xoay tới xoay lui lại đảo đến sự phụ cô, Giang Trường đã giả ngơ chuyển chủ đề bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn lại bị hẫng vòng về.

Giang Trường chịu sao thấu, không muốn trông thấy bản mặt ấy nữa, chuồn quách ra ngoài, khuất mắt đỡ chướng. Còn đồ đệ nhà cô hả, cả ngày hết ăn lại ngủ, lúc cô đi gã vừa ngốn hết mâm bánh sen ngào thứ ba, dứt mồm biếng nhác xoa cái bụng khổng lồ, uể oải đòi đi nghỉ.

Có vẻ gã đã quyết tâm vỗ mình đến khi béo phì mới thôi. Vốn đã trở thành quái nhân bằng gạc vì hồng mặt, giờ lại từ từ phát triển theo chiều hướng phình to ra, Giang Trường đau lòng khổ não, không hiểu nổi suy nghĩ của cự đệ nhất mỹ nhân. Chắc là hồi trước đẹp tới nứt vách đồ tường, giờ muốn trải nghiệm cảm giác xấu đến nghiêng thùng mồn chậ.

Giang Trường mặc gã, cao chạy xa bay một mình. Hễ cứ đến chỗ đông người, Giang Trường lại vô thức ngẩng đầu ưỡn ngực mỉm cười, cô có vẻ ngoài tươi sáng ấm áp, lại khoác trên người bộ cánh trắng, không ít nữ tu ngang đường lén đánh mắt ngắm thêm, hẳn nhiên có cả nam tu nữa. Giang Trường không ngờ người nam tính mà đẹp kiểu trung tính tài hoa, nhất là khi cười, đuôi mắt đánh phớt và làn môi đỏ nhếch khẽ sẽ khiến người ta trúng đòn ngay tắp lự, phải nói là hấp dẫn cả nam lẫn nữ.

Ở thế giới này, người ta có cách nhìn thoáng hơn nhiều về chuyện giới tính của đạo侣, tuy không nhiều bằng đạo侣 nam nữ nhưng vẫn đầy người kết cặp nam nam đôi nữ nữ. Thực ra, chẳng hiếm người muốn tìm đạo侣 cùng giới, có thể đôi bên không yêu nhau đậm sâu, nhưng chắc chắn sẽ bầu bạn lâu dài, với tu sĩ, mối quan hệ này an toàn và đáng tin hơn hẳn.

Dạo quanh phố, Giang Trường bắt gặp những mấy đôi có đạo侣 cùng giới. Hiếm thấy đôi nào có người lép vế, trái lại cả hai khí thế ngang nhau, cư xử tự nhiên hài hòa, thay vì là tình nhân, nên gọi họ là bạn thân thì đúng hơn. Mà lý do khiến Giang Trường nghĩ họ là tình nhân, là vì sợi tơ hồng thắt trên cổ tay mỗi người.

Bắt gặp liên tục vài đôi đạo侣 thắt tơ hồng đi qua, Giang Trường tò mò soi chăm chăm tay người ta.

Một cặp nữ nữ thấy ánh mắt của Giang Trường, cô gái trông có vẻ dịu dàng hơn cười hiền chỉ đường cho cô, “Đạo hữu thắt mắc sợi tơ hồng này chẳng? Đây là tơ hồng đã được cao tăng Thượng Vân tự khai quang, nghe nói có thể khiến tình cảm giữa đạo侣 với nhau đậm sâu hơn, cứ đi thẳng về phía trước, qua khỏi con phố này là thấy chỗ bán.”

Cô gái trông có vẻ hoạt bát hơn cũng cười, chêm thêm một câu: “Đạo hữu nhanh chân lên, ở đó đông lắm, tới trễ là không còn cái mà mua đâu.”

Chùa Thượng Vân? Chùa Thượng Vân kiêm thêm chức ông tơ hồng nào vậy? Lại còn ra ngoài bán tơ hồng nữa? Đám hòa thượng này đúng là kẻ sau còn quái hơn kẻ trước mà. Giang Trùng bụng bảo dạ, cảm ơn cặp nữ tu, chân đã sỏi bước về phía ấy.

Là ai nhi? Mong là người cô quen. Giang Trùng lướt đi thoăn thoắt, trong đầu hiện ra gương mặt bọn đại sư, chốt hạ, nếu là nhóc Thù Vọng thì hay biết mấy ~ Tha hương gặp cố nhân, ôi thôi mừng lắm ~

Rẽ qua khúc quanh, Giang Trùng trông thấy một nhóm người vây quanh sạp nhỏ bên rìa tường trắng, ngó đờ này, Giang Trùng biết mình chẳng tài nào chen vào nổi rồi.

Cô cũng không vội vã gì, mua đùi vịt linh chiên bơ ở quán ven đường ngồi gặm, chờ thừa người rồi sang xem cũng được, dù gì cũng thư thả thời gian.

Chốc sau, Giang Trùng nghe thấy ai đẩy rầu rĩ thốt lên “Nhanh thế đã hết rồi à”, rồi đám đông tản dần, lộ ra sạp hàng khá sơ sài và một hòa thượng già mắt trũng ngồi sau sạp.

Cô không quen người này, nhưng hơi quen mắt. Giang Trùng nuốt miếng thịt cuối cùng, ung dung chùi mép, bỗng bừng tỉnh.

Cô nhớ ra rồi! Cô thực sự đã gặp vị này ở chùa Thượng Vân, đây là hòa thượng già gác Tàng Kinh các mà Thanh Đăng đại sư đã dắt cô đến dạo trước! Lần đầu tiên gặp ông ấy, Giang Trùng đã bụng bảo dạ mớ dây đỏ này trông như tơ hồng trang sức bày bán ở sạp ven đường, té ra đây là nghề tay trái thật hả?

Tại sao một hòa thượng già bí hiểm gác Tàng Kinh các lại đến đây bán tơ hồng thủ công đã khai quang chứ, Giang Trùng không hiểu đám đại sư này cho lắm.

Nhưng vì quãng thời gian sống ở Thượng Vân tự trước đây, giờ cứ hề gặp các hòa thượng của ngôi chùa ấy là cô lại thấy thân thiết khôn tả, dầu có lẽ người ta còn chẳng nhớ nổi cô là ai, Giang Trùng vẫn đi sang bắt chuyện thử.

Ngờ đâu Giang Trùng vừa bước đến, chưa kịp mở miệng, hòa thượng già đã mở mắt liếc cô một cái, chậm chạp lôi tơ hồng tam căn trong tay áo ra, hỏi: “Mua không đây?”

Khoan, mới này chẳng đã bảo hết sạch rồi à? Giang Trùng đón ánh mắt kỳ lạ của các tu sĩ vẫn còn rải rác xung quanh, nhe răng cười, “Mua.”

Tam căn chỉ là sợi tơ hồng bình thường nghe đâu đã được đại sư khai quang, giá bán cắt cổ, nhưng vì có linh thạch mà đồ đệ thần bài cống lên, Giang Trùng chẳng tiếc vung tay mua.

Giang Trùng qua quýt nhận tơ hồng tam căn, hỏi hòa thượng già đang bắt đầu dọn dẹp, “Đại sư, sao thầy lại ở đây? Được quyền bỏ gác Tàng Kinh các ạ?”

Hòa thượng già không nhìn cô, vẫn chẳng thấy lạ vì cô biết mình là ai, hẳn đã nhận ra đôi bên từng có duyên gặp mặt. Ông khàn giọng đáp: “Thượng Vân tự phong sơn, mọi đệ tử ở tròn mười lăm năm đều phải xuất sơn.”

Nhớ lại nghĩa cử của nhóm Thanh Đăng đại sư mới gặp dạo trước, Giang Trùng kính nể, “Mỗi bận tai kiếp đến, tất cả các thầy đều ra ngoài cứu trợ ạ? Ôi cao cả quá! À mà đại sư, thầy ở đây bán tơ hồng là để gom tiền quyên góp ạ?”

“Không, là để những ai có tình sẽ về với nhau.”

Giang Trùng: “... Ồ.”

Rằng thì là, vị đại sư Tàng Kinh các này chắc kiêm chức ông tơ thật.

“Nhắc mới nhớ, nhóm Thanh Đăng đại sư và Thù Vọng cũng ở gần đây chứ ạ?”

“Không xa.” Hòa thượng già nói xong, xách đồ đã dọn rồi đứng dậy, thoắt cái đã mất bóng. Trái ngược với cung cách nói chuyện từ tốn chính là tốc độ biến mất của ông.

Giang Trừng còn nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng vừa chớp mắt đã phát hiện người ta biến mất tiêu: “...”

Thôi kệ, đã ở gần đây thì thể nào cũng gặp. Giang Trừng nghĩ, so vai tiếp tục bát phở, càn quét không ít món ngon, lại còn mua về cho đồ đệ nữa chứ. Cô đúng là sư phụ tốt mà!

Thoắt cái đã hai hôm, đến ngày đại hôn rồi.

Chiếc thuyền hoa khổng lồ hào nhoáng của cặp tân nhân quàng lụa, treo đèn lồng đỏ và trưng đầy hoa hiếm được sáu con linh thú tựa cá chép kéo, từ tốn lướt ngang tầng không. Đôi người ngọc đứng trên thuyền, cử chỉ vô cùng thân mật chính là Văn Nhân Quân và Vệ Duyệt Tâm.

Từ thuyền hoa, từng cánh hoa đỏ lả lướt giáng trần, dòng sông dưới đất thả cánh hoa. Sênh trúc xập xềnh, nhạc tiên réo rắt, cánh hoa buông mưa đỏ rớt trời và đàn linh ngư rục rờ sau thuyền như đang múa giữa bầu không, thơ mộng biết bao, chân mây tựa lòng biển.

Giang Trừng ngồi gần đấy nhìn nụ cười chúc phúc của quan khách xung quanh, cô sờ cằm, đưa cùi chỏ huých đồ đệ bên cạnh, khẽ hỏi, “Ê, Hữu Chỉ, con chẳng đã bảo sư tổ nhà mình sẽ tới à? Sao giờ vẫn chưa thấy.”

Phong Hữu Chỉ ngáp dài, qua quýt phất tay, “Con chỉ đoán bừa thôi mà, không đến cũng là chuyện thường tình.”

Giang Trường nín lặng, cô đã rất nghiêm túc chờ mong những ba ngày đấy! Cô cố nhịn để không lườm nguýt, vừa định đáp lời, bỗng lại nghe thấy một tiếng rít cao vút.

Xoay đầu nhìn lên trời, Giang Trường thấy đám linh thú như cá vốn đang bơi quanh thuyền hoa rít hoảng từng hồi, từng con một rơi phịch xuống đất.

Mọi người bên dưới ngửa đầu nhìn tầng không, xôn xao bàn tán về chuyện bỗng xảy ra. Ngay sau đó, không chỉ đàn linh thú ấy mà cả những con cá khổng lồ kéo thuyền cũng bắt đầu xoắn xuýt, thuyền hoa rung mạnh giữa trời.

Trên thuyền vọng lại tiếng thét chói tai của phụ nữ, dưới đất, các tu sĩ vận áo đệ tử Vô Định sơn lần lượt đón gió, bay lên tiếp ứng thuyền hoa. Tuy không biết chuyện gì nhưng cứ nhè ngày cưới mà xảy ra thì chẳng ai vui nổi.

Một chàng trai áo đỏ ôm một cô gái cũng áo đỏ ngự kiếm rời thuyền đáp đất, chiếc thuyền cũng được mười mấy đệ tử chung sức hạ xuống.

Tân lang chẳng rõ tâm trạng như nào nhưng nom vẫn dịu dàng như trước, hần buông vợ, chấp tay tỏ ý xin lỗi vì đã khiến khách khứa hốt hoảng. Tân nương Vệ Duyệt Tâm đứng kể hần lại tái mét mặt mày, không giấu nổi vẻ xấu hổ và sợ hãi. Chợt trông thấy Giang Trường, nàng ta nhắc váy, bưng bưng khí thế chạy sang chất vấn: “Là mi làm phải không?! Là cái ả sư phụ kia bắt mi thực hiện để làm nhục ta chứ gì!”

Giang Trường vô tội, nằm im cũng dính đạn: “... Phu nhân, vẫn bối hiểu tâm trạng người, nhưng vô cớ đặt điều người khác thế này, không ổn.” Tuy chưa dám chắc đây không phải là họa mà sư phụ ả hại nhà mình gây

nên, nhưng ai lại dứt đầu ra chịu trận ngay những lúc thế này chứ! Vậy nên cô mới phát ngôn đến là chính trực hào hùng, khí thế khó át.

Vệ Duyệt Tâm định nói thêm gì đó, Văn Nhân Quân đang đi đến đã dịu dàng gọi tên, nàng ta cứng người ngay, căn môi im lặng. Văn Nhân Quân kéo vợ lại, cười hồi lỗi, “Duyệt Tâm thất lễ rồi.”

“Thiếu sơn chủ khách sáo quá.” Giang Trường cười hời hợt, không muốn tiếp chuyện người này.

Văn Nhân Quân vỗ về vợ, chột nghiêm mặt bảo thị tòng, “Đi theo dõi tình trạng của bọn linh thú ấy.” Vừa dứt lệnh, mặt đất bỗng rung chuyển, trận động đất mạnh bao trùm núi Vô Định, thậm chí cả sơn phái Xuất Trần, liên tục khuếch tán ra bên ngoài.

Vô số người ngự kiếm bay lên, Giang Trường cũng kéo đồ đệ theo. Thú cười của các tu sĩ khi bay lên trời bắt đầu rục rịch, sau lại rơi xuống đất như đám linh ngư kia.

Tất cả giờ đã nhận ra sắp có chuyện lớn, nhớ đến tin đồn về đại kiếp khiến lòng người hoang mang dạo gần đây, họ thoáng nín lặng, trân trân dõi theo cơn động đất ngày càng mạnh, khiến cả sơn phái Xuất Trần mất sạch dáng vẻ trước đó. Sông ngòi đan cài vài đầm sen ngút mắt như cảnh tiên trần thế thoát cái đã sứt lún mai một, mặt đất nứt thành đường, lộ ra từng khe rãnh tối đen.

“Nhìn kia! Kia là cái gì thế!” Một tu sĩ kinh hoàng thốt lên, thu hút ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy trên vùng trời gần đấy, thấp thoáng xuất hiện khung cảnh của một thế giới khác. Đỉnh đài lâu các cũ kỹ, phố phường trống hoác hiện lên giữa tầng không, dường như giơ tay là có thể chạm đến.

Đây là... ảo ảnh? Tim Giang Trùng đánh thịch, nỗi uy hiếp không rõ
bủa vây lòng cô. Không, đây chắc chắn không phải là ảo ảnh

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tới Rồi

CỨ KHÔNG LỘ MẶT ĐÓ, LÀM GÌ ĐƯỢC NHAU.

Thời gian dần trôi, trận động đất chẳng những không ngừng, trái lại còn mạnh hơn. Nhưng Xuất Trần đã ổn định lại, cả sơn phái được bao phủ bởi một quầng sáng xanh trong suốt, đại trận hộ sơn ngũ yên bấy lâu đã khởi động. Song, tai vạ xảy ra quá nhanh, dẫu có khởi động trận pháp bảo vệ, tổn thất mà sơn phái phải chịu vẫn chẳng ít ỏi gì.

Tu sĩ tới tấp đáp xuống, không ai còn tâm trạng tiếp tục tiệc cưới nữa, mọi người đứng trên những nóc nhà, đài cao tạm gọi là lành lặn, kẻ lo lắng kẻ sợ hãi nhìn về phía chân trời, chăm chú dõi theo mảng thế giới khác đang ngày càng bành trướng kia.

Đây là một tòa thành hoang cũ kỹ, mới đầu chỉ là những nét mơ hồ, chốc lát sau đã chân thật hơn, liên tục phơi ra thêm những vùng khác. Tòa thành xuất hiện trên trời trông như ở sát bên họ, gần đến nỗi giơ tay là chạm được, Giang Trừng có thể thấy rõ ba chữ to được khắc trên tường thành nguy nga.

Cô không biết ba chữ nọ, nhìn kỹ lại, các công trình kiến trúc nơi ấy cũng hơi khác với thế giới này. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Ngay sau đó, thứ xuất hiện không chỉ mỗi tòa thành mà còn cả vùng sa mạc hoang vu bao bọc lấy nó, có rất nhiều thực vật khô héo, chỉ nhìn đám cành lá úa kia thôi đã thấy lạ, toàn những giống cây chưa gặp bao giờ.

Trong cái thế giới mới chỉ lộ một góc rất nhỏ ấy chẳng có một loài sinh vật nào còn sống, cứ như cỗi chết.

Dường như đã rất lâu, nhưng thực ra cũng chỉ già nửa tuần trà trôi qua, cơn động đất ngừng rồi, thế giới kỳ lạ trên trời kia cũng đã dừng khuếch trương. Thực ra nó không dừng mà chỉ chậm hơn thôi, nhưng nếu so với tốc độ ban nãy thì đúng là như đã chững lại.

Giờ thì vẫn chưa có gì xảy ra, song mảnh thế giới lặng lẽ xuất hiện giữa trời cứ như một thanh đồ đao lúc nào cũng lập lòe bén ngót treo ngay trên đầu mọi người, khiến họ thấp thỏm.

Là chủ ở đây, Văn Nhân Quân nghiêm nghị phân công giải quyết hậu quả, đường lối yêu đương hơi sai nhưng đường lối làm việc của hắn lại khá ổn, dù gì cũng đã cầm chắc chức thiếu sơn chủ bao nhiêu năm, lúc này đây, hắn bình tĩnh minh mẫn hơn khối người. Hắn đã dứt khỏi cơn hoảng hốt từ sớm, ban một loạt các mệnh lệnh, giây lát sau, mấy mươi đệ tử chờ lệnh đã hóa thành vệt sáng bay đi khắp nơi.

Sơn phái Xuất Trần thiệt hại nặng nề, không chỉ Vô Định sơn mà các dãy khác cũng thế, phải trao đổi thông tin với mọi người, phải sắp xếp nhân lực cứu trợ người bị nạn, phải xây lại các công trình hỏng hóc, phải bàn bạc xin phép mời lão tổ đã bế quan tu luyện ra, nhiều việc phải làm đến nỗi Văn Nhân Quân chẳng rảnh mà lo cho tâm trạng của vợ mới cưới.

Vệ Duyệt Tâm vừa nãy còn rất mừng vui ngượng ngùng vì rốt đã lấy được người thương, giờ thì tái mét mặt, mấy bận lão đảo chực ngã, đang được thị nữ dìu và đứng chờ người ở đấy.

Giang Trừng vô tình trông thấy, lại hơi thông cảm với nàng ta, ngày cưới gặp thiên tai, thảm thật. Nhưng thiên tai là chuyện bất khả kháng chẳng trách được ai, chỉ có thể than rằng mình xui thôi, chắc nàng ta cũng bứt rứt khó chịu lắm.

“Sư phụ, xuống đi thôi.” Phong Hữu Chỉ vỗ vỗ Giang Trừng.

Giang Trường đôi ra xa, chợt bảo: “Ta đưa con xuống trước, con về ở yên chỗ mình hôm qua, đừng chạy lung tung.”

Phong Hữu Chỉ không có tí chút tu vi nào nghe thế, dễ dàng đoán được suy nghĩ của Giang Trường, liền nghiêm hỏi: “Sư phụ muốn ra ngoài xem xét tình hình?”

“Ừ, trận động đất này ắt còn xảy ra ở nhiều nơi, ở đây phần lớn là tu sĩ nên không đến nỗi nào, nhưng những khu vực người phàm tập trung sinh sống ngoài kia, e rằng... khá nhiều người chết và bị thương.” Giọng Giang Trường hơi nặng, dầu rõ rằng mình chưa bao giờ là kiểu người dạt dào tình thương, nhưng khi gặp thiên tai, cô vẫn phải đau lòng thay cho những sinh linh yếu ớt kia, muốn dành hết sức để giúp một phần nào. Có lẽ là vì quen với quá nhiều người lương thiện, cô đã vô thức mềm lòng hơn nhiều.

Phong Hữu Chỉ biết mình chẳng giúp được gì bèn ngoan ngoãn quay về, còn Giang Trường, cô ngự kiếm bay ra khỏi sơn phái. Khá đông tu sĩ có cùng suy nghĩ với cô, một khi có kẻ dẫn đầu thì không ít người tự động tổ đội đi chung.

Ở thế giới này, đa số những tu sĩ mà Giang Trường đã gặp đều chính trực ngay thẳng, hiếm thấy đấu đá tranh giành nhau, rất nhiều người, đặc biệt là các tu sĩ danh môn chính phái còn chẳng tiếc ban phát thiện chí của mình, trên đường từ Dung Trần đến Xuất Trần, cô gặp không ít tu sĩ cũng lặng lẽ giúp nạn dân như cô.

Càng có tài thì vai càng trĩu, khá nhiều tu sĩ thấu tỏ điều này, vì thế, Giang Trường rất thích giao du với họ.

Thị phường bên ngoài Xuất Trần sạt một vùng lớn, đã có đệ tử của sơn phái đứng ra giữ trật tự, cũng có tu sĩ tự động tìm kiếm những tu sĩ cấp thấp sơ ý bị vùi dưới đất.

Giang Trường liếc qua, ngự kiếm bay đến nơi xa hơn.

Đây là địa ngục thảm thiết, rên rỉ đau đớn rền vang, nổi tang thương và kinh hoàng ngập tràn trong tiếng thét. Giang Trùng nhớ lại lúc mình đi ngang, đây vẫn còn là một tòa thành khá sầm uất của người phàm, là một trong số hiếm các nơi không bị hủy hoại bởi tai kiếp, nhưng giờ, nó vẫn không thể tránh khỏi kết cục chung.

Có tu sĩ đáp xuống giúp đỡ, Giang Trùng lại tiếp tục tiến tới. Băng qua từng tòa thành một, cuối cùng chỉ còn mỗi Giang Trùng là vẫn lao đi, đến tận khi Phạn âm như đến từ thiên đường vang vọng bên tai, cô ngón ngang ngừng phắt kiếm, tỉnh táo lại.

Ngự kiếm giữa trời, Giang Trùng thấy một cột sáng ấm áp như xông đến tận tầng không trong ngôi thành xa kia, tiếng Phạn du dương liên tục khuếch đại cột sáng, cuối cùng quầng sáng bao phủ tứ bề, lan đến từng góc khóc lóc khổ đau. Âm thanh xa xăm nhưng lại như kề cận bên tai.

Dù ở xa đến thế, dù bao nhiêu âm thanh hòa vào nhau như vậy, kỳ lạ thay, Giang Trùng vẫn có thể nhận ra giọng của Thanh Đăng đại sư. Bình thản, từ bi khôn cùng.

Giang Trùng đón lấy hạt sáng bành bồng trước mắt, đầu ngón tay ấm áp dịu dàng, ngay sau đó, bóng ma áp lực phát sinh từ sự đồng cảm với đi nhiều.

Mong mỗi một linh hồn đang vật vã giữa cõi đời này có thể thanh thản rời đi, nguyện người ở lại không lụy tàn hy vọng, luôn nhớ về người đã khuất, an lành sống tiếp. Những hòa thượng này, đúng là... khiến người ta cảm thương.

Giang Trùng cười, xoay đầu bay đến một tòa thành khác gần đây. Mỗi người đều mang trọng trách riêng mình.

Tần tảo ba ngày bên ngoài, cuối cùng, Giang Trùng đã bị hàn ngọc tử yên bài giặt bên eo bất thành linh lóa sáng kéo về sơn phái Xuất Trần. Hàn

ngọc tử yên bài là lệnh bài của đệ tử dãy Bạch Linh, nó phát sáng có nghĩa là người đứng đầu, sư phụ Bạch Nhiễm Đông nhà cô đang triệu tập đệ tử.

Xem ra, đúng như đồ đệ bảo, sư phụ cô vẫn sẽ đến Xuất Trần, nhưng không phải để quậy mà là tiếp viện. Dù gì Xuất Trần và Dung Trần khăng khít với nhau như chị em bạn dì đã lâu, giờ Xuất Trần gặp hạn lớn, Dung Trần ắt chẳng thể nào để mặc.

Giang Trừng đoán rằng Dung Trần sẽ cử người đến, chỉ không ngờ đây là sư phụ mình.

Về đến núi Vô Định, Giang Trừng quả đã trông thấy nàng sư phụ cứ hễ ra ngoài là phong bạt lông lấy nhà mình. Nhưng giờ phút này, nàng chẳng có tự giác của người làm chủ một dãy hệ, nghịch ngợm kéo băng gạc quần trên tay đồ đệ cô, còn Phong Hữu Chỉ thì liên tục thụt lùi, yếu đuối nhẩn nhẩn biết bao. Giả vờ cả đấy.

Giang Trừng: “Sư phụ, đừng mới tới đã ăn hiếp đồ đệ con chứ.”

Bạch Nhiễm Đông rút tay về nhìn sang Giang Trừng, quan sát cả người cô một lượt, thấy không gây cánh cụt chân mới cười hô hô: “Ai mà ngờ thế hệ này, Trừng Trừng lại là đệ tử đầu tiên nhận đồ đệ chứ.”

“Nhưng Trừng Trừng à, tu vi của con thấp như vậy, nhận đồ đệ không ngượng hả?”

Giang Trừng điềm nhiên cười: “Không ạ.”

“Con chọn đồ đệ kém hơn sư phụ nhiều.” Bạch Nhiễm Đông chê.

Giang Trừng hòa theo, vô cùng đồng ý: “Đương nhiên, kiếm được một đồ đệ tốt như con mà dễ à?”

Bạch Nhiễm Đông nhướn mày, “Xa cách vài ngày, rửa mắt nhìn lại, Trường Trường lẻo mép hơn nhiều rồi.”

Giang Trường thật thà đáp: “Võ tay đã chẳng thắng, không thể thua cả võ mồm được.”

Bạch Nhiễm Đông vui vẻ bảo: “Xem ra các sư tổ ở hắc thất dạy con thành tài rồi nhỉ ~”

Giang Trường không cười nữa, lùi sau một bước, nghiêm ngắc hành lễ: “Bái kiến sư phụ, nay đệ tử Giang Trường nhận Phong Hữu Chỉ làm đại đồ đệ dưới trưởng, Người cho phép Phong Hữu Chỉ gia nhập dãy Bạch Linh ta chẳng?”

“Chuyện cũng đã rồi, giờ còn dám chường mặt ra hỏi ta?” Bạch Nhiễm Đông tắc lưỡi, rút sợi chỉ mảnh màu trắng đạo trước đã dùng để kiểm tra tư chất Giang Trường ra, nhanh nhẹn buộc cổ tay Phong Hữu Chỉ, “Ta phải xem tư chất cái đã, đồ đệ không thể nào quá kém được...”

Chưa dứt lời, nàng đã ngó sang Giang Trường tỉnh bơ bên cạnh, kinh ngạc, “Con có biết đồ đệ nhà mình có tư chất kém đến nỗi ngàn năm hiếm thấy không? Nói thẳng ra là hoàn toàn không tu luyện được, con nhận gã làm đồ đệ chi vậy? Tiêu chuẩn ‘độc lạ’ quá nhấy?”

Giang Trường đáp: “Nhưng sư phụ ới, đồ đệ nhà con biết kiếm linh thạch, cước mười thắng chín.”

Bạch Nhiễm Đông cất chỉ trắng đi, xoay sang đưa hàn ngọc tử yên bài cho Phong Hữu Chỉ, hiền lành vỗ vai gã, “Sau này con chính là đồ đệ của dãy Bạch Linh mình rồi, đừng e dè quá, sư bá sư tổ toàn người tốt bụng thôi, có vấn đề gì cứ nói sư phụ con, bị ai bắt nạt mà sư phụ con không địch lại được thì cứ tìm các sư bá, đứa nào cũng trâu bò cả.”

Giang Trùng: Chẳng những trở mặt nhanh mà còn ưa đi đồ đệ như ngày nào.

Bạch Nhiễm Đông: “Thực ra thì người đứng đầu dãy hệ chẳng can gì đến chuyện nhận đồ đệ đâu, chỉ cần không phải ma là được, vừa này sư phụ đùa con thôi hà.”

Giang Trùng: “Vâng.”

Bạch Nhiễm Đông: “Nhưng dãy Bạch Linh chúng ta, đệ tử đầu tiên ai này thu nhận đều không bình thường cả, coi như con đã kế thừa truyền thống thành công rồi đó.”

Giang Trùng: “Vâng.”

Bạch Nhiễm Đông phong bạt xong, rốt cũng đã dẫn vào mục đích chính: “Chùng nào Phong Phong mới đưa ta đi coi màn cược mười thắng chín của nó đây?”

Giang Trùng nhìn ngang ngó dọc, không thấy đại sư huynh – người có thể ngăn sư phụ lại, mới hỏi: “Sư phụ, sư huynh đâu ạ? Anh ấy không đến?”

“À, này Văn Nhân Quân tới, Linh Linh đã đi hàn huyên với hần rồi, chắc chưa xong.” Bạch Nhiễm Đông cười ranh ma, thối thối móng tay đỏ tươi của mình.

Giang Trùng âm thầm mặc niệm cho thiếu sơn chủ Văn Nhân Quân, sư huynh ác độc nhà mình chắc hèm đến nỗi giết luôn người ta đâu ha?

“Trùng Trùng đừng chuyển đề tài, tối nay mình dắt Phong Phong tới sòng bạc để sư phụ coi thử nhé!” Bạch Nhiễm Đông bưng bưng hào hứng.

“Sư phụ, rốt cuộc thì Người tới đây làm gì vậy?” Giang Trùng trợn mắt liếc đồ đệ Ảnh đế cúi đầu lặng lẽ giả vờ yếu đuối bên cạnh, bất lực hỏi.

Bạch Nhiễm Đông chìa tay, “Chủ yếu là để cười nhạo tên Văn Nhân Quân thánh nhọ kia, rồi tiện thể thực thi nhiệm vụ mà môn phái đưa ra, giúp đỡ xây dựng lại Xuất Trần sơn phái.”

Sư phụ tùy hứng nhà cô rõ đã đảo chính hoán phụ, lần đầu tiên cô gặp một người mặt dày tới mức đường hoàng thế này. Giang Trùng không đỡ nổi sư phụ, đành đồng ý.

“Sư phụ, Người có biết kia là gì không?” Giang Trùng chỉ mảng thế giới vẫn luôn treo trên đầu kia.

Bạch Nhiễm Đông chậm rãi liếc sang, “Ai mà biết, đó không phải chuyện mà bọn tu sĩ quen như mình cần lo, Xuất Trần sơn phái là nơi đầu tiên xảy ra hiện tượng này, sự việc nghiêm trọng như vậy, chắc lão tổ của các môn phái lớn sẽ xuất quan tới đây mở Hội nghị Thiên Cơ ngay ấy mà.”

Giang Trùng biết Hội nghị Thiên Cơ là gì, hể côi tu chân xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng, đại biểu các môn phái lớn sẽ họp lại bàn bạc với nhau, tìm cách giải quyết. Cả côi tu chân, người có tư cách tham gia Hội nghị này không quá một trăm và chí ít cũng phải là nhân vật tầm cỡ sư tổ, căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của vấn đề, có khi đến cả các đại năng tị thế tu luyện đã lâu cũng sẽ xuất hiện, là Hội nghị cao cấp nhất của côi tu chân.

Chỉ riêng việc phải mở hội nghị Thiên Cơ thôi đã rõ chuyện lần này không nhỏ, Giang Trùng bất giác cau mày.

Ấn đường chợt mát lạnh, nếp nhăn giữa mày bị ai đó chọc vào, Giang Trùng ngẩng đầu nhìn sư phụ tươi cười thu tay lại.

Bạch Nhiễm Đông như chẳng hề quan tâm đến nguy hiểm kề cạnh, cười bảo: “Tới đây mình chờ kết quả là được, quan tâm chi nhiều, để ý quá

coi chừng sa đoạ. Con mới tý tuổi đầu, lông tóc chưa mọc hết đã học đòi âu sầu, mà kể cả có gì đó xảy ra thật thì sư phụ cũng sẽ chặn trước người dám nhóc tui con, lo gì.”

Lần đầu tiên Giang Trùng cảm thấy an toàn vì mình có sư phụ, nhưng nói thì nói vậy, tới đó nàng thực sự sẽ bỏ thói đày đoạ dìm hàng đồ đệ ư? Giang Trùng không tin.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kẻ Đáng Sợ

"Mấy năm nay em sống thế nào? Có vẻ ổn lắm nhỉ." Văn Nhân Quân dịu dàng hỏi, một bên má bầm tím vẫn chẳng thể lẫn át nổi khí chất của hắn.

Bạch Nhiễm Đông ngồi đối diện hắn, mệt mỏi ngáp dài, qua quýt đáp: "Ổn lắm, ổn hơn huynh, ít ra cũng đã lên chức chương sơn, không như huynh, lăn lộn bấy lâu vẫn chỉ là thiếu sơn chủ."

Văn Nhân Quân lờ đi lời giễu của nàng, mỉm cười khe khẽ, đôi mắt chất chứa nhung nhớ đắm say khóa chặt vào dáng hình ấy, không rời một phút giây. Bạch Nhiễm Đông trước mặt đây từ lâu đã không còn là tiểu muội muội trong hờn ức của hắn, mà ngày càng ưu tú đậm thắm hơn. Nàng là thế, chưa bao giờ gục ngã bởi bất cứ thứ gì, chỉ có ngoại hình là thay đổi, không còn non nớt ngây ngô mà như một đóa hoa đương độ khoe sắc, kiêu diễm khôn nguôi. Nhưng tính cách vẫn mãi như trước kia, kiêu hãnh và tự tin.

Vẫn thu hút lấy hắn tựa thuở nào.

Bạch Nhiễm Đông như không biết hắn đang ngắm mình, thông thả đường hoàng nhấp trà, sau đó nhúu mày chê bôi, gạt chén trà sang bên.

"Nhiễm... Bạch sơn chủ, trà này không vừa miệng em à? Ta nhớ em trước đây rất thích vị này." Văn Nhân Quân vừa dứt lời đã thấy một thiếu niên tầm mười hai mười ba tuổi khoác áo ngoài của Bạch Nhiễm Đông, buông lơ mái tóc đen dài bước ra từ phòng nàng. Read more...

Đường mi nét mày tuyệt sắc của thiếu niên đánh mạnh vào lòng người, khoác thêm áo ngoài lông lầy của Bạch Nhiễm Đông lại tôn lên nét tuấn tú, gương mặt hòa cùng khí chất lạnh nhạt ai nấy đắm say, nhưng ánh mắt ấy lại khiến đáy lòng lạnh lẽo.

Văn Nhân Quân biết thiếu niên này tên Bạch Linh, là đại đồ đệ mà Bạch Nhiễm Đông yêu thương nhất, lại còn là yêu tu, năm xưa Bạch Nhiễm Đông vì nhận cậu làm đồ đệ mà đã âm ỉ một trận ở sơn phái Dung Trần, có lẽ cả cội tu chân đều biết. Văn Nhân Quân nắm rõ chuyện về Bạch Nhiễm Đông hơn người khác, ví như hẳn biết, cặp sư đồ này thân mật quá mức bình thường.

Nghĩ đến đây, trong một tích tắc nào đó, đôi mắt dịu dàng của Văn Nhân Quân nặng nề sa sầm hẳn. Trước đó hẳn chỉ mới nghe đến cái tên Bạch Linh, hôm qua là lần đầu tiên gặp mặt, vậy mà đã trông thấy sát ý và một chút... ghen tỵ hiển hiện nơi đáy mắt cậu ta. Nhận ra điều này, Văn Nhân Quân thầm lấy làm vui vẻ.

Nhưng liền sau đó hẳn lại không vui nổi nữa. Vì Bạch Linh áo quần xốc xếch đi tới, duỗi tay khoác lấy cổ Bạch Nhiễm Đông từ phía sau, dụi đầu vào hõm cổ hít một hơi dài rồi hôn lên má nàng, chất giọng khàn kè cận vành tai, như thể chốn không người, "Sư phụ dậy sớm thế này, Người không ở bên, đồ nhi không ngủ được."

Nhìn vẻ mặt bình thản quen thuộc của Bạch Nhiễm Đông là biết họ thường thân mật như vậy, Bạch Nhiễm Đông cũng dung túng cậu đồ đệ này như tin đồn, nàng cứng nựng ve vuốt mái tóc dài của thiếu niên, về xa cách và thờ ơ khi đối mặt với Văn Nhân Quân biến thành yêu thương vô vàn, "Linh Linh chưa dậy giấc, lát nữa sư phụ sẽ lại về ngủ cùng con nhé."

Văn Nhân Quân trông thấy thiếu niên với đôi mắt đỏ thẫm u tối, mi mày lạnh nhạt vui đùa nơi hõm cổ Bạch Nhiễm Đông, vân vê từng ngón tay dài trắng nõn của nàng, nhìn hẳn bằng ánh mắt giễu nhại đầy ác ý. Văn

Nhân Quân thản nhiên nhìn cặp sư đồ đối diện, vẻ mặt không đổi nhưng đáy mắt lại sâu hơn nhiều.

Lúc đưa đồ đệ đến gặp sư phụ, Giang Trùng đã được chiêm ngưỡng bãi chiến trường đầm máu giữa ba người như vậy đấy. Chỗ đứng của cô vừa khéo lại nhìn thấy nụ cười dành cho Văn Nhân Quân của anh cả hung tợn trước giờ vẫn luôn vô cảm nhà mình, người mặt đơ mà nở nụ cười, lại còn là nụ cười dày đặc ác ý kiểu "tao giết mày nè" là một cảnh quá ư rùng động, ai thấy cũng phải nổi da gà.

Giang Trùng phút chốc muốn xoay người rời bước, chờ anh cả bình tĩnh xú rồi quay lại. Nhưng tiếc thay sư phụ nhà cô lại trông thấy cô rồi, nàng ta tức thì hai mắt lấp lánh, cao giọng gọi: "Phong Phong, tới đây với sư tổ nào, hôm nay sư tổ dắt con ra sông bạc to chơi thử nhé!"

Phong Hữu Chỉ - Ảnh đế băng gạc ăn ngày càng nhiều vẫn không béo phì đứng sau lưng Giang Trùng cười kín kẽ, vờ ngưỡng ngùng chào hai người: "Sư tổ, đại sư bá."

Giang Trùng không nhìn đồ đệ nhà mình, mắt trông mũi mũi ngó tim, ai trong đây cũng già gấp mấy lần cô, để tránh trường hợp bị lôi vào cảnh kỳ cục khó xử thì thôi câm mồm là chuẩn.

"Bạch Nhiễm Đông!" Lại một giọng nữ ngập tràn giận dữ vang lên, một người phăm phăm xông vào tiểu viện, ngoài Vệ Duyệt Tâm - vợ mới cưới của Văn Nhân Quân thì còn ai trồng khoai đất này.

Kể ra thì cái cô Vệ Duyệt Tâm này cũng đen đủi đường, ngày cưới thì thiên tai, lúc vốn phải động phòng thì chồng lại bươn chải giải quyết hậu quả, ba ngày nay chẳng thấy tăm hơi đâu, nếu chỉ thế thôi thì không sao, dầu gì cũng là chính sự, nàng nhịn bao nhiêu năm như thế cũng chẳng tiếc đợi thêm vài hôm, nhưng ai ngờ ngay lúc này đây Bạch Nhiễm Đông lại xuất hiện.

Bạch Nhiễm Đông vừa tới, Văn Nhân Quân đã lập tức buông hết mọi việc đến thăm ả, cứ như muốn nói thẳng với nàng rằng, trước đó hắn bận đến nỗi không có thời gian gặp chỉ là do hắn không quan tâm đến nàng. Vệ Duyệt Tâm cảm thấy mình như bị tát một cú thật mạnh, vừa thảm hại vừa đau khổ.

Nàng biết năm xưa mình làm thế là không đúng, Văn Nhân Quân và Bạch Nhiễm Đông có hôn ước, nhưng nàng thích Văn Nhân Quân, thế mới nhân lúc Vô Định sơn tổn thương nặng nề bảo cha ép họ bỏ hôn ước với dây Bạch Linh để đính hôn với mình, còn cố ý hôn Văn Nhân Quân lúc Bạch Nhiễm Đông đến tìm hắn. Nàng chia rẽ hai người nhưng không hối hận, nàng nghĩ chỉ cần mình đối tốt với Văn Nhân Quân, một thời gian sau hắn sẽ quên Bạch Nhiễm Đông, nhìn nhận ưu điểm của nàng.

Nhưng đã bao nhiêu năm như thế, Văn Nhân Quân vẫn chỉ mãi dõi theo Bạch Nhiễm Đông! Dầu Bạch Nhiễm Đông không màng đến, hắn vẫn chưa từng quên ả! Dựa vào cái gì chứ? Rõ ràng bấy nhiêu năm, người luôn kề cận Văn Nhân Quân là nàng cơ mà! Văn Nhân Quân vẫn luôn đối tốt với nàng, ai nấy đều cho rằng vị hôn phu này thật lòng yêu thương nàng, nhưng Vệ Duyệt Tâm biết không phải thế, nàng từng thấy ánh mắt dành cho Bạch Nhiễm Đông của Văn Nhân Quân, hắn chưa từng nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy.

Bao nhiêu năm qua, Vệ Duyệt Tâm vẫn luôn chờ Văn Nhân Quân từ bỏ, cuối cùng đã chờ được đến ngày hắn đồng ý thành hôn với mình, nàng tưởng rằng mình đã thành công, nhưng giờ đây, nàng mới đau khổ nhận ra bản thân chỉ đang lừa mình dối người. Khoảnh khắc đấy, nỗi giận dữ, bất cam và ghen ghét trong lòng bùng nổ ngay khi nghe tin chồng mình đến thăm Bạch Nhiễm Đông.

"Bạch Nhiễm Đông! Sao mi lại đến đây! Sao mi lại đến phá tan mọi thứ của ta thế này! Sao mi không chết quách đi!" Vệ Duyệt Tâm quát dài,

vứt cả hình tượng. Bạch Nhiễm Đông chưa làm gì, Bạch Linh đã mặt lạnh phi sang một sợi lông vũ đen.

Bạch Nhiễm Đông thở dài bắt lấy nó, tiện tay cài lên tóc Bạch Linh, "Đừng nghịch."

Rồi nàng xoay sang Văn Nhân Quân, "Phu nhân nhà huynh có về đã mệt lắm rồi, huynh đưa nàng ấy về nghỉ ngơi đi nhé."

Văn Nhân Quân đứng dậy, trông thì như dìu Vệ Duyệt Tâm chứ thực ra đang ngăn hành động công kích Bạch Nhiễm Đông của nàng ta lại. "Nàng mệt rồi, đầu óc cũng mơ màng cả, về nghỉ cho khỏe nào, đừng gây chuyện nữa." Giọng hắn vẫn dịu dàng như trước, vừa chạm vào đôi mắt đỏ ngầu của nàng ta, Vệ Duyệt Tâm đã mềm nhũn ngã vào lòng hắn.

"Hôm nay đúng là thất lễ, ta xin cáo từ, Nhiễm... Bạch sơn chủ, mong em nán lại ít lâu, dịp tới mình lại ôn chuyện sau."

Trong lúc được Văn Nhân Quân bế đưa về, Vệ Duyệt Tâm đã tỉnh, nàng ta run bần bật bấu lấy chéo áo của hắn, Văn Nhân Quân nhận ra bèn dừng lại, đưa tay nâng mặt, nhìn thẳng vào mắt nàng, cười bảo: "Giờ thì biết sợ rồi? Duyệt Tâm, nàng hắn đã biết ta không thích ai hư hỏng trái lời, bao nhiêu năm nay chẳng đã rất ngoan rồi, sao lại?"

Thấy thái độ này của Văn Nhân Quân, vẻ sợ hãi đọng đầy đáy mắt Vệ Duyệt Tâm, nhưng nổi si mê vẫn lấn át tất cả, lệ tuôn đầm má, nàng ta khóc lóc khẩn cầu: "Tại sao chàng vẫn không đếm xỉa đến thiếp cơ chứ."

Văn Nhân Quân đặt nàng xuống, miết má nàng đầy dịu dàng yêu thương, thay nàng lau đi vệt nước mắt, sẽ giọng, "Duyệt Tâm, ngoan ngoan quay về, đừng để ta phát hiện nàng lại đến gặp Nhiễm Nhiễm, biết chưa? Bằng không ta sẽ nổi giận, nàng đâu muốn thấy ta nổi giận, nhỉ."

Như nhớ đến chuyện gì đó, Vệ Duyệt Tâm run bần bật, xám ngoét mặt mày, nước mắt lại giàn giụa hơn.

Khách không mời đã về, hai cặp sư đồ trong viện hòa thuận vô cùng, cặp thì nghĩa cô trò trong sáng, cặp thì tình sư đồ "trong tối". Giang Trường sắp hết chịu nổi sư phụ và sư huynh rồi, này, túm túm áo lại được không? Máy chuyện này về phòng hăng làm, được không?

May mà những hành động chẳng lời nào miêu tả nổi không tiếp diễn nữa, sư phụ kéo bàn tay lộn xộn của sư huynh ra, nai nịt gọn gàng, mặt mày tỉnh bơ bảo cô trò Giang Trường ngồi đối diện: "Ban nãy nói tới đâu rồi nhỉ? À, Phong Phong, tới sòng bạc với sư tổ và đại sư bá đi, muốn thắng bao nhiêu cũng được, sư tổ bảo kê con! Còn Trường Trường, con lo mà lịch luyện tiếp đi, sư phụ sẽ chăm sóc đồ đệ nhà con thật tốt."

Giang-Trường-bị-bỏ-rơi ngó sư phụ và sư huynh thay quần áo đổi ngoại hình, lại còn nén tu vi xuống cảnh giới thấp hơn, dẫu Phong Hữu Chỉ cũng đã thay đồ ra ngoài, vừa nhìn đã biết việc họ sắp làm chẳng lương thiện gì.

Giang Trường so vai, cũng cầm kiếm gỗ rời đi. Sư phụ đưa đến khá nhiều đệ tử dây Bạch Linh vì cho rằng đây là lúc thích hợp để huấn luyện đệ tử, do đó, Giang Trường bèn dắt một đội ra ngoài giúp đỡ các tòa thành bị thiệt hại nặng.

"Giang sư thúc, thú khứu thử phát hiện ở đây có hơi thở của người sống!"

"Tốt, mọi người khoan vùng lại nào."

"Giang sư thúc, đã tìm được vài người còn sống bên kia."

"Mảnh đất trống phía tây thành đã đầy người rồi, bắc thêm vài cái lán nữa đi. Đệ tử đi mua lương về chưa? Mấy đứa đi xem thử." Giang Trường nghiêm mặt, hạ lệnh đâu ra đấy.

Làm được một lúc, Giang Trùng leo lên một đồng đồ nát cao, nhìn ra những dãy nhà hoang tàn xung quanh, ngửi mùi máu nhạt lẩn trong không khí, mặt mày kiên nghị. Cô ôm kiếm đứng đấy một lúc, nhận ra Phạn âm thường vẫn vang vọng vào giờ này lại không cất lên nữa.

Chắc bọn đại sư đã sang nơi khác rồi? Cũng chẳng phải ở đây mới bị thiên tai, nghe nói mấy ngày nay, lác đác vài nơi liên tục xuất hiện tình trạng này.

Gió chiều đưa tiếng khóc than đến, Giang Trùng đạp kiếm bay về hướng mặt trời lặn, cuối cùng dừng lại trên một tòa tháp cao. Sau cơn động đất, tòa tháp này đã nứt rạn nhưng vẫn vững vàng một cách kỳ lạ, Giang Trùng ôm kiếm ngồi ngay rìa tháp, ngơ ngẩn dõi về thế giới mờ ảo trên bầu trời sơn phái Xuất Trần phía xa.

Xa xăm nhìn lại, mặt trời vẫn chưa xuống núi, ánh nắng ấm áp phủ lên người cô, áo quần lộng gió, tóc dài tung bay. Cô lẻ loi ngồi đấy, tuy không rõ biểu cảm nhưng dáng hình lại khiến người ta cảm thấy cô độc, dường như ở đây vẫn chẳng thuộc về nơi này.

"Thiếu cảnh giác thế này, đúng là phụ công dạy dỗ của các sư tổ mà." Giọng nói quen thuộc một cách lạ kỳ vang ngay bên tai Giang Trùng, cô bừng tỉnh lại, song chưa kịp phản ứng đã bị người đến sát sau lưng từ bao giờ kia đẩy xuống tháp.

Giang Trùng xoay người trên không, mũi chân nhấn lấy hiên nhà, mượn lực bay lên. Nhưng lực hút như bàn tay khổng lồ chẳng rõ xuất hiện từ đâu đã kéo cô vào một không gian kỳ lạ.

Giang Trùng choáng váng đứng dậy, cảnh giác siết chặt thanh kiếm gỗ trong tay, ngẩng đầu quan sát tứ phía, cô lập tức nhìn thấy hai chữ Thiên Cơ to được viết theo lối cổ đang trôi lơ lửng gần đấy.

Giang Trùng nhớ ngay tới Hội nghị Thiên Cơ được tổ chức để lão tổ đại năng các cấp họp bàn giải quyết đại sự mà sư phụ nhắc đến hôm qua. Nói mới nhớ, giọng điệu của người đẩy cô xuống tháp y hệt cái lão sư tổ gọi đòn, suốt ngày léo nhéo bên tai cô ở hắc thất đạo trước.

Cô đã bảo mà, sơn phái Dung Trần cơ man là người chỉ biết ăn no rửng mỡ thôi! Lão sư tổ ấy kéo một con tép như cô vào đây làm gì! Giang Trùng hơi hơi muốn bùng nổ.

"Ồ? Ai lại cho lỗi con tu vi thấp thế này vào đây nhỉ?" Một giọng nam uy nghiêm với áp lực khủng khiếp vồ lấy Giang Trùng.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đại Hội Thiên Cơ

CÁCH DÙNG CHUẨN CỦA ĐÀI SEN.

Chủ nhân giọng nói không định giết Giang Trùng, vì thế cô chỉ bị luồng áp lực khủng khiếp ấy ép quỳ một gối xuống đất, đấy là cô đã ra sức kháng lại rồi. -- Giang Trùng cố chống kiếm gỗ, thế mới không bị đè bẹp dí dưới đất.

"Ồ? Còn là một oắt con bướng bỉnh nữa cơ."

Giang Trùng thoát cái đã cảm nhận được áp lực trên người mình tăng dữ dội hơn, thanh kiếm trong tay hóa vàng, răn rỏi chống trên nền đất, lưng cô như bị một đôi tay khổng lồ vô hình dí mạnh xuống. Tay nổi đầy gân xanh, răng nghiến kèn kẹt, vừa thăm chửi thề vừa vận công hồng kháng lại luồng áp lực này.

Chính lúc cho rằng mình không cự nổi nữa, cô chợt thấy người nhẹ bẫng, một giọng nam lạ khác vang lên, rằng: "Sư Tiểu lão tổ sao lại ở đây bắt nạt một đứa bé thế này."

Giọng nam hồn hậu đã đè Giang Trùng hừ một tiếng, "Tổng Dục lão tổ vẫn thích xen vào chuyện người khác như xưa! Ta chỉ đang dạy cho đứa oắt dám xông vào Đại hội Thiên Cơ này một bài học nhỏ thôi."

Tổng Dục lão tổ vạch mặt lão không thương tiếc, "Chỉ e ngài đang thừa dịp trút giận đấy thôi, đứa trẻ này hình như là đệ tử của Dung Trần sơn phái, ngài vẫn luôn mâu thuẫn với Sênh Phương, trận tỷ thí gần đây lại thua

ngài ấy, thấy đệ tử trong phái ngài ấy lại kiếm chuyện gây sự, đấy không phải khí độ nên có ở lão tổ một phái."Read more...

Sư Tiểu bị thúc vào vết thương lòng, giọng lại càng khó chịu hơn: "Tổng Dục! Chưa đến phiên mi dạy dỗ ta đâu!"

Tổng Dục lão tổ chưa đáp đã nghe vài giọng nói khác vang lên, một người có vẻ như đang hào hứng vì tấn trò hề này: "Sư Tiểu sao lại giận dữ nữa thế kia."

Một giọng nữ dịu dàng lại đứng ra giảng hòa, "Tổng Dục lão tổ và Sư Tiểu lão tổ, chúng ta đến là để giải quyết vấn đề, ở đây cãi nhau vì chuyện nhỏ thế này không hay cho lắm."

Lại thêm một giọng nghe như của thiếu niên: "Ơ hay, đưa bé này vào đây bằng cách nào nhỉ? Lạ ghê, để ta xem nào, Dung Trần sơn phái hả? Chẳng nhẽ Sênh Phương lão tổ đưa vào? Nếu là người ngài ấy đưa đến, vậy thì ngài ấy đâu?"

Giang Trừng đứng giữa nền đất trống trơn, nghe tiếng nói vọng lại từ bốn phương tám hướng lại không thấy ai, cũng không thể dựa vào giọng nói để đoán ra họ đang ở đâu. Cảm nhận được ánh mắt dò xét từ khắp nơi đổ về và cơn đau sau lưng, cô nghiêng răng mắng thầm một tiếng, mặt mày lại vẫn bình tĩnh, chờ các lão tổ tạm ngừng mới thưa: "Giang Trừng là đệ tử của Dung Trần sơn phái, vô ý vào nhầm nơi đây, chẳng hay các vị tiền bối có thể chỉ cách ra cho đệ tử không?"

Còn không mau thoát ra ngoài thì đổ ai biết được mình sẽ lại dính vào tấn rắc rối gì!

"Hừ, vào nhầm? Ta thấy mi hẳn là gian tế ma đạo, đến đây hòng dò thám tin tức, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua!" Ất là lời của Sư Tiểu lão tổ - người có tư thù với lão tổ sơn phái Dung Trần, rất một điệu quê quá hóa giận, không muốn bỏ qua cho Giang Trừng.

Luồng áp lực của Sư Tiểu lão tổ lại ập đến một lần nữa, Tống Dục lão tổ ban này đã cứu Giang Trùng ra tay luôn, "Sư Tiểu lão tổ đừng lớn lối quá, lạm sát người vô tội thì khác gì ma tu, ngài tu luyện đến nỗi nhập ma rồi à?"

Giang Trùng bị kẹp ở giữa rất đau khổ, tuy không còn bị kìm bởi áp lực từ một phía nhưng lại bị hai vị đại năng này xem như đấu pháp, sướng đấy nhưng ê đấy, giờ cô chẳng nhúc nhích nổi một phân.

Đang thế giằng co, giọng nữ dịu dàng ban này chợt vang lên: "Ấy? Phật quang này... Hắc Thanh Đăng lão tổ đã đến rồi."

Giang Trùng vừa nhộn nhạo đã thấy một dáng hình quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Vẫn bộ áo tăng trắng đã sờn, đôi giày tăng mòn vẹt, chuỗi hạt bồ đề, mi mày từ bi bình thản, dường như ngay khoảnh khắc trông thấy anh, Giang Trùng đã vô thức thả lỏng người.

Đối diện với ánh mắt sáng trong như thấu tỏ mọi điều kia, Giang Trùng mừng vui thấy rõ. Liên sau đó, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, lớp sương che mắt cũng như được ai đó vén ra, trông thấy mấy mươi vị đại năng với từng vẻ mặt khác nhau.

Đây là một vùng hư không, trên đầu và dưới chân là hằng hà sa số những vì sao, có khoảng trăm bụi đá quây quanh một quầng sáng trắng êm dịu. Về phần bụi đá, có cái có người, có cái không. Giang Trùng ôm kiếm gỗ được đại sư xách gậy đến một bụi trống, vừa tới nơi, dưới chân đã nở đóa sen đá trắng, đại sư ngồi xếp bằng, Giang Trùng cũng đến ngồi kế anh.

Thường thì khi gặp nguy hiểm một mình người ta sẽ cố bình tĩnh đối mặt, nếu có cha chú ở đó họ mới vô thức ỷ lại, nhưng người trước giờ chưa từng có bề trên bảo vệ như Giang Trùng tại sao lại có phản xạ kiểu nắm chéo áo của đại sư thế kia? Sau khi thoát hiểm, Giang Trùng tập trung suy nghĩ vấn đề này.

"Thanh Đăng lão tổ chẳng hồ là Thượng Vân phật tử, vẫn luôn từ bi như vậy." Một cô gái ngồi trên mây ngũ sắc cất tiếng. Giang Trùng nhận ra đấy là giọng nữ đã đứng ra can ngăn ban nãy.

Ở bực đá gần chỗ cô ta, một người đàn ông cao to đứng trên một ngọn lửa, sầm sì hỏi: "Thanh Đăng lão tổ có ý gì đây?"

Giọng này là của Sư Tiếu lão tổ từ đầu đã dẫn mặt cô, liên tội gây sự gì gì kia. Giang Trùng bĩu môi, nép vào người Thanh Đăng đại sư.

Thanh Đăng đại sư nhàn nhạt liếc Giang Trùng một cái, hỏi Sư Tiếu: "Nghĩa là?"

"Thanh Đăng lão tổ cứ thế đưa một kẻ không rõ lai lịch vào đây, không hợp quy củ, chóng nộp cho ta xử lý đi thôi!" Sư Tiếu bảo.

Thanh Đăng bất thành linh lục lợi ngược áo như đang tìm thứ gì đó, rồi như không thấy, anh lại chuyển sang sờ tay áo, sau đó thần bí rút một bọc quả hạch ra từ ống tay áo không rộng lắm kia, bảo Giang Trùng: "Thù Vọng nhờ ta mang cho cô."

Giang Trùng đơ mặt, giờ là lúc nói chuyện này hả? Đón lấy bọc, Giang Trùng kéo gút thắt, bốc một vốc hạt không rõ tên kia, bắt đầu nhai tộp tộp. Chỗ này rộng vậy, đại năng đông thế, thứ lỗi, cô phải ăn chút gì đấy cho đỡ sợ.

Cái ông Sư Tiếu kia tức nổi phọt lửa ra đằng mũi luôn rồi, cao giọng quát: "Thanh Đăng! Mi chỉ là một thằng oắt vồn vẹn hai trăm tuổi, tùy hứng làm xằng thế này, không xem ta ra gì..."

"Ngài đã hơn ngàn tuổi, thế?" Đại sư đáp.

"Đúng thế, lúc ta là lão tổ, mi vẫn chưa lọt lòng đâu, cứ..."

"Ha ha ha Sư Tiểu này, ý của Thanh Đăng lão tổ là, ngài đã già gấp mấy lần người ta nhưng tu vi lại bằng họ, có khi ít lâu nữa người ta sẽ vượt cả ngài, ngài lấy tư cách gì mà dạy dỗ họ." Tống Dục lão tổ đứng cách Sư Tiểu một bước, cười giễu chẳng nề nang.

Sư Tiểu lão tổ sầm mặt gườ tay, một ngọn lửa đỏ xoáy thẳng đến chỗ Tống Dục lão tổ. Tống Dục phóng khoáng đứng trên chuôi một thanh kiếm khổng lồ cắm nửa vào bực đá, thấy thế chẳng sợ, cứ đứng cách một bước đấu pháp luôn. Ngoài họ ra, quá nửa trên trăm bực đá đã có người ngồi, nhưng các vị lão tổ ấy chẳng hứng thú gì với màn kịch này, vài người đến liếc còn chả thèm.

Thanh Đăng đại sư cũng không định tham gia vào chuyện họ, anh bình thản ngồi đấy, chẳng rõ đã thả hồn đi đâu hay như nào.

Xơi hết một vốc hạch, Giang Trường đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chốc chốc vẫn ngó sang hai người đang đấu pháp bên kia, thấy họ chẳng có vẻ gì là muốn ngừng thì bơ luôn, xoay đầu sang ngắm Thanh Đăng đại sư bên cạnh. Vừa nhìn, Giang Trường đã phát hiện Thanh Đăng đại sư đang ăn gì đó.

Giang Trường kéo tay áo anh, khẽ hỏi: "Đại sư, anh đang ăn gì vậy?"

Thanh Đăng xòe tay ra trước mặt cô, để lộ hai hạt sen trong lòng bàn tay.

Hạt sen đâu ra thế này? Thanh Đăng đại sư giấu đồ ở đâu vậy? Có thấy anh ta lấy túi càn khôn túi giới tử gì ra đâu.

"Muốn ăn thì tự khấy." Thanh Đăng đại sư bảo.

"Tự khấy á?" Giang Trường chẳng hiểu mô tê gì.

Thanh Đăng chỗ đài sen không lõ mà họ đang ngồi lên, Giang Trường bấy mới phát hiện một cái lỗ mới khoét ở gần ngay trước mặt anh.

Ê ê, cái đài sen này không phải chỉ có công dụng làm ghế ngồi thôi hả? Lại còn mọc cả hạt sen ra cho khấy nữa là như thế!

Thực ra cái đài sen này rất to, ngoài chỗ hai người họ đang ngồi thì còn cả một mảng trống, nhìn kỹ mới thấy đầy hạt sen. Giang Trường lặng lẽ ngồi vào góc khoét hạt khiến cả đài sen an lành lỗ chỗ cả, được đâu chừng đầy một túi, cô mới quay về ngồi cạnh Thanh Đăng.

"Nào nào đại sư ời ăn thôi, đừng khách sáo." Giang Trường nhét một vốc hạt sen xanh từ túi mình cho đại sư, Thanh Đăng cứ thế lặng lẽ xơi từng hạt theo kiểu ném thẳng vào miệng, khiến Giang Trường đang chuẩn bị bóc vỏ đực cả mặt ra, hạt sen mà ăn kiểu đấy ấy hả? Sao không bóc vỏỏỏ!

Là đại sư thiếu hiểu biết hay cô nhầm, loại sen này phải ăn cả vỏ như thế mới đúng kiểu? Giang Trường ngờ ngợ thử ném cả hạt vào mồm nhai như đại sư.

Mùi xốc ngập cả khoang miệng trong tích tắc, Giang Trường thít chặt quai hàm, mặt mày cứng ngắt. Chưa từng ăn loại hạt sen nào dở như này, xoay sang nhìn đại sư, anh đang nhét tất những hạt còn lại vào túi Giang Trường, không định ăn tiếp.

Đại sư, anh cũng thấy dở đúng không? Chắc chắn rồi! Chuẩn luôn chứ lại! Giang Trường khổ sở nuốt hạt sen đắng nghét trong mồm xuống, mặt nhăn nhúm cả, sau đó chẳng còn dũng cảm đâu để xơi tiếp hạt thứ hai. Nhưng cô đã khấy bao nhiêu là hạt, không ăn thì phí đi. Giang Trường thử bóc vỏ, lạ là nó lại ngon.

Xơi được vài hạt, Giang Trường nhận ra tấm lưng vẫn đau khi nãy đã hết ê ẩm.

Ầy, bởi mới nói tính tình đại sư thật là, Giang Trùng lẳng lẳng bóc thật nhiều hạt, kéo tay đại sư sang, đặt vào. Đại sư lẳng lẽ ăn.

Chủ nhân bực đá bên cạnh Thanh Đăng đại sư là một thiếu niên mặt mày non choẹt, nãy giờ cứ ngó sang Thanh Đăng và Giang Trùng luôn, thấy màn này mới cười khì hỏi: "Dường như Thanh Đăng lão tổ thương đứa bé này lắm, chẳng có nhẽ nó lại là con của ngài?"

"Ầy, Thanh Đăng lão tổ kín miệng chả chịu đáp câu nào, thôi bé con trả lời cũng được, cháu có phải là con riêng của Thanh Đăng lão tổ không?"

Thanh Đăng đại sư nghe đến đấy, rốt cũng xoay sang liếc cậu mặt sữa một cái, nhắc tay phất qua, một tấm chắn vàng lóe lên, sau đó Giang Trùng không còn nghe thấy giọng cậu mặt sữa nữa, chỉ thấy cậu ta mấp máy môi ra chiều bực bội, rồi lại nghiêng đầu nhìn cô mãi, như thể rất tò mò.

Sư Tiểu lão tổ và Tống Dục lão tổ bên kia cũng đã ngời tay, là bởi chủ nhân của bực đá giữa họ đã thông dong đi vào, đấy là một người đàn ông với cây quạt vàng đen che già nửa gương mặt, mặc một bộ đồ ái ái, giọng điệu gợi đòn quen thuộc.

Đích thị là cái lão cứ luôn giễu nhại châm biếm, lại luôn cười trên nỗi đau người khác cô gặp trong hắc thất năm ấy, cũng là đầu sở ban nãy đấy cô xuống tháp, khiến cô vào nhằm Đại hội Thiên Cơ này đây. Nghe Tống Dục lão tổ thân thiết gọi lão là Sênh Phương, Giang Trùng ê răng, dứt khoát kéo áo đại sư lên che mặt mình, không nhìn đỡ bần.

Sao sư môn cô cứ phải nhào nặn ra mấy cái kiểu ưa họa hại đệ tử thế này?

"Ầy, Sênh Phương, chẳng biết sao một đệ tử của của Dung Trần sơn phái nhà huynh lại vào được đây, ế, đang ngồi với Thanh Đăng lão tổ cơ à? Ủa, đứa bé này trông có vẻ thân với Thanh Đăng lão tổ quá nhỉ?"

Đôi môi sau cánh quạt của Bạch Sênh Phương nhếch lên ra chiều thú vị, đưa mắt nhìn sang, đáp bạn thân: "Ha ~ Ai mà biết tại sao nhóc con ấy vào được đây ~"

Sư Tiểu lão tổ vừa đấu pháp với Tổng Dục, vẫn còn đang sững xía mặt mày: "Đại hội sắp bắt đầu rồi, còn không vớt cái ngữ tôm tép nhà mi ra ngoài?"

"Giờ con bé đâu ra nổi, phải chờ hết Đại hội mới được ~" Bạch Sênh Phương hớn hử bảo.

"Vậy chẳng nhẽ lại để nó dự luôn Đại hội Thiên Cơ! Còn thể thống gì nữa! Nhỡ lộ ra cái gì thì ai chịu trách nhiệm đây!" Sư Tiểu quát.

Giang Trường bên ấy khẽ chột Thanh Đăng, "Đại sư, tôi nên làm gì bây giờ?"

"Cô nên ngủ." Thanh Đăng đáp.

"Ừm." Giang Trường đập tay ra chiều bưng bình, ngả người ra sau nhắm mắt.

Thanh Đăng đại sư đưa tay điểm nhẹ lên trán cô, thoát cái cô đã ngủ thật, cuộn tròn người ôm kiếm nằm kế Thanh Đăng. Thanh Đăng bứt bừa một cánh sen trên đài, vừa đắp lên người Giang Trường đã hóa thành chiếc chăn mềm mại. Chăn bao bọc cả người cô, chỉ lộ ra một gương mặt hơi tái.

Thanh Đăng lại liếc cô lần nữa, ngón tay thon dài cách không vạch đôi nét, một con chữ lấp lánh ánh vàng in lên trán Giang Trường.

Lúc ấy, chủ nhân của hai bực đá cuối cùng cũng đã xuất hiện.

"Đã đủ mặt rồi, nên bắt đầu Đại hội Thiên Cơ thôi." Một cụ già mặc đạo bào hắc bạch, tóc bạc phất phơ cất giọng trầm lắng: "Về việc hai thế

giới nhập làm một lần này, giờ đã có thể chắc chắn một điều, thế giới chuẩn bị dung hợp kia là tử giới..."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Quá Khứ Và Hiện Tại

THOẠI: ĐẠI SƯ MỘT, EM TRAI KHÔNG.

"Nếu để tử giới nhập vào, e rằng chẳng bao lâu sau, thế giới này cũng sẽ trở thành cõi chết."

Trên trăm bụi đá lơ lửng giữa trời sao vĩnh hằng là trăm vị đại năng, người thì kim quang thánh khiết không vương bụi trần, người thì mây lành diễm tốt quần quanh, người thì kiếm khí sắc bén uy bức, người thì hỗn độn khó thấu, người lại kín kẽ bình phàm.

Họ đều là trụ cột của cõi tu chân này, thế mà sau lời phát biểu của Mai Tùng lão tổ của Vô Cực đạo quán, thì ngày thường có vênh vào ngang tàng đến mấy, có bình thản hiền hòa tới đâu, giờ đây vẫn phải im lìm.

"Ngàn năm trước, trước lúc Hồi Nguyệt bế quan, lần cuối gặp ta, nàng từng bảo mình đã nhìn thấy một chuyện rất đáng sợ có lẽ sẽ xảy ra ở ngàn năm sau, đến lúc ấy, họa chẳng cả thế giới này sẽ tận diệt, giờ mới thấy lời nàng linh nghiệm." Bất thành linh, một giọng nữ lạnh lùng cất lên.

Họ nhìn về phía người nói, đây là một cô gái mặc đồ đen đơn giản, vẻ mặt lạnh lùng. Ba mảnh vảy thẫm đỏ thấp thoáng nơi đuôi mắt và một con trăn đỏ khổng lồ nằm cuộn tròn bên cạnh đã tỏ rõ thân phận của nàng ta -- Một yêu tu. Cô gái này là Xích Hàn Y, lão tổ của đảo Ngân Hoàn ở biển sương, là một người hể nhắc đến lại khiến ai nấy phải nín lặng.

Có người hỏi lại: "Hồi Nguyệt? Có phải là Mục Hồi Nguyệt - lão tổ của Mục gia Thiên Cơ năm ấy không?"Read more...

Vừa dứt lời, xung quanh lại bắt đầu xôn xao trao đổi. Ở cõi tu chân, Mục gia Thiên Cơ là một gia tộc đặc biệt, người nhà họ chỉ tu lực thấu tỏ diễm trời chứ không luyện thuật giết người, nhưng diễm trời nào phải thứ dễ dàng dò xét, thế hệ nào của họ Mục cũng ít con cháu, vì đạo trời phạt tội nhìn trộm thiên cơ. Mục gia neo người nhưng tu sĩ thường không dám trêu vào, vì họ Mục biết rất nhiều điều, chưa chừng sẽ đến lúc mình cần nhờ vả.

Vả lại, mỗi khi cõi tu chân có chuyện gì lớn sắp xảy ra, nhà họ Mục luôn sẽ lên tiếng cảnh báo. Nếu không vì chuyện một ngàn năm trước, Mục gia hẳn vẫn còn tồn tại đến tận ngày nay.

Nhắc đến chuyện ngàn năm trước, không ít người ngồi đây phải cau chặt mày, một số lắc đầu thở dài, có kẻ còn lộ ánh mắt áy náy phức tạp.

Chừng một ngàn năm trăm năm trước đây, Mục gia Thiên Cơ xuất hiện một người con gái xuất chúng giỏi giang, nàng là Mục Hồi Nguyệt, vừa mới ra đời đã thức tỉnh lực phụng thiên, thuở nhỏ đã thông hiểu diễm trời, càng hiếm thấy hơn chính là nàng lại có tấm lòng son, dầu biết thời đời hiểm ác nhưng lại cực kỳ thiện lương, hễ gặp ai cần sẽ dốc lòng giúp đỡ, quả đếm không xuể số người chịu ơn nàng năm ấy.

Một trăm tuổi, nàng đã trở thành Phụng thiên nữ trẻ nhất lịch sử Mục gia Thiên Cơ, từ đấy về sau, nàng luôn đưa ra lời dự báo cảnh tỉnh mỗi khi tai vạ xảy ra, tránh được rất nhiều thương vong. Năm trăm tuổi, cũng tức là một ngàn năm trước, Hồi Nguyệt bỗng tuyên bố bế quan, sau đó lại dấy lên tin đồn, rằng nàng đã tìm thấy một món thần khí thượng cổ.

Phá Thiên kiếm - thần khí thượng cổ có thể phá được thành lũy của thế giới, đến được thần giới đã trở thành truyền thuyết từ lâu, dầu tu vi có kém thì chủ sở hữu Phá Thiên kiếm vẫn sẽ trở thành bán thần.

Chẳng ai chống nổi sự căm dỗ này, liền sau đó là một cuộc thảm sát, Mục gia Thiên Cơ bị diệt bởi đám tu sĩ đầy dã tâm kia, toàn tộc họ Mục bỏ

mạng trong kiếp nạn này, còn Mục Hồi Nguyệt, người khiến cả gia tộc lâm vào cảnh ấy đã khổ sở giải thích nhưng mọi thứ đều vô dụng trước lòng tham méo mó kia, cuối cùng, đối mặt với vô số lời cáo buộc ép uổng, nàng phải dùng thanh kiếm được đồn là thần khí Phá Thiên tự tận, tiêu hủy cả nó lẫn Mục gia, chẳng để lại gì ngoài một đồng hoang tàn.

Trong số các lão tổ đang tham dự Đại hội Thiên Cơ đây, tuy không ai đích thân ra tay bức bách giết hại người nhà họ Mục, nhưng có những môn phái, hoặc ít hoặc nhiều đã nhúng vào sự kiện ấy.

"Nếu ngàn năm trước, Mục Hồi Nguyệt đã tiên liệu được nguy cơ này, tại sao không công bố?" Ai đó bỗng hỏi.

Xích Hàn Y đầy vẻ giễu nhại, giọng nói cũng lạnh lùng tựa gương mặt nàng ta, "Thuở ấy nàng chỉ tiết lộ cho mình ta biết, vì chuyện này quá hệ trọng, nàng bảo phải bề quan xem xét kỹ hơn, nhưng lúc nàng hao tổn thọ mạng để tra dò, khôn nguôi lo lắng cho cái thế giới này, thì đám tham lam nào đấy lại giết cả nhà họ Mục, bức tử nàng ấy, chỉ vì một lời đồn chẳng rõ thực hư."

Lại có kẻ phật ý: "Xích lão tổ đâu cần căm hờn đến vậy, chuyện đã qua lâu như thế, tội gì giữ chặt không buông, năm ấy ngài vì nó mà đã giết bao nhiêu là người, vẫn chưa đủ ư? Còn nữa, Xích lão tổ này, ngài đã biết chuyện, tại sao không nói sớm!"

"Ha ha ha! Nực cười quá thôi, tại sao không nói ư, vì ta nghĩ thế giới này sẽ sạch sẽ hơn nếu bị hủy diệt chứ sao." Đôi con ngươi của Xích Hàn Y thít lại và hóa đỏ sẫm, lạnh lùng chòng chọc nhìn kẻ vừa lên tiếng.

Người nọ cũng sa sầm mặt mày, nặng nề bảo: "Ba môn phái đi đầu dấy can qua năm ấy, giờ đã lụi tàn theo dòng chảy của thời gian, hầu như tất cả những ai tham dự chuyện thuở xưa đều đã chết. Nhờ ơn Xích lão tổ thôi, ngài giết bao người thế kia vẫn chưa thỏa nổi căm hờn, bấy nhiêu năm

vẫn canh cánh trong lòng, giờ đây lại buông toàn lời mặc kệ tồn vong của cả thế giới như vậy, theo ta, Xích lão tổ không đủ tư cách dự Đại hội Thiên Cơ!"

Vì tham gia sự kiện thuở ấy, đệ tử cưng của vị này đã bị Xích Hàn Y giết, giờ người ta tỏ thái độ cũng là lẽ tất nhiên.

"Nếu không vì muốn chiêm ngưỡng nét kinh hoàng và nổi ăn năn trên gương mặt từng người ở đây, ta đã chẳng thèm đến cái Đại hội Thiên Cơ này, tại sao nó lại được gọi là Thiên Cơ? Thiên Cơ - điền trời, cái gì là điền trời, chẳng ai trong số bọn mi nhìn thấu cả, ha ha ha ha ~"Xích Hàn Y cười u ám, phất tay biến trần đỏ khổng lồ dưới chân thành một chú rắn nhỏ quấn lấy cổ tay, lắc mình rút đi, chẳng ai kịp ngăn.

Xích Hàn Y năm ấy là bạn thân giao của Mục Hồi Nguyệt, một đạo còn có tin đồn rằng họ sắp kết thành đạo侶. Trận tai kiếp năm ấy, Xích Hàn Y khéo thay lại đang đi tìm một vật gì đó ở chốn hoang vu, lúc nàng ta trở về thì cả gia tộc họ Mục đã lụi tàn.

Sau sự kiện đấy, Xích Hàn Y như đã biến thành một người khác, trước đây nàng ta thích màu trắng, tuy lạnh nhạt ít nói nhưng chưa bao giờ vô cớ giết ai, là một mỹ nhân băng giá được nhiều tu sĩ theo đuổi. Còn nàng của hôm nay lại lạnh lùng vô tình, áo đen đơn độc, luôn buộc lụa tang trắng. Nàng thờ ơ với tất cả mọi chuyện, chỉ không nể nang ai khi nhắc đến việc thuở xưa.

Năm ấy quay về, phát hiện Mục gia đã tận, Xích Hàn Y một thân một mình giết rất nhiều tu sĩ thuộc ba môn phái dẫn đầu công kích họ Mục, dùng trọn mười năm trừ sạch những kẻ từng giết người Mục gia, và nhiều năm sau đó, nàng vẫn không dừng việc truy sát các tu sĩ từng tham dự năm ấy, đặc tội vô số người.

Vì ra tay độc ác, nàng đụng vô số đợt vây công, nếu không nhờ liên tiếp đột phá cảnh giới, tu vi ngày càng cao, không ai làm gì được, e rằng nàng đã chết từ lâu.

Mọi người thấy Xích Hàn Y rời đi mới trật tự lại. Mai Tùng lão tổ - Thái thượng trưởng lão của Vô Cực đạo quán thở dài: " Giờ đây có truy cứu chuyện năm xưa cũng đã chẳng còn ý nghĩa, việc trước mắt phải làm chính là tìm cho ra cách ứng phó, là người tu chân, dù không còn đường sống, vẫn phải tìm cho ra tia hy vọng cuối cùng."

Người nói: "Đúng, đương nhiên phải thế."

Kẻ bảo: "Tu luyện vốn đã là hành động nghịch thiên, giờ vẫn chưa đến hồi nguy cấp, có gì phải lo lắng đến vậy?"

Mai Tùng lão tổ lại nói: "Hiện nay đã có sáu nơi xuất hiện tình trạng dung hợp, năm trong số sáu nơi đã chậm lại, tạm trong tầm khống chế, nhưng chẳng rõ vì sao tốc độ dung hợp ở nơi cuối lại rất nhanh, đã đến mức báo động, hơn thế nữa, đây không phải nơi mà người thường có thể vào."

"Đấy... là đâu?"

Mai Tùng lão tổ chậm rãi buông lời: "U Tổ mộ."

Nhiều người vừa nghe đã biến sắc.

Mấy vạn năm trước chư pháp hưng thịnh, tu hành là xu hướng, khí thiên địa đậm đặc, tu sĩ bất kể giống loài lần lượt phi thăng lên thần giới, xuất hiện không ít nhân vật cực kỳ lợi hại. Trong thời đại mà mọi tu sĩ đều mơ ước đến kia có một cô gái, tên tuổi đã thất truyền, nhưng nàng được mọi người tôn xưng là U Tổ.

Giờ đây khí thiên địa đã loãng, người có tư chất tốt ngày càng ít, tốc độ tu luyện ngày càng chậm, đã lâu lắm rồi không còn ai phi thăng nổi.

Cũng có nghĩa là, sau trận đại kiếp của vạn năm trước đã chẳng có lấy một người phi thăng, tu vi cao nhất cũng chỉ là ở Đại Thừa kỳ.

Đại kiếp thuở xưa hầu như đã giết sạch tu sĩ, thời ấy, chính U Tổ đã bảo vệ không ít người, sau đó còn truyền lại đạo thống, có thể nói, U Tổ chính là lão tổ của toàn bộ linh tu ngày nay.

Mộ U Tổ ở núi Hồn Tức thuộc Cực Bắc giá rét, là thánh địa của linh tu. Giờ đây, mộ U Tổ lại bị tử giới xâm thực, đúng là nan giải.

"Chỉ có Thượng Vân phạt tử các đời truyền thừa xá li của Chúc Tức thủy tổ mới vào được U Tổ mộ chứ người thường thì không, bởi thế, chuyện này đành phiền Thanh Đăng lão tổ rồi." Mai Tùng dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn sang Thanh Đăng vẫn luôn bình thản.

Thanh Đăng nom vô cùng thánh khiết, ngồi nghiêm trên đài sen đáp: "Ừm."

.....

Giang Trường lại mơ thấy em trai rồi, chỉ có hai chị em sống với nhau nên từ nhỏ thằng bé đã rất ngoan, mười lăm tuổi đã lên đi làm thêm. Giang Trường nhớ lần đầu tiên bắt gặp em trai làm thêm, đấy là một hôm tan tầm, trên cầu vượt. Cậu đội mũ, lí nhí phát tờ rơi, trông có vẻ rất ngượng. Người qua kẻ lại chẳng ai chịu nhận, cậu cứ lúng túng đứng đấy, đáng thương vô cùng.

Giang Trường khi ấy đã bật cười, bước đến quàng giỏ vào cổ cậu, đón lấy xấp tờ rơi.

"Chị?" Cậu ngạc nhiên, ngượng ngùng nhìn cô.

"Để chị dạy em cách phát tờ rơi nhé." Giang Trường vỗ mặt em trai, cười bảo.

Đêm ấy, cô dắt em trai về nhà sau khi xong việc, vì mang giày cao gót mới, lại hoạt động nhiều mà chân đau và gót rách da, em trai chăm chú nhìn một hồi, hỏi cô có muốn mang giày mình không.

Giang Trường mang giày thể thao của em, còn cậu thì đi chân đất, cầm đôi cao gót của chị. Đi được nửa đường, Giang Trường ngồi xồm xuống, vỗ lưng mình, "Nào, để chị công em, đoạn đường trước mặt đang sửa, đi chân đất sẽ bị thương đấy."

Cậu nằng nặc không chịu, cuối cùng, cậu mang giày mình, công Giang Trường chân đất về nhà. Giang Trường nằm trên lưng em, vịn đôi vai gầy của cậu em còn bé, xót xa đọng đầy đáy mắt.

.....

Vừa tỉnh lại, Giang Trường đã phát hiện mình đang nằm trên lưng ai đó, cô hơi hốt hoảng vì giấc mơ vừa này cũng tựa tựa vậy. Nhưng cô đã tỉnh táo lại ngay, tấm lưng dày rộng vững vàng này khác hẳn với tầm vóc gầy yếu của em trai trong mộng.

Giang Trường ngẩng đầu, có một tích tắc nào đó đã bị choáng bởi mái đầu trọc phản sáng kia, phải đưa tay lên che mắt. Ồ, là đại sư đang công cô à.

"Chuyện này đành phiền Thanh Đăng đại sư rồi."

Nghe thấy giọng nói này, Giang Trường tức khắc nhận ra mình đã rời khỏi Đại hội Thiên Cơ, giờ đang ở gần tòa tháp cao quen mắt kia. Ngoài cô và đại sư đang công cô thì còn hai người nữa, một người là ông cụ râu bạc phơ mặc đạo bào hắc bạch đã gặp trong Đại hội, người kia thì cô quen.

Người đứng sau lưng ông cụ là Hạc Kinh Hàn, nam thần núi tuyết cũng đóng bộ trắng đen, đeo song kiếm hắc bạch.

Giang Trùng ngoan ngoãn nằm trên lưng đại sư, cười chào Hạc Kinh Hàn.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hứa Gia Thương Nguyên

THUỐC THỬ.

Thanh Đăng không bảo Giang Trùng xuống, Giang Trùng cũng lơ luôn, cứ thoải mái thành thơi nằm trên lưng anh, để anh công qua cả mảng hoang tàn.

Vừa nãy, Mai Tùng lão tổ, Thái thượng trưởng lão của Vô Cực đạo quán - ông cụ nghe đâu khá lợi hại kia chỉ nói đúng hai câu đã dắt Hạc Kinh Hàn đi mất, suốt thời gian ấy, Giang Trùng vẫn vờ làm cá mập trên lưng đại sư, không nhích lấy một cái.

Đại sư sỏi từng bước vững vàng, được một lúc, Giang Trùng mới lên tiếng: "Đại sư, sư tổ nhà tôi chơi xỏ tôi đấy, trước đó tôi chỉ đang ngoạn ngoạn ngắm ráng chiều trên tháp, tự dưng bị ông ý đẩy xuống, rồi lại tự dưng lọt vào Đại hội, nếu không nhờ anh đột ngột xuất hiện, chắc tôi bị bắt nạt đến chết mất thôi."

Ý thức được mình cứ như mấy đứa trẻ về mách phụ huynh vì bị người ngoài ăn hiếp, Giang Trùng hăng giọng, chuyển đề tài, "Đại sư, anh có việc phải làm nhĩ..."

Mái đầu bỗng được đại sư xoa vài cái, nếu cô không lầm thì cử chỉ này ngập tràn ý dỗ dành. Giang Trùng ngậm miệng lại ngay, ngượng ngùng đến lạ, cô lớn vậy rồi, làm nũng gì nữa chứ. Nhưng cô nhanh chóng tự an ủi lấy, đại sư đã cao tuổi thế kia, đây chỉ đơn giản là thiện chí của bậc cha chú thôi, hoàn toàn chẳng có gì sai trái hết!Read more...

Giang Trường nhảy xuống đất, vượt phăng quần áo nhả nhúm của mình, "Lần này lại phiên đại sư rồi, không còn sớm nữa, tôi nên về thôi."

Giang Trường tưởng đại sư sẽ gật đầu hoặc chẳng tỏ vẻ gì mà đi như trước đây, nào ngờ anh lại đứng đấy, dặn dò một câu: "Những ngày sắp tới nhớ cẩn thận hơn."

Chưa bao giờ được dặn dò như thế, Giang Trường được "yêu" mà run, ngơ ra hồi lâu mới bật cười, rạng rỡ tự nhiên vô cùng, "Tôi biết rồi, chỉ cần không gặp ai ghê gớm như bọn anh, tôi đánh không lại nhưng chạy thì dư sức. Đại sư, anh cũng cẩn thận nha ~"

Thân thiết tạm biệt đại sư, tâm trạng Giang Trường khá tốt, ngự kiếm nhanh hơn nhiều. Nhưng vui tới đâu cũng chỉ đến nơi tạm trú ở núi Vô Định là bay sạch.

Từ lúc sư phụ đến đây, ngày nào cũng sẽ nghe thấy tiếng cười của nàng, một là lời đồ tôn Phong Hữu Chỉ đi đánh bạc, hai là trêu đại đồ đệ Bạch Linh, cả tiểu viện rộn ràng vô cùng, nhưng hôm nay, vừa bước vào sân, Giang Trường đã cảm nhận được độ đông cứng của không khí.

Sư phụ Bạch Nhiễm Đông của cô ngồi giữa viện, Bạch Linh và Phong Hữu Chỉ đứng sau lưng nàng. Lần đầu tiên sắc mặt Bạch Nhiễm Đông kém đến thế, lạnh lùng nhìn chàng trai tuần tú gầy ốm đứng trước mặt. Chàng trai da tái cười khổ, ánh mắt không giấu nổi vẻ sốt ruột.

Chàng trai này dường như không khỏe lắm, đang được người khác dìu, người dìu chính là Hứa Thanh Sương, đồ đệ của Tà nhị sư bá vú em, cũng chính là cô nàng chẳng biết tại sao lại vô cùng ghét tam sư tỷ Trịnh Dao, hễ gặp chị là lại thối mặt kia.

Chấp vá những tin tức mà mình hóng được trước đó, Giang Trường đoán chàng trai bệnh tật đang được Hứa Thanh Sương dìu chính là anh trai Hứa Lam Kiều của nàng ta, gia chủ Hứa gia Thương Nguyên.

Trước khi đến sơn phái Xuất Trần mừng cưới, sư phụ bảo cô rằng tam sư tỷ Trịnh Dao đã đến Hứa gia Thương Nguyên, ngộ tình hình này, chẳng lẽ chị ba nhà cô đã gặp chuyện gì rồi?!

Vừa nghĩ đến đây, tim Giang Trừng đánh thịch một cái. Sau khi đến sơn phái Dung Trần, tam sư tỷ Trịnh Dao là người đầu tiên bày tỏ thiện chí với cô, sau này còn săn sóc cô chu đáo, Giang Trừng thật lòng xem chị là bạn thân, tình hình hiện tại khiến cô không khỏi lo lắng.

Giang Trừng đoán đúng, Hứa Lam Kiều đến đây là vì Trịnh Dao.

Hắn gạt tay em gái, loạng choạng quỵ xuống đất, tuy vậy, sống lưng vẫn thẳng như trúc, "Bạch sơn chủ, Trịnh Dao đã nguy cấp lắm rồi, tôi biết ngài giận, nhưng Trịnh Dao chờ không nổi nữa, xin Bạch sơn chủ cứu nàng."

"Hừ, đồ đệ ta ta khắc cứu, nhưng ta không muốn chuyện này lại tái diễn đến lần thứ ba, lần đầu tiên Dao Dao suýt đã bỏ mạng, mới khỏe lại đã thêm lần nữa, mi cho rằng Dao Dao sẽ luôn may mắn như vậy à!" Bạch Nhiễm Đông vỗ bàn thật mạnh, khi bốn cột nhường chỗ cho uy nghiêm, trông nàng hơi đáng sợ.

Hứa Lam Kiều quỳ thở gấp dưới đất cố gượng cơ thể bệnh tật, buông tiếng cam đoan ngay chứ không định phân bua: "Vâng, tôi thề bằng chính mạng mình, chuyện này tuyệt đối sẽ không tái diễn đến lần thứ ba... Bạch sơn chủ hẳn phải biết, dầu có chết tôi cũng không muốn tổn thương nàng ấy..."

"Xời." Bạch Nhiễm Đông cười nhạt, thấy hắn chật vật quá mới không đơm lời nữa, "Rồi, đừng lê la ở đây nữa, đi thôi. Sương Sương, con bản tin bảo sư phụ mình đến Thương Nguyên đi, lần này lại phải phiền huynh ấy rồi."

Hứa Thanh Sương mở màng luống cuống, nhìn anh trai đang quỳ dưới đất, lại ngó tiểu sư thúc nghiêm mặt ngồi kia, bối rối gật đầu, "Con, con biết rồi."

Giang Trừng lặng lẽ bước đến sau lưng Bạch Nhiễm Đông, bấy mới hỏi: "Sư phụ, tam sư tỷ xảy ra chuyện rồi ạ?"

"Ừ." Bạch Nhiễm Đông đứng dậy, "Tam sư tỷ nhà con không ổn lắm, giờ đang ở Hứa gia Thương Nguyên, nhị sư tỷ nhà con cũng đang ở đấy giữ mạng cho nó, giờ mình cũng sang thôi."

"Còn chỗ này?" Giang Trừng hỏi.

"Kệ chứ, nói gì thì nói, đồ đệ nhà bà quan trọng hơn nhiều." Bạch Nhiễm Đông sầm mặt, chuẩn bị lấy linh khí ra. Hứa Lam Kiều được Hứa Thanh Sương dìu dậy vội bảo: "Bạch sơn chủ, tình hình nguy cấp, chúng ta nên về bằng thoi thần hành."

Thoi thần hành là một thứ rất đắt, không những lúc chế tạo phải tiêu tốn vô vàn nguyên liệu quý hiếm, mà số linh thạch phải bỏ ra khi sử dụng một lần còn khổng lồ đến mức khuynh đảo được một gia tộc tu chân nhỏ. Thoi thần hành là thứ mà ngay cả các gia tộc tu chân bậc trung cũng không có nổi, ở cái cõi tu chân này, chẳng mấy nhà muốn thì chế thích thì xài như Hứa gia Thương Nguyên, tán gia bại sản chứ đùa.

Bạch Nhiễm Đông liếc hắt, không còn giận như ban nãy nữa, thật ra thì chuyện này cũng do đồ đệ khờ nhà nàng tự nguyện, chỉ tại nàng quen bao che người mình, hể gặp gã này là lại không vui, thái độ lồi lõm, "Cái thân tàn của cậu mà chịu nổi một chuyến thoi thần hành nữa á? Vừa về đến lại lăn đùng ra đấy, thế chẳng phí đi bao nhiêu hi sinh Dao Dao phải chịu để cứu cậu à?"

"Tôi không sao, Bạch sơn chủ, chúng ta đi thôi." Hứa Lam Kiều ngăn em gái chực muốn nói lại, khăng khăng một lời.

Hứa Lam Kiều trông thì bệnh tật, nhưng năm chức gia chủ họ Hứa nhiều năm, chuyện hắc đã quyết thì không ai ngăn nổi, vậy là cả đám dùng thoi thần hành rời sơn phái Xuất Trần, về thẳng Hứa gia Thương Nguyên.

Tốc độ của thoi thần hành sánh ngang mức đốt linh thạch của nó, có điều lại sinh ra dòng khí không quá tốt đối với những người bệnh tật như Hứa Lam Kiều, phải nói là hắc quá yếu, tý ty gió thể này ngay cả người không có tu vi như Phong Hữu Chỉ còn chịu được. May mà chỉ cần một tuần trà, thoi thần hành đã vọt một phát quá nửa còi tu chân đến Hứa gia Thương Nguyên, hạ trực tiếp xuống nội viện.

Hứa gia có diện tích lớn, chỉ một cái sân thôi đã như mê cung, bày biện đủ loại núi giả cây cảnh như những hộ giàu non nước Giang Nam, tất cả thanh thoát tinh tế chuẩn theo phong cách vùng này. Cảnh đẹp là thế nhưng chẳng ai trong bọn có tâm trạng ngắm, mọi người vội vàng đến chủ viện của Hứa Lam Kiều, Trịnh Dao đang ở đấy.

Hứa Lam Kiều vừa về đã được một đám linh bộc vây lấy đưa nước hầu thuốc, có điều lại bị hắc tái mặt gặt phắt ra mà chẳng nhìn lấy một cái. Được em gái dìu, Hứa Lam Kiều đưa bọn Bạch Nhiễm Đông đến tận cửa phòng Trịnh Dao mới ngừng lại, dẫn bớt cơn thổ dốc, lão đảo hành đại lễ với Bạch Nhiễm Đông, bảo: "Nàng ấy ở trong, nhờ Bạch sơn chủ vậy."

Bạch Nhiễm Đông dẫn Bạch Linh vào, Giang Trường kéo đồ đệ Phong Hữu Chỉ, nháy mắt vài cái rồi để gã lại chỗ anh em họ Hứa, mình thì vào theo sư phụ sư huynh.

Tam sư tỷ Trịnh Dao đã lâu không gặp đang nằm trên giường, nom có vẻ rất yếu, cứ như sẽ chết bất cứ lúc nào. Nhị sư tỷ Yến Phù Tô cô chỉ mới chạm mặt một lần thì đang ngồi bên giường bắt quyết phối thuốc, xong xuôi mới rót hết vào miệng Trịnh Dao. Sau khi uống thuốc, khí sắc Trịnh Dao tốt hơn, được một lúc lại tái dần.

Thấy sư phụ đến, nỗi lo lắng đáy mắt nhị sư tỷ Yến Phù Tô mới nhạt bớt.

"Tô Tô, sư muội con sao rồi?"

"Nguy kịch hơn cả lần trước, cô đan này khoét cả nửa đoạn yêu mạch của mình ra cho cái tên ngoài kia." Yến Phù Tô hàm hừ, lườm Trịnh Dao đang hôn mê trên giường.

Bạch Nhiễm Đông nghe thế xông thẳng tới giường véo mặt Trịnh Dao chẳng thương tiếc, Giang Trường đứng nhìn kẻ đầy huyết đã bước tới gần, Sư phụ! Chị ba đang bệnh nặng lắm đấy!

"Sư phụ, con tìm được một cách, có lẽ có thể đúc lại yêu mạch." Yến Phù Tô chột bảo, "Có điều đợi con ba đan này hết nguy kịch hẵng bàn, nếu nó không qua khỏi, con chả bỏ công nghiên cứu cái thứ ấy làm gì, phí thời gian đi."

Giang Trường: Ba đan, là tam sư tỷ đấy hả...

"Nhị sư tỷ, cách gì?" Trịnh Dao mới còn hôn mê đã tỉnh lại một cách thần kỳ, yếu ớt hỏi.

Thấy chị ấy như vậy, Yến Phù Tô rất vẫn không thể ác cho trót, hừ một tiếng: "Ta đọc được trong một quyển sách cổ, ở Cực Bắc có một loại thiên sinh linh mạch, nếu rèn nó bằng cách đặc chế của ta, có lẽ sẽ hòa được vào người, sau đó lại uống kèm thuốc ta phối, tuy không có uy lực như yêu mạch trời sinh nhưng chí ít vẫn tu luyện được, cơ thể cũng không yếu bệnh mãi như thế."

Trịnh Dao nghe đoạn mắt sáng rỡ, lộ rõ ý van nài.

Yến Phù Tô nói tiếp: "Nhưng chỉ là suy đoán chứ ta chưa thử, không biết ổn không, nếu thành công thì ta đã nói với muội từ sớm, đâu đến nỗi để

muội thành thế này!" Nói một hồi lại sầm mặt không thềm ngó nữa.

Trịnh Dao bật cười, "Chỉ cần... có xác suất thành công... là được... Muội nợ chàng quá nhiều... Nếu có thể đúc lại linh mạch cho chàng... thì tốt quá rồi..."

"Đủ rồi, sắp chết tới nơi còn luyên thuyên cái gì, nghỉ ngơi cho đây, nên nhớ, muội mà không qua khỏi thì ta mặc xác cái tên ngoài kia." Yến Phù Tô lạnh lùng tuyên bố, điểm huyết cổ gây mê Trịnh Dao.

Tam sư tử đang bệnh đó! Mấy người ai nấy bạo lực thế có ổn không vậy! Giang Trường lặng lẽ tránh xa nhị sư tử ra, mà chị ba với Hứa Lam Kiều ngoài kia là chuyện gì ấy nhờ, tò mò quá đi mất! Không biết đồ đệ có hiểu lệnh dò la tin tức của mình không.

Chẳng bao lâu sau, nhị sư bá đã bơ phờ đến nơi, sau đó, bốn người gồm sư phụ, nhị sư bá, đại sư huynh và nhị sư tử ở lại phòng cố giữ mạng cho tam sư tử, còn Giang Trường, cô đứng canh cửa.

Chực chờ ngoài cửa còn có anh em họ Hứa, Hứa Lam Kiều vẫn bệnh bệnh như cũ, Hứa Thanh Sương đứng kế bên anh trai hốc hác lặng lẽ hơn trước nhiều, chốc chốc lại nhìn cánh cửa phòng đóng chặt.

Thấm thoát đã mười lăm ngày, chập tối hôm ấy, cửa phòng khép kín rốt đã mở ra, Bạch Nhiễm Đông đi đầu đuôi eo, bảo Hứa Lam Kiều đang tựa cột rằng: "Dao Dao vẫn chưa chết được, nhưng ta thấy cậu mà không đi nghỉ thì sẽ tệ hơn nó đấy."

"Đa tạ Bạch sơn chủ, tôi đã chuẩn bị khách phòng, mời Bạch sơn chủ đi nghỉ." Hứa Lam Kiều nói.

Đại sư huynh đi ngay sau sư phụ, trông chẳng có vẻ gì là mệt mỏi, hai người đi rồi thì vú em Tạ nhị sư bá cũng bước ra, ông trông thấy Giang

Trùng đứng ngoài cửa lại kéo tới quan tâm dặn dò một hồi, chẳng biết lời từ đâu ra một đồng đồ ăn tự làm, hiền hậu nhét tất cho Giang Trùng.

Vài năm không gặp, Tạ nhị sư bá vẫn là vú em - thầy mẫu giáo năm ấy. Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc Tạ nhị sư bá hài lòng rời đi, Giang Trùng vừa định vào phòng thăm tam sư tỷ Trịnh Dao, lại nhận ra nhị sư tỷ vẫn đang đứng bên cạnh.

"Nhị sư tỷ?"

"Muội thu xếp một chút, ngày mai đến Cực Bắc tìm thiên sinh linh mạch với ta." Yến Phù Tô bảo.

"Sao lại là em?" Giang Trùng không hiểu.

"Vì chỉ có muội là rồi nhất." Nụ cười bùng nở trên gương mặt xinh đẹp của Yến Phù Tô, "Lần đầu gặp muội đã bị hai tên cận bã vô dụng bắt bí tới độ chạy tứ chạy tung, chuyến này đi với ta, nếu vẫn rờn dờn như vậy thì cứ trở thành nguyên liệu chế thuốc của sư tỷ nhé, đỡ rách việc hơn."

Giang Trùng lạnh sống lưng, cuống quýt gật đầu.

Xưa giờ đáng sợ nhất vẫn là mấy ông mấy bà ưa nghiên cứu khoa học, câu này cấm có sai.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nhị Sư Tỷ

MAY MẮN: E.

Giang Trường vẫn khoác tấm áo trắng đạo mạo nọ, hứng gió rét tiền từng bước giữa đất tuyết trắng trời, ngẩng đầu xem xét đỉnh núi băng cao vút trước mặt, ngoảnh sang nhìn người đi bên cạnh: "Nhị sư tỷ, thiên sinh linh mạch mà chị bảo, mọc ở dãy núi tuyết này à?"

Thái độ của Yến Phù Tô còn lạnh lùng hơn cả núi tuyết trắng xóa nơi này, nghe thế nhàn nhạt đáp: "Thiên sinh linh mạch không ở đây thì ta đặt muội tới đây làm gì? Ngắm tuyết hả?"

Giang Trường sờ mũi, mấy hôm nay cô và bà chị hai này đi suốt từ Hứa gia Thương Nguyên đến tận mũi đất Cực Bắc, ở chung mãi cô mới biết chả người bình thường nào chịu nổi tính tình bà này hết, thật luôn ý, miệng lưỡi thì chua ngoa lại còn không tha ai bao giờ, câu nào câu nấy cứ nói ra là thành chế giễu châm chọc, vừa ngoài lạnh trong nóng vừa kiêu kỳ, thái độ lại lạnh lùng vô đối. Cô nghĩ mình đã hiểu tại sao nhị sư tỷ đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà chẳng có lấy một người theo đuổi rồi, cái kiểu xấu tính ấy hả, dù có chịu nổi thái độ đáng ghét thì người theo đuổi ấy cũng sẽ bị chị đánh thuốc ném đi thật xa, can tội phiền.

Nhị sư tỷ Yến Phù Tô là một trạch nữ chính hiệu, chẳng hứng thú với bất cứ chuyện gì ngoài luyện đan luyện dược.[Read more...](#)

Đêm trước hôm đi cùng nhị sư tỷ, Bạch Nhiễm Đông đã gọi Giang Trường sang ăn đêm, vừa xơi vừa kể cô nghe một loạt chiến tích và đủ loại truyền thuyết về chị hai nhà này.

Ví như trưởng lão môn phái nào đó đổ đốn trước sắc đẹp mà muốn lấy nhị sư tỷ làm vợ, định dùng kế quẩn mãi không tha ép chị đồng ý lời cầu hôn, cuối cùng lại bị chị bắt đi thử thuốc một tháng, sau đó, vị trưởng lão nọ chẳng bao giờ dám nhắc tới chuyện muốn lấy nhị sư tỷ nữa, mỗi lần nhìn thấy chị là lại sợ tới nỗi run giò.

Có cả đại thiếu gia gia tộc nào đó háo sắc muốn độc chiếm nhị sư tỷ, sai tôi tớ đi bắt người, rốt cuộc chẳng những đám người ấy gục ngã trước đồng thuốc độc của chị, mà đến gã đại thiếu chủ mưu kia cũng bị chị tìm tới nơi giày vò một trận, nghe đâu sau này cứ thấy gái là tái mét mặt mày, thảm hơn cả người trước.

Còn những kẻ không có hành vi gì quá khó chấp nhận sẽ "được" chị gây mê ném xa khuất mắt, cả trai lẫn gái.

Qua lời kể của sư phụ, Giang Trừng rút ra được ý chính rằng: So với mấy kẻ nhọ đời kia, cả đám họ đã nằm trong phạm vi chị hai miễn cưỡng chấp nhận nổi, được đối đãi như vậy là quá ổn rồi. Mấy người khác nhị sư tỷ còn chẳng thèm nói chuyện, hễ phiền là đem thuốc ra "chào hỏi" luôn, khỏi tốn nước bọt.

Người ta nói thiên tài thường quái thai, nhị sư tỷ nhà cô chính là kiểu đấy đấy, có điều tài năng của chị thuộc mảng luyện đan dược chứ không phải tu luyện, mới trăm tuổi đã là Đại Đan sư đại luyện dược sư, đan dược Huyền cấp cứ muốn là có, chế nổi cả đan dược Địa cấp, năng lực tiếp thu ở mảng đan dược vượt xa các đại luyện dược sư mấy trăm tuổi trong môn phái.

Nhưng thiên tài hung dữ này lại dốt đặc cán mai mọi thứ khác, nghĩa là ngoài thuốc độc, chị không còn biện pháp nào để ngăn địch, là một nhân vật da mỏng ít máu, nếu không có đan dược thì đến cả Giang Trừng cũng có thể dễ dàng đánh thẳng chị.

Thường thì thuốc của Yến Phù Tô đủ để ứng phó với mọi tình huống, nhưng thời cơ bất trắc, chuyển này để phòng trường hợp nhờ đâu, Giang Trùng "được" điểm mặt gọi tên đi cùng chị. Giang Trùng tưởng mình sẽ phải làm ô sin bưng bê chuyển đồ chạy vặt, nào ngờ lại có cơ làm hộ vệ cho cô chị hai nhìn hung-cả-cây này, nghe lệnh ngớ người.

Nói thì nói vậy, dọc đường lại chẳng đến lượt Giang Trùng ra tay. Cô chỉ liên tục làm khán giả tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn của nhị sư tỷ. Nhị sư tỷ chỉ ngồi im một chỗ, hất mắt phất tay, toàn bộ đám người xấu với ý đồ bất chính đã nhũn ra bởi độc trong không khí, lần lượt ngã rạp dưới chân váy trắng của chị.

Nhị sư tỷ như được nai nịt giáp tước kín kẽ, đánh lén đánh thẳng gì cũng sẽ bị chặn lại ngoài ba mét, Giang Trùng là người duy nhất có thể đến gần, cô ngoan ngoãn đi theo sau, cảm thấy bà chị này hút rắc rối phải gọi là số một.

Chị đúng là thần khí hút quái trời sinh, rõ ràng không chủ động gây sự, lạ lùng thay, mọi phiền phức ven đường lại cứ tự động dâng mình tới trước mặt, đợt này nối tiếp đợt khác, chưa từng ngơi nghỉ, Giang Trùng xem mà chán luôn.

Thảo nào nhị sư tỷ thường xuyên bế quan luyện đan, nếu cứ ra ngoài là lại gặp cảnh này, phải mệt biết mấy.

Cứ bình lặng lạ kỳ như vậy sáu hôm, hai người rốt đã đến một dòng sông băng ở Cực Bắc. Nhị sư tỷ đã bảo, thiên sinh linh mạch thường xuất hiện ở vùng này nhất, nhưng họ tìm cả ngày giữa trời băng đất tuyết, vẫn chẳng gặt hái được gì.

"Nhị sư tỷ, tối rồi, mình tìm chỗ nghỉ nhé?"

"Muội đi theo tăng độ phiền cho ta phải không, hể tý là lại đòi nghỉ, tu đạo gì mà yếu ớt dữ vậy." Yến Phù Tô hầm hè.

Giang Trường bắt đầu dĩ: "Nhị sư tỷ, em lo cho chị mà, sư phụ bảo chị không chịu nổi giá rét vùng này, dặn em chăm sóc cẩn thận."

Yến Phù Tô liếc cô như sinh vật lạ, mặt mày chẳng vui vẻ gì, muốn nói lại thôi, phẩy tay áo tìm chỗ khuất gió, tạo kết giới tạm thời để nghỉ.

Giang Trường tự giác lấy ngọc hỏa linh sưởi ấm ra, lại lập trận nhỏ hâm nóng vùng trong kết giới, bày thức uống nóng và mấy món bánh mà phái nữ thích ăn ra trước mặt nhị sư tỷ.

Sau khi đến thế giới này, vẻ ngoài cô đẹp theo kiểu nam tính, thường bị người ta nhầm là đàn ông, cộng thêm tính tình bị ảnh hưởng bởi tam sư tỷ Trịnh Dao, Giang Trường thường tự giác đứng ra chăm sóc các cô gái. Nhưng chẳng rõ tại sao nhị sư tỷ được cô quan tâm mấy ngày nay lại đen mặt, ra chiều muốn nhưng không mở miệng từ chối được mãi, cô không quá hiểu tư duy của những thiên tài như chị.

Giang Trường hể rảnh là ngồi lặng tu luyện bỗng cảm thấy đầu mình bị va chạm, khi mở mắt cũng biết nhị sư tỷ lại ném thuốc sang.

"Nội khí tắc nghẽn, không chữa tốt thương thế trước đó mới dẫn đến mỗi họa ngầm này. Uống thuốc rồi điều tức đi, đừng cứ bệnh hoạn suốt ngày như vậy, đã thế còn đòi bảo vệ ta? Không trở thành gánh nặng đã may phước rồi." Yến Phù Tô chê bôi.

Giang Trường: Coi đó, chị hai chuẩn kiểu ngoài lạnh trong nóng luôn.

Mấy hôm nay nhị sư tỷ hờ ra lại ném thuốc rồi dè bĩu cô một trận. Nếu không phải Giang Trường bắt gặp nhị sư tỷ lén khám rồi lại trích thời gian luyện thuốc riêng cho mình, cô lại tưởng chị ghét mình thật ấy. Nói chứ, thì ra trên đời cũng có kiểu người dễ ngượng tới mức này.

Trong kết giới ai làm việc nấy, bầu không khí tạm gọi là ấm áp, còn ngoài kết giới, sau một vách băng gần đấy, có một bóng đen thậm thụt dũi

theo, đôi mắt ti hí chăm chú dán chặt vào gương mặt lạnh lùng cao ngạo của Yến Phù Tô, lộ vẻ thèm thuồng.

Yến Phù Tô chợt như cảm nhận được, bất thành linh mở mắt nhìn đồng tuyết mênh mông ngoài kia.

Giang Trường cũng lập tức thoát khỏi trạng thái nhập định, đặt một tay lên kiếm gỗ giắt thắt lưng, cảnh giác dò xét tứ bề, "Nhị sư tỷ, sao thế ạ?"

"Không có gì, làm việc của muội đi." Yến Phù Tô đáp. Nhưng khi Giang Trường tiếp tục tu luyện, chị nhú mày lục ra một lọ ngọc đen, đâm chiêu một lúc, rải hết mớ bột trong suốt lấp lánh ra xung quanh mình và Giang Trường.

Xong đâu đấy, chị lại nhắm mắt nghỉ ngơi. Còn kẻ lấp ló sau vách băng kia lại run rẩy cả người, phun phì búng máu, một con rắn mối vẫn đỏ đen chui ra từ dưới mảnh đất tuyết bên chân gã, bóng đen chớp lấy, đau lòng rạch một đường trên ngón tay, dứt máu xin màu cho nó.

"Bé cưng, thử lần nữa nào, hút sạch độc trên người đại mỹ nhân bên kia đi, ta chuẩn bị bao lâu nay, không thể sắp thành lại hỏng được, mau lên, chờ ta bắt được nàng, mi muốn bao nhiêu máu của ta cũng được." Bóng đen đưa tay ve vuốt đầu nó, con rắn mối hút no máu rồi chớp chớp mi mắt đỏ, ngoan ngoãn chui lại vào tuyết, biến mất.

Giang Trường và Yến Phù Tô nghỉ ngơi một đêm, hôm sau tiếp tục tìm thiên sinh linh mạch giữa đồng tuyết bao la, chuyến này lại may, chẳng mấy chốc Giang Trường đã phát hiện một đóa hoa nhỏ màu lam nhạt trên nền đất tuyết.

Cô đã nghe Yến Phù Tô kể, thiên sinh linh mạch biết chạy trốn, nhưng thỉnh thoảng lại biến thành thực vật ngủ đông cắm giữa nền tuyết, chúng thường có màu lam, đóa hoa trước mặt hẳn là nó rồi. Giang Trường đương nhiên chỉ đứng ngoài quan sát, người thực sự ra tay bắt thiên sinh linh

mạch là Yến Phù Tô. Chị đã sửa soạn đâu đấy, tuy hơi tốn thời gian nhưng vẫn tạm gọi là suôn sẻ.

Yến Phù Tô cần thí nghiệm liên tục, chỉ một ngọn thiên sinh linh mạch ắt không đủ, thế nên sau khi cho ngọn thiên sinh linh mạch đã trở về nguyên hình là một sợi tơ vào túi đặc chế, hai người chuẩn bị tìm tiếp.

Chính lúc ấy, Giang Trường nhận thấy mùi nguy hiểm. Cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, kiếm gỗ tức khắc được mạ vàng, chém đứt bóng đen xông về phía Yến Phù Tô. Đây là một con rắn mối màu lục trời lên từ tuyết, nó bị Giang Trường chém thành hai mảnh, chất lỏng màu xanh tươi đầy đất, bốc mùi tanh tưởi.

Giang Trường chưa hết cảnh giác, vững vàng chặn trước Yến Phù Tô, cô bắt chuẩn từng tiếng động nhỏ giữa bốn bề gió lộng, mũi kiếm gảy nhẹ, khơi ra một mảng sương tuyết, mạ vàng hạt tuyết ngay khoảnh khắc chúng rơi xuống, bắn thẳng đến vài nơi.

Chỉ nghe mấy tiếng rít, mười mấy con rắn mối cũng da lục chảy máu nhảy bật khỏi nền đất tuyết, bị Giang Trường dứt khoát chém sạch.

Mùi tanh lại nồng hơn, Yến Phù Tô vốn đang lạnh lùng theo dõi chợt nhíu mày bảo: "Không ổn, bế khí mau, độc đấy đừng hít!"

"Trễ rồi, hí hí hí ~ Bé cưng rắn mối nhà ta uống không ít độc, chỉ cần ngửi thấy mùi này, không có thuốc giải đặc chế của ta, thì dù có là chân nhân Nguyên Anh cũng phải... O, sao các người lại không hề hấn gì vậy! Sao có thể!" Sau đồng xác rắn mối là một người đàn ông gầy gò dung tục, đôi mắt hí nhìn hai người nom bình an vô sự đứng đấy với vẻ không tài nào tin nổi.

Yến Phù Tô đã luyện mình thành chẳng ngại bách độc từ lâu, còn Giang Trường á, chị cũng đang thắc mắc tại sao cô vẫn lành lặn.

"Ồ, mi là đầu sỏ à, vậy giờ như nào đây?" Giang Trường mặt cười dạt thì không, giơ kiếm nhìn gã đàn ông khô đét trước mặt.

Gã ta: "..."

Gã đã tính toán đầu ra đấy, trước tiên để thú cưng rắn mỗi đở hút hết độc trên người Yến Phù Tô, rồi dùng độc của rắn mỗi xanh gây mê kẻ đi cùng Yến Phù Tô, thế là gã đã có thể ôm được người đẹp về, rốt cuộc lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này. Xem ra đành phải dùng chiêu cuối rồi, tuy tiếc nhưng gã vẫn nghiêng rằng xé ngọc phù trong tay.

"Hừ! Không ngờ ta còn chiêu này chứ gì!" Gã gầy cười khăng khặc, lời vừa buông, ánh sáng từ đầu lóe lên, hai trong số ba người biến mất, chỉ mỗi Yến Phù Tô mờ mịt đứng nguyên chỗ cũ.

Xảy ra chuyện gì thế?

Gã gầy kia cũng rối tung rối mù rồi, gã đứng giữa hầm ngầm u ám nhà mình, trợn mắt hoảng hốt nhìn người bị bùa truyền tống đưa đến đây cùng mình -- Không như gã nghĩ, đấy không phải Yến Phù Tô mà là sư đệ của Yến Phù Tô!

"Tại sao! Bùa truyền tống đặc chế của ta, ngoài ta ra chỉ truyền tống nữ tử có mặt ở đấy thôi mà! Sao không phải Yến Phù Tô mà là mi! Ất hẳn đã sai ở đâu đó rồi!" Gã gào thét, có vẻ rất suy sụp.

Giang Trường vẫn đang chẳng rõ lắm lý do mình tự dưng lại bị truyền tống đến một tầng hầm tối mù, chợt cười nhẹ rằng: "... Ha ha, tuyệt lắm, mi đã nghĩ xong cách mình sẽ chết chưa?"

Đối tượng chỉ biết mấy thuật pháp vớ vẩn, lại còn dốc hết sức mới thực hiện được phi vụ này, trông chẳng giống hạng tu vi cao thâm gì, Giang Trường nhận ra mình hoàn toàn có thể đánh bại gã.

Nhưng bùa truyền tống chỉ truyền tống phái nữ là sao nhờ, cô là con gái bị đưa vào đây là đương nhiên, nhưng còn... nhị sư tỷ thì sao?

Rốt cuộc bùa truyền tống có vấn đề, hay... giới tính nhị sư tỷ có vấn đề? Hừm, chắc chắn là bùa có vấn đề rồi, không sai, ắt hẳn là vậy! Giang Trùng nghĩ thầm, mài kiếm soàn soạt, chuẩn bị làm thịt thánh nhọ.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mộ U Tổ

“Tôi thực sự không nói dối đâu, tôi chỉ tình cờ có được một lá bùa truyền tống cự ly ngăn đẩy thôi!” Gã khô gầy bị trói gô dưới đất, Giang Trùng đập lên mặt gã, mũi kiếm lấp lánh ánh vàng cách mắt lồi chưa đến nửa ngón tay.

“Ồ? Thế à?” Giang Trùng dứ dứ kiếm đến gần, như cười như không, “Vậy mi nói thử xem, nơi này cách chỗ sư tỷ ta xa không, và ta phải làm sao mới ra ngoài được?”

“Không xa không xa!” Gã thở dốc, giọng thấp tha thấp thỏm, “Đây là nơi ẩn náu của tôi, cách chỗ ban này không xa, chỉ ở ngay dưới đất thôi, tôi, tôi chỉ ngài cách ra ngoài, ngài tha cho tôi nhé!”

Giang Trùng cười hiền, đứng thẳng dậy, nhắc kiếm lên. Thấy mũi kiếm nguy hiểm rời xa mắt mình, gã gầy thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, gã cảm nhận cơn lạnh đến từ trán mình, chẳng kịp thốt một lời đã vong mạng.

Giang Trùng từ tốn rút kiếm ra khỏi trán gã, chùi giọt máu sơ ý vẩy vào tay, “Đã biết đây là đâu thì cần gì mi chỉ, ta tự ra ngoài cũng xong vậy.”

Dò xét kỹ cái xác này, thấy một con rắn mối đỏ thẫm xấu xí bò ra từ miệng xác, Giang Trùng trào dâng cảm giác không lành, cô thận trọng giết chết con rắn mối, cân nhắc một hồi lại nhóm lửa đốt trụi xác chúng, bấy mới ngẩng đầu quan sát kỹ căn phòng tối này. Bốn bức tường và nền nhà đầy những vết máu đã xỉn màu, hợp lại thành một đại trận. Read more...

Giang Trường không nghiên cứu nhiều về trận pháp, nhưng nhìn sơ vài lần cũng rõ công dụng của những trận pháp này – Chúng dùng máu tươi của trinh nữ làm mực, dùng máu tươi ngập tràn oán niệm của những cô gái đã chết trong đau khổ làm sơn, qua một thời gian dài, cả căn phòng sẽ trở thành tụ âm trận, rất nhiều yêu thú đặc biệt và tu sĩ luyện oai môn tà đạo thích hấp thụ thứ âm khí này.

Giang Trường nhìn bao quát căn ám thất này, mắt lộ vẻ tàn khốc, âm khí nơi đây vô cùng nồng nặc, không ít phụ nữ đã phải bỏ mạng, gã tu sĩ này tu vi không cao, chẳng rõ đã dùng thủ đoạn sai trái gì để hại bao nhiêu người như vậy.

Bóng kiếm lấp lóe, ánh vàng đậm thêm, Giang Trường tỉ mỉ hồi tưởng lại nội dung những quyển sách trận pháp mà mình đã đọc, lần lượt thi triển các loại trận pháp phá hoại được liệt kê trong đấy, xong đâu đó, ám thất đã sụp già nửa. Vài bận như thế, mắt trận nhằm nhột như nào lại bị một người ngoài nghề như Giang Trường phá được thật.

Sau khi đâm lút vào tường, Giang Trường chỉ thấy kiếm mình như chạm phải một trái tim đang đập, cô nhanh chóng chém nát thứ ấy, chẳng ngại ngần gì. Ngay lúc đấy, một luồng gió tà rỉ ra từ vết nứt trên tường, tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ hướng lên, khiến cả căn phòng lắc lư.

Sau cú rung chuyển mạnh, trên nền tuyết trắng bỗng xuất hiện một cái hố khổng lồ, gió tà bốc lên, lúc rời khỏi lòng đất, cơn gió bạo liệt thoát đã trở nên dịu dàng, sau trót tản mát giữa băng tuyết tinh khôi lạnh giá.

Cùng rời lòng đất với gió tà, Giang Trường như nghe thấy tiếng thở dài khê khàng, như khóc tựa than của các cô gái vẫn vương trong gió, chúng quanh quẩn giữa tầng không, chốc lát dần tan biến. Giang Trường bấy mới phát hiện vì cách mình dùng để rời ám thất quá bạo lực, thành thử nơi ra và lối vào lại không phải là một.

Cực Bắc nơi nao cũng tuyết lấp băng che, đồng nghĩa với việc quang cảnh đâu đâu cũng tựa tựa, không có lấy một cái mốc, vậy, đây là chốn nào?

“Mong về rồi không bị chị hai ‘rũa’ cho một trận.” Giang Trường nhủ thầm, lấy một tờ giấy trắng ra gấp làm ba, cách không phác một linh tự vàng vào giấy, khép môi nhắm khê hai câu, sau cùng điểm một ngón tay lên nó, lệnh: “Đi!”

Giấy trắng dập dềnh phát phơ, rốt lại rơi xuống tuyết.

Nhẽ nào vì không thường xài mà cô lại nhầm nhọt cả những thuật pháp đơn giản kiểu tìm người tìm đường này? Nếu để sư tổ dạy mình biết được, cô sẽ bị dần như tử một trận mất. Giang Trường cam lặng ngó tờ giấy trắng im lìm nọ, gãi mũi nhặt lên thực hiện lại các công đoạn ban nãy. Nhưng sau cả chuỗi động tác, giấy trắng vẫn rơi xuống đất, chẳng nề nang ai.

Giang Trường cầm giấy sẫm tối soi lui, thử thêm vài thuật pháp đơn giản giống thế, rốt vẫn hoàn công cốc. Thôi được, vấn đề không phải là cô, mà là nơi này.

Nhưng nơi này thì có gì không ổn? Giang Trường bỗng nhớ lại hôm trước đi ngang đâu đó, nhị sư tỷ chỗ ra xa, bảo đấy là tuyệt vực Cực Bắc, hạn chế rất nhiều khả năng của tu sĩ, tốt nhất đừng đến gần. Thế cho nên, áng theo công thức dìm-là-chìm thường thấy, cô đã đặt chân đến cái vùng tuyệt vực đó rồi?

Bầu trời Cực Bắc có gió thốc lạnh vốn không ngự kiếm nổi, giờ lại thêm các loại thuật pháp tìm đường mất linh, Giang Trường không biết phải đi đâu về đâu, giương mắt nhìn quanh, mờ mịt.

“Thôi, cứ bừa một hướng vậy.” Dứt lời, Giang Trường tung giấy lên trời, một cơn gió vừa khéo lướt đến, cuốn nó về phía tay phải cô.

“Quyết định thế nhé, bên phải.” Giang Trùng nhón nhơ nhè hướng đấy mà đi. Được một lúc, cô phát hiện một tảng đá sừng sững khổng lồ. Tảng đá này khổng lồ đến mức nào ư? Khổng lồ đến mức mọi nét trong hai chữ “U Tổ” khắc trên nó đều to hơn Giang Trùng.

Đứng dưới ngẩng đầu ngó lên, Giang Trùng đánh giá độ quen tai của hai chữ U Tổ này, vắt óc một lúc, cô rốt đã tìm ra tư liệu về U Tổ, đây là nhân vật của mấy vạn năm trước, một tu sĩ hết sức đáng gờm. Tư liệu về vị này cực ít, vì mốc thời gian đã quá xa xôi, rất nhiều việc đã không thể kiểm chứng được nữa, Người chỉ để lại một huyết mộ thần bí.

Những quyển sách mà Giang Trùng đọc không đề cập đến vị trí của mộ U Tổ, tu sĩ thường cũng chỉ biết có một nơi như thế chứ chẳng rõ tọa độ cụ thể, nào ngờ nó lại ở Cực Bắc.

Giang Trùng chắc chắn rằng đây là mộ U Tổ, thứ chỉ có thể biết qua các ghi chép lại thực sự hiển hiện trước mắt thế này không khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ diệu, cô bất giác lượn hai vòng quanh tảng đá khổng lồ ấy, ra chiều thích thú.

Cũng chính vì đánh vòng như thế, Giang Trùng mới phát hiện một mảng đỏ sẫm bắt mắt được phủ bởi lớp tuyết trắng mỏng ngay sau tảng đá. Ngồi xổm xuống gạt nhẹ lớp tuyết ra, Giang Trùng nhón một hạt băng nhuộm đỏ lên ngửi thử.

Dường như máu này còn mới... Đang suy nghĩ, Giang Trùng chợt nhận thấy một cơn xung động linh lực kỳ lạ, cảm giác này rất không lành, cảm nhận được hơi thở ấy, một thứ gì đó cơ thể cô như đang sôi trào. Giang Trùng giật thót, tức khắc náu mình vào mé bên tảng đá, bắt cả quyết ẩn thân, giảm cảm giác tồn tại xuống mức thấp nhất.

Rất nhanh sau đó, bề mặt tảng đá rắn chắc ấy lẫn tẩn gọn sóng, cứ như mở một cánh cửa, một bóng đen tanh nồng những máu lão đảo xuất hiện.

Ngay lúc ấy, Giang Trùng đã lơ mờ nhận ra bóng đen này là một ma tu, mùi của gã khiến cô khó chịu.

Giang Trùng vốn không muốn nảy nòi thêm việc, kẻ có thể hành sự ở chốn này, lại còn dính tới ma tu thì chẳng phải hạng đơn giản gì, cô còn phải tìm nhị sư tỷ, nếu rắc rối không rõ đến cô thì cô cũng chẳng ưa dây vào.

Nói thì nói vậy chứ lúc trông thấy thứ mà bóng đen kia đang cầm trong tay, mắt cô bất giác thít lại, tất cả suy nghĩ bị vứt ra sau đầu. Trên tay ma tu bóng đen là một chuỗi vòng bồ đề mà Giang Trùng vô cùng quen thuộc, và cả mảnh vải trắng rách bươm vấy máu rõ đã được xé từ áo ra.

Đây là vòng tay và vải áo rách của đại sư! Giang Trùng hoảng đến mức suýt đã nhảy sót dậy, nhưng phản xạ có điều kiện được trui rèn qua vô số lần sinh tử trong hắc thất đã giúp cô giữ bình tĩnh. Nhanh chóng nén mọi tâm tình, Giang Trùng lợi dụng địa hình lén tiếp cận bóng đen, kết liễu gã ma tu rõ đã trọng thương kia bằng nhất kiếm nhanh nhất của mình.

Trước đó, ma tu bóng đen này đã bị thương không nhẹ, nỏ mạnh hết đà, cộng thêm việc Giang Trùng chọn thời cơ cực chuẩn – khi gã vẫn còn mắc nửa người trong cửa sổ, một chiêu đắc thủ.

Ma tu bóng đen suýt thành công lại bị một kẻ vừa-gặp-đã-giết chém thành hai nửa, huyết dịch đen đặc bắn tung tóe, Giang Trùng lại bồi thêm một kiếm, chặt bàn tay cầm vòng và vải của gã, cô vừa đón lấy bàn tay nọ, vừa đá cái xác ra.

Chính lúc đấy lại có biến, ma tu bóng đen đáng ra đã chết kia dù chỉ còn lại nửa cơ thể cũng vẫn vùng vẫy xoay người, định giành bàn tay rời kia với Giang Trùng. Giang Trùng đang thất thần vì chuỗi bồ đề mình vừa cướp được, thấy hành động của gã bèn vô thức lùi tránh ra sau, sau đó, cô và bàn tay đứt kia lún vào gợn sóng mà ma tu vừa ra khi nãy, mất tích.

Lần thứ hai trong ngày không kịp đề phòng đã bị truyền tống đến chốn lạ lùng, Giang Trùng đã bình tĩnh lắm rồi, mặc kết cục của gã ma tu hấp hối lại còn phản công không thành kia, cô quan sát nơi mình đang ở vài lượt – một động đá không người. Hấp tấp rà soát, biết không ai bị chôn ở đây xong, cô vội kiểm tra bàn tay đứt của ma tu.

Bàn tay ấy đầy những lỗ nom như bị ăn mòn bởi chuỗi vòng bồ đề, chỉ có chỗ quấn bằng vải trắng là đỡ hơn một chút. Giang Trùng cẩn thận tách chuỗi hạt bồ đề ra khỏi bàn tay nọ, quan sát kỹ một lượt, lần nữa khẳng định đây là vòng tay của đại sư.

Còn vải trắng quấn bồ đề sờn cũ bình phàm, Giang Trùng đưa lên mũi ngửi thử, ngoài mùi máu tanh ra thì còn hương thông hòa quyện cùng hương đàn nhàn nhạt. Chắc chắn là của đại sư, Giang Trùng cau mày nhìn từng chấm máu vương trên vải và vòng, nhẽ nào đại sư gặp chuyện rồi?

Nhưng một người có vẻ kham nổi mọi chuyện như đại sư, sao lại bị gì được?! Giang Trùng không tin. Siết mảnh vải nọ, cuối cùng cô đeo chuỗi bồ đề vào tay, cho mảnh vải dính máu kia vào ngực áo.

Ma tu kia bước từ đây ra, lại còn cầm cả đồ của đại sư, vậy đại sư phải ở đây mới đúng. Nếu cô không lầm thì chốn này là mộ U Tổ, trước đó đại sư từng bảo mình phải đi đâu đấy, chẳng lẽ là đây?

Giang Trùng quan sát động đá, không thấy chỗ khác lạ, đi ngoài mười bước, động đá chỉ cao tầm một người rộng rãi hơn, rốt đã để lộ một lối ra nửa vòm cung.

Ra khỏi động đá, thứ xuất hiện trước mặt Giang Trùng là một đồng bát ngát lau cao ngang người, qua hết đồng lau là một cái hồ mênh mang khói sóng. Trời trong mây trắng, núi biếc nước xanh, giữa đồng lau là vài con chim nước thành thoi vung cánh. Nơi đây sống động chừng như một thế giới khác.

Giang Trùng bước xuống thềm đá, len vào đồng lau.

“Leng keng ~”

Tiếng lục lạc bỗng vang lên khiến Giang Trùng bắt đầu cảnh giác, ngay sau đó cô đã thấy một bóng trắng nửa trong suốt nhẹ nhàng lướt qua trước mặt. Đây là một cô gái với nụ cười rạng rỡ, nàng chạy đôi bước lại dừng, xoay người vẫy tay, cất giọng trong veo: “Chúc Túc ngơ ngẩn ~ Sao chàng lại chậm thế kia, nhanh lên!”

Giang Trùng nhìn về phía cô vẫy tay, thấy một nhà sư trẻ tuổi mặc áo tăng với mái tóc trắng buông dài đang từ tốn lướt giữa đồng lau, ngọn lau trắng tinh khôi phất qua đôi mắt hàng mi dịu dàng ấy.

Hai người này đều nửa trong suốt, nom như không trông thấy Giang Trùng, cùng bước đến bên hồ.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tìm Thấy Đại Sư

Giang Trường nhìn hai người đi ngày càng xa kia, do dự đứng một giây rồi quả quyết bước theo sau. Vì họ có vẻ không nhìn thấy cô, Giang Trường gần như tới sát bên soi kỹ.

Tuy không đẹp được bằng nhị sư tỷ, nhưng ở cô gái lại toát lên vẻ sôi nổi hoạt bát, mắt tựa suối trong, môi cong chúm chím, khí chất vui tươi trời sinh, rất dễ chiếm cảm tình của người khác. Cổ tay cổ chân nàng buộc lục lạc trắng bé xinh, mỗi một động tác đưa tay nhắc chân sẽ lại lanh lảnh reo vang.

Ánh mắt khi nhìn chàng trai mặc áo tăng kia dịu dàng tựa sóng vỗ, lấp lánh lẫn tẩn. Ai trông thấy ánh mắt ấy cũng sẽ nhận ra tâm tình thiếu nữ - Nàng hẳn phải đắm say chàng trai này lắm. Giọng nói, vẻ mặt, cử chỉ, tất cả đều vương nổi hân hoan vì được kề cận người thương.

Nhưng chàng trai trẻ mặc áo tăng kia vẫn luôn cách nàng chừng một mét, nhịp bước vững vàng trầm lặng hơn điệu lướt nhẹ nhàng của cô gái nhiều. Dịu dàng thế đấy, nhưng nếu nhìn kỹ đôi mắt kia, lại nhận ra nó chẳng dung nổi bất cứ thứ gì. So với tình yêu hiển hiện của cô gái ấy, hẳn thờ ơ đến gần như lạnh nhạt.

Đây hẳn là một câu chuyện tình đơn phương thấm đẫm buồn thương, Giang Trường đi kế họ, định ninh là thế. [Read more...](#)

Thường thì những “sinh vật” cộc mác hòa thượng, nhất là loại tu hành có bề dày thành tích đều có vẻ không yêu đương gì được, nếu thích phải

kiểu sư cộ một lòng hướng phật, tim cứng hơn kim cương này thì phải gọi là bi kịch, vừa bắt đầu đã dự được cả kết cục thảm thương luôn rồi.

Hai người đi đến bên hồ, cô gái một mình bước lên cầu đoạn, định lên chiếc thuyền con đỗ ngoài kia. Nhà sư trẻ đứng bên cầu, đưa mắt tiễn nàng, nom có vẻ sẽ không đi tiếp. Còn cô gái nọ, nàng đi đoạn bỗng dừng khựng lại, rẽ bước quay về.

“Chúc Tức, ta phải đi rồi, lần này rời xa, ta không biết lúc nào mình mới trở lại được. Nhưng chừng nào ta về cũng thế, chàng vẫn sẽ mãi ở đây, đúng không? Ta vẫn được phép đến chỗ chàng xơi trà, nghe chàng giảng phật kệ, nhỉ?”

Nhà sư trẻ gật đầu, sóng tóc trắng dài dập dềnh thật khẽ.

Cô gái cười vẫy tay với hân, sải bước thật nhanh đến bên thuyền con. Giang Trường đi theo cô, nhìn gương mặt rạng rỡ nụ cười kia vừa xoay đi đã ngập tràn cô đơn và thất vọng. Ngay lúc đấy Giang Trường đã rõ, rằng cô gái này hẳn phải biết chàng kia không thể đáp lại tình cảm của mình, thế nên mới có vẻ mặt ấy.

Cô gái lên thuyền, Giang Trường dõi mắt nhìn ra nhà sư trẻ tóc trắng đứng dưới gốc đào bên cầu đoạn đằng xa, rồi cất bước cùng lên thuyền với nàng ta. Ở đây không có đường nào khác nữa, cũng chẳng thể ngược trở về, trước mắt, cô chỉ còn nước lên thuyền thôi.

Thuyền con không gió vẫn lướt đi, chông chênh giữa lòng hồ. Hơi nước mập mờ, dần không trông rõ cảnh vật ven hồ nữa, chẳng hay núi non biếc xanh vốn ở ngay bên bờ đã mờ lung và xa xôi tự lúc nào, cả thế giới chỉ còn mỗi chiếc thuyền con dưới chân và cái hồ chả thấy bến này.

Giữa mớ mớ màng, Giang Trường phát hiện cô gái đứng mũi thuyền đã thay áo mới, nàng trông chín chắn hơn, búi qua quýt mái tóc dài, môi đỏ áo tơ, dung nhan kiều diễm, chỉ mỗi đôi mắt là vẫn xinh đẹp sống động.

Nàng bỗng xoay đầu nhìn Giang Trùng, cất tiếng nói mặc ánh mắt ngạc nhiên của cô: “Mi tình cờ xông vào đây à? Định đi đâu?” Nàng chớp mắt tinh nghịch, “Tuy là mộ U Tổ nhưng chẳng có thứ gì quý giá đâu, nếu tới đây tìm bảo vật thì bé con à, mi phải thất vọng rồi.”

Giang Trùng lắc đầu, “Tôi đến chẳng vì báu vật, tôi chỉ muốn tìm người thôi, anh ấy hẳn vừa đến không lâu, có khi còn bị thương nữa.”

“Ồ?” Cô gái tò mò hỏi: “Mi muốn tìm người như nào?”

“Một hòa thượng không tóc.” Giang Trùng buột miệng đáp. Nhà sư với mái tóc trắng dài ban này đã để lại ấn tượng khá sâu sắc cho cô.

“Khụ, một đại sư khó hiểu có gương mặt tuần tú, mắt mi hiền hòa, luôn rất bình thản và mặc áo tăng trắng, Ngài có gặp anh ấy không?” Giang Trùng đoán chắc cái bóng nửa trong suốt trước mặt đây có quan hệ gì đó với U Tổ, thế nên rất cung kính.

Cô gái bỗng hỏi: “Mi thích hẳn?”

Giang Trùng ừ ừ cạc cạc, thoải mái gật đầu: “Tôi thích đại sư lắm, anh ấy rất tốt với tôi.”

Cô gái thờ dãi sâu lắng, “Ta ngưỡng mộ mi quá thôi, không yêu phải kẻ không nên yêu.”

Giang Trùng: Cao tăng đắc đạo không yêu đương gì chẳng quá bình thường rồi à, đấy là giác ngộ cơ bản mà! Nhưng ngó mặt mày vị này thì thôi tốt nhất đừng đơm lời, im lặng làm đầu.

Giang Trùng không lên tiếng bừa bãi nhưng cô gái kia lại như bị chọc phải huyết, nàng bỗng bật cười gian trá, bảo Giang Trùng: “Ta vẫn cực kỳ muốn biết công dụng của thứ này, thuở ấy ta và Chúc Túc không dùng đến, giờ cho bọn mi thử vậy, ta tò mò tiếp theo sẽ như nào lắm.”

Giang Trùng: “Ế?” Khoan đã chị đại, chị tính giờ trò gì đấy, có vẻ không hay ho gì!

Giang Trùng không ngờ, thế nên cô hoảng thật, chị đại nom như hồn khuyết của U Tổ này khiến cô cảm thấy rất rất chẳng lành. Ngặt phen tôm tép không tài nào ngăn được, đành trơ ra nhìn nàng ta huơ tay áo cười thích thú. Một cơn choáng ập đến, vừa mở mắt cô đã phát hiện mình không còn ở trên thuyền con nữa, ngã nhào xuống đất rắn đánh “Bịch”.

Đây là lần thứ ba trong ngày bị truyền tống đến nơi kỳ lạ rồi, Giang Trùng tứ chi chạm đất vừa chống tay lên, chưa kịp bò dậy đã thấy một đôi giày xuất hiện ngay trước mắt, kể đến là vạt áo trắng quen thuộc, trên nữa chính là gương mặt thân thương của đại sư.

Ồi dẹt như này có phải hơi nhanh hem?! Theo lẽ, cô phải trải qua muôn trùng gian nan cách trở, thương tích đầy mình mới có thể nhặt được đại sư đang trọng thương ở một góc nào đó giữa mộ U tổ rộng thênh thang này mới đúng?

Giang Trùng bò dậy, phúi bụi trên người, vờ như mình chưa từng sấp mặt dưới đất. Song khi chuẩn bị thảo luận tình hình hiện tại với anh, cô nhạy bén phát hiện ra đại sư trước mặt mình đây có gì đó sai sai. Tuy mặt mày vẫn vậy, nhưng chuôi hạt bồ đề vẫn còn trên tay anh, quần áo tình tươm không rách, lại càng không thấy thương tích.

Quá ổn lại thành ra không ổn tý nào! Áng theo mô típ phim truyền hình, cô hẳn chẳng thể dễ dàng tìm thấy đại sư như vậy, thế thì thứ trước mặt đây ắt phải là ảo ảnh, không nhẽ cô đang ở trong một trận pháp gây ảo giác nào đấy? Suy xét kỹ lại, hình như không khí xung quanh xao động nhẹ như có trận pháp thật.

Vô số ý nghĩ xẹt qua đầu Giang Trùng, óc suy luận hoạt động hết công suất.

“Bịch.” Giang Trùng bị đại sư trước mặt dùng một ngón tay đẩy, ngã nhào.

Giang Trùng: “... Đệt?”

Không liệu được đại sư nom như ảo ảnh trước mặt lại đột nhiên kiểm chuyện với mình, Giang Trùng mờ mịt ôm hông đau vì ngã, trợn mắt nhìn anh, bụng bảo dạ ảo ảnh này hơi ác rồi thì phải, chưa nói gì ráo đã xử luôn rồi. Ngờ đâu gã đại sư ấy rút ngón tay lại, dăm chiêu một lúc, chợt buông lời: “Ra không phải ảo giác.”

“Sao lại chạy đến đây nghịch rồi?” Đại sư nắm cổ áo xách Giang Trùng dậy, đỡ cô đứng vững.

Giang Trùng: Ai không dừng lại tới đây chơi, đại sư bị ngu hả?

“Đại sư? Thanh Đăng đại sư? Là Thanh Đăng đại sư thật hả? Không phải ảo ảnh?” Giang Trùng tiện tay véo thử tay anh, rất chân thực, rất đã.

Đại sư nghe thế, hiền hòa đáp: “Là ta.”

Giang Trùng: “Tôi không tin, anh ắt phải là đồ giả, không thể dễ tìm thấy như vậy được!”

Thanh Đăng đại sư không nói gì mà chỉ nhấc một tay lên, Giang Trùng trông thấy động tác treo-người-lên-cây quen thuộc, lập tức giờ cờ đầu hàng: “Tôi sai, tôi sai rồi, đại sư đúng là đại sư, đừng kích động, có gì từ từ nói!”

Thanh Đăng đại sư lơ đi, điểm một ngón tay lên trán Giang Trùng. Ánh vàng lóe lên, sau khi được buff, Giang Trùng thấy mình tỉnh táo minh mẫn hẳn.

Ấy là chiêu chữa trị chỉ đại sư mới có, đúng anh rồi!

Nếu đây là đại sư, thì mấy món mà cô đang giữ là như nào? Giang Trường sờ trán giờ chuỗi bồ đề cướp được từ gã ma tu nhỏ đời kia cho đại sư xem, “Đại sư, tôi vừa lấy được thứ này từ tay một người áo đen, đây không phải chuỗi bồ đề của anh à? Tôi còn tưởng anh bị gì rồi.”

Thanh Đăng thoáng nhìn, “Thượng Vân phạt tử các đời đều có linh khí là Bồ Đề Tử, chuỗi vòng trên tay cô là của Chúc Tức thủy tổ. Phạt tử viên tịch, xá lợi sẽ được nạm vào một trong các hạt bồ đề. Mai sau nhục thân ta tàn lụi, xá lợi cũng sẽ được nạm vào linh khí Bồ Đề Tử của mình. Đây là mộ U Tổ, chỉ những ai có xá lợi của Chúc Tức thủy tổ mới vào được, vừa nảy vài tên ma tu đã đoạt được nó, một kẻ thừa dịp ta chưa đề phòng trốn ra ngoài, vừa khéo lại đụng phải cô.”

Giang Trường nhìn chuỗi hạt bồ đề trên tay mình hết như chuỗi vòng của đại sư, chỉ có một thắc mắc, chẳng có nhẽ vòng tay bồ đề nghe rất sang chảnh này lại là hàng sản xuất theo lô? Sao nhìn y chang nhau vậy?

À phải rồi, còn một thứ nữa. Giang Trường rút mảnh vải dính máu của đại sư từ ngực áo ra, “Vậy cái này không phải của anh?”

“Của ta.”

“Nhưng tôi thấy áo anh có rách đâu.”

“Mới thay đấy.”

“... Ồ.” Giang Trường sực tỉnh, hơi ngạc nhiên: “Đại sư, anh bị thương thật á?!”

“Đúng là đã bị thương.” Thanh Đăng đại sư gật đầu.

Giang Trường cảm thấy hơi khó tin, đại sư mà cũng bị thương ư, có người đánh nổi đại sư hả?!

“Bị thương đâu đấy?” Giang Trường quan sát đại sư một lượt, ra chiều lo lắng.

“Lưng.”

“Để tôi xem thử.” Giang Trường nhanh nhẹn vươn vuốt ra, bị đại sư chộp lại, như đã dự sẵn.

“Không hợp lẽ.” Anh bảo.

Đúng là không hay lắm, nhưng... ấy cũng đã ấy rồi, còn bày đặt không hợp lẽ gì nữa kia. Giang Trường rục rịch muốn ra tay tiếp, mới lắm le ý nghĩ đã bị đại sư hiền hòa xô té bằng một ngón tay.

Giang Trường dờ eo đứng dậy, rốt đã ngoan ngoãn hơn, liếc lưng đại sư đôi lượt, thấy không có gì lạ mới nhìn quanh, hỏi: “Vậy giờ mình làm gì? Ra ngoài à? Đúng rồi, tôi chỉ vô tình vào được đây, còn đại sư chắc có việc cần làm hả? Anh phải làm gì? Không nói được thì thôi chả sao. À, nếu có thể đưa tôi ra ngoài thì tốt quá, tôi mà ở đây chỉ tổ nặng gánh đại sư thôi, phiền lắm.”

“Ầm ầm!” Trận động đất bất thành linh xảy ra khiến Giang Trường loạng choạng suýt ngã, bồng eo thít lại, cô được đại sư kế bên đỡ lấy. Giang Trường vừa đứng vững, Thanh Đăng đại sư đã tự nhiên thu tay về, anh quan sát cảnh sắc thay đổi khá nhiều xung quanh, lên tiếng: “Vừa nãy vẫn ra ngoài được nhưng giờ thì không thể rồi, trận pháp nơi đây đã hoàn toàn khởi động.”

“Trận pháp đích thân U Tổ bày bố vạn năm trước, ta không phá nổi.” Thanh Đăng đại sư bảo, chẳng có vẻ gì là không-xong-tới-nơi-rồi.

Ban nãy họ còn đang đứng giữa một con đường đá sáng lập lờ nhưng giờ lại đã ở trước một quần thể cung điện ngút mắt, trên bảng ngọc đối diện là hai chữ “U Cư”.

Ngoái ra sau chỉ thấy thênh thang trống rỗng, không còn đường lui.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thần Trợ Công

“Đại sư, anh bảo đây là nơi ở mà U tổ tự xây cho mình à?” Giang Trừng cảnh giác quan sát từng góc ngách của quần thể cung điện bao la hết cỡ này.

Cô không thể không cảnh giác, lời nhập nhằng của cô gái nửa trong suốt nom như U Tổ ban này khiến cô thấp thỏm mãi.

Vừa nghe mấy câu kiểu ‘ta và Chúc Túc không dùng đến’, ‘cho bọn mi thử’, ‘tò mò tiếp theo sẽ như nào lắm’ đã thấy vị U Tổ chưa được thỏa mãn đường tình này sức nước ý đồ ghép đôi hai người khác trong đó có một phải là hòa thượng, hòng bù đắp nỗi tiếc nuối của chính bản thân.

Nhưng cô và đại sư rành rành chẳng có ý với nhau, cô biết rõ mình chỉ mắc hội chứng chim non, khá cảm kích và hơi dựa dẫm đại sư, còn đại sư quá lắm cũng chỉ thấy mình có trách nhiệm, nên yêu thương nuông chiều một đứa thuộc hàng con cháu như cô thôi. Giờ lại nằng nặc ép hai người thành đôi, bộ không thấy gớm hả?!

Đầu tiên, Giang Trừng nghĩ đến xì tai cầu huyết và tục tằn: chuốc thuốc, bởi thế này giờ cô vẫn luôn đề phòng các loại mùi lạ và sinh vật kỳ dị, đến nỗi dù có tò mò cũng sẽ không táy máy bất kỳ thứ gì ở đây. Read more...

Tuy không biết chuyện nhưng Thanh Đăng đại sư cũng không động chạm lung tung. Đương nhiên, Giang Trừng là cố nhịn, còn anh thì có vẻ như không hứng thú với thứ gì ở đây thật.

Anh sai bước tiến lên như đang tìm gì đó, Giang Trùng đi kề bên, giữ khoảng cách vừa phải, thỉnh thoảng lại nói vài câu, chẳng quan tâm Thanh Đăng có đáp lại không.

Nhưng chẳng được mấy chốc, Thanh Đăng bỗng nhìn sang cô, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Trùng: “Hả? Gì cơ?”

Thanh Đăng đại sư: “Cô quá căng thẳng, mức cảnh giác vượt xa ngưỡng thường, cô biết có chuyện gì đó nguy hiểm sắp xảy ra.”

Đối diện với đôi mắt trong veo như có thể thấu suốt mọi điều trên đời của đại sư, Giang Trùng bỗng muốn bộc bạch tất cả tâm tư cho anh hay, cô thất thần một lúc bởi ý nghĩ kỳ lạ đường đột này, rồi trước ánh mắt ấy, cô tỉnh táo cân nhắc, thực ra chuyện cũng chẳng có gì phải giấu, chưa chừng kể ra đại sư lại có cách giải quyết.

Suy cho cùng cũng tại cô quen một mình cáng đáng mọi việc, Giang Trùng vỗ trán, sau rốt ừ ơ thuật lại chuyện mình vừa gặp hồn khuyết của U Tổ và những lời nàng ta nói cho đại sư biết.

Nghe xong, Thanh Đăng đại sư vẫn về mặt ấy, chỉ đáp: “Ra là thế.”

Giang Trùng: “Ra là thế cái gì, đại sư, anh nói rõ coi!”

Thanh Đăng lắc đầu, “Cô không cảm nhận được à?”

Giang Trùng nghe đoạn, tỉ mỉ soát lại vẫn chẳng cảm thấy gì, giờ cô vẫn chưa “ham muốn trời dậy” các kiểu, theo ý đại sư, cô phải cảm nhận được gì cơ?

Thấy vẻ mờ mịt của Giang Trùng, Thanh Đăng chậm rãi tiến lên hai bước, nhẹ nhàng áp tay lên má cô, dần sát lại gọi tên, “Giang Trùng.”

Bình thân lắm thay, Giang Trùng đã nghe anh gọi thế bao nhiêu lần, hai người cũng từng kề cận, trước kia chẳng thấy gì, nhưng ngay lúc này đây, lòng cô vô cớ nhộn nhạo, có thể là do gương mặt gần bên và tiếng gọi tên ấy, cũng có thể là vì bàn tay ấm áp vẫn buông trên má kia.

Nhưng Thanh Đăng đại sư cũng đã từng có mấy động tác tương tự, khi ấy Giang Trùng vẫn không sao, ngay cả lúc cô kéo tay đại sư trước khi vào đây cũng vẫn còn bình thường, nhưng giờ, cô lại không khống chế nổi trái tim rộn ràng của mình, gò má nơi đại sư áp tay vào cũng bắt đầu sốt xình xịch, cơn nóng như lan ra, khiến mặt cô đỏ ửng cả.

Thế này là thế địch nào! Giang Trùng sờ tim hoảng hốt nhìn Thanh Đăng đại sư, mặt lúc đỏ lúc xanh, đủ màu.

Thanh Đăng thu tay về, nhìn lên tầng không qua tán hoa lá rậm trong đình viện, “Quả nhiên nơi này không ổn. Vừa rồi ta đã thoáng cảm nhận được, nhưng không rõ lý do.”

“Giờ thì biết rồi.” Thanh Đăng đại sư bảo, vẫn vẽ bình thân khiến Giang Trùng ngửa răng ấỵ.

Giờ phút này trong lòng Giang Trùng ngoài thẹn thùng khó xử ra thì còn nổi oán trách mang tên ‘tại sao chỉ có tôi là bị ảnh hưởng còn đại sư lại chẳng hề hấn gì’. Vò đầu cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, Giang Trùng hỏi: “Đại sư, tóm lại, chỗ này có vấn đề gì vậy?”

Mắt bỗng hoa lên, đại sư biến mất, Giang Trùng định gọi bỗng cảm nhận được gì đó, vừa ngẩng đầu đã thấy anh đang đứng trên cây tỳ bà khổng lồ giữa sân, đôi mắt nhìn quanh. Giang Trùng giật mình, cũng nhảy lên đứng kế anh, nhưng không dám tới quá gần nữa.

Thanh Đăng đại sư mặc áo tăng trắng giản dị đứng trên cây, gió thoảng lay vạt áo, dáng hình ngất ngưỡng tuấn tú, rõ chỉ là tư thế bình thường mà Giang Trùng lại ngắm đến say mê, chẳng rõ tại sao anh lại đẹp

traí tới mức bùng nổ như vậy. Sức nhận ra ý nghĩ của mình, cô đen mặt, không ngăn nổi con tim rít gào. -- Cảm giác nhìn đời qua thấu kính ‘Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ phiên bản cường hóa này là sao vậy!

Cố gắng dùng số lý trí còn lại đè nén ý nghĩ trong lòng, Giang Trường và Thanh Đăng đại sư cùng phóng mắt bao quát cả quần thể cung điện này từ trên cao. Cô không chuyên mảng này, giờ chỉ lơ mơ cảm nhận được rằng khắp chốn đều là trận pháp được bày bố khéo léo, chứ không biết công dụng của chúng.

Quan sát một lúc, Thanh Đăng đại sư nhoáng lại xuất hiện trên nóc một tháp chuông cao hơn, Giang Trường chập chập bám theo. Lên đến nơi chừng như thu trọn quần thể cung điện này vào tầm mắt, Giang Trường thấy Thanh Đăng đại sư thoáng lóe ánh nhìn thán phục.

“Ở đây, trận pháp ta biết chừng trên năm trăm, trận pháp ta không rõ lại vô số kể, tất cả đều là trận pháp thượng cổ, rất nhiều trận đã thất truyền.” Thanh Đăng đại sư nói: “Mỗi một tòa cung điện, thậm chí từng hành hoa ngọn cỏ nơi đây đều đã được lập vô số tiểu trận, chúng hợp lại thành một trận pháp khổng lồ, bên ngoài còn bày các loại đào hoa trận để khóa tình, mê tâm trận hồng dụ tình.”

Giang Trường nghe mà trán giật, mắng thầm: Đến sợ mấy mợ yêu thâm luôn, cô không thấy được một trận pháp nào, kém hiểu biết hơn đại sư nhiều. Nhưng U Tổ ghê gớm thế này, sao không چرا được Chúc Tức thủy tổ chứ? Hay như nàng ta nói, chưa kịp dùng à?

Giang Trường tưởng đấy đã là tất cả rồi, ngờ đâu Thanh Đăng đại sư lại sờ mảnh ngói, đáp đất còn rờ rẫm tứ tung, dạo vòng trong vườn hoa.

Đang làm gì vậy? Giang Trường không hiểu ý, thấy đại sư quay về bên ngẩng đầu trưng vẻ mờ mịt ra.

Thanh Đăng đại sư giải thích: “Ở đây có huyền thuật cực kỳ lợi hại, cung điện được xây hoàn toàn bằng đá chuyết tâm, trong đình viện trồng rất nhiều cỏ mê tình, đến cả mặt đất còn tỏa mùi đan mê hồn.”

Tuy Giang Trừng không biết công dụng của tất cả trận pháp và đồ vật nơi này, nhưng chỉ nghe tên chúng thôi cũng đã đoán được vài phần. Hẳn là mấy thứ khiến người ta bị ảo giác, khơi gợi tình cảm thầm kín nọ kia. Nhớ lại màn cảnh giác hồi đầu, Giang Trừng bỗng thấy mình ngây thơ quá, đây nào phải chuốc thuốc không thôi! Rõ mười mười đã xài luôn chiêu từ trường kích thích hoóc môn rồi mợ nó!

Trai đơn gái chiếc vui thầy chốn này, có muốn không xảy ra chuyện gì mới khó ấy!

Giang Trừng đơ mặt, hỏi: “Chúng ta... có ra ngoài được không?”

Thanh Đăng đại sư lắc đầu, nhàn nhạt đáp: “Nơi này chỉ riêng khốn trận thôi đã có trên một trăm tám mươi, ta giải không nổi.”

Câu trả lời này không ngoài dự đoán của Giang Trừng, dầu gì U Tổ cũng là một đại tu sĩ khét tiếng sống dai trong truyền thuyết, đại sư có trâu bò hơn nữa cũng chẳng phá nổi thứ mà nàng dày công thiết kế. Giang Trừng bấy mới hối hận vì đã dút đầu vào đây, ở lý ngoài khu trống hoác không lối ra kia vẫn đỡ hơn như này.

Cô lo mình không kiềm chế nổi, thật đấy. Mà khoan, Giang Trừng sức nghĩ đến gì đó, mắt bỗng sáng lên, bảo: “Đại sư, chỉ ở đây tôi mới bị ảnh hưởng thôi phải không, ra kia sẽ bình thường lại đúng chứ?!” Vậy thì chỉ cần cố nhịn cơn ngượng đến lúc thoát là xong!

Câu trả lời của Thanh Đăng đại sư vô tình đập nát màn mơ màng của Giang Trừng, anh bình thản đáp: “Ban đầu, các trận pháp chỉ khiến cô tạm thời mê đắm, nhưng vô số trận pháp chồng lên nhau thế này không chỉ gây ảo giác mà còn khơi gợi tình cảm thầm kín lên, phóng đại và khắc sâu

những cảm giác tự tạo khác, dẫu chúng ta không yêu nhau, chỉ cần nhen nhóm một thứ tình cảm bất kỳ cũng sẽ bị trận pháp nắm bắt rồi lợi dụng sơ hở. Chế tạo và khơi gợi không có nghĩa là giả, bao gồm cả cảm giác, chỉ cần nảy sinh thì đều là thật.”

“Nghĩa là ở đây tôi yêu anh, ra ngoài rồi cũng vẫn sẽ yêu anh?” Giang Trùng khốn khổ hỏi, rất muốn có một cốc nước vong tình. Giờn hả, cô đâu muốn yêu kiểu cầm chắc thất bại như U Tổ chứ! Coi cái điệu bình thân chả hề hấn gì của đại sư kia, bởi mới nói hòa thượng sao biết yêu đương là cái chi!

Vừa nghĩ tới đó, Giang Trùng tự dừng lại thấy buồn, buồn kiểu biết người mình thích không thể thích lại mình ấy. -- Ờ, cô chính thức bắt đầu bước vào thời kỳ CDSHT đáng chán này rồi.

Giang Trùng điên cuồng xoay người ôm cột nhà đập đầu. Mới được hai cú, chợt cảm thấy trán âm ỉm, đại sư đã bước tới che cho cô. Đại sư bình thân dùng một tay che trán Giang Trùng, tay còn lại thì xoa gáy cô, ra chiều vỗ về.

Giang Trùng bịt cổ, ngạc nhiên nuốt nước miếng. Đại sư... Hành động này hơi sai sai... Đừng bảo đại sư cũng dính đòn rồi nhé!

Nghĩ kỹ mới thấy có thể lắm, chiêu mà U Tổ trâu bò tốn biết bao công sức chế ra để đối phó với kiểu hòa thượng như Chúc Tức thủy tổ, hẳn không dễ gì kháng được, huống hồ so về đạo hạnh, đại sư ắt không qua mặt nổi Chúc Tức thủy tổ, dính đòn là chuyện thường.

Cũng có nghĩa là, dòm thì bình tĩnh thế thôi chứ đại sư cũng đã “có sao” như cô rồi?

Vui! Đại sư cũng sẽ thích cô!

Ê mà khoan, vui cái quần! Vui quái gì? Đáng lẽ trong bọn vẫn còn người giữ bình tĩnh nổi, giờ cả hai dính đòn, cơ hội thoát khỏi đây càng viễn vông rồi! Cô còn định nhờ bản thân không kiềm chế được thì đại sư vẫn cản nổi mình, giờ thì hay rồi, khỏi cần lăn tăn vật lộn luôn.

Hai luồng ý nghĩ trái ngược nhau cùng hoạt động trong não Giang Trùng, cả người cô mâu thuẫn cứ như một con mèo đang nổi khùng, rồi lâu dần, cô nhận ra tâm lý kháng cự của mình ngày càng yếu đi. Sau đó, cô lại cảm nhận được hơi ấm nhàn nhạt từ bàn tay đang xoa gáy mình của đại sư, thể xác thành thật hơn linh hồn nhiều, người Giang Trùng mềm nhũn, cô ngơ ngẩn ngấm mắt anh.

Đột ngột, Giang Trùng sức tỉnh phun ra câu chửi thề lần thứ n trong ngày, tàn nhẫn vò mặt. Sau khi bị phóng đại, chứng tin tưởng vô cớ và tật dựa dẫm ý vào đại sư của cô lại càng nghiêm trọng hơn, đã đến mức hiểu rõ mọi thứ mà vẫn cười khờ trước cử chỉ vồ vể của anh.

Thôi xong, Giang Trùng nghĩ. Cô không ngăn nổi cảm giác thích một người và nổi hưng phấn khi biết người đó cũng sẽ thích lại mình rồi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Gã Háu Ăn

"Mình là một người chính trực, không được giậu đồ bìm leo!" Giang Trùng lại thầm răn bản thân lần nữa, ấn trái tim đang đập ngày càng nhanh của mình, hít sâu thở dài, rứt rề vén áo Thanh Đăng đại sư lên.

Thanh Đăng đại sư hôn mê được Giang Trùng đưa đến một gian phòng nào đó giữa tòa thành chết. Tối tăm phủ khắp, bầu không khí trong thành u ám âm trầm, không lâu sau khi đến, nhất là sau khi đại sư ngất đi, Giang Trùng đã thấy lòng mình nặng trĩu lạ lùng, ố ác nổi đầy, nhưng khi nhìn sang đại sư đang mê man bên cạnh, cô bình tĩnh lại ngay.

Phải khám vết thương của đại sư rồi tìm một chỗ nào đó cho anh nghỉ ngơi đằng hoàng, chờ anh khỏe lại. Tuy nói ra nghe hơi thảm hại, nhưng nếu không có đại sư, một mình cô không rời khỏi đây nổi. Hình như cô cứ luôn vào nhằm vào phó bản cao cấp trong khi mới chỉ là tân thủ, độ nhọ kể ra cũng chẳng vừa đâu.

Về mặt lúc thiếp đi của Thanh Đăng đại sư thư thái hẳn, đang bị thương nhưng anh không có vẻ gì là đau đớn, trông rất bình thường, góc nghiêng mái đầu gối lên tay Giang Trùng lúc cô dìu anh dậy kiểm tra vết thương sau lưng nom bình yên lắm.

Giang Trùng cẩn thận vạch phần lưng áo anh ra, chênh mảng ngấm hàng mi thật dài thật rậm che phủ bông mắt kia, ngoan ngoãn một cách bất ngờ. Read more...

Đại sư, ngoan á? Giang Trùng lặng lẽ dẫn cơn si chực trào và đôi mắt đẹp-hóa mọi thứ của mình lại. Cũng do cái chứng "Tình nhân trong mắt

hóa Tây Thi" hết!

Thấy vết thương sau lưng đại sư, Giang Trùng cau chặt mày, chẳng hơi sức đâu ngắm hàng mi dài quyến rũ của anh nữa.

Cô không ngờ thương thế đại sư lại nghiêm trọng đến vậy, nhẹ nhàng đỡ vai Thanh Đăng, Giang Trùng không biết nên xử lý vết thương dài ngoằng ấy sao cho phải.

Vết thương từ bả vai chệch xuống độ hai mươi xen-ti, không chảy máu nhưng trông nghiêm trọng hơn chảy máu nhiều, vì nó không có vẻ gì là muốn khép lại, miệng vết thương lật ra, da thịt bên mép cháy đen, quần quanh vết thương là một luồng khí đen.

Giang Trùng liếc thoáng đã nhận ra thứ đang chế ngự vết thương là ma khí của một ma tu rất lợi hại hoặc một món vũ khí cao cấp nào đó, nếu không, người có tu vi cao như đại sư đã chẳng gục bởi chỉ một vết thương như vậy. Tóm lại, luồng ma khí chết tiệt này thâm độc vô cùng, nó ngăn cản vết thương khép miệng, không thể chữa bằng cách thường.

Thấy trên mặt vết thương nhàn nhạt ánh vàng, Giang Trùng biết đại sư đã phong ấn ma khí vào cơ thể mình. Giờ cô mới ngộ ra lý do đại sư không cho mình xem và chạm vào vết thương.

Ma khí lợi hại đến thế cũng chỉ mỗi đại sư có thể bình tĩnh không chế, không để lộ ra như vậy, nếu là Giang Trùng, có khi chỉ mới chạm vào đã bị nó gặm cho rữa ra luôn rồi.

Cứ luôn ở một thời khắc bất chợt nào đó, cô lại nhận ra đại sư tốt đến nhường nào.

"Rốt cũng không thoát được, chả biết trước đó em đấu tranh làm gì, sao anh lại tốt như vậy?" Giang Trùng rũ mi, giấu ánh mắt mình đi, nhẹ nhàng lướt tay trên đôi mày của Thanh Đăng. "Vốn ra, em không nên có

bất cứ một ý nghĩ nào, nhưng ai bảo anh lại tốt đến vậy, giờ thành thế này, anh bảo phải làm sao đây?"

Giang Trùng cho đại sư thử hết thuốc trị thương mình mang theo, rốt vẫn chẳng nên cơm cháo gì, đành phải dứt anh một số đan dược bồi bổ cơ thể, rồi gác ngay cạnh chờ anh tỉnh. Đương nhiên, đại sư gối đầu lên chân cô. Giang Trùng thông suốt rồi, không muốn kìm chế nữa, đẩy không phải phong cách của cô.

Hẹn hò được thì hẹn hò, còn không thì thôi, cô còn rất nhiều việc phải làm, thế nên mục tiêu quan trọng nhất trước mắt vẫn là nhân lúc đại sư hôn mê, sàm sỡ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chuẩn chưa! Chuyện đã xảy ra không thay đổi được, nắm chắc hiện tại mới là quan trọng nhất!

Giang Trùng mặt mày ngay thẳng nắm tay đại sư, chợt nghe tiếng "Ủm?" mơ màng, cô giật nảy mình, vô cùng tự nhiên buông tay anh ra, quan tâm hỏi han như lẽ dĩ nhiên: "Đại sư, anh tỉnh rồi à?"

"Giang Trùng?" Đại sư gọi.

Giang Trùng phát hiện đại sư có gì đó sai sai, ánh mắt sai, biểu cảm sai, tóm lại chẳng có chỗ nào là đúng hết, khí chất toát ra khi vừa mở mắt khác hoàn toàn với đại sư trước kia,... tà khí khó tả. Giang Trùng mình mẫn chứ không ngốc, cũng cực kỳ dứt khoát chứ chẳng do dự khập khùng, thế nên vừa cảm thấy không ổn, cô đã quả quyết ra tay.

Hai tay Thanh Đăng đại sư bị trói bởi thừng Hồng Ti vốn ngoan ngoãn làm dây buộc tóc của Giang Trùng, rồi bị cô kéo lên giữ chặt trên đầu. Tuy trói nhưng phòng trường hợp mình nhầm và vì tình trạng thương tích của đại sư, Giang Trùng ra tay cực kỳ chừng mực.

Thanh Đăng đại sư hơi lạ lùng kia bị Giang Trùng bắt trói và đè như vậy, nhìn cô nửa cười nửa không.

"Mi là ai, mi không phải Thanh Đăng đại sư." Giang Trùng lạnh lùng nghiêm nghị, cô liên tưởng đến chính mình, thoát cái bèn đoán đại sư đã xuyên không, hoặc bị thứ tà ác gì đó chiếm xác rồi. Nếu bị chiếm xác... Ánh mắt Giang Trùng sầm xuống.

"Cô là Giang Trùng?" Thanh Đăng đại sư bình thản nằm đấy, không giãy dụa, không trả lời câu hỏi của cô mà hứng chí sẫm soi cô một lượt, cười hỏi: "Cô có mang theo thứ gì ăn được không? Lâu lắm rồi ta không được xơi thức ăn đúng nghĩa."

Giang Trùng: "Hả?"

"Lão hòa thượng Thanh Đăng kia cứ cấm thực ta mãi, hể ta xuất hiện là bị nhốt ra sau núi Thượng Vân tự, thấy khó ư không?"

Giang Trùng: Ông đang nói gì vậy?

"Ta ngửi thấy mùi thơm của thức ăn trên người cô, đào thiên hương à?"

Giang Trùng: Cất trong túi trữ vật rồi mà, sao ngửi được hay vậy?

Cuối cùng, Giang Trùng cũng chả biết sao sự tình lại thành thế này -- Thanh Đăng đại sư phiên bản tà mị chả rõ lý do kia ngồi đất xơi đào thiên hương cô lấy ra từ túi trữ vật, còn cô thì thả tóc ngồi cạnh trông chừng. Hồng Ti bị vị này gỡ ra một cách bạo lực tũ thân quần quanh cổ tay cô, như đang làm nũng.

Giang Trùng chưa từng cho rằng mình sẽ không chế được đại sư, nhưng vẫn cảm thấy thôn thốn khi chứng kiến gã lai lịch bất minh gỡ trói nhanh gọn, đồng thời dùng một ngón tay đẩy mình ngã sấp mặt như vậy. Song chiêu nhất dương chỉ quen thuộc của đại sư lại khiến Giang Trùng nhẹ nhõm một cách lạ lùng. Sau công cuộc đoán bậy đoán bạ kinh khủng

kia, đang đếm kỹ mấy câu nói của y, Giang Trùng mới phát hiện ra vài vấn đề.

Một, đại sư phiên bản tà mị này có vẻ quen thân với Thanh Đăng đại sư, chắc đã xuất hiện nhiều lần rồi. Thế hẳn là đại sư không sao cả, có lẽ sẽ chóng quay lại thôi.

Hai, quan hệ giữa đại sư phiên bản tà mị và Thanh Đăng đại sư có vẻ không tốt lắm, bằng không y cũng sẽ chẳng nói rằng mình cứ xuất hiện là bị nhốt.

Ba, dường như y sở hữu ký ức của Thanh Đăng đại sư, nếu không sao biết tên cô, lại còn ra vẻ thân quen lắm.

Bốn, đây là một gã háu ăn.

Giang Trùng chực vỡ lẽ, đừng bảo là, nhân cách phân liệt nhé?!

"Chẳng nhẽ mi là một nhân cách khác của đại sư?" Giang Trùng hỏi dò.

Đại sư đang gặm dưa liếc sang, đuôi mắt hẹp dài kia vẫn vương tà khí, nhưng không lảng lơ đồng bóng mà đầy tràn quyến rũ động lòng.

"Nhân cách khác, nhân cách là gì?" Đại sư tà khí đưa chót lưỡi đỏ hồng ra liếm nước quả bên mép và ngón tay thon dài của mình, lúc tựa người biếng nhác xơi thức ăn lại tận mác cảm giác thỏa thuê kỳ lạ.

Giang Trùng cố gắng dùng cách phổ thông dễ hiểu nhất giải thích cho y.

Sau khi nuốt xong, đại sư phiên bản tà mị ung dung gật đầu, lại ngoạm thêm một miếng dưa, thông dong đáp: "Ờ đúng đó, ta sinh ra từ ác niệm của lão hòa thượng Thanh Đăng ấy, đại diện cho phần ác của lão."

Giang Trùng: Thực ra thì ngoài cái mã, vẫn chưa thấy mặt ác của gã đại sư tà mị này.

Vừa nghĩ thế, Giang Trùng chợt nhận ra đại sư mới ngồi đấy đã đến trước mắt, giơ tay nhắc mặt cô lên.

Nhanh thật! Tròng mắt Giang Trùng thít lại, vô thức nắm thanh kiếm gỗ giắt bên eo.

"Ta khuyên cô đừng làm bậy, đã rất nhiều năm không giết người, nhưng ta không ngượng tay một chút nào đâu." Đại sư tà mị cười, sát ý đầy mắt lạnh lùng trĩu nặng, mỗi khí thể thôi đã đủ chặn trụ Giang Trùng, khiến cô không hít thở nổi. Đây là lần đầu tiên Giang Trùng cảm nhận được uy áp lớn nhường này từ đại sư, vì bình thường anh luôn khoác vẻ vô hại và khó hiểu.

Giang Trùng biết đại sư rất ghê gớm nhưng chưa từng sợ anh, nhưng gã trước mặt này, Giang Trùng buộc phải thừa nhận rằng mình sợ y, là phản xạ tự nhiên khi bị đè nghiêng, lạo không chống cự nổi.

Nhìn Giang Trùng căng cứng như dây cung, gã đại sư dọa dẫm người ta kia lại dừng dừng vuốt má, vuốt mi, nghịch tóc rồi xoa gáy giữa ánh mắt phức tạp của cô. Còn trưng ra vẻ "Thì ra cảm giác như này" nữa chứ.

Tuy là nhân cách khác nhưng rất nhiều động tác lại quen thuộc lắm thay, trừ vài phần khó chịu khi hoảng hốt ban nãy, Giang Trùng ngạc nhiên phát hiện ra mình không sợ nữa, lại còn thấy y đáng yêu lạ lùng. Dù sao trước giờ đại sư chưa từng cười thế kia, cũng sẽ chẳng xơi quà vật tựa sóc như vậy. Ê khoan! Không đúng! Cái cơn đại yêu ảnh hưởng IQ chết tiệt này!

"Ta đã thấy cô trong ký ức của lão hòa thượng Thanh Đăng kia." Đại sư phiên bản tà mị nghiêng cứu tóc tai Giang Trùng một hồi, ngồi trước mặt cô như muốn họp bàn.

"Ta còn biết hai người gặp nhau lần đầu đã lẫn tới lộn lui trong ngôi miếu rách kia, cô chủ động."

Mặt Giang Trùng hết sức "cầu vồng".

Đại sư tà mị quen tay moi quà vật từ túi trữ vật của cô ra, vừa nhâm nhi vừa nói: "Thực ra lần trước tỉnh lại rồi trông thấy cô trong ký ức của hòa thượng già, ta đã muốn biết cảm giác khi làm chuyện ấy với cô, hơi tò mò."

Mặt Giang Trùng lại càng "cầu vồng" hơn.

"Nhưng tiếc nỗi, giờ ta lại không muốn nữa." Đại sư phiên bản tà mị lôi một túi hạch thơm lừng ra, bắt đầu tách vỏ, "Hòa thượng già gian xảo vô cùng, lão áp biết bao cấm chế khiến ta không thể làm rất nhiều việc, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là chúng ta có chung tình cảm và cảm xúc, cũng có nghĩa là giờ ta xem cô như một... bé con đáng yêu, không ra tay nổi."

Y tách xong vỏ một quả hạch, chọt đút vào miệng Giang Trùng, véo mũi cô, cười híp mắt: "Gọi cha đi."

Giang Trùng phùng phùng lửa giận, mấy món quà vật chuẩn bị sẵn sắp bay sạch rồi! Còn muốn cô gọi mình là cha á, mơ đi! -- Đương nhiên đây không phải là mẫu chốt.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thiếu Tư Tình

Thanh Đăng đại sư cầm một nhánh cây bẻ bừa trong sân đình, liên tục phác họa dọc các hành lang mình đi qua. Anh chỉ huơ nhẹ mà đầu cành đã lóe ánh vàng, họa thành từng chuỗi kim phù nối tiếp nhau, lơ lửng trên tường. Anh vẽ từ cửa lớn vào đây, phù văn vàng như xích cũng kéo dài từ đây đến chốn này.

Trong lúc anh làm việc, Giang Trùng bơ phờ tuyệt vọng, lững thững đi cách anh ba mét, chẳng muốn đến gần.

Mặt cô đủ mọi sắc thái, chốc thì đăm đui thấp thỏm ngấm lừng Thanh Đăng đại sư, khi lại chửi thề nói tục liên tăng, lúc thì ôm ngực phơi phới sắc xuân, thoáng lại nện tường tới tấp, sắp tâm thần phân liệt tới nơi rồi.

Thanh Đăng vẽ xong vòng ngoài cùng, ngoái lại vừa khéo đối diện với ánh mắt mong ngóng ngập tràn yêu thương và kỳ vọng của Giang Trùng, nếu có đuôi chắc cũng đang ngoắc liên tơi rồi. Thế nên khi đại sư vẫy tay gọi, Giang Trùng mắt sáng lấp lánh chùng như bắn vọt tới, được nửa đường lại biến sắc, tóm mạnh lấy cây cột bên cạnh, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không không không, em ở đây là ổn rồi! Em không sang đó đâu."Read more...

Thanh Đăng đại sư: "Đã ở đây, chúng ta cách nhau bao xa cũng vẫn bị ảnh hưởng thôi."

Giang Trùng như koala ôm cột, lắc đầu: "Không không không, đại sư, em chỉ sợ mình không kiềm chế nổi sẽ làm bậy với anh thôi! Vì trình tiết của anh, em nghĩ mình trụ ở đây là vừa đẹp."

"Cô nghĩ mình làm được gì ta?" Thanh Đăng đại sư cười hiền vô cùng.

Giang Trùng chẳng biết nói gì hơn, cô dám chắc rằng đại sư sẽ chơi chiêu nhất-dương-chỉ-sấp-mặt, khiến mình không ngóc lên nổi trước khi bản thân kịp âm mưu hành động.

Trước đó cô định ninh rằng chốn này cũng ảnh hưởng đến đại sư, nhưng qua một ngày, cô nhận ra đại sư vẫn là đại sư, chẳng có tí chút cuồng si, lúc thì bình thường, khi lại náo loạn như cô. Đại sư vẫn điềm tĩnh như vậy, chỉ gần gũi với cô hơn.

Xoắn xuýt giữa các luồng suy nghĩ, cuối cùng, lúc đại sư vẽ xong vòng kim phù thứ hai, cô rối rắm chạy đến ngồi xổm bên anh, khẽ hỏi, "Đại sư, chỗ này không ảnh hưởng gì được anh à?"

Thanh Đăng cất từng tiếng bình thản, nhưng nội dung câu nói lại như sấm giữa trời quang, "Hôm vào Thượng Vân tự, sư phụ từng bảo ta bầm sinh đã khuyết thiếu tư tình, cũng có nghĩa là, ta không có ái dục."

Xin lỗi nhé, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Giang Trùng chính là: Đại sư bị bệnh lãnh cảm tình dục. Rồi cơn tình si trỗi dậy, một giây sau cô đã thành em gái buồn thương vì thất tình. Còn gì đau khổ hơn chuyện biết người mình thích không thể thích lại mình? Chưa kịp yêu đã thất tình rồi.

Thanh Đăng đại sư lại xoa đầu cô, Giang Trùng bị cơn si khổng chế, nước mắt lưng tròng nhìn anh, "Em không tin, anh gần gũi với em hơn dạo trước nhiều, chắc chắn cũng đã bị ảnh hưởng!" Dứt lời, Giang Trùng tỉnh táo hơn, tự thấy ê mặt vì nổi hờn trách và nũng nịu trong câu thoại vừa rồi. Trời đất mợ ời cứu với, con bị thứ xàm xí gì nhập rồi!

"Đúng thế thật." Thanh Đăng đại sứ không phủ nhận. "Ta cũng bị ảnh hưởng, đã không thể khơi gợi ái dục thì sẽ khắc sâu những thứ tình cảm khác, cũng có nghĩa là..."

Giang Trường chờ đón lời: "Cũng có nghĩa là em muốn hẹn hò với anh, còn anh lại xem em là con gái?!"

Thanh Đăng đại sứ hiền hòa bồi thêm một đòn xoa đầu nữa. Giang Trường được anh đỡ đến mức không cáu nổi, thực ra, cô tự làm tự chịu còn gì. Xét cho cùng, trận pháp ở đây trọi về khơi gợi, chỉ cần là cảm giác "đã từng", dầu giấy lát thoáng qua cũng sẽ phải thức tỉnh và khắc sâu bởi chúng.

Một cô gái bình thường chưa từng yêu ai như Giang Trường, mới đầu ấy ấy đại sứ thì thế nào cũng sẽ xuyên xao, tuy cảm giác ấy nhạt nhòa và cô đã nhanh chóng tỉnh táo lại, thẳng tay dập tắt suy nghĩ nguy hiểm trước khi nó kịp manh nha, nhưng rõ mười mười cảm giác ấy vẫn là mồi lửa, chết tiệt thật!

Còn đại sứ, anh vốn không được trang bị kỹ năng yêu, kiên cố chắc bền, thành ra toàn bộ thuộc tính cường hóa nhằm sang hướng tình thân rồi. Cứ như cô và đại sứ bị U Tổ gài, cuối cùng cô lọt bẫy không leo lên nổi, còn đại sứ trèo thoát, lại còn xúc đất đắp cô. Chả biết U Tổ hay đại sứ mới là người hại mình nữa!

Giang Trường đang ức chế, chợt nghe giọng hiền hòa của đại sứ: "Không phải con gái."

Chưa kịp mừng rỡ ngẩng đầu, Giang Trường đã nghe đại sứ từ tốn nói hết ý: "Cô hãy còn quá nhỏ để làm con gái ta."

Giang Trường suýt đã phun máu, cô chờ ra đáp: "Ờ."

Mịa, cô ra ngoài sẽ tìm nước vong tình ngay, nhị sư tỷ trâu bò thế kia, chắc sẽ chế được món này thôi, nhẩy! Còn giờ có muốn kháng cũng không nổi, thôi thì "chơi" luôn đại sư vậy, lòng cô đang bấp bênh lắm, rất rất muốn ngó bản mặt đổi màu của đại sư đây. Giang Trùng bất chợt cười đen tối.

"Giang Trùng, đừng làm chuyện ngốc nghếch." Thanh Đăng đại sư sờ gáy cô, điềm đạm bảo.

Đối diện với đôi mắt trong suốt của anh, Giang Trùng lạnh sống lưng, tỉnh táo lại, cứng người cười khan đôi tiếng, "Không, không đâu a ha ha."

"Ngoan." Thanh Đăng đại sư chìa tay ra cho Giang Trùng đang ngồi xổm dưới đất, "Nào, ta dắt cô."

Được đại sư dắt bằng một tay, nhìn anh liên tục vẽ kim phù, Giang Trùng nghĩ, đại sư đúng thật không xem cô là con gái mình, ngó cái điệu dõ trẻ nít kia, chắc lại coi cô là cháu gái hoặc cháu cố gì rồi, vừa nghĩ đã thấy khó chịu.

Thanh Đăng đại sư vẽ đầy kim phù lên khắp quần thể cung điện rộng lớn này, trập trùng từng lớp, chùng như vây lấy tất cả các trận pháp lại. Giang Trùng biết loại kim phù này rất khó vẽ, với tu vi hiện giờ thì cô không họa nổi chữ nào, thế mà đại sư lại thảo liên tục nhiều ngày với số lượng khổng lồ như thế, lại còn liền mạch trôi chảy, không ngơi một khắc, không biết mệt mỏi nặng nề từ đầu đến giờ, đúng là một người đàn ông đáng sợ.

Ôi, giỏi quá muốn cưới quá! Vừa nhen nhóm suy nghĩ, Giang Trùng quen tay vỗ đốp vào ấn đường. Thức tỉnh đi mợ!

Cô ra tay không nể gì mình, tiếng hơi vang, Thanh Đăng đại sư đi cạnh nghe thấy liếc sang, lơ tay phớt qua ấn đường cô. Một thoáng mát lạnh, Giang Trùng bớt đau hơn rồi.

Chu choa, đại sứ giỏi quá, cười cười cười! Khi ý nghĩ kiểu này lại lướt qua đầu, Giang Trường cho rằng mình hết nước cứu rồi.

"Đại sứ, anh làm như này có phá nổi trận không?"

"Không." Thanh Đăng đại sứ đáp.

"Vậy anh đang làm gì vậy?" Giang Trường chủ động nắm lấy tay anh, rõ vẻ không thêm vùng vẫy nữa.

Thanh Đăng đại sứ cũng mặc cô nắm, xem cô như lớp con cháu phải yêu chiều, giải thích: "Ta đến là để tra xét chuyện dung hợp giữa mộ U Tổ và dị thể, lúc vào mộ ta đã thấy bất thường, chưa kịp xem kỹ vùng dung hợp đã tới tận đây, giờ chúng ta không ra ngoài được, nhưng có thể mượn dị giới dung hợp phá kết giới này, tạo một lối thoát."

"Em hiểu rồi, trong mộ U Tổ cũng đã xảy ra tình trạng tựa tòa thành rỗng xuất hiện trên đầu sơn phái Xuất Trần, đúng không? Đây là một thế giới khác có thể xâm lấn toàn cõi chúng ta, thế giới này gây ra hỗn loạn, hoặc giả nó đã ử sẵn năng lượng tiêu diệt mọi thứ rồi!" Giang Trường hăng hái nói.

"Không sai, bây giờ ta đang định kéo vùng dung hợp đẩy đến đây." Thanh Đăng đáp, "Nhưng đây lại là một tử giới không còn sự sống, ta không biết nó chứa đựng những gì, nếu thực sự thành công, cô phải theo sát ta, không xa nửa bước."

"Ừm, em biết rồi!" Giang Trường đáp vang, nép cả nửa người vào đại sứ.

Lại hai hôm trôi qua, cả quần thể cung điện đã bị phù văn vàng vây tròn, Giang Trường chốc chốc lại ngó trời, mong đợi vô cùng. Sang ngày thứ ba, cuối cùng cô đã thấy nửa tòa lầu các xuất hiện trên đầu.

"Đến rồi!"

Thanh Đăng đại sư huơ tay, tầng tầng lớp lớp kim phù bay lên dán vào tầng không, phác thành một quầng sáng trắng nhạt. Tòa thành chết trên trời chậm chậm tiến vào quầng sáng, nơi tiếp xúc tóe chớp, khiến cả bầu trời tối dần sáng rõ. Ánh vàng khắp trời tụ lại quanh các góc thành đã ở trong quầng sáng, nội ngoại phối hợp, tốc độ dung nhập ngày càng nhanh.

Thanh Đăng đại sư mấp máy môi, đứng trên đỉnh tòa tháp cao nhất, mỗi tay cho ra từng phật ấn khổng lồ, gió phần phật cuốn tung vạt áo ống tay anh, phác nên dáng hình ngất ngưỡng tựa tùng. Anh ngẩng đầu nhìn trời bằng biểu cảm nghiêm nghị nhất trước giờ, giữa ánh vàng và chớp lóe, gương mặt tuần tú với đường nét rõ ràng càng khô ngô mờ ảo hơn. Khiến Giang Trừng tới giờ phút này còn bị anh hấp hồn một trận.

"Sang đây, chúng ta đi."

Giang Trừng dần lòng lại, nghiêm túc siết chặt tay Thanh Đăng đại sư, cùng bay đến tòa thành chết lẩn vào ngày càng nhiều kia. Bên trong như có thứ gì đáng sợ lắm, nhưng kỳ lạ thay, khi có đại sư ở đây, cô lại chẳng thấy sợ chút nào.

Khi kim ấn phá tan quầng sáng trắng nhạt, Giang Trừng thoáng nghe đầu đó dưới kia vang lên tiếng thở dài thật khẽ.

Hai người thoát trận, tiến vào thành chết. Vừa đến nơi, Giang Trừng nhẹ đầu hẳn, thoát cái đã tỉnh táo hơn nhiều, cơn cuồng si đại khởi sai trái kia không kiểm soát nổi cô nữa. Nhưng cô phát hiện, y như lời đại sư bảo, trận pháp chỉ khơi gợi tình cảm, mà đã khơi gợi ra được thì đều là thật.

Thế nên, dù không biểu hiện thái quá như ban nãy, cô vẫn rõ tình cảm của mình dành cho đại sư đã không còn như trước lúc vào mộ U Tổ nữa, huych toẹt ra là, tuy đang rất lý trí nhưng cô vẫn muốn hẹn hò với đại sư. Ở đúng, cô yêu đại sư mất rồi, chết tiệt.

Cái thế giới vô duyên vô cố lại vẽ chuyện ra này! Giang Trùng ôm đầu ngồi xồm.

"Đừng sợ, sẽ có cách thôi." Thanh Đăng đại sư đứng kề bên, nói.

Giang Trùng bơ phờ ngẩng đầu nhìn anh, vừa định lên tiếng, lại thấy anh đứng không vững, lảo đảo một cái. Giang Trùng giật nảy mình, tức khắc đưa tay ra đỡ đại sư vừa ngã xuống.

Nhìn đại sư nhắm chặt hai mắt, gọi vài tiếng anh vẫn không đáp lời, Giang Trùng lo lắng. Sao thế này? Chẳng nhẽ mệt quá, cũng đúng, trước đó anh đã vẽ bao nhiêu là kim phù, tuy nhờ thành chết dung hợp mới thoát đại trận của U Tổ được, nhưng công sức đại sư đã bỏ ra hẳn không nhỏ. Giang Trùng đỡ anh mà xót xa lòng, cơ mà sao cô cứ có cảm giác mình đã quên mất chuyện gì đó, là gì nhỉ?

Tay đặt sau lưng đại sư, Giang Trùng chợt thấy lạ bởi cảm giác gờn gợn, dường như còn hơi ướt mà làn da lớp áo mang lại.

Đúng rồi, trước đây đại sư đã bị thương! Giang Trùng rốt đã nhớ ra, bất giác lại đau lòng. Mấy hôm nay anh không lộ ra bất cứ biểu hiện nào, chẳng có vẻ gì là bất thường, cộng thêm cô cứ mãi rối rắm giữa mớ cảm xúc của mình, thế mới quên bém đi mất!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Hai Đại Sư

Giang Trường lục túi, phát hiện ra đại sư tà mị đã ngốn sạch mấy loại quà vật mình thích. Chỉ chừa lại một vài món vị tầm tạm cô xơi giết thời gian và thịt ăn đỡ thèm, ví như vịt xanh nướng, đùi gà lôi kho tương, cá hương khô rán giòn - món tủ của tiệm Lão Lý Gia ở thị phường ngoài sơn phái Xuất Trần.

Mấy món thịt vừa ngửi đã chảy nước miếng thế kia mà đại sư tà mị lại không thèm rớ đến, Giang Trường nhủ, chẳng có nhẽ gã đại sư này ăn chay? Ngó chả ngoan hiền tới vậy.

Giang Trường bĩu môi, lẳng lặng giấu mấy món thịt của mình kỹ hơn một chút. Đại sư háu ăn thấy hành vi của cô, lơ đễnh bảo: "Giấu làm gì, ta cũng có giành món đấy với bé đâu."

Giang Trường nghe thế bèn đường hoàng lấy thức ăn ra, tiện tay cho một con cá hương vào miệng, "Anh ăn chay à? Cũng đúng, anh là đại sư mà, hẳn phải ăn chay thôi."

Nói xong, Giang Trường chú ý đến vẻ sầm sì chòng chọc nhìn cá trong tay mình của y, thoáng cái đã ghen. Anh ta sao thế kia? Trông cứ như rất muốn trở mặt ý.

"Hừ! Tại lão hòa thượng kia cả, bức chết được!" Đại sư tà mị rốt cũng đã thể hiện mặt hơi ác ác của mình, ánh mắt có thể khiến cả một đám con nít khóc vì sợ, như vừa nghĩ đến điều chẳng vui vẻ gì, y tặc lưỡi: "Năm ấy lão liễu mình đến độ lường bại câu thương để hạ cấm chế lên ta, sau đó, cứ

hễ ta xơi tý chút đồ mặn thôi, thức ăn chưa vào đến miệng đã liên tục nôn khan rồi."Read more...

Y vừa nói vừa đen mặt dầm mạnh đống vỏ hạch.

Khán giả Giang Trùng: Giận cá chém thớt thế kia, anh là trẻ nít lên cơn cáu giận à?

Đại sư tà mị sầm sì dầm xong, tự dừng bình thường trở lại, tiếp tục ngồi xơi dưa, lật mặt nhanh vô cùng, Giang Trùng trở tay không nổi.

Chốc sau, ngó bóng lưng vẫn hơi ám mùi hờn dỗi ngồi xồm gặm dưa đổi diện mình, chẳng hiểu sao Giang Trùng lại thấy mùi lòng, cô nhìn thịt trên tay, dứt khoát cắt vào, chùi mép rồi hỏi: "Anh muốn thử mùi thịt à?"

Đại sư tà mị ngoái lại liếc cô, "Ta biết thịt có vị thế nào, lúc chưa xuất gia lão hòa thượng kia đã từng ăn, nhưng lâu quá rồi, ký ức lão nhập nhèm thành ra ta cũng không nhớ rõ nữa, thế mới muốn tự nếm thử một lần."

Giang Trùng cảm thông vô cùng, không được ăn thịt đáng thương biết mấy, thật luôn. Cô bèn bảo: "Đại sư bá ở sơn phái Dung Trần bọn tôi có trồng một loại quả tên là nhục đồ tương, tuy là trái cây nhưng vị nó như thịt phết tương nướng ý, lần sau tôi về mang một vài quả cho anh nhé?"

"Có cả loại trái cây như thế à?" Vì chẳng chăm chút chuyện ăn uống mấy nên Thanh Đăng không quá rõ mảng ẩm thực, thành ra Thanh-Đăng-khác cũng mù tịt theo, giờ nghe Giang Trùng bảo, y khẽ trợn mắt, ngồi thẳng người hơn, thích thú, "Bé nói thật à?"

"Thật mà, tôi nếm thử rồi, vị không tồi, anh có muốn ăn không?" Giang Trùng thành thật hỏi.

"Tất nhiên là muốn." Đại sư tà mị nom có vẻ rất trông mong, Giang Trùng nhận thấy ánh mắt y dành cho mình thân thiện hơn nhiều.

"Nhưng phải đợi đến khi chúng ta ra ngoài đã, lúc ấy anh còn ở đây nhỉ? Ăn kịp không đấy?" Giang Trùng mớm lời.

Đại sư tà mị chẳng lại, nụ cười héo đi, y trở về vẻ như cười như không, nhượng mày nhìn chăm chăm Giang Trùng, "Thì ra bé muốn thăm dò chuyện ta sẽ xuất hiện trong bao lâu à?"

"Bé con nom có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đang rất lo, tự hỏi không biết chừng nào hòa thượng già mới về chứ gì? Ha, bị lão nhốt bao nhiêu năm như thế, khó khăn lắm ta mới được dịp giành quyền làm chủ cơ thể, bé nghĩ ta sẽ ngoan ngoãn trả lại cho lão à? Lão cũng nên thử cảm giác ngủ vùi trong bóng tối, hể mở mắt ra lại thấy hoang tàn vô vị mới phải." Đại sư tà mị liếm môi.

Giang Trùng bình tĩnh vạch trần: "Anh đang nói dối."

Đại sư tà mị bỗng nhiên dí gương mặt vô cảm lại gần, nhìn thẳng vào mắt cô, Giang Trùng không tránh né mà đáp trả bằng ánh mắt tương tự, chẳng mấy may khiếp sợ sự lạnh lùng kia.

"Ha ha ha ha ha ~" Đại sư tà mị lại đột ngột giãn ra, cười ngả cười nghiêng, đưa tay vò đầu Giang Trùng, mạnh đến nỗi cô phải nhe răng.

"Bé con thông minh ghê, đúng thế, vì ta rất yếu nên không thể xuất hiện quá lâu, hòa thượng già thuở trước rõ điên, chẳng có gì là không dám làm. Lão dừng dừng khiến chính bản thân suýt chết chỉ để cắt giảm năng lực của ta, mà suy cho cùng, vì sinh ra từ một khía cạnh nào đó của hòa thượng già nên ta không thắng nổi lão, thế mới lưu lạc đến nước này." Bất ngờ là giọng y chẳng có vẻ gì là thù hận, chỉ bình thản lạ kỳ.

Giang Trùng tò mò, "Tôi tưởng anh ghét Thanh Đăng đại sư lắm chứ."

"Chứ bé thấy ta có chỗ nào không ghét lão à?" Đại sư tà mị đáp, thấy đầu Giang Trùng bị mình xoa bù xù cả, bèn đưa tay vuốt tóc cô vào nếp,

nói tiếp: "Chẳng lẽ bé không cho rằng hòa thượng già thỉnh thoảng lại rất ư là gọi đòn hả?"

Giang Trừng nín lặng, cô chẳng lắc đầu trái lương tâm được, dầu giờ có thích đại sư, cô vẫn không thể sống thẹn với lòng.

"An tâm, cùng lắm vài ngày nữa hòa thượng già sẽ trở lại. Mà này, về rồi bé nhớ mang quả nhục đồ tương cho Thanh Đăng đấy nhé, dầu gì lão ăn thì ta cũng sẽ biết vị, như nhau cả." Đại sư tà mị phẩy tay, uể oải ngáp.

Vừa mới ngó y hơi đáng thương, Giang Trừng lại thấy y ngả người sang bên trông như sắp ngủ, cô không kìm được nghĩ, ăn xong lại đánh giấc có ổn không vậy?!

"Đại sư? Đại sư? Anh định ngủ à?" Giang Trừng sán lại đẩy vai y.

"Không ngủ thì biết làm gì?" Đại sư tà mị he hé mắt, lười nhác hỏi.

Giang Trừng: "Anh không muốn rời khỏi đây à?"

"Mấy chuyện rắc rối này chờ lão hòa thượng quay về giải quyết là xong ngay ý mờ." Đại sư tà mị mặc sức quăng con bỏ chợ, "Với cả ở đây ổn mà, không có đám tiểu ma ghiền rít gào cuồng quấy rồi ưa lấy thúng úp voi, tuy trời hơi tối nhưng không còn đỏ gai mắt nữa, lại được ăn ngon, có cả bé ở bên nữa, chẳng tuyệt lắm ư?"

Tiêu chuẩn gì mà thấp dữ vậy! Giang Trừng đã hòm hòm đoán được mỗi khi y xuất hiện lại bị đại sư nhốt ở một nơi như nào rồi. Dầu chưa tiếp xúc nhiều, Giang Trừng vẫn hiểu sơ sơ tính cách của người này, y là kiểu sáng nắng chiều mưa, dễ dàng trở mặt, chỉ cần không chạm vảy ngược thì rất dễ chịu, giống như... kíp nổ chưa châm ngòi, hay thú dữ còn đang ngái ngủ.

"Trước đây anh đã làm gì mà khiến đại sư đề phòng thế kia?" Giang Trường hỏi.

Đại sư tà mị nhếch làn môi hồng, sắc đỏ sẫm mờ màng đáy mắt, y nhẹ nhàng đáp: "Giết người, rất nhiều người."

Giang Trường bỗng không muốn nói nữa.

Đại sư tà mị ngoái đầu nhìn, cười cười bẹo má cô, "Mặt sao thế kia? Thấy ta ác quá, không chấp nhận nổi à? Nhưng ta là người xấu mà, là một gã tồi khác hoàn toàn với lão hòa thượng ấy."

Giang Trường: "Không, tôi chỉ đang nghĩ sao anh không ném mùi thối nhân lúc chưa bị nhốt và hạ cấm chế thôi."

"Hòa thượng già nhanh lắm, ta mới xuất hiện gây chuyện đúng một lần đã bị lão già cho gần chết, à mà dĩ nhiên là ta cũng tấn gã suýt ngóm." Đại sư tà mị bỗng chuyển chủ đề, "Ý, bé con có muốn ngủ cùng không?"

"Không." Giang Trường đáp nhanh.

"Bé chẳng đã mệt lắm à? Cố sức ngồi đấy khờ ghê nời, ta chả bao giờ tụng mớ kinh giải buồn cảnh tỉnh phiền phức như lão hòa thượng kia đâu nhé." Đại sư tà mị bảo: "Thứ ta làm được khác hoàn toàn với lão, thiên về tà đạo."

Giang Trường sức nhớ ra, hỏi: "Vậy anh có chữa được vết thương trên người mình không?"

"Thương?" Đại sư tà mị chớp chớp mắt, thoáng mờ mịt rồi vỡ lẽ, "À, suýt quên mất mình đang bị thương. Chữa thì chữa được, nhưng mắc gì ta phải chữa, phiền phức, dầu gì cũng xài được mấy ngày đâu, chữa nó lại chờ hòa thượng già quay về thưởng thức cơn đau tiếp thôi."

Đại sư tà mị chẳng mảy may giấu vẻ hả hê khi người gặp nạn, Giang Trường bất đắc dĩ nhìn y, cô dịu giọng dỗ dành: "Thế anh không thấy đau à? Thôi thì chữa đi cho khỏe."

"Đau chứ, nhưng ta cứ không muốn chữa đấy." Đại sư tà mị đáp, đổi giọng, "Cơ mà nếu bé con chịu ngủ cùng ta, dậy rồi ta sẽ liệu mà xử lý tý chút."

"Ờ được, anh dịch ra xiu, chừa chỗ cho ta." Giang Trường đáp ngay, diễm nhiên giữ chân mới lấy ra.

"Hả? Vừa nãy vẫn không chịu mà, sao giờ lại dứt khoát thế, bé không cân nhắc một tẹo nào à?" Đại sư tà mị hỏi.

"Nếu chỉ định tỏ ra ta đây rụt rè chứ không thực sự muốn từ chối thì khước từ một lần là đủ rồi." Giang Trường tung chăn đắp lên người, nằm cạnh đại sư, ngáp dài, "Thôi ngủ mau đi, dưỡng cho no sức, chả biết sẽ còn gặp chuyện gì ở đây đâu, đang an toàn thì liệu mà nghỉ ngơi nhiều một chút."

Giang Trường nhắm mắt, chưa tới ba phút đã ngủ rồi, trái lại, đại sư tà mị kêu ca đòi nghỉ kia lại rũ mắt nhắm bé con cuộn tròn say sưa bên mình thật lâu, chán chường đưa tay nghịch hàng mi cô một chốc, bị Giang Trường trong mộng hất ra mới ngoan ngoãn đánh giấc.

Giang Trường biết mình đã ngủ, chỉ cần ở bên đại sư, dù có là đại sư nào thì cô vẫn sẽ an tâm đến lạ. Thực ra hai đại sư là một mà, chẳng dễ gì chia tách rạch rời.

Mà mình ngủ rồi thì đây hẳn là mơ? Giang Trường nghiêng đầu nhìn đại sư bên cạnh -- Chỉ ngó thôi đã biết đấy là bản tà mị.

Rồi lại đưa mắt nhòm đại sư đang ngồi ngoài sạp ăn đậu hũ hoa gần đấy -- Khí chất bình thản quanh người đã cho thấy ấy là bản bình thường.

Mơ thôi mà thấy cả hai đại sư là như nào? Giang Trường nghĩ thầm, chân đã sỏi nhanh về phía đại sư đang ăn đậu hũ hoa kia.

"Đại sư!"

Thanh Đăng đại sư ngẩng đầu, múc một muỗng đậu hũ, hỏi cô, "Đậu hũ ngọt, ăn không?"

"Giờ đâu phải lúc nói chuyện này chứ!" Giang Trường nói xong, nhận ra giọng mình hơi "bé", cúi đầu nhìn mới phát hiện mình đã biến thành trẻ nít từ lúc nào, rút lại chỉ còn mấy tuổi.

Vẫn đang khủng hoảng, Giang Trường đã thấy Thanh Đăng đại sư bế mình ngồi lên gối anh, lại nảy ra cảm giác cha chú yêu chiều con cháu mới ghê.

Sau đó, đại sư bản tà mị lững thững bước tới ngồi trước mặt họ, chống một tay lên, đối mắt nhìn Thanh Đăng bản bình thản, bỗng cười giễu, "Mi đúng là vẫn bản lĩnh như xưa, đã thế kia rồi mà còn đủ sức tạo mộng kéo bọn ta vào, sao, không an tâm tới vậy cơ à, sợ ta làm gì bé con hả?"

"Nhưng hòa thượng già ơi, mi thế này ta lại càng muốn ra tay với bé con hơn đấy."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Người Trong Mộng

Giang Trường không chú ý đến cuộc trò chuyện của hai người, cô ngồi trên gối đại sư, nhìn đôi tay bé xinh non mềm mỗm mỗm của mình, kéo bím tóc nhỏ sau người, sờ cảm trầm tư.

Thì ra trong lòng đại sư, cô trông như một đứa trẻ thật hả? Cơ mà lực sát thương của đòn thực tế này hơi khủng! Thì ra kêu mình gọi cha không phải là "tiện mồm nói chơi" à! Nhưng cô yêu kiểu nam nữ mà... Uôi, bị người thâm mến (là đàn ông và không có quan hệ huyết thống) xem là con gái, hình như hơi thôn thôn!

Giang Trường cau có mặt mày, Thanh Đăng đại sư một tay vòng ngang giữ eo cô, tay còn lại đặt bát đậu hũ hoa xuống trước mặt cô.

Người mùi thơm, Giang Trường vô thức bảo: "Thêm đường, cảm ơn."

Một lọ đường bất thành lình xuất hiện cạnh tay Thanh Đăng đại sư, anh xúc đường cát, ngờ đâu vừa định cho vào bát thì đại sư tà mị bỗng bùng đậu hũ của Giang Trường đi, gọn ơ.

"Đậu hũ hoa mà ăn mí đường á." Nói đoạn bên tay cũng xuất hiện một chén dầu vừng ớt hành thơm, y lia một muỗng đầy đến gần bát đậu hũ.

"Á!" Giang Trường thảm thương gào lên, đại sư tà mị run cả tay, muỗng gia vị rơi tòm vào bát. [Read more...](#)

Giang Trường mắt mi dờ dãi, ngã bộp vào lòng Thanh Đăng đại sư, không muốn nói gì thêm. Ôi thôi đau lòng là khi phải chứng kiến món đậu

hũ ngọt yêu thích của mình bị thêm dầu thêm tương, giờ phút này đây, cô nghĩ mình không tài nào có thể làm bạn với đại sư tà mị - một kẻ thuộc đảng đậu hũ mặn được nữa.

Thanh Đăng liếc bát đậu hũ hoa trước mặt đại sư tà mị, phất tay một cái, một bát đã cho rất nhiều đường khác lại hiện ra trên bàn. Bế Giang Trường đang rúc trong lòng nín áo mình dậy, "Vẫn còn đây."

Giang Trường nhồi người ra bàn xơi đậu hũ, ối cái vị ngọt thơm mềm nhần ấm áp này đúng là có thể chữa hết tổn thương tâm lý mà. Có điều... "Toàn là giả, mấy anh có biết chán không vậy?"

Ngoài bát Giang Trường đang ăn, Thanh Đăng lại hô biến ra thêm một bát nữa, đại sư tà mị thấy thế bèn nhanh tay cho gia vị y thích vào, nhất quyết không để bát đậu hũ ngọt thứ hai xuất hiện trên bàn, cũng chẳng phải nhàm vừa đâu.

Giang Trường vừa xơi đậu hũ hoa, vừa lần lại xem từ khi nào mà Thanh Đăng đại sư đã bắt đầu "ấm thực" như cô, cô nhớ rõ hồi mới gặp, anh đâu có ăn uống gì.

Sau đó, khụ, sau đó, trong ba tháng ngụ lại chùa Thượng Vân, cô ngày ngày nhận thức ăn từ Phương Tuần đại sư ở thiện đường, rồi cô mà ăn là đại sư lại có lộc, lúc nào cũng vậy, cô luôn dành phần anh, hễ gặp cứ quen tay xách theo đồ ăn biếu anh.

Chẳng có nhẽ được cô "nuôi" thành thói, đại sư cũng đã cảm nhận được sức rù quên của thức ăn rồi? Nhớ lần trước gặp, đến cả đài sen mình ngồi mà đại sư còn khuấy tuốt, mộng cảnh cũng phải dàn nền ăn đậu hũ hoa, Giang Trường thấy mình như đã dẫn đại sư vào con đường bất chính rồi.

Tội lỗi tội lỗi, a di đà phật. Cơ mà phải nói là vui bất ngờ khi biết mình có sức ảnh hưởng với đại sư ấy chứ.

Chốn này là mộng của Thanh Đăng, anh có thể tạo ra một thế giới ảo và rất nhiều thứ khác, nhưng ở đây, đại sư tà mị cũng có thể hô biến bất cứ món gì mình thích, vì họ là một, mộng cảnh này là của cả hai.

Thế mới nói ganh nhau như này xàm xí hết biết! Giang Trường được Thanh Đăng đại sư dắt đi trên phố sau khi ăn xong, liếc mắt xem thường bức tường cao tự dựng xuất hiện ngay mặt kia.

"Ồ, đằng trước tịt đường rồi." Đại sư tà mị - kẻ đã tạo tường chắn lối đứng cách họ một mét từ tốn buông lời, trên tay là một xiên hồ lô đỏ chói. "Giang Trường, Giang Trường nhìn nè, muốn ăn hông ~ Sang đây ta cho bé ngay ~"

Giang Trường nắm ngón tay của Thanh Đăng, xoay lại trao ánh mắt biết tông nhằm chán cho anh. Dù vẻ ngoài chỉ mới mấy tuổi nhưng tâm hồn là của người trưởng thành đầy rõ chưa, sao lại nói chuyện với cô bằng cái giọng dụ trẻ lên ba thế?

"Chậc, hòa thượng già vừa xuất hiện cái là bé bạo hơn nhiều. Bé đừng quên thức dậy rồi vẫn chỉ đôi mình đối mặt với nhau nhe, chộc giận ta không phải lựa chọn gì thông minh đâu." Đại sư tà mị cao thâm cất tiếng.

Giang Trường rùng mình, xoay ngoắt lại chui vào lòng Thanh Đăng đại sư, lặng lẽ ôm đùi anh, ra chiều sợ hãi lắm. Đến lúc Thanh Đăng bế cô lên đỡ dành, Giang Trường mới ló đầu qua vai anh, trừng mắt "trước mục tiêu sàm sỡ đại sư vô cùng quan trọng này thì ông chả là gì cả" ngửa đèn ra cho đại sư tà mị đang hăm dọa sau lưng.

"Bé đợi đấy." Đại sư tà mị cười, đáp trả bằng khẩu hình.

Giang Trường dứt khoát quay đầu dúi mạnh vào cổ Thanh Đăng, đáng thương hỏi, "Đại sư, chừng nào anh mới về, mình có thoát nổi cái thành chết đó không? Em cứ thấy không ổn sao ý."

Thanh Đăng đại sư dí trán ngăn cơn sàm sỡ của Giang Trùng lại, xoa gáy cô, bình thản đáp, "Ta vẫn chưa khỏe ngay được, tử thành hơi lạ song không nguy hiểm gì mấy, vài hôm nữa ta về sẽ đưa cô rời khỏi đây sau, còn giờ, nhớ tự bảo trọng."

Giọng Thanh Đăng đại sư vẫn cứ nhàn nhạt, không quá rõ cảm xúc như vậy, thế mà chừng như tơ liễu phất qua tim Giang Trùng, khiến cô yên tâm thư thái hẳn.

Người đàn ông này quỵến rũ đến từng lỗ chân lông, khiến phòng tuyến có vẻ kiên cố của cô vừa nứt đã đổ sụp, tan tác không còn manh giáp. Ồi lại trở chứng cuồng si đại khờ rồi xúi quẩy quá, Giang Trùng nặng nề đập đầu xuống vai Thanh Đăng.

"Ngoan ngoan theo sát một ta khác, đừng rời khỏi y." Thanh Đăng đại sư dặn.

"Ế?" Giang Trùng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ấy vẫn bình thản hiền hòa như vậy. Giang Trùng không quá rõ Thanh Đăng nghĩ gì về nhân cách khác của mình, có lẽ vì đại sư tà mị quá ghét anh, Giang Trùng bèn cho rằng Thanh Đăng cũng không ưa đại sư tà mị, giờ cô mới biết mình lầm.

Thanh Đăng đại sư, anh có từng thực sự ghét một ai đấy chưa? Giang Trùng không kìm được hồi tưởng lại, sau đó cô phát hiện ra rằng, dầu tận mắt chứng kiến hay nghe ai đó đồn thì Thanh Đăng đại sư cũng vẫn chưa từng lung lạc trước bất cứ thứ gì, anh luôn từ bi lương thiện, sừng sững như núi, bao dung tựa nước. Đến cả lão Hoàng Thiên đạo nhân - đầu sỏ khiến cô và anh vừa gặp đã "yêu" cũng không khiến anh tỏ ra giận dữ nổi.

Thiện ác trong mắt anh, mọi hành động cử chỉ của anh đều thâm sâu khó tỏ, hỉ nộ ái ố anh sở hữu cũng nhạt đến khôn lường. Anh chừng như tách biệt khỏi thế giới này, không thấu nổi nội tâm. Rốt lại thì thứ gì mới lay động nổi anh đây?

"Đưa tay cho ta."

Giang Trường bình tĩnh, nhỡ một nhịp mới xòe tay ra trước mặt anh.

Thanh Đăng đại sư cúi đầu, chăm chăm vẽ chú văn phức tạp lên tay cô. Bàn tay mũm mĩm nằm gọn trong lòng bàn tay dày rộng, được ngón tay với từng khớp xương rõ ràng từ tốn lướt qua, cảm giác thật kỳ lạ.

Ánh vàng lóe lên theo từng động tác của Thanh Đăng, sau khi vẽ xong nét cuối, chú văn phức tạp đến nỗi Giang Trường không rõ nét thoáng phát sáng rồi biến mất. Chỉ mỗi Giang Trường mới cảm nhận được nỗi ấm áp bao bọc lấy bàn tay có chú văn mà Thanh Đăng vẽ.

Đang sẫm soi bàn tay vô cùng bình thường của mình, Giang Trường chợt nghe Thanh Đăng đại sư bảo: "Y mà làm gì cô, cô cứ đánh bằng cái tay này."

Giang Trường: "... Vâng." Đại sư ời anh chu đáo quá! Em ưng!

Đại sư tà mị đứng kế, tâm trạng rõ chẳng tốt đẹp gì. Giang Trường nhìn hai người vẻ ngoài hệt nhau nhưng thần thái lại khác hoàn toàn này, vừa định lên tiếng đã bị Thanh Đăng đại sư bịt tai lại.

Tích tắc đầy cả thế giới như lặng hẳn, Giang Trường không nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, cô nhìn Thanh Đăng nói gì đó với đại sư tà mị, sau đó, vẻ mặt thối hoặc của đại sư tà mị thay đổi vài lần, cuối cùng lại về với điệu biếng nhác thường thấy, cũng đáp lại câu gì đó.

Thanh Đăng đại sư không nói nữa, buông tay đang bưng tai Giang Trường ra, bảo cô: "Về đi thôi."

Giang Trường vẫn chưa muốn rời, vô thức nắm ngón tay anh, ấp úng bảo, "Đại sư, anh phải nhanh lên đây, em chỉ là tu sĩ quen Dung Hợp kỳ thôi, chẳng nên công cán gì, gặp nguy là chết ngay."

Tóc mái trên trán được ngón tay ấm áp nhẹ nhàng vén lên, xúc cảm mềm mại vừa chạm vào da thịt đã lan ra khắp, "Về thôi." Thanh Đăng đại sứ lại bảo.

Giang Trường buông tay, tròn xoe mắt sờ mi tâm, ngó Thanh Đăng.

Thơm... Thơm rồi?! Ồi đột thế mà mình lại được thơm á! Tuy chỉ thơm trán nhưng đại sứ chủ động đấy nhé! Khoan, hình như đây đâu phải lần đầu, lần đầu xảy ra sau khi “ấy” xong trong miếu nát, do tình trạng sức khỏe của cô.

Giang Trường vẫn đang ngơ ngẩn đã bị đại sứ tà mị bế thốc lên tay, rồi đi ngay tắp lự. Giang Trường cuống quýt xoay người lại nhìn Thanh Đăng đại sứ đứng tại chỗ đưa mắt tiễn họ, gương mặt ngày càng nhạt nhòa.

"Sao, tiếc à?" Đại sứ tà mị cười đôi tiếng, chọc xiên hồ lô chả biết lấy ra từ lúc nào vào má Giang Trường, "Ngó cái dáng bây giờ của bé đi, bé con à, hòa thượng già đang muốn nói với bé rằng, lão chỉ xem bé là trẻ nít thôi."

"Tâm tình của lão là tâm tình của ta, cảm xúc của lão cũng là cảm xúc của ta, nên ta rõ lão xem bé là gì lắm."

Giang Trường chẳng quan tâm mấy, "Tôi cũng biết mà, chắc là cháu gái hay chặt gái gì đó."

"Bé nghĩ thoáng thật ta ời." Đại sứ tà mị tự dừng lại vui hân, vô cùng nhân từ bóc giấy bọc kẹo hồ lô, nhét vào tay Giang Trường.

Cầm xiên hồ lô đỏ chót, Giang Trường thở dài, ra vẻ chững chạc sành đời, "Trên đời thiếu gì mấy mối yêu thầm lặng lẽ tắt đi, thực ra cũng chả sao, chỉ cần thông suốt là ổn hết, người mình thích không thích mình mới là chuyện thường ở huyện, chứ còn cái loại yêu qua yêu lại kia, phải may mắn lắm mới gặp được. Với cả kiểu người như đại sứ mà đi hẹn hò yêu đương, người ta mới thấy lạ ấỵ? Tôi tưởng tượng không nổi cảnh ấỵ."

Đại sư tà mị vốn định lên tiếng, bỗng đảo mắt rồi nuốt câu tính nói trở về, mỉm cười ác độc.

Có lẽ lão Thanh Đăng kia không biết nên quy Giang Trùng vào mối quan hệ nào, thế mới đối xử kiểu cha chú bao dung thương yêu con cháu, nhưng theo y thấy, tình cảm của lão phức tạp hơn thế nhiều.

Tuy không phải tình yêu, nhưng lại đầy trách nhiệm, ngạc nhiên, thương mến, tò mò, hứng thú, cảm động, bận lòng, quan tâm... Chắc đây là lần đầu tiên lão đặt bao nhiêu là cảm xúc và ý nghĩ phức tạp vào riêng một người như thế. Bé con đặc biệt như vậy, đâu thể chỉ dùng từ "con cháu" để hình dung. Y rất tò mò, không biết khi lão Thanh Đăng này không mất tư tình thì hai người sẽ thế nào.

Tò mò quá đi thôi. Mà hể tò mò, y lại muốn làm chuyện xấu.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Gã Đại Sư Ngựa Đòn

"Anh lại muốn giở trò gì, mình lui xuống trước hăng bàn, được không?" Giang Trùng mệt mỏi thốt lên.

Cô thực sự đã thấu tỏ toàn bộ "thuộc tính" của đại sư tà mị rồi, lão chính hiệu là một họa hại to tướng khác lướt qua cuộc đời cô, chẳng nhằm đi đặng nào được! Mà sao lão lại ngựa tay thế kia! Trong mấy phim bom tấn, lão thuộc tuýp ưa tò mò thích chết, sẽ lên đường trong mười phút đầu tiên, chắc luôn!

So với sự mất bình tĩnh của Giang Trùng, đại sư tà mị vẫn nhớn nhò nhàn nhã, hào hứng chỉ đóa hoa kiều diễm đang quyến rũ đong đưa giữa ánh dương trên một cột đá cao, "Nó, đẹp tuyệt vời."

Thấy ánh mắt ngập tràn nôn nao của y, Giang Trùng đẹp luôn ý định chạy trốn ngay, đơ mặt ha hả đôi tiếng, "Không những đẹp mà còn toát lên khí chất bảo vật quý hiếm ngay từ cái nhìn đầu tiên nữa, nếu không làm gì có chuyện được gác bởi con linh thú lớn nhường kia?"

Trước mặt họ là một con cự long trắng vừa tỉnh giấc, thân rồng óng ánh đẹp đẽ, râu tóc phất phơ tự nhiên, đôi vuốt sắc vừa nhìn đã biết sở hữu lực sát thương cực lớn giẫm đất cuốn bụi, đôi con ngươi đỏ thẫm lưu ly hết hai chiếc đèn lồng nhỏ long lanh đang nòng nặc sát khí nhìn chăm chăm hai kẻ xâm nhập. Read more...

Nếu Giang Trùng không phải là người đang bị cự long trắng chòng chọc khóa mắt, có lẽ cô đã nức nở trước vẻ đẹp khó tin của con rồng phương đông thường được khắc họa trong các hoa văn truyền thống này

rồi. Ôi nhìn mà xem, lông sừng vảy thậm chí cả thân rồng đều trắng lóng lánh, giữa đầu rồng có cả một hình xăm thần bí màu đỏ, vẻ ngoài mỹ lệ, khí thế tràn trề, nhòm là biết cũng thuộc hạng rồng đẹp rồng xinh trong tộc rồng.

Tiếng rồng ngâm chấn nhiếp và giận dữ dấy lên, vang vọng giữa hang động trống trải. Con cự long trắng đang gác bảo vật này rõ đã vô cùng bức mình trước hai kẻ không có vẻ gì là muốn rời đi kia, vụt đuôi há miệng xông về phía họ, chuẩn bị xuất đại chiêu.

Giang Trường giơ tay lên, nhìn một bàn tay to khác đang siết chặt cổ tay mình, hỏi với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Anh định cứ kéo tôi mãi như này thật à? Chẳng thà anh buông ra để tôi tự thu mình vào xó, đỡ nhờ việc lớn của anh."

Đại sư tà mị cười, "Không, hòa thượng già đã dặn bé theo sát ta."

"Nhưng đại sư có bảo tôi đi chết cùng anh đâu!" Giang Trường liếc y.

Rốt cuộc, sa đà tới nước này là tại ai? Đương nhiên là tại gã đại sư tà mị này rồi! Sau khi thoát mạng, đại sư tà mị bỗng đứng dậy đòi đi tìm đường ra, Giang Trường thì rõ mười mươi sẽ bám lấy y theo lời dặn của Thanh Đăng.

Hai người dạo khắp tòa thành chết kỳ lạ này, phát hiện mới ngủ một giấc mà diện tích thành đã lớn hơn nhiều, xuất hiện cả một cung điện lộng lẫy và một đàn tế. Có vẻ như cung điện và đàn tế phủ bụi đã lọt vào mắt xanh của đại sư tà mị.

Rồi y bắt đầu lên cơn ngứa đòn, trước là ngứa tay khởi động đàn tế bằng một cách nào đấy, sau là túm Giang Trường xông vào địa cung ngầm. Và dẫn tới dặm lui quanh địa cung của người ta, ra chiều chưa nát chưa thôi.

Thứ khiến Giang Trùng cạn lời nhất là cái tính tò mò bộc phát của gã đại sư này, phát hiện một trận pháp hồng trong địa cung, y khẳng khẳng bỏ hẳn một ngày để nghiên cứu, thế mà lại sửa được thứ trông có vẻ rất khó ấy thật!

Hể đối mặt với y là Giang Trùng lại vô thức ngửa đầu, bấy giờ cô kể luôn lời dặn của Thanh Đăng đại sư, vung tay định tránh xa ra. Khởi nghĩ cũng biết, đại sư tà mị ắt chẳng tha cho Giang Trùng, chớp phắt lấy kẻ mới thấy tình hình không hay đã tính cao chạy xa bay một mình là cô, cùng bước vào trận pháp vừa được khôi phục.

Giang Trùng - người thường bị buộc phải truyền tống tới chỗ này chỗ khác chừng như đã cảm thấy không lành ngay khi đặt chân vào trận pháp kỳ lạ kia.

Chuẩn luôn, họ "được" đưa đến một hang động trống trải, vừa mở mắt đã thấy một đóa hoa bảo bối vô cùng kiều diễm trên cao, và một con cự long trắng hé mắt khó chịu bởi sự xuất hiện của họ.

Chết tiệt nhất không phải là trận đại chiến sắp sửa bùng nổ kia, mà là vẻ mặt của gã đại sư lúc không thèm chạy lại sửa soạn lời Giang Trùng cùng đập lộn với rồng trắng canh hoa, sau khi cười bảo mình không thắng nổi nó này. Giang Trùng hơi hơi ngờ rằng y thù đời khó báo nên kéo cô chết cùng.

Kề bên là đồng đội heo, trước mặt là BOSS lớn, Giang Trùng - một người chơi cấp thấp chỉ đánh nổi tiểu quái nhưng mãi phải đọ sức với BOSS vượt cấp đã buông xuôi phó mặc, để đại sư tà mị kéo như lôi bao tải, xông xáo khắp hang động, tránh đòn công của rồng trắng trên đà thịnh nộ.

Ngọn lửa đỏ bừng trào ra từ miệng cự long trắng xông thẳng đến chỗ Giang Trùng và đại sư, công kích không ngừng nhưng chẳng đòn nào chạm được vào họ. Không, chính xác phải là chẳng chạm được vào đầu sở đại sư,

còn Giang Trùng - phận làm trang sức hình người lại thầm nghiêng rằng khi cầm đoạn tóc bị lửa liếm phải của mình. Gã đại sư chết tiệt này rất một vẻ cố ý! Rành rành là y thừa sức tránh sớm hơn, nhưng lại cố tình hơ Giang Trùng trên ngọn lửa tàn.

Giang Trùng ngó nụ cười ác ý y xoay lại trao riêng cho mình, suýt đã không kiềm chế nổi hành động đập chết y bằng bàn tay được Thanh Đăng đại sư cường hóa. Thôi, đừng so đo với con lửa trọc ghen ghét mình vì có tóc này làm gì, Giang Trùng nhủ thầm, sau đó lại ngửi thấy mùi tóc khét lần nữa.

"Tôi có thể dùng tay phải của mình đánh anh không?" Giang Trùng lễ phép hỏi.

"Bé đánh ta bằng bàn tay ấy thì chắc hai mình sẽ chết luôn ở đây đây, bé nên nhớ thứ hòa thượng già vẽ ra chẳng phải chuyện đùa đâu, ta mà dính đòn thì càng khó thắng nổi con rồng này rồi. Mới cả bé còn đang trong tay ta, ta buông là bé tới số ngay, muốn thử không?" Đại sư tà mị đáp.

Giang Trùng không nói nữa, cô quan sát nhanh địa hình khu này, chờ đến khi đại sư tà mị hạ chân trên một vách đá trong hang, cô giẫm xuống nền đá rắn, trở tay nắm lấy cổ tay y, tay còn lại níu vai y, lắc người lọt thỏm trước ngực y.

Đổi tư thế thành công, Giang Trùng ôm cổ đại sư, chân kẹp eo y, rốt cũng đã cứu tóc mình thoát cơn hiểm nghèo -- Đã ở tư thế này rồi, y mà còn nướng tóc thành công nữa thì cô theo họ Thanh của đại sư luôn!... Nhưng hình như đại sư đâu phải họ Thanh?

"Ngoan ghê, sớm biết điều như thế thì tốt biết bao." Đại sư tà mị ôm eo Giang Trùng để cô không bị rơi, cười khẽ bên tai.

Nghiêm túc ra đòn lại thấy hai kẻ không xem mình ra gì, chỉ khơi khơi ôm ấp nhau kia, cơn thịnh nộ của rồng trắng lại dâng lên đến một tầm cao

mới, không nghịch lửa nữa mà phun tuyết. Tuyết ngập trời tung bay, nhũ băng bén ngót khổng lồ từ khắp nơi ùa theo họ, ra chiều chưa xiên nổi hai người thì không dừng.

Giang Trừng lặng im đóng phận trang sức, cô cảm nhận được tốc độ tránh đòn của đại sư ngày càng nhanh, gió vù vù qua tai, nhũ băng lạnh giá nhọn hoắt lướt vụt qua da, tưởng như đã bị thương song cuối cùng mới nhận ra đây là ảo giác, cô chẳng dính một đòn nào, chỉ hơi run vì lạnh.

"Đánh không lại, nhưng chạy vẫn ổn chán." Trong lúc né vô số nhũ băng, đại sư tà mị cười khê bên tai, với nhũ băng đâm tới ngay mặt, không thể tránh nổi thì y đón lấy, nhét vào áo Giang Trừng trong lòng mình, "Nè, cho bé nghịch."

Nếu đang rảnh tay, Giang Trừng giật thót mình vì lạnh nhất định đã moi nhũ băng ấy ra đập mạnh lên mái đầu trọc của y.

Ngày càng dày sương trắng, động đá đã hóa thành động băng, chắc cự long trắng tính dùng khí lạnh công hai người, lợi dụng vô số đỉnh băng - chướng ngại vật trong động làm chậm tốc độ trốn chạy của họ, nhưng đại sư lại là kẻ có hành động khác với lẽ thường, y bắt đầu chơi chiêu ẩn nấp.

Y biến các đỉnh băng nhũ băng vốn để chặn đường mình thành nơi nấu thân, di chuyển thật nhanh giữa các chỗ trốn, lại còn trơ tráo dùng vài thuật pháp nhỏ như thuật kính nước, lợi dụng rớt ráo địa hình mà rỗng trắng tạo ra, khiến bóng mình phản chiếu trên vô số mặt băng.

Phối hợp cùng còn có thuật che mắt thuật ảnh ảo, rỗng trắng bị vờn đến độ đầu váng mắt hoa, cuối cùng lại giận dữ vút đuôi đập toàn bộ băng mình tạo.

Lúc rỗng trắng lên cơn cuồng nộ, Giang Trừng đã được đại sư tà mị bế đến dưới đóa kỳ hoa bảo vật kia, cô tưởng y sẽ thừa cơ hái nó, ngờ đâu y lại lờ đi, bắt đầu rờ rẫm trụ đá rắn dưới đóa hoa.

Áp tay vào cột cảm nhận một lúc, y cười, "Quả nhiên có ở đây, đám linh thú này đúng là toàn giấu đồ tại chỗ như nhau thôi."

Giang Trùng cảm nhận được nỗi xấu xa cực cùng từ nụ cười của y, thật đấy. Cơ mà cô cũng đã nổi cơn tò mò, trong này có cái gì thế? Chắc là thứ gì đó tốt lắm, bằng không gã đã hái đóa hoa lạ rõ là trân quý kia chứ chẳng chạy tới đây moi trộm đá làm gì.

Ngay sau đó, Giang Trùng đã được biết thứ ẩn trong trộm đá là gì, vì đại sư tà mị đã moi một quả trứng lớn cỡ bàn tay, trắng trong tựa ngọc, óng ánh vân đỏ máu ra.

Ồi đệt gã khốn này moi mất trứng của mẹ rồng trắng nhà người ta ra rồi! Ấy mà sai sai, con rồng trắng siêu soái này lại thuộc giống cái cơ á!

Vẫn đang ngẩn ngơ, Giang Trùng lại thấy đại sư tà mị nhanh gọn chớp lấy, rạch mười đầu ngón tay, nhỏ máu cô vào quả trứng ấy.

Y khê nhảm linh chú mà Giang Trùng không hiểu, tay kết ấn tay phác linh tự, xong xuôi hết cả, lòng Giang Trùng chợt rung động, chừng như nghe được nhịp đập thật nhẹ thật chậm, cô nhận thấy cảm ứng đặc biệt giữa mình và quả trứng ấy ngay giây phút đầu tiên.

Chắc không phải như cô nghĩ đâu ha? Giang Trùng nâng niu quả trứng đại sư tà mị vừa nhét sang, chẳng biết nên tỏ vẻ gì cho phải.

"Không sai, ta thay bé nhận linh thú rồi đó." Đại sư tà mị tiện tay quệt máu của Giang Trùng lên bản mặt ngây ngẩn của cô, xấu tính đậm thành đôi má hồng.

"Mẹ người ta có cho phép anh làm vậy chưa?" Mới dứt lời, Giang Trùng lại nghe tiếng rồng ngâm thịnh nộ dội lại từ sau lưng, nghe cơn giận vút cao, cô biết chắc rồng mẹ không đồng ý.

Ngoài nỗi căm phẫn thì Giang Trùng còn nghe ra sự bất lực và sốt ruột từ tiếng ngâm ấy. Nó không công kích hai người nữa, chỉ trợn trừng đôi mắt đỏ, phì khí trắng từ đằng mũi, nóng nảy ngọ nguậy vuốt, cuối cùng gầm to một tiếng ngập tràn uy hiếp nhắm vào Giang Trùng. Chừng như đối phương là thằng khốn đã bắt cóc rồi làm con gái mình có thai vậy.

"Mi liệu mà chăm sóc nó cho tốt, bằng không bà đây già phát chết luôn!"

Giang Trùng thấp thoáng nghe thấy giọng nói ấy... Không, không phải ảo giác, là giọng của rồng trắng thật.

"Tên loài người gian trá! Ác độc! Thôi thôi ký khế ước linh thú rồi thì chẳng thể làm gì được nữa, dù sao ta cũng đã thấy phiền khi phải gác bao nhiêu năm ở chốn này, nhóc thối mãi vẫn không chịu phá vỡ, ta lười đợi chán chờ rồi, mi liệu mà chu đáo với nó, ta còn quay lại đấy nhé, hừ!" Dứt lời, mẹ rồng trắng nhanh gọn vút trứng mà đi, cũng mặc luôn đóa kỳ hoa kia, bay thẳng ra ngoài theo lối mà ánh mặt trời chiếu vào trên nóc động.

Giang Trùng: Vậy đó hả? Chỉ vậy thôi đó hả?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ma Vực

"VẬY ĐÓ HẢ?" Giang Trùng tay cầm trứng rồng đã ký khế ước, tay chống sang hướng rồng mẹ rời đi, "Đây không phải là linh thú thủ hộ ư? Cứ vứt con với đóa kỳ hoa mình cần bảo vệ rồi ngoảnh lưng bỏ chạy mà được à, dễ dãi quá vậy!"

"Chẳng hiếm lạ gì." Đại sư tà mị tựa trụ đá, biếng nhác buông lời: "Thường thì có hai lý do khiến loại linh thú thủ hộ này bảo vệ một món đồ, một là vì vật đấy có ích cho mình, gác chờ đến lúc dùng, hai là do đã ký khế ước thủ hộ, con rồng này chắc thuộc loại sau."

"Chúng ta đến từ tử thành, nghĩa là cái hang này nằm ở vết nứt của tử giới, chẳng biết đã tồn tại bao lâu. Để một thế giới trở thành cõi chết, khỏi nghĩ cũng biết phải cần rất nhiều thời gian, năm rộng tháng dài, có khi khế ước đã hết hạn, tội gì phải canh giữ tiếp. Ta đoán, con rồng ấy không rời khỏi chỉ vì ở tử giới chẳng có chỗ nào để đi, nhưng khi chúng ta tới đây đã khai thông cầu nối giữa hai thế giới, biết có thể đến nơi chúng ta đang sống, nó mới hấp tấp lên đường."

"Với cả con rồng ấy vốn chẳng định ép ai chết thật, nếu không đã chà để chúng ta lạnh lạnh và dễ dàng lấy được trứng của nó đến thế."

Giang Trùng sáng tỏ, "VẬY Ý ANH LÀ, RỒT ĐÃ CHỜ ĐƯỢC ĐẾN NGÀY LẠI ĐƯỢC NGẮM ÁNH MẶT TRỜI NÊN CON RỒNG MẸ LÁU CÁ NÀY NÔN RA NGOÀI CHƠI, MÌNH VỪA KHÉO LẠI TỚI ĐÂY, NÓ BÈN MẮT NHẢM MẮT MỞ TIỆN THỂ TÌM VÚ EM CHO BÉ CON CHƯA CHÀO ĐỜI CỦA MÌNH À?" Read more...

"Không sai." Đại sư gật đầu.

Giang Trùng không khỏi trao ánh mắt đong đầy thương cảm cho quả trứng rồng khế ước trong tay mình. Chưa ra đời đã bị mẹ già vứt, à phải gọi là ruồng bỏ nhỉ?

Vừa nghĩ thế, Giang Trùng như cảm nhận được đôi chút hờn dỗi toát ra, sau đó, trứng rồng nhúc nhích.

"Ý, nó sắp nở à?" Giang Trùng đưa trứng đến gần quan sát kỹ, hơi hơi chờ mong, thú khế ước đấy nhé, đáng vóc rồng mẹ đã đẹp đến độ bề vệ khôì ngô, mai sau cô cũng sẽ có một cậu nhóc xinh xẻo như vậy, cười rồng, nghe sao mà oai thế ~

"Chưa đâu, cứ chờ đấy đã." Đại sư tà mị thẳng thừng đập vỡ cơn ngóng trông của Giang Trùng.

Bấy mới nhớ ra mẹ rồng đợi biết bao nhiêu năm vẫn hoài công, Giang Trùng tức khắc hoảng hồn, chắc không đến nỗi cô tàn mạng rồi mà nó vẫn chưa nở đâu nhỉ, vậy thì có cũng bằng không. Thôi, lần sau có dịp tìm con nào thường thường vậy.

"À phải rồi, linh thú ta nhận hộ bé đã ký khế ước bốn mạng, cả đời bé chỉ được nuôi mỗi con này thôi." Đại sư tà mị bảo.

Giang Trùng:... Tưởng đâu đại sư tà mị làm thế vì mình, rốt đã được một lần không họa hại, đúng là khờ quá đi thôi.

Giang Trùng cố chịu đựng, cất trứng cẩn thận. Dẫu không biết chừng nào mới nở thì nó vẫn là linh thú bốn mạng duy-nhất của cô, thôi cứ bảo quản cho đành hoàng. Để đỡ hậm hực, Giang Trùng dời sự chú ý sang đoá hoa lạ đang đong đưa cánh trên trụ đá kia.

"Còn bông hoa kia thì sao, nó là gì?"

Đại sư tà mị liếc phớt qua rồi thờ ơ đáp: "Không biết."

Giang Trùng ngạc nhiên: "Không biết? Nom cái điệu am hiểu con rồng trắng kia, tôi cứ tưởng anh tỏ tường mọi thứ chứ."

Đại sư tà mị cười nhếch mép, Giang Trùng thề rằng nụ cười ấy lộ vẻ giễu cợt, y bảo: "Ban này ta chỉ nói bừa thế thôi, vậy mà bé tin thật hả."

Giang Trùng: Đệt mợ muốn già chết lão quá!

Có lẽ đã thấy dấu hiệu rục rịch của Giang Trùng, đại sư tà mị đứng thẳng dậy, vòng qua cô đến xem đóa hoa hiêm trên cột đá kia. Đóa hoa trong suốt tựa ừu đàm đương kỳ nở rộ, không lá không rễ, như được bao bọc bởi những đốm sáng lấp lánh ánh lam bạc. Giang Trùng đứng bên nín thở ngắm nhìn, khen hoa kiêu diễm mãi thôi, lại thấy đại sư tà mị thần nhiên thò ngón ra chọc chọc nó.

"Ồ?" Y hơi chững lại, có vẻ hơi ngạc nhiên, rồi lại thành ý nhị và hứng thú.

"Ha ha ~ Đúng là vừa nghĩ đã có ngay, ta chưa từng số đỏ như này đâu. Hình như cứ đi với bé ta lại may mắn cực." Đại sư tà mị khẽ cười đôi tiếng, nhìn sợi tơ đỏ giữa nhụy đóa hoa hiêm, thì thầm tự nhủ.

"Gì cơ?" Giang Trùng nghe không rõ.

Đại sư tà mị không lặp lại mà hỏi cô: "Bé thích Thanh Đăng?"

"Sao lại hỏi vậy, ừ thích." Giang Trùng lại thấy chẳng lành.

"Dù lão có thành thế nào cũng vẫn thích?" Đại sư tà mị hỏi tiếp.

Giang Trùng cân nhắc một lúc, thành thật lắc đầu: "Tôi không dám chắc, biết đâu anh ấy thay đổi rồi tôi lại không thích nữa, chuyện này chẳng ai đảm bảo được hết, trước khi tới đây, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ thích anh ấy."

"Ha ha ha ~ Tốt tốt tốt ~" Nghe thế đại sư tà mị tự dừng lại hào hứng hơn, thò tay xoa mặt cô, "Nhớ lời bé nói đấy nhé, ta giao kịch hay mình muốn thưởng thức cho bé đấy."

Vừa nói, y vừa nhẹ nhàng ngắt lấy đóa hoa kia, nhét thẳng vào mồm.

Giang Trùng: Ồi đệt khoan, phải bảo tôi chuyện anh định làm hăng đã!!!

Giang Trùng - kẻ phải khiếp sợ bởi độ họa hại của đại sư đã méo cả mặt, cộng dồn mấy câu vừa nói, lão này chắc chắn sẽ lại hại đời cô, lại còn là một vố lớn nữa kia! Xin anh ngừng quậy, được không! Cái bông này rất có công dụng gì, nói rõ hăng đã! Giang Trùng ôm đầu, chừng như sắp điên. Sau khi đến thế giới này, sao cô cứ gặp phải cái ngữ thích họa hại người khác trong im lìm vậy, có gì từ từ nói chứ!

Giang Trùng cúi kính còn đại sư tà mị lại bình tĩnh vô cùng, y sẽ rất vui nếu có thể khiến Thanh Đăng không vui, hưởng hồ giờ lại còn được thưởng thức thêm màn Giang Trùng điên dại, vui hơn nhiều.

Kéo Giang Trùng sang, đại sư tà mị ôm chầm lấy cô, thủ thủ bên tai: "Bé tự nhào nặn một Thanh Đăng mới hoàn toàn, một Thanh Đăng thuộc về mình, được không?"

Đóa kỳ hoa này tên là Thông Minh, hiểu thấu lòng người, tỏ tường niệm dục, có thể trao cho con người tấm lòng thơ bé, khiến họ trong sáng tựa lúc mới chào đời. Tóm lại, người nuốt hoa này có lẽ sẽ hồn nhiên như con trẻ vừa lọt lòng, vẹn nguyên hoàn hảo. Đã vậy, tất cả những gì đã mất đi trước kia hẳn sẽ quay về, ví như tơ tình khuyết thiếu chẳng rõ lý do của lão Thanh Đăng.

Chính lúc chạm vào đóa hoa này, đại sư tà mị đã lờ mờ ngộ ra, chỉ không biết nó sẽ ảnh hưởng thế nào, đem lại hậu quả gì cho người hai nhân cách như mình. Nhưng bí ẩn như này thú vị hơn mà phải không?

Nghĩ đến đây, đại sư tà mị càng vui vẻ ngóng trông hơn.

Đột ngột được ôm vào lòng, Giang Trường cái điên vừa định tát bật họa hại ra, đại sư đã nhũn người đổ xuống. Cô vô thức duỗi tay ôm eo y.

"Đại sư? Đại sư họa hại? Thanh Đăng đại sư?" Giang Trường lay cơ thể mềm rũ của đại sư, y lại chẳng có phản ứng gì. Dẫn một tia linh khí từ đầu ngón tay định dò vào mạch y, nhưng vừa chạm vào huyết đầu tiên đã bị bắn ra, Giang Trường bó cánh, đành phải bế đại sư cao lớn theo kiểu công chúa rời khỏi đây, mọi chuyện tính sau.

Cơ mà vụ này lại chuẩn tuýp "họa vô đơn chí", cô mới bế người lên, chưa kịp rời đi đã thấy mặt đất dưới chân sáng lóe, cuốn cả cô và đại sư đang mê man trong lòng vào một cái xoáy.

Ờ, lại là cái ngữ truyền tống trận chết tiệt! Trước mắt tối sầm, Giang Trường buột miệng chửi khê. Cô chẳng tài nào hiểu nổi đám tu sĩ này, thật đấy, hơi tý lại bày cả đồng truyền tống trận làm gì, đi đứng hăn hoi vào không được à? Mới cả báo lá cải mười mười đã bảo truyền tống trận rất hiểm rất khó hi hữu lắm mới gặp, vậy mà sao từ lúc vào đây đến giờ cô lại đụng những mấy lần cơ chứ.

Nếu vẫn chưa ngất, đại sư tà mị sẽ giảng giải rằng, những chỗ bảo vật có linh thú thủ hộ như này hay có trận truyền tống ngẫu nhiên, vì nơi cộng sinh với bảo vật bị lấy kia thường sẽ sụp đổ. Chỗ cất giấu những món bảo vật dành riêng cho hậu duệ thì càng phải có truyền tống trận, nhằm để hậu duệ sở hữu nó có thể đến một nơi an toàn khác ngay, đỡ bị cướp.

Giang Trường vốn định ngoan ngoãn chờ Thanh Đăng đại sư bản chính quay về, cùng anh rời khỏi đây, ấy vậy mà người tính không bằng trời tính, chúng ta mãi sẽ chẳng biết được rồi cuộc đời mình sẽ đi đến đâu, nhất là khi dính kèm một tên họa hại chả biết chết sống là gì.

Đình ninh lần này sẽ bị truyền tống đến mộ U Tổ hoặc một thành chết nào khác, nhưng Giang Trùng hoàn toàn không ngờ được rằng truyền tống trận này hơi đình, khoảng cách phải gọi là nhảy vọt, họ chẳng những rời khỏi hang động trong thành chết mà còn thoát cả mộ U Tổ, đến thẳng... Ma vực.

Ở đây, Ma vực, sào huyệt của ma tu.

Nhìn chiếc lưới to màu tím thoắt ẩn thoắt hiện bao trùm cả vòm trời, lại nhòe đám ma kết đỏ - loại cỏ đặc trưng của Ma vực mọc khắp nơi và ba chữ Ma Chủ thành khổng lồ được khắc trên tường thành cao ngất gần đây, Giang Trùng phát hiện, họ chẳng những đã đến Ma vực, mà còn đến ngay thành chủ của Ma vực nữa kìa!

Với những tu sĩ chính phái như họ, ở cõi tu chân, nơi nguy hiểm nhất không phải là tứ đại hung địa vang danh khắp chốn, mà là Ma vực nằm ở cực tây thế giới, mảnh đất chỉ có ma tu mới biết cách đến, chỉ có ma tu mới ngụ lại này. Chẳng linh tu đạo tu nào tùy tiện bén mảng đến đây chịu chết, huống hồ là phật tu - thiên địch của ma tu. À tất nhiên phải chừa đám khuyết tật não và bọn có thâm thù đại hận tính liều mình lường bại câu thương ra.

Trong một vạn ma tu chẳng có lấy một kẻ không căm thù tu sĩ chính đạo, dầu gì cũng là ngừ cùng hung cực ác, nếu không đã chả mệnh danh ma tu. Mà đã là ma tu thì thường sẽ thế này: Gặp phật tu, đánh ngay không nói nhiều, có thua cũng phải đánh; gặp đạo tu linh tu, thắng được thì bắt thịt, luyện thuốc, luyện vũ khí..., thua thì chạy.

Nghe đâu trong mắt phật tu, ma khí của ma tu bắt mắt hệt vết mực trên giấy trắng, ngược lại, với ma tu, phật quang thánh khiết trên người phật tu cũng như đèn rạng giữa đêm đen.

Vứt một phật tu lợi hại như đại sư đến đây thì khác nào quăng một chú dê béo vào bầy sói? Chưa kể đại sư còn đang bất tỉnh nữa chứ! Đệch!

Ma vực trong truyền thuyết lại chẳng có tầng không đầy những bụi mù hay sương lạ tím ngắt, ngoài tấm lưới to trên trời và những kiến trúc kỳ lạ đồ sộ đằng xa, thì vẫn chưa có gì quá khác so với thành trì của tu sĩ bình thường. Về phần ma tu có ăn mặc làm đóm chẳng giống ai không, Giang Trùng vẫn chưa rõ lắm, vì cô chưa gặp một ma tu nào đi ngang qua.

Cái truyền tống trận kia vẫn chưa quá đáng lắm, không ném hai người chả chuẩn bị gì ráo vào giữa đám ma tu, chỉ vứt họ trên một con đường nhỏ ngoài thành.

Đang mừng vì không có ma tu nào đi ngang, Giang Trùng đã lại phát hiện xa kia khói bụi cuồn cuộn, ma khí rợp trời đến nỗi một linh tu quèn như cô cũng không lờ đi nổi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vào Thành

Ma khí cuộn cuộn phả vào mặt, vừa nhìn đã biết không phải ma tu tầm thường, lại còn là cả nhóm to chứ chẳng một tên một kẻ. Giang Trùng dẫn đo, giữa tự tử ngay và chờ chúng nó tới giết thì cách nào nhanh hơn nhỉ.

Nào phải mình buông tay chịu trận, chỉ do địch quá mạnh, đây lại còn là sân nhà chúng! Chốn này tứ bề hoang vu, tịnh không chỗ nấp, dỗi mắt trông ra chỉ có mỗi tòa Ma Chủ thành sừng sững gần đấy. Nếu đại sư vẫn đang tỉnh táo, à, Thanh Đăng đại sư phiên bản bình thường vẫn đang tỉnh táo, chưa chừng hãy còn đường sống.

Mới nghĩ xong, Giang Trùng phát hiện đại sư trong vòng ôm của mình cục cựa.

Giang Trùng mừng rỡ, chẳng màng đám ma tu đang đến ngày càng gần kia nữa, cúi đầu nhìn vào lòng. Rồi cô đối diện với một đôi mắt lạnh tựa băng vạn năm, buột rùng mình ngay tắp lự.

Lạ lùng thay, giờ phút này đây Giang Trùng lại nhớ đến Hạc Kinh Hàn - một người có đôi mắt cũng lạnh lùng như vậy. Cô tưởng kiểu người như Hạc Kinh Hàn đã đủ lạnh như sương giá rồi, ngờ đâu có ngày mình lại cảm nhận được sự giá băng hơn thế toát ra từ đại sư.

Rời khỏi vòng ôm của Giang Trùng, đại sư lạnh lùng vô cảm đứng dậy, chỉ ngẩng đầu nhìn đám ma tu ào ào xông tới gần đấy, chẳng nói năng gì. Read more...

Thôi xong, chắc phải làm căng một trận rồi. Đánh thì đánh, ít ra bây giờ vẫn đỡ hơn ban nãy, Giang Trùng nghĩ, nghiêm túc rút kiếm gõ giắt bên eo ra. Dầu không biết về mặt hiện tại của đại sư là như nào, nhưng thôi tập trung đối phó hồi nan giải đang kéo đến trước mắt này đã.

Thật lòng cô thấy gã đại sư vừa tỉnh lại này hơi dị, nhưng chỉ cần không phải tên họa hại tha thiết nghiệt đòn kia thì sao cũng được hết.

Đến ngay trước mắt là một đoàn gồm hơn hai trăm ma tu, đầu và cuối đội ngũ có khoảng trăm tên cười yêu thú, ở giữa là một cỗ xe ngựa lộng lẫy sơn đen dát vân vàng, được bảo vệ bởi mười mấy ma tu mặc áo đen vân vàng nổi bật.

Đoàn ma tu bưng bưng khí thế bấy giờ đang vô cùng lấy làm lạ, đã bao nhiêu năm không gặp phật tu ở thành Ma Chủ, trước mặt lại có một gã hống hách đứng giữa đường thế kia, rõ mười mươi chỉ để ngăn lối chúng. Nhìn kỹ hơn, phật khí gã nông đậm tinh thuần đến đáng sợ, dầu có đơn độc cũng vẫn khó giải quyết như thường, đám ma tu thoáng cái đã đề cao cảnh giác.

Kẻ còn lại thì tu vi quá thấp, chẳng bỏ quan tâm, cho làm món khai vị vậy.

Cơ mà chuyện này khá bất thường, mục đích của hai kẻ này là chủ tử chúng? Đúng là rất nhiều thành phần ở Ma vực nhắm vào chủ tử, nhưng sao lại dây đến cả bọn tu sĩ chính đạo ngoài kia rồi? Trong lòng đám ma tu nảy nòi ra đủ thứ âm mưu, song chẳng kẻ nào nghĩ đến các loại lý do dị hợm kiểu "đi lạc bước nhầm" đến đây.

Bảo đánh là đánh ngay, hai bên không qua quýt tý nào, Thanh Đăng đại sư lại chủ động đến lạ, anh chẳng nói hai lời đã buông phật ấn khổng lồ quật ngã mười mấy gã ma tu cười yêu thú đang xông đến, ngay lập tức lại

nghiền ngay một phật ấn xuống đám ma tu vừa rơi khỏi ma thú kia, khiến vài tên chưa kịp hoàn hồn đã ra bã thịt.

Độ nhanh gọn trực tiếp của pha hành động vừa rồi và dáng vẻ tàn nhẫn hung ác kia khiến mí mắt Giang Trùng đang đứng cạnh đấy giật giật. Cô đã nghe biết bao sự tích về Thanh Đăng đại sư, ai nấy đều bảo đại sư có tâm phật, dầu địch có dữ dằn thô bạo đến đâu thì anh cũng chỉ giải về tháp Trấn Ma ở chùa Thượng Vân, ngày ngày tụng kinh cảm ngộ chứ chẳng đuổi tận giết tuyệt bao giờ. Thế đại sư trước mặt tàn nhẫn như này là do đâu, do địch là ma tu hay do anh đang không được bình thường cho lắm?

Giang Trùng đã sẵn sàng liều chết choảng nhau, sau lại phát hiện đại sư quá năng nổ, nói thẳng ra là trút linh lực như bán mạng, cô chỉ đành đi theo mót vật -- Cho đám ma tu bị đại sư giã liệt người một hoặc nhiều nhất kiểm kết liễu.

Đây là lần thứ hai Giang Trùng thấy đại sư đánh nhau, lần đầu tiên là vào mấy năm trước, lúc anh bắt Hoàng Thiên đạo nhân trong miếu nát hời họ mới gặp nhau, lần ấy nửa tỉnh nửa mơ chẳng rõ tình hình nên cô không để ý lắm. Còn giờ, đối mặt với lực chiến bạo tàn của đại sư, Giang Trùng cuối cùng cũng đã dung hòa một đại sư thông dong bình thản lại hơi quê mùa và một Thượng Vân phật tử trong đủ kiểu tin đồn lại với nhau.

Anh thực sự rất đáng gờm, không chỉ tâm lý mà năng lực cũng lợi hại lắm thay. Giang Trùng lơ đãng, suýt đã bị một ma tu thụ thương xuyên ma kiểm qua người, may mà cô phản ứng nhanh, tránh ra sau bằng động tác ngửa người kỳ lạ. Về phần tại sao giữa cuộc chiến lại có thể tung ra đủ loại tư thế né đòn, thì phải kể đến bộ động tác lạ lùng mà cô đã luyện ở chùa Thượng Vân năm xưa.

So với Giang Trùng giết người lại còn lựa tư thế đẹp để tự nhiên thì đại sư trực tiếp hơn nhiều, cứ mỗi bước tiến lại lấp lánh ánh vàng của phật ấn, vô số linh tự vàng lơ lửng quanh anh, kim quang lóe mắt liên tục tiêu

diệt ma khí của ma tu. Anh như một thanh kiếm sắc đang rạch xuyên qua vòng vây đen tối này.

Đám ma tu vốn đang bọc hậu xe ngựa đổ dồn ra trước, một nửa trong số mười mấy gã tu vi cao bảo vệ xe cũng tách ra đối phó với đại sư, nhất thời tốc độ tiến bước của đại sư chậm hơn nhiều. Đám này rất khó nhằn, cứ lần lửa dần dai mãi, Giang Trùng không khỏi chau mày.

Nơi đây cực kỳ gần thành Ma Chủ, họ lại quá ồn ào, nhờ tiếp viện đến ngay thì hồng bét. Đại sư còn đang bị thương, cộng thêm chưa biết đóa hoa mới nuốt có đem lại tác dụng xấu gì không, cứ đánh với cường độ cao như này chả phải là cách.

Giang Trùng đã nhận ra đại sư hơi bất ổn, vài lần chực ngã, chẳng biết có phải vì không chống đỡ nổi nữa không. Giang Trùng lành nguyên, còn đại sư cứ phăm phăm tiến tới, tuy địch chết nhiều nhưng chính anh cũng bị thương, tóm lại, không thể để anh đánh tiếp như thế được.

Giang Trùng quyết định xong, kiếm vàng rung động, tách thành trăm bóng, thoát đã đánh lùi đám cá lọt lưới nhào vào tấn công mình, cô xông thẳng đến chỗ đại sư.

Trong khi chiến đấu, người ta thường ghét kẻ khác tới gần lưng mình nhất, Giang Trùng đã dự sẵn tinh thần hứng đòn của đại sư, ngờ đâu cô lại an toàn đến tận khi tiếp cận lưng anh, không hề hấn gì. Vừa định nhắc đại sư dừng hiếu chiến, chạy trước tính sau đã thấy anh loạn choạng, Giang Trùng nhanh chân bước tới đỡ, đồng thời ném độc đan và mê huyền đan chuẩn bị sẵn ra.

Hai loại đan dược này đều là thuốc bảo mệnh nhị sư tỷ miệng cứng lòng mềm cho cô, là thứ cần dự trước để trốn chạy sau khi giết người phóng hỏa gây sự. Nhị sư tỷ đảm bảo độ công hiệu của thành quả tâm huyết

của chị, nhưng Giang Trùng lại không biết nó có tác dụng với ma tu không, phải thử mới rõ.

Có điều thoáng cái đã dùng một lượng lớn như vậy, đau lòng quá thôi.

Chốn này nhiều ma tu đến thế, song chẳng mấy kẻ thêm chú ý đến Giang Trùng, cô lợi dụng đúng dịp này quăng độc bất ngờ, đánh ngã cả vạt ma tu xông đến, chúng không trực tiếp rụng từ trên trời xuống như châu chấu thì cũng bị mê huyền đan chuốc cho mơ màng, những kẻ khác thấy thế lũ lượt tản ra, không quên kéo cả cỗ xe ngựa lộng lẫy kia lùi gập lại.

Giang Trùng bồi thêm hai đòn sương mù che mắt đã qua cường hóa của mình, loại tiểu thuật pháp này tuy đơn giản nhưng khi dùng đúng cách sẽ cho hiệu quả đáng ngạc nhiên, ít ra thì giờ đây, đám ma tu trâu bò này không ngờ được rằng mình lại bị lòa bởi phép ấy, chúng chật vật đánh tan sương mù mới nhận ra chỉ trong vài hơi thở mà họ đã biến mất tăm.

"Đáng hận, giết bao nhiêu là người của chúng ta, không thể để chúng chạy gọn như thế được, đuổi theo!" Một ma tu áo đen vân vàng hung tàn quát lên đầy giận dữ.

Bấy giờ, một giọng nữ lạnh nhạt vọng từ trong xe ngựa ra, "Không cần phải đuổi theo nữa, cũng chỉ chết vài tên, lần nữa ở đây lâu rồi, nhanh vào thành thôi, đừng làm lỡ việc của ta."

"Vâng, Úc Cơ." Ma tu hung ác kia cung kính đáp ngay, rồi quát đám còn lại: "Dọn dẹp lên đường, mau!"

Quân số cả đoàn ít đi non nửa, chúng chinh đốn đội ngũ, trực tiếp vào thành Ma Chủ. Thấy vân vàng trên xe ngựa, đám ma tu trong thành lũ lượt lùi về nhường cả con đường lớn lại, ngay cả tiếng trò chuyện cũng khẽ hơn nhiều. Cứ thế đến trước một cung điện hoa lệ trải dài, cửa lớn sơn son cao vài trượng được đám vệ binh áo đen hợp lực kéo ra, vang lên ken két. Xe ngựa được bảo vệ trước sau, tiến vào tòa cung điện khổng lồ này.

Khi cả đoàn đến trước một cánh cửa đỏ thẫm tinh tế hơn, xe ngựa rốt cũng đã dừng lại, có một cô gái khoác áo xanh cài trâm trúc đứng chờ, cạnh nàng là một nhóm thị nữ áo đen khiêng một chiếc kiệu mềm, cũng sắc đen dát vân vàng.

"Cung nghênh Úc Cơ, Úc Cơ vất vả dọc đường, hành quán trọ lại đã tắm tất gọn gàng, xin theo Hồng Lô đến nơi nghỉ." Cô gái áo xanh cười dịu dàng, khí chất toát ra chẳng giống ma tu mà như linh tu chính phái hơn.

Rèm xe được vén, một bàn tay sơn móng nhỏ nhắn đặt lên tay ma tu dẫn đường, sau đó, một cô gái nóng bỏng vận áo đen khoan thai bước xuống. Hai ma tu gác bên xe ngựa tiến lên nhắc vạt váy vân vàng thướt tha của nàng ta, động tác đến là dè dặt.

Úc Cơ ngẩng gương mặt kiều diễm động lòng lên, khe khẽ nhếch môi, bảo cô gái áo xanh rằng: "Ma chủ lại phái Hồng Lô - một trong bảy ma tướng mà Ngài xem trọng nhất đến nghênh tiếp, thật quá xem trọng ta rồi."

"Úc Cơ lại đùa, Người là con gái của Ma chủ tiền nhiệm, thân phận tôn quý, Hồng Lô chẳng qua chỉ là một ma tướng bé mọn, so ra còn thấy thất lễ với Úc Cơ. Có điều chủ nhân giờ đây vô vàn bận rộn, không ra đón nổi, mong Úc Cơ thứ lỗi." Cô gái áo xanh bình thản đáp, cúi người mời nàng lên kiệu.

Úc Cơ khẽ cười, lúc lướt qua lại đưa tay nâng mặt Hồng Lô lên, nhỏ giọng: "So với Ma chủ nhà nàng, ta lại hứng thú với nàng hơn đấy, quả không hổ danh là kẻ được đám tu sĩ chính phái rèn giũa, khí chất toàn thân thật khiến ta yêu thích mãi thôi."

"Mời Úc Cơ." Hồng Lô không tỏ vẻ gì khác, cứ như không nghe thấy lời Úc Cơ.

"Ha ~ Vài năm không gặp lại càng kín kẽ rồi, trước kia đáng yêu hơn, nói đến mới nhớ, ta đã gặp một kẻ vừa ý mình hơn cả Hồng Lô cơ, chỉ tiếc

lại chạy quá nhanh." Úc Cơ khẽ nhủ, bước vào kiệu mềm.

Cả đoàn theo kiệu đi xa, cỗ xe ngựa chở Úc Cơ ban nãy được đám nô bộc kéo sang góc. Xung quanh lắng lại, có hai bóng người nhảy ra khỏi vách ngăn của xe, đẩy chính là Giang Trừng và đại sư.

Lúc ấy nguy ngập, lại chẳng có linh khí phù chú gì nơi xa khoảng cách ngay lập tức, Giang Trừng bèn dứt khoát trốn lên cỗ xe ngựa to này. Trong cơn khốn cùng, Giang Trừng chợt nhớ đến một chuyện, lúc mới gặp đại sư huynh Bạch Linh từng tặng cô một món quà, một chiếc lông vũ đen. Trước kia không biết công dụng, nhưng sau này sư phụ đã giảng cô hay.

Đại sư huynh là yêu tu, nguyên hình là quạ ẩn, lông anh có thể giấu hơi thở người, khiến kẻ khác tự động lơ đi. Chính nhờ chiếc lông vũ đen trong túi trữ vật này, hai người mới có thể yên ổn trốn trên xe ngựa vào đây mà không bị phát hiện.

Có điều vấn đề quan trọng nhất bây giờ không phải là làm sao rời sào huyệt của ma tu, mà là phải giải quyết cái tên đại sư hơi chấp cheng này như nào.

Ngó đại sư nghe lời cầm lông đen đang đứng trước mặt lạnh lùng nhìn mình kia, Giang Trừng lại thấy đau đầu.

"Ừm, đại sư, anh vẫn ổn chứ?"

"Ừm... đại sư... ổn chứ..." Đại sư lạnh lùng lấp bắp buông tiếng, phát âm kỳ lạ cứ như lần đầu học nói, rất không hợp với vẻ băng giá của anh.

Giang Trừng chững lại, hỏi dò: "Anh sao vậy? Không khỏe à? Ban nãy có bị thương không?"

Bằng vẻ dễ thương kỳ lạ, đại sư lạnh lùng lại thốt lên: "Anh... khỏe... bị thương..."

Giang Trùng một tay che mặt, thôi xong, đại sư uống bảy thuốc hóa ngu rồi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đại Sư Kỳ Lạ

Giang Trùng lì lợm thử thêm vài lần, kết quả như nhau, đại sư lạnh lùng ngồi trước mặt, vẫn cứ lặp lại vài chữ trong lời cô nói, hết một chiếc máy ghi âm hồng. Điều đáng mừng duy nhất là, qua cuộc trò chuyện ù ù cạc cạc, tốc độ học nói của đại sư rất nhanh, đã có thể lặp lại một câu hoàn chỉnh.

Giang Trùng buông xuôi, bắt đầu lớp chỉ - đọc. Cô chõ đại sư, gọi: "Đại sư."

"Đại sư." Đại sư lặp lại theo.

"Giang Trùng." Giang Trùng chỉ vào mình.

"Giang Trùng."

Đại sư lặp lại.

Giang Trùng chỉ tiếp xe ngựa bên cạnh: "Xe ngựa."

Đại sư: "Giang Trùng."

Giang Trùng: "..."

"Xe ngựa."

"Giang Trùng."

"Đây là Ma vực."

"Giang Trùng."

"Đại sư, anh đổi chữ khác được không?"

"Giang Trùng."

Dẫu cô có nói gì khác, đại sư vẫn chỉ lặp lại hai chữ Giang Trùng, Giang Trùng dờ giận dờ cười. Cuối cùng, ngăm bản mặt lạnh của đại sư, cô tự dừng lại bật cười, "Thôi được rồi, anh thích gọi cứ gọi."

"Giang Trùng."

"Đây đây đây, em đây, đại sư, anh ăn phải đồ hỏng thật à, sao đến nỗi không biết nói luôn thế này." Giang Trùng cũng chẳng hy vọng đại sư của bây giờ có thể giải thích cho cô, than để đấy rồi bắt đầu cân nhắc điều họ nên làm.

Chưa đến Ma vực lần nào, cô đương nhiên không rõ tình hình, cũng không biết cách rời khỏi nơi này. Ở Ma vực, ngoài vô số ma tu ra thì còn muôn vàn yêu thú hung ác, trước mắt tốt nhất cứ ngụ tạm lại thành Ma Chủ, chí ít cũng phải chờ đại sư lành thương, anh bây giờ đúng là...

Chợt thấy mặt mình man mát, Giang Trùng tỉnh ra, ngơ ngác đối diện với gương mặt phóng to của đại sư. Chắc thấy cú "hốt hên" ban nãy chưa đủ hết hồn, đại sư lại ghé đến gần, liếm mặt cô.

Ôi đệt đệt đệt đệt đệt! Cái chi mô răng rứa! Sao lại liếm vậy! Bị-đại-sư-liếm-rồi, sự thật này khiến Giang Trùng như bùng nổ, vội vã bùm gương mặt bỗng dựng đỏ lựng lùi cuống ra sau, để rồi sơ ý ngã xuống đất, đập đầu vào tường, đau đến nghiêng răng.

Đại sư vẫn ngại chưa đủ, lại sấn đến gần, thò hai tay ra ôm đầu cô, cọ chỗ bị đụng.

Gần như ngời trợn trong lòng anh, Giang Trường thấy mình vô phương cứu chữa rồi, đờ người nghe tiếng tim kéo thành thạch, y như mô tơ. Lực sát thương của gã đại sư kỳ lạ này hơi quá ghê gớm rồi đó biết không! Hành vi động tác và vẻ mặt lạnh lùng của anh rất một điệu trống xuôi kèn ngược! Trái dấu rõ lắm lắm ý.

Thấy người trong lòng ngờ ngẩn nhìn mình, đại sư lại khom xuống. Cúi đầu liếm mặt cô thêm đôi lượt, thân mật cọ mũi, trông anh như sắp cọ cả cổ và những bộ phận không thể tả rõ bên dưới, Giang Trường rốt đã tỉnh táo lại, hai tay kéo đầu anh ra, thở hắt một hơi.

"Khoan, đại sư, anh đang làm gì đó?" Lúc hỏi câu này, Giang Trường như thấy nổi ngờ vực và chút tẹo tủi thân lấp lóe đáy mắt, thấp thoáng trên gương mặt lạnh lùng của đại sư. Cứ như đang thắc mắc, "Anh đang cọ đến là ngoan, sao lại đột ngột kéo anh ra thế kia?"

Trước kia đại sư quá đứng đắn, tuy hơi thất vọng nhưng cô quen rồi, giờ thoát cái lại cực kỳ nhiệt tình và chủ động, cô hơi không đỡ nổi.

"Giang Trường."

"Ừm?"

Nghe đáp, đại sư lại kéo tay cô qua, liếm lòng bàn tay cô. Thấy nhoi nhói, Giang Trường bấy mới nhận ra tay mình đã bị thương tự lúc nào. Thế ban nãy là sao? Giang Trường sờ chỗ vừa bị liếm trên mặt, cũng hơi đau thật, vậy ra đây là chiêu khử trùng bằng nước bọt?

Không không không, giờ nào phải lúc thơ thần chuyện này, cô nên nghĩ cách ở tạm lại đây, tìm hiểu rõ bệnh tình của đại sư hẵng đã, không cứ hơi tý lại nảy ra mấy vụ như này, trái tim bé nhỏ của cô chịu không nổi.

Đang nắm tay Giang Trường, đại sư bỗng ngẩng phắt đầu lên, xoay nhìn ra ngoài vách ngăn trên xe ngựa. Giang Trường cũng đã nhận ra có

người đến gần, lập tức cảnh giác. Nhìn sang đại sư, cô phát hiện ánh mắt anh lạnh hơn ban nãy nhiều, lộ rõ sát khí. Giang Trùng chắc rằng anh sẽ đứng dậy, xông ra giết tên ma tu vừa tới gần này ngay.

Chính lúc đại sư cử động, Giang Trùng trở tay kéo anh. Định chạy ra lại bị giữ lấy, đại sư không chút đề phòng ngã đè lên Giang Trùng, cô dứt khoát tay ghì chặt tay bịt miệng anh, dịch người, lăn vào góc.

Ma tu tuần tra ngoài kia nghe tiếng động khẽ, thò đầu vào không thấy gì, lơ đãng bỏ qua. Bị Giang Trùng kéo lại, đại sư ngoan ngoãn không quậy, nhưng Giang Trùng vừa buông tay, anh đã đứng phắt lên tính bước ra ngoài, cô vội vã nhảy tót dậy giữ chặt lấy anh, khẽ gọi: "Đại sư?"

Đại sư hơi thắc mắc ngoái lại nhìn cô, chân vẫn muốn bước ra ngoài.

"Anh định giết tên ma tu vừa nãy à?" Giang Trùng hỏi.

"... Giết... ma tu." Chẳng hay đại sư chỉ đơn giản là lặp lại lời cô hay vì hiểu câu hỏi mới đáp, tóm lại Giang Trùng đã nắm được đại khái rồi, liên tưởng đến cái tính liều mạng trước kia của anh, cô nhận ra rằng hình như đại sư cứ hể phát giác ma khí là lại muốn nhào ra đánh đập chém giết, không hề cân nhắc tình huống, tựa bản năng khi gặp kẻ thù không đội trời chung của phật tu vậy?

Đại sư vẫn ngơ ngậy mãi thôi, Giang Trùng không nhịn nổi nữa, cau mày quát khẽ: "Đừng quậy nữa!"

Ngờ đâu nghe xong câu này, đại sư chợt lặng im, ngoảnh đi không thèm nhìn cô nữa. Mới đầu chưa nhận ra, đến khi cô lơ mớ võ lữ, ngẩng lên đã thấy vẻ dẫn dắt của đại sư, Giang Trùng thoát đã bật cười sảng sốt, đại sư, dối á? Cô không ngờ rằng có ngày bản thân lại trông thấy đại sư dối với mình đấy.

"Khụ, đại sư, anh nghe em nói này, chúng ta đang ở Ma vực, nguy hiểm cực kỳ, chúng ta thì chỉ có hai người, anh lại còn bị thương, giờ mình nên khiêm tốn một tý mới đúng." Giang Trùng dẫn vẻ buồn cười lại, nghiêng đầu nhìn đại sư, khẽ giọng khuyên dỗ, đến khi thấy rõ mặt anh rồi, Giang Trùng lại đỡ ra.

Đại sư vẫn mặt lạnh như cũ, nhưng đôi mắt phiếm hồng kia thì đầy những tủi thân, lại còn lấp lánh ánh nước, nước mắt đầy tràn chực rơi, ra chiều nín nhịn dữ dằn lắm.

Giang Trùng lại buột miệng á dù, cái chi mô răng rứa? Đại sư sắp khóc rồi ối trời đất mẹ ơi! Cô làm đại sư khóc á? Nhưng cô đã làm gì đâu, ban nãy hơi gấp nên nghiêm giọng chút tẹo thôi mà, cũng chỉ mới một câu thế thôi còn gì!

Sự thật rằng mình đã khiến đại sư phải rơi lệ hay việc tận mắt chứng kiến vẻ cực cứng tủi thân ghê gớm, cực cứng hem muốn nói chuyện nữa của đại sư, đều khiến Giang Trùng thấy mình như ngậm một họng đầy máu, chực trào.

Sao không có máy ảnh nhỉ, giá mà chụp lại được dáng vẻ này của đại sư, ra ngoài rồi hẳn sẽ khiến cả đám người tự chọc mù hai mắt ấy chứ.

Hít sâu thở dài, Giang Trùng cười thật hiền hòa, xoay đại sư sang đối diện với mình, vỗ cánh tay anh, nói bằng giọng dịu dàng hơn nữa: "Xin lỗi, em không nên gắt anh, tại em lo quá thôi, anh đừng khóc, em sai rồi, em không bao giờ gắt anh nữa, được không? Đại sư ngoan ~"

Cô tưởng sẽ rất khó để dùng giọng dỗ trẻ nít nói chuyện với đại sư, nhưng bắt đầu rồi mới thấy chẳng phải đến nỗi ghê gớm lắm, chuyện gì cũng phải có lần đầu.

Quan trọng hơn, đại sư của hiện tại thể mà lại rất ưng xỉ tai này, được cô dịu dàng dỗ dành vài câu, anh thoáng cái đã nguôi ngoai, không hờn dỗi

và cố ý tránh cô, cũng chẳng làm bộ đáng thương sau khi bị quát nữa, cơ mà lại ôm đầu cô cọ thêm một chốc, dây cả nước mắt lên mặt cô.

Bị ôm ghì trong lòng như gối hình người kiên nhẫn giấy, Giang Trường vừa ngạt thở vừa nảy sinh ảo giác kỳ lạ rằng mình đã có con trai, một thằng con ba tuổi.

Đây nhẽ nào là trường hợp trời đất xoay vần, gió mây chuyển dời trong truyền thuyết? Trước đó đại sư xem cô là con gái, mới đây đã đảo lại rồi. Đơn giản chỉ là yêu thôi mà, sao tới cô lại rơi vào trường hợp dị hợm quá vậy?

"Em không gắt anh nữa đâu, nhưng anh phải hứa sẽ không rời xa em, không ra tay khi đựng độ ma tu, được không?"

"Giang Trường." Chẳng rõ rệt cuộc đại sư có hiểu không, anh chỉ biết gọi tên cô thôi.

Giang Trường nảy ra một ý, cô lau khước mắt đại sư, sát lại khẽ dặn: "Nếu em kéo lại thì anh không được nhúc nhích nữa, nghe lời một chút, chúng ta phải an ổn rồi khỏi chốn này."

Bầu không khí bỗng lại mập mờ, Giang Trường se sẽ cất tiếng, sóng mắt long lanh dịu dàng, trao cho đại sư ánh nhìn chuyên chú và thân thiết. Đại sư cũng nhận thấy bầu không khí khác với mọi khi, cơ mà anh lại cực kỳ thích điều này, bèn sát đến mỗi lúc một gần Giang Trường.

Ngay khi họ đã gần đến nỗi chỉ cử động nhẹ sẽ thành hôn nhau, bên ngoài lại vang tiếng bước chân. Giang Trường bừng tỉnh trước, siết chặt lấy tay đại sư, sợ anh xông ra ngoài. Nhưng lần này đại sư lại không hề cục cựa, ngoan ngoãn dựa vào cô, im thin thít.

Lẽ nào đại sư lại hiểu được lời cô mới nói? Giang Trường bắn loạn, lên cơn rối rắm khi nhớ đến nộ-hôn-suýt-thành ban nãy, đại sư giờ đang chấp

mạch, cô chẳng nên thừa nước đục thả câu, chứ không, anh tỉnh rồi lại ngại.

Chờ ma tu bên ngoài rồi đi, Giang Trường lại lấy hai tấm áo choàng đen từ túi trữ vật ra, tự khoác một tấm, tấm còn lại phủ lên người đại sư. Họ kẻ thì áo trắng đầy chính khí, người thì đầu trọc vận tăng y, bắt mắt cực cùng. Khoác áo choàng nom cũng dị hợm, nhưng vẫn đỡ hơn chẳng mặc thêm gì.

Canh đúng lúc, Giang Trường nắm cổ tay đại sư, bước ra ngoài.

Đêm buông, thành Ma Chủ đèn đuốc từng bừng, trong ma cung lại càng rộn rã tiếng người, rộn ràng lắm thay. Nghe đâu Úc Cơ - con gái của Ma chủ tiền nhiệm đến thành Ma Chủ chuyển này là để liên hôn cùng Ma chủ đương nhiệm.

Ma chủ đương nhiệm mới lên được vài năm, tuy trời sinh đã là ma nhưng kinh nghiệm vẫn còn non, gã lại còn thoát ần thoát hiện, thường không lộ mặt, chỉ nhờ Thất ma tướng xử lý một số công việc thay, thành ra khá nhiều điều tiếng ở Ma vực, nếu muốn củng cố địa vị, cách tốt nhất dành cho gã là tôn Úc Cơ lên làm hậu.

Đây là điều mà tất cả ma tu ở Ma Vực hiểu thắm trong dạ. Tiệc tối lần này long trọng lắm thay, chừng như đã triệu tập toàn bộ thành chủ của Ma vực, chúng ma tu hẳn đã nghĩ, rốt cũng đến hồi tuyên bố hôn sự rồi.

Cung vàng điện ngọc xa hoa lộng lẫy, Ma chủ hiếm khi lộ diện lại thượng tọa chủ vị, nhưng như được phủ sa mờ ngay trước mặt, không ai thấy rõ dung mạo, chỉ có thể ngắm dáng người cao gầy rắn rỏi của gã. Úc Cơ ngồi ngay phía dưới, nhẩn nha xem ca vũ giữa điện, chẳng mảy may chú ý đến Ma chủ, Ma chủ cũng không tỏ vẻ ân cần với nàng ta.

Thái độ của hai người này khiến đám thành chủ dưới kia nhấp nhồm mãi, vụ này chả giống như sắp tuyên bố hôn sự gì cả, vậy rầm rộ rứa là có làm chi?

Mà chúng thành chủ võ lễ ngay đấy thôi, vì Hồng Lô và Lục Chủ - hai trong số Thất ma tướng được Ma chủ coi trọng đã giải một kẻ vào điện.

"Đây chẳng phải là Di Đà Sát thành chủ ở phía nam Ma vực à? Sao thế kia?"

"Đã bị Thất ma tướng bắt, hẳn phải động chạm gì đến Ma chủ rồi."

Ma chủ ngồi trên giơ tay, mọi người yên lặng. Chỉ nghe chất giọng khó phân nam nữ vang vang: "Di Đà Sát trái lệnh ta, tự ý phái ma tướng đến cỡi tu chân, làm hỏng kế hoạch của ta, nên giết."

Dứt lời, gã nhấc một ngón tay lên, Hồng Lô - cô gái áo xanh thanh tao đâm ngay bàn tay trắng nõn vào cơ thể đang giãy dụa đến là hoảng hốt của Di Đà Sát. Máu tươi khắp người, Hồng Lô vẫn không biến sắc, chỉ từ tốn rút bàn tay đầy máu, cầm một viên ma châu ra khỏi cơ thể Di Đà Sát, bóp nó thành tro, khiến Di Đà Sát chết hoàn toàn trước từng vẻ mặt khác nhau của đám thành chủ.

Đây là một pha cảnh cáo và thị uy.

"Được rồi, xử lý một kẻ không nghe lời thôi mà, mọi người đừng căng thẳng, yên ẩm tiếp nào." Ma chủ ngồi trên ra hiệu kéo xác chết đi, buông lời.

Hồng Lô và Lục Chủ mang xác rời khỏi cung điện ồn ã, liếc vết máu trên người Hồng Lô, Lục Chủ cau mày dờn ra xa một tý, bức bối bảo: "Ta đem xác của con lợn này đi nuôi yêu thú, cô về thay đồ đi, sao chẳng biết bẩn là gì vậy."

"Thế nhờ anh nhé." Hồng Lô không từ chối, đi thẳng về viện mình ở.

Giang Trừng và đại sư tránh ma tu tuần tra bằng chiếc lông đen kia cả chuyến, vài phen giật gân nhưng vẫn an toàn, khó khăn lắm mới tìm được

đến một tiểu viện trông khá đơn sơ, nằm hiu hắt trong góc tối của ma cung. Khắp ma cung sáng choang đèn đuốc, trang hoàng lộng lẫy, chỉ mỗi nơi đây tĩnh không bóng người, lại còn tối đen, Giang Trừng cân nhắc, cảm thấy nơi đây hẳn chẳng ai lui tới, bèn kéo đại sư lên vào, định nghỉ ngơi qua đêm nay hẵng tính.

Ngờ đâu mới vào sân, chưa kịp tìm chỗ trốn đã nghe tiếng bước chân vang ngoài kia, có người đi thẳng vào cái viện nát này.

Vừa về Hồng Lô đã nhận ra điềm lạ, mắt lóe ánh lạnh, quát: "Kẻ nào dám tự tiện vào nơi ở của ta, ra đây."

NGÔ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Hồng Lô

Tất cả ma tu ở Ma vực đều biết Ma chủ coi trọng Hồng Lô, dẫu là bóng hồng duy nhất trong số Thất ma tướng và nom có vẻ hiền lành hòa nhã hơn những kẻ còn lại nhiều, nhưng thực ra nàng chẳng kém họ ở khoản thủ đoạn và lòng dạ, thậm chí đáng sợ hơn nữa kia.

Nàng không ham muốn gì, chỉ ngụ trong góc khuất của tòa ma cung tráng lệ, khước từ hầu hạ của đám thị nữ lô đỉnh, lúc Ma chủ không triệu kiến, nàng sẽ chỉ ở lì trong viện tử rách nát ấy, làm gì chẳng ai hay. Tuy tàn độc nhưng nàng không hay giết người, chỉ có một lệnh cấm duy nhất -- Không cho bất cứ ai đặt chân vào viện của mình.

Vì thế mà quanh đây chẳng người lai vãng, nhưng Giang Trùng lại không biết điều này, thế mới dăng mình đến cửa. Tình hình trước mắt không ổn, Giang Trùng vội giữ chặt đại sư đang chộn rộn, bóp tay anh vỗ về.

Đùa hả, đây là ma cung đó, ma tu lợi hại không đếm xuể, đại sư mà đánh nhau thật thì chả đường nào giấu nổi mớ phật quang chói mắt kia, tất cả mọi người trong ma cung sẽ kéo đến đây trong vòng vài phút, lúc ấy nói gì tới chạy, chả biết có được chết toàn mạng không nữa kia.

Giờ chỉ có một người này, nếu cô ứng phó khéo léo, chưa chừng lại tìm được cơ hội chạy trốn. Dù sao vẫn đỡ hơn là để đại sư ra tay. Read more...

Quyết định xong, Giang Trùng lại vỗ về đại sư một hồi, tính buông anh ra. Nào ngờ cô vừa lơ tay chưa rời, đại sư lại đã quờ quạng ôm siết lấy

cô, không cự quây gì nổi.

Giang Trường bốn cữ soạn lại, tính xông ra quãng độc đàn: "..."

Đại sư, anh vui lòng cân nhắc tình hình trước mắt được không? Nào thiết phải phá đám như vậy!

Hồng Lôu nghiêm mặt, phất tay một cái, hơn mười bóng đen lao vào khoảng tối trong vườn. Nàng vừa ra đòn, Giang Trường đã ôm gã đại sư vướng tay cản chân vọt sang chỗ khác. Giang Trường không thấp nhưng đại sư lại quá cao, với thế ôm của cô, hai chân đại sư kéo lê dưới đất, thế mà anh vẫn cứ ôm riết lấy Giang Trường bằng cách kỳ quái kia, điệu bộ cả hai nom dị hợm khô hài biết mấy.

Hồng Lôu chấn động trước tư thế lạ lùng của họ, cũng có thể chỉ đang điếng người bởi mái đầu bóng loáng của đại sư thôi. Nàng ta cau mày, không đánh tiếp mà cảnh giác nhìn hai người, như ngẫm ngợi điều gì... À không, chỉ có đứa bé tuần tú ôm đại sư kia là đang cảnh giác thôi.

"Một phật tu một linh tu, sao lại đột nhập vào ma cung." Hồng Lôu lên tiếng.

"Tỷ tỷ tối mát ạ, kể ra sợ chị không tin nhưng bọn em chỉ sơ ý đến nhầm Ma vực thôi, thật đấy." Giang Trường búng nụ cười đến là ngọt ngào, cô vừa hỉ hả nói chuyện, ngón tay vừa lén rục rịch. Ủa, cô thích cái ngữ không ưa đánh ngay mà thích dông dài này nè, thế mới đủ thời gian cho cô chuẩn bị chứ.

Hồng Lôu đánh giá hai người một lượt, "Có thể giấu khí tức tốt đến thế, lại còn vào được ma cung, đến nỗi chỗ ta, thú vị thật." Nàng buông lời, cũng thăm đề cao cảnh giác. Tu vi tên linh tu này không cao, nhưng trông có vẻ khôn vặt, nàng chưa từng xem thường bất cứ ai, bèn đề phòng cả cô.

Còn gã phật tu này chắc là người của Thượng Vân tự, tuy đã giấu nhưng tập trung nhìn kỹ sẽ thấy phật quang cuồn cuộn, sáng ngời chói mắt.

Nếu đánh đơn thì không qua nổi gã ta, nhưng đây lại là địa bàn của nàng, gần ngay ngoài kia cơ man nào là ma tu, chỉ cần phát tín hiệu thì dù tên phật tu này có lợi hại đến đâu chẳng nữa, cũng chỉ có một kết cục duy nhất mà thôi.

Nhưng vì một số lý do nào đó, nàng lại không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Hai bên đều có nỗi băn khoăn riêng, giằng co một lúc, Hồng Lô thu lại khí đen quanh mình trước, lùi một bước, nhàn nhạt bảo: "Đi đi, rời khỏi đây."

Giang Trừng kinh ngạc, ả ma tu này lại để họ đi? Dù nàng ta trông khác ma tu nhưng chiêu thức lại là của ma tu thật, chẳng có nhẽ bọn họ lại may mắn tới mức gặp được một ma tu không thù hận phật tu á? Thôi kệ, không thể để lỡ thời cơ, người ta đã bảo thế, dù lý do là gì thì có ngu mới không rút gậy.

Nhưng vừa dợm bước, cô lại cảm nhận được có một tên ma tu khác đang phi nhanh đến, nhất thời hai phe trong vườn đều nhú mào, Giang Trừng liếc Hồng Lô, quả quyết ôm đại sư lách vào một căn phòng. Hồng Lô cau chặt mày, khóe mắt lại thấp thoáng hình ảnh một vật tròn màu tím khi vạt áo Giang Trừng bị gió cuốn lên, nàng tức khắc kinh ngạc thấy rõ.

Nhưng nàng đã nhanh chóng kìm lại, nhìn ra cổng. Một người áo lam mặt mày vô cảm đứng đấy, là Lam Tương - một trong Thất ma tướng như nàng. Lam Tương cất tiếng thản nhiên: "Ma chủ đã lệnh, Úc cơ bị tập kích ngoài cổng thành, có thể một phật tu và một linh tu đã lên được vào Ma vực, hôm nay bắt đầu tăng cường cảnh giới, phải bắt được hai kẻ đột nhập này, Ma chủ muốn đích thân xử lý."

Trốn trong phòng tối, ghìm đại sư đang cọ quây lại, Giang Trùng nín thở nghe chuyện ngoài kia, bắt đầu lo lắng. Theo lời gã ma tu, đoán chừng em gái hảo tâm thả họ cũng thuộc dạng ma tu có vai vế, trước đó đôi bên không thù hằn gì lớn, nàng ta có khi tự dừng nổi lòng thương người cho họ đi, nhưng giờ Ma chủ nhà chúng ra cả lệnh rồi, Giang Trùng chả nghĩ bản thân may tới độ khiến một ma tu vô cớ giấu diếm mình để rồi phản bội chủ tử đâu.

"Ta biết rồi." Ngoài vườn, Hồng Lôu đáp, lại không nói gì thêm. Lam Tương cũng chẳng lấy làm lạ, gật đầu xoay đi.

Giang Trùng trong phòng: Thôi được, thực ra mình đỏ hơn mình nghĩ, cơ mà tại sao? Chuyện không theo lẽ thường tất có trá. Chẳng nhẽ cô em này tính giam tạm họ ở đây, sau đó lén báo tin ra ngoài, lặng lẽ gọi người bao vây, chơi trò bắt ba ba trong rọ?

Thấy gã ma tu kia đã rời khỏi, Giang Trùng không chờ nổi nữa, lách người ra khỏi phòng, ôm đại sư định đi. Nhưng chuyện này Hồng Lôu lại giơ tay cản họ lại.

"Tỷ tỷ đã bảo thả bọn em rồi mà, đừng đổi ý nhanh thế chứ ạ." Giang Trùng ngoài mặt hỉ hả, trong lòng lại đã cân nhắc đến tình huống xấu nhất.

Lần này Hồng Lôu không thừa lời với họ nữa, rút thanh trường kiếm Thu Thủy từ tay áo ra, đâm thẳng đến Giang Trùng. Giang Trùng rút kiếm vàng đã chuẩn bị từ trước, keng một tiếng chặn lại thế kiếm của Hồng Lôu.

Hồng Lôu trút lực vào, mũi kiếm giao nhau đánh soạt, rít thành tiếng chói tai, nàng đảo kiếm định cửa xuống cổ tay Giang Trùng, cô không chớp mắt, buông tay phải tránh đòn, nhanh chóng đổi kiếm sang tay trái, mượn đà định chém đứt cánh tay Hồng Lôu. Đúng thế, Giang Trùng có thể sử dụng kiếm bằng cả hai tay, ngón này luyện được từ dạo hắc thất.

Hai người so nhanh vài chiêu, Giang Trường thế mà lại yên tâm hẳn, vì cô nhận ra nàng ma tu này không sử dụng ngón đòn ma tu, chỉ sử dụng các chiêu kiếm tương tự với bộ kiếm thế truyền thừa của sơn phái Dung Trần, với cả phần nhiều chỉ mang ý thăm dò chứ chẳng có vẻ gì là muốn đả thương cô, địch ý giảm mạnh so với khi nãy.

Giang Trường không ngờ, thấy đủ rồi bèn lui lại vài bước, ướm hỏi: "Tỷ tỷ có quan hệ với sơn phái Dung Trần bọn em?"

Hồng Lô thu kiếm, chăm chăm vật áo cô, bảo: "Đưa ta xem hàn ngọc tử yên bài của em."

Giang Trường như vỡ vạc ra điều gì, tháo hàn ngọc tử yên bài - thứ đại diện cho thân phận đệ tử thân truyền của dãy Bạch Linh thuộc sơn phái Dung Trần ẩn sau vật áo ra. Cô không đưa nó cho Hồng Lô, chỉ cầm trên tay để nàng ta ngắm kỹ vài lượt.

Sau đó, Hồng Lô hiền hòa hơn hẳn, chẳng còn chút địch ý nào, nàng bảo Giang Trường: "Đi theo ta." Dứt lời bèn bước vào nhà, phất tay châm đèn.

Giang Trường không còn đường nào khác, dứt khoát cược một ván, vỡ về đại sư mặt mày lạnh lùng nhưng lại rất ngoan một hồi rồi kéo anh vào nhà theo Hồng Lô.

"Em bảo mình đến nhầm?"

"Đúng thế, bọn em bị truyền tống trận chỗ nọ đưa lầm tới nơi, vừa nhận ra chốn này là đâu đã đụng độ một đoàn người, cực chẳng đã mới phải đánh nhau, khó khăn lắm mới bứt ra rồi trốn được vào đây, đa tạ tỷ tỷ ra tay giúp đỡ." Tiếng gọi chị này của Giang Trường chân thành hơn nhiều.

Hồng Lô bảo: "Chắc em là đệ tử của Bạch sơn chủ nhỉ, tính vai vế thì, Tạ nhị... sư bá của em có ơn cứu mạng ta, em đã là sư đệ của Người,

ta ắt sẽ tìm cách dẫn em an toàn rời Ma vực, nhưng vài ngày sắp tới sẽ truy tra rất nghiêm, chờ mấy lâu ta đưa các em đi sau, cứ tạm nấu lại đây, đừng chạy lung tung, không thì đến ta cũng chẳng cứu nổi."

Giang Trùng chớp mắt, "Vây phiền tỷ tỷ rồi, em nào dám gây thêm rắc rối cho tỷ tỷ."

Cô đã đoán được chút chút thân phận của bà chị này, vú em Tạ nhị sư bá từng có một đệ tử, sau này tự dừng xích mích sao đó, rồi cắt đứt luôn quan hệ thầy trò. Giang Trùng chỉ rõ mình phải gọi đệ tử của Tạ nhị sư bá là đại sư tỷ, mọi người ai nấy đều giấu kín chuyện về chị ta, cô không biết gì nhiều.

Nhìn kỹ lại, bà chị này khoác áo xanh thẫm, tóc cài trâm trúc, cách ăn mặc giống hệt Tạ nhị sư bá, cả khí chất và vẻ mặt cũng na ná nhau.

"Ta là Hồng Lô." Hồng Lô dịu dàng lên tiếng.

"Em là Giang Trùng, đây là đại sư." Giang Trùng cũng cười đáp lại, nhưng không giới thiệu đích danh Thanh Đăng đại sư. Giờ đại sư đã thế này, tiếng tăm của anh lại lừng lẫy, nhờ mà thêm biến thì nguy, kể cả khi Hồng Lô thật sự là đại sư tỷ và bằng lòng giúp họ vì tình xưa nghĩa cũ, Giang Trùng cũng không muốn để đại sư mạo hiểm.

Hồng Lô không để bụng, ngồi ngây một lúc, bỗng lại khẽ hỏi: "Tạ nhị sư bá của em, gần đây Người sao rồi?"

Giang Trùng biết tông nàng sẽ hỏi, thế này lại càng thêm phần khẳng định cho suy đoán của cô, bèn thẳng thắn rạng rỡ như không hay biết gì, chỉ đáp: "Tạ nhị sư bá vẫn luôn rất ổn, lần trước gặp còn gửi em rất nhiều món điểm tâm người làm."

Hồng Lô nghe thế nhếch môi, nét mặt lại càng dịu dàng hơn, nỗi lạnh lẽo giấu sâu trong vẻ ôn hòa kia như tan biến hẳn, giọng nhuôm nhuốm ý

cười, "Người vẫn luôn như thế, thường cứng chiu người ta như trẻ nít ấy."

"Đúng thế chứ lại, vài năm trước em đi học lớp Tạ nhị sư bá mấy hôm, ngày nào cũng ăn no uống kỹ, béo hăn cả vòng." Giang Trùng đáp, "Nói chứ chỗ em còn vài món điểm tâm lần trước người đưa đây, Hồng Lôu tỷ tỷ có muốn nếm thử không?"

Về phòng mình, Hồng Lôu vẫn chăm chăm nhìn món điểm tâm tinh tế trong lòng bàn tay, thật lâu sau mới nhón một miếng lên môi, cắn một góc bé. Nàng cầm điểm tâm ngồi im mãi thôi, rồi chậm chạp cúi đầu, buông tiếng gọi, "Sư phụ..."

Ở một gian khác, sau khi đuổi khéo Hồng Lôu bằng một bọc điểm tâm, Giang Trùng dắt theo đại sư, bày trận pháp cảnh giới đơn giản trong phòng.

Rồi cô đẩy đại sư ngã lên giường, thò tay cởi áo anh.

Vết thương do ma tu gây ra, phải dùng thuốc của ma tu mới nhanh lành, vừa nãy đã xin được không ít thuốc trị thương của Hồng Lôu, Giang Trùng nhìn đại sư ngây ngô trên giường, thất bại vò mạnh tóc mình.

"Đại sư, anh nghe em nói này, em chỉ thoa thuốc thôi, anh đừng cựa quậy lung tung, chứ nhỡ có bị em xơ múi thì ráng mà chịu đấy nhé!" Giang Trùng nghiêm túc bảo.

"Giang Trùng." Đại sư bị Giang Trùng đẩy nằm lên giường lại ngồi dậy, đưa tay kéo cô đến gần, chẳng có vẻ gì là đã hiểu.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Biến

"Giang Trùng." Đại sư mặt lạnh nhưng ánh mắt cơ man nào là ngây ngô mơ màng, duỗi dài tay ra quơ lấy Giang Trùng, nắm tay cô, định ve vuốt cả cổ cô nữa.

Giang Trùng muốn thoa thuốc cho anh, cứ lôi lôi kéo kéo thành ra bị cuốn luôn lên giường, cứ tránh là đại sư lại sẵn tới kéo cô, anh còn tưởng cô có ý chơi đùa cùng mình nữa kìa.

Tay chân Giang Trùng nào nhanh nhạy bằng đại sư, lại còn không dám cự mạnh vì lo cho vết thương trên người anh, cô lăn được hai vòng, rốt cuộc vẫn cứ bị đè chặt trên giường.

Giãy ra không nổi, Giang Trùng bèn lườm gắt một tẹo, thế là mắt đại sư lại đỏ dần đều, anh bấu môi đóng đầy túi thân, đáng thương biết mấy. Bị anh quấy đến độ xẹp cả cơn giận, Giang Trùng thở dài gỡ tay mình ra, dứt khoát tháo tóc nhét vào tay đại sư.

"Nào, anh giữ giúp em cái này, giữ bằng hai tay." Giang Trùng nghiêm túc dặn.

Nghe thế, tuy vẫn mù mờ nhưng đại sư lại ngoan ngoãn cầm tóc cô, lại còn không ngộ nguậy lung tung thật. Giang Trùng thở phào, hơi hơi ngộ ra, cũng như đỡ trẻ nít ý mà... à thì đại khái.

Cô buộc lại vạt áo hơi lỏng, rồi nghiêng răng thắt chết đai lưng bị đại sư giật ra. Vừa nãy vì muốn thoa thuốc mà Giang Trùng cởi đai lưng của đại sư, anh học được ngay, nhanh tay kéo luôn đai lưng của cô ra, xong việc lại

còn ngó cô bằng ánh mắt sáng rỡ chừng như tranh công, dờ khóc dờ cười quá thôi.

Đúng là trẻ nít... Có mà nít quý ý! Hai người trưởng thành sinh lý bình thường và từng ấy ấy, giờ trai đơn gái chiếc giăng co trong phòng riêng, bên này có ý với bên nọ, lại còn mãi bị vô ý cọ sờ vuốt, cô phải vung trọn lương tâm đ*o đức ra mới ngăn được chuyện-gì-đó-khác đấy!

Hoàn toàn không hiểu cho nỗi khổ tâm của Giang Trùng, đại sư giữ tóc cô lại bắt đầu thích thú, nghịch đến là chăm chú. Thấy anh như vậy, Giang Trùng không kìm nổi mạnh tay xoa mái đầu trọc ấy. Đại sư bất ngờ bị xoa lấy xoa để, tay chợt chững lại, ngoái về nhìn cô.

Giang Trùng tức khắc sờn tóc gáy, có cảm giác chẳng lành, ngay sau đó linh tính thành thật, cô không thấy rõ động tác của đại sư, nhưng khi tỉnh ra lại đã lưng dán xuống giường, bị đại sư đè lên. Nếu chỉ nhìn gương mặt lạnh và bỏ qua đôi mắt ngây ngô của đại sư, bầu không khí có lẽ sẽ mập mờ hơn đôi chút, nhưng cứ đối diện với ánh nhìn sáng trong như gương ấy, mọi ý nghĩ đen tối đều bay sạch.

Đến khi mái tóc bị đại sư bắt chước vò rối tung, Giang Trùng đã hiểu rõ thế nào là tự làm bậy không thể sống. Cô cứ ngửa tay làm gì ấy nhờ?

Lờ luôn cái đầu như ổ quạ, Giang Trùng không làm trò nữa, cô ấn đại sư xuống giường mềm, bắt đầu bôi thuốc. Thử trước, thấy thuốc Hồng Lôu đưa thực sự có tác dụng với vết thương do ma khí của ma tu gây ra trên người mình, cô mới thoa cho đại sư.

Không để ý thì thôi, chứ vừa nhìn Giang Trùng đã phải cau chặt mày. Trên người đại sư chỉ chút vết thương, cũng đúng, pha tỉnh lại trước đó rõ đã liều mạng kháng địch mà. Ngoài kia, đại sư có như này cũng chẳng sao, nhưng ngặt nỗi anh lại đang ở Ma vực, Giang Trùng lo nhờ mình không

trông kỹ, đại sư sẽ chạy ra ngoài kiểm chuyện với ma tu, cô tu vi thấp, không bảo vệ nổi anh.

Tay chấm thuốc dịu dàng lướt qua các vết thương, Giang Trùng buột cúi xuống áp nhẹ môi bên chúng, khe khẽ thở than: "Xin lỗi, đại sư, anh vẫn luôn bảo vệ em, giờ em lại không che chở nổi cho anh. Nhưng em sẽ cố hết sức đưa anh ra bình an, chúng ta rồi cũng ổn thôi."

Đang cúi đầu nên Giang Trùng không thấy được đại sư đã khép mắt lại. Cô thì thầm tự nhủ vài câu, ngẩng lên gặp ngay ánh mắt bình thản đậm nhiên của đại sư.

Khỏi phải thắc mắc, chỉ Thanh Đăng đại sư gốc mới có cái vẻ này. Vừa lướt tay mình trên ngực trần và đưa miệng hôn vết thương của người ta, Giang Trùng nín lặng ngay tại chỗ. Đột ngột, bối rối quá.

Vì đang bôi thuốc mà Thanh Đăng đại sư chừng như cời sạch đồ, chỉ che mỗi chỗ quan trọng, Giang Trùng hãy còn đặt tay trên ngực anh. Sự tình, Giang Trùng ngượng ngùng rút tay lại, hắng giọng hỏi: "Đại sư? Anh khỏe rồi ạ?"

Thanh Đăng đại sư ngồi dậy, lờ đi cơ thể trần trụi hiện thời, chỉ đưa tay xoa đầu Giang Trùng, vuốt gọn tóc cô, buông lời: "Vất vả rồi."

Giang Trùng không phải là người yếu đuối, nhưng giờ đây, chỉ mỗi một câu nhẹ nhàng của đại sư thôi đã khiến mắt cô đỏ ửng, lệ chực rơi. Cô kìm lại ngay, gượng cười, đùa: "Em đâu vất vả gì, chỉ hơi khó đảm đương, may mà đại sư khỏe rồi, chứ em chả dám đảm bảo mình sẽ không làm gì quá đáng với anh đâu ~"

Thanh Đăng đại sư cười khẽ, đáp: "Ta không biết mình tinh táo được bao lâu, có lẽ chỉ một lát nữa thôi sẽ lại như trước."

"Ế!" Giang Trùng sững ra, kéo tay anh, mặt như đưa đám, "Đại sư anh đừng đi, một mình em chịu sao thấu! Ma vực nguy hiểm như này, không có anh em hoang mang lắm."

"Nhưng em làm tốt lắm mà." Đại sư để cô nắm tay, nói: "Đừng sợ, ta ở bên em, không để em bị hại đâu."

"Em biết, nhưng đại sư ời, thấy anh vì bảo vệ em mà chịu thương thì còn đau lòng hơn, chẳng thà em gánh." Giang Trùng đưa mắt nhìn mớ vết thương trên người Thanh Đăng đại sư.

Thanh Đăng đại sư chậm rãi lắc đầu, chìa tay cho cô: "Nào."

Giang Trùng: Nào? Nào cái gì?

Cô ngơ ngác ngồi đấy, Thanh Đăng đại sư bèn nhích đến, dịu dàng kéo cô vào lòng, hiền hòa cất tiếng: "Ngoan, em sẽ làm được."

Giang Trùng: Ảnh đang xài chiêu mình dùng để đối phó với đại sư ngơ đấy à, lại còn vừa học xong đã thực hành ngay nữa chứ. Ờ, cơ mà đích thân trải nghiệm cũng khá ổn nhờ?

Hiếm khi đại sư chủ động, Giang Trùng nắm bắt cơ hội ôm eo anh, thỏa mãn híp mắt lại. Chao ôi, đại sư phiên-bản-bình-thường chủ động đấy nhé ~

Nhưng cô không dám kể quá gần, đại sư vẫn đang bị thương, chất thuốc xanh thoang thoảng hương mai lục ngạt, Giang Trùng lén hít hà, chợt nhận ra mình chỉ cần ngẩng lên sẽ trông thấy hai chấm đo đỏ trước ngực anh. Nhận ra mình bắt đầu nghĩ bậy, Giang Trùng thoát cái đã ngồi thẳng lưng, kéo tâm tư về.

"Đại sư, anh thấy mình tin được Hồng Lôu không?" Giang Trùng hỏi nghiêm túc.

"Vẫn chưa thấy nàng ta nói dối." Thanh Đăng đại sư rút tay về, ước chừng thương thế của mình, bình thản đáp.

"Nghe đồn Thanh Đăng đại sư sở hữu đôi mắt thấu tỏ lòng người, anh đã bảo Hồng Lô tỷ tỷ không lừa mình thì em an tâm hơn nhiều, sắp tới chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, ở đây chắc không nguy hiểm gì mấy." Giang Trừng bảo: "Nhưng mình phải mau mau rời khỏi đây thôi, từ mộ U Tổ đến Ma vực cũng đã mấy ngày rồi."

Thanh Đăng đại sư gật đầu, "Lát nữa ta thiếp đi, trở về như ban nãy, em cần rắn cứ rắn, đừng mãi dung túng."

Giang Trừng sờ mũi, ngó hoa văn trên màn giường, lâu bầu: "Cơ mà ai chịu nổi cái vẻ chực khóc của anh chứ, xót thấy mồ."

"Giang Trừng." Thanh Đăng đại sư gọi.

Anh gọi tên cô không quá nhiều cảm xúc, chỉ bình thản lắm thay, tựa gió xuân ulla về. Còn tiếng gọi của đại sư ngơ lại thân mật và lệ thuộc biết mấy, rõ đến độ không làm lơ nổi.

Tóm lại, khi đại sư ngơ gọi tên, cô sẽ muốn đáp "Em đây em đây, ngoan nào", còn lúc đại sư gốc gọi tên, cô bất giác lại thẳng lưng ngồi nghiêm chuẩn bị nghe răn dạy, hết bây giờ.

Thấy cô như vậy, Thanh Đăng đại sư đưa tay lau thuốc mỡ xanh vì kẻ sát người anh mới dính trên chóp mũi cô, bảo: "Đừng quá nuông chiều ta ấy, vương tay vương chân lắm."

"Vâng, em biết rồi." Giang Trừng nghe lời, nhưng có làm được hay không thì còn chưa chắc. "À đại sư ơi, anh biết cách rời Ma vực không? Nhỡ có chuyện bất trắc, em còn liệu đường thử dựa vào sức mình đưa anh ra ngoài." Dù gì cũng không thể cứ trông cả vào Hồng Lô.

Thanh Đăng đại sư đáp: "Ma vực có vài lối ra, một trong số đó ở gần đây, nhưng muốn ra thì phải phá được ma vồng trên trời, tu vi dưới Kim Đan không làm nổi."

"Thôi vậy." Giang Trùng so vai, không thất vọng mấy, cô biết chắc chẳng dễ gì mà đi.

"Chừng nửa tháng nữa ta mới khỏe lại được, trong khoảng thời gian này ta sẽ không xuất hiện nữa, em phải cẩn thận, có gì bất trắc cứ trốn đến giếng Hắc Thạch gần thành Ma Chủ trước, ta sẽ tìm em sau." Thanh Đăng đại sư chậm rãi buông lời.

Giang Trùng cân nhắc rồi nói: "Chưa đến nước buộc phải thế thì em sẽ không rời anh đâu, nhưng nhờ tới bước đường ấy, em sẽ làm theo lời anh. Đại sư, hình như anh quen với nơi này lắm, trước đây từng đến à?"

"Từng đến, đến bắt một người, cứu một người." Thanh Đăng đại sư đáp.

Giang Trùng định hỏi tiếp lại thấy đại sư nhắm mắt ngã nhào. Giang Trùng đưa tay đỡ, để anh tựa vào cánh tay mình, chẳng mấy chốc đại sư đã mở mắt, ánh nhìn ngây ngô trong vắt.

Anh ngó tư thế hai người, ngồi dậy, kéo Giang Trùng để cô dựa vào lòng mình hết vậy, Giang Trùng ngại vết thương của anh, không chịu nằm xuống, nhưng đại sư vẫn nằng nặc kéo cô vào lòng. Nhớ lại lời Thanh Đăng đại sư vừa nói, Giang Trùng thấy mình đúng là cứ mãi dung túng anh, bèn bảo: "Bớt ăm ỉ nào, ngoan tý, anh đang bị thương đấy, nằm xuống nghỉ đi, không được quậy nữa."

Y như rằng, mắt đại sư lại ửng hồng ngay, ngó cô như thỏ con. Đụng độ vài lần, Giang Trùng đã hơi hơi kháng cự lại nổi, cô bảo tiếp: "Không được khóc, anh lớn tướng rồi, khóc là em không thương nữa đâu."

"Thương, Giang Trùng, thương." Đại sư nói, mặt vẫn lạnh nhưng gò má lại ngấn nước.

Thấy thế Giang Trùng đã thất bại buông cờ trắng đầu hàng, quên sạch lời mình vừa hứa với đại sư, giãn mặt dõ: "Rồi rồi rồi, thương mà thương mà, thương anh nhất đấy, đừng khóc nữa, chao ôi anh mà khóc là em lại cuống tay, đừng khóc nữa mà ~"

Đại sư liếc cánh tay mình, Giang Trùng đành nằm xuống, gối lên tay theo ý anh. Đại sư bấy mới thỏa lòng, lại cúi đầu cọ mặt mình vào mặt cô.

"Két ~"

Hồng Lô cầm vài thứ đẩy cửa ra, khung cảnh đập vào mắt thế này -- Hòa thượng tuần tú cuộn cuộn phật quang kia ôm trọn Giang Trùng vào lòng, đang hôn khắp mặt cô, dịu dàng lắm thay, còn Giang Trùng thì lưu luyến đón nhận nỗi niềm thân mật ấy, hai người quấn lấy nhau, tóc rối áo lơi, nhìn vào cứ như vừa hoặc sắp xảy ra chuyện-gì-đó-không-tả-rõ-được.

Tuy trước đó đã loáng thoáng đoán chừng, nhưng tận mắt chứng kiến rồi Hồng Lô vẫn thấy là lạ trong lòng. Đám hòa thượng thanh tâm quả dục ở Thượng Vân tự lại được phép hò hẹn yêu đương như này hồi nào vậy?

"Quấy quả rồi, lát nữa ta quay lại." Hồng Lô bình tĩnh lùi ra sau một bước, khép cửa lại.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Kén Rể

Hồng Lô cầm đồ lui ra, đứng ngoài rồi lại thấy mình phải hỏi rõ, thế là gõ cửa: "Tuy ta bảo lát nữa quay lại, nhưng các em có chắc lát-nữa sẽ xong không?"

Bên trong vọng đến tiếng ré của Giang Trùng và vài tiếng cọ sát kỳ lạ, đến khi Hồng Lô ngộ ra mình không nên nói gì trong tình huống này, Giang Trùng trong phòng đã hắng giọng đáp: "Ổn rồi, bọn em xong ngay đây!"

"Nhanh thế á?" Hồng Lô thốt.

Giang Trùng nín lặng, cô nhanh tay kéo đại sư ra, đỡ dành xong đầu đó rồi nhảy vọt xuống giường đi mở cửa, với một đại sư ngơ vãi vẻo bên eo.

"Hồng Lô tỷ tỷ, có chuyện gì ạ?" Giang Trùng nai nịt gọn gàng, mặt mày tỉnh bơ. Hồng Lô liếc đôi tay đang giữ thế kìm đại sư cửa cô, không nói gì, tỏ ý bảo cô nhìn đồ mình đang cầm.

"Ta thường vắng nhà, sợ có kẻ xông vào phát hiện ra bọn em nên ta chuẩn bị những thứ này. Đây là huyền ma đan, uống xong sẽ tạm thời biến linh khí của các em thành ma khí, ba hôm sau tự động giải, nhưng coi chừng bại lộ khi dùng linh lực, phải cẩn thận. Đan dược này hiếm, ta cũng chỉ có vài viên này thôi, xài tạm nhé. Còn hai tấm lệnh bài này là của ma tướng dưới quyền ta, các em đeo nó sẽ bớt được một số rắc rối."

Hồng Lôu giảng giải kỹ càng xong, lại cố ý ngó cái đầu của đại sư, "Mấy món còn lại là quần áo vật dụng hằng ngày và vài món đồ ngự trang, em còn đỡ chứ vị đại sư này ra ngoài sẽ bị phát hiện ngay, phải chuẩn bị tươm tất đã hăng."

"Ừm, đúng là vậy." Giang Trùng gật đầu, ngó hai bộ đồ đen sặc mùi ma tu và một bộ tóc giả, nhủ thầm, thật chả hổ danh là đệ tử nhà Tạ nhị sư bá, cái vẻ chu đáo tỉ mỉ kia y xì đúc.

"Còn chuyện nữa." Đưa đồ cho Giang Trùng xong, Hồng Lôu nghiêm mặt, nói: "Tuy ta sẵn lòng giúp nhưng nếu các em đến đây có ý đồ khác, bất lợi cho Ma chủ, ta sẽ không bao giờ nường tay."

Giang Trùng cũng nghiêm túc đảm bảo: "Hồng Lôu tử tử yên tâm, đã phiền chị chăm sóc rồi thì bọn em sẽ không làm chị khó xử, bọn em sẽ rời đi ngay khi có dịp, không rầy rà thêm."

"Thế thì tốt. Cơ mà nhờ bị kẻ nào bắt nạt cũng đừng quá lo, thường thì ta vẫn có thể vun vào vài lời." Cân nhắc một lúc, Hồng Lôu lại tiếp: "Nhưng các em đều bị thương cả, nếu không cần thiết thì tốt nhất đừng rời căn viện này, dưỡng lành thương mới quan trọng."

"Vâng." Giang Trùng cười đáp.

"Còn nữa, thương thế của vị đại sư này... không nên lao lực." Hồng Lôu liếc vết đỏ bên cổ Giang Trùng thêm đôi lượt.

Giang Trùng: "... Vâng."

Tiền Hồng Lôu về, Giang Trùng kéo đại sư vô phòng, mài đao xoàn xoát, nhắm đến đầu trọc. Thực ra cô cũng khá tò mò, chả biết đại sư đội tóc giả sẽ như nào.

Nhưng trước đó, cô phải cởi đồ đại sư, thay áo đen cho anh. Giờ đến cả quần áo đại sư còn chả biết mặc!

"Nào, buông tay ra đã. Thòng tay khỏi đây, ngoan nào ngoan nào, em chỉ thay áo cho anh thôi, cởi cái này, đổi chiếc khác... Khoan, mình không lên giường, ở đây được rồi, khụ khụ, đứng yên cái đã, em mặc xong đồ cho anh rồi hăng ôm, giờ đừng siết em chặt thế, được không?"

"Ừa ừa, đại sư ngoan nhất nhà, nào, tự cởi đồ lót nhé? Cởi đai, cởi như hồi nãy ý, rồi kéo cái này xuống... Ê khoan cởi một cái được rồi trong kia khỏi..." Giang Trường không giáng nổi nữa.

Cái ý ý, tuy trước kia đã "xài" rồi, nhưng lúc đó đang mơ màng chả biết trời trăng, chưa từng nhìn tới, giờ đại sư lại nhanh tay cởi tuốt cả quần không cần cởi, cô bị ép dòm sạch, đệt mợ.

Kẻ giở trò là đại sư, cơ mà mặt mày anh lại hết sức sáng trong, lại còn tò mò ngăm thân dưới mình, một bụng chửi thề của cô chả biết nên thốt từ đâu.

Giang Trường lặng lẽ kéo quần trong của anh lên, thắt nút chết, sau đó nắm tay đại sư, nghiêm túc dặn: "Nhớ nè, cái này tuyệt, đổi, không được cởi ra, biết chưa?"

"Giang Trường?" Đại sư rờ đai lưng mình, chớp chớp mắt.

Để tránh lúng túng thêm, Giang Trường vội khoác áo đen lên người đại sư. Đại sư thường chỉ mặc đồ trắng bỗng chốc choàng áo đen, Giang Trường phát hiện ra anh bây giờ toát lên khí chất vô cùng lạnh lùng, cực kỳ hợp với vẻ mặt, sắc bén và bùng bùng sát khí.

Giang Trường lại tỉ mỉ đội tóc giả lên cho anh, thơm tất rồi bước lùi ngăm đại sư phiên bản có tóc mới ra lò.

Ừm... Giang Trường sờ cằm nhìn trời.

Chẳng nhẽ thâm mỹ của cô có vấn đề rồi? Chứ không sao cô lại thấy đại sư trọc đầu vẫn soái hơn nhấy? Chắc tại quen thói?

Thực ra thì đại sư áo đen tóc giả toát lên vẻ đẹp rất riêng, tuấn tú xuất trần, có điều khí chất quá ghê gớm, tuy ngoại hình đã đổi nhưng anh ngồi im rữ mắt vẫn y tượng phật thượng tọa đài sen, tóc có trên đầu cũng như không, cả người ngập tràn ý vị bất phàm, ngăn kè cận, tránh khinh nhờn.

Nhưng khi anh ngẩng lên nhìn cô, cảm giác xa vời ấy lại tan nhanh như tuyết, phật ngồi đấy còn đâu, chả vị phật thượng tọa đài sen nào có ánh mắt giống anh hết. Ánh mắt yêu thương dựa dẫm đó chỉ có ở người phàm.

Ôi đột cảm giác cứ như bồi nhọ đại sư này là như nào! Giang Trường bùm ngực, cô rõ vô tội cơ mà! Trời ơi cứu với cái cảm giác phức tạp kiểu "muốn người ta yêu lại mình, đến khi người ta đổi thái độ thật thì lòng ngập tràn tội lỗi" này là sao!

Thấy cô đột ngọt ấn ngực mà không nói gì, đại sư bèn tiến lên bắt chước, đặt tay lên ngực Giang Trường, tò mò nhìn cô.

Giang Trường nhòm tay anh, thở dài gỡ ra, cô thực sự rất muốn biết đại sư sẽ cảm thấy thế nào khi nhớ tới mấy chuyện mình đã làm sau khi tỉnh lại.

Cuộc sống ở Ma vực của cả hai cũng khá yên bình, ngoài việc đại sư thường xuyên đánh lấy cô rồi bất chợt hành động dị hợm khiến người ta khó trở tay ra, thì ổn cả. Một hôm Giang Trường tranh thủ luyện kiếm tập thể dục trong phòng, mới được nửa đường tự dừng lại bị đại sư đang làm khán giả kéo tới cọ mặt, cô chẳng rõ đầu đuôi.

Gì vậy? Ngoài việc gọi được tên Giang Trường một cách lưu loát ra thì đại sư chả biết nói gì khác, thỉnh thoảng có lặp lại lời Giang Trường, nhưng

cô không dám chắc anh có hiểu hay không, bởi thế mấy khi xảy ra chuyện đại loại vậy cô chả hỏi được gì từ anh, đành bỏ ngõ.

Rồi khi Giang Trường dợt xong đôi chiêu trong vườn, ngồi xuống lau kiếm lại bị đại sư khán giả bế sang cộ lần hai, dẫn dai đến nỗi cô mặt đỏ tím đập, buộc phải nhảy lên nóc nhà tĩnh tâm.

Hồng Lôu sư tử đi ngang buông lời vạch trần, "Chắc tại biểu cảm với động tác lúc luyện kiếm hay lau kiếm của em quyến rũ quá đấy thôi."

Tóm lại là, đại sư đớp phải thính của cô rồi.

Giang Trường không dám rở tới kiếm của mình, sau đó đại sư chả đột nhiên kéo cô tới cộ mặt nữa thật, Giang Trường thấy lòng phức tạp.

Cứ thế ba ngày, hôm nọ Hồng Lôu về đến, mặt mày chả lấy gì làm vui vẻ, nàng bảo Giang Trường: "Dạo này Ma vực đóng hết tất cả lối ra cỏi tu chân."

Giang Trường: "Xảy ra chuyện gì lớn ạ?"

Hồng Lôu cau mày, "Úc cơ, cũng là con gái của Ma chủ tiền nhiệm sắp kén rể ở đây, chuyện được Ma chủ đích thân chủ trì hẳn sẽ chẳng hơi hợt qua loa, và nghe đâu ma tu các thành sẽ tụ hội cả về thành Ma Chủ, đến lúc ấy, nơi đây sẽ càng nguy hiểm đối với các em hơn. Thêm nữa, việc trọng đại như thế Ma vực sẽ tăng cường cảnh giới, e rằng phải chờ qua chuyện thì lối ra mới được mở lại. Mỗi ngày nấn ná là lại thêm một phần nguy hiểm."

Giang Trường thế mà lại rất bình tĩnh, xoa dịu nàng ta: "Hồng Lôu tử đừng lo, bọn em khắc biết cẩn trọng. Nếu có bị phát hiện thật thì cũng chẳng gay go quá lắm, đây đâu phải lần đầu em gặp chuyện không hay."

Hồng Lôu chậm chạp lắc đầu, "Ý ta là người tên Úc cơ này chạy mất chơi tất, hành động kỳ dị, lại còn chỉ thích nữ tử, nếu bị nàng ta nhắm đến thì em xong rồi."

Giang Trùng đầu ngờ Hồng Lôu lại lo cho trinh tiết của cô, nhất thời nín lặng, sau rốt mới bảo: "Hồng Lôu tỷ lo xa quá, chưa kể em chưa từng gặp vị Úc cơ ấy, mà dù có gặp rồi thì chắc gì nàng ta đã ưng em, em tuần tú như trai mà."

Hồng Lôu than thở: "Em chưa gặp Úc cơ, nhưng Úc cơ trông thấy em rồi, lại còn bảo với ta là cực kỳ ưng em, ta chẳng rõ nàng ta có biết chuyện của các em chưa nữa. Với sự hiểu biết của ta về Úc cơ, ta dám chắc rằng nàng ta đã chấm em rồi, không để nàng thấy còn đỡ, nếu bị bắt gặp, chỉ e em không thoát nổi. Còn về ngoại hình của em, tuy toát lên anh khí, nam nữ khó phân, nhưng người nào muốn chỉ cần dò tít là ra em là nữ tử, sợ rằng Úc cơ lại càng thích kiểu như em ấy chứ."

Giang Trùng: Sở thích của cái bà Úc cơ này cũng ngộ ghê, mới cả mị là gái mà sao cứ "được" mỗi gái đớp thính thế này? Có lộn không vậy?

"Ừm, Hồng Lôu tỷ đừng lo, em sẽ cầm tiệt ở đây, chả đi đâu cả, đảm bảo sẽ không để nàng Úc cơ ấy bắt gặp, với cả những điều Hồng Lôu tỷ vừa nói chỉ là suy đoán mà thôi, chắc sẽ không xảy ra thật đâu." Giang Trùng nói.

Đó là cái mà người ta gọi là gỡ miêng.

Ngay hôm sau khi Giang Trùng nói câu nọ, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Lúc đó Giang Trùng đang dạy đại sư tập nói, mắt to trừng mắt nhỏ, miệng đắng lưỡi khô đầu nhức, lại chợt nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Đại hội kén rể của nàng Úc cơ kia nảy ra vài việc bất trắc, một ma tướng dưới trướng Di Đà Sát - thành chủ Nam Vực bị Ma chủ giết trước đó đã trà trộn vào định giết Ma chủ, ám sát bất thành thì trốn đến gần căn viện của Hồng Lôu. Ma tướng ấy sai cái lỗi giống Giang Trừng dạo trước, gã cho rằng căn viện rách nát yên tĩnh này là một nơi ẩn náu tốt.

Sau đó gã đã bị đại đội nhân mã đuổi tới bắt được trong viện của Hồng Lôu, đoàn ngũ rầm rộ đến mức cả Ma chủ, Úc cơ cộng thêm đám thành chủ ma tướng của Ma vực đều có mặt, Giang Trừng và đại sư đương nhiên chẳng thể trốn biệt khỏi phòng.

Giang Trừng giữ chặt lấy đại sư, vừa mừng thầm vì cả hai đã kịp nuốt huyền ma đan, vừa lảng lạng lùi ra sau đám ma tu khác, chuẩn bị dụ êm sấm vai phong bạt.

Nào ngờ cô vừa kéo đại sư đứng nghiêm, đằng xa đã vọng đến tiếng một cô gái.

"Tiểu tử tuần tú bên kia, bước ra cho ta nhìn mặt."

Chủ nhân giọng nói là Úc cơ, ánh mắt mọi người lũ lượt đổ dồn về phía Giang Trừng.

Giang Trừng bình tĩnh bước ra hành lễ hẩn hoi, không nói lời nào. Úc cơ như cười như không đánh giá cô một lượt, ý nhị cất tiếng: "Ta thấy chả cần phải mở đại hội kén rể nữa làm gì, kẻ này rất hợp ý ta, chọn nàng vậy."

Chúng ma tu đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết tên nhóc đột nhiên lọt vào mắt xanh của Úc cơ này gốc gác như nào. Cơ mà Úc cơ vẫn luôn tùy hứng, nàng đã quyết định rồi thì chẳng ai có quyền bác lại.

Nhưng ngay lúc này đây, Ma chủ vẫn luôn im lặng bỗng bảo: "Một kẻ đến cả tên còn không biết, tu vi thấp kém sao xứng với Úc cơ."

Mọi người nghe thế lại kinh ngạc, càng không dám góp lời. Gã Ma chủ này tuy mới thượng vị đây thôi nhưng lại luôn cao thâm khó lường, gã hiếm khi lên tiếng, nhưng mỗi lần lên tiếng ắt sẽ có chuyện, gã thường chẳng màng đến mấy vụ lật vật này, với cả trước đó gã cũng đã dặn việc kén rể phải tuân theo mọi ý nguyện của Úc cơ, giờ lại đột ngột thay lời, chẳng ai biết gã nghĩ gì.

Úc cơ cứ như không rõ ẩn ý của Ma chủ, cười đáp: "Ma chủ nói phải, kẻ này thật chẳng xứng với ta, đã vậy, cho thêm tên bên cạnh ả theo hầu ta luôn thế."

Người được chọn đương nhiên là đại sư.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cầu Huyết + Độc

Nghe dứt lời Úc cơ, mọi người lại không hện mà cùng cúi đầu, nín thình. Chả phải do nàng ta vừa mở miệng đã đòi cưới hai gã chồng, rất nhiều ma tu không đặt nặng vấn đề này, đừng bảo hai, nếu Úc cơ muốn có nhiều hơn cũng chẳng làm điều, thái độ mọi người như thế là vì không biết Ma chủ đang nghĩ gì.

Ma chủ vừa bất thành linh bác lại lời của Úc cơ, thế bây giờ gã sẽ cản tiếp ư? Tại sao Ma chủ lại đột nhiên ngăn trở, là bất mãn vì Úc cơ muốn kén rể chứ không thèm liên hôn với gã, hay do cảm thấy mất mặt vì thái độ chọn lựa tùy hứng của Úc cơ? Với cả nguyên nhân khiến Úc cơ khẳng quyết định hẳn không xuất phát từ một tên phu tể bé mọn, có phải nàng đang thể hiện nổi phật ý của mình với Ma chủ không? Đôi bên sẽ đánh nhau, dấy lên cuộc chiến ở Ma vực chứ?

Vô số ý nghĩ lướt vụt qua đầu đám ma tu, Hồng Lôu kính cẩn đứng kề Ma chủ sốt ruột hơn họ nhiều, mới nãy nàng đã âm ỉ cảm giác chẳng lành, thấy chuyện mình lo xảy ra thật, phiền muộn khó thành lời.

Nàng nghĩ khá nhiều, gã ma tướng làm loạn bị khống chế dưới đất kia chỉ vô tình chạy đến đây thật ư? Trước đó tại sao Úc cơ lại chợt nổi hứng đem cả đại đội nhân mã tới bắt gã ma tướng quèn này? Chẳng lẽ gã ma tướng thừa dịp đại hội kén rể để ám sát Ma chủ này là do nàng ta sắp xếp, hòng đưa Ma chủ và những kẻ khác đến đây, mục đích là để đoạt lấy Giang Trùng?

Ai đó khác sẽ chẳng rầm rộ ồn ào như thế chỉ vì một vài thứ bé mọn, nhưng Úc cơ thì có thể lắm.

Hồng Lô rất rõ Úc cơ là kẻ như nào, nàng ta tùy hứng cố chấp, dùng mọi cách để đạt được thứ mình thích, từ lúc nàng ta bảo ửng ý một kẻ trong cuộc tập kích ngoài thành, Hồng Lô đã cảnh giác rồi. Úc cơ chưa từng nói điều vô tâm, làm việc vô nghĩa, nàng ta ắt phải có mục đích.

Nếu thích thôi thì còn đỡ, chỉ sợ nàng ta muốn dùng cả hai người họ vào việc gì đấy.

Một thoáng lặng im, đến lúc đa số ma tu bắt đầu cảm thấy hô hấp như nghẹn lại, Ma chủ mới bảo: "Đã quyết định thế thì tặng hai kẻ này cho Úc cơ, để chúng làm lô đỉnh hầu nàng, có điều chuyện kén rể chỉ như vậy thì quá sơ sài, nếu Úc cơ không muốn, dời lại là được."

Úc cơ cười đáp: "Đa tạ Ma chủ." Rồi nàng phát tay, "Đưa hai kẻ này về Úc Lữ cung của ta."

Trong ma cung, nơi ở của Úc cơ là cung Úc Lữ, nhóm ma tu áo đen theo sát nàng ta hung tợn bước về phía hai người Giang Trừng, cứ như đang bắt tội phạm.

May mà trong đồng phụ kiện dùng để cải trang thành ma tu của Hồng Lô có cả mặt nạ che được hơn nửa gương mặt, không thì chắc đã bị đám ma tu từng giao đấu với đại sư này nhận ra rồi. Nhưng hình như đây đâu phải là vấn đề cô cần quan tâm nhất bây giờ? Giang Trừng chưa từng ngờ được rằng mình và đại sư lại có ngày phải hầu cùng một vợ. Cuộc đời đúng là đầy rẫy những bất ngờ khôn lường.

Thấy hai người ngoan ngoãn để mặc chúng dắt theo sau, Úc cơ nhếch cánh môi thăm đỏ, trước khi đi đã hỏi Hồng Lô: "Hồng Lô, ta đòi người chỗ nàng, nàng không phật lòng chứ?"

Hồng Lô cúi người điềm đạm trả lời: "Cũng chỉ là hai gã ma tướng bé mọn thôi, Úc cơ quá lo."

"Vậy thì tốt." Úc cơ bật cười, chào Ma chủ rồi đưa người rời khỏi.

Trước khi đi, thấy Hồng Lô nháy mắt với mình, Giang Trùng đáp lại bằng ánh mắt ra chiều cứ an tâm. Tuy không rõ Hồng Lô đang ám chỉ điều gì, nhưng có vẻ ai nấy đều tỏ tường chiều sâu của cái chiêu nháy mắt này, với cả giờ cũng chả tiện hỏi, Giang Trùng bèn giả vờ mình hiểu để Hồng Lô an tâm.

Thực ra cũng chẳng gay go là bao, chớp được thời cơ thì tẩu thoát, còn nếu chạy không thoát, chết tới sát bên rồi thì có sốt vó cách mấy cũng bằng thừa. Giang Trùng giữ chặt đại sư, xoay sang nhìn nửa gương mặt không che của anh. Vẻ mặt lạnh băng, mắt nhìn đám ma tu xung quanh cũng đong đầy cảm giác nguy hiểm đang ghì lại chờ thời, đây là ánh mắt sẽ chẳng bao giờ xuất hiện khi anh nhìn cô.

Rồi, xem ra vấn đề lớn nhất mà cô cần phải giải quyết chính là làm sao để dỗ được một đại sư đang vui mình giữa cả vòng vây ma tu đầy mùi nguy hiểm đây, Giang Trùng vẫn nhớ lần đầu xuất hiện, gã đại sư ngơ này đã lao vào công kích đám ma tu vừa đụng độ ngay, chẳng nói chẳng rằng.

Cô giữ chặt tay đại sư, chậm chậm xoa lấy cổ tay, lại lén bấm ngón tay anh. Những động tác nho nhỏ hiếm ai ngờ lại đong đầy ám áp, Giang Trùng vốn chỉ muốn đại sư tét bớt độ nguy hiểm trên mặt và trong mắt, đỡ bị phát hiện, nhưng có vẻ đại sư lại lý giải mọi chuyện theo một cách nào đó khác, anh dừng khựng lại, đột ngột cúi đầu, dùng một tay giữ mặt Giang Trùng, gặm môi cô.

Vì đại sư xông ào đến nên hai chiếc mặt nạ chạm nhau, vang tiếng khe khẽ. Đoàn của Úc cơ đi lại cực êm, chỉ một tiếng động nhẹ này thôi đã khiến cả bọn quay đầu nhìn, vừa khéo thấy cảnh đại sư đang cúi đầu miết

môi Giang Trùng, thân mật tự nhiên, hoàn toàn chẳng màng đến tâm trạng của đám ma tu xung quanh.

Bỏ xừ rồi! Úc cơ thấy hai người dính xà nẹo rồi! Không rõ mặt mũi nhưng Giang Trùng thừa sức đoán được ý nghĩ trong lòng họ.

Ai nấy đều cho rằng Úc cơ sẽ nổi cơn tam bành, nào ngờ nàng ta không điên tiết lên mà còn tựa vào kiệu mềm, ngón tay quần quanh lụa trắng, hứng thú ngó hai người, rồi ngược mắt liếc ma tu đang khiêng kiệu, "Dừng lại làm gì, mau về thôi, ta đã kìm không nổi cảm giác muốn thưởng thức hai bé con này rồi."

Đám ma tu hiểu rõ tính cách của Úc cơ tức thì nén lòng cúi đầu đi tiếp, tốc độ nhanh gấp mấy lần.

Họ được đưa đến một tấm điện lộng lẫy, ma tu hầu trong điện lui cả ra ngoài, còn mỗi ba người là Úc cơ và bọn Giang Trùng đại sứ.

Giang Trùng hơi cảm thấy chẳng lành, ả Úc cơ này gấp gáp dữ vậy? Vừa về đến đã muốn "ấy", lại còn một lúc hai người? Cô tưởng mình còn thư thả đôi ngày để sửa soạn nợ kia, ngờ đâu Úc cơ lại khác với lẽ thường.

Úc cơ ngự trên ghế, tà váy dài buông lơl, nàng ta nhìn hai người đứng trước mặt, bỗng lên tiếng: "Ta biết các người là bọn đã cản chân ta ngoài thành Ma Chủ."

"Một người là Thanh Đăng đại sứ - Thượng Vân phạt tử tiếng tăm lẫy lừng, thất kính rồi." Úc cơ cười bảo, nhìn sang Giang Trùng, "Kẻ còn lại là Giang Trùng - đệ tử dây Bạch Linh của Dung Trần sơn phái, danh môn đại phái chính tông."

Giang Trùng: Vậy mà lại bị phát hiện rồi! Nhưng đã rơi vào tình huống này thì có lộ tẩy hay không cũng vậy.

Giang Trường nhạy cảm nhận ra lúc nhìn mình, Úc cơ đã thoáng tối tăm hơn, và đương nhiên thái độ của nàng ta với đại sư cũng chẳng tốt đẹp gì, ma tu luôn bất hòa với phật tu, không phải ma tu nào cũng như Hồng Lô, nổi bài xích và kiêng kỵ mà Úc cơ dành cho đại sư mới đúng với lẽ thường.

Nhưng tại sao Giang Trường lại có cảm giác rằng Úc cơ ghét mình hơn cả đại sư nhỉ? Cô có nét nào đáng ghét à? Trước đó không nhận ra, giờ chỉ còn ba người, Úc cơ mới tỏ rõ vẻ không ưa cô.

Điều khiến Giang Trường khó hiểu là, Úc cơ đã ghét như vậy sao lại còn giấu thân phận rồi đưa họ về đây? Nếu nàng ta vạch trần họ trước mặt Ma chủ và đám ma tu ban này, có khi giờ hai người đã ra bã rồi. Chẳng nhẽ... Úc cơ ghét họ đến độ phải tự tay giày vò mới được?

Thấy ánh mắt đầy những ngờ vực của Giang Trường, Úc cơ cười càng ác ý hơn, "Xem ra mi đã đoán được rồi, để bọn mi chết đơn giản thế kia thì chả thú gì, ta muốn bọn mi đau khổ hơn cả chết cơ."

Nàng ta chống bàn tay với các ngón được sơn đỏ tươi bên bờ môi mọng cùng sắc thắm, "Nói thêm để mi biết mình bị ai liên lụy đến nhé, nhớ lấy, tất cả những thứ mà mi phải chịu sau đây, đều là 'quà' của sư huynh mi đấy."

Giang Trường: "Bạch Linh đại sư huynh?!"

Nghe Giang Trường thốt lên như thế, Úc cơ mới sực nhớ ra, "Suýt tí lại quên, không phải sư huynh, mi hẳn đã gọi hẳn là sư tỷ."

Nhị sư tỷ Yến Phù Tô và tam sư tỷ Trịnh Dao, là ai? Giang Trường tự dừng lại nhớ đến vụ bị nam tu răn mỗi truyền tông đến mật thất hồi ở đồng băng, gã đã bảo truyền tông trận chỉ có tác dụng với nữ tu thôi. Ướm với lời Úc cơ vừa nói, Giang Trường như vừa ngộ ra chuyện gì đó khá khủng khiếp.

Úc cơ ha hả cười lạnh, "Khà, hắc núp ở Dung Trần sơn phái luyện cái mớ đan dược rách ấy, mấy đòn vật vĩnh thịnh thoảng giáng tặng lúc hắc ra ngoài chẳng đủ sức răn đe, lần này sư muội nhà hắc đã tự dâng mình đến cửa, thì đừng trách ta giận cá chém thớt nhé."

Luyện đan? Quả nhiên là nhị sư tỷ. Ngó thấy Úc cơ bẻ gãy cả móng mình, Giang Trừng càng... tò mò hơn. Rốt cuộc thì nhị sư tỷ, hay còn gọi là nhị sư huynh nhà cô đã làm gì vậy?

Cơ mà sư môn Dung Trần sơn phái nhà cô ốn thiệt hả? Ngó Hồng Lâu lại nhòm Úc cơ, Dung Trần sơn phái nhà cô có thật là chính phái không vậy? Chuộng cái một yêu nhau lắm cắn nhau đau à?

Giang Trừng vẫn đang chìm trong dư chấn vụ nhị sư tỷ té ra là nhị sư huynh, bỗng lại bị đại sư mãi lặng thinh bên cạnh kéo ra sau lưng, và trong tay anh là một con sâu màu đỏ nhỏ cỡ móng tay. Con sâu nọ vùng vẫy muốn chui vào người đại sư, lại bị anh bóp ra tro bằng hai ngón.

Úc cơ vỗ tay, chẳng quan tâm đến chuyện thứ mình vừa phi ra đã chết, "Tiếc thật đấy, Thượng Vân phạt tử quả danh bất hư truyền, ma trùng bé mọn không làm gì nổi mi, nhưng chả sao, dù gì ta cũng đã đạt được mục đích, đại sư thanh tâm quả dục có thể cầm cự, nhưng đại sư đoán thử xem, Giang Trừng chịu thấu không?"

Đại sư ngoái lại nhìn Giang Trừng, Giang Trừng rùng mình, lập tức cảnh giác tứ bề, cơ mà mãi vẫn chẳng cảm nhận được gì. Trái lại, đại sư bỗng đưa tay sờ gáy cô, Giang Trừng chợt thấy nhoi nhói. Trên gáy cô là một nốt đỏ nhỏ, hẳn là do Úc cơ gây nên, nhưng Giang Trừng không biết được ả đã ra tay lúc nào.

"Ta chuẩn bị xong lâu rồi, giờ đã muộn, nhị vị cứ thỏa thuê hưởng thụ nhé." Úc cơ cười cười, đứng dậy phất tay biến mất, chỉ để lại một câu:

"Đây là dục độc, phải giao hợp với kẻ mình yêu mới giải nổi, không trừ trong vòng ba ngày thì, khà ~ sẽ chết đau chết đớn đây ~"

Như cô đoán, họ đã bị nhốt ở đây, cũng chẳng ngoài dự liệu, Giang Trường bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng sốt, làn sóng kích thích xuất phát từ đáy lòng buộc cô phải nhìn sang đại sư.

Cô ép mình xoay đi, khẽ buông một chữ: "Đệt!"

Cái đám phản diện này đúng là! Bước ra đánh một trận hăn hoi xem nào, đường đường chính chính mà đánh ấy! Bét lắm thì đánh lén cũng được, chứ sến ra lại chơi thuốc là ra làm sao! Đang tính "trợ công" à...

Thực ra Giang Trường biết chúng nghĩ gì trong đầu, chắc chúng cho rằng kiểu nhân vật bất khuất uy vũ như đại sư sẽ cảm thấy phá giới còn đau khổ hơn cả chết, cô thì rõ ràng rất bận lòng về đại sư, sau khi "ấy" anh sẽ vướng mắc xoắn xuýt không ngừng, cũng sẽ đau khổ hơn cả chết.

Giang Trường đỡ trán hậm hực lắm thay, nếu không yêu đại sư, có lẽ cô đã chẳng thấy nặng nề như này, nhưng giờ cô đã yêu anh, không thể nào ra tay nổi, vì cô biết đại sư sẽ không bằng lòng. Đại sư không yêu cô, mà dẫu có yêu cũng sẽ không muốn làm chuyện ấy.

Nhưng sao cô cứ gặp mấy vụ cầu huyết này hoài vậy?

Giang Trường tát mạnh vào mặt mình, quyết định tránh xa đại sư ra, nhưng trước đó cô phải dỗ êm hoặc trối anh lại đã. Tại đại sư giờ đâu phải Thanh Đăng đại sư bình thân kia! Dựa theo các biểu hiện thường thấy của đại sư ngợ, có lẽ chỉ một thoáng nữa cô và anh sẽ quần lấy nhau mất thôi, chưa chắc ai mới là người chủ động, lúc đó thì chuyện đã rồi.

Đại sư chột lão đảo, Giang Trường hoảng hồn, vội vã đưa tay đỡ anh, lòng nghĩ, chẳng nhẽ đại sư cũng dính đòn rồi? Nhưng sau đó cô biết ngay không phải vậy, vì đại sư đã đưa mắt nhìn cô, bình thân hiền hòa.

Trước đó Thanh Đăng bảo phải nửa tháng nữa mới quay về, thế mà lại tỉnh ngay lúc này, chẳng rõ tại sao.

Giang Trường lúng túng bật thốt: "Đại sư." Chợt thấy môi anh ứa máu.

"Đại sư, anh!" Giang Trường thét lên.

Thanh Đăng đại sư đưa tay áo lên lau, lắc đầu đáp: "Không sao."

Tuy có thể sẽ phải mất mặt trước Thanh Đăng, nhưng Giang Trường vẫn thở phào một hơi, chí ít thì khi đại sư bản chính ở ngay đây, bọn họ sẽ chẳng làm những chuyện không nên.

Giang Trường yên tâm quá sớm.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lòng Bùng Nở Hoa

Giang Trừng rụt người vào giường, cắn chặt góc chăn, cảm thấy cả cơ thể mình như sắp bốc cháy, kích động đến nỗi cực kỳ muốn cởi trụi những lớp áo khiến người ta tức ngực vằng đầu này.

Nhưng vị đại sư ngồi bên mép giường gần ngay sau lưng lại khiến Giang Trừng phải dốc hết sức giữ tỉnh táo. Không thể quá mất thể diện trước anh, không thể làm khó anh, không thể lặp lại chuyện như khi ấy.

Trong ba tháng tá túc tại chùa Thượng Vân, Giang Trừng từng nghe nhóc hòa thượng Thù Vọng kể Thanh Đăng đại sư đã phải chịu phạt vì phá giới. Hình phạt cụ thể là gì, cả Thù Vọng lẫn đại sư đều không đề cập đến, cứ bình thường như không, nhưng chắc chắn không đơn giản. Trông thì thờ ơ, thực ra trong lòng Giang Trừng lại rất khó chịu, chuyện đã xảy ra giữa họ, đại sư không hề có lỗi, nếu rạch ròi ra thì kẻ chủ động "ấy" người ta như cô mới phải chịu nhiều trách nhiệm hơn.

Đã xảy ra một lần, cô không muốn lại có thêm lần thứ hai.

"Giang Trừng." Thanh Đăng đại sư gọi.

Giang Trừng đè nén cơn kích động khó chịu, đầu óc đã hơi quay cuồng, một lúc sau mới nhận ra đại sư đang gọi mình, cô buông góc chăn, ờ một tiếng mông lung.

Lúc cảm thấy có một bàn tay đặt lên má mình, Giang Trừng rùng mình, chôn ngay mặt vào chăn, thốt giọng nặng nề, "Đại sư, đừng chạm vào em, em sẽ không kìm nổi làm vài chuyện..."

"Ồi chết!" Chưa nói xong Giang Trùng đã giật bắn cả người dậy, sau đó ngã phịch trở về, vì giường quá trơn. Cả cái giường, bao gồm cả màn và chăn êm đã đóng thành băng, trong suốt long lanh. Trong thoáng chốc, chuyện lạ xảy ra khiến Giang Trùng kinh ngạc đến độ quên mình đang bị chuốc thuốc.

"Ôi... Ồ..." Giang Trùng ngồi vùi giữa đụn băng lạnh lẽo, khoe môi rúm ró. Đại sư đưa tay xoa đầu cô, mặt băng rơi loạt xoạt.

"Đại sư, cách giảm nhiệt này của anh đúng là khác thường." Giang Trùng hụt hơi thốt lên.

"Chỉ có thể tạm thời khiến em dễ chịu hơn." Thanh Đăng đại sư đáp.

"Vâng, em cảm nhận được rồi." Giang Trùng ngã phịch xuống, nằm dang tay dang chân trên giường băng, văng vất bảo: "Đại sư nhắc em làm gì, giờ em lại bắt đầu thấy nóng rồi."

Sau thoáng tỉnh táo ngăn ngủi, cơn phản phệ nghiêm trọng hơn gần như chiếm lấy tất cả các giác quan của Giang Trùng. Cô thấy lửa đang bùng cháy trong cơ thể, bên ngoài lại được vây bọc bởi băng tuyết, Giang Trùng như bị kẹp giữa băng và lửa, vừa liên tục đổ mồ hôi, vừa rúm ró run rẩy, đốn đau khôn cùng.

Thanh Đăng đại sư ngồi cạnh đấy, nhìn từng giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu xuất hiện trên trán, thấm ướt quần áo cô rồi lại kết thành sương, dán vào da thịt bởi băng tuyết vây quanh, như một người băng trong suốt.

Giang Trùng khó chịu lắm, trước giờ chưa từng khó chịu như vậy, những năm ở hắc thất, dầu mỗi ngày phải chết vài lần nhưng cũng chỉ phải chịu nổi mệt mỏi tinh thần và tê da nhức thịt, còn bây giờ, cơn kích thích không chỉ đến từ thân thể, mà còn xuất phát từ chính trái tim cô. Thoảng qua, cô như nghe thấy giọng nói thâm kín vang lên từ đáy lòng mình: Giờ

đại sư đang ở bên mày, chỉ cần mày ra tay, anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ mặc.

Đúng thế, đại sư tốt bụng như vậy, chỉ cần cô mở miệng, đại sư ắt sẽ bằng lòng quyên mình.

Giọng nói ấy lại vang lên: Mày thích anh ấy mà, phải không? Bỏ qua dịp này, hai người có thể sẽ chẳng còn cơ hội thân mật với nhau nữa. Mới lại đây đâu phải lần đầu tiên, trước đó được, thì giờ cũng vậy. Chẳng có gì quan trọng hơn mạng sống cả, chỉ cần làm một lần, chỉ cần nói "Đại sư, giúp em", thì sẽ thoát ngay khỏi cơn đần vật đau khổ này.

Đúng thế, cô có thể chọn cách nhẹ nhàng hơn, tội gì phải cố chấp như vậy.

Giang Trường lặng im, bặm môi run rẩy nắm đấm bồng rùng mình, tay lại càng bấu sâu bấu mạnh vào mớ băng cứng. Cơn đau dội lại từ mười đầu ngón tay khiến Giang Trường lấy lại được một chút lý trí, cũng khiến cô xấu hổ vô cùng, chỉ vì một thoáng dao động vừa rồi.

Cô có thể chọn cách nhẹ nhàng hơn, nhưng tại sao đại sư lại phải hy sinh cho cô? Cô đã nợ đại sư quá nhiều, đâu thể nào lại khiến anh phải dẹp bỏ nguyên tắc, xuất cách phá giới nữa? Giang Trường không thể làm vậy, yêu đại sư là chuyện riêng của cô, nhưng cô cũng không muốn phải kéo đại sư xuống bùn, dẫu chính mình có phải chết chìm.

Cô muốn mình có thể thoải mái bầu bạn, vui đùa nghịch ngợm, biểu thức ăn cho anh, lúc chia tay thảnh thơi lại nhưng nhớ, khi gặp lại buông tiếng gọi tên, nhẹ nhàng vui vẻ. Giang Trường linh cảm rằng nếu lần này cô và anh làm thật, có lẽ mối quan hệ cô gầy dựng nên trước đó sẽ lại bị xáo trộn.

Không, cô không muốn thế. Trên đời có những chuyện, thà chết cũng không thể thỏa hiệp.

Thanh Đăng đại sư lặng lẽ nhìn Giang Trường, chợt vươn tay ôm lấy cô, rời chiếc giường băng kia, đặt lên nhuyển tháp gần đấy.

Lúc tiếp xúc với nhuyển tháp, Giang Trường đã bắt đầu mơ màng, chỉ khư khư nhớ kỹ không được để đại sư chạm vào, nhận ra rằng mình đang được ôm lấy, cô lại giãy giụa theo bản năng. Tưởng mình đã vùng vẫy rất kịch liệt, thực ra cô chỉ đang khua cánh tay một cách khó nhọc mà thôi.

Thanh Đăng đại sư ngồi trên tháp, đưa tay áo lau mồ hôi trên trán cô, sau đó nhẹ nhàng nhấp môi đọc kinh.

Rời giường băng, Giang Trường cảm thấy nóng sốt hơn hẳn, chùng như ngỡ rằng mình sẽ bị đốt thành tro liền thôi, ngay khi cô không chịu nổi nữa, muốn lăn xuống dưới, bên tai lại vang lên chất giọng quen thuộc thanh thuần.

Như dòng suối mát lành giữa núi, giọng nói ấy từ tốn rót vào lòng, ngang qua da thịt cháy đỏ, xua đi cơn nóng. Giang Trường như một lữ khách hành tẩu nơi sa mạc, khát khô một mồi đến cực cùng, sau rốt đã hợp được một ngụm nước, cơ thể lâng lâng nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ là thoáng qua, mảng cỏ dại vừa cháy rụi trong lòng cô lại mọc lên um tùm ngay được, chập chờn đóng đưa. Chưa thỏa mãn, muốn đạt được gì đó, cảm giác trống rỗng dần dần bào mòn lý trí, kinh khủng hơn cơn đau thể xác nhiều.

Giang Trường run rẩy đưa tay đến bên môi cắn thật mạnh, phút chốc, máu tươi trào ra, nhuộm đầy đôi môi đã trắng bệch vì lạnh của cô. Khi cơn dao động trong lòng gần như lấn át cả nỗi đau xác thịt, Giang Trường chỉ có thể chọn cách tự làm mình bị thương, để giữ lại tia phòng tuyến cuối cùng.

Sau khi nhận ra không còn tác dụng nữa, Thanh Đăng đại sư ngừng niệm kinh.

Anh vẫn lặng lẽ nhìn Giang Trùng cố gắng không nói gì không làm gì, trong đôi mắt bình thản đậm bạc ấy chừng như chẳng chứa đựng chi, lại chừng như thoáng chốc đã kinh qua vô số điều.

Cuối cùng, anh vươn tay, khẽ khàng kéo vạt áo của Giang Trùng.

Cảm giác với thế giới bên ngoài ngày càng mờ nhạt, Giang Trùng chỉ biết nhắm nhin mãi, thế nên, khi cảm nhận được vật gì đó đang phủ lên khuôn ngực mát lạnh của mình, cô hoảng hốt mở bừng mắt.

Đại sư gần bên, cúi người cởi đồ cho cô, áo ngoài đã dứt, được đặt trên chiếc ghế cạnh đấy, anh đang cởi đến áo lót.

Anh không bối rối, cũng chẳng động lòng như Giang Trùng, anh vẫn chỉ bình thản vậy thôi, đôi tay vững vàng khô ráo, thoang thoang hương thông đẳng, sự kề cận này bất giác lại khiến Giang Trùng khoan khoái lắm thay, làm cô muốn chủ động xán đến gần, để được thoải mái hơn nữa.

Nhưng Giang Trùng đã nhanh chóng dập tắt suy nghĩ này, cô dẫn tay đại sư lại, hốt hển buông hai chữ khẽ khàng, "... Đừng thế."

Đại sư chỉ vuốt trán Giang Trùng, sau lại nhẹ nhàng dời tay cô ra, tiếp tục cởi áo. Khi da thịt trần trụi cả, Giang Trùng bật khóc, nước mắt tuôn trào từ khóe mi đỏ hồng, hòa lẫn vào vệt mồ hôi khô cong bên má. Cô thì thào: "Anh không thể bớt tốt bụng được à? Anh không yêu em, tội gì phải ép mình làm việc này? Em không muốn anh như vậy... Ngừng lại..."

Thanh Đăng đại sư cúi đầu, chạm môi mình vào cánh môi cô, thoáng chốc đã tách ra.

"Đừng lo." Anh bảo.

Giang Trùng bỗng ngẩn ngơ, đã biết bao lần cô nghe đại sư nói thế.

Áo quần đã cởi, từng lọn tóc mượt mồ hôi quần bện vai lưng, Giang Trường lơ đãng nằm trên tháp, mặc bàn tay thanh thuần của đại sư vuốt ve cổ mình, cơ thể với hơi thở an yên phủ lên, áo tăng trắng của đại sư che đi nơi thâm kín kề cận nhau của cả hai, đường nét thấp thoáng.

Lặng thinh mơ màng, Giang Trường thấy mình bồng bênh trên mây, thời gian như kéo dài đến vô tận. Đại sư chạm nhẹ vào cánh môi vì tự cắn mà bật máu của cô, lại vén lọn tóc dính dớp bên má ra sau tai cô, hơi thở ấy gần đến vẩn vít chóp mũi hàng mi, khoảnh khắc này, hành động cử chỉ của anh toát lên vẻ dịu dàng tựa nước.

Da thịt kề cận không chỉ thỏa mãn nhục thể mà còn bồi đắp tâm hồn, Giang Trường chừng như nghe thấy tiếng thở than đáy lòng, vừa náo nức, vừa hoan hỉ.

Giờ đây cô tha thiết kề cận, muốn gần anh thêm chút nữa, chút nữa thôi, muốn khăng khít bên nhau, muốn hòa làm một, không phân ta người.

Giang Trường chợt siết chặt lấy bàn tay đang nắm lấy tay mình, bật thốt thét lên, cả cơ thể vô thức cong tựa cánh cung. Thanh Đăng đại sư đỡ lấy bờ eo uốn cong quyến rũ của cô, vuốt ve xoa dịu dọc theo sống lưng ấy. Giang Trường thả lỏng, rụt rè đưa tay vịn khế vai đại sư, chầm chậm vòng quanh cổ anh.

Thanh Đăng đại sư khựng lại thoáng giây, rũ mi đưa tay lau nước mắt Giang Trường.

"Đừng khóc."

"Cũng tại... đám người đó hết, hờ ra là lại... chuốc thuốc..." Giang Trường ghen ngào, khẽ khàng thở dốc.

"Ừ, làm vậy không tốt tí nào." Thanh Đăng đại sư gật đầu hùa theo.

"A!" Giang Trùng bật thốt hoang hoải, rồi ngay lập tức nén giọng xoay nghiêng, vừa khéo trông thấy bàn tay của Thanh Đăng đại sư đang chống bên cạnh, vẫn chuỗi hại bồ đề bất ly thân ấy. Giang Trùng như bị mê hoặc, cô rướn đến gần, áp mặt vào tay đại sư, quay đầu lại tìm ánh mắt anh.

Thanh Đăng đại sư nhắc tay che đi mắt Giang Trùng.

Nhiệt độ trong cơ thể giảm dần, kéo theo đó là tâm tình nóng bỏng rất riêng, mãnh liệt đến nỗi lần nữa cướp đi lý trí của cô, chỉ để lại một ý nghĩ - Muốn cùng anh hòa làm một.

Chẳng biết tự khi nào, Giang Trùng đã ngẩng đầu lên hôn khéo môi Thanh Đăng, sau rốt lại dán lên cánh môi anh, chậm rãi mân mê, bẽn lẽn thăm dò, đến tận khi đại sư buông lời, cô mới thỏa mãn ngậm lấy bờ môi mỏng manh ấy, thân thiết cận kề.

Trong nỗi hoan hỉ dạt dào, Giang Trùng nhận thấy trán mình bị dí nhẹ, không đau, chỉ nhột nhạo đến tận đáy lòng.

Năm ấy ở chùa Thượng Vân, khi cô làm chuyện xấu, đại sư cũng sẽ dí tay lên trán, thẳng thừng rầy la, vừa khoan dung vừa nghiêm khắc như thế, nhưng cảm giác lúc ấy và bây giờ hơi khác nhau.

Lòng bừng nở hoa, rộ khắp khéo mắt bờ mi. Giang Trùng không biết nụ cười của mình ngây ngô thơ ngây đến nhường nào.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Xen Kẽ

"Quả nhiên, ta đã bảo Thanh Đăng đại sư trước đây trông lạ lắm, bây giờ mới giống Thượng Vân phật tử này." Úc cơ đứng trước cánh cửa mở rộng, nhìn hai người trong phòng, bên môi lộ nụ cười lạnh.

Giang Trừng hây còn đang ôm cột giường ngắm sự đời, thấy Úc cơ xuất hiện, cô sầm mặt đứng phắt dậy rồi lại phải vịn eo ngồi trở về.

Ba ngày đó! Tròn ba ngày! Thận sắp nát cả rồi đây!

Thanh Đăng đại sư nhìn Úc cơ, bảo: "Mi không sống được bao lâu nữa."

"Ồ? Thanh Đăng đại sư đây then quá hóa giận, định giết ta cho bồ à? Ha, muốn thế cũng phải xem thân phận tù nhân của mình có cho phép không đã." Úc cơ cười đáp.

Thanh Đăng đại sư lắc đầu, lướt mắt xuống bụng ả, bình thản nói: "Mi gieo thứ nguy hiểm nhường kia vào người, đoán mệnh là đương nhiên."

Nghe đoạn, Úc cơ tái màu, che bụng lùi về, nhìn vẻ mặt không đổi của đại sư, thần sắc ả thay xoành xoạch, sau rốt lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Giang Trừng, ả cười xấu xa, "Thật không hổ là Thanh Đăng đại sư, ma chúng cũng không làm gì được, đã thế này rồi vẫn không bám nổi vào người mi. Nhưng có thể kéo theo Giang Trừng, thôi cũng tạm."

Nói đoạn, ả nghiêng đầu đầy thất vọng, "Vốn định gieo ma chúng vào người Thượng Vân phật tử thông qua Giang Trừng, đến khi ma chúng phát

tác, toàn bộ tu sĩ chính đạo trong thiên hạ đều phát hiện phật tử đáng kính nhất của Thượng Vân tự - thủ lĩnh chính đạo cũng đã nhập ma, lại còn là loại ma đánh mất thần trí, lạm sát vô tội, họa hại muôn dân... Ôi thú vị biết mấy, tiếc quá."

"Nhưng như bây giờ cũng không tệ, ba ngày nay hai vị có vẻ hạnh phúc lắm, chắc đám tu sĩ chính đạo kia cũng sẽ rất hứng thú với... tình cảm giữa hai vị, nhỉ." Úc cơ vừa sầm sì vừa hả hê.

Ôi dột bị dẫn dắt nữa chứ!

Cơ mà chả sao. Giang Trường chắc rằng Úc cơ không biết đây chẳng phải lần đầu tiên họ làm chuyện này, trước lạ sau quen, cô thông suốt rồi. Với cả, đại sư là kiểu sẽ không màng đến mấy lời đồn đãi đó. Về phần cô chắc sẽ xúi quẩy hơn chút, sẽ "được" cơ man nào là trai gái cuồng Thanh Đăng đại sư đến làm phiền, ôi thôi kệ, coi như rèn luyện vậy.

Nhìn vẻ mặt và phản ứng cứ như chuyện chẳng hề gì đến mình của họ, Úc cơ rốt đã dần đánh hơi ra được, sao hai người này lại có vẻ hoàn toàn hờ hững, mặc ả thù dột thế này? Đám hòa thượng chết giẫm ở Thượng Vân tự chẳng nhẽ lại không xem thanh quy giới luật quan trọng hơn cả mạng mình à? Úc cơ đoán được rằng Thanh Đăng đại sư sẽ cứu Giang Trường, nhưng sau đó gã chẳng quá bình thản rồi ư?

Còn Giang Trường, người từng trải như Úc cơ thấy rõ mồn một phần tình cảm dè dặt dành cho đại sư của cô, nhẽ ra phải có vẻ mặt khác, đau khổ hơn, sầu đời hơn sau chuyện này mới đúng? Úc cơ không hiểu nổi hai người.

Cơ mà Úc cơ khá tò mò, không biết đến khi ma chủng ả cấy vào người Giang Trường phát tác, hai kẻ này còn có thể bình tĩnh như thế không.

"Điện hạ, Ma chủ cho mời." Một ma tu áo đen lạng lẽ xuất hiện sau lưng Úc cơ, khẽ bẩm.

"Ma chủ?" Úc cơ lại liếc hai người trong phòng lần nữa, cười lạnh một tiếng, phất áo rời đi, "Món này đã chẳng hề gì, đợi ta về rồi sẽ đổi cách khác "tiếp đãi" nhị vị sau."

Xem chừng ả hoàn toàn không định từ bỏ.

Úc cơ vừa đi, Giang Trùng ngồi ngay xuống trước mặt Thanh Đăng đại sư, "Đại sư, chuyện ma chủng ả nói là sao?"

Thanh Đăng đại sư không có ý giấu Giang Trùng, chạm nhẹ vào bụng cô, nói: "Tuy ta không biết nó là gì, nhưng có cảm giác rất xấu, trong người ả có một con, trong cơ thể em cũng vậy, ngay đây."

Giang Trùng: "...Ồ, em trông thế mà đen đủi đường thật nhỉ, thứ này đâu ra vậy? Úc cơ cấy vào à?"

Thanh Đăng đại sư: "So ra thì con trong người em nhỏ lắm, hẳn là ả chiết từ cơ thể mình ra gieo vào. Nhỏ thì nhỏ thật, nhưng ta lại không biết rồi nó sẽ gây ra ảnh hưởng gì."

"Nghe ả bảo, đại khái là nhập ma?"

Thanh Đăng đại sư lắc đầu, Giang Trùng an tâm. Sau đó, anh từ tốn bồi thêm: "Nào có chuyện đơn giản nhường ấy."

Giang Trùng: "... Tin em, thế này đã là rất phức tạp rồi anh ạ."

Thanh Đăng đại sư: "Sẽ có cách mà."

Giang Trùng: "Rồi rồi em tin. À mà đại sư, lúc trước anh bảo nửa tháng nữa mới về được mà? Sao lại đột ngột hiện ra vậy? Anh thế này có phải sẽ lại bị thương thêm nữa không?"

Thanh Đăng đại sư: "Ừm."

Thôi được, đại sư mãi luôn ăn ngay nói thật như vậy. Giang Trùng gãi mặt, hỏi anh, "Giờ em nên cảm ơn hay xin lỗi anh đây?"

Thanh Đăng nhìn cô, "Em rất dễ tâm."

"Vâng, phải dễ tâm chứ, lần nào em cũng liên lụy đến anh." Giang Trùng ủ rũ lắm thay, cúi đầu buồn bã. Đầu bỗng hơi nặng, đại sư đã đặt tay lên gáy cô, "Lần sau đến Thượng Vân tự thăm ta đi."

Giang Trùng: "Ế?" Sao chủ đề lại vọt tới tận đây thế này?

Thanh Đăng đại sư không bàn tiếp nữa, nói sang chuyện khác: "Ma chủ và Úc cơ đã rời thành Ma Chủ, chúng ta phải thoát trước khi chúng về."

"Đại sư, sao anh biết vậy?" Giang Trùng ngạc nhiên.

Đại sư đáp: "Ngoài kia có người bảo thế." Giang Trùng biết vậy tập trung lắng nghe, nhưng không lần được gì.

"Giang Trùng."

Nghe Thanh Đăng đại sư gọi tên, Giang Trùng vô thức thẳng lưng, ngoan ngoãn chờ lời.

"Ta không giữ được lâu, lát nữa sẽ để một ta khác xuất hiện, y thích hợp hành tẩu Ma vực hơn ta, có điều lòng y không vững, đến ta cũng chẳng rõ y sẽ làm những gì khi không bị trói buộc, em phải trông cho kỹ." Thanh Đăng đại sư nói, "Bảo y đưa em đi khỏi đây, nếu rời Ma vực rồi mà ta vẫn chưa tỉnh lại, em dắt y về Thượng Vân tự, giao cho trụ trì Thù Ẩn nhé."

Nghe vẻ thận trọng trong lời đại sư, người anh đang đề cập đến hẳn không phải là gã đại sư lạnh lùng sừng sộ với ma tu nhưng lại đáng yêu ư khóc nhè với Giang Trùng, mà là gã đại sư thứ hai ngựa đòn kém đánh kia.

Xét tới cùng, họ lạc bước tới Ma vực cũng chính do hành động chết tiệt của gã đại sư ngựa đòn ấy! Và cả sự xuất hiện của đại sư ngựa cũng đáng đáng sâu nặng đến gã, để gã ra mặt một lần thôi đã rước bấy nhiêu là phiền phức, giờ lại thêm chuyện nữa... Giang Trùng như đã thấy trước cơ man nào là rắc rối.

Giang Trùng ngồi đấy chết điếng với bản mặt "trời muốn diệt mình", chợt nghe Thanh Đăng đại sư nói: "Y cũng là ta, thế nên sẽ không làm em bị thương, đừng lo."

Kỳ lạ thay, Giang Trùng không sầu bi gì nữa. Thực ra, cô khó mà xem hai người là một, họ quá khác nhau, nhưng chính đại sư đã bảo thế, độ nhẫn nhịn và bao dung mà cô dành cho gã đại sư ngựa đòn kia bất giác lại được nâng lên một tầm cao mới.

"Thôi được, em sẽ trông anh thật kỹ." Giang Trùng gạt mớ suy nghĩ thừa thãi đi, nghiêm túc cam đoan.

Nói thì nói thế, nhưng khi thấy Thanh Đăng đại sư bình thản hiền hòa thoát cái đã trở thành tên quái vật kém đánh kia, cô vẫn hơi hơi chướng mắt.

"Ha ha ha ha ha!" Đại sư đột ngột phá ra cười to, cười đến chừng lộn cả xuống giường, Giang Trùng đành mặt nhìn y cười như chết đi sống lại, không rõ lại mắc chứng gì.

Ngó y vật vờ lâu vậy rồi mà vẫn chưa muốn ngừng, Giang Trùng thò tay điểm vào vùng dưới sườn y, tiếng cười im bật. Cùng lúc đó, Giang Trùng thấy eo mình thít lại, cả người bị đè. Giang Trùng đứng đĩnh giờ chân đạp một cái lăn một vòng đã quăng đại sư ngựa đòn ra ngoài. Nhưng gừng càng già càng cay, Giang Trùng rõ không đấu lại đại sư ngựa đòn nổi, lúc cô tưởng mình sắp thắng đã thấy cảnh vật trước mắt hoa lên, tay bị siết, ngay cả mình cũng thuận thế văng ra, ngã phịch xuống đất.

Giang Trường ngựa mặt nằm đất, tướng chữ đại: "..."

"Ây chà, xin lỗi bé con ha, ta vô thức ném bé ra ngoài rồi." Đại sư ngựa đòn ngồi xổm bên cạnh, dùng một ngón tay chọt má cô, "Sao rồi, trật eo, đau càng thêm đau rồi hử?"

Giang Trường lao phắt người dậy, xô thẳng đánh bốp vào gương mặt nhẵn nhừ cười tít của đại sư ngựa đòn, hộp sọ cả hai cùng reo vang.

"Ồi." Giang Trường ôm mái đầu đang đau chết được nhìn sang đại sư ngựa đòn, chỉ thấy y chẳng hề hấn gì, giờ thẳng một ngón tay lên chỏ vào cái trán đỏ bừng của cô, "Bé con, hành động này của bé gọi là lấy trứng chọi đá, khờ đáng yêu ghê heng."

Giang Trường nghiêng răng, mở mồm định nói, bỗng lại bị bờ môi dịu dàng đùn về. Đại sư ngựa đòn bất thành linh hồn Giang Trường một hơi, lờ bản mặt ngây ngẩn của cô đi, xoa đầu cô, đầy vẻ khen ngợi, "Bé đúng là thú vị, lại nặn ra được một Thanh Đăng hòa thượng lạ lùng đến thế, biểu hiện khi gặp ma khí không tồi, vậy mà lại là một tên quái ưà khóc nhè, ha ha đáng yêu thật ý!"

"Thanh Đăng lão hòa thượng là một tên quái ưà khóc nhè há há há!" Đại sư ngựa đòn nói đoạn lại bắt đầu nện đất.

Giang Trường tóm lấy bàn tay đang tàn phá trên đầu mình, ngắt mạnh một cái bõ ghét, lạnh nhạt bảo: "Đấy cũng là anh."

Đại sư ngựa đòn trơ tráo đáp: "Cái mặt oai phong kia đương nhiên là ta, cái điệu yếu nhót kia tất phải là Thanh Đăng lão hòa thượng rồi."

Giang Trường: "Ha, dù hấn có thích khóc thì cũng đáng yêu hơn anh nhiều."

Đại sư ngựa đòn vung vẩy cái tay bị Giang Trùng ngắt đến là đau, "Bé đừng bao giờ gột tả ta bằng mấy tính từ "đáng yêu dễ thương" ấy, ta là người xấu mà."

Giang Trùng không muốn tán phét cùng y nữa, đại sư ngựa đòn cũng bơ luôn, thẳng thừng moi móc túi trữ vật của cô, lôi ra một quả trứng, chính là quả trứng rồng mà y gán ép cho, gần như đã bị cô quên tiết kia.

Đại sư ngựa đòn tay cầm trứng rồng, tay kéo tay Giang Trùng, há miệng cắn ngón tay cô.

"Làm gì, anh làm trò gì thế!" Giang Trùng rít lên, ôm lấy ngón tay bị cắn, định ninh rằng gã đang trả thù vụ vừa nãy.

Đại sư ngựa đòn nặn máu từ ngón tay cô quệt vào vỏ trứng rồng trắng lóa, chốc sau, vết máu thấm vào, quả trứng lăn lăn chừng như vui lắm, toát ra vẻ thỏa mãn.

"Cứ vài hôm lại nhỏ một giọt máu vào, không thì chả biết tới ngày tháng năm nào nó mới nở." Đại sư ngựa đòn xong xuôi mọi chuyện lại nhét bừa quả trứng vào túi trữ vật của Giang Trùng, ngẩng đầu lên thấy cô vẫn đang ngồi đó e ấp ngón tay in một hàng dấu răng lờm mình, y cười cười kéo tay cô bỏ vào miệng, liếm vài cái.

Giang Trùng chưa kịp nổi đóa y đã nhả ra, tiện tay gõ trán Giang Trùng một cái, bảo: "Rồi rồi liếm hộ bé tý thôi, vết thương còn con lành ngay ý mà, bé có khóc nhè ra đấy ta cũng kệ."

Giang Trùng: Ai thèm khóc, không thấy tôi đang lờm anh tới mức mắt sắp bung ra ngoài rồi hả, không cảm nhận được mùi giận dữ trong đấy à?!

"Anh lại tính làm gì nữa?!" Giang Trùng thấy y bắt đầu cời đồ, không khỏi căng thẳng.

Đại sư ngựa đòn ngoái đầu liếc cô, bỗng xán lại gần thấp giọng: "Muốn thử cùng ta không? Hửm? Hòa thượng già kia tới lui cũng chỉ tư thế ấy độ mạnh ấy, nhặt nhẻo y như con người lão, có muốn ta tặng em một "bài" mới không?"

Giang Trường cười khà, "Rõ cũng chỉ là một tên chả có lấy tẻo teo kinh nghiệm, mồm miệng vậy mà rắn thật."

Đại sư ngựa đòn chớp chớp mắt, "Nhưng ta biết điều hiểu chuyện hơn hòa thượng già chứ bộ ~ Thứ lão không biết, ta nhòm một lần là thấu, sao, muốn thử không?" Y vừa nói vừa lột áo tăng trắng ra.

Trong mắt y không chứa nổi ái muội mà lại ngập tràn ý vị trêu đùa táo tợn, thế là Giang Trường chẳng sợ sệt gì, vùng chân đá thẳng.

Đại sư ngựa đòn lùi hai bước tránh chân cô, khoác áo đen ma tu Hồng Lô chuẩn bị trước đó, vừa mặc vừa than thở, "Hòa thượng già vừa tỉnh đã vận lại bộ áo tăng rách kia của lão, đúng là bệnh hoạn, ta thấy tấm áo đen này không tồi, có dính máu cũng chả ai nhận ra."

Giang Trường sẫm soi y, không thể không thừa nhận bộ áo đen của ma tu hợp với đại sư ngựa đòn hơn áo tăng trắng đơn giản gọn gàng nhiều, không, phải nói là quá hợp luôn ấy, sau khi đại sư ngựa đòn vừa nhìn đã thấy rất một vẻ người xấu kia khoác áo đen lên, dẫu đâu có trọc cũng chả ai nghĩ y là phật tu.

Khí chất con người đúng là một thứ kỳ lạ.

"Rồi, đi thôi, bé con chắc chưa tới Ma vực lần nào nhỉ, ta dắt bé ra ngoài dạo nha ~" Đại sư ngựa đòn khoác áo đen tươm tất, tiêu sái mở lời.

Giang Trường nghe ra mùi kém đánh ưa đòn, không sợ lớn chuyện từ giọng điệu của y.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Bỏ Trốn

"Chờ chút đã, xử kết giới Úc cơ lập ngoài phòng như nào? Anh đừng có mà làm to chuyện, lúc đó chúng ta chạy bằng trời!" Giang Trường giữ gã đại sư đang rục rịch ngộ nguậy lại.

"Thanh Đăng lão hòa thượng bó tay, không có nghĩa là ta cũng vậy." Đại sư ngựa đòn đưa tay vờn má Giang Trường một lúc, cười ngả ngón, "Ta không như Thanh Đăng lão hòa thượng và tên quái mít ướn kia, ta thích ma tu nhất đấy, thủ đoạn của bọn chúng thú vị lắm, thế nên thực ra rất dễ để phá hoại mà không khiến kẻ khác chú ý đến."

"Ờ, tôi mỗi mắt chờ mong." Giang Trường lùi sau một bước, tỏ ý bảo y làm thử.

Đại sư ngựa đòn duỗi một tay ra, chợt trông thấy chuỗi hạt bồ đề ám màu trên cổ tay, y tặc lưỡi tháo xuống ném bừa cho Giang Trường, "Thứ này vướng víu, bé đeo hộ hòa thượng già đi đã."

Giang Trường không nói gì, đeo thẳng vào tay, hoàn toàn không để ý đến chuyện sau khi chuyển chủ, chuỗi bồ đề u tối của đại sư đã từ từ sáng lên một chút.

Đại sư ngựa đòn tuy cà lắt phát phơ nhưng năng lực thì vẫn có, chỉ thấy y gọi một lưỡi gió, mười ngón vạch khê lên trên, động tay, kéo thành một vệt máu dài. Vệt máu mỏng manh tuôn ra từ ngón tay không rơi xuống đất mà lơ lửng giữa không trung. Mười ngón thon dài bung nhẹ vài cái, vệt máu như tơ hồng đan tay.

Tơ máu đẹp dễ ấy len ra ngoài qua khe hở trên cửa, sau khi bị đại sư ngựa đòn bất thành linh ra tay siết chặt thì ngưng lại thành chỉ đỏ thật, phát ra từng tiếng keng két. Ngoài kia như có thứ gì đó đang kéo chỉ đỏ, Giang Trường đứng cạnh chỉ thấy nó căng thít, lại còn dần hóa đen từ ngoài vào trong.

Đại sư ngựa đòn sừng sừng đứng đấy, nét cười bên môi chẳng giảm phân nào, chờ cả sợi chỉ đỏ hóa đen, nụ cười bùng nở rộ trên gương mặt ấy, y bỗng hất tay ra sau, tay áo rộng huơ thành vòng, cùng lúc đấy, tơ máu đứt phụt, tan biến giữa không trung, cánh cửa lặng lẽ hé mở.

Giang Trường đứng im bên cạnh nghĩ thầm, ở đây Thanh Đăng đại sư làm gì cũng bắt mắt, còn gã đại sư ngựa đòn này lại như cá gặp nước, thế nên Thanh Đăng đại sư thả y ra cũng có căn cứ và lẽ riêng cả, đúng chứ?

Nhưng gã đại sư ngựa đòn này lại mắc một tật, tật đó gọi là "Lúc Giang Trường cảm thấy y đáng tin, y sẽ lập tức nhè chuyện dở hơi mà làm".

Thế nên y vắt Giang Trường lên vai, thùng thỉnh đập cửa, quang minh chính đại bước ra ngoài.

Giang Trường: "...". Đã bảo phải len lén mà trốn rồi cơ? Đi ra bằng cách "hấp dẫn" như này thì phí toi cái màn phá kết giới khiêm tốn khá thành công ban nãy còn gì.

Quả nhiên, họ bước ra bằng điệu bộ này, cộng thêm tiếng cửa lớn mở "oang" to tướng, ngoài điện đã xuất hiện không ít ma tu. Giang Trường dứt khoát lờ luôn, vắt vèo trên vai y làm cá khô, không muốn nói chuyện.

Tuy không biết gã trọc đầu tuần tú trông chả tốt đẹp gì bước từ trong điện ra là ai nhưng ma tu gác ngoài vẫn tiến lên cản lại theo chức trách, sau đó... từng tên bị trói lại thành kén, treo như đèn lồng trên hành lang ngoài điện, nói thật thì cảnh tượng có hơi ác liệt.

Đại sư chân đi như lướt gió, tơ máu đen đã biến mất trước đó lại quần quan ngón tay, y nở nụ cười chẳng tốt lành gì với đám ma tu còn đang ngờ vực, "Muốn thử sức phản phệ của kết giới mà Úc cơ nhà bọn mi đặt ra không?"

Y nén sức mạnh kết giới của Úc cơ vào tơ máu, dùng để trói đám ma tu tội tử nguyện vào sông ra chết vì ả thì thích hợp biết bao. Y hỏi thế thôi, chẳng chờ câu trả lời của người ta đã tóm cả bọn lại, treo đấy đóng đưa đón gió, chỉ trong vài hơi thở, đám ma tu giận dữ vẫy vùng tái mét mặt mày, co giật liên tục.

Sinh mạng của bọn chúng nhanh chóng vụt tan, tơ máu đen trói chúng thắm đỏ trở lại, được đại sư ngựa đòn thu về. Còn đám ma tu đáng thương kia ngã phịch xuống đất, không rõ sống chết.

"Mi... Mi là kẻ nào, xâm nhập Úc Lữ cung..." Ma tu áo đen vân vàng vẫn gồng được một hơi, ánh mắt độc ác trợn trừng nhìn gã đầu trọc tuần tú, "Chẳng lẽ là nghịch tướng dưới trướng Di Đà Sát - thành chủ Nam Vực?! Đến đây trả thù!"

Chẳng trách nổi tên ma tu này nghĩ đại sư là ma tu từ thành khác đến đây hòng mưu đồ riêng, y như này bước ra ngoài, bảo là phật tu cũng chả ai thêm tin.

Đại sư ngựa đòn không trả lời câu hỏi của ma tu, y vác Giang Trừng giẫm lên cơ thể mềm nhũn của bọn chúng, lại còn nhè đầu mà đập, thông dong đi qua cây cầu thịt. Giang Trừng vắt vẻo trên người y, thấy hành động này hết như trò chỉ lựa những viên gạch khác màu để đặt chân lên trên đường đến trường của mình lúc bé.

"Ma tu ở đây không nhiều, lại còn bị anh phủ đầu không chế trước, nhưng ngoài kia chưa chắc được vậy, tầng tầng lớp lớp ma tu canh giữ, hẳn sẽ chẳng thể đi ra bằng cách này, thế nên, anh có thể khiêm tốn tý chút

không?" Giang Trùng đã chuẩn bị sẵn tinh thần khuyên không nổi cũng vẫn phải cố mà khuyên, thành khẩn dỗ ngọt đại sư ngửa đòn.

Cô tưởng đại sư ngửa đòn sẽ không chịu nghe theo, ngờ đâu y lại gật đầu, đồng ý ngay tắp lự, "Được thôi."

Y dễ chịu như vậy lại khiến Giang Trùng cảnh giác hẳn, thấp thỏm chờ xem y sắp giở trò rùm beng nào. Nhưng lần này cô nhầm rồi, đại sư không làm gì lạ lùng cả, y lập kết giới tạm thời cách ly Úc Lữ cung - cung điện đã nhốt họ và cả đám ma tu chết dở sống dở trong vườn lại.

Sau đó, cả hai mặc quần áo ma tu mà Hồng Lô chuẩn bị cho trước đó, nai nịt gọn gàng, đeo lệnh bài ma tướng dưới trướng Hồng Lô, một đường hữu kinh vô hiểm từ Úc Lữ cung đến tiểu viện của nàng ta.

Về việc có nên tìm Hồng Lô không, hai người bất đồng quan điểm, Giang Trùng không muốn đi, có hai nguyên nhân, một là cô chẳng rõ Hồng Lô có còn bằng lòng giúp họ rời khỏi đây không, hai là chuyện sẽ bị phát hiện ngay thôi, cô không muốn liên lụy nàng ta. Nhưng một câu "Thân phận của chúng ta cũng đã kéo nàng ta vào rồi, báo cho cái tin thì hay hơn." đã chặn Giang Trùng lại.

Có điều hai người chưa vào tiểu viện đã chạm mặt Hồng Lô từ trong đi ra. Thấy họ, Hồng Lô hoảng hồn, nhú mày rồi lại bắt kịp tình hình ngay, "Hai người các em trốn ra à? Có bị phát hiện không?"

"Tạm thời thì chưa, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi, khi ấy thân phận bọn em sẽ liên lụy đến tử, dù gì trước đó cả hai cũng đã nhận là ma tướng dưới trướng tử, Hồng Lô tử nhớ chuẩn bị trước nhé." Giang Trùng áy náy vô cùng.

Hồng Lô lắc đầu, nom rất bình tĩnh, mặt mày vẫn thấp thoáng ý cười, "Ta vốn đang định đi cứu các em mà. Ma chủ và Úc cơ rời thành rồi, còn

dắt theo rất nhiều ma tướng lợi hại trong thành, hai người muốn trốn thì giờ là cơ hội tốt nhất đấy, chuyện bọc hậu cứ để ta."

Nghe Hồng Lôu bảo thế, đại sư ngựa đòn bỗng nhìn sang Giang Trường, ánh mắt ngập tràn nghiến ngấm.

"Làm gì?" Giang Trường bị y nhòm đến ốc ác nổi đầy.

Đại sư nhếch môi cười, ngả ngón lăm thay, "Sức thủ vệ của thành Ma Chủ ắt chưa bao giờ yếu như hiện thời, Ma chủ và Úc cơ có việc rời thành, lại còn đem theo phần lớn quân chủ lực... Trước đó ta bảo rời đây thôi, cứ ở gần bé là số cứ đỏ mãi, giờ nhìn lại mới thấy ta vẫn còn đánh giá thấp sự may mắn của bé."

Giang Trường: "May mắn chả tốt à?"

Đại sư ngựa đòn: "Có khi may mắn quá lại chẳng phải chuyện gì hay ho, cũng như bé muốn đạt được bao nhiêu mục tiêu thì phải bỏ ra bấy nhiêu công sức, đứng cao bao nhiêu, vai lại nặng nề thêm bấy nhiêu vậy. Chẳng lẽ bé không cảm nhận được à, cảm giác như có một bàn tay mờ khuất đang đẩy mình rẽ sang một hướng nào đó ấy? Bé thân bất do kỷ, không thể trốn tránh."

Y càng nói càng khế, khế đến chẳng nghe thấy nữa, nhưng vào tai Giang Trường lại thoát vang thoát lắng, lạ lùng rờn rợn, cô bắt đầu bất an.

Hồng Lôu: "Thôi, ve vãn tán tỉnh nhau để rời khỏi đây rồi hẵng, đừng nán lại lâu nữa."

Giang Trường: "... " Con mắt nào của tỷ thấy bọn em đang liếc mắt đưa tình nhau vậy!

Đại sư ngựa đòn bỗng phá ra cười, gõ trán Giang Trường, "Ta tiện mồm phịa đại dọa bé đó."

Giang Trùng hít sâu một hơi, đưa chân lên đạp thẳng vào mông đại sư ngựa đòn. Y cứ thế đón trọn cú ịn mông chứ không tránh, sau đó, trước ánh nhìn kinh ngạc của Giang Trùng, y chớp mắt cười, bảo: "Bé đạp ta mạnh bao nhiêu thì ta véo trả mạnh bấy nhiêu."

Giang Trùng vô thức đưa hai tay che mông, lại thấy mặt mình nhói đau ngay sau đó, ý cười đọng đầy đáy mắt đại sư, y kéo má cô ra hai bên, không nhún nhường tí nào.

Giang Trùng:... Đệt!

Hồng Lô cười dịu dàng, thốt từng chữ: "Rời thành rồi hẵng thân mật, được không? Ta hiểu tình cảm giữa hai em rất thâm thiết, nhưng trước mắt ngừng lại đã."

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Lô, Giang Trùng vác đôi má đỏ lừ, đánh mặt cùng đại sư ngựa đòn thành công rời khỏi thành Ma Chủ.

Hai người vốn nên đi thẳng đến giếng Hắc Thạch gần đây, về côi tu chân bằng lối ra Ma vực, nhưng trước đó Ma chủ đã hạ lệnh đóng tất cả thông đạo, thế nên họ đành phải vòng đến một tòa thành nhỏ ven thành Ma Chủ nghe ngóng tin tức.

Vốn phải vậy.

Nhưng vừa vào đến tòa thành nhỏ tên là Hắc Thạch ở Ma vực, đại sư ngựa đòn đã chạy thẳng đến một con đường -- con đường ngồn ngộn mùi thơm, có biệt danh là đường Quà Vật, muốn kéo lại cũng chẳng kéo nổi. Chốn nào chẳng thế, âm thực vẫn luôn là mục tiêu hướng tới của nhân loại, dầu có là ma tu cũng không ngoại lệ, có khác thì chỉ khác ở chỗ thức ăn ở đây trông hơi lạ chút tẹo.

Ngoài sự kém đánh nồng nhiệt ra thì đại sư ngựa đòn còn là một tên háu ăn, giây phút này Giang Trùng lại nhớ đến cơn hoảng hồn khi tất cả

những món quà vật của mình bị đại sư ngựa đòn quét sạch hồi mới gặp.

Nghe đồn cái món trông giống xúc tu bạch tuộc, đã đặt lên vỉ rồi vẫn còn rít từng tiếng thánh thót kia là thực ma thảo - đặc sản Ma vực, nướng rồi rải một ít hương liệu tím không rõ tên lên, mùi thơm sức nước mười dặm, đến cả Giang Trùng mới đầu còn muốn kéo đại sư đi cũng dần không dờn bước nổi, lòng đấu tranh dữ dội.

Kết quả đương nhiên là không thể chống lại được sức quyến rũ, hai người ngồi xồm xuống xơi những vài xiên thực ma thảo nghe đồn là cỏ nhưng lại thơm mùi bạch tuộc nướng có hình dạng kỳ lạ kia.

"Ở đây có nhiều món ăn vật trông thì là đồ chay nhưng nếm lại nghe mùi thịt ghê nhĩ, anh cũng tạm gọi là thực hiện được tâm nguyện rồi đấy, ê, có muốn thử món này không?" Giang Trùng quệt mỡ, hào phóng đẩy một đĩa thức vật trông như đậu phụ đang sôi xì xèo đến trước mặt đại sư ngựa đòn.

"Món này cũng khá ngon, bé ăn thử xem." Đại sư ngựa đòn đưa một cuốn nem rán màu tím thơm nứt mũi sang, keo kiệt bảo, "Chỉ được cắn một miếng thôi đấy."

Giang Trùng liếc y một cái, cắn miếng rõ to, gần nửa cuốn nem.

Cả hai im lặng nhìn nhau, Giang Trùng vừa hả hê vừa cảnh giác, đại sư thì đánh mặt lại. Y chột ra đòn nhanh như điện, hai ngón tay véo đôi má đang phồng lên của Giang Trùng, sau đó chồm người đến, ngậm lấy bờ môi bóng mỡ của cô.

Giang Trùng: Thức ăn đã vào đến miệng rồi lại còn giành về, anh không sợ cả bản cơ à! Lưu, mạnh, già!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Người Bất Ngờ Xuất Hiện

"Đúng rồi, trước đó không sử dụng biện pháp an toàn gì hết, tôi sẽ không mang thai đấy chứ? Có cần uống thuốc phòng trước không?" Vừa thoát khỏi thành Ma Chủ đã ngốn đầy một bụng thức ăn ngon, Giang Trừng rốt cũng đã nhớ đến chuyện quan trọng nào đó, bèn hỏi ý đại sư ngựa đòn ngồi cạnh, không khỏi căng thẳng.

Kể cũng lạ, nghĩ đến việc phải hỏi Thanh Đăng đại sư chuyện này Giang Trừng lại ngại, nhưng nói với đại sư ngựa đòn thì không sao.

Đại sư ngựa đòn háu ăn qua cơn buồn miệng, sau khi thưởng thức biết bao nhiêu là mỹ vị thì thỏa thuê hiền huệ hiem thấy, híp mắt ngồi tựa trên cây như một gã mèo no nê biếng nhác. Nghe Giang Trừng hỏi, y đáp bừa: "Yên tâm đi, không dính đâu."

Giang Trừng nghe vậy, nhớ lại lần trước không dùng biện pháp vẫn chẳng hề hấn gì, bèn ngây ngô vững dạ, tiếp tục nằm ườn trên cây, nhàn nhã thong dong. Cô không thấy ánh mắt đánh sang nhìn mình của đại sư ngựa đòn đầy ụ gian xảo và ý vị trông ngóng kịch hay.

Giếng Hắc Thạch – thông đạo mà hai người nhắm đến vẫn chưa được mở lại, không có cách nào khác để rời đi, họ đành phải chờ ở đây. Rốt cũng đã rảnh, Giang Trừng mới có lòng dạ nhớ đến vị nhị sư tỷ/nhị sư huynh bị cô ném ở đồng bằng Cực Bắc, không biết anh sao rồi, vẫn đang tìm mình chứ?

Thực ra chuyện cũng vừa xảy ra thôi, nhưng quá nhiều thứ ập đến, giờ nghĩ tới chuyến đi tìm thiên sinh linh mạch ở Cực Bắc, cô lại cảm thấy như

đã cách một đời.

Đang thở than, tiếng trò chuyện vội vàng của hai gã ma tu đi ngang dưới gốc cây đã thu hút Giang Trùng. Một tên bảo: "Giờ này chắc tư mã hội của Du tán nhân đã bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh chân lên."

Tên còn lại hòa vào: "Không biết chuyến này hàng thế nào, ta cần mua vài linh tu cấp thấp về luyện cờ, có linh căn tính thủy thì tốt quá, ôi, lại sắp hết sạch ma tinh rồi."

Gã ma tu trước đó nhỏ giọng lại: "Nghe đâu Du tán nhân chuyến này bắt được cả một phật tu căn cốt không tệ, số đỏ thật ấy chứ. Lần này chắc đông người hơn mọi khi, mấy hôm nay Ma chủ đã hạ lệnh đóng đường đến cõi tu chân, có muốn bắt người cũng không được, chỉ chờ mỗi dịp hội chợ này thôi, nhanh lên còn kịp."

"Phải phải, mau lên mau lên!"

Giang Trùng nghiêm túc ngồi dậy, nhúu mày xoay sang nhìn đại sư ngựa đòn, chỉ thấy y trở người như không nghe gì, chuẩn bị đánh một giấc.

"Đại sư?" Giang Trùng huých huých y. Đại sư ngựa đòn không đáp, Giang Trùng mạnh tay hơn, lắc y đến nỗi thân cây dưới người phát ra tiếng sột soạt. Bấy giờ đại sư ngựa đòn mới mở một mắt ra, nhìn cô bảo: "Phiền, lười đi."

Giang Trùng chả thèm nói nhiều, tóm y nhảy thẳng xuống đất, nhưng dẫu có bị cô lôi khỏi cây, đại sư vẫn mềm người lơ lơ nghiêng ngả, cô ra sức kéo y, lôi xềnh xệch cả quãng như xách bao bố. Nhưng đại sư ngựa đòn không hợp tác, nếu theo quá sát thì họ sẽ bị hai tên ma tu đằng trước phát hiện ra mất.

Giang Trùng bực bội ngừng lại, lặng lẽ lờm đại sư ngựa đòn đang tựa bờ tường. Y hé mắt liếc cô, cười khì, biếng nhác buông lời: "Muốn ta hợp

tác cũng được thôi, chủ động hôn ta chút tẹo, có khi nhất thời cao hứng sẽ đi cứu đám người kia hộ bé đó."

"Là anh bảo đấy nhé." Giang Trùng nhướn mày, dứt khoát túm lấy vạt áo đại sư, một tay giữ cổ kéo xuống, tặng y một nụ hôn nóng bỏng thực sự. Ngay cả khi chính mình là người đề nghị, đại sư ngựa đòn vẫn phải thoáng giật nảy bởi nụ hôn của cô.

Rất lâu sau đó, Giang Trùng buông ra, đưa ngón cái lau đi vệt nước bên môi y, bảo: "Rồi, đi thôi."

Giang Trùng: Mình giờ "công" quá đi thôi, ha ha.

Đại sư ngựa đòn liếm môi xì một tiếng, sai vôi hai bước đuổi theo, một tay ngả gối đặt lên vai Giang Trùng, trọng lượng cả người dồn hết sang cô, như cười như không: "Nãy bé cắn phải lưỡi ta rồi."

Giang Trùng: "Đáng đời."

Thình thoảng tâm trạng tốt, đại sư ngựa đòn sẽ rất hợp tác, mà một khi đã chịu hợp tác thì y sẽ biến từ đồng bạn heo sang đội nhóm thần ngay. Đây đưa một thoáng đã khiến họ lạc mất hai tên ma tu, Giang Trùng không lần ra nổi, nhưng đại sư thì khác. Cứ đến ngã rẽ, y lại đưa tay chỉ bừa một hướng, Giang Trùng nửa tin nửa ngờ nghe theo, thế mà nửa tuần hương sau lại bắt kịp hai tên ma tu kia thật.

Chỉ thấy trên một quảng trường tầm trung ngoài trời tụ tập hơn trăm ma tu, tu vi vào khoảng Ngưng Ma và Niệm Dục, cao bằng hoặc hơn Giang Trùng một cấp, kẻ có tu vi ma Anh cao nhất chính là Du tán nhân - người tổ chức tư mãi hội này. Nếu chỉ có Giang Trùng, trận này chắc chỉ còn nước quỳ, nhưng giờ cô có đại sư, thế là chẳng nhằm nhò chi hết.

Giang Trùng rốt cũng đã cảm nhận được sự sững của cái phận làm tạ và núp bóng quan lớn.

Người không nhiều, tu vi nhìn chung không cao, điều này cho thấy quy mô của hội chợ này chỉ nhỏ thôi, ở cõi tu chân cũng có tổ chức, phần lớn là một hoặc nhiều tu sĩ có của có nả hợp tác bán linh dược linh khí nọ kia, các tông môn nhỏ và thế lực cá nhân tổ chức tư mãi hội để giao lưu, trao đổi vật tư, thu gom linh thạch.

Tư mãi hội của ma tu cũng như của tu sĩ, chỉ có hàng hóa là khác, ngoài các loại âm độc vừa nhìn đã biết chẳng phải thứ tốt đẹp gì thì mặt hàng nhiều nhất vẫn là tu sĩ, họ rõ đã bị chuốc thuốc, biểu cảm hoảng sợ hoặc giận dữ, tất cả đều bị trói chặt, không trốn chạy nổi.

Trước mặt, các tu sĩ đang bị kéo lần lượt ra bán như hàng hóa chỉ vừa dậm bước trên con đường tu chân, tư chất chẳng ra sao, tu vi cực thấp, đến cả Giang Trùng cũng vẫn có thể thành thoi một địch mấy chục tu sĩ quèn kiểu này. Tu vi các tu sĩ càng ra sau càng cao, nhưng cũng chỉ suýt soát Giang Trùng, không ai cao hơn.

Đến khi trông thấy người cuối cùng - món chính được kéo ra, con người Giang Trùng thít lại, mặt mày lồ lộ sát khí, đến cả đại sư ngửa đòn đứng cạnh cũng ừm một tiếng, hơi thở người dậy, cười bảo: "Thú vị ghê, đây chẳng phải đồ đệ của Thanh Đăng lão hòa thượng ư? Sao lại bị bắt tới đây rồi?"

Giang Trùng không thể ngờ được phạt tu mà hai tên ma tu kia để cập đến lại là nhóc hòa thượng Thù Vọng. Lúc vừa tới thế giới này, ngoài Thanh Đăng đại sư ra thì chỉ có nhóc Thù Vọng là tốt với cô nhất, tuy còn bé nhưng cậu chăm sóc cô rất chu đáo, ân cần hết mực. Từ tận đáy lòng, Giang Trùng xem Thù Vọng như đứa em trai đáng yêu của mình, giờ thấy cậu bị đám ma tu này đem lên bục như một món hàng, cô suýt đã rút kiếm chém chết bọn chúng.

Thân sơ khác nhau, vừa nãy các tu sĩ kia bị kéo ra, tuy cô không vui, cũng muốn cứu giúp nhưng tuyệt nhiên không giận dữ và quỳnh quáng như

bây giờ.

Kẻ giải Thù Vọng ra là ma tu có tu vi cao nhất trong bọn, Ma Anh kỳ. Ma tu này mặc áo bào hoa hòe, tóc vuốt ngược hết ra sau, để lộ vàng trán lồi và gò má tái xanh, tay nắm chặt cổ tay Thù Vọng, dữ dằn đẩy cậu lên bực.

Thù Vọng còn bị trói bằng thừng mảnh, sợi thừng này có vẻ là hóa thân của ma vật, siết đỏ cả đôi tay xinh xẻo kia, trên gương mặt tuần tú của cậu có vài vết xước, chùng như đã bị đánh, bộ áo tăng cũng bần bần, lúc bị đẩy dúi đi thì nghiêng ngả lão đảo, có lẽ là do bị thương hay vì đôi mắt mù kia không thấy đường.

Trong đôi mắt trong trẻo của cậu vẫn chẳng mang thần thái gì, biểu cảm bình thản tự nhiên, cứ như mình không phải tù nhân sắp trở thành món hàng bán buôn, xuất trần tựa ngọc giữa đám ma tu mặt mày tham lam, hung như quý này.

Thấy cậu lại bị đẩy đến loạn choạng rồi ngã xuống đất, ánh mắt Giang Trừng đang nấp trong chỗ kín tối lại, tay đặt lên chuôi kiếm. Nhưng cô không manh động, chỉ nhìn chăm chăm cậu nhóc nhếch nhác kia và tên ma tu đang lôi cậu, như thợ săn đang dưỡng sức chờ thời.

Con trẻ nhà mình bị bắt nạt ghê gớm như này, Giang Trừng thực sự rất giận, trông cô có vẻ tốt tính thế thôi chứ thử chạm vào giới hạn xem, cô sẽ biến thành thú dữ hung tàn ngay, ra tay không nể nang ai, tuyệt không khách khí với kẻ đã động vào mình. Có lẽ là do từ nhỏ ở thế giới cũ, cô đã có thói quen bảo vệ em trai rồi.

"Đại sư, tôi xin anh cứu Thù Vọng giùm." Đây hẳn là lần đầu tiên Giang Trừng nói chuyện với đại sư ngựa đòn bằng giọng cương quyết và nghiêm túc như vậy.

Ngoài một thoáng ngạc nhiên ban nãy thì đại sư ngựa đòn chẳng còn phản ứng gì khác, cũng không định cứu Thù Vọng, Giang Trùng hẳn nhiên đã nhận ra. Trông có vẻ hỉ hả bốn cột vậy thôi, thực ra bản chất của y hết như những gì y đã nói hồi mới gặp, Giang Trùng không mong y tự giác, chỉ dành trông đợi vào vài phần ân cần chăm nom dành cho cô của y.

Đại sư ngựa đòn và Giang Trùng nhìn nhau một chốc, so vai, "Thôi được, bé đã bảo vậy thì ta thuận tay cứu cậu ta một phen." Tuy lúc này y quả thực đã nghĩ đến chuyện mặc kệ tên nhóc hòa thượng kia, hào hứng chờ phản ứng của lão Thanh Đăng sau khi tỉnh lại, nhưng bé con này có vẻ cương quyết lắm, nếu y không đồng ý chắc sẽ đổi mất -- Bé mà đổi thì sẽ giành đồ ăn của y, phiền cực.

Sau khi cân đo giữa chờ đón kịch vui và dỗ ngọt Giang Trùng, đại sư ngựa đòn chọn về sau, đồng nghĩa với việc đám ma tu tham gia tư mã hội chuyển này sẽ chết rất thảm.

Thấy đại sư ngựa đòn nhận lời, Giang Trùng an tâm hẳn, cô lấy một lọ thuốc bột ra khỏi tay áo, đây là thuốc phòng thân mà nhị sư tỷ... nhị sư huynh cho. Mấy món độc đan kia đã cạn, trong tay cô chỉ còn mỗi lọ bột mê này. Cô kiểm thấy nó lúc soạn túi trữ vật, tính giữ lại để sau này dùng, ngờ đâu mới đó mà đã cần tới rồi.

Giang Trùng mở nắp lọ, gọi gió mát đến, gửi bột bay theo.

"Thuốc bột này chỉ có tác dụng với đám tu vi thấp chứ chẳng hề hấn gì với gã Ma Anh kia, nên giao tên đó cho anh nhé." Giang Trùng bảo đại sư ngựa đòn: "Nếu anh lập được cái kết giới thì hay, lát nữa thế nào cũng tanh mùi máu, chưa chừng lại thu hút đám ma tu nào khác, phiền lắm."

Đại sư ngựa đòn nghe lời lập kết giới quây cả vài tòa nhà quanh quảng trường này lại. Đang giới thiệu món hàng được lòng mình nhất trong chuyến săn, tên ma tu Ma Anh ấy bỗng thấy chẳng lành, vừa cảm nhận

được một tia nguy hiểm, gã đã lập tức lấy ma khí bốn mạng ra bảo vệ mình thật kỹ.

Nhưng đám ma tu khác thì không may mắn như vậy, bột thuốc vây cả sân đã lặng lẽ khiến chúng lơ là cảnh giác, suy nghĩ ứ trệ, đến cả ma khí xoay vòng cũng chậm mất vài nhịp. Chính lúc ma tu Ma Anh lấy ma khí ra, vô số kim nhọn ánh vàng vọt thẳng đến đám ma tu chẳng phòng bị gì kia.

Không đối chọi được với ma tu hơn mình vài cấp, nhưng Giang Trừng chẳng nề hà gì những kẻ có tu vi bằng mình, huống hồ cô còn thuốc của nhị sư... huynh trợ lực.

Từ lúc rơi vào mộ U Tổ, Giang Trừng đã luôn gặp phải quái cao cấp hơn mình nhiều, cứ phải mài miết trốn đã khiến cơn tức đầy lòng, lâu rồi cô không chém giết sáng khoái như này, giờ có thể ra tay, đến cả kiếm cũng sáng chói hơn nhiều, ánh trắng như tuyết phản chiếu vẻ sợ hãi trên gương mặt của đám ma tu.

Giang Trừng mỗi kiếm chém bay đầu một ma tu, lờ đi vết máu bắn lên người, cô liên tục thu hoạch đầu người giữa sân, lạnh lùng nghiêm nghị. Thịnh thoảng gặp kẻ cô không đối phó nổi, đại sư thông dong như đang dạo quanh cạnh đấy sẽ giải quyết giúp.

Lúc có biến, người duy nhất bình tĩnh đương trường hẳn chỉ có nhóc Thù Vọng. Ngồi trên bục nghe tiếng hét thảm trước khi chết của vài tên ma tu, tiếng kiếm sắc rọc nát thịt, cậu khẽ nghiêng đầu như đang phân tích gì đấy, cuối cùng hướng thẳng đôi mắt vô thần của mình về phía Giang Trừng và đại sư, trên gương mặt thản nhiên rốt cũng đã hơi nhuốm màu kinh ngạc, ngập ngừng cất tiếng: "... Giang Trừng tỷ tỷ, và cả... sư phụ?"

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Chuyện Cứu Người

Sau khi làm gỏi sạch đám ma tu vẫn đang thờ hồn hển dưới sân, Giang Trùng xách kiếm đi từng bước lên bục, thấy Du tán nhân - tên ma tu Ma Anh đã bị đại sư ngựa đòn bắt giữ. Đại sư thông dong đứng đấy, chân giẫm lên ngực Du tán nhân, vị trí cất giữ Ma Anh.

Du tán nhân nằm cứng dưới đất, không vùng vẫy gì nổi, rõ đã bị đại sư hạ cấm chế rồi. Mới đây thôi gã vẫn đang khoe khoang hàng mình sẵn được trước ánh mắt nòng cháy của quần chúng ma tu, vậy mà thoát cái đã trở thành tù nhân, phải nếm trải nỗi sợ khi sinh mạng nằm trong tay kẻ khác.

Giang Trùng xách kiếm đi đến chỗ đại sư ngựa đòn và Du tán nhân đang nằm dưới chân y, bình tĩnh hỏi: "Tôi phải làm sao mới giết được gã?"

Tu vi thấp thì thảm vậy đó, dầu có bày một ma tu với tu vi cao hơn cô vài cấp, không thể phản kháng được ra trước mặt, cô vẫn không giết nổi. Vì một khi tu luyện đến Ma Anh, vũ khí pháp thuật của linh tu thường sẽ không tổn thương được đến căn thể của ma tu, nếu đối phương cùng là linh tu thì họa may còn cách.

Đại sư ngựa đòn nghe thế, ồ một tiếng cao vút, sau đó xán lại bên tai cô khẽ bảo: "Trên người bé còn khí Kim Phật của hòa thượng già, bé thử dồn nó vào linh kiếm xem, có khi sẽ giết được tên ma tu này đấy."

Y muốn thấy Giang Trùng đỏ mặt, thế mà nói xong người ta lại đứng như không, chỉ gật đầu ra chừng cân nhắc, cầm kiếm cảm nhận hai nhíp đã có thể phủ một lớp ánh sáng dịu lên thanh kiếm bén nhọn vàng óng.

Mới thử một lần đã thành công, Giang Trường cũng chẳng lấy làm đặc chí, chỉ bình thản đâm thẳng kiếm về phía trước. Vào Ma Anh của Du tán nhân.

Quả nhiên, lưỡi kiếm vàng phủ khí Kim Phật vừa đâm vào Ma Anh, Du tán nhân đã méo cả mặt mày, hóa già bằng tốc độ mà mắt thường nhìn được, Giang Trường thấy có tác dụng, tay cầm kiếm thuận thế rạch xuống, cửa vỡ cả Ma Anh và ma đàn, không để một tý chút cơ hội trọng sinh nào lại cho Du tán nhân.

Đây là lời giảng của lão tổ ở hắc thất, lúc cần ra tay tàn nhẫn thì tuyệt đối không được để lại một tia sinh cơ nào cho kẻ địch.

"Đến cả giết người cũng không muốn cho lão nhúng tay, bé bảo bọc hòa thượng già kỹ thật đấy." Đại sư ngựa đòn dờn chân, lướt mắt ngó các linh tu bị bán như hàng hóa, giờ đang tùm tùm vào cứu nhau dưới kia, rồi lại đưa mắt về nhìn Giang Trường rút kiếm, máu rơi đầy đất, "Dẫu cho kẻ đang dùng cơ thể này là ta."

Giang Trường thu lại sát khí giết người ban nãy, liếc y khinh bỉ, thoáng cái đã lại trở về dáng vẻ một... cậu chàng tuấn tú rạng ngời như ánh mặt trời, tức giận lườm vội đại sư ngựa đòn, "Tôi là đang che chở cho anh, hai người là một, dù anh có không muốn thừa nhận thì đây vẫn là sự thật."

Dứt lời, cô bèn mặc kệ đại sư ngựa đòn, hấp tấp đến bên tiểu hòa thượng Thù Vọng. Thiếu niên tuấn tú lặng im ngồi đấy, khí chất xuất trần quần quanh giống sư phụ mình như tạc, tuy vẻ ngoài nhếch nhác, nhưng vẫn hết vị Phật thượng tọa đài sen, cười nhìn chúng sinh vui giận, và nét từ bi khoan dung nơi cậu còn rõ hơn, bắt mắt hơn sư phụ mình.

Giờ đây, khi được cậu nhìn bằng đôi mắt từ nhỏ đến lớn vẫn trong veo, Giang Trường thoáng cái đã được xoa dịu, lúc bước sang đã dùng thuật pháp làm sạch xử lý sơ máu trên người trên tay mình. Vịn vai Thù Vọng,

một tay xoa mái đầu trọc, nhìn vết thương trên mặt và vết máu rịn ra khỏi áo tăng trắng của cậu, Giang Trường đau lòng lắm thay.

"Tiểu Thù Vọng, sao em lại ở đây? Ôi thôi chuyện này sau hẵng bàn, giờ em thấy sao, có khó chịu chỗ nào không? Bị thương nhiều không? Vẫn cầm cự được đến khi rời khỏi đây chứ? Đừng sợ nhé, chị dọn sạch đám xấu xa rồi." Giang Trường chừng như đang vỗ về trẻ em, kéo hòa thượng nhỏ sẫm soi khắp lượt.

Đại sư ngửa đôn lạnh lùng theo dõi, bỗng hỏi: "Sao chưa bao giờ thấy bé thăm thiết đến thế với Thanh Đăng lão hòa thượng nhỉ? Cả quý mít ướn kia bé cũng không đối xử như này."

Giang Trường bơ y, đàn ông với trẻ nít giống nhau mà được à? Đứa bé ngoan ngoan tội nghiệp đã chịu khổ, phải dỗ cho êm chứ.

Từ này Thù Vọng đã lấy làm ngờ, ngặt nỗi họ đang giết địch không tiện quấy rầy, đành chờ đến giờ. Cậu đưa mắt sang phía đại sư ngửa đôn, vẻ ngờ vực lộ rõ trên mặt, "Là, sư phụ ạ? Tuy con nhớ hơi thở của Giang Trường tỷ tỷ và sư phụ, nhưng, chẳng biết sao sư phụ lại khiến con cảm thấy..."

"Không sao không sao đâu." Giang Trường xoa đầu cậu vỗ về, "Sư phụ em uống nhầm thuốc, sẽ ổn lại ngay thôi."

Thù Vọng vẫn còn thắc mắc, có điều trước giờ cậu luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, nghe ra ý của Giang Trường bèn không gặng hỏi nữa, cũng không tò mò lý do hai người đột nhiên xuất hiện, chỉ gật đầu: "Đệ rõ rồi, hai người có mặt ở đây thì tốt. Trước đó, đệ đến Ma vực tìm hoa ma tuyền theo lời nhờ vả của người khác, vừa khéo chạm mặt ma tu bắt giữ một nhóm tu sĩ, bèn muốn cứu giúp, vì một vài sơ xuất nên bị áp giải chung đến đây, đệ không cứu nổi người khác lại suýt liên lụy đến tất cả, thật lấy làm hổ thẹn."

"Có sao đâu nè, em mới bao lớn chứ, những đứa trẻ độ này ở chỗ bọn chị vẫn còn đang cắp sách tới trường, đầu óc mít đặc kia kìa, lúc bằng tuổi em, chị chẳng được lợi hại như thế, đến cả sư phụ em cũng..." Nói đến đây, Giang Trừng sức nhớ lại một chuỗi các thành tích trông như hack kia của Thanh Đăng đại sư, lập tức nghẹn lời, hắng giọng một tiếng rồi tiếp: "Tóm lại, tiểu Thù Vọng đã rất lợi hại rồi, trưởng thành phải có thời gian, muốn trở nên đáng gờm cũng phải từ từ tích góp, nên em đừng sốt ruột."

Cô đang dỗ dành trẻ nít bên này, bỗng có giọng nữ chẳng lấy gì làm khách khí vọng đến: "Thù Vọng đại sư không có lỗi gì cả, người gần như đã đưa được chúng tôi trốn ra ngoài, cũng tại con ả quả tạ phiền phức Đào Sa này hết, nếu không vì ả tự dưng đánh thức tên ma tu ấy, chúng tôi đã chẳng bị bắt trở về!"

Ngoài Thù Vọng ra thì ở đây còn hai mươi mấy linh tu nữa, họ đều bị Du tán nhân bắt, tổng cộng chỉ có sáu nam tu, còn lại là nữ tu, bốn người trong số đó trông như cùng một tông môn, mặc đồ giống nhau. Giang Trừng không biết đây là đồng phục của tông môn nào, chắc cũng chỉ là môn phái nhỏ, cỏi tu chân bao nhiêu là tông môn, đâu thể nhớ hết được.

Nữ tu lên tiếng là một trong bốn người, nàng ta chỏ một nữ tu khác đang nước mắt đầm đìa thu mình trong góc, mặt mày chẳng lấy gì làm vui vẻ.

"Đúng đấy! Thật là thành sự không đủ bại sự có thừa! Chuyển sẵn yêu thú trước đó cũng vậy, cả nửa ngày vẫn chẳng thể xuống tay, rõ tổn cơ hội tốt mà bọn ta tạo ra, người gì đâu mà vô tích sự, chỉ biết liên lụy tới người khác, Đào Sa, sao mi không chết phứt đi cho rảnh!" Một nữ tu khác ác mồm độc miệng hơn, không hề che giấu vẻ chán ghét trên gương mặt, lúc nói còn định giơ chân đạp nữ tu Đào Sa đang rúm ró kia. Nữ tu còn lại trong số bốn người rõ ràng cũng không thích Đào Sa, chỉ khoanh tay trước ngực lạnh lùng dõi theo.

Các tu sĩ khác có mặt ở đây vừa thoát khỏi bóng ma của cái chết, ánh mắt lúc nhìn Đào Sa cũng chẳng tốt lành gì, người nào người nấy lặng lẽ ngó chừng, ai định can ngăn sẽ bị người bên cạnh giữ lại. Mâu thuẫn trong nội bộ tông môn người ta, tán tu như họ không can dự vào thì tốt hơn.

Nhưng nữ tu giận dữ muốn đập Đào Sa kia lại không trúng đích, nàng ta vừa thấy nhói chân đã vô thức ngã đè lên xác ma tu bên cạnh, nhìn tay mình chống xuống thì thể máu me nhòe nhoẹt kia, nàng ta tức thì nhảy thót dậy, mặt mày xám ngoét.

"Thôi, ồn ào cái gì, im lặng một chút đi, linh lực chưa phục hồi đã muốn nội chiến rồi." Giang Trùng lạnh nhạt buông lời, đưa mắt liếc đám tu sĩ quèn dưới kia, nhìn họ cúi hết đầu xuống, không ai dám lên tiếng nữa.

Tu vi của những tu sĩ này không cao, trong số đó có người còn lớn tuổi hơn cả Giang Trùng, tu vi lại không bằng cô. Ở cõi tu chân, các tu sĩ lại không có quan hệ tông môn thì chỉ có thể xếp thứ bậc bằng tu vi, tu vi đám người này không bằng Giang Trùng, đương nhiên chỉ còn biết nghe lời cô, huống hồ bây giờ chẳng ai trong số họ đã hồi đủ linh lực, vẫn phải cạy vị ân nhân này đưa mình rời khỏi đây, nào dám đắc tội.

Thấy họ im lặng trở lại, Giang Trùng không rầy rà nữa, trực tiếp bảo họ thay quần áo ma tu, rồi đưa họ rời khỏi đó.

Những người khác còn đỡ, nhưng tiểu Thù Vọng cũng giống Thanh Đăng đại sư, Giang Trùng đành khoác thêm cho cậu một chiếc áo choàng đen, trùm kín từ đầu tới chân lại.

Đi một chuyến đã vác theo một đồng tử người như này, Giang Trùng chẳng tài nào buông lỏng cảnh giác nổi, nhưng cô cũng không thể không cứu, thế là bèn hỏi ý kiến đại sư ngựa đòn.

"Vứt lại đây là xong." Đại sư ngựa đòn đáp thẳng.

Giang Trường và tiểu Thù Vọng đưa hai cặp mắt nhìn y, Thù Vọng còn lấy làm ngạc nhiên, đại khái là thấy sư phụ mới đây đã thay đổi quá nhiều, Giang Trường thì nhắc chân đạp y, khẽ mắng: "Trước mặt con trẻ, anh chú ý một chút coi!"

Đại sư ngửa đôn bật cười thành tiếng, thông dong bảo: "Được thôi, bé muốn thì cứ cứu đi."

Giang Trường gật đầu, nghiêm túc nói: "Tôi biết chứ, không bảo vệ được thật thì thôi, nhưng nếu đủ khả năng thì tôi vẫn sẽ cứu họ, còn đại sư, anh nhất định phải bảo vệ tiểu Thù Vọng cho tốt!"

Đại sư ngửa đôn liếc Thù Vọng đang lặng lẽ nghe hai người trò chuyện, bảo Giang Trường: "Nó lợi hại hơn bé đấy."

Thù Vọng tiếp lời đúng lúc: "Giang Trường tỷ đừng lo, khi này mới thử, linh lực đệ đã hồi lại rồi, đệ có thể bảo vệ bọn họ."

"Đã bị thương thì lo mà nghỉ ngơi cho chị." Chỉ buông một câu ngăn tiểu Thù Vọng, Giang Trường lại nhìn sang đại sư ngửa đôn, trực tiếp dùng ánh mắt lạnh nhạt ép y quay đầu đi chỗ khác.

"Rồi." Đại sư ngửa đôn so tay đáp.

Cả đám xem xét những tòa nhà có vườn trước, Thù Vọng cảm nhận được mùi máu đặc quánh trong một căn viện tử, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó từng giết rất nhiều người, bèn chỉ tay về phía ấy, Giang Trường liền kéo đại sư dẫn đầu sang đấy.

Ma tu đã hại không ít người thì khi ra tay mình cũng chẳng cần khách sáo, với cả máu tanh thế mới che giấu nỗi tung tích của cả một nhóm nhiều linh tu như này. Lúc cả đám xông vào nhà, tên ma tu xui xẻo nợ đang dùng hồn người tế luyện một con dao, hồn thể giãy giụa rít gào kia đang bị ép lồi vào con dao đỏ máu ấy.

Thù Vọng tiến lên một bước ngăn lại trước nhất, chế ngự và quăng tên ma tu ấy vào xó mà không cần sự trợ giúp của Giang Trùng hay đại sư. Lúc Thù Vọng bước tới siêu độ cho các oan hồn ở trong ma đao, Giang Trùng đã tốt kiểm giết tên ma tu kia bằng cách cũ. Họ không ở lại đây đâu, đông người lắm chuyện, lòng người khó rèn, để phòng bất trắc thì tốt hơn hết vẫn nên giết chết tên ma tu này.

Hai mươi mấy tu sĩ ngoan ngoãn theo sau lưng họ thấy hành động của Giang Trùng, có vài nữ tu khó chịu ra mặt, xoay phắt đầu đi, từ lúc giết ma tu ở quảng trường Giang Trùng đã phát hiện thái độ họ không bình thường, có điều được khóa lấp rất nhanh. Giang Trùng hiểu rõ họ đang nghĩ gì, chắc cũng lại cho rằng cô quá tàn nhẫn thôi.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, cố gắng hồi lại linh lực, bằng không khi gặp nguy hiểm tôi cũng chẳng dám đảm bảo an toàn cho tất cả, tôi nghĩ mọi người không muốn bỏ xác ở đây, để hồn bị đem đi luyện ma khí đâu nhỉ." Giang Trùng cười bảo, chẳng để bụng sự nhỏ mọn của họ.

Nghe Giang Trùng bảo thế, các linh tu rồi rít chặt tay cáo từ, vài người tụ tập lại chọn phòng trống trong vườn.

Năm sáu tán tu nữ tu túm tụm cùng một gian, một người trong bọn cần thận trông ra cửa, sau đó mới khẽ bảo mấy nữ tu khác: "Các cô có thấy vị tiền bối kia tàn độc quá rồi không?"

"Tôi cũng thấy thế, mỗi cú huơ kiếm của ngài ta lại rơi một đầu ma tu, tôi chưa từng gặp linh tu nào đáng sợ như vậy, gọi ngài ta là ma tu coi bộ còn chính xác hơn. Vị tiền bối còn lại có vẻ rất lợi hại, nhưng cũng giống ma tu hơn."

"Cô nói xem ngài ta có phải là ma tu giả dạng tới lừa bọn mình không?"

Một nữ tu mặt mày lạnh nhạt ngồi phía khác nghe câu chuyện ấy bỗng phá ra cười, hếch cằm với họ: "Buồn cười thật đấy, nếu tỷ ta không cứu, chúng ta bây giờ chả biết đã phải chịu kết cục nào, còn nữa, đám tán tu quên như chúng ta thì có giá lắm ý, đáng để người ta bỏ công bỏ sức ra để lừa cơ. Với cả Thù Vọng đại sư quen họ mà, chúng ta tận mắt thấy họ trò chuyện, tuy không nghe rõ lời họ nói, nhưng đã giao hảo với Thù Vọng đại sư thì làm sao có thể là người xấu được?"

"Có thời gian nghĩ mấy chuyện không đâu này, chi bằng tu luyện hồi phục linh lực còn hơn." Nói xong, nữ tu hừ một tiếng, ra góc phòng ngồi tu luyện.

Trên mặt nữ tu này đầy tro che đi dung mạo thật, chỉ thấp thoáng vài phần xinh đẹp. Nếu nhìn kỹ nữ tu này, Giang Trường sẽ phát hiện nàng ta có chút ngọn nguồn với mình. Vì nữ tu này vốn là Giang Lạc Nhiên, em gái trên danh nghĩa của Giang Nguyệt - chủ cũ của thân xác cô.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Rời Đi

Sau khi sắp xếp xong chỗ ở cho Thù Vọng đang bị thương và đại sư ngựa đòn, Giang Trừng một mình vào bếp xem thử có nấu được món gì ăn không. Với những tu sĩ không còn lệ thuộc vào việc ăn uống nữa thì thức ăn chỉ còn dùng để thỏa mãn cơn buồn mồm, có rất nhiều tu sĩ trầm mê tu luyện đến nỗi hiếm khi dùng bữa, nhưng cũng có tu sĩ lại thích cách hưởng thụ cuộc sống này, Giang Trừng đương nhiên thuộc loại sau.

Thanh Đăng đại sư trong quá khứ hẳn phải xếp vào loại trước, nhưng giờ thì Giang Trừng không dám khẳng định nữa, vì đại sư ngựa không thích ẩm thực, đại sư ngựa đòn lại háu ăn hơn cô nhiều. Còn tiểu Thù Vọng thì, thỉnh thoảng cũng sẽ bắt gặp cậu ăn.

Thù Vọng đang bị thương, thôi cứ nấu chút gì đó cho cậu ăn dịu lòng, ít nhất cũng phải hầm được nồi canh. Các món chín, đồ ngọt và trái cây có thể ăn liền trong túi trữ vật đã bị đại sư ngựa đòn quét sạch, chưa kịp bổ sung hàng mới, nhưng nguyên liệu sống thì còn rất nhiều.

Giang Trừng đang đếm các nguyên liệu mình đã dự trữ trước đó, phần lớn gom góp trên đường, một số vết được từ Hứa gia Thương Nguyên trước khi đến Cực Bắc với nhị sư... huynh. Các loại thịt linh thú tươi, rau cải trái cây thường gặp, gia vị cũng đầy đủ, Giang Trừng thu gom thế thôi chứ ít khi tự mình nấu.

Chỉ mong tài đứng bếp rèn được lúc sống cùng em trai ở thế giới cũ vẫn chưa tàn phai.

Giang Trường vừa nghĩ vừa đi vào bếp, thấy ngay cô gái đang thái rau trong phòng. Cô gái này để lại ấn tượng khá sâu, Giang Trường vừa nhìn đã nhận ra. Đây là Đào Sa, cô gái bị chính sự tử muội đồng môn của mình ghét bỏ trước đó.

Thấy Giang Trường bước vào, Đào Sa run rẩy, cắt phải tay mình. Nàng than khẽ một tiếng, chừng như sợ mình làm Giang Trường không vui, cuống quýt khép mồm lại, bóp chặt ngón tay bị thương giấu ra sau làn váy, lí nhí cúi đầu chào cô.

"Ân nhân tiên bối, chào, chào ngài, ngài có việc gì muốn dặn ạ? Hay là ngài muốn ăn gì đó, tôi, tôi có nấu một ít cháo đậu đỏ, nếu không chê thì..."

Giang Trường đã ngửi thấy mùi đậu đỏ thơm ngọt trong chiếc nồi đặt nắp bên ấy, cơn thèm ăn bỗng chốc dâng lên, thái độ không khỏi hiền hòa hơn tý chút. Cô đi sang, kéo bàn tay đang giấu sau lưng của Đào Sa ra, phất tay phải rửa sạch máu rồi lấy thuốc trị thương băng bó đàng hoàng cho nàng, xong còn dịu giọng dặn: "Tôi họ Giang, cô không cần phải câu nệ như vậy."

Ngẩng đầu lên lại thấy gò má hây đỏ của cô gái này, Giang Trường ngây ra một chốc, chêm thêm câu: "Còn nữa, tôi là nữ, nên đừng ngại làm gì."

"Ồ? Nữ... Ngài là... nữ tử?" Đào Sa người đã cứng lại càng thêm cứng, mặt đỏ hơn nữa, thấy Giang Trường bật cười mới vội vàng xua tay: "Không không không, Giang tiên bối, tôi không có ý... cũng không phải..."

"Thôi thôi, tôi hiểu ý cô, về ngoài tôi khá giống đàn ông, lại mặc đồ nam, một thời một thoáng không nhận ra cũng chẳng sao. Cô đã bị thương tay rồi thì về nghỉ ngơi trước đã, thấy cô nấu nướng thế này, đói rồi phải không? Lát nữa tôi làm luôn cho cô một phần, khi nào xong tới lấy." Giang

Trùng võ lễ, chắc trong đám tiểu tu sĩ này còn người chưa thể ích cốc, vẫn phải ăn cơm.

Thôi kệ, làm vài món để đây, họ đói rồi khắc tới tìm đồ ăn.

Giang Trùng xắn tay áo lên chuẩn bị hầm canh, Đào Sa giờ bàn tay được băng bó chỉnh tề của mình đứng cạnh nhìn Giang Trùng, chần chừ muốn nói lại không mở lời nổi.

Giang Trùng buộc tóc lên, rửa đồ làm bếp, lấy nguyên liệu ra, thấy Đào Sa vẫn luống cuống đứng đấy bèn hỏi: "Sao vậy, về phòng nghỉ đi."

Đào Sa lí nhí đáp: "Tôi nghỉ ở đây là được ạ, phòng ốc đầy người cả rồi."

Giang Trùng thoát cái đã hiểu, cô gái này bị tẩy chay, nhưng cô cũng chả định ra mặt dùm, chỉ mỉm cười bảo: "Vậy ngồi xuống kia nghỉ đi, tôi nấu xong cô ăn tại chỗ luôn."

"Đa tạ Giang tiên bối." Đào Sa cuống quýt hành đại lễ với Giang Trùng, ngồi vào góc, không hó hé tiếng nào.

Giang Trùng cũng phớt lờ nàng ta, cho vài quả ngân hạnh đầy linh khí, vài món linh dược trông như đốt trúc đỏ vào thổ tiềm đen, lại sục sạo túi trữ vật, lôi ra mấy vị thuốc bổ khá tốt ném chung vào, nêm nếm chút gia vị rồi đặt lên bếp hầm.

Thù Vọng cũng ăn chay, cô chỉ có thể hầm một thổ canh thuốc linh quả cho cậu. Ngâm một chút lại vớt một nắm than đen vào lửa đỏ, thoát cái lửa đã nóng hơn nhiều, mặt ngoài thổ lập lòe sáng, thích ứng với nhiệt độ cao.

Chẳng hổ danh nhà giàu, đến cả đồ làm bếp cũng là linh khí, Giang Trùng nghĩ sau này tới Hứa gia Thương Nguyên mình khỏi khách sáo làm

chi, vợ vét nhiều một chút, dù sao Trịnh Dao sư tỷ nhà cô cũng đã phải chịu đau chịu khổ nhiều rồi, không đòi gì về thì buồn lắm. Hầy, nghề tu sĩ nghèo thật, muốn ăn ngon cũng phải đi làm tiền khắp chốn.

Rồi, Thù Vọng và đại sư ngựa đòn hớp miếng canh là xong, sau đây cô sẽ làm vài món cho mình. Giang Trường chẳng có tí cảm giác tội lỗi khi ăn mảnh, lại lấy thêm một cái thố ra, chặt từng miếng thịt lẫn xương linh thú hệ hỏa thả vào, cũng bắc lên hầm.

Kể đến cô bắt đầu lọc cá, con linh ngư này sống ở suối băng, chứa khí lạnh tự nhiên, chẳng những không xương mà thịt cá còn thơm ngọt, dùng để nấu lẩu cá thì tuyệt hết xẩy. Lại còn thịt linh thú kinh đạo đại bổ, cô cũng thái thành từng lát mỏng, rau cải thanh miêng đỡ ngấy cũng sơ chế xong, cho thêm vào ớt và gia vị đặc biệt của vài quán ăn dọc đường, mùi thơm ngào ngạt khiến Giang Trường vô thức nuốt nước bọt.

Cô xoa bụng nghĩ, đúng là ở cùng đại sư háu ăn mãi rồi mình cũng thành ra "tốt bụng".

"Phải rồi, cảm ơn cháo đậu đỏ của cô nhé, tôi cũng đã nấu một ít món đây, dành phần lại cho cô." Giang Trường nói với cô gái đang giả làm nấm trong góc, thấy nàng ta hoảng hốt gật đầu mới cười an ủi, xách một đồng thức ăn về phòng.

Để phòng bất trắc, ba người gồm cô, Thù Vọng và đại sư ở chung một phòng, dù gì cũng không cần ngủ, ngồi nghỉ tu luyện thì một phòng là đủ. Không để mắt đến đại sư ngựa đòn thì cô không yên tâm, không trông chừng Thù Vọng cô cũng chả an lòng, vậy nên tất cả bên nhau là nhất.

"Nào nào nào ăn thôi, ăn tý chút rồi tu luyện tiếp." Giang Trường đặt thức ăn lên bàn, bảo.

Nghe cô gọi, Thù Vọng ngoan ngoãn đứng lên vào bàn giúp cô ngay, còn đại sư ngựa đòn chán ngán bỏ dậy khỏi giường, vô cùng tự giác mức

canh uống, mới được một ngụm đã chép miệng chê: "Không ngon lắm."

Giang Trường bơ y, ngăn Thù Vọng lại, múc một chén canh, lấy một chiếc thìa đặt xuống trước mặt cậu, "Đây, Thù Vọng cẩn thận bỏng nhé."

"Ê, bé con, bé thích Thanh Đăng lão hòa thượng chứ không phải tiểu hòa thượng này thật à?" Đại sư ngửa đôn biếng nhác ngồi bên bàn, tay chống cằm nhìn hai người đối diện.

Thù Vọng không biến sắc mặt, cứ như chẳng hề nghe thấy lời y nói, vẫn điềm đạm hớp canh, Giang Trường thì cười một tiếng, đáp: "Nếu chẳng vì năm ấy tiểu Thù Vọng còn quá nhỏ, không chừng tôi đã đổi người để thích rồi, Thù Vọng nói xem đúng không nè."

Thù Vọng chỉ cười không nói, không muốn can dự vào trận chiến của người lớn.

Giang Trường đẩy canh và cháo đậu đỏ đến trước mặt hai mái đầu trọc, còn các món tỏa hương đầy quyến rũ kia đều thuộc về cô, tất cả đặt ngay trước mặt cô. Thư thái dùng xong một bát cháo đậu đỏ mềm, cô bắt đầu hùng hực khí thế ăn lẩu tự nấu.

Ngó cô ăn, tay cầm thìa canh của đại sư ngửa đôn khua bát canh cách, "Sao ta không được ăn ngon, chỉ mỗi bé là được?"

Giang Trường nở nụ cười hiền hòa, cất giọng hùng hồn, "Tại các anh không ăn được chứ bộ, với cả mấy hôm nay tôi sợ hãi hơi nhiều, mới này còn mệt mỏi biết bao nhiêu, tự thưởng cho mình vài món ngon cũng là chuyện cực kỳ bình thường."

Đại sư ngửa đôn như cố ý như vô tình liếc nhìn bụng cô, chậm rãi ở một tiếng, "Vậy bé cứ ăn nhiều một chút đi nhé."

Giang Trường lập tức thấy sai sai, sao đại sư ngựa đòn lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy được, thường những lúc này phải trêu cô mới đúng chứ? Tên này là đại diện tiêu biểu của tuýp "mình buồn thì không ai được vui hết, mình vui cũng phải khiến cho người khác buồn", họa hại nhân dân cơ mà.

Nhưng cô căng thẳng một hồi, đại sư ngựa đòn lại chẳng có bất cứ hành động gì, chuyên tâm nghịch thìa. Giang Trường nhủ thầm, chẳng nhẽ mình nhạy cảm quá? Đối mặt với một nồi lẩu lớn thơm ngon, cô từ từ quảng chuyện này ra sau đầu, dốc sức càn quét thức ăn.

Hạnh phúc ngập tràn cho một miếng thịt vào miệng, Giang Trường chợt nghe đại sư ngựa đòn bảo Thù Vọng: "Thù Vọng, gọi cô ấy là sư nương."

"Khụ." Thịt vừa đến mồm Giang Trường đã rơi mất như thế đó.

Cô dẫn đưa xuống bàn, khéo lại nghe Thù Vọng vô cùng ngoan ngoãn gọi một tiếng "Sư nương" thật.

Giang Trường: "..."

Hít sâu một hơi, Giang Trường mặt cười dạ thì không, trừng đại sư ngựa đòn, "Đại sư, bớt đùa lung tung đi, anh dọa tiểu Thù Vọng sợ bây giờ, tiểu Thù Vọng ngoan ngoãn là thế, đừng có mà dạy hư em ấy!"

"Nếu em ấy nhiễm phải thói xấu, tôi đánh chết anh, thật đấy." Giang Trường mỉm cười, hai ngón tay kẹp gãy đũa.

Thù Vọng vui đầu uống canh, đại sư ngựa đòn bật cười khó hiểu, nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Cả đoàn người ở lại đây năm ngày, quảng trường nhỏ phơi khá nhiều xác ma tu sau khi bị phát hiện đã tạo thành một cơn chấn động lớn, nhưng vì đã quen tay thực hiện mấy vụ này, Giang Trường dọn dẹp khá sạch sẽ,

không ma tu nào tìm đến cửa bắt họ. Trái lại, trong số hai mươi mấy tu sĩ trong viện có một nữ tu bị giết, là người định tung chân đạp Đào Sa đạo trước.

Nữ tu ấy lên vào căn phòng của ma tu đã bị Thù Vọng niêm phong lại, trộm một thanh ma đao, còn giấu không ít công pháp hại người của gã, đồng thời bắt đầu lén tu luyện.

Ừ thì cũng có một vài tu sĩ không thể chịu nổi việc mình yếu kém, bị dẫn dụ vào con đường sai trái, rất nhiều ma tu ở Ma vực là linh tu sa đọa, rất ít kẻ vừa sinh ra đã là ma tu. Nữ tu ấy tự muốn sa ngã, lén luyện công pháp ma tu nhưng không theo trình tự, trái lại đã bị ma đao nặng nề sát khí khổng lồ, suýt đã sát hại những nữ tu cùng phòng. Cuối cùng đã bị một nữ tu che mặt trong phòng giết chết.

Giang Trường nhìn nữ tu che mặt trông hơi quen mắt kia lâu hơn, đưa vài món linh đan trị thương cho nàng ta, không hỏi gì thêm. Chỉ cười bảo các tu sĩ khác rằng: "Nếu các người còn để chuyện này xảy ra lần nữa, tôi sẽ đích thân giải quyết."

Sau đó, họ ngoan ngoãn hơn nhiều, đến tận khi rời đi vẫn không xảy ra thêm điều ngoài ý muốn.

Công cuộc di dời của họ thuận lợi một cách bất ngờ, tới tận lúc về đến cõi tu chân bằng con đường giếng Hắc Thạch vừa mở lại, Giang Trường vẫn cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, mơ hồ cảm giác có gì đó không ổn, nhưng lại không nắm bắt được chỗ sai ở đâu.

Những người khác rất biết điều lên tiếng cáo từ, cả nhóm chỉ còn ba người là Giang Trường, đại sư ngửa đòn và Thù Vọng.

Giang Trường ngó Thù Vọng vẫn luôn rất ngoan, lại nhìn đại sư ngửa đòn gần đây đã yên phận hơn nhiều, quyết định đến chùa Thượng Vân. Thanh Đăng đại sư dặn rồi, phải giao y vào tay trụ trì Thù Ấn.

Đại sư ngựa đòn như thế đọc được suy nghĩ của cô, cười bảo: " Bé nghĩ ta sẽ ngoan ngoãn về Thượng Vân tự ấy hả? Tuy bé con thú vị lắm nhưng ta thực sự không muốn về lại chốn ấy, thế nên, tạm biệt nha ~"

"Ờ? Anh nghĩ anh chạy được hả?" Giang Trùng cũng bật cười, giơ tay mình lên.

Đại sư ngựa đòn sững người, bỗng cũng nhấc tay lên, đưa bàn tay khác sờ thử, thoáng cái một sợi tơ hồng đã xuất hiện trên cổ tay y, đầu còn lại của sợi tơ buộc trên cánh tay đang giơ lên của Giang Trùng. Tơ hồng tam căn buộc chặt vào tay, không gỡ ra được.

"Buộc lúc nào thế, ta thế mà không phát hiện được." Đại sư ngựa đòn nhướng mày.

"Đây là tơ hồng mà lão tiên bối ở Tàng Kinh các chùa Thượng Vân bán cho tôi, trước đó hãy còn thấy đắt, giờ ngó đại sư như anh cũng không thoát nổi mới biết nó đáng giá, đương nhiên cũng phải cảm ơn tiểu Thù Vọng đã dạy tôi tâm pháp dùng kèm chính xác, nếu không đã chẳng uy lực nhường này." Giang Trùng cười đến là gian xảo, "Cho nên, kế hoạch chạy trốn một mình của anh tan vỡ rồi."

"Sư phụ, về Thượng Vân tự với bọn con thôi." Thù Vọng hiền hòa bảo.

Đại sư ngựa đòn đang đưa tơ hồng buộc tay, tâm trạng nom vẫn khá tốt, y đột ngột dang tay bế Giang Trùng lên, đáp: "Đã không thể chạy một mình, vậy thì đành phải đưa bé theo cùng thôi."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Về

Bị phản đòn cơ á?! Giang Trùng thoáng bối rối, sau đó tự dừng lại thấy tuy có vẻ lười suy nghĩ, nhưng thực ra đại sư ngựa đòn cũng có tý chút gọi là thông minh.

Thấy bóng Thù Vọng cách mình ngày càng xa, Giang Trùng được đại sư ngựa đòn bế kiệu công chúa chẳng lấy gì làm hoảng hốt, cô lạnh nhạt vòng tay ôm cổ y, rồi hỏi: "Ờ rồi, anh thắng, giờ muốn đi đâu làm gì đây?"

Đại sư ngựa đòn điềm nhiên cười đáp: "Chẳng dễ gì mới thoát được cái chốn quỷ quái kia, lại còn đóng vai người tốt khác xa mình bấy nhiêu lâu như vậy, cho nên, giờ là lúc ta phải đi làm chuyện xấu rồi. So với thế giới mà ta tận mắt thấy từ thuở xa xưa, thế giới này rõ đã gay go hơn nhiều, vậy chắc chẳng ai để bụng chuyện ta sẽ khiến nó hỏng bét thêm tý chút đâu."

"Ồ, tính đi quây á, anh mắc chứng trẻ trâu à?" Giang Trùng lạnh nhạt bảo, bỗng ngẩng đầu thò một tay ghì mạnh đầu đại sư ngựa đòn, trông như định hôn y.

"Gì mà chủ động vậy, ta không có dễ nịnh thế đâu..." Đại sư ngựa đòn cười ha hả, thuận thế cúi đầu xuống, kết quả chưa dứt lời chân đã loạng choạng, bỗng đứng khựng lại.

Giang Trùng nhảy khỏi lòng y, giơ bàn tay lập lòe ánh vàng của mình lên, mỉm cười bảo: "Có phải anh quên mất điều gì không nhỉ, anh nghĩ trước tôi không dùng cách này thì bây giờ cũng vậy à?" Chiêu phòng thân

Thanh Đăng đại sư vẽ cho cô trước đó, chuyên trị các chứng ương bướng của đại sư ngựa đòn.

Ánh mắt đại sư ngựa đòn phức tạp hẳn, nỗi đau thương nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt y, "Ta tưởng bé sẽ không dùng thứ này để tổn thương ta, xem ra ta quá tự tin rồi."

Giang Trường vẫn vẽ mặt ấy, cười tí mắt đáp: "Có vờ đáng thương cũng vậy thôi, anh căn bản không lường được tôi còn chiêu này chứ gì, đại ma vương thù đời nhà anh chịu nghe lời đi thì hơn, đừng quậy phá lung tung nữa. Tôi hứa sẽ đem thức ăn ngon đến cho anh, anh cứ yên tâm mà ngủ nhé."

Đại sư ngựa đòn dẹp quách điệu bộ buồn bã, "Bé vô tình quá rồi đó, ban nãy còn muốn-là-hôn-liền, mới đây đã trở mặt không nhận nhau rồi."

Giang Trường: "Tôi vẫn có thể vô tình hơn cho anh xem."

Cô giơ tay úp lên đầu đại sư ngựa đòn, "Nói thật, tôi muốn đánh anh từ lâu rồi." Sau hai chiêu, đại sư ngã xuống, Giang Trường giơ tay đón lấy, bế kiểu công chúa.

Thoáng đấy mà hai người đã đổi vị trí cho nhau. Giang Trường không thấp nhưng đại sư quá cao, tư thế ôm này rất kỳ lạ cơ mà chẳng ai để ý, trong lòng cô, đại sư ngựa đòn chẳng cục cựa được gì, y khép hờ mắt, bỗng bảo: "Nè bé con, bé nhớ mớm cho trứng rồng mỗi ngày đó."

Giang Trường bế y đi về, nghe thế bèn dè bủ: "Biết rồi, sao giọng điệu anh cứ như sợ tôi bỏ lơ con trẻ sau khi ly hôn vậy. Lần sau anh tỉnh lại, có khi con rồng ấy nở rồi cơ."

Đại sư ngựa đòn chợt cười khẽ đôi tiếng, "Còn có lần sau à? Được, vậy bé phải sống cho thật tốt, đừng để lần sau ta xuất hiện lại phát hiện bé đã không còn, lúc ấy đời chán biết bao."

"Lo mà ngủ đi." Giang Trùng đáp.

Đến khi trong lòng không còn tiếng nói nữa, Giang Trùng cúi đầu nhìn thoáng người đang say ngủ đã vơi bớt tà khí lệ khí, lặng lẽ thở dài.

Thanh Đăng kìm chặt y, tổn sức hạ bao nhiêu là cấm chế, lúc đi với y cô cũng không dám lơ là tẹo nào, chỉ sợ y đột nhiên nổi hứng đi làm chuyện xấu lại ngăn không kịp. Nhưng cô không thể phủ nhận rằng, đại sư ngửa đòn khá tốt với cô, nếu không bao giờ lên cơn sáng thì tốt biết mấy.

Nghĩ thầm trong lòng, chân mãi miết bước, Giang Trùng nhanh chóng về đến chỗ ban này, Thù Vọng vẫn đang đứng chờ, ánh mắt vô thần song trong trẻo nhìn thẳng hướng hai người quay lại. Gió cuốn vạt áo tăng bay lên rồi lại chậm rãi hạ xuống, trông cậu như Bồ Tát, an tĩnh từ bi.

"Giang Trùng tỷ, ổn cả chứ ạ?" Cậu mỉm cười ướm hỏi, bấy mới có đôi chút sức sống.

Giang Trùng nhắc nhắc đại sư say ngủ lên, cười đến là sáng láng, "Ừm, ổn cả, rồi, mình về chùa Thượng Vân thôi."

Thù Vọng nói: "Đệ vừa nhận được tin từ trụ trì Thù Ấn sư huynh, huynh ấy bảo sự biến ở mộ U Tổ đã rõ ràng, Thượng Vân tự có khách đến thăm, e đến lúc đó cần sư phụ ra mặt, chẳng hay khi nào sư phụ mới tỉnh?"

Bàn tới vụ này Giang Trùng lại thấy đau đầu, cô không dám chắc rốt cuộc khi nào đại sư mới quay về, cũng như không dám chắc người đó có phải Thanh Đăng đại sư hay không.

"Chuyện này chị cũng không rõ, song trước đó đại sư đã bảo mình không tỉnh lại nhanh vậy được. Nhưng giờ lại có thay đổi, chị không dám khẳng định."

"Thế ạ." Thù Vọng như đang cân nhắc, "Trước kia đệ chỉ tình cờ biết được rằng cứ cách một khoảng thời gian sư phụ sẽ ra sau núi ở vài ngày nhưng không rõ nguyên nhân, không ngờ lại có chuyện như vậy."

"Thường thì người lớn sẽ giấu trẻ con việc này." Giang Trừng xì một tiếng, "Nhưng theo chị có gì cứ nói rõ ra thì hơn, chị ghét cái kiểu cứng nhắc đĩnh ninh rằng mình tự giải quyết được mọi thứ này lắm. Đúng không tiểu Thù Vọng?"

"Giang Trừng tỷ nói đúng." Thù Vọng đáp.

"Ôi thôi nghĩ mấy chuyện không đâu này làm gì, cứ đi ắt có đường, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, tới đâu tính tới đó, có khi về đến chùa Thượng Vân, Thanh Đăng đại sư vừa khéo lại tỉnh không chừng?" Giang Trừng lặc quan bảo.

Kết quả hai người vừa về đến chùa Thượng Vân, đại sư tỉnh lại thật, có điều, người tỉnh lại không phải Thanh Đăng đại sư, cũng chẳng phải đại sư ngửa đòn.

Bấy giờ Giang Trừng đang bế đại sư say giấc, mặt không đổi sắc đi qua vài hòa thượng với vẻ mặt kỳ lạ, cô lướt như bay trên thềm thang dài dang dang, lúc lên đến bậc cuối cùng, thấy một người trọc đầu và hai đạo tu mặc đạo bào hắc bạch song sắc đứng trước cửa chùa Thượng Vân thì đại sư trong lòng cô nhúc nhích.

Giang Trừng vô thức cúi đầu, đối diện với gương mặt lạnh tanh và đôi mắt trong veo đầy quyền uy.

Giang Trừng giật khóe mắt, điếng người, nhủ thầm gay go rồi. Tỉnh đúng lúc ghê, cũng đúng người ghê! Ban ngày ban mặt, ngay chỗ đông đúc, lại còn dưới ánh mắt hóng hớt của nguyên đàn hòa thượng hâm mộ Thanh Đăng đại sư, nhớ lại cách giao tiếp giữa cô và đại sư ngơ trong mấy ngày

anh ta xuất hiện, Giang Trùng có cảm giác như tư tình của mình bị phơi bày vậy!

Không đúng, nào phải tư tình gì, ngoài hai lần vô ý tiếp xúc thân mật ra, quan hệ giữa họ vẫn rất trong sáng mà! Chỉ ít thì tình cảm của riêng Thanh Đăng đại sư dành cho cô rất trong sáng.

"Giang Trùng."

Nghe gọi Giang Trùng lại rùng mình, vội vàng buông anh định né ra tý chút, ngờ đâu cô nhanh, đại sư còn nhanh hơn, giữ rịt cô lại, ôm đầu cô nhét vào ngực mình cọ tới cọ lui.

Mấy gã trọc thấy Thanh Đăng lão tổ được Giang Trùng bế ngang vốn đã xốn xang trong lòng, giờ ngó lão tổ nhà mình đôi nét điềm đậm cần trọng ngày xưa, mặt lạnh ôm người ta vào lòng cọ lấy cọ để, lại còn hoàn toàn lơ đi ánh mắt hóng hớt của mọi người, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Nhất là Hình Giới đại sư chói sáng ánh vàng mắt hổ kim cương vẫn luôn không ưa Giang Trùng, mắt trợn lên to gần bằng chuông đồng, một vị hòa thượng già râu tóc bạc phơ còn run hai nhịp, duy chỉ có trụ trì Thù Ấn vẫn cười đen tối như hồ li, mặt mày tỉnh rụi vuốt ve con mèo trong tay đôi lượt.

Giang Trùng vẫn vùng vẫy một hồi, ra sức đẩy đại sư ngơ giân ra tý chút, sau đó nghiêm mặt nói khẽ: "Buông ra hăng đã, giờ mình xử lý chính sự trước."

Đại sư không vui, cũng có lẽ là không hiểu, tóm lại Giang Trùng vừa đẩy ra một chút, anh lại ấn người ta về. Hai người không quá mạnh tay, động tác lôi kéo lại tạo cảm giác ảo diệu như đôi tình nhân nhỏ đang giận dỗi nhau.

Lần thứ n bị đè vào ngực đại sư, Giang Trùng trợn mắt khinh khỉnh, nếu không phải vì sợ mình mạnh tay tý chút, mặt mày dữ dằn tý chút sẽ khiến đại sư khóc nhè, đập tan toàn bộ hình tượng của anh, cô đã chẳng khoanh tay bó gối như vậy.

Giờ thì hay quá, khỏi giãy dụa chi nữa, cô hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của cả dàn hòa thượng này rồi! Cảm giác như nàng dâu xấu xí bị ép về gặp phụ huynh quái quỷ này là như nào! Không được, không thể để hình tượng của Thanh Đăng đại sư bị đánh bay toàn bộ ở đây được!

Giang Trùng nghiêng rằng, ra sức ghì hai tay đại sư lại, vác anh lên vai, sau đó ngoái đầu nghiêm mặt đường hoàng bảo đám hòa thượng vẫn chưa hoàn hồn rằng: "Vì cứu tôi mà Thanh Đăng đại sư uống nhầm thuốc biến thành như này, những mong các vị tiền bối nghĩ cách điều trị cho Thanh Đăng đại sư, không thì lương tâm tôi ray rứt lắm."

Trước cổng chùa Thượng Vân lặng ngắt như tờ, cuối cùng cũng có người cất tiếng. Trụ trì Thù Ẩn cười tít mắt đáp: "Ra thế."

Nghe vậy, các đại sư khác rốt đã bình tĩnh lại, rồi rít gập đầu: "Ra là vậy! Thảo nào sư tổ lại thất thố như này."

"Có điều, trở nên kỳ lạ thế này, là loại thuốc nào gây nên?"

"Lẽ nào là ở mộ U Tổ..."

Câu này vừa dứt, mọi người nghiêm mặt lại ngay. Trụ trì Thù Ẩn xoay sang nhìn hai vị khách vẫn chưa lên tiếng đứng cạnh, "Mai Tùng lão tổ, ngài đến đây vì chuyện mộ U Tổ, nhưng đáng về bây giờ của Thanh Đăng lão tổ ngài cũng đã thấy rồi, chỉ e Người không thể nói được gì."

Hai vị khách quý vận đạo bào hắc bạch song sắc đứng chờ cạnh đây là người Giang Trùng từng gặp sau khi đại hội Thiên Cơ kết thúc. Một người

là Mai Tùng lão tổ - Thái thượng trưởng lão của Vô Cực đạo quán, người còn lại đứng sau lưng ông là Hạc Kinh Hàn - Hạc nam thần.

Giang Trừng chạm mắt với hắn, nhận được một cái gật đầu khẽ của đối phương.

Mai Tùng trưởng lão râu tóc bạc phơ, ánh mắt cơ trí sáng ngời bảo: "Tình trạng hiện nay của Thanh Đăng đại sư quả không thích hợp để hỏi những chuyện này, nhưng đã đến đây rồi có khi lại giúp được gì đấy, ta và đồ nhi xin quấy quả vài hôm, hắn trụ trì không hiềm vì đâu nhĩ."

"Đương nhiên là không, từ sau khi Tịch Nhiên sư tổ tọa hóa, Mai Tùng lão tổ cũng đã lâu rồi không đến đây, các vị tiền bối ở Thiên Phật tháp cứ nhắc đến Mai Tùng lão tổ luôn." Trụ trì Thù Ấn xã giao đôi câu, mọi người bèn quyết định dời trận, cứ khám trước cho Thanh Đăng đại sư đã rồi tính.

Sau đó lại nảy ra vấn đề, tuy đại sư khá ngoan khi được Giang Trừng vác trên vai, nhưng chỉ cần tách cô ra, anh lại lập tức xì mặt kéo cô lại, thử vài lần vẫn vậy. Trên cổ tay họ lại còn buộc tơ hồng tam căn.

"Đây là tơ kết duyên của Duyên Dữ sư tổ ở Tàng Kinh các, nếu buộc bằng tâm pháp thì cách thường cởi không ra đâu. Trừ phi trong lòng cả hai đều muốn cởi." Trụ trì Thù Ấn nói.

Giờ Giang Trừng nguyện lòng cởi, nhưng rất rõ ràng, đại sư ngơ thì không.

Giang Trừng đành trưng ra bộ mặt vô tội, đi theo làm đồ trang trí.

"Thanh Đăng sư tổ, ngài vẫn ổn chứ?"

"Thanh Đăng sư tổ, ta phải kiểm tra ngài một lượt, có thể buông vị Giang tu sĩ này ra không?"

"Thanh Đăng sư tổ..."

Đại sư ngồi đấy ôm chặt Giang Trùng, vững như kiềng ba chân, chẳng màng đến ai. Mặt mày còn lạnh hơn Hạc Kinh Hàn đứng cạnh dõi theo ba phần, đám đại hòa thượng đã quen với vẻ từ bi hiền hòa thông dong của Thanh Đăng sư tổ nhà mình cảm thấy vô cùng lạ lẫm. Sau khi thay nhau khuyên nhủ không thành công, họ không khỏi đánh mắt sang Giang Trùng cá mạn.

Giang Trùng: "...". Mị chỉ là một cái gối ôm hình cá mạn thôi, đừng nhìn mị.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Chuyện Chùa Thượng Vân

"Tơ hồng ta bện, há lại dễ cởi như vậy." Duyên Dữ đại sư - hòa thượng già gác Tàng Kinh các rũ mắt, bình thản buông lời, tay thông dong thả tơ hồng bằng chỉ đỏ với tốc độ mà mắt thường gần như không bắt kịp, động tác nhanh tựa gió, khéo léo khó ngờ.

"Cơ mà đại sư, nếu không cởi được thì bao nhiêu người mua tơ hồng ngài bán sẽ phải buộc nó mãi à?" Giang Trường dặt đại sư ngơ vẫn im thin thít ngồi xồm trước mặt ông, lắc lắc sợi chỉ trên cổ tay hai người.

Duyên Dữ đại sư rất cũng đã ngẩng đầu lên liếc cô, "Nếu không dùng kèm tâm pháp thì nó chỉ là tơ kết duyên bình thường, không có tác dụng gì, đương nhiên có thể cởi được."

Ý là, cô tự xài kèm tâm pháp thì giờ uy lực khắc sẽ mạnh thôi.

Giang Trường chưa chịu bỏ cuộc: "Không cởi ra được, vậy thì có cách nào để chúng tôi tách ra không, ngài xem giờ bọn tôi không thể rời nhau quá xa. Đến khi xác định được rằng Thanh Đăng đại sư không sao cả, tôi còn phải về tông môn, nếu cứ buộc mãi thì biết làm sao?"

"Cách thì có." Duyên Dữ đại sư bảo.

Mắt Giang Trường sáng lên, vừa định lên tiếng đã thấy Duyên Dữ đại sư xòe tay năm ngón, từ tốn nói tiếp: "Năm trăm linh thạch."

Giang Trường: "... Tôi không đem theo nhiều linh thạch như vậy, khát trước được không?"

Cô không hiểu nổi tại sao một phật tu ở chùa Thượng Vân, trông coi Tàng Kinh các như Duyên Dữ đại sư không những phóng khoáng ưa làm Nguyệt lão mà còn thích kiếm tiền đến vậy.

"À, là vì trước khi vào Thượng Vân tự, Duyên Dữ đại sư từng là đệ tử của Kế Duyên tông." Thù Vọng đứng đợi bên ngoài Tàng Kinh các giải đáp thắc mắc của Giang Trùng.

Giang Trùng thấy cái tên Kế Duyên tông hơi quen, ngẫm hồi mới nhớ, tông môn này đã được nhắc đến trong một quyển sách chuyên liệt kê các tông môn kỳ lạ. Nói thẳng ra, tông môn này chính là miếu Nguyệt lão giữa nhân gian, chuyên môn bói duyên cho người, hương khói hưng thịnh, sau này chẳng rõ tại sao lại lụi tàn, mấy trăm năm trước đã biến mất, không ngờ ở đây vẫn còn một đệ tử của Kế Duyên tông.

Quả nhiên, ai xuất gia làm hòa thượng cũng đều có một quá khứ huy hoàng. Càng thần bí kỳ lạ, càng chất chứa nỗi niềm.

"Giang Trùng tỷ, đã giải quyết xong chuyện tơ hồng chưa ạ?"

Giang Trùng hoàn hồn từ cơn ảo tưởng bộc phát, giơ cánh tay đang nắm tay đại sư lên cho Thù Vọng xem, "Tuy chị vẫn còn cảm giác nhưng không nhìn thấy mối thắt nữa rồi, với cả giờ đã có thể tách ra xa một chút, Duyên Dữ đại sư lợi hại thật đấy." Có điều hơi tham.

Thù Vọng gật đầu bảo: "Tuy bên ngoài đều bảo người có bối phận cao nhất hiện nay ở Thượng Vân tự là sư phụ, nhưng thực ra trong chùa còn rất nhiều lão tiền bối như Duyên Dữ đại sư, dù không muốn xuất thế vì đủ thứ nguyên nhân song họ luôn tọa trấn đâu đó, sẽ xuất hiện khi gặp việc liên quan đến sự tồn vong của Thượng Vân tự hoặc thế giới, rất nhiều sư tổ chưa tọa hóa đều đang thanh tu ở Thiên Phật tháp."

Giang Trùng gật đầu, "Chị biết mà, Dung Trần sơn phái bọn chị nhiều người là thế, Thượng Vân tự chắc hẳn không chỉ có bấy nhiêu đây, những

nhân vật lợi hại quả nhiên đều thâm tàng bất lộ."

Trụ trì và những đại hòa thượng khác lập hội họp khẩn bàn cách chữa bệnh cho Thanh Đăng đại sư, tạm thời chưa rảnh để mắt đến họ, Giang Trường bèn dắt đại sư và Thù Vọng dạo lại chốn cũ, tiện đường đến Tàng Kinh các tìm cách cởi tơ hồng.

Giang Trường tán gẫu cùng Thù Vọng, đại sư ngoan ngoãn làm nền. Kể ra thì chỉ cần không gặp ma khí ma tu nọ kia, đại sư khờ là người dễ dỗ dành nhất trong ba nhân cách, lúc được nắm tay thì ngoan như trẻ nít, dễ hiểu lại không ồn ào, không khiến người ta thường xuyên nổi cơn tam bành như đại sư ngựa đòn, cũng không khó đoán như Thanh Đăng đại sư, ngoài chuyện bám hơi dai thì không có chỗ nào đáng chê, muốn "ăn đậu hũ" thì anh cũng rất chi là phối hợp.

Mới vừa nghĩ đến, Giang Trường đã cảm nhận được tay bị siết, soạt một tiếng, cô bị đại sư ngơ kéo vượt lên phía trước.

"Ồ?" Thù Vọng chỉ cảm thấy bên người chột lứt qua cơn gió, khí tức của Giang Trường tỷ và sư phụ mới đang cạnh mình đã dần xa.

Giang Trường: "Ấy?"

Cô vẫn đang ngơ ngác, đại sư đã kéo cô rẽ vào một con đường nhỏ, Giang Trường ngẩng đầu lên nhìn, một tòa tháp cao bốc khí đen đập ngay vào mắt, khỏi nói cũng biết đây là Trấn Ma tháp tiếng tăm lẫy lừng của Thượng Vân tự rồi, đám yêu ma quỷ quái bị Thanh Đăng đại sư hàng phục đều đang được trấn áp bên trong.

Đại sư ngơ mười mười chính là một cái máy dò ma khí, một khi cảm nhận được khí tức này sẽ từ một chú cừu bông bé nhỏ ngoan hiền biến phát thành tên cuồng sát bạo tàn, đến ánh mắt cũng sắc bén hơn nhiều.

Động tác của đại sư quá nhanh, Giang Trùng chưa kịp ngăn, anh đã bước thẳng vào tháp, Giang Trùng cũng buộc phải đi theo. Vừa vào Trấn Ma tháp, Giang Trùng thấy mình như đến một nơi còn giống Ma vực hơn chính Ma vực. Vùng đất trù phú như Ma vực sao có thể quý quái kỳ dị bằng tháp Trấn Ma trước mặt đây, nơi này mới giống hang ổ của lũ ma tu trong trí tưởng tượng của cô. Bóng đen lay động, tiếng cười quái gở vang lên từng hồi, oán khí và ma khí ùn ùn hòa trộn vào nhau, tạo thành cảm giác rất chi là khó chịu.

"Oa ~ Chuyển này hòa thượng còn dắt theo cả một oắt con đến nữa cơ, đúng là đã lâu chưa được nếm lại món thịt tu sĩ nha ~ mùi vị thơm ngon cực kỳ ~ Khắc khắc khắc khắc ~ Đã tới rồi thì ở lại đây luôn đi ~"

"Trông mặt mày lão hòa thượng hơi lạ, sao vậy, hôm nay không tính niệm kinh siêu độ nữa à há há há~"

"Lão hồ ly lại tính giờ trò gì đấy?"

"Thả ta ra cái lão lừa trọc chết tiệt này! Bốn tọa phải luyện thần hồn của mi thành lệ quý! Vĩnh viễn không siêu sinh mới bỏ!"

Từng giọng nói rền vang trong đầu, ầm ĩ nhức óc, Giang Trùng xuýt xoa, cau mày vận linh khí, nhắm niệm chú trấn tĩnh hòng kháng lại cuộc tập kích này.

Bỗng tất cả mọi âm thanh im bật, rồi lại đột nhiên ầm một tiếng bùng nổ mạnh mẽ hơn, Giang Trùng chấn động, choáng mất một chốc.

Tất cả yêu ma quỷ quái bấy giờ đều dõi theo tay đại sư bằng ánh mắt kinh ngạc, bàn tay dày dạn thường cầm kinh thư nhang đèn của anh đang siết lấy một hồn ma đánh lén. Lòng bàn tay lập lòe ánh vàng, hồn ma bị anh vô cảm khống chế giãy dụa trong đau đớn, sắp hóa khói xanh.

Trong tháp, có không ít hồn ma loại này rít lên bén ngót, lũ lượt xích ra xa anh hơn, không dám tiến tới khiêu khích nữa. Nhưng vẫn có một vài ma đầu lại tỏ ra phẫn khích, ngó chừng vẻ lạnh lùng của đại sư, rục rà rục rịch.

"Lão hồ ly rốt cũng đã ngưng cái điệu từ bi giả tạo, đạo mạo nghiêm trang kia, bắt đầu đại khai sát giới rồi, ha ha ha, đến đây, đánh thêm trận nữa với bốn tọa nào!"

"Con lừa trọc này trông có vẻ sai sai, oan gia ê đừng chọc gã nữa ~ đáng sợ quá đi í hí hí ~"

Đại sư đưa ánh mắt lạnh lùng, ngập tràn sát khí nhìn khắp các bóng đen xung quanh, môi khẽ mấp máy, tay phác liên hồi, thoáng cái ánh vàng bùng sáng, không ít tàn hồn hắc khí lừng lờ bị chiếu vào liền tan ra như tuyết dưới nắng trời, ngay cả những bóng đen ngưng tụ thành hình, lời nói đậm mùi khích bác kia cũng ào ào tránh né, rốt đã lộ ra vẻ mặt cứng đờ.

"Tên hòa thượng này khùng rồi!"

"Chắc không phải giỡn chơi đâu ha!"

Giang Trùng cố kìm cơn váng đầu, giữ đại sư đang chuẩn bị ra thêm đòn lại, mạnh tay kéo ra ngoài, một chân vừa bước ra khỏi cửa Trấn Ma tháp, tiếng ồn vẫn vang vọng trong đầu chột bật tăm như bị bấm nút tắt, không nghe thấy nữa.

Vịn cửa, Giang Trùng xoa huyết thái dương, ngẩng đầu lờm đại sư ngờ... Vẻ mặt bây giờ của anh chẳng "ngờ" tý nào, đôi mắt lạnh lùng vẫn đang lăm le đám bóng đen bay la đà bên trong cánh cửa, sát khí mạnh đến nỗi Giang Trùng còn phải tuôn mồ hôi lạnh liên tục, bàn tay tóm lấy anh hơi nhói.

"Trời ơi nhức đầu quá! Em sắp chết vì đau rồi!" Giang Trùng bỗng ôm đầu hét to.

Đại sư ngơ dờ mắt sang nhìn cô, lập tức lại trở về vẻ ngơ ngẩn, mắt chớp chớp hơi cuống, sau đó ngồi xồm xuống cọ đầu cô ra chiều dỗ dành, nhẹ nhẹ đưa tay vuốt trán, động tác dịu dàng lệch pha hoàn toàn với gương mặt lạnh băng của mình.

"Ôi chao đau chết em rồi, đi thôi về thôi, em phải nghỉ ngơi! Hồng rồi đau quá đi mất!" Thấy anh lại liếc cửa chính Trấn Ma tháp, Giang Trùng cao giọng la to hơn, thu hút sự chú ý của đại sư lần nữa. Thế là anh không tiếp tục lẩn tẩn luồng ma khí nồng nặc nơi đây nữa, một lòng một dạ xoa bóp đầu cho cô.

Thù Vọng đứng im một bên cười bảo: "Giang Trùng tử, đệ quên nói cái này, Thù Ấn sư huynh dặn đệ rằng sư phụ nên đến ngâm suối Vô Cầu rồi, phiền Giang Trùng tử đưa Người đi."

Giang Trùng vẫn đang vờ vịt rên rỉ bỗng nghẹn lời, cô nhớ ra rồi, hình như đại sư có bệnh vật gù đó, cứ cách một khoảng thời gian lại phải tắm suối một lần, chính là dòng suối hồi đầu cô từng ngâm mình ấy.

Nghe đồn tắm suối đấy không được mặc đồ, thực sự có thể để cô tháp tùng đại sư à?

Kỳ lạ thay, tuy không nhìn thấy nhưng Thù Vọng lại như đoán được ý nghĩ của Giang Trùng, cậu cười khẽ, nói: "Sư phụ không chịu buông Giang Trùng tử ra. Huống hồ, lòng không tạp niệm ắt sẽ chẳng trông thấy gì, mặc hay không mặc thực ra không khác nhau mấy."

Giang Trùng: "...". Đại sư lòng không tạp niệm nhưng chị thì có đó! Chị vẫn chưa tu luyện được tới cảnh giới đó đâu, tiểu Thù Vọng à, em tin tưởng chị một cách quá mù quáng rồi!

Thù Vọng: "Đệ tin Giang Trùng tỷ."

Chẳng biết tại sao trong đầu Giang Trùng lại nảy ra một cảnh, căn phòng mờ tối, sức nặng khóa lấp cơ thể, da thịt ấm nóng tiếp xúc với nhau, áo tăng trắng lướt qua tay rơi xuống đất, mi mắt buông hờ của đại sư, chuỗi hạt bồ đề đeo trên cổ tay đang nhắc... Ồ, tự dừng chợt dạ quá chừng. Giang Trùng đưa tay sờ mũi.

Rốt cuộc, dưới ánh mắt đầy tín nhiệm của Thù Vọng, Giang Trùng vẫn dắt đại sư mài miết xoa đầu mình đến suối Vô Cấu.

"Cởi đồ, ừm, lần này cởi sạch, đúng rồi, cởi quần luôn, xong chưa? Xong rồi thì xuống đi, ngồi im trong đó là được." Giang Trùng chính nhân quân tử lắm thay, cô buộc vải bịt mắt, chấp hành khẩu hiệu “không thấy đỡ lẫn tẩn”, ngồi bên bờ suối chỉ đạo đại sư.

Người thương cởi áo tháo thắt lưng ngay trước mặt, dù anh có đang tỉnh hay không thì cô cũng rất khó kiềm chế. Giang Trùng hiến một tay cho đại sư nắm, ngồi trên bờ chờ anh.

Mới đầu cô còn ngồi đàng hoàng, nhưng đợi mãi lại bắt đầu không kìm được cơn mệt, sau đó tự nhiên nằm xuống tảng đá bên bờ ngủ luôn. Chắc là do trước kia cứ hể tắm ở đây là lại gà gật thành thói, vừa đến đã muốn ngủ.

Say giấc rồi Giang Trùng lại trở mình, rút tay ra khỏi tay đại sư, cô chép miệng ngủ tiếp, đại sư thì bất chấp, đứng dậy định nắm lại tay cô, nhưng Giang Trùng đang nằm xoay lưng lại với con suối, có mò thế nào cũng không nắm được. Đại sư thò tay ra, nước suối vô ý bắn lên chóp mũi Giang Trùng khiến cô cau mày hừ hai tiếng, đại sư tức khắc lại rút tay về.

Chốc sau, đại sư đưa tay nắm lấy vạt áo buông bên bờ của Giang Trùng, trên gương mặt lạnh lùng thấp thoáng vẻ tủi thân.

Chính lúc Giang Trùng đang say giấc, một con chim gấp bằng bùa trắng và một con chim đưa thư lông đen mắt đỏ đáp xuống trước cửa chùa Thượng Vân, được hòa thượng canh cổng phát hiện.

"Ừa, đây là phù điều của Dung Trần sơn phái, thư gửi Giang tu sĩ."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tin Tức

Giang Trường đưa đại sư ngâm xong suối Vô Cấu về, cô xách tà áo chẳng rõ vì sao lại ướt của mình suốt đường, ngoài đầu ngó đại sư liên tục nhưng anh lại chẳng tỏ vẻ gì, cứ như việc chẳng phải do mình gây ra.

Giang Trường nhòm anh, anh cũng trợn mắt nhìn lại hăn hoi, mặt thì vô cảm, tay lại tung tẩy nắm tay cô. Một phút sau Giang Trường xoay đầu đi trước, giơ tay xin hàng, thôi được, cô thua.

Hai người không nói gì, người nọ ngăm người kia, người kia lại nghiêng đầu ngó cây thông cao to bên cạnh. Bước chân nhàn nhã thông dong, bầu không khí thoảng hương thông quen thuộc khắc sâu trong trí nhớ, làm người ta an tâm lắng đọng.

Cho đến khi một hòa thượng trẻ chạy vội đến phá hỏng sự tĩnh lặng này, trông cậu ta hơi quen, Giang Trường biết mình từng gặp nhưng không nhớ tên. Hòa thượng ấy cung kính hành lễ với đại sư bên cạnh trước, sau mới xoay sang đưa một con chim gấp bằng giấy trắng sống động cho Giang Trường: "Giang tu sĩ, đây là thư của ngài. Vì không phải tín phù của bốn tự, không thể chuyển thẳng vào trong nên phù điều mới bị chặn lại ngoài cửa lớn, sư huynh gác cổng bảo tôi đưa đến."

Giang Trường đón lấy, cười nhẹ đẩy phong độ, "Phiền cậu rồi."

Hòa thượng trẻ chưa đi mà ngẩng đầu nhìn quanh, cứ như đang tìm gì đấy. Giang Trường cũng ngó nghiêng theo cậu, hỏi: "Sao vậy?"

Vừa dứt lời, một chú chim đen phóng đến như tên, nếu không nhận ra đây là một con trong số đàn chim đen sư huynh nhà mình nuôi thì với khí thế đó, Giang Trùng suýt nữa đã cho rằng nó có thù muốn giết cô.

Chim đen vỗ cánh phanh gấp trước mặt Giang Trùng, Giang Trùng giơ tay cho nó đáp xuống, liền nghe hòa thượng trẻ bất lực buông lời: "Hắc điều này cũng đến đưa thư nhưng lại không cho ai đến gần, chỉ một mình theo sau, ban này tôi còn tưởng nó bay đi chỗ khác rồi."

"Con chim đen này tính tình y chang chủ nó, tiểu sư phụ đừng trách, à phải rồi, cho hỏi chim giấy và chim đen đến cùng nhau à?" Giang Trùng vân vê chim giấy.

Hòa thượng trẻ ngẫm một lát mới đáp: "Thực ra tôi cũng không biết, phù điều chạm phải kết giới ngoài cổng Thượng Vân tự mới bị phát hiện, nhưng lúc ấy hắc điều đã có mặt ở đấy rồi, tôi không biết nó đến từ lúc nào, nhưng sư huynh bảo chúng bay tới từ hai hướng khác nhau."

Giang Trùng: "Tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Hòa thượng kia đi rồi Giang Trùng mới thôi cười, cô cau mày dùng bí thuật dòng Bạch Linh mở chim giấy.

Con chim bùa này không phải chim đưa thư bình thường, nó là thứ để tử dòng Bạch Linh dùng để truyền tin mật, nếu không lưu lại khí tức của mình ở điện Bạch Linh, không dùng bí thuật thì sẽ không mở được. Giang Trùng biết điều đó, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô nhận được thư kiểu này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà phải dùng đến nó?

Từ lúc rời Ma vực, cô mất sạch giấy bùa liên lạc, chỉ còn mỗi hàn ngọc tử yên bài nhưng nó vẫn luôn im lìm, chứng tỏ sư phụ chưa từng tìm đến cô, đã vậy thì chắc không có gì đáng lo. Định ninh là thế, Giang Trùng chỉ xin Thù Vọng bùa giấy gửi thư về báo tin cho bọn nhị sư... huynh rằng

mình chưa chết rồi theo đại sư đến chùa Thượng Vân luôn, định giải quyết xong vấn đề trước mắt mới về tông môn sau.

Giờ xem ra chỗ sư phụ chưa hẳn là không xảy ra chuyện.

Từ chim bùa phát ra tiếng của vú em Tạ sư bá, ông thuật lại chuyện gần đây cho Giang Trừng nghe bằng chất giọng nghiêm túc mà cô chưa từng biết đến.

Sư phụ Bạch Nhiễm Đông đã mất tích, chưa rõ sống chết, đồng thời đại đồ đệ Phong Hữu Chỉ của cô cũng trọng thương, hôn mê chưa tỉnh, giờ vẫn đang nằm điều trị ở đỉnh Thanh Minh của Tạ nhị sư bá. Đại sư bá Liên Vị Hành, đại sư huynh Bạch Linh, nhị sư huynh Yến Phù Tô và hai đồ đệ Hứa Thanh Sương Hứa Tố Tề của Tạ nhị sư bá đều ra ngoài tìm tung tích sư phụ.

Mỗi tam sư tỷ Trịnh Dao chưa khỏe hẳn vẫn đang trị thương tu dưỡng ở Hứa gia Thương Nguyên.

Trong tông môn chỉ còn Tạ nhị sư bá và đại sư huynh Chu Uyển - đồ đệ của đại sư bá tọa trấn, người đứng đầu dây hệ mất tích không phải chuyện nhỏ, nếu xảy ra cố sự gì, đệ tử dây chính và dây phụ sẽ rối loạn, vì vậy mà tin tức này được bưng bít, ngoài các đệ tử nòng cốt bọn họ thì chẳng ai hay biết.

Nghe xong đoạn truyền âm của phù điều, Giang Trừng đã nhăn tít mày lại. Búng tay đốt bùa, nhẹ nhàng thổi tan khói xanh, Giang Trừng nhìn con chim đen vẫn đang đậu trên tay mình. Cơ mà con chim đen đại sư huynh phái đến này đưa thư bằng cách nào ấy nhỉ?

Giang Trừng thử chạm vào đầu chim, nó bỗng hóa thành một luồng khí đen, chui vào trán Giang Trừng. Rồi tiếng của đại sư huynh vang thẳng lên trong đầu cô.

Anh cũng thuật lại chuyện sư phụ mất tích nhưng ngắn gọn hơn nhiều, đồng thời còn bảo mình ngờ rằng chuyện này dính dáng đến Văn Nhân Quân của sơn phái Xuất Trần, giờ đang giám sát gã. Nên bảo đấy là trực giác của yêu tu hay thành kiến của một người đàn ông khi gặp tình địch đây nhỉ?

Song, nhớ lại vẻ tình cũ chưa dứt rõ ràng mà Văn Nhân Quân thể hiện với sư phụ mình, Giang Trừng liền thấy chuyện này đúng là có thể xảy ra, mới cả dòm cái điệu quân tử đoan chính của gã, những kẻ hành sự tươm tất như vậy thường hay mắc chứng mặt người dạ thú lắm.

"Ta tra được rằng trước khi sư phụ mất tích, Văn Nhân Quân từng đến biển Vô Tận, ở đó cũng đã xảy ra vô số vụ nữ tu đột nhiên mất tích, muội đã rảnh thì đến bảy mươi bảy hòn đảo thuộc biển Vô Tận điều tra đi, có manh mối lập tức báo về." Đây là câu cuối trong thư truyền âm của đại sư huynh.

Luồng khí đen chui ra khỏi trán, hóa thành một chiếc lông vũ đen rơi vào lòng bàn tay cô.

Giang Trừng rất thông cảm với tâm trạng nóng nảy khi người mình yêu mất tích của đại sư huynh, nhưng giọng điệu lúc nói chuyện của anh kinh khủng quá rồi. Khỏi phải bàn, nhị sư huynh và những người còn lại cũng đang đi khắp nơi tìm sư phụ, nhưng nàng mất tích quá đột ngột, chẳng để lại manh mối gì, kiếm như này chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Tuy sau khi được nhận làm sư phụ thì Bạch Nhiễm Đông vẫn luôn đi dọa cô, nhưng Giang Trừng không thể không thừa nhận rằng mình thực sự rất thích nàng sư phụ này, giờ nghe tin nàng đột nhiên mất tích, chưa rõ sống chết, dù không sốt ruột như đại sư huynh nhưng cũng lo lắng không ngớt. Còn cả đồ đệ yếu nhót chẳng biết gì ngoài cờ bạc của cô nữa, nhị sư bá không kể lý do tại sao gã lại bị thương nặng, đừng bảo học trò đầu tiên nàng nhận lại nghèo như thế nhé?!

Giang Trường bỗng siết tay đại sư, nhìn anh bảo: "Đại sư, xem ra em không chờ anh khỏe lại được rồi." Sau đó kéo anh chạy thẳng đến chỗ trụ trì Thù Ấn.

Cuộc họp bàn cách chữa trị cho Thanh Đăng đại sư của nhóm Thù Ấn đã xong, hẳn đang thưởng trà cùng Mai Tùng trưởng lão Vô Cực đạo quán.

Giang Trường giấu vẻ gấp gáp và lo lắng nơi đáy mắt đi, mỉm cười hết thường ngày, nói rõ lý do mình đến.

"Tôi vừa nhận được thư từ tông môn, e phải về thăm một chuyến. Trước khi vô ý xâm nhập vào mộ U Tổ, tôi đang cùng nhị sư tỷ tìm linh dược, tôi bỗng dưng mất tích khiến sư phụ và các sư huynh lo mãi, giờ tình trạng của Thanh Đăng đại sư đã không quá nghiêm trọng nữa, tôi ở lại đây cũng không thỏa, thôi thì về sớm một chút."

Giang Trường nói đoạn, liếc đại sư đang mờ mịt đứng kế mình, hỏi tiếp: "Chẳng hay các vị tiền bối đã tìm được phương pháp chữa trị cho Thanh Đăng đại sư rồi chăng?"

Thù Ấn và Mai Tùng đạo trưởng ngồi nơi đây cùng là hồ ly lâu năm sắp thành tinh, đều nhận ra tâm trạng Giang Trường đang cố giấu nhưng đương nhiên không muốn huých toẹt ra, Thù Ấn tí mắt ngó bàn tay đang nắm của hai người, cười bảo: "Bọn ta đã có cách rồi, việc này vẫn phải phiền Mai Tùng lão tổ giúp, Thanh Đăng sư thúc lâm vào tình trạng hiện thời là do thần hồn bị nứt, bọn ta sẽ lập định thần an hồn trận, sư thúc tu dưỡng một phen sẽ hồi phục lại thôi."

"Giang cô nương bận thì bọn ta không giữ lại nữa. Đa tạ Giang cô nương đã chăm sóc Thanh Đăng sư thúc mấy ngày nay, tất cả mọi người trong tự đều vô cùng cảm tạ."

Nghe Thù Ấn bảo thế, ánh mắt Mai Tùng lão tổ đang lặng lẽ uống trà bên cạnh hơi ánh lên vẻ ngạc nhiên, ông nhìn kỹ Giang Trường một thoáng,

sắc mặt khó lường.

Giang Trường không để ý đến ánh mắt ông, chỉ đáp Thù Ẩn rằng: "Nào có nào có, tu vi tôi thấp tẹt, chỉ mỗi Thanh Đăng đại sư chăm sóc tôi thôi."

"Định thần an hồn trận đêm nay sẽ hoàn tất, hay Giang cô nương chờ sáng mai hẵng đi?"

"Cũng được, đa tạ tiền bối."

Chờ cô và đại sư rời đi, Thù Ẩn mới bưng cốc trà lên nhìn Mai Tùng lão tổ đối diện.

"Mai Tùng đạo trưởng đã phát hiện ra điều gì chẳng? Về mặt ban này hơi lạ."

Ma Tùng lão tổ vuốt nhẹ cốc trà, khẽ lắc đầu, "Cũng chỉ hơi kinh ngạc về vị "Giang cô nương" kia thôi, tức cười chỗ trước kia ta lại tưởng đấy là một nam tử tuấn tú."

"Ha ha ha ~ Mai Tùng đạo trưởng cũng có lúc nhìn nhầm cơ đấy." Thù Ẩn đưa tay rót thêm trà cho ông.

Mai Tùng đạo trưởng nhìn nước trà óng ánh trong cốc, thần sắc hơi lạ, "Những người nam sinh nữ tướng, nữ sinh nam tướng tuy hiếm nhưng ta cũng đã từng gặp, với tu sĩ mà nói, về ngoài không thể che đậy được bản chất, là nam hay nữ chỉ một ánh nhìn là thấu, người như ta và cậu thì càng khó bị che mắt. Nhưng vị "Giang cô nương" này, ta nhìn thoáng qua lại nhận định cô ta là nam tử, cậu nói xong ta quan sát kỹ lại mới phát hiện là nữ, tình huống này ta chưa gặp bao giờ. Cho nên chỉ e vị "Giang cô nương" này chẳng đơn giản chỉ là nữ sinh nam tướng."

"Đúng là hơi kỳ lạ." Thù Ẩn chỉ buông mỗi câu này rồi im lặng, Mai Tùng lão tổ cũng khẽ lắc đầu hớp trà, không lên tiếng nữa, hai lão hồ ly quả

rất bình thản.

Đêm nay Giang Trùng không ngủ cũng không tu luyện, cô ngồi trên ngọn cây thông lớn trong viện Tùng Phong thưởng trăng, đại sư ngồi dưới gốc cây tu luyện, hiếm khi được dịp không năm năm lồi lồi tay Giang Trùng, có điều chốc chốc lại ngửa đầu hóng cô, hai người cứ thế lặng lẽ qua đêm.

Lúc trụ trì Thù Ẩn đến đưa đại sư tới an hôn trận ở tháp Thiên Phật, Giang Trùng tưởng đại sư sẽ bám cô không đi như trước, cũng đã chuẩn bị trước tâm lý dù đại sư có khóc la thế nào cũng phải bắt anh ngoan ngoãn nghe lời rồi, ai ngờ anh chỉ nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy đi theo Thù Ẩn.

Dáng vẻ ấy quá tự nhiên, Giang Trùng thoáng tưởng đại sư tỉnh lại rồi, nhìn kỹ lần nữa, anh vẫn gương mặt ấy ánh mắt ấy.

"Giang Trùng." Đại sư đứng dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn cô, gọi.

Giang Trùng bỗng bật cười, thoải mái vẫy tay với anh, "Đại sư à anh dưỡng thương cho tốt, em sẽ đến thăm anh sau, mang cả thức ăn ngon cho anh nữa."

Sau khi đại sư rời đi, trong sân chỉ còn mỗi Giang Trùng, cô đứng dậy liếc cổ tay trống trải của mình. Chuỗi hạt bồ đề trước đó đại sư ngửa đòn nhét bảo cô đeo đã được cô trả lại cho anh rồi, giờ đây thắt trên cổ tay chỉ có một sợi tơ hồng vô hình.

Len qua các hòa thượng trong chùa, Giang Trùng ra khỏi cánh cửa Thượng Vân tự thăm đồ, sỏi từng bậc thang dài rời đi.

Cô vẫn còn rất rất nhiều việc phải làm, nhiều đến nỗi cô không rảnh để cân nhắc đến thứ tình cảm nào đó khác.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Về Núi

Sau khi rời chùa Thượng Vân, Giang Trừng ngự kiếm bay thẳng về sơn phái Dung Trần, trên đường đi, cô trông thấy mấy cái thôn hoang, và cả vài thị trấn dân thường mới lập. Những gì hoang phế thì đã lụi tàn, còn các khu dân cư mới lại đã hừng hực sức sống, tuy chẳng phải tất cả mọi người đều tươi cười, nhưng tình hình đã khả quan hơn trước một chút.

Loài người là sinh vật có sức thích nghi mạnh đến đáng sợ, thiên tai diễn ra hằng bao năm liền, rất nhiều người chết, nhưng những ai còn sống đều đã bắt đầu quen dần với tất cả.

Liếc vội đôi lượt, Giang Trừng không nán lại mà về thẳng sơn phái Dung Trần, trông thấy cổng chính nguy nga, đáy lòng bỗng trào dâng cảm giác an tâm, cứ như mình vừa về nhà. Kể ra thì, ban đầu Giang Trừng đến đây chỉ để kiếm cơ hội quay về mơ hồ và tìm một chỗ trú tạm, giờ cô mới vỡ vạc, hóa ra mình đã quyến luyến nơi đây nhiều đến thế.

Vài đệ tử áo trắng cười nói đi từ cổng sơn phái ra thị phường ngoài, trong nhóm thoát có người sáng mắt, chỉ bóng áo trắng ngự kiếm bay qua, hỏi: "Ý, hình như tôi chưa gặp vị tiền bối kia bao giờ? Dòng nào ấy, phong tư tuấn tú lắm thay, chắc là đệ tử nội môn nhỉ?"

Đệ tử dẫn đầu nhóm trông theo đôi cặp, giải đáp: "Là Giang sư thúc dòng Bạch Linh, đệ tử nhỏ nhất của Bạch sơn chủ. Cậu mới vào nên chưa gặp, ngay cả ta cũng chỉ mới gặp được một lần. Cậu biết không, khi mới bái Bạch sơn chủ làm thầy, vị Giang sư thúc này hãy còn là người thường

chẳng biết gì cả, sau bế quan tu luyện vài năm, mới xuất quan gần đây mà đã lên đến Dung Hợp kỳ rồi."

Các tân đệ tử khác nghe thế bèn xuýt xoa, dõi theo bóng lưng dong dỏng xa dần, sự ngưỡng mộ và khâm phục tràn đầy đáy mắt.

"Tốc độ tu hành thế kia đúng là đáng sợ, tư chất của vị Giang sư thúc này hẳn phải rất cao? Nếu không thì ghê gớm quá rồi, chúng ta tu hành mười mấy năm, may mắn lắm cũng đến Trúc Cơ là hết."

"Tư chất đương nhiên phải cực cao, chẳng thế làm sao trở thành đồ đệ của người đứng đầu cả một dòng."

"Dào, đệ tử tư chất bình thường như mình nào thể so sánh với con trời bọn họ, chúng ta gắng sức tu luyện một năm cũng chả bằng người ta tu luyện một tháng."

"Liêu huynh đừng nói thế, tuy tư chất khá quan trọng với dân tu hành bọn mình, nhưng đâu thể chỉ dựa vào mỗi tư chất. Tu chân tu chân, xét cho cùng thứ chúng ta tu luyện chẳng chính là bản chân bản ngã đấy thôi, sao có thể tiêu cực buông lơi như vậy, phải xốc vác tinh thần lên mới phải."

"Dương huynh đúng đấy, Liêu huynh hồ đồ rồi." Nhóm tân đệ tử sôi nổi cười bảo, đệ tử mới phát biểu lộ vẻ ngượng ngùng, chấp tay nói: "Là tôi đã sai, đa tạ Dương huynh."

Các đệ tử vừa nhập môn này lại cười đùa một hồi, vị sư huynh đưa họ ra thị trường ngoài cổng cất tiếng: "Ban nãy ta nhìn thoáng qua, dường như tu vi của Giang sư thúc đã lại cao hơn nhiều..."

Giang Trường hoàn toàn chẳng biết gì về đoạn đối thoại của nhóm đệ tử ấy, hàn ngọc tử yên bài đại diện thân phận thắt bên eo chợt lóe sáng, cấm chế trong tông tự động được giải để cô có thể trực tiếp ngự kiếm đến dưới chân núi Bạch Linh.

Đệ tử canh cửa dưới núi thấy cô đến, nhao nhao cung kính: "Giang sư thúc đã về ạ."

"Ừm." Giang Trùng khẽ cười, gật đầu đáp khá phong độ, chẳng hề có vẻ sốt ruột. Tuy trước mặt Thanh Đăng đại sư thì thoảng sẽ lộ tẩy yếu ớt, nhưng trước mặt mọi người khác, Giang Trùng mười mười sẽ phô ra hình tượng công tử tuần tú, ưu nhã vô chừng, trong số các đệ tử cấp thấp của Bạch Linh, khá nhiều nữ đệ tử ngăm xem cô và tam sư tỷ Trình Dao là "nữ tu có sức hút, đáng mặt hôn phu hơn khối đấng nam tu".

Đi ngang ngọn Bạch Tín của mình, Giang Trùng không vào mà rẽ sang núi Thanh Uyển của Tà nhị sư bá. Trên đỉnh Thanh Minh của ông, nhà trúc nhỏ xinh, tao nhã khéo léo, tiên khí quần quanh. Tà nhị sư bá thuộc tuýp ôn hòa dịu dàng không tranh với đời, thế nên đệ tử Thanh Uyển cũng nhã nhặn xuất trần hơn hai nơi còn lại.

Trên đường đến đỉnh Thanh Minh, Giang Trùng gặp những vài đợt nữ tu kết hội đi chung, khá nhiều nàng đỏ mặt thừa cô một tiếng sư thúc, được đáp lời lại vui cười chạy biến, cả nam tu cũng vậy, nói được hai câu đã ửng hồng gò má vội vã quay chân, trong bầu không khí bình thản này, nổi lo trong lòng Giang Trùng cũng vơi đi bớt.

Đến trước nhà Tà nhị sư bá, Giang Trùng gõ cửa, chẳng bao lâu sau đã thấy cánh cửa trước mặt bừng mở, Tà nhị sư bá bước ra, thả tay áo đang xắn lên xuống.

"Về rồi à? Không bị thương chứ? Để nhị sư bá xem nào. Ừm, nguyên vẹn là tốt, trước đó nhị sư tỷ nhà con báo chúng ta rằng con mất tích, mọi người lo quá chừng, sư phụ con cũng mất tích một cách khó hiểu, lại thêm con, sư đồ mấy đứa đúng là chả khiến người ta an tâm được tẹo nào." Tà nhị sư bá túm Giang Trùng ngó trên dòm dưới, lải nhải cảm rằm.

"Nhị sư tử con vốn vẫn luôn tìm con ở Cực Bắc, sau nhận được thư của đại sư huynh mới xoay sang nhờ người khác tìm hộ, nó thì đi kiếm sư phụ mấy đứa, tam sư tử Trình Dao nhà con cũng áy náy lắm, nó nghĩ tại mình mà con mới tới Cực Bắc tìm thiên sinh linh mạch, cũng bởi vậy mà mất tích. Lát nữa con nhớ gửi thư qua chỗ Trình Dao, chính miệng báo tin cho nghe, có thể nó mới an tâm tý chút, đã bị thương nặng rồi ngày đêm còn canh cánh chuyện mấy đứa, sao mà tỉnh dưỡng nổi."

"Trong thời gian mất tích con đã làm những gì, sư bá không hỏi đâu, an toàn trở về là tốt rồi." Tà nhị sư bá buông Giang Trừng ra, thở dài, "Ta chỉ mong mấy đứa nhóc bọn con ra ngoài lịch luyện có thể về nhà an toàn, mấy chuyện khác không quan trọng."

Giang Trừng đón nhận ánh hào quang trị liệu toát ra từ vú em Tà nhị sư bá, cười cười xòe tay lắc: "Con ổn lắm ạ, tuy đã gặp không ít chuyện, nhưng thu hoạch cũng kha khá."

"Trông là biết." Ánh mắt hiền dịu của Tà nhị sư bá lấp lánh ý cười, "Ta nhớ trước đó tu vi con mới chỉ Dung Hợp kỳ, giờ nhìn lại đã lên tới Tâm Động rồi, tốc độ tu hành này đến ta cũng không sánh nổi, khá lắm."

"Có điều," Nói tới đây, Tà nhị sư bá lại bắt đầu lo lắng, "tu hành cần nhất chữ "Ổn", đừng nóng lòng cầu thành tựu, theo ta, tốc độ tu luyện trước đây của con đã là nhanh rồi, giờ lại càng đáng lo. Tu luyện nhanh là tốt, nhưng quá nhanh thì căn cơ không vững, không có lợi cho tương lai, con đừng sốt ruột, từ từ cũng được mà."

"Nhị sư bá yên tâm, con không vì muốn thăng cấp sớm mà làm gì có hại cho mình đâu, con vẫn nằm lòng lời dạy của các sư tổ mà." Giang Trừng cười ha hả. Cô đâu thể nói tu vi mình tăng nhanh như thế là vì mấy hôm trước đã nọ kia đó với Thanh Đăng đại sư chứ! Song tu, lại còn là song tu với nhân vật có tu vi cao hơn mình rất nhiều như Thanh Đăng đại sư, vô cùng lợi cho cô.

Giang Trường hơi ngượng, luôn cảm thấy mình đã "xài" đại sư hơi nhiều.

"Thôi, con tự biết là được, sư bá không nhiều lời nữa, không sư bá lại bị chê là phiền phức. Hầy, Thanh Sương và Tổ Tề cũng vậy, lớn rồi lại chê sư phụ phiền." Tạ nhị sư bá cười mím, khiến Giang Trường thoáng chột nhớ đến Hồng Lâu sư tỷ ở Ma vực.

Cô hơi lưỡng lự, không biết mình có nên kể Tạ nhị sư bá nghe không, cuối cùng nhìn gương mặt tươi cười của ông, Giang Trường quyết định giấu kín việc này. Tuy không biết đã từng xảy ra những gì, nhưng chuyện có thể khiến tuýp người như Tạ nhị sư bá đến nay vẫn không muốn nhắc đến thì hẳn là rất nghiêm trọng, thôi không nên lật lại quá khứ thì hơn, các sự vụ đang xảy ra cũng đủ để khiến ông đau đầu rồi.

"Đúng rồi, con đến thăm đồ nhi của mình phải không?" Tạ nhị sư bá hỏi.

Giang Trường gật đầu, đánh mặt lại, "Nhị sư bá, đồ đệ Phong Phong của con sao rồi ạ? Tình trạng vẫn xấu ư?"

Tạ nhị sư bá an ủi: "Đừng lo, đỡ hơn hôm qua nhiều rồi, ít ra cũng đã ổn định, không còn nguy hại đến tính mạng nữa, có điều vẫn đang hôn mê sâu, không biết khi nào mới tỉnh, có khi lát nữa cũng chưa biết chừng."

Giang Trường nghe thế mới thềm vơi nhẹ lòng, nụ cười lại xuất hiện trên môi, "Con cũng chỉ mới thu nhận người đồ đệ này thôi, còn tưởng nó lại dám bắt kẻ làm sư phụ như con mất đi đồ đệ đầu lòng nhanh như vậy ấy chứ."

"Nhắc tới mới nhớ." Nụ cười của Tạ nhị sư bá hơi nhuốm mùi nguy hiểm, "Trước đó Hữu Chỉ bị thương nặng vậy mà đưa làm sư phụ như con lại không cho nó nghỉ ngơi đằng hoàng, sọc thương trên mặt khắp người cũng chả biết gửi thư về để chúng ta biết đường chế thuốc hữu hiệu hay

thỉnh giáo nhị sư tử nhà con xem có cách gì không, thế này sao dám mang danh sư phụ tốt?"

"Nhị sư bá, tên nhóc Phong Phong này không muốn xóa sẹo, vấn đề đâu xuất phát từ con! Thôi bỏ qua bên, con đi thăm nó đã, nhị sư bá ơi, xin lỗi vì không tiếp chuyện người được nữa!" Giang Trùng vội vã vớt Tạ nhị sư bá vẫn đang muốn lôi thôi cảm rằm, chuồn vào phòng.

Tạ nhị sư bá đứng đấy la: "Nhầm rồi, không phải phòng đó, phòng trên cùng ấy."

Giang Trùng cười khì, xoay bước đi vào căn phòng ông chỉ. Bày biện trong phòng cũng thanh nhã như đình Thanh Minh của Tạ nhị sư bá, trên sập trúc có một người bị thương, quần băng kín mít đang nằm.

Giang Trùng ngồi kể trông chừng một hồi, bỗng thấy trên tay gã có chỗ băng bị hở, lộ ra bố lốt trong. Cô nhìn một hồi, không kìm nổi đưa tay định nhét nó vào nhưng chẳng được, thế mới tháo ra băng lại từ đầu. Đây là việc mà một sư phụ tốt như cô nên làm.

Cánh tay cô mới băng lại xấu hơn trước nhiều, vẫn bị lòi bố, Giang Trùng đang nghĩ xem có nên tháo ra làm lần nữa không, bỗng một giọng nói khàn khàn, yếu ớt vang lên: "Sư phụ..."

"Ấy, con tỉnh rồi hả!" Giang Trùng vui mừng.

Phong Hữu Chỉ nằm im, hấp háy mắt, chậm chạp nói tiếp bằng chất giọng ấy: "Sư phụ à, Người mà chơi thêm xúu nữa là đồ đệ thực sự hết tỉnh lại nổi nữa đó..."

Giang Trùng chưa nghe gã nói gì đã xông ra cửa gọi Tạ nhị sư bá, sau khi ông khám, tỏ ý Phong Hữu Chỉ đã hoàn toàn thoát nguy và dứt thuốc cho gã xong, Giang Trùng liền ngồi bên giường hỏi gã về chuyện sư phụ Bạch Nhiễm Đông.

"Sư tổ con mất tích rồi, đại sư huynh bảo sư phụ ta trước khi mất tích đã ở cùng con, Phong Phong, con có biết tình hình thực sự lúc đó không? Rốt cuộc là có người đã bắt sư phụ đi, hay sư phụ tự mình rời khỏi? Còn con bị thương khắp mình mẩy như này là sao?"

Phong Hữu Chỉ hồi tưởng lại một chốc, chậm chạp đáp: "Trước khi mất tích, đúng là sư tổ đang ở cùng con, lúc ấy Bạch Linh sư bá đã bận việc vắng nhà, sư tổ đưa con dạo một vòng các sông bậc theo lệ thường. Nhưng chưa đến nơi thì người nhận được một bức thư, nội dung trong thư con không biết, chỉ thấy sư tổ đánh hắt mặt lại, kích động lắm."

Nói đến đây gã ngừng một chút, thở lấy hơi rồi tiếp: "Người đã dặn con quay về một mình, nhưng bọn con bị tấn công đột ngột... Con không thấy rõ hình dạng của đối phương, sư phụ biết mà, con như này đâu giúp được gì, thoáng chốc đã ngất mất, chuyện sau đó bỏ ngõ."

Giang Trừng gật gù, "Ta biết rồi, con đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe, ta có thể sẽ đi ngay, con ở đây nhớ dưỡng thương丹田 hoàng đó, biết chưa?"

"Vâng." Phong Hữu Chỉ yếu ớt đáp.

"À đúng rồi." Giang Trừng chợt nhớ ra điều gì, mặt mày nghiêm túc: "Phong Phong, con có mang linh thạch theo không? Đưa sư phụ tý chút, sư phụ bị chùa Thượng Vân đốt mất năm trăm linh thạch, còn đang nợ đây này, sau này lại phải hành tẩu khắp nơi, không có linh thạch thì phiền lắm, con xem?"

Phong Hữu Chỉ: "...". Chưa từng thấy ngữ sư phụ gì mặt dày vô sỉ như này, cô có còn nhớ đồ đệ mình mới trọng thương chưa khỏi không vậy?

Giang Trừng bị Tạ nhị sư bá ngồi kế đưa tay ký đầu một phát.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đến Biển Vô Tận

Nhận được tin về tình hình trước khi mất tích của sư phụ và một ngàn linh thạch từ đồ đệ Phong Hữu Chỉ, Giang Trùng liền gửi thư cho đại sư huynh đang giám thị Văn Nhân Quân.

Lấy chiếc lông vũ do hắc điều đại sư huynh sai đi gửi thư trước đó hóa thành ra, cô vận linh lực nơi đầu ngón tay, điểm vài phát biến lại thành chim, đặt tay lên đầu nó, nhắm thầm lời muốn nói.

Hắc điều khôn lanh lắm, Giang Trùng nói xong, nó liền vỗ cánh, chớp cặp nhãn đỏ bay đi, đương nhiên trước đó đã để lại cô một chiếc lông khác.

Giang Trùng cho lông đen vào túi trữ vật, vỗ cái túi vừa mới ních đầy, quyết định đến Hứa gia Thương Nguyên thăm tam sư tỷ Trịnh Dao, để chi an lòng.

Hứa gia Thương Nguyên vẫn lộng lẫy nguy nga hết vậy, chủ nhân Hứa Lam Kiều vẫn khoác cái điệu bệnh tật như trước. Giang Trùng đến không đúng lúc, Trịnh Dao sư tỷ đang ngủ, Hứa Lam Kiều ngồi cạnh chăm nom, ánh mắt chuyên chú ấy khiến bóng đèn là Giang Trùng cảm thấy mình hơi quá chói lóa.

"Nàng vẫn chưa dậy, khó lắm mới ngủ được một chút, không tiện gọi, chi bằng tứ sư muội nghỉ ngơi dùng bữa trước hẵng?" Hứa Lam Kiều cất giọng tuy nhẹ nhàng nhưng lại rõ vẻ không cho phép người khác từ chối.

Giang Trùng cũng không gấp gáp gì, cô nhìn gương mặt đang ngủ hơi tái của Trịnh Dao, dứt khoát đồng ý rồi theo tới tứ bất thành linh xuất hiện

đi ăn uống tắm rửa. Nghe đồn Hứa gia Thương Nguyên có đến vài tuổi thuốc tốt cho người ngâm, gia chủ Hứa Lam Kiều cũng đã thẳng thừng gọi cô là tứ sư muội như sư tỷ Trịnh Dao rồi, Giang Trừng thấy mình không cần khách sáo với hẳn.

Cơ mà biết rõ cô là sư muội rồi thì cái mớ định ý đề phòng lơ lửng kia là như nào! À không, côi tu chân nam nam nữ nữ bên nhau là chuyện thường tình. Tóm lại, cô ngán tận cổ đám đàn ông thích ghen tuông vợ vịn này rồi, trông thì có vẻ hiền lành, sao tính tình lại y chang đại sư huynh thế kia.

Giang Trừng hơi ẩm ỨC nhưng vẫn thoải mái chạy đến suối nước nóng thư giãn một chập, vừa tắm vừa thưởng thức các loại thức ăn tươi ngon, tức thời cảm thấy những bồn ba tất tả trước kia như tan biến cả, đúng là sướng hết thốt nên lời.

Đến tối, Giang Trừng rốt cũng đã gặp được sư tỷ Trịnh Dao, lại trải nghiệm cảm giác được quan tâm soi xét. Vì cô nhỏ nhất trong số các sư huynh muội, lại còn nhập môn muộn nhất nên luôn được chăm nom. Chính vì được săn sóc chân thành, Giang Trừng bất giác đã đưa họ vào phạm vi những người mình phải bảo vệ.

Đời trước sống hơn hai mươi năm, cô chỉ có một đứa em trai là chỗ thân thiết, đến thế giới này bỗng lại thêm bao nhiêu là người khiến mình bận lòng, nghĩ đến lại thở dài.

Giang Trừng liếc Hứa gia chủ nghiêm trang lễ độ bên cạnh, bỗng lại lên cơn nghịch, sải bước đến nhiệt tình ôm chầm lấy Trịnh Dao đang ngồi tựa trên giường, cọ đầu vào hõm cổ chị, làm nũng: "Sư tỷ mau khỏe lại đi ạ ~ Không chỉ mỗi chị lo cho em, em cũng rất lo cho chị đó ~ Mọi người kẻ thì bị thương kẻ lại mất tích, em sợ chết được ~ Sao tự dưng lại xảy ra nhiều chuyện thế này!"

Trịnh Dao ôm cô vào lòng khẽ cất tiếng dỗ dành, khí chất bạn trai dịu dàng tung tóe ra cả, Giang Trường lén liếc Hứa Lam Kiều cạnh đấy, thấy nụ cười hân dửng để nhìn hai người đã sắp rơi rụng, không kìm nổi tiếng cười thầm trong dạ.

Khi, này thì khoe ái ân trước mặt mấy đứa thất tình nè, dốc cho cặn chén dấm lâu năm này đi heng.

"Giang cô nương, tam sư tử nhà cô vẫn chưa khỏe hẳn, không thể một mồi lâu, thôi thì để nàng ngủ thêm lát nữa nhé." Hứa Lam Kiều hăng giọng, rồit cũng lên tiếng.

Giang Trường: Há há sao trước mặt tam sư tử không gọi cô là tứ sư muội nữa đi.

"Ấy, Hứa gia chủ nói phải, tôi sơ sót rồi. Nào sư tử, để em dìu chị nằm xuống." Giang Trường cẩn thận đỡ Trịnh Dao nằm xuống, dếm góc chăn cho chị, sau đó ngồi đấy nắm tay chị, không có vẻ gì là muốn đổi chỗ.

Im lìm một chốc, Giang Trường và Trịnh Dao cùng nhìn Hứa Lam Kiều. Giang Trường cười đến là sáng láng chính trực, "Hứa gia chủ, sư tử muội bọn tôi muốn trò chuyện riêng một lát, anh xem?"

Hứa Lam Kiều đi rồi, Trịnh Dao cười thành tiếng, cốc đầu Giang Trường một cái, "Sao lại cố ý chọc người ta."

"Có hả? Đâu nào ~" Giang Trường cười xán lạn, trông vô cùng chân thành. Kể ra thì cô chưa đến nỗi ghét Hứa Lam Kiều, người không thích hẳn ra mặt chính là sư phụ và nhị sư... huynh.

"Thôi, không nói mấy chuyện đó nữa, sư tử hẳn chỉ nghe nhắc sơ về vụ mất tích của sư phụ thôi nhỉ?" Giang Trường thu lại nụ cười, nghiêm túc hỏi.

Trịnh Dao cũng nghiêm túc hơn, gật đầu, "Đúng vậy, trước đó ta cứ mê man, ít khi tỉnh táo, chỉ nghe nhị sư bá bảo sư phụ mất tích rồi, ngoài ra chẳng biết gì thêm, nhị sư bá sợ ta lo nghĩ, không dưỡng thương đàn ông nên cũng chẳng nói nhiều, rốt cuộc là như nào, muội kể ta nghe xem."

Giang Trừng không định giấu, tỉ mỉ thuật lại từ đầu tới đuôi cho chị nghe, gồm cả việc các đệ tử đang đi khắp nơi tìm kiếm tung tích sư phụ.

"Lát thăm sư tỷ xong em sẽ lên đường đến biển Vô Tận ngay." Giang Trừng nói.

Trịnh Dao đặt tay lên ngực, mày cau tít lại, "Nếu không bị thương thì giờ ta đã đi tìm sư phụ rồi, Người mất tích quá lạ lùng, ta lo lắm, mà chuyện này cũng chẳng thể nói với ai, chỉ trông cậy vào mấy người bọn muội, đến lúc nào mới hay tin sư phụ đây. Sư phụ lâm nguy, người làm đồ đệ như ta lại không thể đi tìm, đúng là đáng hổ thẹn."

""Sư phụ luôn phải bảo bọc đồ đệ chứ, chuyện sư phụ đã không giải quyết nổi, một tiểu đồ đệ như con chẳng nhẽ lại lợi hại hơn? Để đệ tử phải lo lắng, sư phụ mới là người nên xấu hổ ấy!" Nếu sư phụ có ở đây, hẳn Người sẽ nói thế." Giang Trừng bắt chước giọng điệu của Bạch Nhiễm Đông, tiếp, "Đám oắt chưa mọc đủ lông đủ cách mấy đứa mà đòi vượt qua sư phụ á, còn khuya!"

Trịnh Dao: "Phụ ~ Sư phụ có lẽ sẽ bảo thế thật."

Giang Trừng thấy mình đã chọc cười thành công, cũng cong môi lên, "Sư tỷ, không sao đâu, sư phụ thông minh như thế, sẽ chẳng dễ gì gặp chuyện, có khi chẳng chờ bọn em đến cứu Người đã tự trở về rồi ấy. Với cả chị phải tin sư huynh muội nhà mình chứ, chị an tâm dưỡng thương đi, gần đây em cũng đã tiến bộ lắm rồi."

"À, ngoài chuyện này ra, em còn muốn hỏi sư tỷ một việc nữa." Giang Trường chậm chạp buông lời, vẻ mặt kỳ lạ.

Trịnh Dao hơi tò mò về thái độ của cô, hỏi ngay: "Sao thế?"

Giang Trường: "Thì là... sư tỷ có biết nhị sư tỷ... ừm... đó... chị có biết không?"

Mới đầu Trịnh Dao còn hơi mờ mịt, sau đó bỗng sáng tỏ, phì cười: "Muội nhận ra rồi à?"

Giang Trường: "Vậy là, đúng thế ạ?"

Trịnh Dao: "Ừ, thực ra nhị sư tỷ là nhị sư huynh."

Giang Trường: "... Ha ha. Nhưng sao tam sư tỷ phát hiện ra được vậy?"

Trịnh Dao bưng mặt, nhớ lại chuyện cũ, dở khóc dở cười, "Ừm, hồi mới nhập môn ta vẫn chưa biết đâu, sư phụ dặn ta phải thân thiết với "nhị sư tỷ", khi ấy sức khỏe ta không được tốt, sư phụ bảo tới chỗ nhị sư tỷ ngâm suối thuốc, đại khái là Người muốn xem tuồng ấy mà, thế là bèn cố ý kêu ta mời nhị sư tỷ tắm chung, đặt bồi đắp tình cảm sư tỷ muội."

Giang Trường: "Sư phụ đúng là một nhân vật khó diễn tả bằng lời."

Trịnh Dao: "Tóm lại, nhị sư huynh bị ta bám mãi thành phiền, bèn tiết lộ mình thực ra là nhị sư huynh. Nhắc mới nhớ dung mạo của nhị sư huynh đẹp quá lắm, không nhận ra cũng chẳng trách được."

Giang Trường: "Em nghĩ mình rất cũng đã hiểu tại sao hồi đi Cực Bắc, được chăm sóc mà nhị sư huynh lại bức bối rồi, nhưng do đâu mà anh ấy lại cải trang thành nhị sư tỷ ạ?"

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết hình như từ hồi còn rất nhỏ huynh ấy đã ăn mặc điểm trang như nữ tử rồi."

Hai người trò chuyện một lát, Trịnh Dao lộ vẻ không gượng được nữa, Giang Trừng ngừng để chị dưỡng sức, mình lặng lẽ rời khỏi. Hứa Lam Kiều chưa đi nghỉ, vẫn ở đấy chờ chị. Giang Trừng không để hẳn cất tiếng, thẳng thừng cáo từ rồi phóng khoáng dõng bước.

Lúc cô đi là nửa đêm, giữa rừng sâu núi thẳm và các thành trì làng mạc của người phàm đều đã lặng thinh, chỉ có vài nơi là còn rộn rã. Chỉ khi lướt qua thành trì tu chân thì đèn đuốc vẫn còn sáng tỏ nơi lầu gác mờ sương, nô nức dập dìu. Giang Trừng ngự kiếm gấp rút lên đường, chẳng hơi sức đâu ngắm sắc đêm tĩnh mịch, cô như ánh sao băng vút ngang chân trời, chớp mắt đã biến mất.

Giữa khuya cô độc, cô rốt đã để lộ nỗi ưu tư mình vẫn kiềm nén, trên mặt vắng bóng nụ cười quen thuộc.

Những cảm xúc tiêu cực dù là sốt ruột, lo lắng hay đau buồn, cô đều không muốn thể hiện ra với những người mình quan tâm, cô chỉ muốn mình thật bình tĩnh, để họ an lòng. Trước kia, bạn bè xung quanh luôn cho rằng cô là một người có thể dựa dẫm vào, dường như chẳng có gì cô làm không được.

Cô đã quen diễn vai để người ta có thể tin tưởng nương nhờ.

Hai ngày sau, Giang Trừng đến biển Vô Tận. Biển Vô Tận nằm ở phía đông nam của sơn phái Dung Trần, giữa vùng biển bao la vô bờ là bảy mươi bảy hòn đảo, mỗi hòn đảo được vài tông môn và gia tộc tu chân quy mô khác nhau chiếm giữ, dưới lòng biển còn có cả đám yêu thú lợi hại.

Dân cư nơi đây dũng mãnh hơn ở sơn phái Dung Trần, người phàm nhiệt tình hiếu khách, tu sĩ cũng tùy ý đi lại trong thành trì phàm nhân, vùng đất này dường như không có thành trì dành riêng cho người phàm, họ chung sống hòa thuận với tu sĩ, người người biết tu chân, nơi nơi bắt gặp tu sĩ, đây hẳn là điểm đặc sắc riêng của vùng biển Vô Tận này.

Với cả biển Vô Tận là nơi có nhiều tán tu nhất, vàng thau lẫn lộn, tuy náo nhiệt nhưng cũng dễ xảy ra chuyện.

"Vị tu sĩ này, trông cậu có vẻ mới đến thành Biên Hải lần đầu, có muốn thuê trọ không? Phòng thượng hạng ở lầu Vạn Quần chúng tôi chỉ mười linh châu một đêm thôi!"

"Tiền bối, chi bằng đến xem thử gác Lai Tiên bọn tôi, gác Lai Tiên kèm linh bộc, có thể giới thiệu những nơi thú vị gần đây cho tu sĩ, lại còn phục vụ đặc sản hải vực, chỉ mười hai linh châu một đêm!"

"Nhìn là biết tu sĩ đây là người dày công tu luyện, quán Phương Xuân chúng tôi có tụ linh trận cỡ đại, ra ngoài hành tẩu vẫn nên tìm một nơi dồi dào linh khí mới phải!"

"Tu sĩ, tôi..."

"Tiền bối văn nhã thư sinh thế này chỉ hợp với lầu Phiên Nhiên chúng tôi thôi..."

Vừa vào thành đã bị các tu sĩ cấp thấp ăn diện vô cùng tươm tất nhưng lại làm nghề kéo khách ào đến vây lấy, tâm trạng Giang Trừng hơi phức tạp. Cô như thoáng trở về thế giới của mình, đúng là ở đâu cũng có cò mồi.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Dò Hỏi Tin Tức

Cuối cùng, tu sĩ gác Lai Tiên đã chèo kéo Giang Trừng thành công, vì hẳn triển những hai chiêu sát thủ, một là hướng dẫn viên linh bộc, hai là đặc sản hải vực.

Xứng với tên của mình, gác Lai Tiên được xây rất cao, đủ để khinh thường đại đa số các kiến trúc ở thành Biên Hải này, nội thất bên trong phảng phất tiên khí, tuyệt nhất là ở gần biển, có thể ngắm cảnh đường chân trời cách đây không xa.

Nhưng Giang Trừng đến đây không phải để thưởng cảnh, cô tới tìm manh mối.

"Tiền bối muốn thăm biển Vô Tận ă? Thế thì ngài đến không đúng lúc rồi, dạo này nơi ấy không yên bình gì cho lắm." Tu sĩ Trúc Cơ kỳ mặc bộ đồng phục linh bộc màu xanh của gác Lai Tiên cười mỉm bảo.

Giang Trừng đáp ừ, tỏ vẻ tò mò vừa phải: "Không yên bình lắm là sao nhỉ? Trước kia ta nghe ai đấy bảo trong bốn hải vực lớn, biển Vô Tận là yên bình nhất mà, đã xảy ra chuyện gì à?"

"Mấy năm nay thiên tai khắp nơi, biển Vô Tận may sao không bị, cuộc sống cũng tạm ổn. Nhưng mấy hôm trước tự dưng lại xuất hiện chuyện tử giới dung hợp, tiền bối biết chẳng? Mới đầu chỉ có vài nơi bị, nhưng sau vài ngày lại xuất hiện càng nhiều thêm." Tu sĩ áo xanh thưa.

Giang Trừng gật đầu tự nhiên, "Nơi ta đến từng xảy ra tình huống này, ta cũng đã tận mắt chứng kiến một nơi bị dung hợp bởi tử giới. Hình như

ngoài những vùng đất bị xâm chiếm bởi tử giới đột ngột xuất hiện ra thì chẳng còn vấn đề gì khác nữa. Những tu sĩ quên như chúng ta chưa từng đến các tòa thành chết ý, sao biết rõ đầu cua tai nheo thế nào."

Giang Trường chém gió bằng thái độ vô cùng nghiêm túc, sau khi đến đây cô đã giấu thực lực của mình, chỉ trưng ra tu vi tầm Khai Quang hậu kỳ, ở nơi mà phạm nhân và tu sĩ chung sống với nhau như thành Biên Hải, những tu sĩ với mức tu vi như vậy thường chiếm phần đông nhất, không hay bị chú ý.

Tu sĩ áo xanh nghe thế, cười ra chiều bí ẩn, "Thế hẳn là tiền bối chưa biết rồi, giữa biển Vô Tận cũng đã xuất hiện một nơi bị tử giới nuốt, diện tích lại cực kỳ lớn, ngay trung tâm luôn. Tuy tôi chưa tận mắt chứng kiến, nhưng có một người bạn của tôi đã thấy qua rồi, nghe cậu ta bảo, mảng tử giới to tướng ấy xuất hiện vô cùng lặng lẽ, treo ngược trên trời, bao trùm cả vùng biển, che khuất tầng không, đạo này còn khuếch rộng ra mãi."

"Vậy cơ á? Có cơ hội thì ta cũng muốn đi xem thử hiện tượng lạ này lắm." Giang Trường cười xởi lởi, rất một vẻ công tử xuất thân tông môn chưa từng nếm đau trái khổ, vẫn sót một ít ngây thơ sôi nổi.

Tiểu tu sĩ áo xanh sợ cô xúc động lại làm quàng luôn, nghe thế vội khuyên: "Tiền bối nên cân nhắc kỹ ạ, tuy mới đầu chưa xảy ra việc gì nguy hiểm ở đó, nhưng đạo này lại khác, tu sĩ gần đây liên tiếp bị nạn, nhưng lại không rõ nguyên nhân và kẻ thủ ác. Người thì nói yêu thú dưới biển gây nên, nhiều người lại cho rằng đây là tác phẩm của thứ gì đó xấu xa trong tử giới, nhưng vẫn chưa có kết luận chính xác. Tóm lại, khu vực ấy rất nguy hiểm, đến cả các tu sĩ thuộc bảy mươi bảy hải đảo của biển Vô Tận cũng đã phải cố né vùng ấy mà đi."

"Ghê đến vậy hả?" Giang Trường nhướn mày rõ vẻ không tin, "Nếu không ai tận mắt trông thấy, sao biết được có đúng là thứ gì đấy thuộc tử giới gây ra hay không, và nếu người ta chứng kiến rồi mà vẫn sống để quay

về đưa tin được, thì hẳn cũng chẳng nguy hiểm lắm, đi hóng thử biết đâu lại gặp kỳ ngộ."

Tu sĩ áo xanh đã thăm xem Giang Trùng là con cháu gia tộc tu chân ngây thơ hồn nhiên rồi, tuy hơi xem thường cái điệu không biết trời cao đất dày của cô, nhưng tu vi người ta lại cao hơn những một cấp, hẳn không dám để lộ tâm trạng, chỉ ra chiều bí ẩn, nhỏ giọng khuyên: "Tiền bối không biết ấy chứ, thực ra đạo gần đây lại xuất hiện thêm vài vụ mất tích kỳ lạ của các nữ tu."

"Ấy?" Rốt cũng đã nghe được điều mình muốn biết, Giang Trùng nhướn mày thốt ồ, "Xuất hiện thêm kẻ hại nữ tu à?"

"Không." Tu sĩ áo xanh lắc đầu, "Những nữ tu ấy đều mất tích khi băng ngang vùng tử giới trên biển Vô Tận, có người nhìn thấy họ đang ngự kiếm phi hành rồi đột ngột biến mất giữa trời, hình như bị tử giới hút vào... Có người thử đến tử giới tìm, tất cả đều không quay về."

"Một cô con gái của môn chủ tông môn ở đảo Lạc Nhạn thuộc bảy mươi bảy hải đảo đã mất tích như thế, vị môn chủ ấy phái mười mấy đệ tử đi tìm, cuối cùng chẳng ai trở lại. Hẳn tiền bối đã rõ vùng ấy nguy hiểm nhường nào rồi nhỉ, người có tu vi đã vào Kim Đan hậu kỳ như môn chủ nọ còn không dám tùy tiện đi tìm con gái nữa là." Tu sĩ áo xanh lắc đầu than thở.

Giang Trùng thầm nhớ chuyện này, chuyển vẻ mặt thành kinh ngạc rồi hỏi: "Lạ lùng vậy, sao tử giới lại hút người khác vào được, ta chưa nghe chuyện này bao giờ... Thế cậu biết mấy nữ tu cùng mất tích khác có lai lịch như nào không?"

"Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết vài người thôi."

"Cậu kể nghe thử xem." Giang Trùng lượm lật được không ít tin tức từ chỗ cậu trai này, thông tin tuy hơi chung chung nhưng lại vừa đủ, cô cũng

chỉ muốn định hình sơ hướng đi thôi, những tin tức xác đáng thực sự đâu thể tìm hiểu bằng cách dễ dàng như vậy. Có những chuyện chỉ các tu sĩ ở đây lâu rồi mới biết.

Nhắc mới nhớ, trong các tiểu thuyết võ hiệp hoặc phim truyền hình thường sẽ có mấy tổ chức buôn tin đúng không? Thế sao ở đây lại không có? Phiền ghê, cô muốn nghe ngóng nhưng lại không thích bị người khác chú ý đến.

Giang Trường không trò chuyện quá lâu với tu sĩ áo xanh ấy, nói được một lúc đã lặng lẽ đổi đề tài, xoay sang bàn về mỹ thực ở hải vực, Giang Trường tỏ ra rất hứng thú, sau cùng còn gọi một bàn đặc sản to tướng. Tu sĩ áo xanh thấy thế, lui xuống với thái độ cũng tạm gọi là hiền lành nhiệt tình.

Xơi một nửa, gói nửa còn lại vào túi trữ vật, Giang Trường cầm linh thạch ra bát phở, nghe thuyết thư, vào quán trà thưởng trà, lại ních đầy bụng đủ loại tin vĩa hè, giữa cuộc thảo luận của tu sĩ và người phàm, hoàn thiện thông tin mình vừa góp nhặt trước đây.

Cuối cùng, cô dạo trên con đường cái của thành Biên Hải, mua khá nhiều đặc sản hải vực, không giấu nổi vẻ giàu có, khiến một số người ngấp nghé. Dò xét thử tu vi của đối phương, Giang Trường tỏ ra chẳng hay biết gì, vì vu cả đêm, đương nhiên là để chờ chúng hành động.

Đây là một nhóm sáu tu sĩ, năm tên tu vi Trúc Cơ kỳ, kẻ cầm đầu Khai Quang kỳ. Thường thì ở đâu cũng có tu sĩ kiểu côn đồ đường phố này, chúng chuyên ra tay với các tu sĩ đến từ nơi khác, trông có vẻ không nán lại lâu, tu vi không cao, thiếu cảnh giác và hơi xông xênh như vậy, chứ không va chạm với những người nom như có vai có vế.

Giang Trường đâu phải mới rời nhà lần đầu, cũng chẳng phải chưa gặp trường hợp như vậy bao giờ, phải nói cô đã khá quen với những phi vụ này,

vì phong cách ưa thích nhất của cô là "kẻ cắp gặp bà già", không hiềm lẫn ra tay làm việc.

Ôi, là một tu sĩ nghèo không có thể mạnh, đi ngoài chả có thu nhập, chẳng tìm cách kiếm tiền thì làm gì còn đường sống. Giang Trường cảm thán, xếp năm tên tu sĩ nọ thành đống, còn gã Khai Quang kỳ kia thì trói riêng một góc.

Quen tay lột toàn bộ linh thạch của chúng, Giang Trường ánh chừng, hơi hơi bất mãn, cho cả vào túi mình rồi mới cúi người véo má tên tu sĩ Khai Quang kỳ, cười tươi hỏi: "Bạn ê, bạn có vui lòng giải đáp một vài thắc mắc cho tôi không?"

"Mi, mi vốn chẳng phải Khai Quang kỳ!" Gã tu sĩ nọ giận dữ bảo, bị Giang Trường véo má nên giọng không rõ lắm, "Tốt hơn hết là mi thả huynh đệ bọn ta ra nhanh, nên biết đây là địa bàn bọn ta, dám đùa với bọn ta hả, mi chết chắc rồi!"

"Ồ? Ý của bạn là, để sau này đỡ phải bị kiếm chuyện thì tốt hơn hết tôi nên giết người diệt khẩu ngay bây giờ ấy hả?" Giang Trường hiền lành đáp lời, cảm nhận được người trong tay mình đơ ra.

Rất rõ ràng, gã chẳng còn cứng miệng được như ban nãy nữa, giọng đã hơi chùng lại, "Dù, dù mi có giết chúng ta thì cũng sẽ để lại dấu vết, bấy nhiêu huynh đệ chắc chắn sẽ tìm ra mi, báo thù thay bọn ta!"

"Ha ha ha ~"Giang Trường nhặt một tấm gỗ gần đấy lên vỗ má gã, khẽ cất tiếng: "Nhưng giết bọn mi xong là ta lại rời khỏi đây ngay rồi ~ Có khi sau này chẳng bao giờ đến nữa, huynh đệ bọn mi đi đâu tìm ta? Mà ta cũng tò mò lắm đấy, bọn mi mà cũng có đám huynh đệ bằng lòng vượt ngàn dặm xa chỉ để truy sát ta hả?"

"Đừng có giở trò khôn vặt nữa, nếu muốn sống tiếp, chi bằng ngoan ngoãn hợp tác với ta, trình bày vài điều ta muốn biết, có khi lúc ấy ta lại vui

về thả bọn mi đi ấy chứ." Giang Trường cười bảo, hài lòng nhìn gã thay đổi ánh mắt.

Cô đứng lên liếc chúng từ trên cao, chậm rãi buông lời: "Ta muốn biết tin tức liên quan đến vụ nữ tu mất tích, khai hết những gì bọn mi biết ra, từng người một, đầu tiên là mi." Cô chỉ tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kém nhất trong bọn, "Nếu ta không vừa ý, đành phải giữ mạng bọn mi lại thôi."

Cái lối người xấu của Giang Trường khá giống thật, đám tu sĩ này hoảng hồn hết cả, tên nào tên nấy tranh nhau thuật lại những gì mình biết. Làm mấy nghề kiếm nhanh này sẽ toàn tiếp xúc với phường đầu đường xó chợ, những kẻ có thể trụ lâu ở vùng này đương nhiên phải hiểu nhiều biết rộng, thông tin bọn chúng cung cấp còn không lỗ hơn những gì Giang Trường nghe ngóng được. Giang Trường khá may mắn, đám tu sĩ này rõ "uyên bác", tin tức nhận được hữu dụng hơn cô tưởng.

Khác với những gì tu sĩ áo xanh ở gác Lai Tiên kể, đám tu sĩ này bảo nữ tu mất tích không phải vì bị tử giới hút vào, mà là do một yêu tu sống ngay dưới tử giới gây nên.

"Yêu tu nọ đã sống khá lâu dưới vùng biển ấy, nguyên hình là nhện biển, trước kia hiếm khi ra ngoài, nhưng từ sau lúc tử giới xuất hiện thì gã đã hơi bất thường, tôi tình cờ nghe một tu sĩ bảo gã yêu tu ấy đang bắt nữ tu..."

"Cái tử giới ấy quái thật, tu sĩ vào thì chết, nhưng người phạm được dắt vào theo lại trốn được ra, tin tức trong ấy cũng do tên người phạm ấy đồn đãi..."

"Diện tích của tử giới ngày một tăng, sắp lan ra ba hòn đảo gần đây rồi, tôi nghe nói dạo này khá nhiều hải đảo ở gần tử giới đã bắt đầu liên kết lại, tìm cách khống chế tốc độ lan rộng của nó, còn có người bảo họ đang chuẩn bị phá hủy tử giới..."

"Tôi, tôi biết một nữ tu bị bắt đã..."

Giang Trùng thỉnh thoảng đặt câu hỏi, vặn cả đám vài vòng, thấy không còn tin gì để moi nữa bèn dứt khoát rời đi, ra khỏi thành ngay, không vương vấn gì.

Thấy Giang Trùng đi thẳng, đám tu sĩ vốn còn run vì sợ mình bị diệt khẩu nằm dưới đất, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Thực ra Giang Trùng cũng không định giết chúng, cô đâu phải đứa cuồng giết người, ngoài những khi bắt buộc ra thì cô không muốn động tay tý nào. Huống hồ trên người chúng chẳng tanh máu là bao, chắc không phải phường đại ác, trước đó cũng chả định mạnh tay với cô, đã vậy dọa một trận là đủ rồi.

Mà nhắc mới nhớ, dạo này cô miễn cảm với mùi máu tanh hơn nhiều, nhẽ nào lại là năng lực mới "khai sáng" sau khi ớ ớ với đại sư?

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cô Bé Kỳ Lạ

Biển Vô Tận mà người ta kháo nhau rằng quanh năm trời trong nắng ấm, không một gợn sóng nay hoàn toàn mất đi vẻ thân thiện, nước biển cuộn trào vỗ mạnh vào đá ngầm bên bờ, dấy lên từng đợt sóng khổng lồ cao vài trượng, tựa như muốn lấn vào các thành trì ven biển, nhưng lại bị các bức tường thành cao và kết giới lập lờ cản lại, dầu có dữ dằn đến đâu cũng không thể tiến thêm một phân nào.

Đường chân trời giáp biển chớp lóe sấm rền, mây đen vây kín, chỉ nhìn thôi đã phải kinh hồn bạt vía, huống hồ nơi ấy lại mang đến cảm giác rất rất không lành cho các tu sĩ.

Sự thay đổi đột ngột của biển Vô Tận khiến các tu sĩ chuẩn bị vượt biển phải nán lại thành Vọng Uyên bên bờ, Giang Trừng cũng thế. Cô chỉ cần dùng thời gian một tuần trà để đi từ thành Biên Hải dõi mắt ra xa có thể thấy biển đến đây, ngờ đâu vừa mới tới thành Vọng Uyên sừng sững bên bờ thì trời đã kéo đầy mây đen, phút chốc gieo mưa tầm tã, cùng lúc đấy, biển Vô Tận thay đổi một cách đáng sợ.

So với thành Biên Hải Giang Trừng từng nán lại một ngày, thành Vọng Uyên nom có vẻ cổ kính hơn, tường thành đồ sộ giăng đầy kết giới hần đầy vết chống chọi với yêu thú dưới biển tự cổ chí kim, cửa thành được xây cao hơn những tòa thành bình thường khác, họa đủ loại hung thú trừ tà trấn sát bằng sơn đỏ.

Vào thành cũng không xuất hiện từng tốp tu sĩ kéo khách, mọi người đều tới lui vội vàng. Ven đường có những tiểu thương đang vội vã dọn

quầy, giữa màn mưa như nổi liền đất trời, tất cả mọi âm thanh đều bị tiếng mưa ào ạt bao trùm.

Tu sĩ có lợi hơn phàm nhân ở khá nhiều khía cạnh, ví như trời đột ngột mưa như trút, tu sĩ hoàn toàn chẳng cần lo rằng mình sẽ nhếch nhác ướt mềm, vì phép tách bản thân ra khỏi màn mưa bình thường này vốn cực kỳ dễ. Thông dong dạo bước dưới mưa, giày áo trắng của Giang Trừng chẳng vương một giọt nước, nếu không ư làm màu, không sợ làm hỏng bầu không khí thì đến dù cũng chẳng cần cần.

Giang Trừng nhìn trái ngó phải, phát hiện một quán trà có phong cách tạm ổn. Không ít tu sĩ yêu thích mỹ thực, cũng khá nhiều tu sĩ ăn kham mặc khổ, nhưng vì để thể hiện phong cách mà đa số người sẽ chọn quán trà quán rượu làm nơi bàn chuyện, trao đổi tin tức. Thường những nơi như thế sẽ được bày biện trang nhã, tên biển nhã nhặn, xây cao và buông màn lụa.

Đến gần cửa, Giang Trừng ngửi thấy hương trà tươi mát, thoáng thoáng nhàn nhạt giữa màn mưa, quả đúng là quán trà, xem ra cô phải nán lại đây tán dóc với thiên hạ trước khi mưa tạnh rồi, nếu may có khi còn hóng được thêm vài thông tin hữu ích. Trước khi làm gì cũng phải chuẩn bị kỹ càng, để tăng phần trăm thành công thì biết càng nhiều điều càng tốt.

Vừa bước tới hiên, Giang Trừng định xếp dù lại thì trông thấy một bé gái gần đấy đội mưa chạy đến, cô bé thắt bím hai bên, trên gương mặt nhỏ xinh là bầu má hây đỏ phúng phính nom đáng yêu vô cùng, có điều sắp thành chuột lột.

Cô đang nghĩ vẩn vơ, cô bé nọ đã vấp phải gì đấy ngã bộp xuống đất, lăn một vòng dưới vũng nước nông, cả người lấm lem những bùn. Bị ngã nhưng nó không khóc, hơi rầu rĩ chống tay xuống định bò dậy.

Bỗng nhiên, cô bé cảm nhận được một chiếc bóng phủ lấy mình, nước mưa trên người cũng biến mất, một vạt áo trắng tinh xuất hiện trong tầm

mắt.

Nó ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn, lúc trông thấy người đang khẽ khom lưng giơ tay về phía mình thì giật thót, nỗi sợ hãi bao trùm đôi mắt to xinh đẹp, cô bé hốt hoảng lắm.

Giang Trùng sững sờ bởi phản ứng của nó, không kịp được phải giơ tay lên sờ mặt mình. Cô khá đẹp, đẹp bình dị trong veo chứ không sắc sảo, người nào mới gặp cũng sẽ ấn tượng bởi vẻ ngoài tuấn tú ngây thơ, hiền hòa sáng láng của cô, Giang Trùng đã lừa biết bao nhiêu là người với gương mặt này rồi.

Nhưng cô không ngờ cô bé trước mặt lại phản ứng kỳ lạ như vậy, thái độ và ánh mắt của nó như đã từng gặp cô rồi, nhưng nếu thực sự là thế, sao cô chẳng nhớ gì cả?

"Mưa to vậy sao lại chạy một mình ngoài đường thế bé?" Nhận ra vẻ hoảng loạn và ngẩn ngơ trong ánh mắt của cô bé, Giang Trùng dẫu ngờ vực nhưng không thể hiện ra, chỉ cười thân thiện chìa tay kéo nó dậy khỏi vũng nước, lau bùn hộ.

Cô bé kém khoản che giấu tâm trạng hơn Giang Trùng nhiều, được Giang Trùng kéo dậy, nó khá căng thẳng, chỉ dám liếc cô một cái rồi cúi đầu xuống ngay, lí nhí đáp: "Tôi về ngay đây, cha đang chờ."

Dứt lời, cô bé bèn định giẫy khỏi Giang Trùng xông vào màn mưa, Giang Trùng lại xốc thẳng nó lên, nhét thẳng vào lòng, cười bảo: "Mưa to thế này, một đứa trẻ như em chạy ngoài đường không an toàn, để ta đưa em về, dẫn đường nào."

Song, sau khi được bế lên, cô bé trông có vẻ rất không thích lại gần Giang Trùng này bất ngờ lại không vùng vẫy, chỉ mỗi vẻ rầu rĩ trên mặt phức tạp đến mức Giang Trùng chẳng tài nào hiểu nổi, cô lâm vào mờ mịt. Cô đã chắc chắn rằng cô bé này biết mình, nhưng không phải kẻ thù gì. Vì

ánh mắt nhìn cô của nó không chứa ác ý, thậm chí còn vương nét tò mò, có điều cô bé cực kỳ nhát gan.

Và hoàn toàn chẳng biết cách từ chối người khác.

Trong lòng Giang Trùng, cô bé lắp bắp: "Tôi tự về được.", sau khi bị Giang Trùng cười tít chuyển chủ đề thì ngại nhắc lại, da mặt mỏng đến đáng thương. Nhưng dẫu có thế thì ánh mắt của cô bé cũng vô cùng lạc quẻ với thân xác mới mấy tuổi này, sau khi soi kỹ nó vài lần, Giang Trùng cứ thấy sai sai là lạ, song lại không biết cảm giác ấy bắt nguồn từ đâu.

"Bé con, em mấy tuổi rồi?"

"Tôi... bảy tuổi." Cô bé lí nhí đáp, khẽ khàng vịn hờ tay Giang Trùng.

"Mưa to thế em chạy ra ngoài, cha mẹ không lo à?"

"Tôi chỉ có cha, không có mẹ."

"Cha em bất cẩn quá thế, mưa to thế sao lại để em ra ngoài một mình? Nhỡ gặp nguy hiểm thì sao?"

"Không đâu, tôi thuộc đường, nhà tôi gần đây, trước mặt kia kìa, hôm nay cha bận, tôi ra ngoài chơi một lát về ngay ấy mà." Cô bé thật thà đáp lời, ngây ngô đến độ Giang Trùng phải cảm thấy ngại. Tuy Giang Trùng không có ác ý, nhưng cô thực sự rất tò mò về thái độ của cô bé đối với mình, thế mới mớm thử vài câu, nào ngờ lại dễ dàng như vậy.

Quá dễ dãi quá đơn giản, trái lại khiến Giang Trùng không thốt nên lời được nữa. Có câu "kẻ phức tạp thua bởi người giản đơn, kẻ quanh co chẳng thắng nổi người ngay thẳng" còn gì.

Hỏi thêm vài câu, Giang Trùng từ bỏ việc thăm dò, thôi, chỉ vì thấy cô bé này ướm mèm cô mới tiện tay giúp đỡ, chẳng cần lúc nào cũng phải làm

rõ mọi chuyện như vậy.

Đến một tiểu viện tường trắng, Giang Trùng thoáng nhìn vài tán cây chìa ra ngoài, thả cô bé xuống con đường lát đá trước cổng, đưa dù và xoa đầu nó, "Rồi, em vào nhà, ta đi đây."

Sau đó xoay người bước vào làn mưa, những hạt mưa rơi xuống vẫn chẳng chạm được vào người Giang Trùng mà dạt sang hai bên như được đôi tay vô hình nào đẩy hất ra, đôi giày trắng của cô cũng không chạm vào nước mà lững lờ trên mặt đất, bóng lưng thẳng tắp, phóng khoáng phong lưu lắm thay.

Cô bé cầm dù đứng dưới hiên nhà dõi theo dáng hình rời đi của Giang Trùng, ánh mắt vương nỗi ngưỡng mộ và ước ao. "Nếu mình được như nàng ta thì tốt biết bao, thế thì đã..."

Giọng nó rất khê, chưa dứt lời, cánh cửa sau lưng đã cọt két mở ra, lấp ló bên trong là một bóng người cao gầy.

"Vào thôi, thay đồ đi." Giọng nam nhàn nhạt vang lên.

"Vâng con biết rồi, thưa cha." Bàn tay cầm dù của cô bé siết lại, cúi đầu bước vào viện tử, người đàn ông cao gầy kia thì đưa đôi mắt thanh thanh màu trà nhìn theo hướng Giang Trùng rời đi, rồi cũng đóng cửa.

Tán xanh trên tường vôi bị mưa cuốn, thềm đất lá rơi đầy.

Giang Trùng trở về quán trà mình nghĩa được trước đây, bên trong có rất nhiều tu sĩ, nhưng không ngồi rải mà túm tụm thành đôi ba nhóm. Sau khi lên lầu, Giang Trùng ngó bừa một vòng rồi bước đến chỗ một người đàn ông khoác lơ áo xanh, để râu quai nón trong góc phòng.

Ở đây chỉ có gã ngồi một mình, cũng chỉ có một mình gã uống rượu giữa quán trà sức nức hương trà này.

"Đạo hữu, tôi ngồi đây không phiền chứ?"

Tu sĩ bê tha ngó cô một cái: "Phiền."

"Vậy thì xin làm phiền." Giang Trùng cười, ngồi xuống đối diện gã.

Tu sĩ nọ khựng lại, hàng mày đen rậm dựng thẳng nom khá dữ dằn: "Mi không nghe ta bảo gì à?!"

Đây hẳn là lý do gã độc chiếm một bàn, vẻ ngoài khá hung hăng.

Giang Trùng lờ câu nói sắc mùi dữ tợn của gã đi, lấy một vò rượu to chừng nắm tay từ túi trữ vật ra, mở nắp cười: "Tôi mời ông uống rượu."

Tu sĩ bê tha ghen hòng, lập tức hèn mọn nín thin, chỉ nhướn mũi, đôi mắt lấp lánh hau háu nhìn vò rượu trong tay Giang Trùng, không thèm uống cả rượu của mình.

"Rượu này tên "Bất Túy", là rượu sư bá tôi ủ đấy, ngoài kia không có đâu." Giang Trùng huơ tay trên miệng vò, hương rượu lập tức nồng nàn hẳn, khiến ba tu sĩ ở chiếc bàn cạnh đấy cũng phải đôi mắt hóng sang.

"Bất Túy? Nghĩa là uống vào không say á?" Tu sĩ bê tha hỏi.

Giang Trùng cười hiền, rót một chung nhỏ mời gã, "Chi bằng ông nếm thử, xem có say không?"

Tu sĩ bê tha hấp tấp nhắc chung cạn chén, mắt lại sáng hơn, to giọng khen một tiếng: "Rượu ngon!"

"Thế thêm chung nữa nhé đạo hữu." Giang Trùng rót liền ba chung cho gã, thấy đối phương vội vàng uống ngay, cô lắc vò, cười khì một tiếng.

Đây là rượu đại sư bá Liên Vị Hành ủ riêng cho sư phụ Bạch Nhiễm Đông nhà cô, cô đã vùi nàng vài vò. Giang Trùng không hảo món này,

nhưng mấy vò rượu đây là để chơi người ta... À không, để moi tin.

Tu sĩ bê tha lạng lẽ uống rượu, ánh mắt tỉnh táo nom chẳng có vẻ gì là say, nhưng Giang Trùng phát hiện động tác của gã chậm hơn nhiều, đây chính là tác dụng của "Bất Túy". Trông thì không say, nhưng thực ra đã say rồi, tu vi càng thấp càng dễ say, và lúc say sẽ thật thà tuôn ra hơi nhiều chuyện. Tu sĩ bê tha này có tu vi cao hơn Giang Trùng một cấp nhỏ, ba chung là đủ.

"Đạo hữu là yêu tu đúng không?" Giang Trùng giăng kết giới để không ai nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của hai người, xong xuôi mới cười tí hời.

Lúc không sử dụng linh lực thì yêu tu cũng chẳng khác linh tu gì mấy, nếu kỹ càng thì khó ai phát hiện nổi, ông râu quai nón nom khá hung tợn trước mặt này che giấu rất tốt nhưng vẫn không thoát khỏi mắt Giang Trùng, cũng phải cảm ơn đại sư huynh yêu tu của cô, không có anh huấn luyện thì cô chẳng tài nào nhận ra được.

Quả nhiên, nghe Giang Trùng hỏi thế, tu sĩ bê tha chậm chạp gật đầu.

"Và là yêu tu dưới biển, đúng không?" Giang Trùng nhay cảm ngửi được mùi biển trên người gã.

"Ừ." Tu sĩ đáp.

"Vậy..." Giang Trùng cười tươi hơn, "Ông kể tôi nghe chơi, trong lòng biển Vô Tận đã xảy ra chuyện gì to tát lắm nhỉ?"

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Giữa Lòng Vô Tận

HÀNH TÁU BÊN NGOÀI.

Yêu tu râu quai nón nom có vẻ bê tha này tên là Côn Thủy, nguyên hình là cá côn - một loại yêu thú có kích thước khổng lồ, Giang Trùng từng thấy hình trong tạp chí Yêu thú rồi. Cá côn sống ở biển, có cái miệng gồm ba tầng răng nhọn chiếm gần nửa quả đầu, dẫu dưới biển sâu có vô vàn yêu thú thì vẫn thuộc hàng không dễ trêu vào.

Nhưng loài hung thú ấy thời khắc này lại hóa thành người và đến lánh nạn ở thành trì tu chân ven biển của nhân loại, có thể thấy lòng biển Vô Tận đã vô cùng nguy hiểm.

"Ngoại trừ tử giới xuất hiện trên mặt biển, trong lòng biển cũng đã xuất hiện tử giới, chỉ vì tu sĩ loài người chưa xuống biển nên chưa phát hiện, mảng tử giới trong lòng biển khổng lồ hơn trên mặt biển nhiều, tôi ở gần đây, rốt cũng bị ép phải chuyển đi, không chỉ tôi mà yêu thú ở vùng biển đây đều đã cuốn gói hết cả." Ánh mắt Côn Thủy dài dại, Giang Trùng hỏi gì gã bình tĩnh đáp nấy.

Đương nhiên gã sẽ chỉ tiết lộ những điều không mấy quan trọng với mình, nếu Giang Trùng hỏi chuyện bí mật một chút, tiềm thức Côn Thủy phản kháng rất kịch liệt, tất không hiệu quả. Vì thế, Giang Trùng hỏi rất cẩn thận.

"Bọn ông rút khỏi nơi ấy là vì trong tử giới có thứ gì nguy hiểm à?"

Côn Thủy ngập ngừng giây lát mới đáp: "Không biết, nhưng tử giới sẽ thôn tính hết mọi vật, nó ngốn tất cả những thứ tồn tại trên vùng mình chiếm được, không đi sẽ bị nuốt chửng, nguy hiểm lắm."

Giang Trừng nhịp nhịp ngón tay trở xuống bàn, ngoái đầu nhìn bầu trời trập trùng mây đen đàng xa. Cô tiếp xúc với tử giới nhiều hơn người khác, cô tận mắt chứng kiến mảng tử giới đầu tiên xuất hiện ở sơn phái Xuất Trần, khi ấy nó chỉ khiến người ta chấn động chứ chẳng có vẻ gì là quá nguy hiểm, nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nó đã khiến nhân loại phải kiêng dè hơn thêm.

Sau này, lúc ở mộ U Tổ, cô còn từng cùng đại sư lên tử giới, bên trong đầy rỗng không nhưng Giang Trừng luôn cảm thấy bất an, trộm nổi gai ốc suốt, song chẳng phát hiện được gì. Tử giới, rốt cuộc là thứ gì? Chỉ là một thế giới đã chết bỗng dưng xuất hiện? Không, chẳng thể nào đơn giản như thế.

"Nó nuốt cả vật sống lẫn vật chết và cả không gian của thế giới này, không gian bị nó chiếm lấy đều biến mất hết."

Nghe Côn Thủy nói thế, tay Giang Trừng khựng lại, đột nhiên trợn trừng mắt, lộ vẻ không tài nào tin nổi. Cô nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Những mảng tử giới mà cô tiếp xúc đều xuất hiện trên trời, cao xanh vốn chẳng có gì, cô chỉ cảm thấy bị che mất một khoảng thỉnh không, nhưng nếu tử giới xuất hiện dưới đất, ở các thành trì người đến kẻ đi thì sao? Chúng sẽ chồng lên nhau ư? Không, tử giới sẽ chiếm lấy chỗ vốn dĩ, cũng có nghĩa tử giới chính là một cái miệng khổng lồ sẽ nuốt trọn không gian vốn có của thế giới này, lấp chính nó vào đấy.

Nếu tử giới xuất hiện trên mặt đất, thành trì nơi ấy, thậm chí cả những người chưa kịp rời đi đều sẽ biến mất toàn bộ. Hiện thời đất liền vẫn chưa xảy ra tình trạng này, nhưng tất cả tử giới đã xuất hiện đều đang bành

trưởng không ngừng, lan đến mặt đất hồ như chỉ là vấn đề thời gian. Tử giới lan tràn, con người có thể chuyển nơi ở, nhưng nhờ một ngày nào đấy, tử giới chiếm cứ toàn bộ thế giới thì sao? Cư dân của thế giới này biết đi đâu được nữa?

Có phải sẽ như những cư dân từng sống ở tử giới? Nhưng nơi ấy đã xảy ra chuyện gì mà lại thành cõi chết thế kia? Những sinh linh nơi ấy, dù sống hay chết, đã biến đâu mất rồi? Cả thầy đều bỏ ngõ.

Đến cả người không thuộc thế giới này như Giang Trùng, lúc này đây cũng phải toát mồ hôi lạnh vì những phỏng đoán ấy. Đúng là thế giới này rất rộng lớn, nhưng theo sự xuất hiện ngày càng nhiều và tốc độ lan tràn ngày càng nhanh của tử giới, ngày tận thế cách họ đã không còn xa nữa.

Giang Trùng biết, ắt hẳn các lão tổ thuộc những tông môn lớn đã có những suy đoán riêng, có lẽ đại hội Thiên Cơ lần trước được mở ra để họp bàn cách giải quyết, song đến nay vẫn chưa công bố tin tức chính xác, có thể thấy vấn đề tử giới này rất hóc búa, đến các lão tổ cũng chưa tìm được biện pháp áp chế.

Tạm nén sầu lo vào lòng, Giang Trùng lại dồn tâm trí vào việc tìm kiếm tung tích sư phụ. Rõ ràng đã sắp xảy ra chuyện lớn, thời khắc này, sự mất tích của sư phụ sẽ đẩy dòng Bạch Linh của họ vào muôn trùng nguy cơ, đã không đơn thuần chỉ là an nguy của mỗi sư phụ mà còn liên quan đến tất cả đệ tử bọn cô.

Phải tức khắc tìm được sư phụ!

Giang Trùng hỏi Côn Thủy thêm vài câu về tình hình dưới biển Vô Tận, sau khi nắm bắt khái quát thì không dừng chân lâu, cô trực tiếp đội mưa rời đi.

Cô không thể cứ đi thẳng đến tử giới trong lòng biển để dò thám được, phải đến hòn đảo thuộc cụm bảy mươi bảy hải đảo gần tử giới một chút

nghe ngóng đã. Nay hòn đảo gần tử giới nhất là đảo Thích Gia, nghe tên đã biết họ Thích là gia tộc tu chân lớn nhất trên đảo này rồi.

Sóng bên bờ đã dịu hơn nhiều, chỉ trong thời gian ngắn, mây đen xa kia bắt đầu tan bớt, vừa đến bờ biển ngoài thành, Giang Trùng đã thấy một người ngự kiếm vội vàng bay thẳng về phía biển, trông còn gấp gáp hơn cả cô.

Mở tấm bản đồ vừa đổi được ra, bấm quyết tìm hướng đi xong, Giang Trùng cũng phát áo ngự kiếm lao đến nơi mây đen đang tụ họp.

Biển Vô Tận không chỉ có sóng là nguy hiểm, có lẽ nên nói thứ hiểm nhất chính là những ngọn sóng trông dữ dội ấy, đám hung thú ẩn nấp dưới lòng biển, chực chờ sẵn mồi mới thực sự nguy hiểm. Đâu phải tất cả yêu thú đều có thể tu thành người và mở mang linh trí, phần lớn cư dân của biển chính là đám ăn thịt hung tàn kia.

Một con hung thú với cái mõm khổng lồ đầy răng cửa bằng xương vù ra khỏi mặt biển, chồm đến đón Giang Trùng đang bay. Giang Trùng đã ngự kiếm ở độ cao an toàn rồi, nhưng con hung thú này thực sự rất to, lúc mở to mõm lao đến chỗ cô, cái đuôi với chiều dài bằng nửa cơ thể vẫn còn nằm dưới nước.

Trông thì kinh khủng nhưng Giang Trùng đã ngự kiếm lướt qua đám răng trong cái mõm há to của nó, tư thái vô cùng thông dong. Con hung thú nọ chỉ nhờ vào chiêu búng người này để đón Giang Trùng, giờ cô lách mất, nó đành hậm hực rơi lại xuống biển, tiếp tục núp chờ con mồi kế đến.

Bay giữa biển, không phải cứ cách mặt nước đủ cao là an toàn, vì chẳng ai rõ trong lòng biển có những loại yêu thú kỳ lạ gì, thậm chí rất nhiều loài có thể phóng vọt lên kéo tu sĩ đang ngự kiếm trên trời xuống đấy.

Giang Trùng ngự kiếm rất tốc độ, thế là cô nhanh chóng trông thấy tu sĩ đi biển ngay trước mình ban nãy. Vị tu sĩ ấy đang gặp nguy hiểm, một

đàn yêu thú mình dài nửa mét rộng một ngón tay trông như chỉ đen liên tục phóng từ dưới biển lên chỗ y, tốc độ cực nhanh vang tiếng xé gió, Giang Trùng liếc thoáng qua đã nhận ra đấy là loài rắn Hải Tiêu.

Loài rắn này sống trên mặt biển, mình mang kích độc, khôn nạn nhất là lại tập trung theo bầy, vài trăm con cùng hành động. Yêu thú biển, những loài vô cùng mạnh sẽ sống đơn lẻ, còn lại sẽ tụ tập quần cư.

Giang Trùng tức khắc bay sang, mười mấy chiếc châm đen kẹp giữa các ngón tay thoắt cái đã lấp lóe ánh vàng, đâm phọt óc mười mấy con rắn Hải Tiêu đen. Đám rắn bị cô phóng châm qua đầu rơi đầm đệp xuống biển rồi bị đồng loại xé xác làm thịt, mặt biển loang loáng sắc đỏ nhạt.

Dùng cách này giải nguy cho tu sĩ nọ, Giang Trùng không đến quá gần, thấy y có thể tự ứng phó được rồi mới chấp tay chào một cái. Tu sĩ nọ vội trả lễ, khua tay ném một vật cho cô, cao giọng: "Đa tạ đạo hữu ra tay cứu giúp, xin nhận chút quà mọn này."

Hai người không cùng hướng tách ra từ đây, Giang Trùng cất viên minh châu to cỡ trứng bồ câu ấy vào túi trữ vật, tiếp tục lên đường.

Trong thời gian lịch luyện, cô đã giết rất nhiều người, cứu không ít người, đương nhiên cũng từng được người cứu. Đi đường thấy người gặp nạn, những tu sĩ xuất thân chính thống thường sẽ ra tay giúp đỡ, trừ trường hợp quá nguy hiểm, tự thấy không làm được gì hoặc những kẻ lòng dạ bất chính, tham sống sợ chết hay tử thù của nhau mới nhắm mắt làm lơ.

Trong cõi tu chân đa phần là khung cảnh hòa thuận hữu hảo này, đám cặn bã ác độc kia vẫn thuộc số ít. Có kẻ ích kỷ, ắt cũng có người nhân từ lắm thay.

Càng đi ra xa, càng có ít yêu thú đột nhiên lao ra đón cô. Giang Trùng thâm nhủ, yêu tu Côn Thủy nói đúng thật, lòng biển xa này hẳn đã bị tử giới nuốt mất, thế nên đám yêu thú dữ tợn vốn cư trú nơi đây lũ lượt dời về

vùng duyên hải khiến nơi ấy nguy hiểm hơn nhiều, càng đến chỗ sâu, yêu thú trái lại càng ít.

Giang Trừng đứng trên kiếm dồi mắt thật xa, cô đã có thể thấy rất rõ mảng tử giới treo ngược trên biển rồi. Cũng như mảng ở mộ U Tổ, từng khối kiến trúc đen nặng trĩu tử khí, khiến vùng biển nó che lấp mất nhuộm mùi chẳng lành theo.

Giang Trừng định lên đường đến đảo Thích Gia, cách đây không xa bỗng vọng tới tiếng kêu cứu của một cô gái, nhớ lại chuyện nữ tu mất tích liên tục xảy ra gần đây, cô tức khắc lao về phía nọ.

Nhưng đến nơi rồi Giang Trừng mới phát hiện ở đây không chỉ có mỗi cô gái mà còn cả hai chàng trai, có vẻ ba người này thuộc cùng một tông môn, hai nam tu đang bảo vệ nữ tu vào giữa, gắng sức khua kiếm chém bầy dơi đông nghịt xung quanh.

Bầy dơi có đầu to bằng quả bóng đá lại đông những vài trăm con này vừa nhìn đã biết khó nhằn, chẳng trách ba người nọ tái xanh cả mặt, nhất là cô gái ở giữa, tiếng thét chói tai kia đã lẫn âm khàn. Mục tiêu quá khoai, rõ ràng là xông vội qua cũng vô dụng, phải nghĩ cách khác mới được, Giang Trừng đứng đấy suy xét thật nhanh.

Ba người đã trông thấy Giang Trừng bay đến, mới đầu sáng bừng ánh mắt, nhưng khi chứng kiến cô ngừng lại, hai chàng trai thở dài, cũng biết tu vi cô không cao, đại khái sẽ không mạo hiểm tính mạng đến cứu người lạ như họ. Nhưng cô gái ở giữa lại cản môi, nhìn Giang Trừng đứng ngoài vòng dơi vây, thỉnh linh bảo hai chàng trai: "Đại sư huynh nhị sư huynh, chúng ta dụ đám dơi hút máu này sang chỗ tu sĩ kia đi."

Chàng trai thấp hơn nghe thế, kinh ngạc thốt lên: "Sư muội, làm thế chẳng phải dồn cậu ta vào chỗ chết ư, mình không thù không oán..."

"Đại sư huynh! Gã không chết thì chúng ta chết! Huynh muốn chết ở đây nhưng muội thì không! Nhị sư huynh, mau. chúng ta sang đây!" Ả kéo gã trai cao hơn, van nài.

Gã ta nghe vậy, ánh mắt lóe tia tàn nhẫn, trước khi thực sự làm thế, ánh mắt gã nhìn sư huynh mình ngập tràn ghen ghét, thừa lúc y không chú ý đã đẩy y lên trước thu hút không ít hơi hút máu, sau đó đập y rơi xuống rồi kéo cô gái nọ lao đến chỗ Giang Trùng.

Giang Trùng đã thấy hành vi của hai kẻ này, khựng lại động tác chuẩn bị giúp đỡ, dứt khoát xoay người rời đi. Cô đã gặp kha khá loại người như vậy, không thể cứu.

Thấy cô định chạy, hai kẻ nọ hốt hoảng, gã trai nghiêng rằng lôi một chiếc lọ nhỏ ra từ túi trữ vật, nhanh tay ném về phía Giang Trùng, lọ nổ giữa không trung, chất lỏng đỏ tươi bên trong tung tóe cả, một ít rơi xuống biển, phần lớn tưới lên người Giang Trùng không kịp tránh.

Chứng kiến hành động của gã ta, ả kia kinh hãi: "Nhị sư huynh, sao huynh lại ném nó đi, chuyện này chúng ta toi công rồi! Biết ăn nói thế nào với sư phụ!"

"Muốn sống, về nhớ cầm mồi lại!" Gã ta gắt vội, ả rúm ró im bật, chỉ hần học nhìn sang Giang Trùng.

Còn Giang Trùng, nhìn đám hơi khổng lồ bay về phía mình, mặt mày cô còn khó coi hơn. Lật tay bắn châm vàng về phía hai kẻ đã đến gần kia. Chúng vội vàng tránh đi, song châm vàng vừa mảnh vừa nhiều, né mấy cũng dính mười mấy lỗ nhỏ, chúng liên tục rên đau.

Giang Trùng muốn giải quyết hai kẻ này gọn lẹ hơn nhưng đám hơi hút máu kia quá tốc độ, nếu còn dây dưa sẽ toi mạng nơi đây, thế là cô mặc kệ chúng, bắt đầu chạy trốn bằng vận tốc nhanh nhất.

Lũ dơi chẳng màng đến ai khác nữa, chỉ chăm chú đuổi theo Giang Trùng. Giang Trùng liếc chất lỏng màu đỏ trên người, lấy ngón làm dao tước bỏ vạt áo dính dớp. Vạt áo ấy nhanh chóng rơi vào đám dơi, cuộn cuộn biến mất giữa tiếng kêu chít chít, chỉ còn vụn vải tươi tắn.

Phần nhiều dơi vẫn đang đuổi theo Giang Trùng, cô nhìn cánh tay cũng dính đầy chất lỏng lau mãi không sạch kia, nó cứ như đã ngấm vào da, khiến tay cô ánh đỏ, vô cùng kỳ dị.

Đám dơi bám riết chẳng buông, Giang Trùng dùng mọi cách vẫn không thoát nổi, cô liếc mảng tử giới trên không đang dần xa mình, bất thành linh lao xuống mảng tử giới dưới biển.

Giang Trùng chỉ muốn thử thôi, nào ngờ đến vùng tử giới, đám dơi kia thực sự đã ngoan hơn nhiều, Giang Trùng nhìn vạt biển yên ả ôm trọn lấy tử giới bên dưới, lại ngó đám dơi hút máu tuy đã im lặng nhưng vẫn theo sát sau lưng rồi hít sâu một hơi, lao mình xuống biển.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tử Giới Dưới Biển

LÀ NGƯỜI TỐT HAY NGƯỜI XẤU?

Vừa tỉnh lại, Giang Trùng đã cảm thấy có người đang ở sát bên, một người lạ hoàn toàn. Cô lập tức cảnh giác, nhắm mắt lặn sang hướng khác tránh theo bản năng.

Nhưng không gian nơi đây hẹp hơn cô tưởng, “cộp” một tiếng, Giang Trùng ngồi quỳ trong tư thế đề phòng thăm xuýt xoa đau đớn. Cô không nên hành động khi chưa rõ tình hình, nhìn cột đá nứt cả rãnh lớn kề bên, Giang Trùng thấy đầu mình càng nhức hơn.

Và đang quỳ kể chỗ Giang Trùng nằm ban nãy là một tu sĩ tướng mạo bình thường khí chất ôn hòa, hần vẫn giữ nguyên động tác chuẩn bị đắp tẩm áo choàng xuống, ngỡ ngàng nhìn pha hành động thần tốc của Giang Trùng, cùng cây cột đá bị đầu nàng choảng nứt.

“Ồ, đạo hữu... không sao chứ?” Tu sĩ rút áo choàng về, lùi lại một bước, hỏi hơi lúng túng.

Giang Trùng cũng thấy ngỡ ngàng, nhưng không sao, cô mặt dày mà, thế là tu sĩ nọ lại được chiêm ngưỡng cảnh Giang Trùng thu hồi động tác, cười với mình một cái, phong độ phui vạt áo trắng không dính tí bụi, chủ động bước tới hành lễ, thân thiện cất tiếng: “Chào đạo hữu, thất lễ quá, tại hạ là Giang Trùng thuộc sơn phái Dung Trần.”

Xã giao cũng phải biết khi nào nên giới thiệu thân phận thật, Giang Trùng nhận ra tu sĩ tướng mạo bình thường trước mặt là người cùng nhóm

với hai kẻ kia, bị chúng xem như đá lót đường trốn.

Để tránh đám dơi hút máu nọ, cô nghiêng rặng lao thẳng xuống biển vì nghĩ vùng này không có yêu thú, dầu còn mỗi nguy hiểm ẩn thì cứ chờ dơi đi hết rồi bay lên lánh sau, ngờ đâu tình hình dưới nước lại khác với định liệu. Ai mà lường được trong lòng biển thoát nhìn êm ả lại có xoáy nước khổng lồ như vậy.

Giang Trường đột ngột bị cuốn vào, chỉ kịp dùng linh khí hộ thân sư bá cho, rồi chìm nổi giữa xoáy nước. Xoáy nước hơi quái, Giang Trường không thoát được, trước lúc hôn mê đã thấy một bóng đen lớn nặng nề xông đến mình, sau đó tối sầm mắt bất tỉnh, tỉnh dậy đã là hiện tại.

Nghe Giang Trường tự giới thiệu, tu sĩ nọ cũng vội nói: “Đảo Thích Gia, Thích Dữ Tu.” Dứt lời, sức nhận ra Giang Trường tự xưng cô thuộc sơn phái Dung Trần, hấn căng thẳng hấn lên, chêm thêm một câu, “Thì ra là tiền bối thuộc Dung Trần sơn phái.”

Thích Dữ Tu trông có vẻ thành thực, lúng búng vài câu nghe chẳng êm tai, bèn dứt khoát ngậm miệng luôn. Tông môn có to có nhỏ, sơn phái Dung Trần chấn nhiếp một phương, tiếng tăm lừng lẫy cõi tu chân, với Thích gia thì đây quả là môn phái khổng lồ, đến cả gia chủ bọn họ cũng không dám càn rỡ trước mặt bất kỳ một sơn chủ nào thuộc Dung Trần.

Thích Dữ Tu từng theo gia chủ đến dự Vạn tông triều hội một lần, đứng xa nhìn đệ tử của các sơn phái lớn ấy, thấy ai nấy phong thái tuấn tú, tiêu sái xuất trần, như ánh trăng rực sáng giữa các đệ tử môn phái nhỏ bọn họ. Người trước mặt đây, mỗi cái nhắc tay xoay chân thôi đã ung dung thanh thản, nụ cười trên mặt cũng khiến người ta như đắm chìm trong gió xuân, ngay cả trong tình huống này vẫn chẳng lộ chút bối rối. Thích Dữ Tu nhìn đối phương, tự lấy làm thẹn.

“Nhớ trước đó Thích đạo hữu bị quật xuống biển, tôi không kịp đến cứu, áy náy quá.” Giang Trùng ngồi xuống, giơ tay tỏ ý mời, Thích Dữ Tu bèn ngồi xuống đối diện cô.

“Ôi, kể ra thì xấu hổ, hai người kia là đồng môn của tôi, nhưng giữa chúng tôi có vài chuyện lục đục, lần này cùng ra ngoài theo lệnh của sư phụ, không ngờ họ lại thế này...” Mặt mày Thích Dữ Tu đờm nét âu sầu, trông không có vẻ gì là muốn nói nhiều, Giang Trùng bèn không hỏi thêm.

Cơ mà lời Thích Dữ Tu vừa nói đã nhắc cô nhớ, Giang Trùng giơ cánh tay, nhìn sắc đỏ ăn vào da vẫn chưa phai.

“Trước đó, hai vị kia đã tạt thứ này lên người tôi, Thích đạo hữu có biết nó là gì không?” Giang Trùng sờ vùng da đỏ như máu kia, không sốt sắng là bao, đến giờ vẫn ổn thì cần chi nóng ruột, với cả trong người cô còn có ma chùng chẳng biết khi nào mới đâm chồi nữa mà, cùi rồi sợ gì lở.

Thích Dữ Tu liếc cánh tay cô, thành thật đáp: “Đó là thứ sư phụ bảo bọn tôi tìm, nhưng tôi cũng không rõ công dụng của nó.”

“Thế Thích đạo hữu lấy thứ này ở đâu?” Giang Trùng nhớ đến đám dơi bám riết không tha kia, trong lòng đã có suy đoán, nhưng câu trả lời của Thích Dữ Tu lại lạ lùng hơn cả mấy cái khả năng mà Giang Trùng nghĩ ra được.

Bọn họ tìm được thứ này ở tử giới.

“Trong tử giới có một mỏm núi rũ ngược, bên trong có con yêu thú dơi hút máu khổng lồ, ổ của nó chính là nơi sản sinh ra chất lỏng màu đỏ ấy.” Thích Dữ Tu nói.

Trong tử giới không có sinh vật, yêu thú dơi hút máu đấy hẳn đã mới dọn đến sau khi tử giới xuất hiện, nhưng tất cả yêu thú đều cố tránh xa nơi

ấy, tại sao dơi hút máu lại đến gần? Giang Trùng kéo tay áo che vết đỏ, không nghĩ nhiều thêm, xoay sang quan sát nơi mình tỉnh dậy.

Họ đang ở trong một hang động dưới nước, không rõ là đâu.

“Kể ra, Thích đạo hữu cũng may.” Giang Trùng ngó hòn đá ướt bên cạnh, bỗng thuận miệng nói.

Thích Dữ Tu sững lại, sau đó trả lời: “Vẫn phải đa tạ tiền bối, nếu lúc đấy tiền bối không thu hút sự chú ý của đám dơi hút máu kia, giờ tôi đã chẳng ngồi đây rồi.”

“Đúng thế, chúng ta may cả làng.” Giang Trùng xoay sang cười: “Còn nữa, Thích đạo hữu không cần phải khách khí thế đâu, gọi thẳng tên Giang Trùng hoặc xưng đạo hữu cũng được. Muốn ra khỏi đây, chúng ta vẫn phải giúp nhau.” Dứt lời cô chỉ một hướng, “Không nên chậm trễ, trễ ắt có biến, chi bằng bây giờ chúng ta xem xét mọi nơi?”

“Được, tất cả xin nghe đạo hữu.”

“Tôi không quen thuộc gì nơi này, nếu Thích đạo hữu có ý kiến, xin vui lòng chỉ giáo.” Giang Trùng vỗ vai hân, ngón tay khê khượng rồi rút lại thật nhanh, nghiêm mặt nói: “Rồi, Thích đạo hữu, chúng ta đi thôi.”

Giang Trùng tỏ ra rất thân thiện, Thích Dữ Tu cũng chân thành đối đãi, hai người thỉnh thoảng trao đổi với nhau, bầu không khí không tệ. Thoắt cái đã đi hết con đường đá hẹp kia, Giang Trùng trông thấy xoáy nước khổng lồ xuất hiện trên đầu.

Cái xoáy này hút hết nước quanh họ, ném lên mặt biển. Ngửa cổ nhìn dòng nước cuộn cuộn màu xanh đậm trên đỉnh đầu, Giang Trùng mới phát hiện họ thế mà lại đang ở giữa lòng đại dương, cái xoáy kia khiến xung quanh họ không có nước, tạo ra một khoảng trống đặc biệt dưới đáy biển.

Ngoài khu vực này, nước biển cứ như bị vật vô hình nào cản lại, không tràn vào nổi một giọt.

Chính lúc đang quan sát, Giang Trùng chợt phát hiện xoáy nước trên đầu đảo ngược dòng chảy, cô lên tiếng: “Cẩn thận!” Sau đó tránh sang bên, Thích Dữ Tu cũng không chậm hơn là bao, gần như đã rời chỗ cùng lúc với cô, trong khoảnh khắc ấy, nước biển rút ngược xuống, cuộn trào xông đến, làn nước đục ngầu hắt vào con đường đá họ vừa bước ra.

Giang Trùng và Thích Dữ Tu chờ một chút, thấy sau khi giội một chuyển, không lâu sau nước biển lại quay trở về cái xoáy trên đầu, khoảng không khô ráo kỳ lạ kia lại lộ ra lần nữa.

Giang Trùng đi sang thăm soi khắp ngõ, rút ra kết luận rằng cả hai có lẽ đã bị xoáy nước dưới lòng biển này cuốn vào hang động. Theo cách nói của cô, đúng là may mắn, may lắm luôn. Giang Trùng liếc thoáng qua Thích Dữ Tu chẳng biết đang nhìn cái gì, giấu vẻ khác thường trong mắt.

“Giang đạo hữu, giờ chúng ta phải đi từ đâu ra đây?”

Giang Trùng nhăn nhó lắc đầu, “Tôi cũng không rõ, Thích đạo hữu có ý kiến gì không? Thích đạo hữu dẫu sao cũng đã sống lâu ở biển Vô Tận, hẳn phải quen thuộc nơi này hơn tôi, chi bằng Thích đạo hữu dẫn đường đi.”

Thích Dữ Tu tỏ ra khó xử, được Giang Trùng khuyên đôi câu mới gượng gạo gật đầu nhận lời, chỉ về một hướng: “Dòng chảy bên ấy khác chỗ này, tôi nghĩ chúng ta có thể thử đi sang đó. Xoáy nước này quá nguy hiểm, chúng ta đừng thử ở đây thì hơn.”

“Được, nghe theo Thích đạo hữu vậy.” Giang Trùng đồng ý gãy gọn, chẳng có vẻ gì là không tán thành.

Hai người bơi theo hướng Thích Dữ Tu bảo. Lực cản dưới biển lớn hơn trên trời, nhưng cả hai đều là tu sĩ, xung quanh không có yếu tố nguy hiểm, mỗi nước biển thôi thì khá dễ đối phó, có điều tốc độ hơi chậm.

Được một đoạn, Giang Trừng nhận ra cảm giác chẳng lành nhàn nhạt vây bủa lòng mình đã lại xuất hiện. Thứ duy nhất khiến cô thấy bất an chỉ có tử giới.

“Ấy, kia là gì? Di tích cung điện dưới đại dương?” Thích Dữ Tu ngờ vực chỉ một vùng kiến trúc tối đen dưới nước, nói với Giang Trừng bên cạnh: “Giang đạo hữu mau nhìn xem, bên ấy có cung điện trong lòng biển kia.”

Nếu Giang Trừng không biết chuyện tử giới, không có cảm giác kỳ lạ, có lẽ đã thực sự cho rằng khối kiến trúc bao la dưới biển kia vốn là di chỉ cung điện thật. Nhưng vì trong lòng biết rõ, cô phát hiện ra vài điểm bất thường.

Thích Dữ Tu có lẽ không nhận ra, hấn kích động nhìn về phía ấy, lầm bầm: “Cung điện như đã tồn tại từ rất lâu, Giang đạo hữu nói xem có phải là một tông môn lụi tàn không?”

Biển Vô Tận có rất nhiều truyền thuyết, trong đó có một truyện kể rằng khá lâu trước kia, Vô Tận Hải là một tông môn cực kỳ khổng lồ, tông môn này cất giấu vô số trân bảo, sau khi gặp họa diệt môn, có trưởng lão giấu báu vật lại, bị nước biển chôn vùi. Không ít tu sĩ đến biển Vô Tận là để tìm đất bảo tàng trong truyền thuyết ấy.

Giang Trừng nhìn vẻ mặt kích động của Thích Dữ Tu lâu thêm một chút, híp mắt.

Vùng biển xung quanh tử giới như bất động, mảng tử giới ấy phản chiếu ánh lục nhạt qua màn nước, nom vô cùng thần bí.

Thì ra tử giới dưới đáy đại dương mà Côn Thủy kể trước đây ở đây. Giang Trừng ngửa cổ nhìn mặt nước trên đầu, ước lượng vị trí, phát hiện mảng tử giới dưới biển này vừa khéo lại nằm ngay dưới mảng tử giới trên trời.

“Giang đạo hữu, chúng ta có nên đến xem thử không...” Nỗi kích động tràn đầy của Thích Dữ Tu khựng lại khi thấy biểu cảm của Giang Trừng, bởi vì Giang Trừng chẳng có vẻ kích động và tham lam như các tu sĩ khác khi nghe chuyện bảo tàng, cô chỉ bình tĩnh.

Giang Trừng cười nhạt với hắn, “Tôi thấy chỗ ấy không ổn lắm, hay chúng ta tìm đường thoát khác đi?” Dứt lời cô liền theo dõi kỹ biểu cảm của Thích Dữ Tu.

Vẻ hốt hoảng trong mắt Thích Dữ Tu thoát hiện rồi tan, hắn bình tĩnh lại, gật đầu: “Nghe lời Giang đạo hữu vậy.”

Giang Trừng lại liếc tử giới lần nữa, chuẩn bị xoay người rời đi. Nhưng đúng lúc ấy, Thích Dữ Tu sau lưng bỗng ồ một tiếng, “Cái gì đây?”

Giang Trừng thấy hắn cúi người, nhặt một miếng ngọc bài dưới nền cát đá biển.

Đó là hàn ngọc tử yên bài đại diện cho thân phận chủ nhân dãy Bạch Linh của Bạch Nhiễm Đông.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Kẻ Bí Ẩn

NGÀN MẶT

"Tấm ngọc bài này hình như có lai lịch." Thích Dữ Tu nói.

Giang Trừng bước sang khoác vai hân, sán đến nhìn ngọc bài, cười bảo: "Thế à? Đưa tôi xem thử, không chừng tôi biết đấy."

Thích Dữ Tu bèn đưa ngọc bài cho cô, nói tiếp: "Chắc của người đến cung điện đáy biển kia làm rơi đấy."

Giang Trừng đón tấm hàn ngọc tử yên bài của Bạch Nhiễm Đông, không ngó cái nào mà một tay nhanh chóng đút nó vào túi trữ vật, tay còn lại thần tốc đè mạnh xuống vai Thích Dữ Tu.

Thích Dữ Tu không ngờ Giang Trừng khắc trước còn mỉm cười thân thiện, giây sau đã đột ngột làm khó, bảo động tay là động tay ngay. Hân thấy bất thường, lập tức muốn lách người tránh tay cô, nhưng Giang Trừng sớm đã thủ sẵn, ghìm chắc mười phần, Thích Dữ Tu nhất thời không giãy thoát nổi, bị cô quăng mạnh xuống đất.

Chớp chớp mắt, Thích Dữ Tu tỏ vẻ luống cuống, giãy giụa hỏi: "Giang đạo hữu có ý gì thế? Tấm lệnh bài này nếu Giang đạo hữu thích thì tặng Giang đạo hữu đấy, tôi không giành đâu mà."

"Không cần vờ vịt đâu, trước đây ta quả thực đã định từ từ, để xem rốt cuộc mi muốn giở trò gì, giờ thì đối ý rồi. Nói, chủ nhân của lệnh bài đang

ở đâu?" Giang Trùng bóp tay hắn răng rắc, tay còn lại kê chủy thủ vàng vào nội đan hắn.

"Sao mi biết ta không phải là Thích Dữ Tu? Mi chưa tiếp xúc với hắn mà, khí tức của ta cũng đâu có sơ hở..." Kẻ bị Giang Trùng ghì chặt lên tiếng.

Tại sao biết hắn không phải là Thích Dữ Tu? Thực ra Giang Trùng đâu có biết hắn không phải là Thích Dữ Tu, nhưng thấy kẻ hắn là ai, chỉ cần biết không phải là người tốt là được. Chẳng những bị dơi hút máu vậy lại không có thương tích, còn muốn dắt cô đến tử giới nữa, đến thế mà vẫn không nhận ra điều mờ ám thì cô là đồ ngốc.

Giang Trùng không định trả lời hắn, tay ấn mạnh thêm, bảo: "Mau trả lời câu hỏi của ta, chủ nhân ngọc bài đâu?"

Chẳng biết sao Giang Trùng cứ thấy là lạ, vừa định tạm khóa năng lực của hắn lại thì tuột tay, cả người tên nọ trơn nhẵn lướt khỏi tay cô như một con cá, chỉ chừa lại một tấm... da?

Một tấm da người có gương mặt của Thích Dữ Tu, còn tên "Thích Dữ Tu" kia lại biến thành một gã đàn ông lạ mặt.

Vứt tấm da người đi, Giang Trùng nhanh như tên bắn về phía gã đàn ông lạ mặt định trốn đến tử giới gần đấy. Ghét bỏ tấm da tươi rõ ràng đã bị lột sống khỏi cơ thể bằng bí pháp kia, Giang Trùng ra tay không chút nương nhịn, tàn nhẫn hơn ban nãy nhiều.

Tốc độ của gã đàn ông không nhanh lắm, Giang Trùng nhận ra có thể hắn đã bị thương, càng không khách sáo, trực tiếp áp sát lưng hắn, kéo mạnh một cái.

Kết quả, Giang Trùng vẫn chưa bắt được hắn, trên tay có thêm một tấm da người rách, gã đàn ông tuột khỏi tay ngoài đầu cười với cô, lại là

một gương mặt khác, lần này là gương mặt như hồ ly, kết hợp với biểu cảm của hắc tròng vô cùng xảo quyệt.

Giang Trường lại vút da người đi, thỉnh lặng đuổi tiếp. Cô muốn biết gã này còn bao nhiêu tấm da có thể xé.

Hai người kẻ chạy kẻ đuổi, giữa đường Giang Trường đã xé thêm một tấm da của hắc, lần này thế mà là gương mặt phụ nữ, lại còn khá xinh, kỳ lạ ở chỗ tướng người hơi vạm vỡ của hắc thoát cái đã trở thành dáng vóc phụ nữ hợp với gương mặt, tất cả thay đổi chỉ diễn ra trong chốc lát, định thần nhìn lại hắc đã là một cô gái, không có gì bất thường.

Giang Trường thấy thế thì rung mình, kẻ này là nam hay nữ còn chẳng rõ, thần bí kỳ quái, rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Kẻ bí ẩn không rõ là nam hay nữ kia đã đến sát tử giới, trước khi bước vào, hắc ngoái đầu tùm tùm buông lời: "Muốn tìm chủ nhân ngọc bài à? Theo ta đi."

Đến cả giọng cũng đã thành giọng nữ.

Nếu để sống, lần tới hắc đổi mặt, căn bản sẽ chẳng nhận ra nổi. Nghĩ đến đây, dầu biết hắc cố ý dẫn dụ, Giang Trường vẫn không do dự đuổi theo đến tử giới. Tung tích của sư phụ vô cùng quan trọng, đầm rồng hang hổ cũng phải xông vào.

Tử giới bao la dưới đáy biển như một thế giới khác, bên trong không có nước, các tòa kiến trúc trĩu nặng tử khí, không có ánh sáng, rừng cây chết khô hết vô số quái thú đang giương vuốt. Kẻ bí ẩn đi xuyên qua con đường rải rác kiến trúc, lẩn vào khu rừng bên cạnh, Giang Trường đuổi theo, phát hiện hắc đã biến mất trong tích tắc.

Mất dấu rồi! Hắc chắc vẫn chưa chạy xa, có khi đang núp quanh đây. Giang Trường ngừng bước, nhắm mắt cảm nhận động tĩnh xung quanh. Tiểu

Thù Vọng từng nói, nhiều khi đôi mắt sẽ đánh lừa chúng ta, còn cảm giác thì không. Xung quanh bóng cây đan cài, khắp nơi đều là cành khô, nhưng khi nhắm mắt, Giang Trùng lại nghe rất nhiều âm thanh vụn vặt, đến từ bốn phương tám hướng.

Ở đây có thứ gì đó, lại còn là số nhiều! Giang Trùng cầm lấy kiếm.

Bỗng nhiên, một đạo sát khí xuất hiện, có vật bọc trong luồng khí mỏng nhào đến chỗ cô. Giang Trùng thoát cái đã nhắc kiếm lên chặn, mở bừng mắt ra, cô phát hiện thứ đột ngột tấn công mình là một nhánh cây khô.

Cành khô? Không, không phải thế! Giang Trùng đưa kiếm chém đứt "cành khô" nọ, thấy bên trong là thịt trắng, chỗ bị chém tràn mủ tím.

Thứ đó chỉ trông giống cành khô thôi, lúc khua kiếm chém, Giang Trùng đã nhận ra đây là một bộ phận của loài động vật nào đó.

Giang Trùng lùi một bước ngửa đầu nhìn, trên cái cây bên cạnh có gần ba mươi cái chi cô từng tưởng là cành cây đang múa may, một cơ thể mỏng mảnh đến độ có thể dán lên cây, cùng ba đôi mắt trừng ánh tím -- Một con nhện to với hình thù kỳ lạ.

Mỗi cái chân của con nhện quái quỷ này dài bằng cả người Giang Trùng, nhện khổng lồ vốn đang nguy trang cực tốt trên cây, nay bị Giang Trùng chém cụt một chi, bèn phình cơ thể ra, thịnh nộ nhảy ụp xuống, phủ ngay trên đầu Giang Trùng.

Nếu chỉ có một con, Giang Trùng đã chẳng thêm đề vào mắt, nhưng mỗi một gốc cây trong cả khu rừng rộng lớn đều bị giống nhện lạ này chiếm cứ, khá là phiền. Hình như đây là ổ nhện, Giang Trùng nhớ lại những tin mình dò la được trước đó, tựa hồ dưới đại dương có yêu tu nhện biển chuyên bắt nữ tu, lẽ nào sư phụ thực sự đang ở đây?

Giang Trường suy xét những chuyện này, động tác tay cũng không chậm, cô khéo léo chém cụt ba cặp chi trước của con nhện to kia, xông ra từ kẽ hở.

Vì động tĩnh ở đây, nhện trên cây kế bên cũng đã bò xuống, từng đôi mắt tím lạnh lẽo khát máu, nhìn chòng chọc Giang Trường đang bị vây ở giữa.

Giang Trường giờ kiểm ngang người, thần sắc lạnh lùng hẳn.

Ngoài các chi sung sức ra, đám nhện này còn biết nhả tơ xám, loại tơ này cực kỳ dính, chạm phải rất khó tách ra, Giang Trường phải khua kiếm thật lực mới chém đứt được tơ dẻo, trong lúc dây dưa, tơ của những con nhện khác đã nhả lên người Giang Trường.

Trước đây chưa từng chiến đấu với nhện, Giang Trường không rõ thể công của chúng lắm, vừa lơ là đã bị quấn lại.

Cô đoán dùng pháp thuật hệ hỏa có lẽ sẽ hữu dụng hơn, nhưng hệ chính của cô là kim, ngoài việc nhóm đuốc nướng đồ ăn ra thì rất ít dùng phép lửa. Hơn nữa chất nhầy phủ trên bề mặt tơ nhện có thể kháng độ lửa nhất định, lửa bình thường sẽ không đốt nổi.

Phiền rồi đây. Giang Trường nghĩ, bỗng cảm thấy túi trữ vật nhúc nhích, sau đó một quả trứng bầu dục tự động lăn ra, rơi lộp cộp xuống bên chân cô.

Là quả trứng rồng đại sư ngựa đòn cho, linh thú bốn mạng chưa nở của cô. Ngoài việc trích máu nuôi theo lời dặn của y, Giang Trường chả chăm bẵm gì thêm, dù sao quả trứng này cũng thường lặng thinh không động đậy, không có cảm giác tồn tại.

Hiện tại, sao quả trứng này tự dừng lại lăn ra? Giang Trường vốn đang chuẩn bị thử vận hết sức kéo đứt tơ nhện bó buộc chân tay mình, chính sự

xuất hiện của nó khiến cô khựng lại, ngay lúc ấy, quả trứng óng ánh bỗng hóa đỏ, sau đó vỏ trứng lấp lánh xuất hiện vô số vân đỏ, một ngọn lửa được nhóm lên, hồ như bao bọc Giang Trùng vào giữa.

Tơ nhện quấn lấy Giang Trùng gặp lửa chảy ra, ào ạt rơi xuống đất hóa thành khói xanh, Giang Trùng đắm mình trong lửa lại không hề gì. Cô nhặt quả trứng lên, thấy lòng bàn tay ấm áp, bất giác vỗ về nó rồi cười, "Chưa nở đã biết giúp đỡ rồi, cừ lắm!"

Ngay sau đó, quả trứng rỗng như hiệu lời khen của cô, ngọn lửa ngạo nghễ lại bành trướng lợi hại hơn. Bấy giờ lũ nhện đều phải lùi lại một khoảng, cố tránh khỏi nhiệt độ của ngọn lửa.

Nhưng chỉ được chốc lát, ngọn lửa của trứng rỗng đã tắt ngúm, chỉ khắc ra được vài ba đốm lửa nhỏ, như đã tịt ngòi.

Giang Trùng cảm nhận được tâm tư của trứng rỗng, nó không vui, muốn thử làm lại. Nhưng cô đã nhét thẳng vào túi: "Được rồi, yên tâm đi, lần này ta sẽ cẩn thận, không để bị trói nữa."

Quả trứng biết nhóm lửa biến mất, lũ nhện lại bò đến gần Giang Trùng. Nhưng qua lần vừa rồi, cô càng cẩn thận hơn, khéo léo tránh tơ nhện, lại còn tài tình dẫn dụ vài con nhả tơ trói những con nhện khác.

Lũ nhện này vừa nhiều vừa to, đây là ưu thế và cũng là khuyết điểm của chúng, so với chúng, Giang Trùng vô cùng nhỏ bé, cô có thể khéo léo luồn lách qua kẽ hở của từng con nhện, chúng đành tốn sức giẫm nện bằng các chi của mình nhưng chẳng cú nào trúng Giang Trùng cả, trái lại bị cô nhắm vào khe hở chém cụt không ít chân, trên mặt đất tung tóe mù tím.

Khua kiếm liên tục, Giang Trùng không tránh nổi mù tím vấy lên người, bên cạnh cô là một vòng xác nhện, từng khối thịt nhện chất thành chồng, lại bị lũ nhện đến sau giẫm đạp lên.

Con nhện cuối cùng bị chém đứt đôi trước mắt, Giang Trùng chống kiếm xuống đất, vịn chuôi điều hòa nhịp thở.

Hiện thời cô đã dám khẳng định lũ nhện đây chỉ là một đàn nhỏ, các nơi khác trong tử giới dưới đáy biển này hẳn vẫn còn những đàn nhện khác, còn yếu tố nguyên hình là nhện biển khó giải quyết nhất vẫn chưa biết đang ở đâu.

Giang Trùng chợt nhìn sang một cái cây bên mé phải, đồng thời búng một vạt sắc vàng đến đấy. Sau tiếng phập phập, mấy thanh chủ thủ nhỏ ánh vàng Giang Trùng vừa phóng ra cắm vào thân cây, có một thanh bị người ta chặn lại, rơi keng xuống đất.

Người nấp ở đấy chính là kẻ bí ẩn đã dụ Giang Trùng đến đây, chẳng biết hẳn tránh khỏi tai mắt đám nhện bằng cách nào, dung mạo vẫn là của nữ tử, cười gọi đòn với Giang Trùng xong bèn xoay người nhắm hướng chạy tiếp.

Giang Trùng siết chuôi kiếm đuổi theo, mặt mày lạnh lùng. Bắt được gã ta, cô nhất định phải lột sạch từng lớp da hẳn khoác lên mình mới được! Để xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì!

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tay Không Lột Da

NẾU MI BẰNG LÒNG TỪNG LỚP TỪNG LỚP TỪNG LỚP TỪNG LỚP...

Vừa thoát khỏi ổ nhện này đã bị kẻ bí ẩn "củ hành" kia dụ vào ổ nhện khác, Giang Trừng nghiêng răng chém giết một chập, sát khí phùng phùng mình mấy thương tích đầy dịch tím hôi tanh xông ra.

Cô đã chắc chắn tử giới dưới biển này đây có rất nhiều nhện rồi, đám nhện to ở khu rừng ngoài này chỉ là thủ vệ vòng ngoài, càng vào trong càng ghê gớm. Bản lĩnh của cô vẫn có thể giải quyết bọn vòng ngoài, nhưng có lẽ không đối phó nổi bọn vòng trong.

"Ồ, đến đây ~" Sau khi Giang Trừng giết hết nhện, kẻ bí ẩn dụ cô đến đây bỗng lại xuất hiện, quăng mồi nhử tiếp. Mắt mi cột nhả, lắc hông gợi đòn, sau đó xoay người chạy.

Nhưng Giang Trừng không nhảy dựng lên, mặt đầy sát khí đuổi theo như trước đó nữa, cô lạnh lùng liếc sang một thoáng, chán ngán vén đám tóc mái bết máu nhện tím của mình, đặt hông ngồi xuống một hòn đá.

Thế là hai người một ngồi một đứng cách nhau một quãng, đối mắt nhìn nhau.

"Ê, sao mi không đuổi theo nữa? Sợ rồi à?" Kẻ bí ẩn ôm bộ ngực vĩ đại của mình, cười hỏi.

Giang Trường cười lạnh một tiếng, giữ giữ tay áo, máu nhện tím dính đầy bên trên lập tức tung tóe khắp mặt đất, "Nhờ mi mà ta thành ra thế này, giờ không muốn đuổi theo nữa."

"Cũng chỉ hơi bắn một tẹo thôi, mới gặp chút trở ngại mà mi không đuổi theo nữa hả? Là một tu sĩ chính thống, là đệ tử của đại tông môn, chẳng phải dù có bỏ mạng mi vẫn sẽ tiếp tục đuổi theo, không chém chết ta bằng kiếm của mình thì không dừng ư?" Kê bí ẩn khó tin hỏi.

"Đừng nhảm nhí nữa, giờ cả người ta bắn tóe, không muốn trò chuyện với mi, tạm thời không bắt kịp thì lần sau tính tiếp, mi rút đi." Giang Trường phẩy tay với hăn, tỏ vẻ phớt lờ.

"Gượm đã, đây là sư phụ của mi mà, ày, không phải mi đang vội tìm ả ta sao? Manh mỗi đang ở trước mặt, mi cứ vậy từ bỏ hả?"

"Không hiểu tiếng người à, mi rút đi được không, phiền chết được." Giang Trường bực bội lườm hăn, tay tụ nước xối lên người, bắt đầu tự xử lý máu nhện.

Các pháp quyết thanh tẩy như quyết phát trần chỉ có thể giữ bụi chứ không xử lý sạch đồng máu nhện hơi đặc biệt này được, cô chỉ có thể làm theo cách thủ công, bất tiện thật. Giang Trường oán thầm, tay liên tục tụ thủy cầu rửa ráy, từng lọn tóc dài rũ xuống, ép vào má, quần áo cũng dán sát vào người, không ít chỗ thũng, tấm áo trắng vốn lành lặn sau khi dẫm máu nhện lại không giặt sạch nổi.

Giang Trường có vài bộ pháp y tốt hơn một chút, nhưng những bộ y phục đẹp lộng lẫy đó thường cô chỉ mặc làm dáng trong các dịp quan trọng, còn xuất môn lịch luyện mạo hiểm, vận pháp y quý giá thì khác nào bảo thẳng với kẻ khác rằng "Mị dần dần của mau tới cướp đi". May mà loại áo gấm phổ thông này không đắt lắm, chứ tiêu tốn như này thì phá của quá.

Mới trái ý đã không thềm đuổi theo nữa, chẳng những thế còn tắm giặt ngay tại chỗ. Kẻ bí ẩn nấp sau gốc cây cạn lời ngó Giang Trùng, đến tận đây rồi, hắn đã sắp đạt được mục đích, sao ả ta lại từ bỏ như thế chứ! Lũ tu sĩ chính đạo ưa sạch sẽ này thỉnh thoảng thực sự rất phiền, giờ là lúc giữ hình tượng sao?!

"Ê, mi giặt mau lên, ta chờ ở đây." Kẻ bí ẩn gào lên.

Kẻ bí ẩn muốn dụ Giang Trùng đuổi theo kia chạy hồi lâu lại thấy kỳ kỳ, chuyển này người ta không theo nữa. Hắn tặc lưỡi chạy trở về, nấp sau một gốc cây theo dõi, thấy Giang Trùng đang cầm bình nước súc miệng.

Ban nãy giết nhện sơ ý để văng vào miệng à, kẻ bí ẩn hả hê cười hai tiếng, Giang Trùng lia mắt sang ngay. Kẻ bí ẩn thôi cười, sẵn sàng lên nòng chạy tiếp, nhưng Giang Trùng chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không định đuổi theo.

Giang Trùng vén mái tóc ướt đầm ra sau, nước nhỏ giọt phắt qua không trung, từng ngón tay thon dài vén tóc mái, để lộ vầng trán trơn mịn, cô gái nhìn kẻ bí ẩn, cong môi cười, "Được thôi, mi đã bằng lòng chờ..."

Chưa dứt lời, cô bỗng tụ nước trên tay thành tên bắn về phía hắn. Kẻ bí ẩn luôn đề phòng cô làm khó, vừa thấy mũi tên nước đã vội vàng lùi lại né, ra chùng đặc ý, "Trường ta sẽ lại bị mi khống chế đột ngột lần hai hả?"

"Chứ không à?" Giang Trùng cười hỏi vặn, siết tay, vô số bóng hồng căng chặt lại, cùng lúc đấy kẻ bí ẩn phát hiện mình đã bị vây giữa lưới đỏ giăng kín trời đất từ lúc nào, vô số sợi tơ mảnh tách ra như tơ nhện quấn lấy hắn, đầu còn lại hợp làm một đang nằm trong tay Giang Trùng.

"Mi! Từ lúc nào!" Kẻ bí ẩn kinh ngạc thốt lên.

Cả người Giang Trùng đang nhỏ nước, có giọt nước men theo má cô trượt xuống cằm, rơi trên xương quai xanh trắng ngần. Thời khắc này

không còn vẻ cáu kỉnh bức dọc trước đó, Giang Trùng cười thân thiện bước đến gần kẻ bí ẩn, nơi cô đi qua đọng lại vết nước.

Thường ngày cô chỉ dùng thanh kiếm gỗ Tầm Giang, dù gì cũng là kiếm tu. Còn vũ khí Hồng Ti thì cô không thường sử dụng, phần lớn thời gian đều dùng để buộc tóc. Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện tình huống cần dùng ám chiêu, khi ấy cô mới dùng đến Hồng Ti, hiệu quả mỗi lần đều không tệ.

Hồng Ti có thể từ một cái buộc tóc be bé tách thành vô số sợi tơ đỏ dẻo dai, sau khi đan cài vào nhau thì thích hợp dùng làm lưới săn mồi hơn cả.

"Chẳng phải vẫn bị ta tóm được còn gì." Giang Trùng siết Hồng Ti trong tay, quấn chặt kẻ bí ẩn kia thành một cục, sau đó tấn vào mặt hắn, đánh đến mức gương mặt cô em kia lồm vào trong, kỳ dị vô cùng. Chẳng bao lâu sau mặt hắn tự động lành lại, không có cả một vết bầm.

Kẻ bí ẩn bỗng cất tiếng cười khà, nhìn Giang Trùng đang giẫm lên ngực mình, mắt lóe tia kỳ lạ, "Mi cố ý vờ vịt hành sự trái lễ thường để lừa ta?"

"Không, ta thực sự không vui, chuẩn bị tắm rửa thay đồ." Giang Trùng nói, trực tiếp chém cụt một cánh tay hắn, sau đó theo dõi trạng thái hồi phục của nó.

Lát sau, cánh tay lại mọc trở ra, kẻ bí ẩn bị chặt tay cũng không tỏ vẻ đau đớn gì, hắn ung dung như thế Giang Trùng chỉ đang cắt móng tay hộ mình. Thay vì bảo tên này như củ hành tây có vô số lớp vỏ, nên nói hắn giống một nắm bột, có thể tùy ý nhào nặn thành đủ loại hình dáng, vì không rõ điểm yếu nằm ở đâu, Giang Trùng cứ có cảm giác rằng dù mình giết thế nào thì hắn cũng không chết.

Cảm giác này khá bất rứt. Giang Trùng đưa bàn tay ướt vỗ má hăn, nói: "Sao, kể những chuyện mi biết về sư phụ ta nghe xem?"

"Không kể không kể, kể rồi ta chết mất." Kẻ bí ẩn vẫn còn cười, ánh mắt nóng bỏng đánh giá gương mặt Giang Trùng và xương quai xanh lộ ra khỏi vạt áo rộng của cô, "Tiếc quá, nhờ mà lột được da mi ra, ắt hăn nó sẽ là một trong số tàng phẩm mà ta thích nhất."

Giang Trùng thấy hăn thè lưỡi liếm một giọt nước bên mép -- Đây là nước nhỏ xuống từ tóc cô, không khỏi sờn da gà toàn thân. Ánh mắt của tên này quá biến thái, khiến cô ngửa tay.

"Mi đã không nói thì ta đành phải lột sạch đồng da trên người mi thôi, thử xem lột sạch rồi bên trong là thứ gì." Dứt lời, Giang Trùng bắt đầu ra tay.

Lột xong da của cô gái, bên trong là da của một người già, Giang Trùng tiếp tục lột, một thiếu niên tuần tú mười lăm mười sáu tuổi hiện ra.

Tên biến thái khoác lớp vỏ thiếu niên chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh đáng thương, hăn nằm dưới Giang Trùng để lộ một bên vai mướt mát, mặt mày thơ ngây khóc lóc van xin: "Tỷ tỷ, thả ta ra đi ~ Ta không dám nữa, ta cũng chưa làm hại tỷ mà đúng không? Ta đau quá, tỷ đừng lột nữa được không?"

Giang Trùng lại tiếp tục lột. Lần này xuất hiện gương mặt ông chú qua đường cực kỳ bình thường, lột nữa.

Đại mỹ nhân kiều diễm, lột.

Tiểu giai nhân thanh tú, lột.

Đại mỹ nam mày kiếm mắt sáng, lột.

"Ê ê ê mi đừng lột nữa, trời ơi ta rất thích mấy tấm này đó! Mi có biết để lột được một tấm da hoàn hảo ta phải tốn biết bao nhiêu công phu không, giờ mà thu thập lại cũng chẳng còn tấm nào vừa ý ta hết!" Kẻ bí ẩn biến thái thấy Giang Trùng lột từng tấm da nhanh như điện, không có ý dừng lại thì sốt ruột, đau lòng can ngăn.

Nhưng Giang Trùng không định ngừng tay, chỉ hỏi hản: "Thế mi muốn kể rồi chứ?"

"Nếu kể ra thì không chỉ bị lột vài tấm da không thôi đâu, ta sẽ bị giết mất."

Giang Trùng: "Nhưng câu này của mi đã để lộ không ít điều rồi, sau lưng mi còn có người khác đúng không? Mi bị người nọ sai khiến đúng không? Sư phụ ta đang ở chỗ hản hoặc ả đúng không? Mi là ma tu? Yêu tu? Hay là thuộc hạ của đại năng nào có thù với sư phụ ta?"

"Ui trời hiểm quá hiểm quá, suýt thì lộ rồi!" Biến thái bỗng bảo: "Mi lột thêm tấm nữa thử xem?"

"Uy hiệp ta? Khỏi cần nói ta cũng lột..." Khi gương mặt tiếp theo xuất hiện, Giang Trùng sửng sò, tim đập mạnh một cái, con ngươi co rút. Trong con ngươi cô phản chiếu gương mặt thuộc về Thanh Đăng đại sư.

Thanh Đăng đại sư? Không đúng, đại sư đang ở chùa Thượng Vân, sao có thể bị tên này lột da được, là giả! Giang Trùng nhanh chóng phản ứng lại, nhưng chốc lát ngây ngẩn kia cô đã bất giác lỏng tay, kẻ bí ẩn biến thái nắm bắt thời cơ thoát khỏi tay cô.

Giang Trùng vội vươn tay ra tóm, nhưng muộn rồi, tên kia thoát cái đã lui thật xa, chỉ để lại một câu xa xôi: "Tấm da này ta tự chế đấy, hàng tự chế không tươi được bằng hàng lột ~ Nhưng nếu mi thích thì đuổi theo đi ta tặng ~"

"Đệt." Giang Trùng đứng đấy mắng khê, hít sâu một hơi, vút áo ướn lại, khoác đồ sạch lên.

Sau đó cô xoay người chạy ngược hướng với tên biến thái.

Chẳng mấy chốc Giang Trùng nghe sau lưng có tiếng gọi, tên biến thái quay lại rồi, có điều lần này cách cô xa hơn, gào to: "Sao mi lại không đuổi theo nữa thế? Nhìn da ta này? Thực sự không đuổi theo nữa à?"

Hắn khoác tướng mạo Thanh Đăng đại sư lắc eo khoe mông, Giang Trùng nhìn mà gân xanh giật tung trán.

Giang Trùng: Lần đầu tiên muốn giết một người đến thế.

Tên biến thái này chắc chắn sẽ không đưa cô đến chỗ sư phụ, Giang Trùng biết chứ, hắn sẽ chỉ lừa cô đến một chỗ nạp mạng nào đó thôi, hoặc là có mục đích khác, tóm lại chẳng có gì tốt đẹp dành cho cô cả. Mà đã đến đây rồi, dầu sư phụ không có ở đây thì nơi này hắn cũng sẽ có manh mối, không đi theo hắn vẫn tìm được.

So với việc theo hắn, chi bằng tự thử vận may.

Tuy hiện thời chưa giết được tên biến thái này, nhưng Giang Trùng ghim hắn rồi.

Tên biến thái sau lưng thấy Giang Trùng thực sự lơ mình đi xa, thờ dài, "Ừầy, không đuổi theo thật kìa, thôi kệ, dù sao cũng không ra khỏi đây được, chết sớm chết muộn thôi. Cơ mà mình muốn có tấm da của ả ghê, tiếc nỗi chủ nhân cần thi thể tàn khuyết của ả, không lột da được..."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Yêu Tu Nhện Biển

ĐĂNG DỊCH LÀ AI?

Cầm tấm hàn ngọc tử yên bài của Bạch Nhiễm Đông vừa đoạt được từ tay tên biến thái, Giang Trừng tỉ mỉ so với tấm lệnh bài của mình hồi lâu, phát hiện nó nhái khá giống.

Chỉ nhìn bề ngoài đã đủ để nhầm lẫn, nhưng cầm trên tay cảm nhận một lúc sẽ nhận ra, so với đồ thật thì khí tức của tấm hàn ngọc tử yên bài này không thuần, cũng không thể gắn kết với lệnh bài của các đệ tử khác.

Thế cho nên, cô bị lừa bỡn rồi, tấm lệnh bài này là mồi nhử. Nhưng tên biến thái củ hành kia ắt hẳn phải dính dáng đến chuyện sư phụ mất tích.

Giang Trừng cất tấm lệnh bài nhái, quan sát cảnh vật xung quanh, lạnh lẽo yên ắng, chẳng thấy con nhện nào. Biến thái củ hành không đi theo, Giang Trừng đoán có lẽ hắc đình ninh rằng chạy không thoát, nên không thềm sốt ruột.

Trước đó Giang Trừng đã cảm thấy tên này ung dung vô cùng, nếu nói mục đích của hắn là dụ dỗ cô đến đây, chi bằng bảo hắn muốn lừa bỡn cô. Tin chắc rằng cô sẽ bỏ mạng ở đây, hắn căn bản chẳng thềm chuẩn bị chu đáo hơn, đúng là khiến người ta khó chịu.

Cài chiếc lông vũ đen có thể ẩn đi khí tức mà đại sư huynh Bạch Linh tặng, Giang Trừng thay một bộ đồ xám gần như hòa vào cảnh vật xung quanh, lượn quanh đường phố trong tử giới, nhẹ như một chiếc bóng, dưới chân không để lại một dấu vết hay tiếng động nào.

Cô từ từ đến gần trung tâm của mảng tử giới này, căn cứ vào phán đoán trước đây, càng đến gần trung tâm thì phải càng nguy hiểm, xuất hiện càng nhiều nhện mới đúng chứ. Nhưng hiện tại cô đã đi rất lâu rồi, ngoài mấy ổ nhện khổng lồ ngoài kia ra, căn bản không thấy lũ nhện khác.

Giang Trường thấy bất thường, lòng càng cảnh giác hơn. Theo dự đoán của cô, yêu tu nhện biển bắt cóc không ít nữ tu kia hẳn đang ở trung tâm tử giới, tên biến thái củ hành kia chắc cũng định dụ cô đến đây.

Biến thái củ hành và tên yêu tu nhện biển cùng một phe? Bọn chúng muốn làm gì? Phí bao nhiêu công sức dụ cô sang đây, rốt cuộc là vì mục đích gì?

Giang Trường suy ra rất nhiều khả năng, chân lại không rề rà chút nào, ngày càng đến gần trung tâm tử giới. Thành lĩnh, Giang Trường cảm nhận được mùi nguy hiểm, luồng yêu khí tàn bạo ấy ép cô phải vận động linh khí kháng lại. Thấy sắp đến đích, Giang Trường giấu khí tức kín kẽ hơn.

Ở mặt sau của tòa kiến trúc hình tháp cao vút, Giang Trường đang trèo từng chút một lên trên, cô không dám dùng quá nhiều linh lực, sợ sẽ khiến tên yêu tu tỏa yêu lực ra tứ phía gần đây chú ý. Giang Trường bình tĩnh leo tới đỉnh tháp, siết miếng ngói đen trên nóc, khẽ thò đầu nhìn xuống.

Xuất hiện trước mặt cô, là một đại dương trắng như tuyết.

Các tòa kiến trúc ở trung tâm tử giới dưới đáy biển này thấp hơn khu vực xung quanh một chút, giờ phút này, chúng đang được nối vào với nhau bằng tơ nhện trắng xóa, tơ kết thành từng chiếc lưới to, tầng tầng lớp lớp khuếch đại ra xung quanh, chiếc này chồng chiếc khác, như đại dương dập dềnh sắc trắng. Giữa rừng kiến trúc tối đen, vùng đại dương trắng như tuyết bỗng nhiên xuất hiện, hệt như đáy biển đang tỏa ánh sáng nhẹ nhàng lấp lánh, kiêu diễm lạ kỳ.

Giữa biển tơ trắng này có một chấm đen. Chấm đen không to, nhưng bất cứ ai nhìn thấy màn này đều không thể bỏ qua y. Là tên yêu tu nhện biển kia! Đó là phản ứng đầu tiên của Giang Trùng.

Từ đây cô vẫn có thể trông thấy tình cảnh bên đó, tên yêu tu ấy có nửa thân trên là đàn ông, vẫn đang khoác áo trắng, y gục đầu xoa tóc đen không thấy rõ mặt, nhưng từ eo trở xuống lại là mình nhện trong suốt, tám chiếc chân vân đen nửa vùi vào lưới tuyết, nửa lộ ra ngoài.

Tuy đáng vẻ nửa người nửa yêu này hơi lạ, nhưng Giang Trùng không thể không thừa nhận, yêu tu nhện biển chừng như cực kỳ xinh đẹp. Có điều thứ càng đẹp càng độc, chân lý của giới tự nhiên rồi.

Khắp vùng này, ngoài yêu tu nhện biển ra thì không còn khí tức nào khác, chẳng lẽ các nữ tu bị bắt kia không có ở đây? Hay là đã chết rồi? Giang Trùng lùi về sau một bước nhỏ, định tránh tên yêu tinh ngày càng toát ra vẻ nguy hiểm này xa thêm chút nữa. Nhưng vừa nhúc nhích, bỗng dừng sống lưng lạnh toát, dự cảm vô cùng nguy hiểm ập tới khiến cô gần như nhảy dựng lên chạy trốn.

Yêu tu nhện biển thành linh ngẩng đầu nhìn sang, khiến Giang Trùng trông như một con ếch bị rắn nhắm vào, cứng người tại chỗ không động đậy nổi. Cô đang nằm bò trên mặt sau của đỉnh tháp, đáng lý tên yêu tu ấy phải không nhìn thấy cô mới đúng, nhưng Giang Trùng cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm vừa lạnh lùng vừa rối loạn ấy xuyên thẳng qua khoảng cách xa và tòa tháp trước mặt, ghim vào người cô.

Nguy hiểm! Trốn nhanh!

Giang Trùng nghiêng răng, nhảy khỏi tháp nhẹ nhàng như chim, thoát cái đã trở mình lao xuống, định bay ra xa. Hiện thời cô không thèm giấu hành tung khí tức nữa, vì tên yêu tu kia đã phát hiện ra cô rồi.

Vẫn chưa đáp đất, Giang Trùng bỗng thấy tơ nhện trắng xóa xung quanh tự động vây đến, lấp mắt điểm rơi của cô. Cô khựng lại giữa đường, mũi chân điểm lên bề mặt tháp, chuyển hướng muốn lợi dụng khe hở giữa vòng vây tơ nhện búng mình ra ngoài. Nhưng đám tơ nhện ấy lại không bỏ cuộc, chúng như có sinh mạng, bắt đầu ùn ùn tách từ biển trắng sang bao vây Giang Trùng.

Thấy con đường trước mặt không đi được nữa, cũng không có đường lui, một ít kẻ hở quanh đây đều bị tơ nhện điên cuồng lấp mất, Giang Trùng rút kiếm ra. Đám tơ nhện trắng xóa này sạch hơn tơ lữ nhện ngoài kia nhiều, bề mặt không có chất nhầy dính dớp mà trơn mịn như lụa, nhưng loại tơ này cũng bền hơn tơ xám nhiều, kiếm cô hoàn toàn không chém đứt nổi.

Từ sau khi tu vi tăng lên, kiếm của Giang Trùng cũng ngày càng sắc bén, khi đánh nhau với kẻ khác, cô chưa từng nảy sinh cảm giác bất lực như bây giờ. Kiếm của cô, căn bản không thể chếp đứt đám tơ nhện này! Ngay cả lửa cũng không làm gì được chúng! Quả trứng rồng trong túi trữ vật như cảm nhận được hiểm cảnh cô đang mắc phải, lăn hai vòng xông ra định giúp.

Có điều trước đó nó đã phun lửa một đợt rồi, giờ vỏ trứng đã hơi tối màu, lửa yếu hơn nhiều. Chẳng những thế, ngọn lửa lần này cũng không làm gì được tơ nhện trắng.

"Về đây, đừng có ra ngoài!" Giang Trùng quát bảo trứng rồng quay lại, mình thì vùng vẫy khua kiếm, cố ngăn tơ đan vào nhau. Vì tơ nhện không ngừng tăng thêm, áp lực đè lên cô lớn hơn nhiều, gò má rịn mồ hôi.

Khốn khổ kiên trì một lúc, Giang Trùng vẫn không giãy thoát nổi, bị đám tơ nhện trắng siết thật chặt. Lúc bị chúng trói lao thật nhanh qua biển tơ trắng đến gần tên yêu tu ở giữa, Giang Trùng thềm thở dài.

Cô còn quá sơ suất, quá tự tin. Có lẽ do trước giờ gặp bất cứ khó khăn nào cô cũng có thể giải quyết một cách thuận lợi, khiến cô bị ảo tưởng, hành sự to gan hơn nhiều. Cô hẳn phải thận trọng hơn nữa, thế thì đã chẳng vừa đối mặt liền bị bắt như bây giờ.

Lần này nguy rồi, chắc sẽ không thực sự bị tên yêu tu này nuốt chửng chứ? Cơ thể rung một cái, Giang Trùng phát hiện tơ trắng cuốn lấy mình đã qua hết biển tơ, xuống đến đáy. Cô bị treo ở đấy, lúc nhìn rõ tình hình bên dưới, con người cô thít lại, thì ra dưới đáy biển tơ có nhiều xác chết như vậy. Không chỉ có xác của tu sĩ người, mà còn rất nhiều xác nhện.

Yêu thú nhện đủ mọi kích cỡ chỉ còn cái vỏ nửa trong suốt, máu thịt bên trong biến mất toàn bộ, xác con này chồng lên con khác thành đồng, trong đó xen lẫn không ít xác tu sĩ còn nguyên y phục, quả thực có rất nhiều xác vận đồ nữ.

Yêu tu nhện biển này không chỉ ăn thịt tu sĩ, mà còn ăn cả yêu thú nhện dưới trướng y? Yêu tu thường sẽ sai khiến yêu thú đồng loại như đại sư huynh của cô, nhưng tên yêu tu nhện biển này lại nuốt cả yêu thú dưới trướng mình. Giang Trùng thấy lạ, vùng ngoái đầu nhìn về phía yêu tu nhện biển, rồi lại sửng sốt.

Nhìn từ trên xuống, nửa người của yêu tu nhện biển vẫn ở trên mặt đất, nhìn từ dưới lên, Giang Trùng phát hiện ra nửa thân dưới của y phần lớn đã bị vùi xuống đất, hoặc nên nói là, cứ như đã hòa làm một với vùng đất này? Tên yêu tu này không thể cử động! Giang Trùng phát hiện ra điều này, lấy làm mừng rỡ, có lẽ cô vẫn trốn được, chỉ cần cho cô một cơ hội, chỉ cần thoát khỏi phạm vi kéo dài của đám tơ này!

Nhưng, Giang Trùng lại nản chí, cô đã bị vùi đến tận đáy rồi, làm sao thoát ra nổi đây. Bây giờ phải làm thế nào?

Đám tơ quẩn Giang Trùng ra sức siết cô, nơi tiếp xúc với cơ thể bắt đầu đau rát, Giang Trùng cảm nhận được rõ ràng máu và linh lực trong người đang trôi ra. Yêu tu này ăn thịt người thông qua tơ nhện à? Thế thì gay rồi, đừng bảo chuyển này thực sự phải bỏ xác ở đây nhé?

Mới một lúc mà Giang Trùng đã bắt đầu thấy váng vất, không khỏi ra sức giãy dụa. Cùng với sự giãy dụa của cô, tơ nhện thế mà ngừng lại thật. Không những vậy, cô còn được kéo lên biển tơ lần nữa.

Lúc lại được nhìn thấy vùng biển u ám phía trên tử giới, Giang Trùng cũng trông thấy yêu tu nhện biển trước mặt mình. Lần này họ cách nhau rất gần, gần đến nỗi Giang Trùng thấy rõ mặt đối phương.

Giang Trùng chú ý đến đôi mắt đỏ sọc rối loạn ấy trước tiên. Đấy mắt xen lẫn một luồng ma khí tàn bạo, tên yêu tu này sắp nhập ma rồi?!

Dù là yêu tu hay linh tu, một khi sa ngã đều có thể biến thành ma tu, nhưng nhập ma thì có hai loại, một là do tâm tính, tự chọn làm ma tu, còn giữ lý trí. Loại kia là bị người hoặc ngoại lực khiến cho nhập ma, nhập ma bằng cách này không thể gọi là ma tu, vì sẽ mất sạch lý trí, kết cuộc chỉ có giết chóc tàn bạo, đi đến tử vong.

Yêu tu nhện biển trước mặt rõ là thuộc loại sau, bị ngoại lực tác động. Xui xẻo thật, tình huống thế này càng gay go hơn, đến cả nghĩ cách thuyết phục cũng vô dụng, giãy thì không thoát, hiện thời trừ phi có người trời giáng xuống cứu, bằng không cô chỉ còn nước chờ chết thôi. Lúc này mà mong có người đột nhiên xuất hiện cứu mình, chi bằng mong tên yêu tu này tự dừng cảm thấy không đói mà tha cho cô.

Lúc nào Giang Trùng xoay vần những điều này, cô đã bị tơ nhện kéo lại gần hơn, mặt đối mặt với yêu tu. Đấy là một gương mặt rất đẹp, trên mặt nổi vân nhật, da trắng như ngọc, nhưng điều khiến Giang Trùng ngạc nhiên

nhất chính là ma khí trong mắt y đã bị áp chế đôi phần, thần sắc hỗn loạn tàn nhẫn dần tan, tỉnh táo hơn đôi chút.

Không những thế, tên yêu tu này còn giơ một tay ra, sờ mặt Giang Trùng, khe khẽ ngáp ngừng: "... Đẳng Dịch?"

Giang Trùng: Ế? Đẳng Dịch là ai?

"Đẳng Dịch, là người à? Người cuối cùng cũng đến tìm ta..." Yêu tu nở nụ cười, hơi thở nguy hiểm trên người tiêu tán cả, biểu cảm kích động vui mừng, cộng thêm một chút khó tin.

Trước tiên, Giang Trùng nhớ lại xem lúc mình hành tẩu bên ngoài có từng dùng tên giả là Đẳng Dịch không, có từng thả thính người đàn ông trông như này không, cuối cùng kết luận, không có. Yêu tu này chắc nhận nhầm người rồi.

Tình tiết nhận nhầm người này là sao? Tuy không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng sự việc hồ như còn đường xoay chuyển, có nên nhận không, nhận rồi có khi còn đường sống!

Trong lúc Giang Trùng đang do dự chuyện nhận thân phận "Đẳng Dịch" này, yêu tu kia bỗng nhíu mày, chỉnh lại: "Không, không phải, người không phải là Đẳng Dịch."

Tim Giang Trùng lại tót lên, nhìn vẻ mặt y thay đổi liên tục, ánh mắt không ngừng dò xét khuôn mặt cô, thì thầm: "Nhưng, máu giống nhau mà... Người là con của Đẳng Dịch?"

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thương Di

NGƯỜI THƯƠNG CỦA CHA RUỘT.

Giang Trùng đang suy nghĩ một chuyện, "Đằng Dịch" mà (nam) yêu tu xinh đẹp với những biểu cảm hơi khó hiểu này luôn mồm gọi, rốt cuộc là nam hay nữ?

Người ta cũng đã bảo "máu giống nhau" rồi, thế chắc cơ thể này có quan hệ huyết thống cực gần với Đằng Dịch thật. Vậy, vị này rốt cuộc là tình cũ của cha hay mẹ Giang Nguyệt - chủ nhân của cơ thể này đây?

"Người trông giống hần quá..." Từng ngón tay trắng nõn của yêu tu đặt lên má Giang Trùng, ánh mắt nhìn cô đong đầy nhớ nhung đau khổ, tâm tình phức tạp đến mức Giang Trùng không dám lên tiếng. Nhỡ vị này thuộc kiểu "Chượng mắt với con của người thương và kẻ khác, thôi giết phút cho rồi" thì đen đủi rồi, chắc chắn cô sẽ chết thảm hơn nhiều.

Nhưng thấy y cứ mãi im lặng ngắm gương mặt mình bằng ánh mắt sờn da gà, Giang Trùng quyết định hỏi rõ luôn, cô thừa lúc nét mặt y hơi thả lỏng, hỏi ngay: "Tiền bối? Tôi chưa kịp thỉnh giáo tên của ngài?"

Nhìn mặt Giang Trùng, biểu cảm của yêu tu tinh táo hơn, y đáp: "Ta tên Thương Di."

Giang Trùng tiếp lời: "Thương Di tiền bối, vậy Đằng Dịch mà ngài nhắc đến là phụ thân hay mẫu thân tôi?"

Thương Di nhú mày, ánh mắt thoát cái từ dịu dàng chuyển sang lạnh lẽo, "Đằng Dịch là phụ thân người, sao người lại hỏi như thế, hẳn không sống cùng người à?"

Giang Trường thành thật lắc đầu, đáp: "Tôi không quen nam nhân nào tên là Đằng Dịch cả, tôi chỉ biết mẫu thân mình mất sớm, thậm chí không biết bà ấy tên gì, tuy tôi có phụ thân, nhưng tên của ông ấy không phải là Đằng Dịch, ông ấy họ Mục, tướng mạo cũng không giống tôi lắm."

Từ lúc có được cơ thể của Giang Nguyệt, mọi thông tin cô biết cũng chỉ gói gọn như thế. Chủ cũ Giang Nguyệt đúng là đứa trẻ mồ côi đáng thương trong thế giới này, đã mẹ mất cha không thương, giờ có lẽ đến cha cũng không phải cha ruột. Khoan, Giang Trường bỗng nhớ ra một chi tiết nhỏ, năm xưa lúc còn ở thành Giang cùng đại sư, cô có phỉ phui cha Giang Nguyệt chắc hẳn không phải cha ruột cô ta, hình như đại sư cũng hòa theo?

Chẳng nhẽ đại sư khi ấy không phải tiện mồm phụ họa, mà là nghiêm túc?!

Nếu người đàn ông họ Mục kia không phải là cha ruột của Giang Nguyệt, vậy cha mẹ ruột của Giang Nguyệt đang ở đâu? Giang Nguyệt có quan hệ gì với ông Mục ấy? Tò mò thật.

"Gì cơ?!" Nghe Giang Trường nói xong, Thương Di biến sắc, đột ngột siết chặt tay cô, trích một giọt máu từ đầu ngón tay cô, cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay mình, bàn tay còn lại bấm vài thuật quyết phức tạp, mở miệng nhả một sợi tơ trắng mỏng cuốn lấy giọt máu tươi ấy, sau đó nhìn nó không chớp mắt.

Lát sau, tơ trắng hòa vào máu, giọt máu và sợi tơ bên trong đồng thời bốc cháy, thoát cái đã biến thành một nhúm tro đen giữa lòng bàn tay Thương Di.

Thương Di nhìn nhúm tro trong tay mình, mặt mày biến sắc, bỗng ngoảnh đầu phun máu, vấy khắp đám tơ trắng bên cạnh. Môi vương vết máu, mắt y đăm đăm nhìn tàn tro, hai tay run rẩy liên hồi. Hàng mi dài run lên, hai giọt nước mắt tuôn rơi trên gương mặt ngày càng bở ngỡ.

Giang Trùng đu đưa lơ lửng trong cuộn tơ, thận trọng quan sát Thương Di. Ông chú trông giống người tình của cha ruột cô hình như đau lòng sắp chết rồi. Nhìn động tác, chắc y đang dùng máu cô để bói tin tức về cha mẹ của cơ thể này, kết quả không tốt lành gì.

Hắn là...

"Hắn chết rồi, hắn ấy vậy mà chết rồi? Ta... Ta vẫn luôn chờ hắn, bao nhiêu năm không rời khỏi đây, hắn bảo sẽ quay lại thăm ta, ta còn sưu tầm rất nhiều loại rượu mà hắn thích, chưa đến uống sao lại chết rồi? Không thể nào, quẻ của ta sai rồi, sai chắc rồi!" Thương Di bỗng lắc đầu liên tục, mắt đỏ ngầu siết chặt lấy Giang Trùng, lại trích thêm một giọt máu từ đầu ngón tay cô.

Song kết quả lần này cũng y hệt trước đó, máu và tơ trắng vẫn cháy thành tro. Thương Di bỗng đứng chết lặng, mãi sau mới đưa tay bụm mặt gào khóc đau đớn. Vì tâm tình xao động, biến tơ nhện trắng vốn yên ả nay lại cuộn trào như sóng, dập dềnh điên cuồng, nom khá đáng sợ.

Tơ trôi Giang Trùng cũng lỏng ra, cô nhẹ nhàng đáp xuống đất, cố giữ thăng bằng giữa cơn chấn động. Nhìn dáng vẻ của Thương Di, Giang Trùng thở dài, y mà không mẫn cảm cha ruột của Giang Nguyệt, cô theo họ Thanh Đăng đại sư luôn. Khóc đến nhường này, rõ đang đau đớn vì biết người thương qua đời.

Vậy mới nói, tình yêu đúng là thứ khiến con người ta túng quẫn. Giang Trùng bỗng thấy mình may mắn, đại sư cô thích lợi hại như vậy, có

chết cũng sẽ chết sau cô, cô khỏi phải nghe tin buồn của người thương, tốt quá.

So với nó, cô chẳng cần quan tâm đến chuyện nhỏ như đại sư có thích mình không nữa.

Thương Di đã ngừng khóc, y cúi gục đầu, lặng tằm không một hơi thở, Giang Trừng suýt tưởng y chết rồi, cô đến gần gọi "Thương Di tiền bối" mới thấy y chậm chậm ngẩng đầu lên.

"Người chưa gặp Đằng Dịch bao giờ?" Y khàn giọng hỏi.

Giang Trừng không rõ tại sao y lại hỏi điều này, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Chuyện cô có thể sống để rời khỏi đây không phải cạy vào tâm trạng của ông chú này, tuyệt đối không thể xách động y!

"Đằng Dịch là tán tu, hắc bảo tông môn mình đã mai một từ lâu, chỉ còn mỗi hắc, nên cứ lang thang khắp chốn như vậy. Hắc dùng kiếm, tên của thanh kiếm ấy là Thực Nguyệt, thân kiếm như trăng, trong đêm sẽ lấp lánh ánh trăng, rất đẹp. Nụ cười luôn hiện diện trên mặt, cứ như chẳng việc gì có thể làm khó hắc. Hắc thích uống rượu hoa, nhưng hễ uống là say, thích thường đàn, nhưng lại chẳng biết chơi..."

Giang Trừng lặng lẽ nghe, cô nhìn biểu cảm của Thương Di, biết y giờ đây chỉ muốn kể về Đằng Dịch với người nào đấy có liên quan đến ông ấy. Nếu là Giang Nguyệt, có thể nghe chuyện về cha ruột của mình, chắc hắc cô ta sẽ rất vui. Tiếc thật, Giang Trừng thầm thở dài, cô không phải chính chủ, cô bé Giang Nguyệt tốt đến độ khờ khạo kia đã chết, cả gia đình họ chắc cũng đoàn tụ rồi.

"Lần đầu tiên ta gặp Đằng Dịch, hắc đang truy sát một ma tu, chạy xộc vào địa bàn của ta. Không thích kẻ khác bổ vào địa bàn mình, ta giết ma tu kia, cũng định giết hắc, nhưng hắc lại bảo mình không giết người đẹp... Hắc cứ thích đùa như vậy. Bọn ta đánh nhau một trận, ta không hề

hắn gì, hắn thì bị thương nhưng trốn được khỏi tay ta, trước lần đấy ta chưa từng tha cho con mồi của mình."

"Chẳng bao lâu sau, hắn lại chạy tới, bảo không tìm được ai uống rượu cùng, mời ta cạn chén. Hắn rất kỳ lạ, khiến người ta không ghét nổi. Ta không ưa qua lại với tu sĩ loài người, vì chúng luôn gian xảo vô biên, sẽ cướp thứ quý giá của kẻ khác."

"Ta ghét tu sĩ loài người, nhưng... không ghét Đằng Dịch. Hắn đã đi rất nhiều nơi, mỗi lần ngang đây đều sẽ ghé thăm ta, kể ta nghe vô số chuyện hắn gặp trên đường. Hắn dạy ta rất nhiều thứ, từng cứu mạng ta trong tay một yêu tu khác, lần đấy vì giúp ta mà hắn suýt mất mạng, bị thương đến không cử động được còn cười khi đùa với ta."

"Đằng Dịch rất tốt, là... bằng hữu tốt nhất của ta. Ta nhớ có lần nọ đến thăm, hắn vô cùng vui vẻ, trước đây hắn chưa bao giờ vui như thế, bằng biểu cảm ta chưa từng thấy, hắn bảo đã tìm được nữ tử mình ngưỡng mộ, muốn cưới nàng. Nữ tử ấy tên là Mục La Y, ta chưa gặp bao giờ, cũng không muốn gặp, ta không thích nàng ta."

Nghe đến tên Mục La Y, Giang Trừng thầm đánh động trong lòng, bà ấy hẳn phải là mẹ của Giang Nguyệt rồi. Bà ấy họ Mục, chắc có quan hệ gì đấy với cha hờ của Giang Nguyệt?

Thương Di kể tiếp, "Sau này Đằng Dịch ngày càng ít đến, trong lần gặp cuối hẳn vui vẻ lắm, báo rằng mình đã có con, còn bảo lần sau sẽ dắt con cùng đến thăm ta, uống rượu chung... Nhưng sau đó hắn không đến nữa. Ta từng ra ngoài tìm, thế giới ngoài kia không tốt đẹp như những gì hắn kể, ta cũng không thấy tung tích hắn. Ta không dám đi quá xa, sợ hắn đến tìm lại không gặp, bèn chờ mãi ở đây, chờ hắn đến cạn chén cùng. Nhưng, nhưng ta ở đây chờ bao nhiêu năm như vậy, hắn vẫn không xuất hiện... Hắn chết rồi... Hắn đã chết trong lúc ta không biết..."

Thương Di ôm đầu, giọng cố kiềm nén, còn thấp thoáng vẻ sắp bị ma khí áp chế lần nữa, luồng ma khí trước đó bị y kìm lại đã dâng lên, khiến lời y nói rời rạc lung tung, Giang Trùng còn thấy vỏ ngoài phần thân nhện của y ngày càng lấp lánh đen.

Giang Trùng cảm nhận được nguy hiểm, thầm biết hỏng rồi, nếu để Thương Di bị khống chế lần nữa, cô rất có thể sẽ bị giết. Cô muốn chạy, nhưng cô biết rõ mình trốn không thoát, chỉ cần có ý định rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ bị trói ngay lại.

Đến lúc kiểm chứng tình yêu mà ông chú này dành cho cha ruột mình rồi. Giang Trùng hít sâu một hơi, xách một vỏ sứ trắng từ túi trữ vật ra, lắc trước mặt Thương Di, cười hỏi: "Thương Di, uống rượu không?"

Thương Di ngẩn ngơ, ngẩng đầu để lộ đôi mắt đỏ ngầu. Y sững sờ nhìn gương mặt tươi cười của Giang Trùng và vỏ rượu trong tay cô, bỗng chốc bật cười, thu ma khí trên người lại, nói: "Đằng Dịch, người đến tìm ta uống cùng à?"

Giang Trùng: Hay lắm, ông chú này không còn minh mẫn nữa.

"Ừm, uống thôi, cho người cả vỏ đấy." Giang Trùng đưa vỏ cho y.

"Người không uống?"

"Ta uống nhiều rồi, vỏ này ta dành riêng phần người đấy, không thích à?"

"Không, ta thích." Thương Di ôm vỏ cười, trông hơi khờ.

Giang Trùng không đổi sắc mặt, cười đến sáng láng chói chang, "Thế thì tốt, nào, thích thì uống cạn đi."

"Ừm." Thương Di ngoan ngoãn đồng ý, rút nút bần dốc uống ngay. Nước trong vò vừa vào miệng, y hơi khựng lại, nhưng ngấm nét cười trên mặt "Đăng Dịch", y vẫn uống cạn theo lời "hắn".

Thấy y uống hết, Giang Trùng mới thâm thở phào. Thứ cô cho Thương Di uống không phải là rượu, mà là Phật Hương Lộ, đặc sản của chùa Thượng Vân, chuyên dùng để trừ tà thanh tâm, còn có thể tạm áp chế ma khí. Lúc tiền đại sư về chùa, Giang Trùng có kể chuyện Úc cơ cấy ma chủng vào người mình cho tiểu Thù Vọng nghe, cậu đã dành ba vò to cho cô, toàn bộ nằm trong túi trữ vật.

Cô chưa uống bao giờ, giờ để Thương Di thử trước, vừa khéo tham khảo hiệu quả.

Ồ, hiệu quả không tồi. Giang Trùng nhìn đôi mắt mình mãi trở lại của Thương Di, tuy đáy mắt vẫn mờ mờ ma khí, nhưng đã không đáng sợ như ban nãy nữa.

"Người thực sự rất giống hắn." Thương Di thở dài sau khi tỉnh táo lại.

"Người đừng nán lại đây nữa." Thương Di ôm vò, giọng điệu bình tĩnh hơn nhiều. Y nhìn Giang Trùng, nhẹ nhàng bảo: "Chẳng mấy chốc đám dơi kia sẽ xuống đáy biển này đưa thức ăn, đến lúc ấy chúng trông thấy, thì kẻ nọ cũng sẽ biết. Tuy ta không rõ người đến được đây bằng cách nào, nhưng nếu bị kẻ nọ phát hiện, người tuyệt đối không thể sống sót trở ra."

"Gỡm đã, Thương Di tiền bối, "kẻ nọ" là ai?" Giang Trùng nghiêm mặt hỏi.

Ánh mắt Thương Di nặng nề, "Ta không thấy mặt hắn, nhưng hắn rất đáng sợ, hắn giam cầm ta ở đây, cấy ma chủng vào cơ thể ta, ép ta nhập ma mất lý trí, còn dùng không ít máu thịt nữ tu thể chất âm gia tăng tốc độ nhập ma của ta, dưới lòng đất có trận pháp, kẻ nọ muốn khống chế ta, mưu đồ của hắn không nhỏ."

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tình Hình Gay Go

"Thương Di tiền bối, dường như điều ngài đang nói đến là một âm mưu lớn, tiểu tu sĩ với tu vi quèn như tôi tạm không dây vào được, tôi chỉ muốn hỏi ngài có từng gặp một nữ tu tên là Bạch Nhiễm Đông không thôi, bà ấy trông như này." Giang Trừng trải một bức tranh ra, nghiêm túc nói: "Tôi đang tìm bà ấy, thiết nghĩ bà ấy đã bị bắt bởi kẻ mà tiền bối vừa nhắc tới. Theo những gì ngài nói, "kẻ nọ" dùng máu thịt nữ tu để tăng tốc độ nhập ma của ngài, có khi bà ấy bị bắt đến đây."

"Không để ý." Thương Di lạnh nhạt đáp, "Hay người xuống chỗ đồng xương dưới kia tìm thử, có khi thấy đấy."

Giang Trừng ghen lời một chốc, nhìn biểu cảm của Thương Di, biết y không có ác ý, chỉ hơi thẳng thắn thôi. Thế là cô lại moi ra một bộ đồ lông lầy, đưa tới trước mặt Thương Di, "Vậy tôi đổi cách hỏi khác, chủ nhân có mùi của bộ y phục này, ngài gặp qua chưa?"

Thương Di đưa một tay ra, dùng hai ngón nhón lấy bộ đồ trong tay Giang Trừng rồi lập tức rút về, sau đó ngửi vô cùng gượng gạo, chê: "Chưa từng."

Giang Trừng yên tâm. Ôi, đúng là tai vạ sống ngàn năm, người thối tính như sư phụ không dễ chết vậy đâu. Cơ mà rốt cuộc sư phụ bị ai bắt, bắt tới chốn nào ấy nhỉ?

"Đừng ngần ra đây nữa, trốn vào sau lưng ta." Thương Di bồng bảo, "Bọn chúng đến rồi."

"Hả?" Giang Trùng ngơ người, sau đó mau lẹ nghe lời nhảy ra sau lưng Thương Di, nấp sau thân nhện khổng lồ của y, còn thử vén áo ngoài của y phủ lên người mình. Thương Di chỉ liếc cô một cái, không nói gì, Giang Trùng cũng yên tâm làm nắm quỳ đây chăm chú nhìn áo y.

Thế mà lại cho phép cô nấp sát sau lưng mà không đề phòng như vậy, Thương Di à, ngài yêu ai yêu cả đường đi lối về đến mức này ư, hay ngài nghĩ tu vi của tôi căn bản không làm ngài bị thương được?

Giang Trùng nghĩ vẫn vợ về mối ân oán tình thù giữa cha ruột của cơ thể này với Thương Di, lát sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì khác, không kìm được khẽ hỏi: "Thương Di tiền bối, "bọn chúng" có phải là "kẻ nợ" không?"

"Không, là một đàn dơi hút máu, dưới quyền khống chế của một yêu tu dơi. Yêu tu dơi ấy được "kẻ nợ" nuôi."

Thương Di vừa dứt lời, Giang Trùng đã thấy trên vùng biển tối tăm bỗng có lóe phớt vài đốm sáng đáp xuống, giữa mỗi đốm sáng là một con dơi to, mỗi con lại đang cắp một xác chết nữ tu. Trong sự bảo bọc của đốm sáng, chúng xuyên qua nước biển, giữ cánh bay giữa bầu trời dưới này, liên tiếp vút xác nữ tu xuống, sau đó quay về theo đường cũ.

Song trong lúc vút xác, có một con bỗng chít chít hai tiếng, cái mũi đen nhỏ tí dựng lên như mũi thấy mùi gì, định bay đến chỗ Thương Di, bị y vung tơ nhện ném ra xa.

Con dơi to ấy bị Thương Di ném bị thương không cục cựa được nữa, cuống quýt kêu chít chít, khiến đám dơi khác chú ý. Cả đàn tíu tít trao đổi một lúc, chẳng hiểu sao lại cố bay đến chỗ Thương Di, còn hăng hái kêu với ra sau người y, không ngừng rút lên uy hiếp, nhao nhao chộn rộn.

Thương Di khẽ nhíu mày, trước kia chưa từng xảy ra tình trạng này, điểm khác biệt hiện thời chỉ có người đang ở sau lưng mình. Đàn dơi giăng

co với Thương Di, bị y dùng tơ nhện quật xuống, cuối cùng đành bất mãn bỏ đi.

Chúng vừa đi, Thương Di trực tiếp đuổi tay xách Giang Trùng đang ngồi xổm sau lưng ra, hỏi cô: "Trên người người có thứ gì khiến đám dơi đây chú ý à?"

Giang Trùng gãi đầu khó hiểu, "Không có, tôi... Khoan, đúng rồi! Trước đó tôi có gặp ba người, họ bị dơi vây, tôi tới giúp thì bị họ hại phải nhảy xuống biển, trước lúc đó họ đã tước một loại chất lỏng tanh màu đỏ lên người tôi, tôi vẫn còn thấy lạ, dịch đỏ ăn da không lau được, cứ như ngấm vào trong vậy."

Giang Trùng vừa nói vừa xắn tay áo lên cho Thương Di xem vết đỏ trên cánh tay. "Ý, nó nhạt bớt rồi?"

Thương Di bắt lấy cánh tay cô, quan sát kỹ rồi bảo: "Đến khi dịch thể này ngấm hoàn toàn, người sẽ biến thành dơi."

Giọng y bình thản vô cùng.

Giang Trùng chưa phản ứng ngay, nghĩ kỹ một lượt, cô cứng người, trợn tròn mắt, không dám tin thét lên: "Gì cơ! Biến thành dơi! Chuyện này phản khoa học! Sinh vật sao mà biến đổi đơn giản vậy được!"

Thương Di không hiểu ý cô lắm, cũng không biết cô kích động như vậy để làm gì, vẫn dùng chất giọng bình thản nọ phổ cập kiến thức cho cô: "Dịch thể tanh đỏ ấy hẳn là máu huyết và tủy yếu đan của yếu tu dơi kia, dơi có chút ít yếu lực uống máu huyết ấy vào sẽ gia tăng tu vi, có thể nhờ đó mà hóa thành người. Song con người mà dùng nó, có thể sẽ biến thành dơi, cũng có thể biến thành nửa dơi nửa người."

"Á á á!" Giang Trùng tưởng tượng diện mạo nửa người nửa dơi của mình, tức thì nổi gai ốc toàn thân, ngồi xổm xuống ôm chân nhện của

Thương Di, thét lên thảm thiết, "Thương Di tiền bối cứu mạng, tôi không muốn biến thành dơi đâu!"

Thương Di giật nảy mình bởi hành động đột ngột của cô, nhưng vẫn tiếp tục phổ cập cho xong, "Trong đàn dơi, chỉ khi muốn tìm bạn đời sinh hậu duệ, chúa dơi mới trích máu huyết và tủy yêu đan ra để giúp giống cái ưu tú nhất đàn hóa thành người. Người sơ sẩy dính phải, bây giờ đám dơi kia chắc muốn ăn thịt người để đoạt máu huyết và tủy mà người chưa tiêu hóa hết, tiêu hóa xong, dấu vết nọ biến mất hoàn toàn, cơ thể người sẽ xuất hiện thay đổi."

Giang Trừng ôm chân nhện, ầng ầng nước mắt tha thiết nhìn y, đáng thương xiết mấy, "Thương Di tiền bối, ngài biết rõ như vậy thì hẳn phải có cách giải quyết, phải không?"

"Không, trừ phi người ăn yêu đan của yêu tu dơi ấy." Thương Di đáp.

"Á!" Giang Trừng lặn lộn dưới đất, cuộn từ chân nhện này tới chân nhện kia của Thương Di.

Từ sau khi Đăng Dịch đi, Thương Di lâu lắm rồi chưa thấy ai lặn lộn khóc lóc trước mặt mình.

"Ngồi dậy." Y nói.

Giang Trừng trở người ngồi dậy trông mong nhìn y.

Thương Di duỗi tay đặt trên ngực mình, nhắm mắt trầm mặc một chốc, bỗng bóp mạnh một cái, móc ra một quả cầu nhỏ sáng trắng, kéo Giang Trừng sang, nhét quả cầu trắng vào miệng cô.

Giang Trừng chỉ cảm thấy một luồng khí tức lạnh lạnh trôi xuôi cổ họng đến đan điền, thử nhìn vào trong mới thấy một quả cầu nhỏ màu trắng to cỡ ngón tay cái.

"Đây là..." Giang Trùng đã đoán được tý chút nhưng chưa dám khẳng định, dù gì với yêu tu thì yêu đan rất quan trọng, yêu tu nào không có yêu đan coi như mất sạch tu vi, thậm chí không giữ nổi hình người, nghiêm trọng hơn có khi còn chết. Thương Di chắc không dễ dàng tặng yêu đan cho cô như thế đâu?

"Yêu đan của ta, cho người. Tuy không thể khắc chế máu huyết dơi, nhưng ít ra vẫn tạm giúp người tăng tu vi. Sau khi rời khỏi đây, đám dơi kia tạm thời không làm gì người nổi." Thương Di nói xong, dần dà tiêu tụy, sự hiện diện vốn chói lóa nay đã ảm đạm hơn nhiều.

Giang Trùng căn bản không ngờ được rằng y lại quyết tuyệt như vậy, dứt lời tặng luôn yêu đan.

Tuy yêu đan có thể giúp cô tăng tu vi, nhưng Giang Trùng không thấy vui chút nào, cô chỉ muốn hỏi xem có cách gì không, nếu thực sự không có cách thì cô đành trông chờ vào vận may thôi. Ai mà biết Thương Di lại tặng thẳng yêu đan quý giá như vậy, cô nhận mà thẹn, huống hồ cô vốn chẳng phải con gái của Đẳng Dịch, yêu đan này cứ như đồ trộm ấy, bồng tay.

"Thương Di tiền bối, ngài có thể lấy lại yêu đan không?" Giang Trùng vỗ trán.

"Ta vẫn luôn chờ Đẳng Dịch, nhưng giờ không muốn chờ tiếp nữa, vì hắn đã chết rồi. Ta muốn ra ngoài, tìm chuyển thế của hắn." Thương Di tuy suy yếu nhưng giọng nói lại kiên định vô cùng.

Giang Trùng: "Thế thì sao ạ?"

Thương Di: "Yêu đan cho ta sức mạnh, đồng thời cũng giam ta lại đây mãi, không còn yêu đan, ta sẽ trở về nguyên hình sớm thôi. Trận pháp ở đây gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu sẽ yếu, lúc ta yếu đến mức trở về nguyên hình, sự trói buộc của trận pháp cũng sẽ giảm hẳn, đến lúc ấy người có thể đưa ta ra ngoài. Còn nữa, lúc về nguyên hình, ta rất yếu, có khi sẽ rơi vào

ngủ say, người cứ thả ta vào thứ nước thanh tâm trừ tà kia là được, trong cơ thể ta vẫn còn ma chùng."

Giang Trường đơ ra nghe Thương Di nói hết, "Ngài cũng tin tôi quá nhỉ, chính tôi còn không biết mình có sống nổi không, ngài phó thác sinh tử cho tôi như vậy ổng không đấy?"

Chẳng biết có phải ảo giác không mà Giang Trường cảm thấy ánh mắt Thương Di nhìn mình cứ như đang mắng "Ngu si".

"Người có yêu đan của ta, không chết được." Thương Di lạnh nhạt đáp, "Nếu người thực sự đen đủi như vậy, chết thì chết thôi."

Giang Trường: Tuy không có ác ý, nhưng tiền bối à EQ của ông thấp thật ý, thảo nào người thương đến tay còn vuột!

Như những gì Thương Di nói, sau khi mất yêu đan, cơ thể y từ từ nhỏ lại, sau đó không thể giữ nổi hình người, thoát khỏi vỏ nhện vốn có, cuối cùng thứ xuất hiện trước mặt Giang Trường chính là một con nhện trắng như tuyết, chỉ to cỡ một ngón tay cái của cô.

"Thương Di tiền bối?" Giang Trường ngồi xổm trước mặt nhện, khẽ gọi. Cô có cảm giác nếu mình to tiếng một chút, con nhện bé xíu này sẽ bị hất bay.

Con nhện trông khá mệt mỏi giờ một chân lên đẩy cô, đại khái như đang giục.

Thôi được, vẫn còn hoạt bát lắm, xem ra tạm thời khỏi phải lo. Giang Trường nghĩ, lấy thêm một vò sứ trắng chứa Phật Hương Lộ từ túi trữ vật ra, thả con nhện nằm im vào, đóng nút bần lại. Xong việc cô không kìm được lắc vò, có cảm giác như mình đang ngâm rượu nhện.

Giang Trùng vén tay áo nhìn vết đỏ trên cánh tay, lại cảm nhận yêu đan hiện diện rõ ràng trong đan điền. Yêu đan Nguyên Anh hậu kỳ gần đến Xuất Khiếu kỳ cứ như một trạm năng lượng khổng lồ ào ạt cung cấp năng lượng cho cô, nếu ví tốc độ tăng tu vi trước kia của Giang Trùng như xe đạp, thì bây giờ cô như đang ngồi tàu lửa vậy.

Bây giờ quái củ hành lột hết lớp da này tới lớp da khác mà dám xuất hiện trước mặt cô, có khi cô giết phút luôn được đó. Giang Trùng cười hiền.

Một cái bóng như hòa làm một với tòa tháp cao gần đấy nhìn sang đây, chờ Giang Trùng thu vén xong rồi đi, hắn mới chậm chậm bước ra, chính là tên quái củ hành Giang Trùng vừa "nhớ nhung" trong lòng kia.

"Ý trời, hồng bét, không ngờ chúng quen nhau. Chuyển này hay rồi, chẳng những không lấy được xác Giang Trùng, mà cả chó dữ chủ tử chưa kịp thuần hóa xong cũng chạy mất, gay quá gay quá."

Hắn khỗ não than thở, phất tay ra tờ giấy, viết vài ký hiệu kỳ quái vào rồi nổi lửa đốt. Giấy cháy giữa không trung, sau cùng không chừa cả tro lại.

Trong một mật thất, bóng người ngồi ngay ngắn trước bàn bồng cử động ngón tay, khoảng không trước mặt nổi lên một đốm lửa rồi tàn, xuất hiện vài ký hiệu kỳ lạ lơ lửng.

Đọc xong các ký hiệu ấy, kẻ nọ lắc đầu thở dài, "Đồ đệ của người đúng là không ngoan, lại gây thêm phiền phức cho ta rồi."

Trước mặt hắn, Bạch Nhiễm Đông đang bị cầm tù bằng xích ánh đồng, con người đỏ sẫm mờ mịt ma khí, nhếch mép cười khẩy: "Ta đã bảo rồi, người không giết được nó đâu."

"Cũng đúng, ả may mắn một cách kỳ lạ, có lẽ ta không nên giết ả nhanh gọn mà nên nghiên cứu kỹ, không chừng sẽ thu được tin mừng ngoài

mong đợi." Cái bóng nọ cười khẽ, chậm chậm buông lời.

NGÔ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Mộng Cảnh Của Yểm Ma

ĐẠI SƯ MÃY THÍM ĐÒI ĐÂY.

Giang Trùng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đám dơi hút máu chú ý, vừa rời biển sẽ phải đánh nhau với cả đàn chúng nó, nhưng cô căn bản không ngờ được rằng mình lại chẳng tìm được đường thoát khỏi vùng biển quái lạ này.

Lúc rời tử giới dưới đáy biển, Giang Trùng nhận ra phạm vi của tử giới ít nhất cũng to thêm khoảng mười mét, nhớ lúc đuổi theo quái củ hành xuống tử giới, cô đã thấy một rặng san hô chết, song lúc trở ra lại không thấy nó nữa, thay vào đó là kiến trúc mới xuất hiện của tử giới.

Tử giới như một cái miệng khổng lồ, lạnh lẽ xâm thực thế giới này từng chút một, tốc độ nhanh đến khó tin. Giang Trùng nén nỗi lo trong lòng, vận linh lực bơi lên trên.

Nhưng dù có bơi như nào, trên đầu vẫn luôn là đại dương vô tận, căn bản không trời lên được mặt biển. Xung quanh đều là nước biển sẫm màu, nguồn sáng duy nhất đến từ chính bản thân, vùng biển vốn phải nguy hiểm muôn trùng này lại tĩnh lặng một cách bất ngờ, không có yêu thú hung thú, thậm chí không có sinh vật sống như cá, chỉ có mình cô.

Sau khi nhận thức được điều này, Giang Trùng lập tức không chăm chăm nghĩ đến lũ dơi hút máu nữa, nghiêm túc quan sát xung quanh.

Quan sát kỹ một chập, Giang Trùng phát hiện vùng biển này hơi lạ, sóng nước dập dềnh cứ như có trận pháp, nhưng cảm giác này thiên về tự

nhiên hơn là do con người gây ra. Bơi ra xa một đoạn, Giang Trùng không thấy tử giới nữa, cô trôi nổi giữa dòng, trước sau trái phải đều là biển sâu, ngoài nước ra chẳng còn gì.

Giang Trùng ngờ ngợ trong lòng, gạt hết mọi băn khoăn, đưa tay bắt vài pháp quyết, sau đó phát hiện không biết vì sao, chẳng những cô không tìm được đường đúng để rời khỏi đây, mà đến phương hướng đơn giản cũng không thể xác định. Dưới nước, ánh sáng soi đường lập lờ rồi ảm đạm hẳn, không phát huy được hiệu quả.

Thôi được, cô hiểu mà, cứ đến lúc cần dùng là những pháp quyết thường ngày không bao giờ có vấn đề này sẽ mất linh ngay, đây là định luật "Đang xui sẽ gặp chuyện còn xui hơn nữa".

Hết cách, Giang Trùng đành bơi bừa, cứ hướng thẳng lên rồi thế nào cũng sẽ ra được thôi? Bấy giờ, Giang Trùng đã gạt hết đám dơi hút máu đáng chết kia ra khỏi đầu mình rồi.

Bơi quá lâu sẽ nảy sinh ảo giác thời gian bị kéo dài ra, Giang Trùng buộc phải nghĩ đến những chuyện khác để dời sự chú ý. Rồi bỗng nhiên, làn biển xung quanh đột ngột dao động, Giang Trùng thử dùng linh lực giữ thăng bằng nhưng vô dụng, linh lực của cô chẳng biết đã mất từ lúc nào, đành phải trôi theo sóng nước.

Giang Trùng vô thức thấy lạ, nhưng chẳng phát hiện ra điều không ổn. Chính lúc cô định bơi ngược dòng, bỗng cảm nhận được cổ tay bị ai đó kéo lại. Cô cúi đầu nhìn, ngạc nhiên phát hiện tơ hồng buộc trên cổ tay lại lộ diện.

Sợi tơ hồng này vốn được thắt trên cổ tay cô và Thanh Đăng đại sư, hai người không thể tách rời, sau đó nhờ sự giúp đỡ của Duyên Dữ đại sư ở Tàng Kinh các Thượng Vân tự, họ mới xa nhau được, nhưng dù có xa nhau đến thế, tơ hồng vẫn không đứt, trong những trường hợp bình thường, tơ

hồng được Duyên Dữ đại sư ẩn đi sẽ không xuất hiện trở lại, vậy tình huống bây giờ là sao?

Giang Trường chăm chú nhìn cổ tay mình, tơ hồng buộc lơi đã căng ra, tựa như đầu bên kia có người đang kéo nó, mất hút trong xoáy nước sâu.

Nghĩ đến người ở đầu bên kia sợi tơ, Giang Trường lập tức bỏ ý định bơi ngược về, phần khích bơi theo dòng biển. Lần này chỉ cần rất ít thời gian, cô đã thấy trước mặt đột ngột xuất hiện ánh sáng. Lúc chọc thủng vùng sáng ấy và lại được hít thở khí trời, cả cơ thể Giang Trường rơi xuống.

Vâng, là rơi xuống chứ không phải trời lên khỏi mặt nước. Hay nên nói vốn chẳng hề có nước, cô xuất hiện giữa không trung, bên dưới là đất hoang mênh mông, có một nhóm phạm nhân mặc áo tù, mặt mày ủ rũ ngồi nghỉ cạnh bụi cỏ dại ven đường. Cô rơi bịch xuống trước mặt một thiếu niên ngồi một mình.

Ngoái đầu nhìn ra sau, Giang Trường không thấy vùng biển mình từng đến nữa, chỉ còn thình không xanh trong vào độ cuối thu, đám nhận quang quác xếp thành đàn chữ "nhân" bay ngang trời. Những người xung quanh, cả phạm nhân mặc áo tù và binh sĩ tuần sát đều không thấy cô, chỉ có một người --

Giang Trường đưa mắt lần theo sợi tơ hồng trên cổ tay mình, thấy đầu kia của tơ hồng đang buộc vào một cổ tay gầy gò. Thiếu niên trước mắt cô chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc rối choàng lưng, buộc bằng một cọng cỏ khô to, mặc áo tù như những người khác, gương mặt ấy... bầm tím như đã bị ai đánh, không thấy được diện mạo ban đầu.

Tình huống gì đây? Vừa nãy cô vẫn còn trong lòng biển, sao bỗng dừng lại đến vùng hẻo lánh kỳ lạ này? Và tại sao đại sư lại xuất hiện trước mặt cô bằng dáng vẻ như vậy?

Không sai, dù mặt mũi có nát đến độ hoàn toàn không rõ dung mạo, Giang Trùng cũng biết cậu chính là đại sư. Dù gì cũng là người mình thương, dựa vào cảm giác thôi đã đủ nhận ra.

Đại sư trẻ trung mơn mớn - mặt bầm không rõ cảm xúc - có tóc giờ cổ tay lên, nhìn tơ hồng bất thành linh xuất hiện, rồi ngó người ngã sấp đánh phịch trước mặt mình cả buổi vẫn chưa chịu đứng dậy.

"Cô từ trên trời xuống à?" Cậu hỏi.

"Không, tôi từ dưới biển lên." Giang Trùng thành thật đáp.

"Ồ." Đại sư thiếu niên thốt lên, lắc lắc cổ tay, bỗng bắt đầu cời tơ hồng. Sợi tơ hồng đến cả Duyên Dữ đại sư cũng không làm gì được lại bị cậu nhẹ nhàng cời ra như thế.

Cậu đưa tơ hồng đã cời đến trước mặt Giang Trùng: "Của cô à? Trả cô này."

Giang Trùng: "... Ớ đệt ệt ệt ệt! Cởi! Dễ! Vậy đó hả! Dẫu chẳng phải không được phép cời ra, nhưng đây vẫn là cú đả kích đối với cô nàng ít nhiều mang lòng xem nó như kỷ vật này đây! Hình như có gì đó vụn vỡ trong tim ha ha.

"Không được cời nó ra à?" Đại sư thiếu niên thấy vẻ mặt của Giang Trùng, tiện tay buộc tơ hồng lại, chậm rãi buông lời: "Nếu cô không muốn cời, thì cứ thắt cũng được."

Giang Trùng: "... Tôi không sao, cậu vui là được." Cởi rồi buộc lại, cậu đang đùa tôi hả!

"Khụ khụ, vẫn chưa thỉnh giáo, tiểu công tử tên là gì?" Giang Trùng không rõ tình hình, vốn nên căng thẳng lắm, nhưng đại sư lại ở ngay trước mặt, tuy là phiên bản thu nhỏ nhưng hiệu quả trấn tĩnh lòng người vẫn

chẳng giảm một phân, thế là cô không căng thẳng chút nào, lại còn thấy hơi hiếu kỳ về cậu đại sư bé này.

"Ta họ Thanh." Đại sư bé đáp.

Giang Trùng sửng sốt: "Lại còn họ Thanh thật kìa! Thảo nào anh tên Thanh Đăng!"

"Họ Thanh, tên Thiên." Đại sư bé nói tiếp.

"Khéo thật, tôi cũng họ Thanh, tên là Thanh Trùng." Giang Trùng cười đáp, hùng hồn chẳng chút chột dạ, "Tên chúng ta giống nhau như thế, đúng là có duyên. Đã có duyên vậy rồi, cậu có thể kể tôi nghe cậu đang gặp chuyện gì không?"

Giang Trùng chõ bộ đồ tù trên người cậu.

"Bị bắt vì gia tộc tạo phản, giờ đang bị đày đi phục dịch ở Lương Châu xa ngoài vạn dặm." Đại sư bé đáp mà không thể hiện cảm xúc gì nhiều.

Giang Trùng ngẫm nghĩ một lát, dè dặt hỏi: "Thế những người thân khác của cậu đâu?"

"Bị trảm cả rồi, chỉ còn ta thôi." Giọng điệu của đại sư bé vẫn chẳng thay đổi mấy, có thể thấy khí chất điềm tĩnh này đã được hun đúc từ nhỏ.

Nhưng Giang Trùng nghe ra nỗi buồn thương trong giọng cậu, cô tức thời đau lòng, thầm hối hận sao mình lại nhắc đến chuyện này. Nhưng khi thấy vết bầm tím trên mặt cậu, Giang Trùng lại không kìm được phần nộ, cô dựng thẳng mày lên, giơ tay xoa mặt đại sư bé, "Vậy còn mấy vết thương trên mặt thì sao? Có phải đám binh sĩ quản lý này đánh cậu không? Hay là ai khác? Đừng sợ, bốn đại hiệp sẽ giáo huấn bọn chúng giúp cậu, để đám khốn kiếp ấy không dám ra tay nặng như vậy... nữa... ơ?"

Giang Trường nhìn vết màu xanh tím trên ngón tay mình, lại ngó phần da mặt trắng ngần lộ ra sau khi bị quệt mất mảng xanh tím của đại sư bé.

"Không phải vết đánh à?" Giang Trường hỏi.

"Không phải, vẽ đấy."

"Ồ, xin lỗi, tôi không cố ý, để tôi tô lên lại cho cậu." Giang Trường nói, ngay thẳng quệt vết màu trên tay lên mặt cậu. "Xong, như này thì không ai nhận ra đâu."

"Ừm, cảm tạ." Đại sư bé lễ phép cảm ơn.

Nhìn đại sư bé tuy mặt mũi lem luốc nhưng ánh mắt lại sáng ngời, Giang Trường lấy làm nhộn nhạo, vô cùng muốn ôm cậu vào lòng mân mê một phen. Nhưng cô sợ, cô không dám, thế là chỉ đành lục túi trữ vật, lấy mấy món ăn vặt mình để dành ra, dâng đến trước mặt cậu, cười bảo: "Cậu đói không, thấy cậu gầy vậy chắc không được ăn uống đàng hoàng rồi, cậu muốn ăn gì? Mấy món này đều rất là ngon ~"

"Nhiệt liệt đề cử món này, mì chua cay tê tái, tôi vô tình tìm được một quán ngon cực, mua nhiều phần lắm nè. Hay cậu thích ăn đồ thanh đạm hơn, như cháo bí đỏ ngào? Cháo tiêm này ngon, còn món chè nếp đậu đỏ táo tàu cũng khoái khẩu cực, nhưng tôi khoảng sạch rồi."

"À phải rồi, có thích món ăn kèm không? Cậu nhất định phải thử món dưa om này, giòn sực ngon lành, không thể không khen!"

"Ý, mình để canh bí rợ dưỡng nhan mua lúc ở Dật Tiên cư đâu ấy nhỉ? Chờ tôi tìm một lát, món đấy cũng ngon lắm." Giang Trường vui vẻ mớm ăn.

Người xung quanh hình như không thấy được cô, dù cô có làm gì cũng chẳng ai ngó sang, Giang Trường bèn lôi tất từng món ngon bày hết ra trước

mặt đại sư bé, nhiệt tình giới thiệu cho cậu. Chẳng bao lâu sau, nền cỏ trước mặt hai người đã bày đầy thức ăn, mùi thơm ủa vào mũi.

Đại sư bé không khách sáo với cô, bắt đầu ăn thức ăn bày trước mặt giữa cánh đồng, tuy vẻ ngoài nhếch nhác, nhưng từ cử chỉ vẫn có thể nhận ra cậu đã được dạy dỗ khá tốt. Giang Trùng hiếm khi không xơi cùng, cô chỉ ngồi đối diện, chống cằm cười ngắm đại sư bé ăn.

Chờ cậu ăn kha khá rồi, Giang Trùng mới hỏi: "Tiểu Thanh Thiên, tôi đưa cậu rời khỏi đây nhé?"

Đại sư bé quệt miệng lắc đầu, đáp: "Không, ta đang chờ một người."

"Ai?"

Đại sư bé nhìn ra xa, "Ông ấy đến rồi."

Giang Trùng ngoái đầu, thấy phía chân trời có bóng người thon dong bước đến. Áo tăng chỉnh tề, mặt mày từ bi đôn hậu, và cả chuỗi bồ đề vô cùng quen mắt trên cổ tay. Hòa thượng của chùa Thượng Vân.

Ông dường như cũng không trông thấy Giang Trùng, đi tới trước mặt đại sư bé, cất tiếng hỏi: "Ta thấy con cốt cách lạ kỳ, có tài luyện võ, có muốn theo ta không?"

Giang Trùng: Ê này này, vụ gì vậy?! Muốn gạt ai cũng phải chăm chút ngôn từ vào! Chào hàng kiểu cá tôm thế á!

Đại sư bé gật đầu đáp: "Vâng."

Giang Trùng: Đệt mợ đồng ý dễ vậy hả sao cậu không cân nhắc thêm xíu nữa? Nhìn cho kỹ, trước mặt cậu là một lão hòa thượng đó, cậu mà đi làm hòa thượng thì sau này không được ăn thịt không được lấy vợ đâu!

Giang Trường thầm hú hét đau đớn, nhưng rốt vẫn không ngăn lại, cô đã đoán được chuyện đang xảy ra là gì. Chắc đây là lần gặp gỡ đầu tiên giữa đại sư và sư phụ, chàng được dắt đến chùa Thượng Vân. Chỉ không hiểu sao cô lại ở đây chứng kiến cảnh này thôi.

Đang nghĩ, Giang Trường lại thấy đại sư bé đứng lên. Sau đó Giang Trường mới phát hiện chiều cao của cô vậy mà bằng với đại sư bé mới mười bốn mười lăm tuổi! Ủm thì cô còn lùn hơn cậu một chút nữa, khoảng một lóng tay. Bé tí thế đã cao như vậy, phản khoa học lắm đó? Mà chắc cao quá nên không đủ dinh dưỡng, xem độ gầy kia. Ê nhầm, giờ không phải là lúc suy nghĩ chuyện này!

Thấy đại sư bé cất bước chuẩn bị nổi gót hòa thượng già, Giang Trường lật đật đứng dậy đi theo đôi bước. Ngờ đâu đại sư bé lại nhìn cô, bình thản bảo: "Thôi, ta phải về rồi, em cũng về đi, Giang Trường."

Cậu gọi cô là Giang Trường, không phải là cái tên "Thanh Trường" mà cô đã bịa.

Tim Giang Trường đánh thịch, phát hiện những người xung quanh, hoặc nên bảo là tất cả mọi thứ đều dừng lại, chỉ còn cô và đại sư bé đứng đối diện nhau.

"Nè, ừm, đại sư?" Giang Trường chần chừ.

"Ừm." Đại sư bé hỏi cô bằng vẻ mặt và chất giọng thường dùng của Thanh Đăng đại sư: "Em gặp phải chuyện gì?"

"Em cũng không biết, từ đáy biển bất thành linh xuất hiện ở đây gặp chàng." Giang Trường nhớ lại cái tên Thanh Trường mà mình phịa bừa ra ban nãy, hơi chột dạ.

Nghe cô nói thế, đại sư như sáng tỏ điều gì, đáp: "Mộng cảnh của Yểm Ma."

"Yểm Ma?" Giang Trùng hơi quen tai, hình như là nhân vật nào đó ở Ma vực?

"Có pháp thuật nào đó liên kết mộng cảnh của chúng ta lại với nhau." Đại sư bảo: "Em phải dậy đi, bằng không sẽ không tỉnh lại được nữa đâu."

Đột nhiên, đại sư và các cảnh vật lùi nhanh cả về sau, Giang Trùng chỉ thấy mình thoáng cái đã trở về vùng biển mênh mông không bến bờ kia. Cô bị vây rồi? Nhưng cô dính đòn từ lúc nào ấy nhỉ, sao hoàn toàn không phát hiện vậy?

Trong một tĩnh thất rộng ở chùa Thượng Vân, vô số đèn Trường Minh tỏa hương sen được sắp đặt lạ kỳ thành trận pháp định thần an hồn, ngay giữa trận có một hòa thượng trẻ mặt mũi hiền hòa đang ngồi. Chàng chậm chậm mở mắt, búng tay, chuông đồng treo ngoài cửa tĩnh thất vang lên leng keng.

Chẳng bao lâu sau, một hòa thượng áo xám dừng bước ngoài tĩnh thất, cung kính hỏi: "Thanh Đăng sư tổ, có chuyện gì cần căn vặn ạ?"

"Đi mời Hạc đạo trưởng đang làm khách đến đây một chuyến." Từ tĩnh thất vọng ra giọng nói hiền hòa thanh thanh

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lại Thêm Một Mộng Cảnh

ANH RẼ VÀ EM VỢ.

Giang Trừng lạc trôi giữa biển, nhìn làn nước không có gì khác thường xung quanh, vuốt cằm suy nghĩ xem mình nên làm thế nào để tỉnh lại như đại sư dặn.

Tuy cô thấy mình bây giờ rất tỉnh táo, nhưng đại sư đã bảo cô đang mơ, thế hẳn là cô không minh mẫn thật. Cô chỉ chưa hiểu mình rơi vào mộng cảnh từ bao giờ, cô nghĩ mình vẫn ổn sau khi rời tử giới với Thương Di, chắc lúc dùng linh lực tìm đường, bắt đầu bơi lên mới xảy ra vấn đề.

Cõi tu chân có rất nhiều cao nhân, thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp, lần này nếu giấc mơ của đại sư không đột nhiên xuất hiện, cô hẳn vẫn bơi giữa biển mà không biết mình trúng chiêu.

Giang Trừng ngẫm nghĩ, chợt nhanh trí lấy trứng rồng ra khỏi túi trữ vật, đặt vào lòng bàn tay cảm nhận. Trước đây Giang Trừng có thể lơ mơ hiểu được tâm trạng và suy nghĩ của trứng rồng, nhưng hiện thời thì không, cứ như trên tay cô chỉ là một quả trứng ấm áp bình thường. Giang Trừng đã rõ, tuy "mộng cảnh của Yểm Ma" có vẻ như không có gì sơ hở, nhưng tất cả những thứ giả tạo này đều là sơ hở, ví như quả trứng này.

Đã xác định được thế giới mình đang ở là giả, vậy rồi cô phải tỉnh lại bằng cách nào đây?

Giang Trừng trong cõi mộng đang đau đầu nghĩ cách tỉnh lại, còn ở thế giới thật, có hai người đang ở cạnh Giang Trừng say ngủ, là tên củ hành

và một nam nhân lạ mặt đang bày thế tay kỳ lạ.

Nam nhân lạ mặt này áo đỏ tóc đen da tái, mặt vẽ hoa văn đen đỏ, trông bí hiểm khôn lường. Một tay hất dứ về khoảng không phía trước, sương đen bao phủ đầu ngón tay đen kịt dập dềnh giữa lòng biển sâu, liên tục chui vào trán Giang Trùng.

Hồi lâu, nam nhân thu tay lại, quái củ hành bên cạnh lập tức tiến tới chọc chọc Giang Trùng, thấy cô hoàn toàn không phản ứng lại, mới cười ha hả bảo nam nhân kia: "Yểm Ma, may mà người ở gần đây, chứ để con nhóc này chạy thì phiền rồi."

Yểm Ma hừ lạnh một tiếng, "Việc còn con thế mà làm không xong, người ngày càng vô dụng rồi, Thiên Diện Ma. Nếu chủ tử không phân phó, ta thật chẳng muốn chữa cháy hộ người tý nào."

Quái củ hành có tên Thiên Diện Ma phớt lờ ngữ khí ghét bỏ mình, chỉ sờ mặt Giang Trùng rồi cười khì, khiến gương mặt tạm gọi là tuần tú lộ ra nụ cười biến thái, "Ta chỉ hơi không nỡ ra tay với cái lột mà mình ưng ý thôi, nếu đánh nhau thì ả trầy da tróc vảy mất, đáng tiếc biết mấy ~"

"Người khôn hồn đừng tơ tưởng đến thứ chủ tử muốn." Yểm Ma hầm hừ.

Nụ cười của Thiên Diện Ma tức thời héo úa, hắt lăm lăm, "Nếu không vì chủ tử muốn có thi thể, ta đã sớm lột da ả rồi, người biết đấy, da thủ công tuy giống nhưng khi ướm vào thì cảm giác chẳng tuyệt bằng da người thật."

"Ta biết cái rắc ấy!" Yểm Ma thô lỗ gắt ngay, vô cùng trái ngược với hình tượng lạnh lùng âu sầu kia.

Thiên Diện Ma như đã quen rồi, thâm nhủ: "Chẳng biết sao chủ tử lại đổi ý, muốn giải ả đến đảo Hoa Nguyệt, chẳng nhẽ con nhóc này có gì đó

hữu dụng?" Tay vác cô, bơi lên mặt biển.

Yểm Ma khoanh tay đi cạnh, cách hẵn một mét, lạnh lùng bảo: "Đừng có đoán mò tâm tư của chủ tử, cứ hành sự theo lời phân phó của ngài là được."

Thiên Diện Ma đảo mắt, bỗng nói: "Yểm Ma, người xem đã bao nhiêu năm trôi qua, chủ tử vẫn chưa khôi phục pháp lực năm ấy, có phải... Ấy khoan ta chỉ tiện mồm tán phét thôi người đừng căng thẳng, buông tay buông tay ra!"

Yểm Ma mắt long sòng sọc gườm Thiên Diện Ma, toát đầy sát khí, giọng càng âm trầm hơn, "Người dám hoài nghi chủ tử, muốn phản à? Nếu người dám phản chủ tử, chính tay ta sẽ giết người."

"Thế ta mới bảo là tiện mồm, tuyệt đối không có ý phản chủ, ta đã tận mắt chứng kiến kết cục của mấy tên phản bội chủ tử còn gì, nào dám sinh lòng khác! Người đừng có mà vu vạ!" Thiên Diện Ma đầy vẻ tủi thân, suýt đã giơ tay thề.

Yểm Ma lườm hẵn rõ lâu mới thu tay với các móng đen kịt về, nói, "Thế thì tốt, đi mau đi, lát nữa chủ tử đến, đừng để ngài chờ."

"Ấy, chẳng phải chủ tử không đi đâu được à, ngài không quản chuyện "tông môn" kia nữa hả?"

"Chủ tử chẳng việc gì là không thể, ngài bảo đến được thì chắc chắn sẽ đến, người lại hoài nghi chủ tử..."

"Thôi thôi thôi ta sai ta sai rồi, ta không nghi ngờ chủ tử, Yểm Ma à hôm nào người thử sửa cái tật hở ra là xòe móng uy hiếp người khác đi nhé, ta không muốn nếm mùi chết trong liên miên ác mộng đâu."

"Hừ."

Bên này hai người khiêng Giang Trùng đang mê man bơi lên mặt biển, bên kia Giang Trùng sa vào khốn cảnh lơ lửng giữa biển sâu trong mộng bồng nhìn thấy ánh sáng trước mặt. Như lúc bất chợt bước vào mộng cảnh của đại sư, cô nhận thấy có thứ gì đó đang kéo mình, bèn thả lỏng cơ thể để nó kéo đi.

Cô tưởng mình sẽ lại trông thấy đại sư trong mộng, nhưng bất ngờ thay, cô đã xuất hiện tại một nơi vô cùng quen thuộc.

Trước mặt là số nhà 911, trên cửa dán chữ Phúc ngược màu đỏ, chị em cô sẽ thay chữ mới mỗi dịp Tết đến. Bên cạnh có một chậu cây phú quý xanh tươi, Giang Trùng còn nhớ em trai là người đem chậu cây này về, đã đặt đây hai ba năm.

Đây là căn nhà cô đã sống cùng em trai ở thời hiện đại! Cùng lúc đó, Giang Trùng nhận ra cơ thể mình đã thay đổi, cô không còn trong lột tóc dài tuần tú sáng sủa ấy nữa, mà trở về với vóc dáng hiện đại của mình -- mái tóc chấm vai uốn nhẹ phần đuôi, mặc váy dệt trắng xanh đơn giản, giày cao gót trắng, đeo giỏ xách nhỏ như vừa đi làm về.

Đây cũng là mơ? Giang Trùng nghĩ, đôi mắt nhìn chăm chăm cánh cửa thoáng vẻ kỳ lạ. Rất lâu rồi cô không nhìn thấy cánh cửa này và cậu em trai ngoan ngoãn đằng sau nó. Lúc ở cõi tu chân, cô không cho phép mình nghĩ đến những chuyện buồn lòng ấy, chỉ biết cố gắng sống tốt, nhưng trước giờ cô chưa từng từ bỏ việc trở về, vì nơi đây còn người thân khiến cô vương vấn.

Hít sâu một hơi, Giang Trùng nở nụ cười, mở cửa.

Phòng khách trang hoàng theo phong cách ấm áp, một thanh niên độ thiếu niên sắp trưởng thành cao gầy, mặc áo sơ mi dệt xám tro và quần dài đen đang cầm nước định đi vào phòng, nghe tiếng mở cửa, cậu vô thức

dừng bước ngoái đầu nhìn, đôi mắt sau cặp kính khéo thay đổi diện với Giang Trường vừa mở cửa.

"Giang Tâm." Giang Trường đứng ngay cửa mỉm cười với em trai, sau đó vút túi xách, hất giày cao gót đang mang, bước vội đến giang tay ôm cậu vào lòng.

Cậu em trai cao hơn chị cả cái đầu vẫn đang cầm cốc nước, đột ngột bị chị mình ôm, lấy làm lạ nhưng thoáng sau vẫn dùng một tay ôm trả, hỏi: "Đi làm bị bắt nạt à?"

Ôm siết cậu em cao lớn hơn mình, Giang Trường cay mắt, lắc mái đầu đang vùi trong ngực cậu, cười đáp: "Chị cứng là đùa để yên cho họ bắt nạt à?"

Cảm nhận được sự ghen ngào trong lời Giang Trường, Giang Tâm buông cô ra, kéo cô xuống sofa. Đặt cốc nước xuống, Giang Tâm quỳ một gối bên chân Giang Trường, cầm tay ngược đầu, chăm chú nhìn cô.

Giang Trường lấy làm lạ, hình như em cô hơi khác trước? Em trai Giang Tâm của cô là một cậu nhóc ngoan hiền ưa xấu hổ, vô cùng dè dặt cũng cực kỳ sắc sảo, từ nhỏ đã là thiên thần, chưa từng giận dữ chị mình, dậy thì không nổi loạn như mấy đứa trẻ khác, đâu là lúc tâm trạng xấu nhất, cậu cũng chẳng to tiếng với cô, luôn luôn dịu dàng.

Không phải bảo em trai mình hiện thời không dịu dàng, Giang Trường có thể thấy rõ tình thương trong đôi mắt ấy, nhưng... khí chất của cậu hình như hơi khác? Ý nghĩ này chỉ lướt một vòng trong lòng Giang Trường rồi biến mất ngay, cô định ninh mình nhầm vì đã lâu không gặp em trai, với cả đây là mơ chứ không phải hiện thực, hơi khác cũng phải.

Nghĩ thế, Giang Trường đưa tay gạt tóc rối che mắt trước trán Giang Tâm, mắt còn ửng đỏ, cười bảo: "Mình chị ngoài kia quá lâu, tự dưng lại thấy rất nhớ em."

Giang Tầm nắm tay cô, từ tốn: "... Chị."

"Hả? Sao thế?" Giang Trường nhạy cảm nhận ra tâm trạng em trai hơi bất ổn, không kìm được hỏi, nhưng cậu không nói tiếp, chỉ quan sát cô bằng ánh mắt trầm lắng, cứ như chưa từng soi xét kỹ.

"Thôi, đừng nói những chuyện không vui ấy nữa, tự dưng thấy Giang Tầm bé nhỏ của chị đã lớn rồi. Nhưng dầu là thế, chị vẫn không yên tâm khi để em tự lo cho mình."

"Sao tự dưng lại nói chuyện này?"

"Thì tự dưng xúc động vậy thôi." Giang Trường biết rõ đây chỉ là mơ, khác với giấc mơ cả hai đều hiểu với đại sự, cô cảm thấy nhân vật em trai này chỉ là tưởng tượng của mình, dù gì em trai cô cũng không có mặt ở thế giới này. Thay vì nói những lời em trai không hiểu trong khi chẳng biết bao giờ sẽ tỉnh mộng đẹp, cô thà nắm bắt thời gian thân mật với cậu còn hơn.

"Nào, hôm nay chị đây sẽ xuống bếp nấu cơm cứng ăn, vào phụ đi!" Giang Trường xắn tay áo bước vào bếp, Giang Tầm cởi kính đứng dậy, lấy đôi dép lê trong tủ đi theo sau.

"Chị, mang dép vào đã."

"Ừ ừ, em xem trong tủ lạnh còn những gì, muốn ăn gì cứ nói, hôm nay chị nấu cả cho!"

Bàn tay mở tủ lạnh của Giang Tầm khựng lại, sau đó lấy vài quả khố qua ra, hỏi luôn: "Chị, chị không sao thật chứ?"

"Ổn mà ổn mà. Ấy, sao em lại chọn khố qua nữa rồi, từ bé đã thích món này, ăn mãi đến giờ sao chưa biến thành khố qua nhỉ... Òa, mặt cứng hơi giống khố qua rồi đấy." Ngó về mặt sau khi cởi kính ra của em trai,

Giang Trường ha hả đùa, chẳng hiểu sao thoáng cảm thấy biểu cảm ban nãy của em trai thỏ bông nhà mình hơi giống với tiền bối Hạc Kinh Hàn.

Ha ha ha, chắc là ảo giác.

Hai chị em cùng nấu một bàn thịnh soạn, ngồi trong phòng ăn, vừa dùng bữa vừa trò chuyện. Lửng lửng bụng rồi, Giang Tầm chợt hỏi: "Chị, chị... tên gì?"

Giang Trường đang uống canh, nghe em trai mình hỏi thế, suýt đã phun cả ra. Em trai cô hỏi tên cô á? Đúng là mơ, chứ không sao cậu lại quên tên chị mình được. Cô chống trán cười bất đắc dĩ, lắc đầu: "Đến cả tên của chị còn quên, em thật là... Thôi kệ, chị tên..."

Bất thành linh, Giang Trường chưa kịp nói hết, mọi thứ trước mặt cứ như bị một đôi tay khổng lồ lau đi nhặt nhòa, thoáng cái cô đã không nhìn thấy rõ em trai ngồi đối diện nữa, căn phòng ấm áp quen thuộc trở lại thành màn biển xanh thăm.

Giang Trường lơ lửng giữa làn nước thờ dài một hơi, trút thành bong bóng.

Trong khách phòng ở chùa Thượng Vân cách biển Vô Tận cực kỳ xa, Hạc Kinh Hàn cau mày lạnh lùng tỉnh giấc.

Y lại mơ thấy giấc mộng đã quấy nhiễu mình bấy lâu, trong mộng, y trú ngụ ở một thế giới lạ lẫm kỳ dị, trở thành một chàng trai tên "Giang Tầm", sống cùng chị. Trước kia, cuối giấc mơ y sẽ lại thấy xác chết của chị mình, nhưng lần này thì khác, y chỉ mơ thấy cảnh chung sống giữa hai người.

Chị đi làm về, ôm y như đã chịu tải hờn, nhưng lại nhanh chóng ép mình mạnh mẽ hơn, không lộ gì ra trước mặt y. Hai người còn cùng nấu ăn, giấc mộng này chân thực hơn những lần mơ hồ chóng vánh trước, Hạc

Kinh Hàn thậm chí vẫn nhớ cảm giác vô tình chạm vào trán khi đôi tay ấy gạt tóc rối hộ mình.

Điểm khác biệt nhất với các giấc mơ cũ là y lại thấy rõ mặt "chị", trước đây y chưa từng thấy mặt, cũng không biết tên cô, cứ như câu hỏi bị giấu mất một phần đáp án.

Hệt trong tưởng tượng của Hạc Kinh Hàn, "chị" có gương mặt xinh đẹp trang nhã, có đôi mắt ấm áp như nắng, tuy rất lạ lẫm nhưng tự dừng lại khiến y cảm thấy thân thuộc.

Lần này y không còn ở trong cơ thể "Giang Tầm" trải nghiệm mọi việc cùng cậu nữa, mà tự chiếm quyền chủ động, thế là chần chừ hồi lâu, y vẫn lên tiếng hỏi tên "chị", nhưng "chị" chưa kịp trả lời, y đã dậy mất rồi.

Hơi tiếc, nhưng tiếc thế thôi, dù sao chỉ biết tên cũng đâu có tác dụng gì. Nhưng mộng cảnh này khác với trước đây, là đang báo trước điều gì chẳng?

Hạc Kinh Hàn ngồi xếp bằng giữa tĩnh thất mở, lạnh lùng nhìn cây thông trong vườn, chợt nghe tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

"Hạc đạo trưởng, phiền người rồi, Thanh Đăng đại sư có lời mời."

Dù là tu vi hay bồi phạt thì Thanh Đăng sư tổ của Thượng Vân tự đều là trưởng bối của y, Hạc Kinh Hàn bèn tạm gác giấc mơ ban nãy lại, đứng dậy đeo kiếm bất ly thân, ra khỏi phòng.

"Thanh Đăng sư tổ, Hạc đạo trưởng đến rồi ạ." Xong nhiệm vụ dẫn đường cho Hạc Kinh Hàn, hòa thượng trẻ hành lễ với hai người rồi rời viện tử.

Thanh Đăng ngồi giữa trận pháp, hiền hòa nói với người đứng lặng ngoài cửa: "Ta muốn nhờ Hạc đạo trưởng giúp một việc."

"Mời nói."

"Ta muốn nhờ cậu cứu một người."

Tác giả: [Tiểu phẩm]

BOSS: Giang Trùng nằm trong tay ta!

Hạc Kinh Hàn: Chị ơi em tới cứu chị đây!

Bạc Nhiễm Đông: Đồ đệ ơi ta tới cứu con đây!

Trịnh Dao: Sư muội ơi ta tới cứu muội đây!

Phong Hữu Chỉ: Sư phụ ơi con tới cứu người đây!

Trưng rồng: Chủ nhân ơi tôi tới cứu ngài đây!

Bánh bao: Mẹ ơi con tới cứu mẹ đây!

Thù Vọng: Sư nương ơi con đến cứu người đây!

-

Thanh Đăng: Đã nhiều người đi cứu như vậy, ta khỏi đi nữa. *Ồ*

Kéo: Đại sư thăm rồi, sau này kiểm chuyện với bả thử xem, kết cục chỉ có một...

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mộng Cảnh Thứ Ba

ĐÓ LÀ GÌ VẬY?

Lúc Hạc Kinh Hàn khởi hành đến biển Vô Tận vì lời nhờ vả của Thanh Đăng đại sư, Giang Trừng vẫn đang trong mộng đã bị Yểm Ma và Thiên Diện Quỷ vác khỏi vùng biển bao trùm tử giới ấy, đang trên đường tới đảo Hoa Nguyệt.

Biển Vô Tận có bảy mươi bảy đảo, không phải tất cả đều bị chiếm cứ bởi các môn phái tu chân và gia tộc, có một số đảo đặc biệt như đảo Hoa Nguyệt.

Hoa Nguyệt, Hoa Nguyệt, tên sao nghĩa vậy, trên đảo này rầm rộ chuyện gió trăng. Đa số người tu hành xem nhẹ dục vọng, nhưng suy cho cùng, chẳng phải ai cũng luyện được ngón thanh tâm quả dục, vẫn có một số kẻ bàng môn tà đạo ưa thích “chuyện ấy”, tuy “lô đỉnh” không thịnh, song không ít tu sĩ bí mật sử dụng.

Đảo Hoa Nguyệt chính là chốn tầm hoan nổi tiếng nhất vùng biển Vô Tận, trên hòn đảo diện tích không nhỏ này có mười mấy tòa hồng lâu quan quán trứ danh, trai gái bên trong tuy tu vi không quá cao, nhưng dung mạo tài nghệ lại bất phàm, thậm chí có đến mấy vị được vinh danh trên bảng xếp hạng mỹ nhân cõi tu chân. Các tu sĩ mến mộ bất kể nam nữ, tới tấp kéo đến hằng ngày.

Đông người thì hàng quán cũng mọc đầy trên đảo, không thiếu các nơi ngắm cảnh phong nhã, mua bán ngăm, bài bạc giải trí, hệt như cõi phàm.

Thế mới nói, đảo Hoa Nguyệt là một trong những đảo náo nhiệt nhất trong số bảy mươi bảy đảo.

Lúc Thiên Diện Ma và Yểm Ma đưa Giang Trùng lên Hoa Nguyệt, cô đã khoác dáng vẻ khác, Thiên Diện Ma tạm thay một gương mặt mới cho cô, sau đó hai người đi lại nghênh ngang như những nam tu khác, đem Giang Trùng đang hôn mê đến Đẳng Hoa Ổ - chốn gió trăng bậc nhất đảo.

Trong Đẳng Hoa Ổ, khắp nơi treo đầy những khóm hoa tím buông lơi, sắc tím đậm nhạt đan cài dệt thành cõi mơ, dầu chỉ đến vì mỹ nhân, các tu sĩ đi lại giữa chốn này cũng bất giác bị thu hút bởi cảnh đẹp huyền mộng, thông thả bước chân dặng thưởng thức.

So với cõi phàm, các hồng lâu kỹ quán cõi tu chân xuất trần tao nhã hơn đôi chút, tuy ruột như nhau nhưng bên ngoài vẫn cứ phải khoác lên lớp vỏ đường hoàng, khiến người đời lầm tưởng rằng chúng khác biệt.

Mỗi một mỹ nhân ở Đẳng Hoa Ổ đều có viện riêng lộng lẫy, danh tiếng càng cao, được cung phụng càng nhiều thì viện tử càng không lồ hoa lệ, muốn vào được sân nhà mỹ nhân và sở hữu một gian khách phòng bình dân thôi đã phải tiêu tốn không ít linh thạch. Nếu Giang Trùng còn tỉnh, thấy cảnh đàn tu sĩ dâng từng vốc to tướng linh thạch vào viện các mỹ nhân, hẳn cô sẽ lấy làm xuýt xoa, rằng ở đâu cũng có đám fan hào sắc náo tàn.

Viện tử của Khúc Trầm Tương - một trong tứ mỹ nhân nổi danh nhất Đẳng Hoa Ổ là nơi khó ghé nhất, nàng đã không thích thì dù đối phương có nhiều đồ tốt hơn nữa cũng chẳng lọt nổi mắt xanh hay được cho vào. Song hôm nay, ba vị nam tu trông chẳng có gì đặc biệt lại trót lọt tiến vào vườn nhà Khúc Trầm Tương.

Về phần mỹ nhân kiêu kỳ Khúc Trầm Tương, vừa nghe tên người đến đã lập tức hoảng hốt ra đón.

"Trầm Tương ra mắt nhị vị ma tôn, chẳng hay nhị vị ma tôn quang lâm, không kịp nghênh đón từ xa, xin nhị vị ma tôn thứ tội." Khúc Trầm Tương thu vẻ kiêu diễm của mình lại, dè dặt hành lễ với Thiên Diện Ma và Yểm Ma, không dám nhìn người đang được Thiên Diện Ma dìu thêm cái nào.

Yểm Ma không thích giao tiếp, im lặng ngắm bộ móng đen của mình, Thiên Diện Ma trái lại cười tít, bảo: "Hai chúng ta phụng mệnh chủ tử đưa một người đến đây, chủ tử đã dặn, tạm giam kẻ này ở đây, vài hôm nữa ngài tới."

Khúc Trầm Tương nghe thế, ánh mắt toát vẻ vui mừng khôn tả, đồng thời lại nhuộm màu sợ hãi vô cùng, nàng ta cúi người thật sâu, giọng hơi run, "Chủ tử... sẽ đến thật ư? Nhưng bao nhiêu năm rồi, sao lại đột ngột nhường này... Trầm Tương thật chẳng ngờ tới, đã rất lâu chưa gặp chủ tử, quả thực bối rối trong lòng, Trầm Tương thất lễ, mời nhị vị ma tôn vào, phòng đã tươm tất rồi ạ."

Yểm Ma không nhiều lời, phát tay áo vừa đi vừa nói: "Vô sự chớ phiền ta." Hoàn toàn phớt lờ Thiên Diện Ma đang dìu Giang Trường đằng sau. Thiên Diện Ma cũng chỉ nhún vai, tiện tay đẩy Giang Trường cho Khúc Trầm Tương, bảo: "Đây là người chủ tử muốn, trúng chiêu mộng cảnh của Yểm Ma, dăm hôm không tỉnh nổi, ta cũng đã đắp mặt mới cho ả, chắc chẳng xảy ra vấn đề gì đâu, người trông ả cho kỹ."

Khúc Trầm Tương đón lấy Giang Trường đang mê man, nghe Thiên Diện Ma dặn, lập tức cung kính đáp: "Xin vâng lời ma tôn, Trầm Tương sẽ trông coi kẻ này thật cẩn thận, song chẳng hay thân phận của hãn..."

"Người không cần phải biết, trông chừng cho tốt là được." Thiên Diện Ma qua quýt phẩy tay, xoay người bước ra ngoài, "Thừa dịp chủ tử chưa đến, ta đi nghịch "nguyên liệu" đây, dù sao Yểm Ma cũng đang ở đây, có chuyện cứ tìm hãn." Dứt lời đi thẳng, sáng khoái phui gánh.

Khúc Trầm Tương thẳng người dậy, thấy nhị vị ma tôn đi cả, bấy mới an lòng quan sát kẻ mình đang dìu. Là một nam tử cũng tạm gọi là tuấn tú, chẳng có chi đặc biệt, chủ tử cần một người như vậy làm gì?

Vì không rõ thân phận, Khúc Trầm Tương bèn đưa kẻ đang hôn mê này về phòng mình trông chừng, nàng ta không dám nhốt bừa vào một gian phòng nào khác, chỉ đành đích thân coi sóc, mong không phát sinh bất trắc làm lỡ chuyện của chủ tử.

Đặt người nọ xuống giường mình xong, Khúc Trầm Tương đành ngồi kề bên thơ thần mê mê đàn của mình.

Nhớ thuở mới diện kiến chủ tử hằng bao năm trước, nàng chưa từng gặp ai đặc biệt nhường ấy, dầu chẳng còn vương tọa, ngài vẫn khí độ, đẹp đẽ và mạnh mẽ bức người như cũ. Chủ tử có gương mặt dịu dàng tuyệt thế, cũng sở hữu trái tim lạnh lùng nhất trần, song dù biết ngài tàn khốc vô tình, nàng vẫn bị thu hút như vô số kẻ khác, điên cuồng ủng hộ chủ tử, nguyện hiến dâng sinh mạng, không chút chần chừ chỉ bởi một lời giản đơn từ ngài.

Nàng yêu chủ tử sâu đậm, cũng sợ ngài vô cùng.

Khúc Trầm Tương xuất thần, không biết được rằng Giang Trùng sau lưng mình đã nhúc nhích ngón tay, chậm chạp mở mắt.

Tại sao đã bị Yểm Ma lôi vào mộng cảnh và lẽ ra không thể dậy nổi, nhưng Giang Trùng lại đột nhiên choàng tỉnh nhanh đến thế? Thực ra chính cô cũng không rõ mình thoát khỏi mộng cảnh bằng cách nào.

Chỉ biết sau khi mộng cảnh thứ hai kết thúc, chẳng bao lâu sau cô lại tiến vào mộng cảnh thứ ba.

Mộng cảnh thứ ba lạ hơn hai mộng cảnh trước, Giang Trùng không gặp ai, chỉ thấy mình xuất hiện giữa một bầu trời sao rực rỡ, hằng hà sao nhỏ lấp lánh dịu dàng kề bên. Những quả cầu sáng đủ màu từ nhỏ như pha

lê đến to cỡ bóng rổ vây lấy cô, ríu rít thảo luận bằng thứ ngôn ngữ gì đó mà Giang Trùng không hiểu.

Cô đứng đấy, hiếu kỳ quan sát đám cầu nhỏ lấp lánh quanh mình lú lo, có hai bé thử đến gần, chầm chậm chạm nhẹ vào chân cô. Giang Trùng thấy thú vị, ngồi xổm xuống, tóm lấy một bé cầu sáng vân vê. Đám cầu sáng mềm, đàn hồi tốt, vừa bị véo liền phát ra âm thanh như tiếng cười, chắc bị Giang Trùng chọc phải chỗ nhột, bé cầu sáng vùng ra khỏi tay cô, biến đi cực nhanh, trốn sau lưng những quả to khác, dè dặt cùng chúng quan sát Giang Trùng, không dám đến gần nữa.

Chốc sau, lại có một bé cầu sáng chạm vào lưng Giang Trùng, cô ngoái đầu, nó lại vội vàng lùi về, va phải đám cầu nhỏ khác, khiến chúng tản ra.

Giang Trùng vuốt cằm nghịch đám cầu sáng đáng yêu này một lúc, chợt nghe đằng xa thét lên sợ hãi, đám cầu xung quanh cô xôn xao, một bé cầu xanh Giang Trùng vất vả lắm mới dỗ im được hãy còn run rẩy giữa lòng bàn tay cô.

Giang Trùng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi một bé cầu đỏ nhỏ hơn mọi quả cầu ở đây phùng phùng bay đến trước mặt. Bé cầu sáng này chỉ cỡ móng tay cái, nhưng lại vững vàng chèn ép khí thế của tất cả những quả cầu kia, cơn hỗn loạn đằng xa vừa rồi chính do nó mà ra.

Bé cầu đỏ đi tới đâu, đám cầu sáng còn lại ào ạt lánh tới đó. Giang Trùng xem đến là thích thú, giơ ngón chạm bé cầu đỏ, khoảnh khắc ấy, Giang Trùng nhận thấy mọi bé cầu xung quanh đều hít vào một hơi khí lạnh. Song bé cầu đỏ ấy lại ngoan ngoãn mặc tay cô chạm vào.

Mềm mại, ấm áp, lại thân thiết lạ kỳ. Giang Trùng đương nghĩ, bé cầu đỏ bỗng to lên cỡ nắm tay, đỏ trong lóng lánh, ánh sáng tán xạ rực rỡ vô cùng. So với ban nãy, bé cầu đỏ hoạt bát hơn nhiều, nó lanh lợi nhảy vào

tay Giang Trùng, thò một cái chân mảnh dẻ ra - Ủ, Giang Trùng thấy bé cầu thò chân và tay mảnh như nét bút ra, trông thế mà đáng yêu.

Bé cầu duỗi chân đá quả cầu xanh trên tay Giang Trùng ra xa, chống nạnh nghiêng răng với đám cầu sáng vây quanh cô, ánh sáng trên cơ thể thành gợn tựa gai, trông như đang xù lông. Giang Trùng nghe ra ý dọa dẫm, quả nhiên trông thấy đám cầu sáng vốn vẫn kề bên mình rào rạt tản ra, cầu xanh vừa rồi lại càng lẩn nhanh như chớp.

Bé cầu đỏ thấy thế mới hừ một tiếng, lắc mình hóa dịu dàng trở lại, ngồi xuống tay Giang Trùng.

Nhóc này bá ghê, Giang Trùng nghĩ vậy nhưng chẳng thấy ghét tẹo nào, trái lại càng nhìn càng thấy nó thân thiết đáng yêu, không khỏi giơ tay véo. Bé cầu đỏ rõ ràng cũng thích cô, sau khi dọa đám cầu sáng khác ra xa thì dịu ngoan lăn tròn giữa lòng bàn tay cô như đang làm nũng, hoàn toàn mất vẻ phách lối hung hãn ban nãy.

Giang Trùng vờn bé cầu đỏ một lúc, bỗng thấy nó đứng lên, men theo cánh tay trèo xuống đùi, sau đó nhảy hòa vào cơ thể cô.

Đúng là hòa vào, chỉ một cú nhảy, nó đã biến mất ngay vị trí bụng dưới của cô. Giang Trùng lặng lẽ vén áo lên nhìn, thấy bé cầu đỏ biến mất thật còn bụng dưới của mình thì ấm lên.

Giang Trùng sờ bụng lấy làm lạ, ồ, chẳng nhẽ đây là kỳ ngộ? Tinh linh theo hầu? Ký khế ước thành thiếu nữ ma pháp?

Đương nghĩ, cô thấy bụng mình nhói lên rồi cứ thế tỉnh lại, giản đơn vậy đấy. Cô rầu rĩ tìm cách thoát khỏi mộng cảnh của Yểm Ma theo lời đại sư, kết quả chưa làm gì đã đột ngột choàng tỉnh, đúng là kỳ diệu.

Kỳ diệu hơn là bụng cô chỉ đau nhói thoáng qua, vừa tỉnh đã không còn cảm giác, sáng khoái vô cùng. Chuyện lạ cứ tiếp nối nhau thế đó.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Trốn

THÔNG MINH NHƯ MỊ.

Trước lúc mù mờ rơi vào mộng cảnh của Yểm Ma, Giang Trường vẫn còn ở dưới biển, nhưng giờ cô vừa mở mắt ra lại thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ.

Màn cài hoa, bàn trang điểm treo tranh, và cả một cô gái thấp thoáng sau làn áo lụa mỏng đang ngồi đưa lưng về phía mình. Giang Trường tỉnh ngay, cô không phát ra tiếng động, nhanh chóng thu ánh mắt về, ngụy trang hơi thở và mọi thứ vờ như chưa tỉnh lại.

Cô chưa rõ tình hình hiện thời, không thể ấu tả, ai biết cô gái này là địch hay bạn. Giang Trường nhắm mắt cảm nhận tình trạng cơ thể -- linh lực dồi dào nhưng đã bị khóa, giờ mà chạy chắc sẽ bị giết ngay, chẳng khác nào người thường biết tỵ vô.

May mà không ai lấy đồ của cô, trong túi trữ vật có thuốc nhị sư... huynh mới cho thêm, cùng vài loại bùa được cô chuẩn bị bằng kinh nghiệm xương máu sau vô số lần lội "phó bản" vượt cấp, dư sức tự bảo vệ mình... Chắc thế.

Kiểm gổ Tầm Giang và buộc tóc Hồng Ti vẫn còn, nếu giải được chút ít thuật phong linh nữa thì không đến nỗi quá bị động, chỉ cần dùng kèm một trong số các món vũ khí trên.

Vấn đề bây giờ ý, cô nàng mãi thất thần trong phòng nọ rốt cuộc là địch hay bạn? Giang Trường suy xét xem mình đã được cứu hay đang bị bắt,

ngoài mặt vẫn vờ ngủ say. Vì đang đắm chìm trong tâm tưởng, Khúc Trầm Tương thơ thần mê đắm bên kia không hề phát hiện khoảnh khắc Giang Trường chớm tỉnh ban này, bây giờ đương nhiên chẳng thể nhận ra nữa.

Căn phòng im lìm một lúc, bỗng bên ngoài vọng lại tiếng bước chân, người đến dừng lại khẽ gõ cửa, thưa: "Khúc Hương chủ, xin trình danh sách tu sĩ đến thăm hôm nay."

Khúc Trầm Tương hoàn hồn, uể oải xoa thái dương, buông lời qua cửa: "Nói đi."

"Hôm nay có hai trăm bốn mươi bảy tu sĩ bái phỏng, trong đó có tám mươi tư Trúc Cơ, sáu mươi chín Khai Quang, bảy mươi một Dung Hợp, hai mươi Tâm Động, ba Kim Đan. Đã mời tất cả tu sĩ Kim Đan vào viện, chờ ở chái Đông, có bốn Tâm Động phù hợp với yêu cầu của Hương chủ, đã sắp chỗ ở vườn Nam, có một Dung Hợp phù hợp với yêu cầu của Hương chủ, cũng cho ngụ vườn Nam."

Khúc Trầm Tương: "Theo lệ cũ, tối nay bày tiệc mời tất cả tu sĩ được vào lần này, bảo đám Thước Tuyết chuẩn bị đàn tràng."

"Vâng thưa Khúc Hương chủ. Còn nữa, tu sĩ Lục Hương Dữ của đảo Lục Phưởng đã đến, đang chờ ngài ở chái Đông."

Nghe đoạn, Khúc Trầm Tương cau mày. Lục Phưởng là đảo lớn gần đây, môn phái to nhất trên đảo là Lục Phưởng, Lục Hương Dữ là nguyên lão Nguyên Anh của phái ấy. Lục Hương Dữ là khách quen của Khúc Trầm Tương, nàng nhận không ít tin tức và lợi ích từ chỗ y, Lục Hương Dữ xem nàng là hồng nhan tri kỷ, khi không bế quan hay bận việc thì vài tháng sẽ ghé chơi một lần, Khúc Trầm Tương đương nhiên không thể thờ ơ với y.

Cân nhắc đến kế hoạch của chủ tử, Khúc Trầm Tương dầu không muốn cũng phải diễn, còn phải diễn thật hay với đám tu sĩ này nữa kìa.

Nàng hít sâu một hơi, vẽ âu sầu ngoài mặt hóa thành nụ cười nhạt dịu dàng, "Được rồi, mời Lục tu sĩ chờ một lát, ta lập tức đến ngay."

Nàng ngồi lặng trước bàn trang điểm, chờ khí tức toàn thân dịu bớt mới mở mắt cười mỉm với khuôn trăng kiêu diễm trong gương. Nàng sang giường kiểm tra Giang Trùng một chốc, bầy mới xoay người chậm rãi bước ra cửa.

Giang Trùng nghe tiếng nàng dặn người bên ngoài trông chừng không cho ai vào, chờ khí tức đi xa, phòng vẫn lặng im như cũ. Sau khi xác định không còn ai trong phòng, Giang Trùng mở mắt, cẩn thận ngồi dậy.

Không thể ở lại đây, vừa nãy cô nàng kia nhìn mình, Giang Trùng thấp thoáng cảm nhận được ác ý. Dù đối phương có là ai thì cũng không nán lại được, cô không quen bị động, thôi cứ ra ngoài thăm dò cho rõ đây là đâu, tìm cách giải thuật phong linh thì hơn.

Giang Trùng kiểm tra trang bị trên người, đặt bùa có thể sử dụng không cần linh lực và mớ thuốc độc bầy người cần dùng trong tầm với. Nhanh lẹ xong đâu đấy, Giang Trùng sục sạo mạnh mẽ khắp phòng, tính sẵn trong lòng, bước tới cửa sổ dò thám thị vệ bên ngoài.

Bỗng chốc, cô phát hiện mình trong gương như đã bị đổi mặt, gương mặt nam này chỉ tạm gọi là dễ nhìn, thua xa nét tuấn tú rạng ngời trước đó.

Đưa tay sờ má, Giang Trùng chột sa sầm, chắc không phải trò của củ hành kia đấy chứ? Chắc mình không phải đang đắp da người đâu nhỉ! Gã đấy ưa món lột mặt liên tục, đổi mặt cho cô hẳn rất dễ dàng. Với cả trông hẳn chẳng tốt lành gì, rất có thể là đồng bọn của tên Yểm Ma kia.

Giang Trùng cực kỳ muốn lột gương mặt lạ ra tiếc nỗi không biết cách, kéo xé vài lần thấy đau, để tránh tự mình bất cẩn hủy dung, cô dùng dằng ngừng tay.

Ngoài kia không nhiều người gác, tu vi cũng chả cao, Giang Trường không bị khóa linh lực có thể xông ra nổi, nhưng như bây giờ thì khá là phiền.

Rút một mẫu giấy từ trong tay áo ra, Giang Trường hà hơi, ném qua khe cửa. Giấy vừa nhẹ nhàng chạm đất đã biến thành một con yêu thú cao tầm nửa người, ngoác mõm gầm hai tiếng, lao ra ngoài. Đây là bùa săn cỡ nhỏ chế tạo bởi một đệ tử thuộc sơn phái Dung Trần, dùng để thu hút sự chú ý của yêu thú, con yêu thú hóa hình này trông thì ra dáng, thực ra chịu không nổi một đòn. Song Giang Trường lại thấy hay hay, bèn trao đổi số lượng lớn với đệ tử họ, giờ cũng đến lúc đem ra dùng.

Thấy con yêu thú giấy kia thu hút được hai thủ vệ, Giang Trường nhếch mép cười, móc thêm mấy tờ ra, chim thú mỗi loại vài con, hà hơi lần lượt thả ra ngoài. Công việc thường ngày của hai thủ vệ này chỉ là đề phòng bắt trắc, cản đám nam tu hâm mộ Khúc Trầm Tương lén chạy từ ngoài vào đây, nhưng hôm nay, bọn chúng ngạc nhiên phát hiện sau lưng chẳng hiểu vì sao lại xuất hiện rất nhiều yêu thú.

Hai người bạn bắt yêu thú, không thấy cánh cửa phòng đóng chặt đằng xa bị mở hé, một cái bóng dán bùa khinh thân và bùa ảnh nhẹ nhàng chuồn ra rồi khép cửa lại ngay sau đó, biến mất nhanh như gió.

Giang Trường nhờ các loại bùa chú kỳ lạ trong tay, thoát khỏi hai thủ vệ trốn ra vườn sau, trèo qua một bức tường cao to đẹp đẽ vào một tiểu viện. Trong ngoài vườn, đặc biệt là nơi ở của chủ nhân đại viện Khúc Trầm Tương có cấm chế trận pháp, Giang Trường vừa nhảy ra đã khiến nó khởi động.

Trận pháp xao động sẽ nhanh chóng thu hút người ngoài, nhưng Giang Trường không định chạy, trái lại ném vài miếng bùa vào trận, xóa dấu vết mình vừa nhảy từ trong ra. May mà trận này không quá cao thâm, bùa trận cô vờ vết từ chỗ Tạ nhị sư bá vẫn dùng ổn.

Xong xuôi đâu đó, một nhóm nhiều hộ vệ hung hãn tràn đến vây cô lại.

Đối diện đám hộ vệ dữ tợn này, Giang Trùng thông dong ôm đầu tựa tường quát như khùng: "Đừng sang đây! Ta muốn gặp mỹ nhân, cho ta gặp mỹ nhân! Ta hâm mộ nàng, chẳng dễ gì vào được đây, bọn mi không thể đuổi ta ra được!" Rõ vẻ fan nảo tàn cấp độ cuối lén chạy vào vườn rồi bị bắt gặp.

Quản sự dẫn cả đội hộ vệ đến bắt bớ là một cô nương, nàng hẳn đã gặp rất nhiều kẻ cuồng Khúc Hương chủ nhà mình, không đủ điều kiện vào viện bèn nảy ra hạ sách là lén đột nhập, nghe vậy liền tỏ vẻ khinh thường. Nhưng đây vẫn là lần đầu nàng gặp người chạy vào sâu đến vậy, hẳn mà tiến thêm bước nữa là rờ được đến viện của Khúc Hương chủ rồi!

Nếu để Hương chủ bị đám háo sắc lưu manh không đủ tư cách này làm nhục thì gay to! Cô nương quản sự nghĩ đoạn dựng mào liễu phát tay ngọc, mười mấy hộ vệ tiến tới xách Giang Trùng lên, chẳng nề nang gì.

"Đừng quấy rầy các vị khách quý phía trước, đi ngách vắng cửa sau, ném tên này ra ngoài cho ta, xa xa chút! Đánh gãy chân cho ta, để hẳn không dám đến mạo phạm Hương chủ nữa!" Cô nương quản sự hầm hừ.

Thế là, Giang Trùng cứ thế quang minh chính đại, rời Đăng Hoa Ố mà không khiến ai chú ý...

Còn mấy chuyện nhỏ như bị chúng ném lăn hai vòng dưới đất thì chẳng đáng kể đến. May mà cô không bị đánh gãy chân, sau khi cô khoảng sạch linh thạch trong túi trữ vật để lo lót, đám hộ vệ tham lam tỏ vẻ hiểu chuyện bỏ qua cho cô, có thể thấy chuyện này đã xảy ra không chỉ vài lần.

Giang Trùng bò dậy, phủi bụi trên người, cười với mấy cái viện dài ngoằng đan cài hoa tím, xoay người chạy đi, không biển lẹ bị phát hiện thì sao.

Câu chuyện cô nghe được lúc vờ ngủ kèm một vài manh mối tìm được trong phòng của Khúc Hương chủ cùng cảnh sắc xung quanh lúc trốn đi, đủ để Giang Trùng đoán ra mình đang ở đâu.

May nhờ quen thói chuẩn bị xong đâu đấy rồi mới hành sự, trước khi đến biển Vô Tận cô đã tìm hiểu bảy mươi bảy hòn đảo nơi đây, đảo Hoa Nguyệt khá nổi tiếng, cảnh sắc cũng đặc biệt -- Hoa mây tím kéo dài mười dặm, Đăng Hoa Ổ - chốn gió trăng bậc nhất, muốn cô đoán không ra cũng khó. Biết mình đang ở đâu rồi, cô thoát cái đã nảy ra một kế, nào ngờ hữu dụng như vậy.

Chính lúc Giang Trùng nhanh trí chạy trốn, Hạc Kinh Hàn mặt lạnh đã đến biển Vô Tận, tốc độ của hắn không thể so với đám tiểu tu sĩ vừa đi vừa hóng như Giang Trùng, chân trước vừa nhận lời Thanh Đăng đại sư đi cứu người, chân sau đã tới biển, không nấn ná giây nào giữa đường.

Đến nơi châm nhang dẫn đường Thanh Đăng cho, hắn lại phát hiện khói nhang không phả xuống nước, lại nương gió bay sang một hướng khác. Điều này thể hiện người hắn phải cứu không có dưới biển mà ở nơi khác.

Nhang dẫn đường quý báu của chùa Thượng Vân không nhầm được, Hạc Kinh Hàn bèn theo nó đến đảo Hoa Nguyệt đơm đầy hoa tím.

Bấy giờ, Yểm Ma bế quan trong viện Khúc Trầm Tương đột nhiên mở mắt, hắn khó tin khẽ thốt: "Thế mà tự tỉnh lại được!" Rồi đứng dậy, phất tay áo mở cửa bước ra.

Chưa ai trúng mộng yểm của hắn mà tự choàng dậy nổi, Yểm Ma thấy gay go vô cùng. Hắn chỉ điều tức một chập, chợt muốn xem thử tình trạng của kẻ bị bắt kia, ngờ đâu lúc liên kết lại kinh ngạc phát hiện ra mộng của ả đã đứt, đồng nghĩa với việc ả đã thoát khỏi mộng yểm của hắn.

Tạm không bàn đến chuyện Yểm Ma phần nộ sôi gan thế nào, Khúc Trầm Tương kinh hoàng thất sắc ra sao khi biết Giang Trùng đã lẩn mất, giờ phút này đảo Hoa Nguyệt lại nghênh đón một đoàn người áo trắng thần bí.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Là Một Cô Nường

HẠC KINH HÀN: MỊ LÀ AI MỊ ĐANG Ở ĐÂU MỊ PHẢI LÀM GÌ?

Lúc nhóm người mặc đồ trắng đội mũ sa trắng đến đảo, Giang Trùng dương xuýt xoa rằng mình số đỏ đã xui xẻo gặp ngay Thiên Diện Ma củ hành đang dạo phố tìm da người, vận may đúng là thứ không lặp lại nhiều lần.

Mọi người thắc mắc tại sao Giang Trùng lại nhận ra củ hành à? Vì hắn vẫn đang dùng gương mặt lúc thoát khỏi cô lần trước chứ sao! Lần đấy là cô đuổi theo lột da hắn, còn lần này? Đúng là vật đổi sao dời.

Chạm mắt với củ hành cách nửa dãy phố, Giang Trùng không khỏi thở than, đồng thời nhanh tay dán hai lá bùa tốc hành vào chân, xoay người chạy biến. Đúng lúc linh lực bị khóa lại gặp kẻ thù thì chẳng còn gì gay go hơn, giác quan thứ sáu của Giang Trùng đã mách bảo cô rằng, giờ mà để củ hành tóm được, số nhỏ toi ngay.

Nhưng tiếc thật, củ hành Thiên Diện Ma đã thấy cô, cũng rõ vẻ sẽ không buông tha.

Thiên Diện Ma liếc tấm da tạm gọi là vừa ý sau hồi lâu tìm kiếm của nữ tu áo xanh bên cạnh, nuốt tiếc liếm môi từ bỏ, đuổi theo Giang Trùng. Lúc trông thấy cô, Thiên Diện Ma kinh ngạc lắm, hiếm khi hắn thắng thốt như vậy.

Giang Trùng bị khóa linh lực, lại trúng chiêu mộng yểm của Yểm Ma, bị giam trong viện tử hộ vệ trùng trùng của Khúc Trầm Tương, vậy mà vẫn

trốn ra được? Ả trốn bằng cách nào? Thiên Diện Ma nổi cơn tò mò, cũng cực kỳ muốn thấy vẻ mặt hiện thời của Yểm Ma, thuật mộng yểm gã ấy lấy làm tự hào thế mà lại trục trặc, hẳn có thể đem chuyện này ra chế nhạo Yểm Ma những một trăm năm.

Khi không có linh lực, tốc độ chỉ dãn bùa tốc hành của Giang Trừng thật chẳng mau lẹ gì, chính cô và củ hành đang đuổi theo sau lưng đều đã nhận ra, thế nên hẳn mới có tâm trạng mèo vờn chuột, nhàn nhã trên cô. Giang Trừng âm thầm cười lạnh, mặt lại chẳng tỏ vẻ gì, đầu óc mau lẹ tìm cách thoát thân.

Bất chợt, cô thấy đám đông trước mặt tách ra, có một nhóm người đang tiến đến đây. Họ đều là trai đẹp gái xinh chung màu đồng phục, áo quần lộng lẫy, người nào người nấy trông hết công tử tiểu thư cao quý. Nhưng thực ra nhóm mỹ nhân đây đều là tội tử, đương bảo vệ chiếc kiệu xa hoa khiếm tốn chính giữa. Theo tin tức mà Giang Trừng góp nhặt được, chỉ có một kẻ dám phô trương như thế trên đảo Hoa Nguyệt.

Đó là Khương Trạch Quân một tay che trời của đảo Hoa Nguyệt, y được thể lực thần bí nào đẩy chống lưng, nếu không đã chẳng cai quản nổi một hòn đảo phức tạp đến vậy. Khương Trạch Quân không đẹp đẽ gì, song lại rất thích mỹ nhân kiều diễm, tội tử hộ vệ bên người phải có dung mạo được y công nhận, và mỗi ngày y lại dắt nhóm tội tử này đi tuần khắp đảo Hoa Nguyệt một lần.

Giang Trừng xoay người cười với Thiên Diện Ma đang đuổi theo mình, chân đột nhiên tăng tốc lao đến chỗ đám mỹ nhân kia, đồng thời nhắc tay, mười ngón tay kẹp vô số lá bùa, chính là mấy món thu hút sự chú ý của đám hộ vệ trong sân nhà Khúc Trầm Tương.

Vời đám yêu thú không có sức sát thương chỉ dùng để dọa dẫm ra làm loạn cả con phố, Giang Trừng khéo léo len lỏi qua đám đông, tránh khỏi

bàn tay Thiên Diện Ma vỗ đến sau lưng. Rồi tiếp cận nhóm trai xinh gái đẹp chói lóa giữa quần thể người.

Nhận ra ý đồ của cô, Thiên Diện Ma không đùa nữa, mặt mày hăn nghiêm tức hăn, động tác tay cũng hung ác hơn nhiều, Giang Trường tránh không kịp, bị hăn chưởng cho một cái, phút chốc phun ra ngụm máu tanh. Khéo thay bấy giờ cô thành linh đến gần kiệu của Khương Trạch Quân, nhóm hộ vệ của y cũng kéo đến phía này.

Giang Trường lão đảo, cúi người chui qua làn váy rộng thùng thình của một người đẹp hộ vệ, tiện tay kéo đai lưng mỹ nhân, hăn vô thức sầm mặt giữ rịt đồ lại. Dây dưa như thế, người đẹp này đã chặn ngay phía trước Giang Trường. Hết cách, đồ cầu kỳ thì rắc rối thôi.

Thiên Diện Ma bên kia bị người đẹp cản lại, mắt nhìn Giang Trường cầm thuốc mê băng qua đám mỹ nhân yếu ớt ngã xuống đất, nhào đến trước kiệu, vén màn bước vào.

Thời gian như dừng lại mấy may, nhóm hộ vệ mỹ nhân chưa đánh đòn đã lạnh lẽo hít vào một hơi, lũ lượt bầu đến chỗ chiếc kiệu, song chẳng ai dám vén màn lên. Thiên Diện Ma không kiên nhẫn nhiều đến thế, chặc lưỡi đi tới. Nhưng đã để lọt một người, nhóm hộ vệ nào dám cho người nữa bước qua, bởi thế Thiên Diện Ma vừa rục rịch đã bị nửa số hộ vệ chú ý đến, chuẩn bị tóm trước tính sau.

Về phần Giang Trường xông vào chiếc kiệu to, liếc mắt đã thấy vị có vẻ là Khương Trạch Quân đang ngồi uống trà, khí chất điềm nhiên kia khiến cô sửng sốt một lúc mới nhìn lên mặt y, đúng là cực kỳ bình thường, bình thường đến độ gặp rồi quên ngay. Cô cười với Khương Trạch Quân đương điềm tĩnh thưởng trà, sau đó đi tới trước mặt y, bóp vụn miếng linh ngọc trên chiếc bàn gỗ con kê bên.

Động tác thưởng trà của Khương Trạch Quân khựng lại, y rốt cũng đã buông chung trà xuống, liếc Giang Trừng một cái. Ngoài mỹ nhân ra, Khương Trạch Quân còn thích cả linh ngọc, nhưng mỗi lần tìm được miếng linh ngọc mới, y sẽ chẳng thèm để mắt đến miếng cũ nữa, bởi thể miếng linh ngọc gần kề y nhất ắt hẳn phải là vật y ưu ái nhất hiện thời.

Làm hỏng miếng linh ngọc yêu thích của Khương Trạch Quân, cô không giải thích rõ ràng thì đừng hòng đi đâu nổi, và đương nhiên, người khác cũng chẳng thể dễ dàng đưa cô đi.

Giang Trừng bị y nhìn mà sồn da gà, cô thành khẩn cười, cứ như kẻ vừa bóp vụn linh ngọc không phải là mình, "Khương Trạch Quân, vô ý làm hỏng linh ngọc của ngài, tôi nguyện bồi thường, song ra ngoài hành tẩu chẳng mang theo đồ tốt, mong Khương Trạch Quân liên hệ với sư môn, sư phụ sư bá nhà tôi ắt sẽ bằng lòng bồi thường thay đứa đệ tử bất hiếu này."

"Ồ." Khương Trạch Quân tựa vào bàn, giọng vẫn điềm nhiên, "Vậy sư môn của người là?"

"Dòng Bạch Linh núi Dung Trần, Giang Trừng, vừa nãy quả thực đã thất lễ. Trước lúc ngài được bồi thường, tôi nguyện nán lại chỗ ngài." Giang Trừng chân thành tỏ bày áy náy, nếu tên củ hành kia không đuổi gắt đến nỗi khiến cô thấy khó chịu, thì cô đã chẳng dính vào vị trước mặt đây. Chỉ cái liếc mắt đầu tiên thôi Giang Trừng đã thấy người này không dễ đối phó, nhưng so ra, cô càng không thích bị tên củ hành đầy bụng ác ý kia bắt đi.

"Bị kẻ thù truy sát?" Khương Trạch Quân hỏi.

"Không." Giang Trừng nghiêm mặt: "Kẻ ngoài kia đắm say mỹ mạo, muốn bắt tôi đi, hẳn là ma tu, chuyên môn dùng da người chế các loại dụng cụ, hành động đáng bẽ phần nộ, tu sĩ chính đạo ai cũng muốn diệt!"

Giang Trùng tuân một tràng nửa thật nửa giả, Khương Trạch Quân chỉ nhìn mặt cô không đáp, lặp lại: "Mỹ mạo?"

"Đúng thế." Giang Trùng chân thành gật đầu.

Chợt có ai đẩy vén màn lên, gương mặt của Thiên Diện Ma và nhóm mỹ nhân hiện ra, cả bọn đang nhìn hai người trong kiệu. Thiên Diện Ma là kẻ biết điều, thấy Khương Trạch Quân bèn bảo: "Chuyện cá nhân, chi bằng Khương Trạch Quân tiện tay tác thành, giao kẻ này cho ta."

"Người đưa đi đi." Khương Trạch Quân rũ mắt điềm nhiên.

Giang Trùng mờ mịt, "Khoan đã, Khương Trạch Quân, tôi vừa bóp nát linh ngọc yêu thích của ngài, ngài không cần bồi thường?"

Khương Trạch Quân: "Ta đã hết thích miếng linh ngọc đó rồi, nát thì nát vậy."

Giang Trùng: Ban nãy ông đâu có nói thế!

Thiên Diện Ma cười: "Thế thì phải đa tạ Khương Trạch Quân rồi." Hẳn lại bảo Giang Trùng: "Người tự sang đây hay để ta đến bắt người?"

Giang Trùng đứng dậy, lặng lẽ trốn sau lưng Khương Trạch Quân, tỏ vẻ heo chết không sợ nước sôi. Tuy sắp bị bắt nhưng cô vẫn ung dung như một trò đùa.

Khương Trạch Quân, Thiên Diện Ma: "..."

Thiên Diện Ma sai bước lên tóm Giang Trùng, cô thì vòng qua Khương Trạch Quân và chiếc bàn gỗ kia để tránh móng vuốt của hắn. Khương Trạch Quân được hai người chạy quanh hai vòng, trán nổi gân xanh, lên tiếng: "Đủ rồi."

"Ném hai kẻ này ra ngoài." Khương Trạch Quân vừa dứt lời, đám hộ vệ mỹ nhân bên ngoài lũ lượt ùn tới, phút chốc cả chiếc kiệu tạm gọi là rộng này chật ních người, Khương Trạch Quân bị chèn vài lần, vẹo cả trâm cài tóc.

Chính do Giang Trừng quá xảo trá, mỗi lần Thiên Diện Ma cho rằng mình sắp bắt được cô, cô lại lôi các thứ kỳ lạ ra ngăn hãm, trong kiệu nhiều người như thế, cô xem tất cả như bình phong, khiến hắc có lòng nhưng hết sức, ầm ỨC vô cùng.

Kiệu của Khương Trạch Quân cứ thế nổ tung trước mặt vô số tu sĩ đang hóng hớt.

Ngồi giữa hoang tàn, Khương Trạch Quân đầu bù tóc rối quần nhả áo nhúm nghiêng răng quát: "Bắt hai kẻ này lại cho ta." Trước đây y lười nhúng tay vào chuyện của hai người, còn bây giờ, Khương Trạch Quân đã lâu chưa nhếch nhác nhường này muốn không so đo cũng không được.

Giang Trừng vừa nghe đã cười, to giọng: "Không sai, bắt tên ma tu ấy lại!"

Nghe Giang Trừng nói thế, phần đông tu sĩ hóng chuyện chột biến sắc mặt, trong mắt tu sĩ chính đạo, ma tu chẳng phải phường tốt đẹp gì, chỉ suýt soát mức bị người người đòi đánh thôi. Thực ra Giang Trừng không dám chắc cử hành là ma tu, nhưng kệ chứ, hắt nước bẩn trước tính sau.

Nhưng Thiên Diện Ma lại thực sự là ma tu, hắc không dám dốc hết sức ở đây cũng chính vì lý do này, ra tay sẽ bị phát hiện ngay. Hắc có lộ thân phận cũng chẳng sao, cùng lắm đổi mặt mới là xong. Nhưng chủ tử bảo vài hôm nữa sẽ ghé, nhờ quấy phải ngại thì hắc toi đời.

Trong tình huống hết sức căng thẳng, các tu sĩ hóng hớt lom lom nhìn Thiên Diện Ma, Thiên Diện Ma nghiêng răng gườm Giang Trừng, hai người

lại bị vây bởi nhóm hộ vệ mỹ nhân của Khương Trạch Quân này, đám đông bỗng thấy hơi lạnh ủa đến, ngẩng đầu lên nhìn, đằng xa có người lướt tới.

Người này mặt mày như sương tuyết, mặc đạo bào hắc bạch và đeo song kiếm Hắc Bạch nổi bật sau lưng, đứng đầu các bằng người đẹp cõi tu chân, người bạn đời lý tưởng, người được yêu thích nhất và nhân vật mặt liệt khó xơi nhất - Hạc Kinh Hàn của Vô Cực đạo quán.

Hạc Kinh Hàn đứng trên phi kiếm nhìn đám đông bên dưới, bỗng buông lời: "Giang Trừng, ta được Thanh Đăng đại sư nhờ đến đưa cậu về."

Giang Trừng chưa kịp cảm động vì sự cứu nguy kịp thời này thì đã ngất mất. Chương vừa rời của Thiên Diện Ma ban đầu không hề hấn gì, nhưng chẳng rõ vì sao sau một loạt các hành động, cô lại ngày càng cảm thấy khó chịu. Cô chẳng qua chỉ cố gượng hơi tàn để không ngã xuống, bấy giờ nghe Hạc Kinh Hàn bảo thế, thở phào ngất ngay.

Hạc Kinh Hàn lập tức lướt sang dìu Giang Trừng vừa ngất, đoạn nhìn Thiên Diện Ma, Hắc kiếm trong tay vang tiếng ong ong.

"Ma tu, chết." Chưa dứt lời, ánh kiếm chói mắt đã lóe lên, nhưng ngay sau đó, tại chỗ chỉ còn một lớp da người teo tóp, Thiên Diện Ma lẫn mất rồi. Hạc Kinh Hàn vốn muốn đuổi theo, bỗng lại ngửi thấy mùi máu, hắt cúi đầu nhìn, áo của Giang Trừng đã rịn vết máu từ lúc nào.

Hạc Kinh Hàn khẽ cau mày thu kiếm, dẹp ý định truy đuổi Thiên Diện Ma, biến mất cùng Giang Trừng.

Về phần Khương Trạch Quân bị bỏ lại, y vén lọn tóc rối phủ trán ra, bảo: "Gửi thư đến Dung Trần sơn phái, đệ tử nhà họ làm hỏng đồ của ta, đòi bồi thường."

"Vâng."

Hạc Kinh Hàn không đưa Giang Trùng đi quá xa, chỉ đến đảo Hàn Lang kế bên, tìm một người có thể tạm gọi là bạn của hắn. Người nọ là tán tu có chút danh tiếng trên đảo Hàn Lang, tên là Lăng Tiểu Tâm - một nam tu thích bị ngược. Hạc Kinh Hàn tìm người này là vì gã biết y thuật.

Lăng Tiểu Tâm đang nằm tắm nắng trong nhà, thình lình thấy Hạc Kinh Hàn tới chơi, đến cả chiếc lá che mặt cũng hoảng hồn rơi xuống, gã lộp độp bò dậy, lấy làm kinh ngạc: "Mặt liệt nhà ngươi không đi tu luyện hay sao mà chủ động tới chỗ ta chơi vậy? Chẳng nhẽ thế giới này thực sự sắp tàn rồi?"

Hạc Kinh Hàn không quàng xiên với gã, giao Giang Trùng ra, "Cậu ta bị thương, chữa hộ đi."

Lăng Tiểu Tâm khà khà cười gian: "Bảo sao chả thấy người hứng thú với nữ tu nào, thì ra là thích nam tu, cơ mà tướng mạo như này cũng bình thường quá."

Đón lấy người, khám một hồi, Lăng Tiểu Tâm biến ngay sắc mặt, rồi rầm lắc đầu gườm Hạc Kinh Hàn, "Ta không ngờ khẩu vị của người lại đặc biệt nhường này, với cả, ngay khi ta tưởng người sẽ suốt đời cô độc, người lại làm cô nương nhà người ta hoài thai luôn. Người hành động lẹ thật, cơ mà cô nương người ta đang có mang, sao người lại để nàng bị thương vậy, nhờ bất cẩn sẵn mất thì biết như nào?"

Hạc Kinh Hàn im lặng nghe một hồi, chột giơ tay ngăn gã nói tiếp, lạnh lùng bảo: "Người lặp lại lần nữa."

"Gì cơ?" Lăng Tiểu Tâm mờ mịt.

"Có mang." Hạc Kinh Hàn điềm nhiên.

"Ừ, chẳng nhẽ người không biết cô nương này có mang?" Vẻ mặt của Lăng Tiểu Tâm đã thành khinh bỉ.

"Người bảo, Giang Trùng là một cô nương?" Cực kỳ hiếm thấy Hạc Kinh Hàn dùng câu hỏi bày tỏ tâm trạng.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đứa Bé

GIANG TRỪNG: MỊ LÀ AI MỊ ĐANG Ở ĐÂU MỊ PHẢI LÀM GÌ?

Mỗi lần tỉnh giấc, Giang Trùng lại nhận ra mình đang ở một nơi xa lạ.

Nhưng lần này Giang Trùng không căng thẳng nữa, vì cô nhận ra cơn khó chịu trước khi ngất đi của mình đã biến mất, và Hạc Kinh Hàn đang ngồi đưa lưng về phía cô trên chiếu trải ngoài hành lang gỗ trước cửa. Giang Trùng tỉnh lại hẳn vẫn không ngoái nhìn, vẫn chỉ dõi ra mặt hồ thoáng gió và cảnh liễu buông hồ trước mặt, không biết đang tu luyện hay đang thất thần.

Chắc là tu luyện, Giang Trùng nghĩ. Thế thì không tiện quấy rầy người ta, bây giờ Giang Trùng thấy mình ổn hơn trước nhiều, phép phong linh đã được giải, ôi khỏe thay khi linh lực lại cuộn cuộn trong người! Tự vệ ổn là điều cốt lõi khiến cô yên tâm.

Ngồi dậy trên giường, Giang Trùng sờ mặt, ngạc nhiên phát hiện gương mặt vốn phủ trên da nay đã không còn. Ngắm bao lâu nay, quả nhiên khuôn trắng tuấn tú tươi sáng vốn có vẫn thuận mắt hơn! Tâm trạng Giang Trùng cực tốt, vận cổ bóp tay răng rắc.

Hạc Kinh Hàn ngồi im đằng kia rốt cũng bị tiếng động này quấy rầy, hẳn chậm rãi xoay lại nhìn Giang Trùng.

Giang Trùng mau mắn đi đến, ngồi xếp bằng bên cạnh, cười sang sảng: “Chuyến này may có Hạc tiên bồi, không thì đen cho tôi rồi, tính ra

Hạc tiền bối đã cứu tôi những hai lần, đúng là ơn lớn khó bề báo đáp, sau này nếu có chuyện cần tôi giúp sức, Hạc tiền bối cứ mở lời nhé.”

“Phải rồi, đây là đâu? Hình như chuyến này tôi ngất chẳng bao lâu.”
Giang Trường nói xong, thấy Hạc Kinh Hàn lẳng lặng đứng dậy, ngồi cách cô một khoảng.

Giang Trường: Ồ... sao vậy? Sao lại kỳ công ngồi xa thế! Ghét mình à?

“Ngồi đây đi.” Hạc Kinh Hàn chỉ tấm đệm hăn ngồi ban nãy.

Ồ, thì ra là nhường chỗ cho cô. Giang Trường nhìn đệm rồi ngó sang gương mặt giá rét của Hạc Kinh Hàn, không khỏi xuýt xoa Hạc tiền bối quả là người tốt trong ấm ngoài lạnh, sau đó nghe lời ngồi xuống.

Sau khi đến thế giới này, cô hiếm khi được đối xử như phụ nữ, hình như chỉ có cô là luôn giúp đỡ săn sóc người khác, nếu không nhờ đại sư thì cô cũng sắp quên mình là phái yếu, chỉ vì vẻ ngoài như này rồi. Trên đường hành tẩu đông tây khó tránh qua quýt sơ sài, cô cũng không quá để tâm, bởi thế mới sống ầu sống tả, thật chẳng chú ý mấy chuyện kiểu ngồi đệm mềm, trái lại Hạc nam thần trông cao ngạo lạnh lùng vậy mà vô cùng tỉ mỉ!

Mây gợn trời xanh, trong sân cỏ thơm tươi tốt, xanh um một màu dễ chịu, chiếc hồ trước mặt có vài con cá nhỏ vàng đỏ đang bơi, nhàn nhã thông dong biết mấy.

Giang Trường giơ tay hươu dưới nắng, híp mắt tựa cột, hỏi Hạc Kinh Hàn: “Hạc tiền bối, đây là đâu? Thuật pháp phong linh do tiền bối giải giúp ư? Còn lớp da trên mặt tôi, chắc, mất rồi thoả mái biết bao, à còn thương thế của tôi nữa, Hạc tiền bối biết cả y thuật ạ?”

Hạc Kinh Hàn lại đứng phắt dậy, thoát cái đã che quá nửa ánh nắng của Giang Trường.

Giang Trùng: O? Chẳng nhẽ cô già mồm đến mức khiến hấn bức mình à?

Giang Trùng kiểm điểm lại mình, sao lại nhiều chuyện như vậy, thực ra cô đâu phải người lảm lời, trừ lúc gặp Thanh Đăng đại sư. Nhưng Hạc Kinh Hàn... Cô bỗng nhận ra mình tin tưởng Hạc Kinh Hàn một cách kỳ lạ, chẳng nhẽ là do ấn tượng lần đầu gặp gỡ quá mạnh, hay do hấn quá đẹp trai? Không không không, cô đâu có nông cạn như vậy, ắt hấn là vì Hạc Kinh Hàn là một chàng trai chính nghĩa, cực kỳ đáng tin.

Hạc Kinh Hàn không biết Giang Trùng mặt mày vô tội đang nghĩ những gì, hấn chỉ để lại hai chữ: “Chờ chút.” Sau đó đi mất, bay bằng đường nóc nhà.

Giang Trùng bị bỏ lại: “...” Gì vậy?

Chẳng bao lâu sau, Giang Trùng chợt nghe tiếng hét thảm thiết từ xa đến gần, sau đó nam thần Hạc Kinh Hàn Hạc về bằng lối cũ, lần này còn xách theo một người.

Người nọ tóc búi áo xắn, mặc một thứ trông như tạp dề, hai tay đeo găng, trên găng dính không ít vật thể vàng vàng trắng trắng.

“Giời ơi ta bảo tảng băng to nhà ngươi làm gì vậy, không thấy ta đang làm việc à, mới thả thứ kia xuống nước chưa kịp vớt lên đâu! Hồng rồi ngươi tìm cái khác cho ta ha! Với cả sao ngươi không đi mà bằng nóc nhà vậy, ngươi không biết ta sợ độ cao hả, sợ hết hồn à! Lại còn xách cổ áo ta, y phục bị ngươi túm rách rồi, thiên tài tông môn đúng là chẳng thêm hiểu cái sự đời buồn của tiểu tán tu như ta...” Chàng trai được Giang Trùng đặt xuống đất lắc đầu cầu nhàu mãi thôi, vừa nhìn đã biết lắm điều.

Lăng Tiểu Tâm ra rả một tràng, vừa ngoái đầu đã đối diện với gương mặt đang mỉm cười của Giang Trùng, tức thời quét phăng vẻ bức dọc, tốc độ trở mặt nhanh đến lú lười. Hấn tao nhả lột găng thả tay áo, cười với cô,

“Cô nương tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào không? Khó chịu thì nói ta biết ngay nhé, tại hạ tuy bất tài nhưng vẫn tạm gọi là có chút tiếng tăm trên phương diện y thuật.”

“Thì ra đạo hữu là người chữa thương cho tôi, thật đa tạ đạo hữu, tại hạ là Giang Trừng thuộc Dung Trần sơn phái, chẳng hay đạo hữu là?” Thấy đối phương thoát cái đã biến từ bộ dạng lôi thôi nhiều chuyện thành thanh niên vờ vịt đường hoàng, Giang Trừng cũng vô thức dốc hết sức giả nai theo, vẻ phong nhã cao quý nhẹ nhàng tiêu sái kia hoàn toàn đè bẹp Lăng Tiểu Tâm đương muốn thể hiện.

Lăng Tiểu Tâm: Sao tự dừng lại thấy thân phận nam tu của mình thất bại cực kỳ thế này? Ất là ảo giác ha ha.

“Thì ra là Giang đạo hữu, trước đó tôi đã hỏi Hạc Kinh Hàn về tên đạo hữu, hẳn là chẳng chịu nói gì, đúng là phiền lòng. Còn tôi, tôi là Lăng Tiểu Tâm, Giang đạo hữu cứ xưng hô tùy ý, tôi là tán tu, chẳng hay ho gì mà khoe, có điều hóa ra Giang đạo hữu thuộc Dung Trần sơn phái, quả chẳng hổ danh đệ tử đại tông môn, khí chất đúng độ thanh hoa!” Lăng Tiểu Tâm vừa nói vừa cẩn thận đánh giá Giang Trừng trong tình trạng tươi tỉnh.

Khác với khi ngất, Giang Trừng tỉnh táo đầy mị lực, nụ cười động lòng như gió xuân, tóc dài tựa thác, vài lọn buông hờ tóc mai, độ cong nơi khóe miệng khiến cô trông dịu dàng mà thần bí, gương mặt đẹp kiểu trung tính bởi nụ cười và ánh mắt đa tình kia thoát cái đã câu đoạt hồn người, dáng dấp cao thẳng trước gió, rành rành đấng mỹ nam... Không, nhầm, đây là một cô nương.

Lăng Tiểu Tâm lại thấy mình thua rồi, mình mang giới tính nam làm gì cơ chứ? Không khỏi chìm vào trầm tư.

“Phải rồi, Lăng đạo hữu, huynh đã giúp tôi gỡ thứ trên mặt ra à?” Giang Trừng hỏi.

Lăng Tiểu Tâm hoàn hồn, gật đầu, “Thứ đấy là da người? Khó lột thật đấy.”

Giang Trừng nghiêm mặt lại: “Tôi gặp một vài chuyện, mặt nạ da người ấy hẳn là tác phẩm của kẻ muốn bắt tôi dạo đấy, hẳn ắt phải là ma tu, tôi từng giao thủ với hắn, lột vài lớp da, ma tu ấy vô cùng kỳ lạ, đắp đầy da trên người, lại còn có thể thông qua da người thay đổi hình thể và giọng nói của mình. Hạc tiền bối, chính là kẻ bị vây ở giữa, đứng gần tôi lúc chưa ngất đi ấy, hắn thế nào rồi?”

Hạc Kinh Hàn đáp: “Chạy rồi, là Thiên Diện Ma.”

“Thiên Diện Ma?” Giang Trừng rốt đã biết tên của cử hành, đưa mắt hỏi Hạc Kinh Hàn.

Từ lúc Hạc Kinh Hàn thành danh, không biết đã có bao nhiêu ma tu tàn ác chết dưới kiếm hắn, hắn lành nghề hơn Giang Trừng nhiều, thấy ánh mắt ấy bèn bảo: “Rất lâu trước kia, Thiên Diện Ma là một ma tu tiếng tăm lẫy lừng ở Ma vực, không rõ tiền thân, nghe đồn là thuộc hạ của Ma chủ Ma vực đời trước, sau này Ma chủ nọ chết, hắn rời Ma vực, quanh năm dạo khắp cõi tu chân, hại đời tu sĩ, chưa từng bị bắt, ta cũng chỉ mới nghe nói chứ chưa gặp bao giờ.”

Giang Trừng cau mày như đăm chiêu, “Thả hổ về rừng, sau này sớm muộn cũng sẽ thành phiền phức, tôi nghĩ tên Thiên Diện Ma đấy đã để mắt đến mình rồi. Còn nữa, Hạc tiền bối có biết Yểm Ma không?”

“Cũng như Thiên Diện Ma, Yểm Ma là thuộc hạ của Ma chủ Ma vực đời trước, mất tích đã lâu.” Hạc Kinh Hàn đáp.

“Quả nhiên.” Giang Trừng chẳng biết nên xuýt xoa số mình đỏ hay đen nữa, kẻ chẳng ai gặp được thì cô đều đã gặp, thế mà vẫn toàn mạng quay về, cô thở dài: “Tôi cũng đã gặp Yểm Ma, nhưng chưa thấy mặt, chỉ trúng đòn mộng yểm, suýt đã không tỉnh dậy nổi nữa.”

Lăng Tiểu Tâm đứng cạnh đấy lắc đầu, dặn Giang Trùng: “Giang đạo hữu, nhân vật nguy hiểm nhường kia để mắt đến cô thì nguy hiểm quá, cô còn đang mang thai đấy, bất cẩn để xảy ra chuyện thì hỏng, tầm này nhờ trường bối nào đấy bảo vệ thì hơn, chuyển này nguy hiểm cực kỳ, may mà cứu kịp, bằng không...”

Nụ cười của Giang Trùng cứng lại, cô chớp mắt đưa tay ngăn Lăng Tiểu Tâm nói tiếp, chờ ra bảo: “Lăng đạo hữu, huynh vừa nói gì, có thể lặp lại một lần không?” Hệt như phản ứng của Hạc Kinh Hàn dạo trước.

Lăng Tiểu Tâm liếc phát sáng tỏ ngay, vị này cũng không biết mình đang mang thai. Hắn bèn khẩn khoản: “Giang đạo hữu, cô có mang, tầm này phải chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi cho tốt, không được lao碌. Có điều khi hoài thai, nữ tu thường sẽ được báo mộng, Giang đạo hữu không mơ thấy gì à?”

Có thai... Có thai... thai... thai...?

Báo mộng... Báo... mộng? Bé cầu đỏ không nhẽo?

Giang Trùng đực mặt ra, xoay sang ngó Hạc Kinh Hàn cũng đang chẳng có phản ứng gì, thấy hắn gật đầu, chợt như tên bắn xuyên tim, cô chống trán nhìn ra cái hồ trước mặt, trầm tư.

Á á á đại sư lừa cô! Đã hứa không nghịch ra mạng người mà! Không đúng, kẻ hứa là đại sư ngựa đò mà! Với cái nhân cách thối tha đấy, đầu óc cô lúc đó hồ đồ rồi ư, tại sao lại tin y chứ! Chẳng nhẽ chỉ vì lần đầu chẳng có vấn đề gì nên buông thả bản thân ư!

Đại sư ngựa đò biết cô sẽ mang thai ư? Không đúng, lúc đó vốn chẳng thể nào biết được! Vậy y chỉ đơn giản là muốn thấy cô mất mặt thôi. Đại sư ngựa đò xấu xa như này, Thanh Đăng có biết không? Hắn là phải biết, thế tại sao không nhắc cô? Mà khoan, Thanh Đăng đại sư suốt chuyến

chẳng tỉnh lại lần nào, có muốn nhấc cũng hết cách, lần gấp gần nhất là trong mộng, nhấc... cũng không kịp rồi.

Chết tiệt! Cô muốn lôi tên ngựa đòn từ trong người Thanh Đăng ra tấn chết quá! Nhưng ngựa đòn và Thanh Đăng vốn là một mà...

Cơ mà, cơ mà mẹ nó, tóm lại tại sao cô lại bất thành linh có thai thế này! Đột ngột quá rồi! Cô hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị! Với cả... đây là con của Thanh Đăng, đại sư sẽ cảm thấy thế nào?

Tên đại sư già không chịu đớp thính ấy ắt hẳn không chịu làm cha đâu! Mà cô cũng chẳng tưởng tượng nổi dáng vẻ làm cha của Thanh Đăng, quá đáng sợ. Mới cả sinh con, cô sinh bằng cách nào? Đường về còn xa, nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì rầy rà lắm.

Lăng Tiểu Tâm và Hạc Kinh Hàn thấy Giang Trừng với đủ vẻ mặt bồng vò đầu mình, trông vô cùng âu sầu mất hứng, đều lặng lẽ suy đoán những chuyện cô đã trải qua. Chẳng mấy chốc Lăng Tiểu Tâm đã tự thêu dệt nên vô số trải nghiệm đau thương, vẻ mặt dành cho Giang Trừng cũng biến thành thương tiếc.

Còn Hạc Kinh Hàn, hẳn lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng, chỉ đột ngột buông một câu: “Ta có thể giúp cô nuôi con.”

Lăng Tiểu Tâm hoảng hồn, chuyện gì thế này, vị trước mặt đây có đúng là bằng hữu Hạc Kinh Hàn tu luyện Vô Tình kiếm, lạnh lùng vô tâm nhà hắc không? Chủ động vợ phiền phức vào người như vậy, chắc đùa, hay chân tướng quả thực như suy đoán trước đó của hắc, Hạc Kinh Hàn thăm mẩn Giang đạo hữu? Hạc Kinh Hàn mà biết thăm mẩn người ta á? Chuyện này càng khó tin hơn!

Giang Trừng cũng giật mình hai nhíp, tuy cô có hảo cảm với Hạc Kinh Hàn, nhưng hai người chỉ mới gặp nhau ba lần, nói thế có kỳ quá không?

“Ồ, đa tạ hảo ý của Hạc tiền bối, nhưng con của tôi, tôi sẽ nuôi dạy thật tốt.” Giang Trùng cười, rồi rắm xoa bụng mình.

Hạc Kinh Hàn không có vẻ gì là mất vui khi bị từ chối, chỉ nói: “Có chuyện gì cứ tìm ta.”

Giang Trùng: Hạc tiền bối đúng là người cực kỳ tốt.

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Em Trai Cô Tên Gì

GIANG TÂM

Giang Trường báo tin về Dung Trần sơn phái cho nhị sư bá, báo chuyện sư phụ đồng thời gửi lệnh bài hàn ngọc tử yên giả và thư đến chỗ đại sư huynh đang giám sát Văn Nhân Quân, sau đó cô tạm an tâm dưỡng thai ở nhà Lăng Tiểu Tâm.

Cô nào có trốn, cũng chẳng phải không dám trở về, không dám gặp đại sư và báo tin chàng sắp làm cha đâu nhé! Tất cả chỉ để tiện dưỡng thai thôi!

Hạc Kinh Hàn cũng ở lại song thường xuyên đi vắng, Giang Trường đoán hẳn đi lòng Thiên Diện Ma, nhưng có vẻ hẳn chưa tìm được.

Giang Trường kể chuyện Đẳng Hoa Ổ đảo Hoa Nguyệt rồi, không biết hẳn có đến thăm dò chưa, tưởng tượng cảnh Hạc Kinh Hàn vào tìm người đã thấy buồn cười, cô từng đề nghị Hạc Kinh Hàn dắt mình theo nhưng đã bị từ chối thẳng, vì cô đang có thai.

Thực ra nữ tu ở đây có thai cũng không yếu như phụ nữ ở thế giới cũ, chạy nhảy không hề gì, chỉ cần tránh bị tấn công thôi, song không hiểu sao Hạc Kinh Hàn lại cẩn thận hơn cả cô nữa. Giang Trường cho rằng Hạc tiền bối đang lo bò trắng răng.

Thế là hằng ngày cô đành chán chường dạo quanh vườn nhà Lăng Tiểu Tâm, tán dóc với hẳn, thỉnh thoảng phơi thuốc hộ.

Giang Trùng không lường được tu vi của Lăng Tiểu Tâm, nhưng đã là bạn của Hạc Kinh Hàn, là tán tu mà vẫn sở hữu riêng một căn viện thanh tĩnh trên đảo Hàn Lang, khách khứa thi thoảng ghé thăm xun xoe nịnh nọt, chứng tỏ rằng hắc không đơn giản. Nhưng hắc tốt tính dễ chịu, Giang Trùng cũng là người hào sảng, cả hai chẳng mấy mà quen, thân thiết hơn cả người bạn chân chính Hạc Kinh Hàn.

Chưa đến hai ngày đã chuyển từ danh xưng đạo hữu đến gọi thẳng tên nhau, kề vai uống rượu, chuyện phiếm tẩm nắn. Trong khoảng thời gian ấy, Lăng Tiểu Tâm thường sơ ý quên mất Giang Trùng là một cô gái.

Hằng ngày Hạc Kinh Hàn vốn đến tối mới về nhà, cho tới khi bắt gặp Lăng Tiểu Tâm đang lôi kéo Giang Trùng chè chén nhân hôm về sớm. Lăng Tiểu Tâm bị Hạc Kinh Hàn bắt đánh tay đôi một trận, bị kiếm hắc ép cho lặn lội khắp ruộng thuốc, hồng cả thảo dược, Lăng Tiểu Tâm thảm thiết khóc than cả ngày hôm sau. Từ đấy Hạc Kinh Hàn chỉ ra ngoài hai canh giờ, cứ chiều là về đến nhà, sau đó hóa thành đốc công giám sát hai người nọ.

Lăng Tiểu Tâm bèn bảo mình muốn thư giãn, một hôm báo rằng phải đi tìm thảo dược rồi mất hút, cả căn viện chỉ còn Giang Trùng và Hạc Kinh Hàn. Trai đơn gái chiếc ấy vậy mà chẳng mất tự nhiên, có điều Lăng Tiểu Tâm vừa đi, Giang Trùng lại càng cảm thấy vô vị.

Giang Trùng chán quá bèn bới việc ra làm, tư tưởng đang rối nên cô hoãn tu luyện, nhưng lại không muốn đọc sách, bèn mò vào bếp nấu nướng thiết đãi chính mình. Trong túi trữ vật có rất nhiều nguyên liệu, cô chọn vài món dồi dào linh khí để bồi bổ, chiên cả chảo cơm to bằng gạo linh mễ, tuy khác nguyên liệu nhưng mùi vị thức ăn vẫn khá giống trước kia.

Ở thế giới cũ, em trai cực kỳ thích món cơm chiên cô làm, lúc hai chị em mới sống chung, cô rất bận nên thường chiên cơm ăn cho tiện, sau này em trai phụ trách việc nhà, cô mới ít cơ hội xuống bếp hơn.

Giang Trường cầm bát cơm to ngồi ăn trước hành lang, thần thờ nhai. Nghĩ đến đứa trẻ trong bụng, nghĩ đến ý kiến sau này của đại sư, nghĩ đến cậu em trai ngoan, lòng dạ rồi bời.

Ngay lúc ấy Hạc Kinh Hàn về, hắn vừa vào nhà đã gặp Giang Trường đang ngồi ăn.

Giang Trường thấy hắn nhìn, bèn bảo: “Tôi chiên đấy, còn trong bếp, Hạc tiền bối cứ dùng tự nhiên.” Bảo thế nhưng Giang Trường đâu ngờ Hạc Kinh Hàn lại ăn thật, trước kia hắn là Hạc nam thần cầm thực cơ mà!

Hạc Kinh Hàn thực sự vào bếp xúc cơm chiên ra ăn, Giang Trường hoảng, cô cảm thấy Hạc nam thần cứ như tu sĩ thanh tâm quả dục thứ hai bị mình dạy hư, sau Thanh Đăng đại sư. Nhưng đồ ăn ngon nhường kia, không xoi tiếc biết mấy. Nghĩ vậy, Giang Trường bình tĩnh lại, tiện mồm hỏi: “Hạc tiền bối thấy ngon không?”

Hạc Kinh Hàn bưng bát, bàn tay cầm kiếm giờ cầm thìa, lạ lẫm cho vào mồm, sau đó im lặng.

Nghe Giang Trường hỏi, hắn làm thinh một lúc mới đáp: “Ngon lắm.” Hắn thế mà lại khen “ngon lắm”! Giang Trường bất ngờ, nhưng được Hạc nam thần tán dương như thế, cô đương nhiên rất vui, xúc thêm muống vào mồm, lúng búng bảo: “Ha ha ha, em trai tôi cũng thích cơm tôi chiên lắm.”

Hạc Kinh Hàn đang ngơ ngẩn vì món ăn thoáng vị thân thuộc, không rõ Giang Trường nói gì, hỏi lại: “Gì cơ?”

Giang Trường nuốt cơm, cũng ngớ ra, “Đâu có gì.”

Hạc Kinh Hàn: “Ừm.” Hắn không để tâm, chỉ xúc đều từng thìa, với cả bát.

Xong bữa, Giang Trường lại vớt dưa ướp lạnh lên, bổ đôi đưa Hạc Kinh Hàn. Hạc Kinh Hàn cầm thực đã lâu, khi này chỉ vì mùi cơm chiên quen thuộc mới khiến hân hoan niệm muốn ăn, miếng dưa này vốn chẳng màng đựng đến.

Giang Trường bắt đầu gọt dưa, một tay chìa dưa cho hân, dưa mắt hỏi sao không cầm. Thế là Hạc Kinh Hàn bèn đón lấy, tiện thể nếm luôn.

Ăn xong, Hạc Kinh Hàn định đi, Giang Trường lại đưa một đĩa điểm tâm óng ánh qua, đồng thời dùng ánh mắt cam đoan độ ngon.

Hạc Kinh Hàn: “...”

Xơi xong mỹ vị, Giang Trường thấy lòng khoan khoái hân, phiền não trước đây tan biến, nghĩ đến vẻ mặt hơi thay đổi của Hạc Kinh Hàn, cô cứ muốn phá ra cười. Cô vờ không biết, nhồi đầy thức ăn cho hân, chẳng hay Hạc nam thần cảm thấy thế nào.

Giang Trường lên giường ngủ, chiêm bao một giấc. Cô lại thấy bé cầu đỏ, theo Lăng Tiểu Tâm thì giấc mơ đầu tiên chính là báo mộng. Nhưng lần này vắng bóng các quả cầu sáng khác, chỉ còn bé đỏ tung tăng bên cô, trông rất hoạt bát.

Giang Trường bỗng bồng bênh giữa bao la đồng nội, dưới người là cỏ xanh gió thổi rạp sang bên, ngọn cỏ thỉnh thoảng phớt qua lưng, nhộn nhạo. Bé cầu sôi nổi như đang xem cô là một chiếc thuyền, từ chân nhảy lên bụng, rồi từ bụng vọt lên mặt cô, bùm phát hóa đẹp, chụp mũi và mắt cô lại.

Giang Trường phì cười dọa bé đỏ giật mình, quàng sáng xung quanh dọn sóng, nó hầm hè hờn dỗi, đưa đầu... ừ thì chắc đây là đầu, dụi lấy dụi để vào cổ cô. Giang Trường nhẹ nhàng bắt lấy nó, đưa tay cù, bé đỏ tránh mãi, thoáng tiếng riu rít.

“Trước bướng lắm mà? Sao giờ không phản kháng đi ~” Giang Trùng cười bảo, thả bé cầu xuống, nó lại lập tức ôm ngón tay cô hằm hè, vô cùng thích làm nũng. Khác hẳn lần ngông nghênh đến độ đồng bạn sợ hãi trước kia, giờ bé đồ ngoan lắm.

Con cô đẩy ư?

Giang Trùng mỉm cười thức giấc, kể bên là ánh trăng nhàn nhạt qua song cửa sổ, đáy lòng thấu suốt. Ý muốn về nhà vẫn hiển hiện đầy thôi, cô chưa từng từ bỏ việc trở về tìm em trai, nhưng cô cũng sẽ không bỏ rơi con mình. Dầu ý kiến đại sư có thế nào, tuy đứa bé này chưa từng xuất hiện trong kế hoạch, dù việc ngoài ý muốn luôn khiến chúng ta trở tay không kịp, thì đây vẫn là con cô, chuyện vẫn chẳng đến nỗi nào.

Thực ra cũng đâu có gì phức tạp, Giang Trùng chưa rõ ngày về, lúc ấy biết đâu đứa bé trong bụng cô đã trưởng thành đến mức có thể cất cánh bay xa, không cần cô bảo vệ nữa. Sợ sẽ để lại ràng buộc ở thế giới này ư, bây giờ cô cũng đâu có ít ràng buộc.

Không cần phải khổ tâm, đến thời điểm khắc có lời giải, đâu ai muốn cô phiền não. Khoảnh khắc ấy, Giang Trùng thanh thản hẳn, tâm cảnh bỗng đột phá, tu vi cũng theo đó mà tăng lên.

Giang Trùng huyết sáo ngồi dậy định đi ngắm trăng, việc tốt kéo nhau mà đến, không chừng lại sắp có tin mừng. Giang Trùng vui vẻ bước ra ngoài, vọt lên mái nhà, phát hiện Hạc nam thần cũng đang ngồi đấy, trầm tư nhìn trăng.

Hạc nam thần rạng ngồi dưới ánh trăng, lại thoáng vẻ sâu muện.

“Ấy, Hạc tiền bối cũng ở đây à? Tôi cứ tưởng Hạc tiền bối hể rồi là tu luyện chứ.” Sự xuất hiện của Giang Trùng hóa giải bầu không khí ấy, cô như không hay biết gì, cất lời: “Nếu Hạc tiền bối muốn ở đây một mình, tôi sẽ đi chỗ khác.”

“Không sao.” Hạc Kinh Hàn lắc đầu. Hắn cũng vừa chiêm bao, giấc mơ vẫn liên quan đến thế giới kia, mộng cảnh của Giang Tầm và chị mình, có lẽ do món vừa ăn, hắn thấy chị cũng đang chiêm cơm cho mình.

Đạo ấy chị vừa bắt đầu đi làm, bận rộn vô cùng, quãng mắt thâm đen, hể về là lại vội vàng làm cơm cho hắn, nước không kịp uống. Giang Tầm thương chị bèn học nấu ăn, mới đầu bày bữa cả bếp không dọn kịp, chị về thấy cũng chẳng trách móc gì, vừa dọn dẹp vừa an ủi hắn. Món hắn nấu thoát đầu không ngon, song chị vẫn dùng hết, mặt không đổi sắc.

“Hạc tiền bối có tâm sự à?” Giang Trường hỏi.

Hạc Kinh Hàn đáp: “Phiền muộn của ta không cách nào hóa giải nổi.” Dứt lời lại hỏi Giang Trường: “Cô ổn rồi chứ?”

“Ừ, thông suốt rồi, nhân tiện đột phá đôi chút.” Giang Trường cười.

“Không ưu sầu vì vật ngoài thân, như thế rất tốt.” Hạc Kinh Hàn nói.

Giang Trường được khen, cười ha hả, “Mai tôi lại xuống bếp, Hạc tiền bối thích ăn gì? À Hạc tiền bối thích mướp đắng chứ? Em trai tôi thích ăn mướp đắng lắm.”

Hạc Kinh Hàn: “Em trai cô?”

Giang Trường gật đầu, “Ừ, có điều hiện thời chúng tôi đang sống xa nhau, tôi không về thăm nó được, chẳng biết một mình nó ổn không.”

Hạc Kinh Hàn: “Cậu ta ở đâu, nếu cô không tiện về thăm, ta có thể thay cô.”

“Đa tạ hảo ý của Hạc tiền bối, nhưng chỗ ấy rất xa, Hạc tiền bối cũng không đến đó được. Hệt như muộn phiền của Hạc tiền bối, vấn đề này tôi cũng không hóa giải nổi, tạm thời là vậy.” Giang Trường phẩy tay.

Cả hai đối diện ánh trăng, cùng thở dài.

“Sáng rồi, tôi xuống trước đây.” Giang Trường đứng dậy nhảy khỏi mái nhà.

Hạc Kinh Hàn bấy giờ bỗng bảo: “Em trai cô tên gì, ta thường lịch luyện khắp nơi, nếu có một ngày gặp được, ta sẽ đưa cậu ta về đoàn tụ với cô.” Có lẽ là vì nỗi đau ly biệt của Giang Tâm và chị mình trong mơ, Hạc Kinh Hàn bèn muốn giúp Giang Trường, cân nhắc thật lâu mới buông lời ướm hỏi.

Giang Trường hơi ngạc nhiên, song biết hẳn có ý tốt, không đành từ chối, vẫn đáp: “Thế thì phiền Hạc tiên bối vậy, em trai tôi là Giang Tâm.”

Giang Trường về phòng, để lại Hạc Kinh Hàn ngẩn ngơ trên mái nhà.

Giang Tâm? Giang... Tâm? Tác giả: [Tiểu phẩm]

Bé con: Chú ơi có người bắt nạt cháu!

Hạc Kinh Hàn: Giết! (bế bé con, rút kiếm ra)

Bé con: Chú ơi con đói!

Hạc Kinh Hàn: Mua! (đại gia)

Bé con: Chú ơi cha con đáng ghét lắm, chú đánh ông dùm con đi!

Hạc Kinh Hàn: Được! (lập tức rút kiếm chia vào đại sư)

Thanh Đăng: ... (mặt mày bình thản)

Giang Trường: Này! Đừng chiều con nít quá thế!

Kéo: Xin lỗi mọi người, tui bỏ nhà đi bụi lâu quá... Giờ về rồi nè

NGỘ PHẬT

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chị Khỏe Chưa

NHẬN NGƯỜI THÂN

Giang Trùng về giường nướng một giấc đến chiều, mở cửa đón nắng hoàng hôn, thỏa thuê híp mắt vươn vai. Tịch dương mới đẹp làm sao ~

Bỗng một bóng đen trời tối, che khuất ánh mặt trời trước mắt. Là Hạc Kinh Hàn, hắt ánh mắt đứng lặng nhìn cô.

Giang Trùng đẩy ngực vực: Ấy? Gì thế, trông Hạc tiền bối như có hàng ngàn điều muốn nói với mình vậy?

“Ồ, Hạc tiền bối? Anh có tâm sự à?” Giang Trùng ướm hỏi.

Hạc Kinh Hàn lẳng lặng gật đầu.

Giang Trùng tò mò đứng đợi, nhưng hắc vẫn mãi im lìm. Lòng hiếu kỳ của Giang Trùng đã chạm đỉnh, song Hạc Kinh Hàn không nói thì cô cũng chẳng thể lay hắc ép cung được, đành kiên nhẫn chờ. Rốt cuộc, khi tịch dương sắp khuất, Hạc Kinh Hàn buông lời.

Hắc nói: “How are you?”

Giang Trùng: “Fine thank you, and you?”

Mà khoan, Giang Trùng vô thức trả lời xong mới thấy sai sai, Hạc nam thần... Hạc Kinh Hàn của Vô Cực đạo quán vừa mới xõ tiếng Anh? Tiếng Anh?! Giang Trùng bước lùi sập cửa, sờ cằm suy tư. Mình lại trúng

mộng yểm của Yểm Ma rồi ư? Chứ sao Hạc nam thần biết nói tiếng Anh được ha ha ~

Mà giấc mơ này sai quá rồi ha ha ~ Giang Trường vỗ tay cười nhặt cốc đầu mình, dạo này hay nghĩ tào lao, thành ra mơ cũng lạ lùng.

Bỗng tiếng Hạc Kinh Hàn lại vang lên ngoài cửa, hân bình thần nói: “Em là Giang Tầm... chị à.”

Giang Trường bỗng ngẩn ngơ, sau đó tung cửa, to giọng: “Gì cơ!”

“Em là Giang Tầm.”

“Em trai tôi?” Giang Trường trợn mắt, rồi trí ôm trán, “Không thể nào, sao anh lại là em trai tôi được, hai người chẳng giống gì nhau, cả thể giới đang sống cũng khác. Tôi biết tổng rồi, Hạc tiên bối đừng đùa nữa. Hay tôi đang nằm mơ? Mơng cảnh của Yểm Ma?”

“Không phải mơ, em là Giang Tầm.” Hạc Kinh Hàn bình tĩnh nhấn mạnh.

Giang Trường sắp bứt trụi dúm tóc mái tiêu soái phong lưu của mình rồi, “Nhưng sao cậu lại có thể là Giang Tầm? Cậu chứng minh mình là Giang Tầm tôi xem?!”

Hạc Kinh Hàn ngập ngừng một lúc rồi đáp: “Nhà mình có bốn thẻ ngân hàng, mật khẩu theo thứ tự là 1****9, 4****7, 4****8, 2****6.”

Giang Trường: “Chẳng là tôi quên sạch mật khẩu mấy tấm thẻ đấy rồi, không chắc cậu đáp có chuẩn không.”

Hạc Kinh Hàn: “Ngày 15 tháng 7 năm 2004.”

Đó là ngày hai chị em bắt đầu sống cùng nhau, hằng năm cứ vào dịp này, cả hai sẽ nấu thật nhiều món ngon, làm tiệc linh đình.

Giang Trùng vừa nghe đã bùng nổ, vì quá kích động mà bóp nát cả khung cửa, sau đó kéo Hạc Kinh Hàn vào phòng ẩn xuống ghế rồi tự mình an tọa, vịn cả hai tay ghế của hắn, áp sát bảo: “Thế này là như nào, giải thích chị nghe! Mau!”

Hạc Kinh Hàn ngồi thẳng lưng, bình thản tường thuật mọi chuyện.

Từ nhỏ hắn đã có hai quãng ký ức, thoát đầu thường hay lẫn lộn giữa mơ và thật, lúc thì là Hạc Kinh Hàn được sư phụ nuôi từ thuở ấu thơ của thế giới này, khi lại là Giang Tầm luôn dựa dẫm vào chị ở một thế giới khác. Rồi hắn lớn lên, bắt đầu tu luyện, thần hồn ngày càng mạnh hơn, dần dà tách bạch được hai nơi, chốn này trở thành thế giới chính, cõi nọ hóa mộng hoàn toàn.

Có lẽ do hiện thực quá mạnh nên thế giới trong mộng chỉ thoát ẩn thoát hiện, cảnh tượng rõ nhất là một hôm nọ, Giang Tầm phát hiện chị mình đột tử vô cớ tại nhà, đốn đau lo xong hậu sự rồi tự vẫn theo, toàn bộ thần hồn Hạc Kinh Hàn bỗng chốc quay về, khiến hắn tỉnh táo hơn nhiều.

Song dầu có thế, giấc mộng đằng đằng ấy đã không ngớt hiện diện giữa năm rộng tháng dài, quấy quả hắn. Hắn đành không ngừng mài dũa bản thân, tu luyện Vô Tình đạo. Hắn vững vàng thờ ơ là vậy, thế mà vẫn mất bình tĩnh với những chuyện không thể giải thích trong mộng, nhất là về cái chết của chị mình, dù biết đấy chỉ là mơ.

Hạc Kinh Hàn từng muốn tìm manh mối về cõi mơ song vẫn mãi hoài công, ngoài hắn ra, chẳng ai trong thế giới này hay biết về những chuyện diễn ra trong mộng.

Hắn nghĩ, có lẽ đến khi vong mạng trên hành trình tu đạo rồi vẫn không thể giữ bỏ mọi tình cảm, ký ức và ràng buộc từ thế giới ấy. Nào ngờ một hôm, bất thành linh xảy ra chuyển biến khổng lồ.

Chị của hắn, lại cũng hiện diện ở thế giới này.

Hạc Kinh Hàn là đệ tử thông tuệ nhất, có thiên tư nhất ở Vô Cực đạo quán, hẳn từ lâu đã có cảm giác khác lạ nhưng chưa thể tự nhận ra thôi, nếu không tại sao lại bao dung với Giang Trùng ngay từ lần đầu tiên gặp mặt – khi vẫn còn xem cô là nam tu qua đường, và tất cả những việc hẳn làm đạo này càng cho thấy rằng, với hẳn, Giang Trùng là một người đặc biệt. Hạc Kinh Hàn đã bao giờ quan tâm người lạ đến thế đâu.

Thần hồn và ý thức đã nhận ra chị là chị trước hẳn một bước.

“Chuyện là thế, có lẽ chị sẽ có cảm giác rằng em không phải em trai chị, chỉ là một người mang ký ức của cậu ấy...” Hạc Kinh Hàn chưa nói hết câu đã bị hành động nhào đến của Giang Trùng cắt ngang.

Giang Trùng ôm riết lấy hẳn, khóc chẳng nên lời. Cô là một người chị mạnh mẽ, hiếm khi yếu đuối trước mặt em trai, thế mà giờ lại không kìm được tiếng nước mắt.

Dấu sao vẫn đang có mang, tâm trạng lên xuống thất thường là điều dễ hiểu – Giang Trùng nghĩ đoạn khóc to hơn, kéo lệch cả búi tóc chỉnh tề của Hạc Kinh Hàn. Hẳn im lặng một lúc rồi vỗ lưng cô an ủi.

Giang Trùng bỗng lại đẩy ra, vành mắt ửng đỏ nhìn chăm chăm hẳn: “Gọi chị đi!”

Hạc Kinh Hàn: “... Tỷ.”

“Gọi là chị!”

“Chị.”

“Ừa! Ngoan! Vẫn còn là em trai ngoan ngoãn đáng yêu của chị!” Giang Trùng vừa cảm động vừa buồn bã, rồi bời ôm hẳn vào lòng, cạ trán vào thẳng em lạnh lùng nhà mình khiến tóc hẳn càng bù xù hơn, hình tượng mất bằng sạch.

“Tiểu Tâm, chị đột tử chắc em sợ lắm, chị xin lỗi, nhưng em đừng lo, bây giờ chị sống ổn cực, cả hai chị em mình đều bình an rồi!” Giang Trường đỡ trâm cài và dây buộc tóc của Hạc Kinh Hàn, vui vẻ vỗ vai hân.

“À chị chết ngày hai lăm tháng sáu nhỉ?” Giang Trường bỗng hỏi.

“Vâng, sáng hôm sau em mới phát hiện.” Hạc Kinh Hàn đỡ dẫn được cô ôm vào lòng, hân không biết mình nên tỏ vẻ gì khi đối diện với người chị tưởng xa tận chân trời nay gần ngay trước mặt này, còn bình tĩnh suy xét được đã là quá giỏi.

Giang Trường vỗ bàn đánh búp, nghiêng rằng: “Hôm ấy chị tăng ca tới khuya, mệt đến nổi leo lên giường ngủ rồi đột quỵ luôn, lúc mở mắt dậy đã nhập vào người cô bé Giang Nguyệt ở thế giới này. Trăm phần trăm là bị kiệt sức, thằng chủ khốn khiếp bắt chị tăng ca, hủy hoại sức khỏe của chị, hại chị bỏ mạng! Tăng ca là tội ác, chị thề không bao giờ tăng ca nữa!”

“Dạ.” Hạc Kinh Hàn lại vỗ lưng cô an ủi.

“Em trai đáng thương của chị, làm em sợ rồi.” Giang Trường vuốt má Hạc Kinh Hàn đầy thương yêu.

Còn Hạc Kinh Hàn thì hỏi: “... Chị, hỏi xong rồi ạ?”

“Ừa, tạm biết thế đã.” Giang Trường thoáng cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Hạc Kinh Hàn tiếp: “Vậy, chị có thể cho em biết đứa trẻ là con ai không?”

Giang Trường: “... Ha ha, ha, chị em mình vừa gặp lại nhau, chuyện đó để sau đi...”

Hạc Kinh Hàn: “Con ai?”

Giang Trường: “Tiểu Tâm à, chị được quyền không trả lời không?”

Hạc Kinh Hàn: “Con ai?”

Giang Trùng: “Thôi được rồi nếu đã kiên quyết thế thì em phải đồng ý không làm chuyện đại dột, không kích động trước đã. Rồi rồi chị nói mà, là con của Thanh Đăng đại sư.”

Hạc Kinh Hàn mân mê chuôi kiếm, kiếm khí bùng lên lạnh lốt, hân bình tĩnh hỏi: “Thanh Đăng đại sư Thượng Vân tự?”

Sau cái gật đầu gượng gạo của Giang Trùng, hân tiếp: “Lão hòa thượng ấy bức ép chị?” Đối cách xưng hô ngay. Lúc này đây, Hạc-Kinh-Hàn-mắc-chứng-cuồng-chị-gái đã quên tiết chuyện mình vẫn luôn chân thành kính phục trưởng bối Thanh Đăng đại sư đức cao vọng trọng của chùa Thượng Vân rồi.

Giang Trùng kéo tay đang đặt trên chuôi kiếm của Hạc Kinh Hàn xuống, bảo: “Ngoài ý muốn thôi! Thực ra chị mới là người cưỡng bức chàng!”

Hạc Kinh Hàn ngập ngừng rồi khẳng định ngay: “Đấy là lỗi của tên hòa thượng ấy.”

Em vứt sạch trắng đen phải trái rồi à, em luôn đồng hành cùng chính nghĩa, là tượng đài đạo đức cội tu chân, là một chàng trai chính trực công bằng cơ mà! Giang Trùng tuy biết thẳng nhóc Giang Tầm nhỏ xinh nhà mình thực chất là một thanh niên âm thầm cưng chị gái, nào ngờ đến thế giới này, đối ngoại hình lẫn tính cách rồi thì cái chứng cuồng chị này lại lộ như thế.

“Nghe đây, Thanh Đăng đại sư không làm gì sai cả, chàng đã hy sinh rất nhiều điều để cứu chị, chúng ta không thể lấy oán trả ân, lúc vừa đến thế giới này không nhờ chàng thì chị đã chết rồi, còn đâu sức vật lộn đến giờ để gặp em. Chị dạy em như nào, có ơn tất báo, biết không?” Giang Trùng nghiêm mặt răn đe em mình.

Hạc Kinh Hàn thấy cô tỏ thái độ, bèn rũ mắt gật đầu, “Vâng, em sẽ báo ân thay chị.”

“Thế mới ngoan.” Giang Trường vui vẻ xoa đầu hẳn. May quá, thằng bé vẫn là em trai mình.

“Mai theo em về Vô Cực đạo quán, ngoài này không an toàn.” Hạc Kinh Hàn nói tiếp.

Giang Trường vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại thì em trai sống ở đây lâu hơn cả mình, với cả thời gian bên nhau của hai chị em không nhiều, cô rất muốn tham quan nơi hẳn ở, thân thiết hơn càng tốt. Còn chuyện sư phụ... Giờ cô đang mang thai, nghỉ ngơi vài hôm hẵng tìm tiếp.

Hạc Kinh Hàn thấy Giang Trường không trả lời ngay, cho rằng cô đang đắn đo, bèn nói tiếp: “Việc chị cứ để em lo, giờ chị không nên làm gì cả, về nghỉ dưỡng với em.”

“Ờ thôi được, về với em.” Giang Trường cười đáp, nhìn bản mặt lạnh lùng của em trai, cô không khỏi thò tay véo má hẳn, hơi buồn: “Giờ em chẳng bao giờ cười, hồi trước chị vừa trêu em đã cười, đáng yêu biết mấy.”

Im lặng một lúc, Hạc Kinh Hàn hỏi: “Thấy chưa?”

Giang Trường đờ ra: “Gì cơ?”

Hạc Kinh Hàn: “Nãy em vừa cười đấy.”

Giang Trường: “Thế á? Chị không để ý, lại lần nữa xem?”

Chốc sau, Giang Trường trợn to mắt giục: “Cười nhanh nào, xót mắt chị quá.”

Hạc Kinh Hàn: “... Mới cười rồi mà.”

Giang Trường: “...Ồ.” Em trai giờ đáng yêu theo kiểu lạ lùng.

Băng đi một lúc, Hạc Kinh Hàn khẳng định luôn: “Chị không thích em của hiện tại.”

Giang Trường hoàn toàn chẳng hiểu tại sao hắn lại nghĩ vậy, dở vội, “Ai bảo thế! Em như này đã đáng yêu cực kỳ rồi, dù có biến thành ai thì em vẫn là nhóc con chị yêu thương nhất, gặp lại em chị mừng không kịp, sao mà không thích được. Chị còn lo em ghét chị cơ, chị dị hợm như này?”

Hạc Kinh Hàn: “Dị hợm đâu mà.”

“Mà ai bảo chị dị hợm?” Hắn lại mân mê kiếm. Giang Trường dám chắc chỉ cần mình nói một cái tên ra, Hạc Kinh Hàn sẽ lập tức làm thịt người đó.

Giang Trường: Em trai biến thành một tên cuồng võ ngựa mất ai là rút kiếm tấn ngay, khiến người làm chị như cô bối rối quá.Tác giả:

[Vở kịch bên lề]

#Lập trường của Hạc Kinh Hàn ư#

Phù Hoa: Cậu nghĩ Thanh Đăng đại sư chùa Thượng Vân là người như nào?

Hạc Kinh Hàn – hội trưởng hiệp hội trọn đời cưng chị gái: Là đại sư đức cao vọng trọng, nhân phẩm không tệ.

Phù Hoa: Thực ra ông là anh rể cậu.

Hạc Kinh Hàn – hội trưởng hiệp hội trọn đời cưng chị gái: Lão hòa thượng mặt người dạ thú kia, đỡ kiếm!

Phù Hoa: Nhưng cậu đánh chưa lại ông đâu.

Hạc Kinh Hàn – hội trưởng hiệp hội trọn đời cưng chị gái: Ngày tôi thắng nổi là ngày chết của lão!

Phù Hoa: Nhưng chị cậu không cho cậu đánh ông.

Hạc Kinh Hàn – hội trưởng hiệp hội trọn đời cưng chị gái: (thu kiếm)
Thế hả, thì thôi.

#Rốt cuộc đâu là lập trường của cậu vậy#

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Xuyên Không

Chương 2: Đại Sư Khó Hiểu

Chương 3: Truyền Thuyết

Chương 4: Giang Nguyệt Thành Giang

Chương 5: Kinh Hoàng

Chương 6: Chùa Thượng Vân

Chương 7: Hòa Thượng Nhỏ

Chương 8: Trong Chùa

Chương 9: Đại Sư Bị Thương

Chương 10: Một Con Cá Mặn

Chương 11: Đại Sư Chính Trực

Chương 12: Mở Cửa Chùa

Chương 13: Lối Đi

Chương 14: Sơn Phái Dung Trần

Chương 15: Sư Phụ

Chương 16: Định

Chương 17: Tư Chất

Chương 18: Đi Học

Chương 19: Ra Đây Đi Xx

Chương 20: Một Người Khác

Chương 21: Dìem Sư Huynh

Chương 22: Sư Huynh Tốt Tính

Chương 23: Tiệc Tùng Là

Chương 24: Phòng Cách Ly Mới Chỉ Nghe Đồn

Chương 25: Biển Sách

Chương 26: Tu Luyện

Chương 27: Sát Gái

Chương 28: Không Quen

[Chương 29: Hòa Thượng Nhỏ Sao Thế Kia](#)
[Chương 30: Chấp Nhật Là Gì?](#)
[Chương 31: Nhận Nhiệm Vụ](#)
[Chương 32: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 33: Quỷ Thành](#)
[Chương 34: Người Đàn Ông Đáng Sợ](#)
[Chương 35: Đồ Đệêêê](#)
[Chương 36: Đến Nơi](#)
[Chương 37: Sơn Phái Xuất Trần](#)
[Chương 38: Chuyện Cũ Người Xưa](#)
[Chương 39: Biến Cố](#)
[Chương 40: Tới Rồi](#)
[Chương 41: Kẻ Đáng Sợ](#)
[Chương 42: Đại Hội Thiên Cơ](#)
[Chương 43: Quá Khứ Và Hiện Tại](#)
[Chương 44: Hứa Gia Thương Nguyên](#)
[Chương 45: Nhị Sư Tỷ](#)
[Chương 46: Mộ U Tổ](#)
[Chương 47: Tìm Thấy Đại Sư](#)
[Chương 48: Thần Trợ Công](#)
[Chương 49: Gã Háu Ăn](#)
[Chương 50: Thiếu Tơ Tình](#)
[Chương 51: Hai Đại Sư](#)
[Chương 52: Người Trong Mơ](#)
[Chương 53: Gã Đại Sư Ngựa Đòn](#)
[Chương 54: Ma Vực](#)
[Chương 55: Vào Thành](#)
[Chương 56: Đại Sư Kỳ La](#)
[Chương 57: Hồng Lô](#)
[Chương 58: Biến](#)
[Chương 59: Kén Rể](#)
[Chương 60: Cầu Huyết + Độc](#)

[Chương 61: Lòng Bùng Nở Hoa](#)
[Chương 62: Xen Kẽ](#)
[Chương 63: Bỏ Trốn](#)
[Chương 64: Người Bất Ngờ Xuất Hiện](#)
[Chương 65: Chuyện Cứu Người](#)
[Chương 66: Rời Đi](#)
[Chương 67: Về](#)
[Chương 68: Chuyện Chùa Thương Vân](#)
[Chương 69: Tin Tức](#)
[Chương 70: Về Núi](#)
[Chương 71: Đến Biển Vô Tận](#)
[Chương 72: Dò Hỏi Tin Tức](#)
[Chương 73: Cô Bé Kỳ Lạ](#)
[Chương 74: Giữa Lòng Vô Tận](#)
[Chương 75: Tử Giới Dưới Biển](#)
[Chương 76: Kẻ Bí Ẩn](#)
[Chương 77: Tay Không Lột Da](#)
[Chương 78: Yêu Tu Nhện Biển](#)
[Chương 79: Thương Di](#)
[Chương 80: Tình Hình Gay Go](#)
[Chương 81: Mộng Cảnh Của Yểm Ma](#)
[Chương 82: Lại Thêm Một Mộng Cảnh](#)
[Chương 83: Mộng Cảnh Thứ Ba](#)
[Chương 84: Trốn](#)
[Chương 85: Là Một Cô Nường](#)
[Chương 86: Đứa Bé](#)
[Chương 87: Em Trai Cô Tên Gì](#)
[Chương 88: Chị Khỏe Chưa](#)